ANUL 57 Nr. 1—3 IAN.—MARTIE 1945

15 Aprilie 1945

Ing. N. A.

REVISTA PADURILOR

18 86

SPS

ur

con-

ninată

nile în

ației inter-

dela Lon-

cercării pla-

lemnului, din

de lucru dela

elor. Pregătirea

din diferite țări.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESU
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III

R E V I S T A P A D U R I L

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SIL

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă in Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalu
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucu

ANUL 57, Nr. 1—3 IANUARIE—MART

SUMARUL:

Studii:

Ghelmeziu N.: Incercarea rezistenței încleieturilor la placaje — — — —

Comentarii—Insemnări:

Vintilă Eug.: Stadiul actual al folosirii lemnului la construcțiile aeronautice
Pașcovici N.: Ameliorarea arboretelor de molid, prin elagarea crăcilor uscate
Constantinescu, N. A.: Pe marginea nouei reforme agrare — — — —
Haralamb At. și Alexandrescu Liviu: Regenerare naturală de duglas la C. Lung-Muscel — — — — — — — — — — — —
Pavelescu, I. M.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de fag (II) — — — — — — — — — — — — — — —
Sabău V.: Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către regimul maghiar — — — — — — — — — — — — —

Vânătoare și Pescuit:

Ardeleanu, Gh. T.: O stațiune de cervidee: Săvârșin — — — — — —

Cronica internă (pag. 52), *Acum 50 ani* (pag 54), *Cronica cinegetică* (pag.
Jurisprudență (pag. 59), *Cărți* (pag. 63).

SOMMAIRE

Études:

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué Ghelmeziu N.

Commentaires:

Etat actuel de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques — — — — — — — — — — Vintilă Eug.
élioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages artificiels des branches sèches — — — — — — Pașcovici N.
os de la nouvelle réforme agraire — — — — — Constantinescu N.
ation naturelle de douglas à C. Lung (dép. Muscel) Haralamb At. et Alexandrescu Liv
n en forêt des manches pour outils — — — — Pavelescu I
de la réforme agraire roumaine par le régime
ois dans la partie Nord de la Transylvanie — Sabău V.

et Pisciculture:

vidés à Săvârșin — — — — — — — Ardeleanu G

icure et cynégétique), Il y à 50 ans, Jurisprudence, Livres

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — N-rul 1—3/1945

S T U D I I

14.IV.1945

ÎNCERCAREA REZISTENŢEI ÎNCLEIETURILOR LA PLACAJE

ÎNCERCĂRI COMPARATIVE CU PIESE DE PROBĂ UMEZITE ÎN APĂ LA TEMPERATURA CAMEREI SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

I. INTRODUCERE.

Prescripţiunile după care se fac încercările însuşirilor placajelor variază mult în diferite ţări, din care cauză rezultatele încercărilor nu pot fi direct comparabile. In general, prescripţiunile privesc până acum doar placajele pentru construcţii aeronautice.

Nevoia unei normalizări a încercărilor placajelor pe plan internaţional a fost subliniată în diferite congrese de specialitate [1]). Ceea ce trebue menţionat este faptul că diversele prescripţiuni de azi au încă imperfecţiuni, din care cauză rezultatele încercărilor făcute după ele nu reprezintă totdeauna însuşirile respective ale materialului. Aceasta constitue una din piedicile mari în calea normalizării internaţionale a încercărilor, fiindcă de o astfel de normalizare nu poate fi vorba decât după ce problemele puse de încercările materialului au ajuns la un stadiu de clarificare cât mai înaintat şi, ca urmare, diferenţele între procedeele adoptate în diferite ţări sunt mult reduse.

Deaceea, sunt necesare încă o seamă de încercări comparative pentru lămurirea problemelor pe care le pune măsurarea însuşirilor placajelor.

Calitatea placajelor, în special a celor ce se folosesc în construcţiile pretenţioase, cum sunt cele aeronautice, este determinată în mare măsură de puterea de lipire a cleiului şi de condiţiunile în

---

1) Comisiunea pentru încercările lemnului din cadrul Asociaţiei internaţionale a institutelor de cercetări forestiere, în şedinţa de lucru dela Londra, în 1939, a pus în programul discuţiilor viitoare şi problema încercării placajelor.

Deasemenea, Comisiunea internaţională pentru utilizarea lemnului, din cadrul Centrului internaţional de silvicultură (CIS), în şedinţa de lucru dela Stresa, în 1943, a hotărît să se ocupe şi de încercările placajelor. Pregătirea lucrărilor se va face prin adunarea materialului informativ din diferite ţări.

care s'a făcut încleierea, deci de calitatea încleieturilor realizate între foile de furnir.

In cele ce urmează ne vom ocupa de încercările încleieturilor la placaje şi anume de influenţa pe care o are umezirea pieselor de probă în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenţei încleieturii dintre foile de furnir.

II. DISPOZIŢIUNILE DIFERITELOR CAIETE DE SARCINI ŞI INDICAŢIUNILE DIN LITERATURĂ

Incercările calităţii încleieturilor dintre foile de furnir ale placajelor se pot împărţi în două categorii.

Incercări sumare, care se fac cu mâna, prin încovoierea, răsucirea, etc. a plăcilor, spre a provoca desprinderea foilor de furnir. Calitatea încleieturilor se apreciază prin efortul ce trebue depus spre a se desface foile de furnir şi prin aspectul rupturii (proporţia de fibre rămase lipite, uniformitatea lor, etc.).

Incercări mecanice efectuate în maşini, în care se măsoară rezistenţa încleieturilor cu ajutorul pieselor de probă confecţionate special ca în fig. 1 şi 2 [2]), pentru a se produce o forfecare în planurile de încleiere.

In ambele categorii, încercările se fac cu piese uscate (adică cu umiditatea obişnuită de atelier sau laborator (8....14%), umede, reuscate sau uscate prin încălzire la temperaturi ridicate. Umezirea se face fie prin ţinerea pieselor în apă rece (la temp. camerei), fie prin fierbere în apă un anumit timp. Piesele se denumesc reuscate când, după ce s'au umezit într'unul din felurile arătate mai sus, s'au uscat un timp oarecare în aerul din camera de lucru, în cameră cu aer condiţionat (cu temperatură şi umiditate constantă) sau în etuve la o anumită temperatură.

Piesele uscate prin încălzire se ţin în etuve la temperatura de cca 100° C un timp diferit după grosimea placajului, fără a fi în prealabil umezite.

Caietele de sarcini prevăd încercări cu piese aduse în una sau mai multe din stările arătate mai sus prin diferite procedee.

Caietele de sarcini franceze pentru placajele folosite în construcţiile aeronautice [10] prevăd o încercare fizică a încleieturii şi una mecanică. Prima constă în ţinerea placajului timp de 10 zile în apă curată la temperatura ambiantă sau fierberea acestuia timp de 6 ore [3]) la 100° C. Placajele se usucă apoi până la umiditatea de 15% fie în aer liber, fie la o temperatură de max.

---

[2]) V. nr. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 şi 15 din lista de literatură folosită.

[3]) Timp de 8 ore, în caietul de sarcini din 1926.

40° C. După acest tratament nu trebue să se observe o separare a foilor de furnir. Incercarea mecanică se face cu piese de probă ca în fig. 1 A. Rezistenţa nu trebue să fie mai mică de 14 kg/cm², iar in unele cazuri, pentru furnituri destinate hidroaviaţiei, de 25 kg/cm², dacă placajele sunt din lemne dure 4) sau puţin dure 5). Nu se menţionează că aceste piese trebuesc umezite in vre-un fel, deci ele se încearcă uscate.

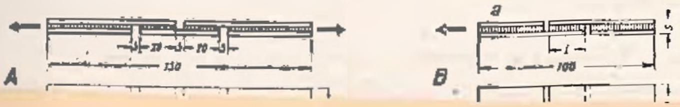

D-lui Dumitrescu Nicolaie, student
str. Profesor Locusteanu Nr. 35.
Looo6

după prescripţiunile DVS ale Reichsluftfahrtministerium (1940) şi DVL

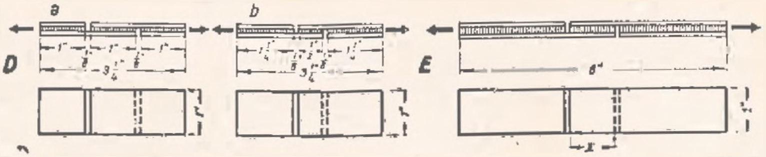

după prescripţiunile Navy Dep. Specif. 49 P1 (USA) şi Forest Products Laboratory (1928)

X = 1" sau 8 x gros. plăcii

după British Standard Specif. for Aircraft Mat. (1932)

Fig. 1. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenţei încleieturii la placaje.

In caietele de sarcini ale aeronauticei americane [4] se prevăd încercări cu piese de probă ca în fig. 1 D şi anume 5 buc. în stare uscată (umiditatea obişnuită) şi 5 buc. după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei. Rezistenţa pieselor umede trebue să fie cca 55% din aceea a pieselor uscate, cca 19 kg/cm² în stare uscată 6) (265 pounds/inch patrat) şi cca 10 kg/cm² în stare umedă (145 pounds/inch patrat).

In prescripţiunile engleze pentru placajele folosite în construcţiile aero-

---

4) Paltin, nuc, frasin, platan, fag, etc.

5) Mesteacăn, cireş, etc.

6) Intre cleiurile menţionate în normă nu sunt trecute cleiurile pe bază de răşini sintetice.

care s'a făcut încleierea, deci de calitatea încleieturilor realizate între foile de furnir.

În cele ce urmează ne vom ocupa de încercările încleieturilor la placaje și anume de influența pe care o are umezirea pieselor de probă în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței încleieturii dintre foile de furnir.

II. DI [illegible] SARCINI

Incerc [illegible] cajelor se [illegible]

Incerc [illegible] cirea, etc. [illegible] Calitatea i [illegible] a se desfa [illegible] fibre răma [illegible]

Ince [illegible] zistența î [illegible] special ca [illegible] de încleiere.

In ambele categorii, încercările se fac cu piese [illegible] umiditatea obișnuită de atelier sau laborator (8....14%), umede, reuscate sau uscate prin încălzire la temperaturi ridicate. Umezirea se face fie prin ținerea pieselor în apă rece (la temp. camerei), fie prin fierbere în apă un anumit timp. Piesele se denumesc reuscate când. după ce s'au umezit într'unul din felurile arătate mai sus, s'au uscat un timp oarecare în aerul din camera de lucru, în cameră cu aer condiționat (cu temperatură și umiditate constantă) sau în etuve la o anumită temperatură.

Piesele uscate prin încălzire se țin în etuve la temperatura de cca 100° C un timp diferit după grosimea placajului, fără a fi în prealabil umezite.

Caietele de sarcini prevăd încercări cu piese aduse în una sau mai multe din stările arătate mai sus prin diferite procedee.

Caietele de sarcini franceze pentru placajele folosite în construcțiile aeronautice [10] prevăd o încercare fizică a încleieturii și una mecanică. Prima constă în ținerea placajului timp de 10 zile în apă curată la temperatura ambiantă sau fierberea acestuia timp de 6 ore[3] la 100° C. Placajele se usucă apoi până la umiditatea de 15% fie în aer liber, fie la o temperatură de max.

---

[2] V. nr. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 și 15 din lista de literatură folosită.

[3] Timp de 8 ore, în caietul de sarcini din 1926.

40° C. După acest tratament nu trebue să se observe o separare a foilor de furnir. Incercarea mecanică se face cu piese de probă ca în fig. 1 A. Rezistenţa nu trebue să fie mai mică de 14 kg/cm², iar în unele cazuri, pentru furnituri destinate hidroaviaţiei, de 25 kg/cm², dacă placajele sunt din lemne dure[4]) sau puţin dure[5]). Nu se menţionează că aceste piese trebuesc umezite în vre-un fel, deci ele se încearcă uscate.

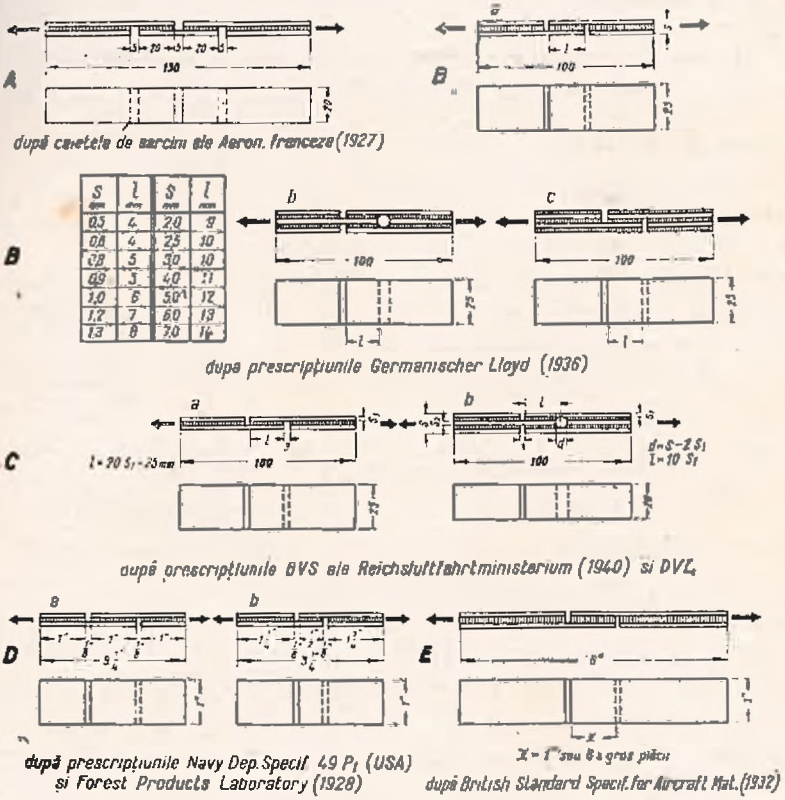
după caietele de sarcini ale Aeron. franceze (1927)

s mm	l mm	s mm	l mm
0,5	4	2,0	9
0,6	4	2,5	10
0,8	5	3,0	10
0,9	5	4,0	11
1,0	6	5,0	12
1,2	7	6,0	13
1,3	8	7,0	14

după prescripţiunile Germanischer Lloyd (1936)

după prescripţiunile BVS ale Reichsluftfahrtministerium (1940) şi DVL

după prescripţiunile Navy Dep. Specif. 49 P₁ (USA) şi Forest Products Laboratory (1928)

după British Standard Specif. for Aircraft Mat. (1932)

Fig. 1. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenţei încleieturii la placaje.

In caietele de sarcini ale aeronauticei americane [4] se prevăd încercări cu piese de probă ca în fig. 1 D şi anume 5 buc. în stare uscată (umiditatea obişnuită) şi 5 buc. după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei. Rezistenţa pieselor umede trebue să fie cca 55% din aceea a pieselor uscate, cca 19 kg/cm² în stare uscată[6]) (265 pounds/inch patrat) şi cca 10 kg/cm² în stare umedă (145 pounds/inch patrat).

In prescripţiunile engleze pentru placajele folosite în construcţiile aero-

---

4) Paltin, nuc, frasin, platan, fag, etc.

5) Mesteacăn, cireş, etc.

6) Intre cleiurile menţionate în normă nu sunt trecute cleiurile pe bază de răşini sintetice.

nautice, se face o distincție între placajele destinate pieselor nesupuse sau supuse la eforturi mici și acelea pentru piese importante din construcție.

Primele se încearcă astfel: o piesă de 9/4 inch se fierbe 3 ore și apoi se pune în apă rece până ajunge la temperatura camerei; altă piesă, după fierbere, se usucă 72 ore în aer la temperatura ordinară și umiditate relativă care să nu depășească 75%; a treia piesă se usucă cca 3 ore[7]) la temperatură de 100—105° C și se răcește până la temperatura camerei. După aceste tratamente piesele nu trebue să prezinte deslipiri ale foilor de furnir.

Pentru placajele din categoria doua, în afară de încercările menționate mai sus, se prescriu și încercări mecanice cu piese de probă ca în fig. 1 E. Trei piese (cel puțin) se încearcă în stare uscată și trebue să dea o rezistență minimă de cca 14 kg/cm² (200 pounds/inch patrat), iar alte trei piese se

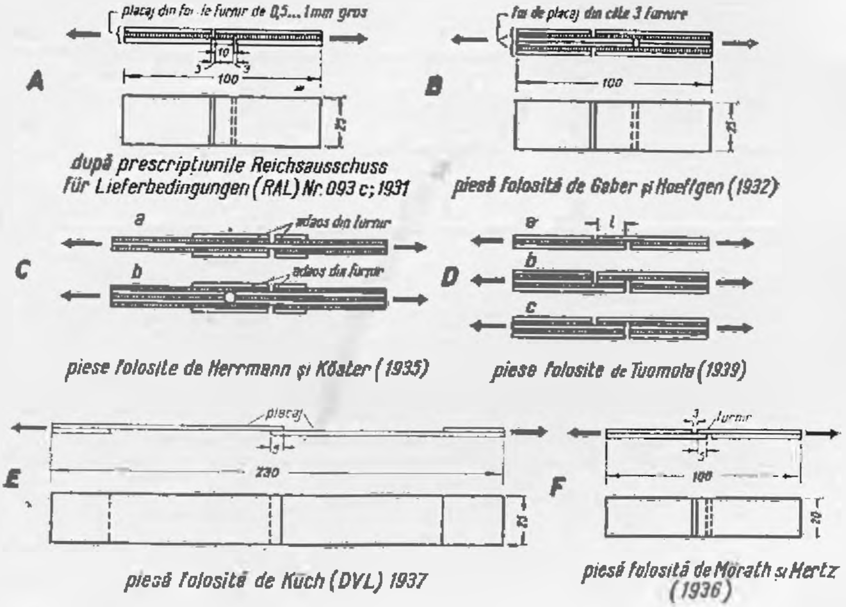
placaj din foi ie furnir de 0,5...1mm gros
10
3
3
100
A
dupǎ prescripțiunile Reichsausschuss für Lieferbedingungen (RAL) Nr. 093 c; 1931
foi de placaj din câte 3 furnire
100
B
piesă folosită de Gaber și Hoeffgen (1932)
a
adaos din furnir
b
adaos din furnir
C
piese folosite de Herrmann și Köster (1935)
a
l
b
c
D
piese folosite de Tuomola (1939)
placaj
5
230
E
piesă folosită de Kuch (DVL) 1937
3
furnir
5
100
20
F
piesă folosită de Morath și Hertz (1936)

Fig. 2. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenței încleiturii la placaje.

încearcă după ce sunt fierte în apă 3 ore și apoi sunt puse în apă rece pentru a ajunge la temperatura camerei. Rezistența minimă în acest caz trebue să fie cca 7 kg/cm² (100 pounds/inch patrat).

Caietele de sarcini ale aeronauticei germane [14] prescriu încercări cu piese de probă ca în fig. 1 C, după ce sunt ținute 40 ore în apă la temperatura camerei. Rezistența trebue să fie min. 20 kg/cm². Deasemenea, piese de 100/100 mm, după ce sunt ținute 5 zile în apă și reuscate 2 zile la temperatura camerei, nu trebue să prezinte vre-o deslipire a foilor de furnir. Deslipirea foilor de furnir nu trebue să se producă nici la încercarea prin încovoiere.

Instrucțiunile referitoare la încercările placajelor pentru construcțiile

---

7) 3 ore pentru piese până la cca 6 mm și câte ½ oră în plus pentru fiecare majorare a grosimii cu cca 1,5 mm (1/16 inch).

aeronautice scoase de Germanischer Lloyd în Ianuarie 1936 [1]. Incercarea rezistenței încleieturii dintre foile de furnir se face cu piese de probă ca în fig. 1 B și anume, după ce acestea au fost ținute 24 ore în apă la temperatura camerei, dacă placajele sunt groase până la 2 mm și 48 de ore, dacă ele sunt mai groase.

Instrucțiunile adaugă că, în cazul când în comandă se prevede, umezirea pieselor ca mai sus se poate înlocui cu fierberea lor timp de 3 ore. Rezistența minimă impusă este 20 kg/cm² (placajele sunt încleiate numai cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, Tego și Kaurit).

Prescripțiuni asemenătoare cuprind și caietele noastre de sarcini pentru placajele destinate construcțiilor aeronautice, confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

III. INCERCĂRI COMPARATIVE CU PLACAJE UMEZITE ÎN APĂ RECE SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

Prevederea caietelor de sarcini [1], de a putea înlocui umezirea pieselor de probă din placaje prin ținerea lor în apă la temperatura camerei cu fierberea lor timp de 3 ore (dacă se menționează special în comandă), nu este însoțită de fixarea unor rezistențe admisibile deosebite.

Pentru a vedea diferențele între rezistențele pe care le prezintă încleieturile foilor de furnir din placaje, după ce au fost umezite prin cele două procedee, am făcut mai multe serii de încercări comparative.

1. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Din foi de placaj de diferite grosimi, confecționate din 3, 5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de rășini sintetice, s'au confecționat câte 5 piese de probă pentru fiecare procedeu de umezire. Piesele de probă au avut formele și dimensiunile din fig. 1 B.

Comparația rezistențelor s'a făcut între mediile rezultatelor pentru fiecare foaie de placaj. Diferențele între rezistențele obținute după ambele feluri de umezire s'au raportat la rezistențele pieselor ținute în apă la temperatura camerei.

In tabloul 1 am dat rezultatele încercărilor a 88 foi de placaj (880 piese de probă).

Din aceste rezultate se deduc următoarele:

a) Rezistența pieselor de probă fierte în apă timp de 3 ore este, în general, mai mică decât aceea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore (după grosimea placajului). Asemenea deosebire în rezultate s'a observat și la încercările cleiurilor cu piese de probă din lemn masiv [6].

b) Diferența între rezultatele celor două încercări variază în limite largi. Această variație se explică prin deosebirile de calitate a cleiului, de condițiuni în care s'au făcut încleierea și de însușiri ale furnirului.

TABLOUL 1. — Influența procedeului de umezire asupra rezistenței încleieturilor foilor de furnir din placaje confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturii după: 24 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 8)	48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 8)	3 ore de fierbere în apă (kg/cm²) 8)	Diferența rezist. pieselor ținute în apă rece sau fierte raportată la rezist. pieselor ținute în apă % 9)	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)	Numărul foilor de placaj încercate 10)
1	0,6	3	53...56		38...42	21...26...32	fag	clei din rășini sintetice	Ba	2
2	0,8	3	36...44		28...34	16...22...25	„	„	Ba	4
3	1,0	3	35...60		22...46	8...24...48	„	„	Ba	19
4	1,5	3	30...50		26...45	0...12...34	„	„	Ba	24
5	1,2	5	23...37		18...29	3...19...28	„	„	Bc	17
6	1,5	5	29...35		24...28	17...18...20	„	„	Bc	4
7	2,0	5	29...34		20...22	31...33...35	„	„	Bc	2
8	2,5	5		27	20...21	22...24...26	„	„	Bc	2
9	3,0	5		19...23	16...19	14...18...26	„	„	Bc	4
10	4,0	7		17...40	15...35	9...17...26	„	„	Bb	5
11	6,0	7		30...39	21...27	20...26...32	„	„	Bb	5

---

[8] Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S'au dat numai valorile extreme.
[9] Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.
[10] Pentru fiecare foaie de placaj s'au încercat câte 10 piese de probă.

c) La 51% din foile de placaj s'au obţinut diferenţe dela 16 la 26%;
La 20% din foile de placaj s'au obţinut diferenţe dela 10 la 26%;
La 17% din foile de placaj s'au obţinut diferenţe dela 27 la 48%;
La 12% din foile de placaj s'au obţinut diferenţe dela 0 la 9%.

d) Este bine ca în caietele de sarcini să se stabilească limite admisibile deosebite pentru rezultatele încercărilor cu piese de probă umezite prin cele două procedee. Această diferenţiere are importanţă atunci când rezistenţa încleieturii pieselor ţinute în apă la temperatura camerei este cu puţin superioară limitei admisibile, astfel că rezistenţa pieselor fierte scade sub limită. In acest caz acelaş placaj încercat după un procedeu de umezire se recepţionează, iar după celălalt se respinge.

e) Diferenţa între cele două rezistenţe fiind mai ales funcţie de calitatea cleiului şi felul în care s'a făcut lipirea, ea trebue fixată ţinându-se seama de rezultatele cele mai frecvente ce se pot obţine cu materiale bune şi manoperă corespunzătoare. In general se poate admite o diferenţă maximă de 25%.

2. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de răşini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Din 17 foi de placaj de fag şi anin, groase de 3...8 mm, din 3,5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de răşini sintetice amestecate cu diverse adaosuri, am făcut încercări comparative în aceleaşi condiţiuni ca la prima serie.

Rezultatele a 170 piese de probă sunt cuprinse în tabloul Nr. 2.

Din examinarea lor se observă că:

a) Rezistenţele pieselor de probă fierte 3 ore în apă sunt cu mult scăzute faţă de cele obţinute cu piese ţinute în apă la temperatura camerei. La unele piese s'au deslipit foile de furnir în timpul fierberii.

b) Diferenţa între rezistenţele pieselor ţinute în apă rece şi a celor fierte variază foarte mult.

c) După rezultatele încercării pieselor de probă ţinute în apă rece, placajele sunt recepţionate (limita admisibilă fiind 20 kg/cm^2) iar după rezultatele pieselor fierte, ele sunt respinse .Deci, un asemenea procedeu de umezire a pieselor de probă nu poate fi folosit la placajele confecţionate cu cleiuri pe bază de răşini sintetice amestecate cu diverse adaosuri. Desigur că plăcile încercate au fost făcute cu cleiuri cărora li s'au adăogat alte substanţe necorespunzătoare sau în proporţii prea mari, fiindcă un adaos de 10% făină de secară la cleiul Kaurit, de exemplu, dă rezultate foarte bune [12].

d) Procedeul de umezire prin fierbere ar putea fi folosit la identificarea foilor de placaje care nu sunt confecţionate cu cleiuri pe bază de răşini sintetice curate sau amestecate cu adaosuri care să nu le micşoreze însuşirile.

3. Incercări cu piese de probă după diferite durate de umezire.

Incercările făcute de Tuomola [1,5] cu piese de probă din placaje de 4 mm grosime, din 3 foi lipite cu clei Tego sau din albumină şi

TABLOUL 2. — Influența procedeului de umezire asupra rezistenței încleieturilor foilor de furnir din placaje confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturii după:		Diferența rez. pieselor ținute în apă rece sau fierte raportată la rez. pieselor ținute în apă (%) 12)	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)	Numărul foilor de placaj încercate 13)
			48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 11)	3 ore de fierbere în apă (kg/cm²) 11)					
1	3.0	3	34...69	9...14	59...71...87	fag	clei din rășini sint. cu div. adaosuri	Ba	3
2	3,0	5	22...52	2...11	64...81...87	anin	„	Ba	8
3	4,0	5	23	2	91	anin	„	Bb	1
4	4,5	5	10	deslipite		fag	„	Bb	1
5	5,0	5	31	deslipite		fag	„	Bb	1
6	8,0	7	30...36	deslipite		fag	„	Bb	3

---

11) Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S'au dat numai valorile extreme.
12) Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.
13) Pentru fiecare foaie de placaj s'au încercat câte 10 piese de probă.

caseină, după ce au fost ținute în apă rece 1/4 zi până la 7 zile, au arătat (fig. 3) că durata de umezire cea mai potrivită este de 48 ore.

Pentru a vedea influența duratei umezirii atât prin ținerea pieselor de probă în apă rece, cât și prin fierbere la placaje de diferite grosimi, din 3 sau 5 foi lipite cu diverse cleiuri, am făcut o serie de încercări cu 9 foi de placaj.

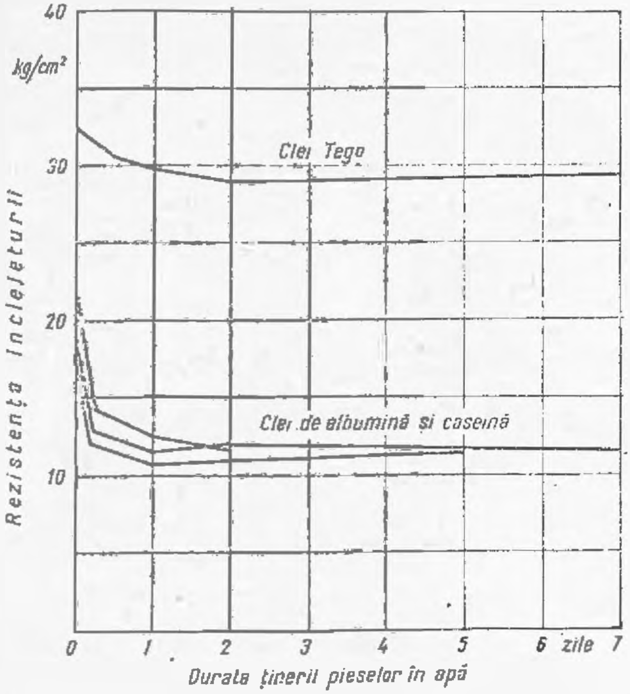

Fig. 3. — Legătura între durata ținerii pieselor în apă la temperatura camerei și rezistența încleieturii la placaje de 4 mm grosime, din 3 foi (după Tuomola)

Rezultatele se văd în tabloul 3 și în fig 4. Din examinarea lor se deduc următoarele:

a) Rezistența încleieturilor scade cu cât durata de umezire crește.

b) Scăderea este mai mică la placajele fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, decât la cele cu cleiuri amestecate. La aceste placaje rezistența scade brusc după un timp destul de scurt de umezire, urmând foarte repede deslipirea tuturor foilor de furnir (fig. 5 c) sau numai a celor exterioare (fig. 5 b). Piesele care aveau numai foile exterioare deslipite nu au fost încercate, deși rezistau încă în planurile de încleiere nedesfăcute (la placajele din 5 sau 7 foi).

c) La placajele fabricate cu clei din caseină, fără adaosuri care să-l facă mai puțin sensibil la umezeală, scăderea rezistenței este foarte mare. La aceste placaje timpul de umezire trebue redus mult sau se renunță la o asemenea încercare.

d) La unele piese de probă ținute în apă rece s'a rupt foaia de furnir în timpul încercării (fig. 6 a), astfel că rezultatul reprezenta rezistența la întindere a furnirului iar nu aceea a încleieturilor. Aceste rezultate nu au fost luate în considerație decât ca indicațiuni că rezistența încleieturilor este superioară. După fierberea pieselor, ruptura s'a făcut prin forfecare chiar dacă umezirea nu a durat decât ½ oră. Se vede deci, încăodată, că fierberea este un procedeu foarte dur de umezire a pieselor.

e) Echivalența între durata de fierbere și de ținere a pieselor în apă nu se poate face decât după un număr mare de încercări cu placaje de aceeaș fabricație.

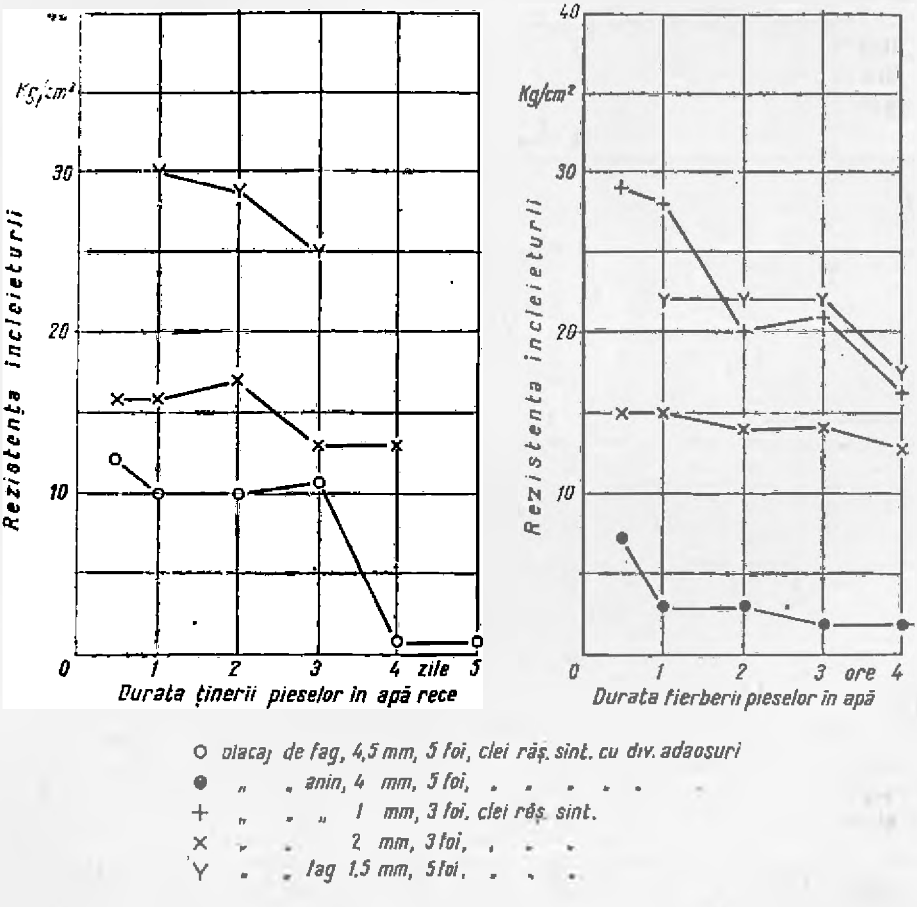

Fig. 4. — Influența duratei umezirii pieselor prin ținere în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței încleieturii.

IV. CONCLUZIUNI.

Rezistența încleieturii foilor de furnir din placaje fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, măsurată cu piese de probă fierte 3 ore în apă, este mai mică decât accea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore, după grosimea placajului. Dife-

TABLOUL 3. — Influența duratei umezirii pieselor de probă asupra rezistenței încleieturilor foilor de furnir la diferite placaje.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturilor (kg/cm²) după:											Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)
			Ținerea pieselor de probă în apă la temperatura camerei timp de:						Fierberea pieselor de probă în apă timp de:							
			½ zi	1 zi	2 zile	3 zile	4 zile	5 zile	½ oră	1 oră	2 ore	3 ore	4 ore			
1	1,0	3	s'a rupt foaia de furnir						29	28	20	21	17	anin	rășini sint. curat	Ba
2	2,0	3	16	16	17	13	13		15	15	14	14	13	„	„	„
3	1.5	5		30	29	25				22	22	22	18	fag	„	Bc
4	4,0	5	s'a rupt foaia de furnir						7	3	3	2	2	anin	rășini sint. cu div. adaos.	Bb
5	4,5	5	12	10	10	11	1	1	deslipite					fag	„	„
6	5,0	5		s'a rupt foaia de furnir					10	2 *)	3 *)	deslipite		„	„	„
7	4,0	3			7							4		„	caseină	Ba
8	4.0	3			9 *)							1 *)		„	„	„
9	5,0	3		3 *)	3 *)	4 *)	deslipite		deslipite					„	„	„

Pentru fiecare durată de umezire s'au încercat câte 10 piese de probă. In tablou s'au dat mediile rezultatelor.

---

*) O parte din piese s'au deslipit în timpul umezirii. Cifrele sunt medii ale rezultatelor obținute cu piesele nedeslipite.

renţele sunt variabile cu însuşirile cleiurilor şi condiţiunile în care s'a făcut încleierea.

In caietele de sarcini s'ar putea introduce ca admisibil o diferenţă în minus a rezistenţei pieselor încercate după fierbere de max. 25% faţă de rezistenţa pieselor umezite în apă rece.

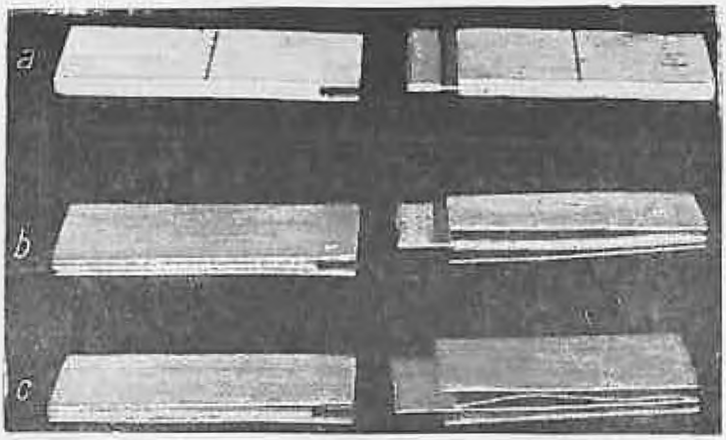

Fig. 5. — Piesă de probă cu ruptură normală şi piese cu foile de furnir deslipite.

La placajele fabricate cu cleiuri din răşini sintetice amestecate cu alte materiale în proporţii mari sau cu cleiuri de caseină, încercarea cu piese de probă umezite prin fierbere dă rezultate foarte scăzute faţă de aceea cu piese ţinute în apă rece. Uneori la fierbere se deslipesc total foile de furnir. In general, acest procedeu de umezire nu poate fi aplicat la astfel de placaje sau durata umezirii trebue mult redusă.

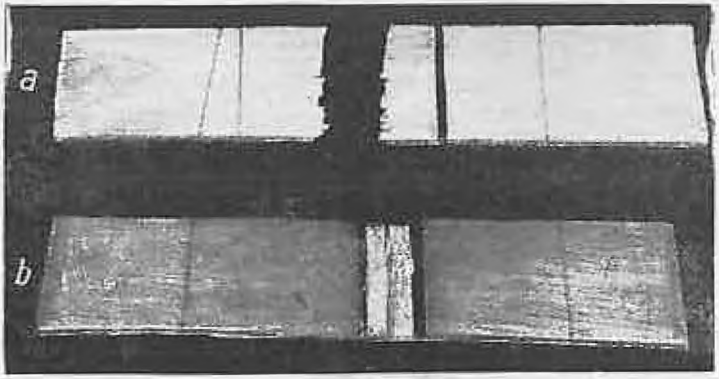

Fig. 6. — Două aspecte ale rupturii pieselor de probă din placaj de trei foi.

Pentru a găsi duratele echivalente de umezire prin ambele procedee, spre a obține aceleași rezultate, sunt necesare încă încercări în număr mare cu placaje de aceiași fabricație.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Abnahme- und Prüfvorschriften des Germanischen Lloyd für Sperrholz des Luftfahrzeugbaues. Ian. 1936.
2. Britsh Standards Institution: Plywood for unstressed and lightly parts of aircraft. V. 34, Dec. 1932 London.
3. Britsh Standards Institution: Plywood for structurally important parts of aircraft. 4.V.3 Dec. 1932 London.
4. Forest Products Laboratory [and Navy Department, Bureau of Aeronautics]: Manual for the inspection of aircraft wood and glue for the United States navy. Washington, 1928.
5. *Gaber, E.* und *Hoeffgen, H.:* Prüfung der Festigkeit von Sperrholzleimen. Die Holzindustrie, 1932, H. 24 u. 25, S. 324—325; 335—336.
6. *Ghelmeziu, N.:* Incercări comparative pentre determinarea rezistenței încleieturii pieselor de lemn din diferite specii. [Comunicare la Grupul român de încercări de materiale, București, 1944 (în curs de publicare în Buletinul Societății Politecnica).
7. *Hermann, A.* und *Köster, J.:* Aus der Praxis der Leimfestigkeitsprüfung von Sperrholzplatten. Maschinenbau, Der Betrieb. 14 (1935), H. 5/6, S. 161—162.
8. *Kraemer, O.:* Der Einfluss der Leimung auf die Güte von Flugzeugsperrholz. DVL. Jahrbuch 1930, S. 434—442.
9. *Küch, W.:* Heimische Werkstoffe des Holzflugzeugbaues. Jahrbuch 1937 der deutschen Luftfahrtforschung, S. 1551—1573.
10. Min. Trav. Publics, Serv. Techn. de l'Aéronautique: Cahier des charges spéciales provisoire pour la fourniture des placages et bois contreplaqués destinés aux appareils volants. Paris, 1927.
11. *Mörath, E.* und *Mertz, H.:* Untersuchungen über die günstigsten Bedingungen bei Leimverbindungen. Mitt. d. Fachauss. f. Holzfragen, H 14. Berlin, 1936.
12. *Mörath, E.:* Eigenschaften und Verwendung von Kunstharzleimen. Holz als Roh- und Werkstoff 1 (1937), pag. 21—26.
13. Reichsausschuss für Lieferbedingungen (RAL): Lieferbedingungen und Prüfverfahren für pulverförmige Kasein-Kaltleime. Nr. 093 C. Ausg. Juli, 1931. Berlin, 1931.
14. Reichsluftfahrtministerium: Bauvorschriften für Segelflugzeuge (BVS). H. 2, Baustoffe. Berlin, 1940.
15. Tuomola, T.: Ueber die Festigkeitsprüfung des Sperrholzes. Helsinki, 1939 [litografiat].

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué.

Essais comparatifs avec des éprouvettes immérgées dans l'eau à la température ambiante ou ébouillantées dans l'eau.

Quelques uns des cahiers des charges stipulent que l'essai de la résistance des collages des feuilles de placage constituant les bois contreplaqués fabriqués

à l'aide de colles à base de résines synthétiques, soit faite avec des éprouvettes immergées dans l'eau à la température de la chambre pendant 24 à 48 heures (en fonction de la grosseur des bois contreplaqués) ou à la suite d'un bouillonnement de 3 heures dans l'eau, sans faire une différence entre les résultats qu'on obtienent par ces deux procédés d'immersion.

Pour voir la différence entre les résistances des collages, après avoir immergé les pièces soumises à l'épreuve par les deux procédés, on a fait trois séries d'essais comparatifs.

Les essais ont démontré que chez les bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles pures provenues de résines synthétiques, la résistance des éprouvettes bouillies trois heures dans l'eau est inférieure à celle des pièces tenues 24 ou 48 heures dans l'eau à la temperature de la chambre. Les différences varient entre des limites très larges. Dans les cahiers de charges, on peut admettre, en général, une différence de maximum 25%.

Le procédé d'immersion dans l'eau bouillante ne peut pas être appliqué aux bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles des résines synthétique, mélangées avec divers ingredients en grande proportion, ou avec des colles de caséine, parce que les résultats sont très inférieurs comparés à ceux obtenus par les pièces tenues dans l'eau froide. Quelquefois quand on les bouillent, les feuilles de placage se décollent dans un délai de temps très court.

Pour trouver les durées équivalentes d'immersion en utilisant les deux procédés, en vue d'obtenir les mêmes résultats, il est absolument nécessaire de faire un nombre beaucoup plus grand d'essais, avec des placages de même fabrication.

EDITURA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

1. **N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului şi tehnica silvică**
1943; 36 pagini + 54 figuri; 300 lei.

2. **At. Haralamb: Pădurea şi fenomenul torenţial**
1944; 56 pagini; 300 lei.

3. **M. Ene: Păsările în protecţia pădurilor**
1944; 26 pagini + 10 figuri; 300 lei

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

STADIUL ACTUAL AL FOLOSIRII LEMNULUI LA CONSTRUCȚIILE AERONAUTICE

de Ing. Dr. E. VINTILĂ

I. CONSIDERAȚIUNI GENERALE.

Lemnul a fost printre primele materiale întrebuințate în construcțiile aeronautice. El a fost în deosebi apreciat până în zilele noastre pentru unele însușiri prețioase ale lui ca: rezistența mare în raport cu greutatea mică, ușurința la prelucrare, faptul că este greu atacat de agenții corosivi și a. Avionul de lemn are în plus avantajul că i se pot face pe loc și cu mijloace simple eventuale reparațiuni. Cu toate acestea, a fost o vreme când firmele constructoare din diferite țări, au căutat să limiteze folosirea lemnului numai la anumite tipuri de avioane, în general la avioane mici de școală, sport, poștă, etc., îndreptându-se pentru rest la folosirea unei construcțiuni pur metalice. La aceasta a contribuit pe de o parte ieftenirea cheltuielilor de producție și prelucrare ale metalelor ușoare și pe de alta două inconveniente ale lemnului masiv: neomogenitatea de structură — respectiv de rezistență — și hygroscopicitatea. Problema orientării industriei aeronautice spre o construcție pur metalică a fost pusă și la noi acum 15 ani în urmă, din aceleași considerațiuni [9].

Iată însă că în ultimul deceniu se realizează o îmbunătățire considerabilă a acestor defecte ale lemnului prin fabricarea placajelor și a lemnului lamelat, încleiate cu cleiuri din rășini sintetice. Grație progresului realizat prin aceste noui procedee de prelucrare ale lemnului, asistăm la o reîntoarcere la construcțiile de lemn. În adevăr, placajele și lemnul lamelat au însușiri superioare de rezistență (tabl. Nr. 1) și datorită cleiului pe bază de rășini sintetice, nu sunt influențate de apă și nu sunt atacate nici de ciuperci.

Astfel, în evoluția construcțiilor de avioane din lemn, se pot deosebi două faze bine distincte: prima, a folosirii lemnului masiv sau încleiat cu cleiurile obișnuite și a doua, cea actuală, în care se folosește pe lângă lemn masiv, în cantitate mare placajul și lemnul îmbunătăţit, realizate cu ajutorul cleiurilor pe bază de răşini sintetice.

In această a 2-a fază s'au realizat însemnate progrese care au făcut posibilă construirea din lemn chiar şi a avioanelor celor mai pretenţioase, folosite în războiul actual. Aceste progrese tind să asigure şi în viitor un câmp sigur de folosire a lemnului.

TABLOUL 1. — Date comparative între însuşirile lemnului masiv şi lemnul lamelat de fag şi mesteacăn după Egner [1937].

Natura materialului	Densitatea g/cm³	Direcţia de solicitare	Rezistenţa kg/cm² la				Modulul de elasticitate
			Intindere	Compresiune	Incovoiere	Torsiune	
Fag, lemn masiv . . .	0,65	∥ ⊥	1400 100	600	1300 120	200 110	150.000 3.000
Fag, lemn lamelat . .	0,94	∥ ⊥	1290 215	1360 540	2200 360	320 200	185.000 34.000
Mesteacăn lemn masiv .	0,67	∥ ⊥	1380 75	700 90	1400 100	200 —	160.000 5.800
Mesteacăn, lemn lamelat	1,00	∥ ⊥	1280 383	1150 540	2200 550	— —	215.000 48.000

In cele ce urmează, vom înfăţişa stadiul actual al fabricării avioanelor din lemn şi câteva din caracteristicile acestor construcţiuni, după date din literatura de specialitate avută la dispoziţie.

II. FABRICAREA ELICELOR DIN LEMN.

Problema fabricării elicelor de avioane a preocupat fabricile constructoare încă dela primele începuturi ale aviaţiei. Astfel, la începutul aviaţiei în Anglia s'au construit mulţi ani dearândul numai elice din lemn şi numai ulterior, datorită cerinţelor tehnice mai pretenţioase şi pe care lemnul nu le putea îndeplini, s'a trecut la o construcţie metalică. Lemnul era între altele apreciat pentru rezistenţa relativ ridicată faţă de greutatea mică, precum şi pentru aşa denumită „hysterese elastică" care contribue la amortizarea vibraţiunilor periodice ale motorului [7].

Până acum circa 15 ani în urmă, în Anglia, după Gough [1], 90% din elicele avioanelor erau de lemn. După apariţia elicelor cu braţe mobile şi cu pas schimbător, acestea au continuat totuşi să fie întrebuinţate încă într'un procent de circa 50%, 45% fiind elice metalice şi circa 5% elice de lemn lamelat.

Desavantajul pe care-l prezenta lemnul masiv, în comparaţie cu metalele, era că nu se puteau realiza cu lemnul obişnuit profile atât de subţiri şi margini atât de ascuţite, din care cauză aşa numitul factor de urcare era mai scoborît. Pe de altă parte, din cauza hygroscopicităţii, lemnul nu îşi menţinea bine nici forma. Ameliorarea acestui din urmă inconvenient s'a realizat prin îmbrăcarea elicei, după procedeul firmei Schwartz, cu un strat de nitroceluloză. Asemenea elice erau întrebuinţate în 1938 în mare măsură şi în Anglia, atât în aviaţia civilă cât şi în cea militară [11].

In Germania, Lufthansa întrebuința aproape exclusiv asemenea elice, denumite „Schwarzschen Leichtholz-Mantelpropeller" pe linia de navigaţie aeriană Sudatlantică, cunoscută ca una din cele mai grele din lume [2]. (In fig. Nr. 1 este arătată o elice cu 4 braţe în timpul prelucrării).

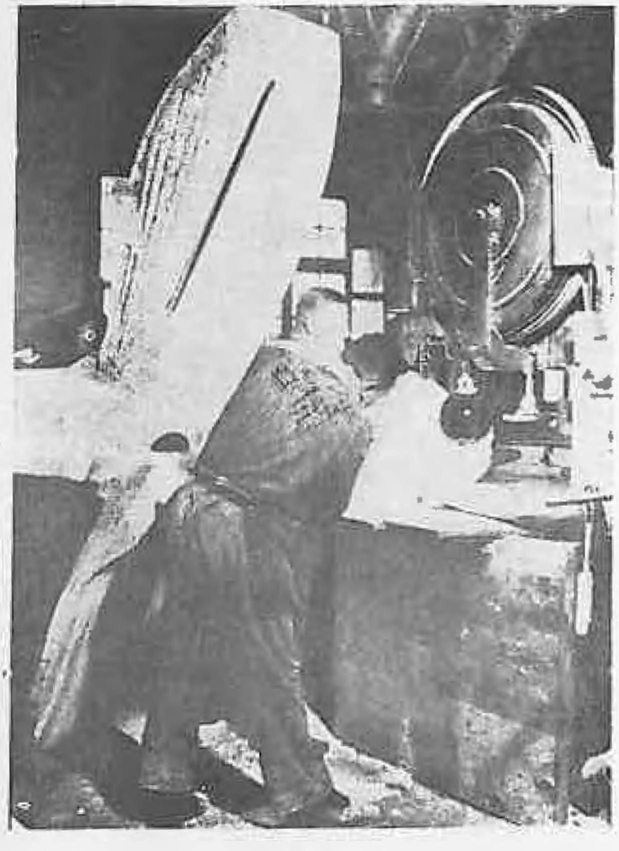

Fig. 1. — Fabricarea unei elici din lemn. (Hadert, 1938).

Realizarea unor profile mai subţiri, în deosebi la elicele cu braţe reglabile (fig. Nr. 2), nu a fost posibilă la început decât cu metale. Lemnul masiv avea desavantajul că prezenta o rezistență prea mică la forfecare în partea dela bază, unde se fixează de arborele motorului.

Un prim pas pentru înlăturarea acestui inconvenient, s'a făcut prin construirea rădăcinii aripelor din lemn comprimat și impregnat cu rășini sintetice, după procedeul „Samsonow". Restul aripelor elicelor se confecționau tot din lemn simplu, din care cauză elicele erau relativ ușoare și totuși cu însușiri de rezistență dinamică foarte bune. Greutatea unor astfel de elice cu pas reglabil era numai 65% din greutatea unei elice metalice de aceiași capacitate. Această economisire în greutate poate fi și mai însemnată, ajungând în cazul unei puteri de 2000 P. H., până la 50% [11].

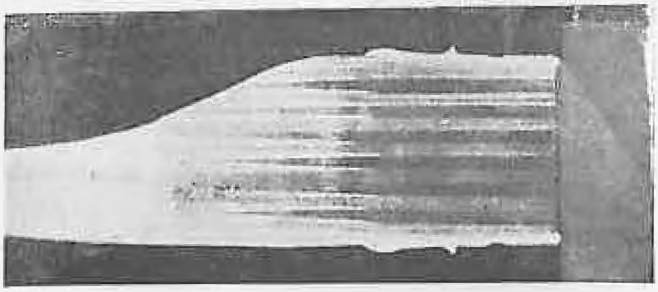

Fig. 2. — Secțiune prin piciorul unei elici cu pas reglabil. (Hadert, 1938).

Un alt tip de construcție la elice, menționat în revistele de specialitate, este și acela produs de fabrica Heine-Berlin. Corpul elicei, făcut din lemn, era îmbrăcat la acest tip cu o plasă de sârmă de oțel care la rândul ei era acoperit cu un lac elastic și transparent de rășină sintetică. Acest tip de elice s'a dovedit a fi foarte bun și s'a întrebuințat în Germania la aparatele LZ 129, la sboruri de 2000 de ore fără nici un defect chiar în cele mai grele condițiuni climatice [2].

Abea după apariția lemnului lamelat, denumit și lemn îmbunătățit, s'au putut realiza aceleași profile ca la elicele metalice, fără nici un inconvenient. Lemnul lamelat, încleiat cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, prezintă în adevăr însușiri tehnologice mult superioare lemnului obișnuit. Rezistența la despicare s'a ridicat la acest material cu 300% față de lemnul simplu. Mai departe, deosebirile de rezistență dela un punct la altul din masa lemnului, s'au redus la abia 4% din valoarea maximă găsită la lemnul masiv (cazul unui lemn lamelat din straturi de furnir de 0,6 mm grosime). Profilele noui ce au putut fi realizate, cu linii ascuțite de racordare, au făcut să se obțină la încercările din tunelele aerodinamice, o urcare a gradului de influență asupra aerului dela 78 la 81,9% [10].

Un alt avantaj îl prezintă un astfel de lemn, prin duritatea mărită în comparaţie cu lemnul simplu, ceeace îi asigură o uzură redusă la suprafaţă.

Din lemn lamelat s'au putut construi şi elicele cu pas reglabil, care se confecţionau până atunci numai din metal. Aceasta a făcut ca din nou fabricile constructoare să se îndrepte spre construcţia din lemn a elicelor. Un avantaj în plus al construcţiei din lemn îmbunătăţit, în afară de greutatea mică şi preţ relativ scăzut, este şi uşurinţa de prelucrare. Chiar pentru cazul străbaterii gloanţelor, lemnul stratificat nu prezintă nici un pericol pentru echipaj. Se pare că azi, datorită acestor mari avantaje ale lemnului lamelat în construcţia elicelor, în foarte multe ţări s'a trecut din nou dela metal la lemn şi numai în ţările în care această nouă tehnică de prelucrare a lemnului lamelat nu s'a desvoltat, construcţia elicelor a rămas tot metalică. Este o părere pe care o găsesc formulată încă din 1937 [2].

Ca materie primă pentru construcţia elicelor, în trecut se întrebuinţa: lemn de frasin, nuc, mahon şi a., încleiat la rece cu caseină şi prelucrat de mână. Azi se foloseşte lemnul aşa numit lamelat sau îmbunătăţit, încleiat cu clei de răşini sintetice (Tego-film sau Kaurit), perfect stabil la apă şi neatacabil de ciuperci sau bacterii. Speciile lemnoase cele mai întrebuinţate sunt mesteacănul (în deosebi în Finlanda, Canada, etc.) şi fagul. Această din urmă specie se găseşte şi la noi. La construcţiile recent menţionate în literatură, se găsesc întrebuinţate şi metale şi anume alama sub forma unei fâşii care acoperă numai bordurile de atac. În orice caz, consumul de metal este extrem de redus şi elicea în întregime realizează o economisire importantă de metal şi o micşorare a greutăţii.

III. FABRICAREA ARIPELOR ŞI A FUSELAJELOR DIN LEMN.

Multă vreme s'a crezut că materialele lemnoase nu sunt apte pentru construirea de avioane cu viteze mari, avioane cerute atât pentru nevoile de transport rapid, cât şi pentru nevoi de războiu. Aceasta era de altfel situaţia până când s'a început folosirea placajelor şi a lemnului îmbunătăţit la construirea celulelor de avion. Ideia realizării de avioane cu viteză mare cu aceste noui produse a preocupat firmele constructoare, chiar dela început. O primă realizare o găsim menţionată încă din anul 1937, este cazul avionului Hawkers — „Time flies", a cărei viteză — la un motor de 1150 HP. era socotită de 612 km/oră. Fuselajul acestui avion — al cărui schelet era din oţel sudat — era acoperit, spre a opune o rezistenţă mai mică la lunecare, în loc de pânză, ca de obiceiu, cu placăj de lemn. Deasemenea o aripă era complet construită din lemn şi acoperită la fel cu placaj [3].

O dată importantă, în această evoluţie, o marchează însă apariţia avionului Mosquito, confecţionat din lemn şi caracterizat tocmai prin viteza sa superioară, neegalată încă. Ceea ce trebue remarcat este că construirea acestui avion s'a realizat într'un timp foarte scurt.

In construirea avionului din placaje şi lemn îmbunătăţit s'au folosit două procedee. Unul — şi cel mai vechi — consta în aplicarea placajelor pe scheletul avionului, construit mai dinainte. Partea respectivă de avion, aripa sau fuselajul, era realizată într'un prim stadiu, cu ajutorul longeroanelor şi nervurilor şi acestea erau apoi îmbrăcate cu placaj. Operaţiunea aceasta din urmă avea loc prin înmuirea placajului şi îndoirea lui pe aripă sau fuselaj. Foile de placaj puteau fi eventual înădite anterior, spre a se realiza suprafaţa necesară. Numărul înădirilor întâlnite la o suprafaţă de aripă, poate fi uneori destul de mare, cum este de ex. în cazul avioanelor cu deschidere mare. Zonele înădite sunt în general mai îngroşate, constituind un desavantaj aerodinamic. Aceasta este forma de construire cea mai cunoscută şi întrebuinţată în cele mai multe din ţările europene (Fig. 3).

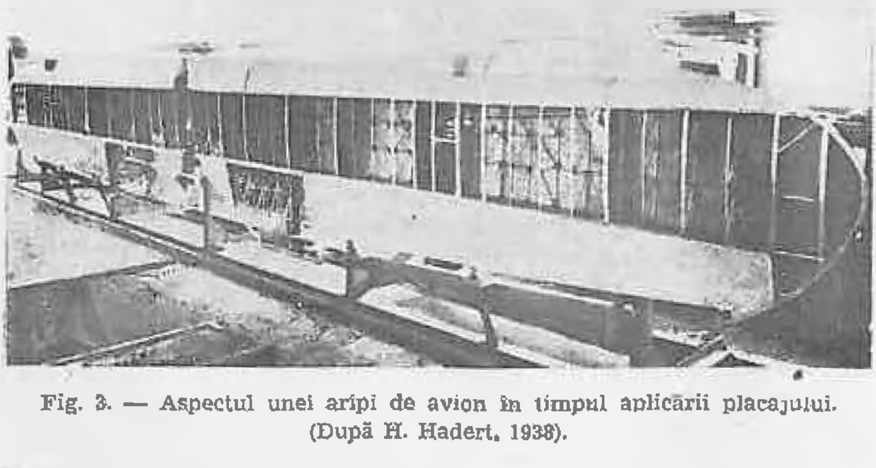

Fig. 3. — Aspectul unei aripi de avion în timpul aplicării placajului. (După H. Hadert, 1938).

O formă de construcţie pe care o putem considera intermediară, este aceea realizată la fuselajul avionului italienesc „Zappata". Scheletul fuselajului la aceasta este îmbrăcat cu făşii de furnir subţire aşezate încrucişat şi încleiate pe loc, aşa că se obţine forma ovală perfectă fără înădiri [4].

Procedeul cel mai nou de construcţie, folosit în deosebi în ultima vreme în Statele Unite și Anglia, este caracterizat prin realizarea dintr'odată, prin încleiere și presare, a unei părți întregi de avion. Aripile, fuselajul și gondolele sunt obținute pe această cale ca piese unitare și complete, care se montează apoi la avion. Se folosesc pentru aceasta matrițe din metal sau lemn, exact după forma piesei corespunzătoare de avion, în care se așează furnire tăiate după mărimea necesară. Foile de furnir sunt orientate alternativ cu fibrele sub diferite unghiuri, având foi intermediare de clei, întocmai ca la fabricarea placajelor. Spre deosebire de aceasta însă, placajul care se realizează, ia dela început forma și mărimea aripei de avion sau a fuselajului. Fuselajul se construește de obiceiu din 2 jumătăți care se încheie în lungul axului longitudinal. Tipul acesta de fuselaj este denumit „coca" și este caracterizat printr'o comportare foarte bună la torsiune.

Să vedem acum mai amănunțit acest nou procedeu de construcție.

O patriță elastică exercită presiunea asupra formei în care sunt așezate furnirele și foile de clei. Totul se petrece la o anumită temperatură în niște cuptoare speciale în care intră în întregime o aripă sau un fuselaj de avion. Astfel, această parte de avion se obține dintr'odată în forma definitivă, fără înădiri, deci cu un profil și o linie aerodinamică perfectă. Suprafețele, fie ele plane sau curbate, se obțin cu aceiași ușurință.

Spre a pune în evidență progresul realizat cu acest nou procedeu, este citat în literatură următorul exemplu: un avion normal care are o viteză de 153 km/oră, prin construirea lui pe această nouă cale (după procedeul numit Vidal), cu acelaşi motor, a atins viteza de 201 km/oră, adică s'a realizat un spor de aproape 50 km/oră [8].

Se cunosc mai multe procedee de construcție cari fac parte din această categorie și cari sunt cunoscute sub denumirile: Vidal, Airmold, Duramold, Bellanca, etc. Realizarea acestui nou procedeu de construcție începe să fie cunoscut chiar în publicațiile de specialitate din 1937. In Statele Unite ale Americii au existat patru firme constructoare de avioane, cari erau interesate la realizarea acestui nou material. La baza încleierii era tot cleiul din rășini sintetice ale căror însușiri au fost menționate. Una din aceste firme, Fairchild Engine and Airplane Corp., realizase deja în 1937 un avion care poseda fuselajul presat și aripile din lemn cu placaje încleiate cu cleiuri din rășini sintetice. De acest nou material realizat se interesau în America, în afară de cele două grupări științifice de cercetare — una din Institutul Mellon, iar cealaltă din Plastics Section des National Bureau of Standards — și alte două instituții tot atât de importante, ca: Army Air Corps și Navy Bureau of Aeronautics.

Army Air Corps construise chiar un avion de războiu cu acest material, după procedeul numit Vidal.

Procedeul „Airmold", folosit de Timm Aircraft Co., se deosebeşte de procedeul Vidal prin folosirea furnirelor nelăcuite, care, după aşezarea în forme, erau spriţuite cu un întăritor pe bază de răşină sintetică.

Procedeul „Duramold" care în urma unei convenţiuni de licenţă cu Huges Aircraft Division, a fost preluat în 1939 de Hughes Tool Co., se caracterizează prin folosirea unor forme din duralumin pe care se aşează cruciş straturile de furnir. Incleierea se face cu Tegofilm sau cu clei lichid, pe bază de răşini sintetice. Temperatura folosită este de 150° C.

Insfârşit, la procedeul Bellanca, menţionat mai înainte, încleierea se realizează la temperaturi mai joase (circa 60° C.), presiunea făcându-se cu şuruburi de strâns. Se foloseşte deasemeni cleiul provenit din răşini sintetice la care se adaugă un accelerator care are de scop grăbirea încleierii [5].

Procedeele, cele perfecţionate în ultimii ani, nu pot fi cunoscute în amănunt din lipsa publicaţiunilor de specialitate din ultima vreme. Toate însă se bazează în fond pe realizarea directă a părţilor componente ale unei celule de avion — (aripă, fuselaj sau gondolă) — prin încleierea furnirului cu cleiuri de răşini sintetice în matriţe speciale.

In concluzie se poate spune că aceste procedee noui de fabricaţie au asigurat un viitor sigur avionului de lemn, care poate sta pe aceiaşi treaptă cu avionul metalic, în unele împrejurări putând fi chiar superior acestuia.

Pentru ţara noastră, bogată în lemn de calitate, crearea şi desvoltarea unei asemenea industrii aeronautice este de mare importanţă. Problema lemnului de aviaţie, aşa cum se pune la noi, sub diferitele ei aspecte, a fost deja schiţată în linii mari în paginile acestei reviste [6].

LITERATURA FOLOSITĂ

1. *Gough H. J.:* Aircraft materials. Flight 33, Nr. 1536, pag. 552/553 şi Nr. 1537, 1938 (H. a. R.-W. 1930, Nr. 1).
2. *Hadert, H.:* Holz oder Metallpropeller? Gelatine, Leim u. Klebstoffe 5, H. 5/6 pag. 87/90, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
3. * * *: Hawkers-Rennflugzeug „Time flies". Flugsport 29, Nr. 1 p. 3, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
4. *Küch, W.:* Holz im italienischen Flugzeugbau. H. a. R.-W., 1942, Nr. 4, pag. 122—124.

5. * * * : Kunstharze im Flugzeugbau. Automobiltechn. Z. H. 14, pag. 394/396, 1942 (H. a. R.-W., 1943, Nr. 7).
6. *Livada, M. G.:* Evoluţia întrebuinţării lemnului ca material de construcţii aeronautice. Revista Pădurilor, 1944, Nr. 1—2.
7. *Lynam, F. C.:* Wood ...the ideal material for airscrews. Wood 2, H. 2, 1937, pag. 51/55 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
8. * * * : Molded airplanes for defense. Mod. Plastics 17, Nr. 11, p. 25/31 şi 76/82, 1940 (H. a. R.-W., 1942, Nr. 4).
9. *Nicolau, C-tin D.* cpt. av. ing.: Contribuţiuni la studiul orientării construcţiei avioanelor în România. Bucureşti, 1931.
10. *Orth, H.:* Vergütetes Holz als Baustoff für einstellbare Holz-Luftschrauben. Dtsch. Luftwacht, Luftwiss. 4, Nr. 8, p. 256/258, 1937. (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
11. * * * : Wooden blades for V. P. airscrews. Air. Engr. 13, Nr. 145 (Flight Lond 35, Nr. 1522) pag. 9/12, 1938, (H. a. R.-W., 1938, Nr. 14).

L'état actuel de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques.

L'étude traite l'évolution téchnique des constructions aéronautiques en bois et les réalisations des dernières 15—20 années à la fabrication des hélices et des cellules d'avion.

Grâce au bois lamellé preparé à l'aide des matériaux de collage à base de réisnes synthétiques ont été fabriqué des hélices aux bras réglables et des sections très fines, semblables aux hélices métalliques.

L'étude expose encore les procédés de construction des cellules d'avion en bois à l'aide des placages et les nouveaux procedés: Vidal, Airmold, Duramold et Bellanca. On met en évidence les avantages de ces procédés grâce auquels on put réaliser des avions en bois aux profils aérodinamiques parfaits et à grande vitesse, utilisés par les alliés dans la guerre actuelle.

AMELIORAREA ARBORETELOR DE MOLID, PRIN ELAGAREA CRĂCILOR USCATE

de Ing. N. PAŞCOVICI

In cuprinsul României, molidul ocupă 1.041.000 ha, adică 22,9% din întreaga suprafaţă păduroasă ce o posedăm (4.551.000 ha). Dacă socotim creşterea medie anuală a molidului la 2,5 m³ de fiecare ha, atunci suprafaţa de mai sus ne aduce un venit în materie de 2.602.500 m³ lemn de molid exploatabil. Aceasta, transformată în bani, valorează circa două miliarde şi jumătate lei. Credem că valoarea lemnului de molid se poate dubla dacă s'ar da o atenţie mai mare culturii molidului în zona optimă de vegetaţie.

Ce s'a făcut în trecut pentru cultura şi îngrijirea arboretelor de molid.

1. La starea de desiş, s'au extras speciile nedorite, copleşitoare, ca plopul tremurător, salcia căprească, zălogul (Salix cinerea), apoi catrafoiul, socul şi scoruşul de munte. Pe cale de curăţiri, s'au extras toate aceste specii invadante, favorizând creşterea pură a molidului.

2. La starea de păriş, în ultimul timp s'au executat în unele păduri ale Fondului Bisericesc din Bucovina rărituri slabe, la cari s'au scos şi s'au valorificat bine exemplarele prea dese, cele cu două vârfuri, cu coronamentul slab desvoltat, arborii dominaţi, cât şi unii codominanţi, ce erau de prisos la alcătuirea arboretului de viitor. Prin această operaţiune, prea îndrăsneaţă faţă de preceptele silviculturii din trecut, s'au sporit veniturile proprietarului şi s'au satisfăcut cerinţele pieţei în lemn subţire, ca manele, drugari, lemn de celuloză, lantene, sfichiuri, etc.

3. La starea de prăjiniş mare — stâlpiş, inclusiv codrişor, arboretului pur de molid i s'a dat liniştea necesară pentru a-şi împlini creşterea în înălţime, iar la starea de codru mijlociu, creşterea în grosime. La această stare de desvoltare se extrage cel mult arborii accidentaţi, spre o bună valorificare, evitând în acelaş timp înmulţirea insectelor.

Aceasta e cultura clasică a arboretelor de molid până la vârsta de exploatare, când urmează apoi tăierile rase, fie în culise, în tăieri marginale, sau pe subparcele.

Aici credem că e locul să amintim că s'a neglijat aplicarea elagajului artificial la crăcile uscate de molid, cari formează nodurile negre (căzătoare) atât de supărătoare la o mai bună folosire a lemnului.

Curăţirea crăcilor uscate („cepuri ciunte") trebuie să se facă dela starea de prăjiniş, până la starea de codru mijlociu:

Ce sunt „cepurile ciunte" la molid şi cum depreciază ele lemnul cel mai valoros.

La starea de prăjiniş şi până la cea de codru mijlociu, inclusiv, se observă sub coronamentul viu al molizilor crescuţi în masiv plin, o serie de cepuri uscate, mai lungi sau mai scurte. Acestea ocupă uneori 4—5 m din lungimea fusului necăzând niciodată singure, ci numai prin lovire îndesată din lături, cu care prilej se rup tocmai alături cu trunchiul, fără a produce vre-o leziune în coaja vie.

Dacă arborele nu e şters de crăcile unui alt arbore în cădere, atunci crăcile uscate rămân pe trunchiu mai mulţi ani, se înegresc şi an de an se învelesc cu un nou inel anual, formând astfel fiecare cep câte un nod căzător.

Aceste noduri negre depreciază lemnul cel mai valoros al trunchiului, pătrunzând adânc în lemn pe o grosime de 10—30 cm (dela starea de prăjiniş, până la starea de codru bătrân). Ele depreciază lemnul cel mai preţios al trunchiului, adică buşteanul al doilea şi al treilea dela tulpină în sus.

Răul se localizează mai ales pe partea de miazăzi a arborelui, unde elagajul natural se face mai anevoie, unde crăcile cresc mai groase, trunchiul fiind expus la mai multă lumină. Din contră, pe partea de miazănoapte trunchiul e mai limpede, mai curat, fără noduri, scurgeri de răşină, coajă crăpată, etc.

In ce priveşte expoziţia staţiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanţii însoriţi şi mai puţin sau de loc la cei de pe fundul văilor şi de pe aşezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepţie în bune condiţiuni.

In ce priveşte expoziţia staţiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanţii însoriţi şi mai puţin sau de loc la cei de pe fundul văilor şi de pe aşezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepţie în bune condiţiuni.

Lemnul de molid prevăzut cu asemenea noduri negre (căzătoare) e depreciat cu 30—60% din valoarea ce ar trebui să o prezinte în mod natural, căci în acest caz e clasat la categoria a IV—V de bonitate, cu toate că în unele cazuri prezintă o creştere regulată, inele anuale dese şi uniforme.

Cum se poate împiedica formarea nodurilor căzătoare (negre) la molid.

1. La starea de prăjiniş, în timp ce se execută răriturile, crăcile uscate de sub coroana vie a molidului să se curăţe, fie prin lovire din lături, fie retezându-le alături de trunchiu cu un ferăstrău de mână, fără a vătăma coaja.

2. La starea de codrişor, operaţiunea curăţirii crăcilor uscate şi a cepurilor ciunte va continua, lucrătorii urcându-se pe trunchiurile arborilor cu ajutorul unei scări uşoare.

3. La starea de codru mijlociu, se va repeta aceeaşi operaţiune. In felul acesta, arborii, în cursul creşterii lor în grosime, vor avea trunchiuri curate, nodurile de jos fiind demult timp acoperite.

Munca necesară la curăţirea trunchiurilor de cepuri uscate.

1. La starea de prăjiniş, unde arboretul prezintă un număr considerabil de arbori la ha, sunt necesare circa 45 zile de lucru. Curăţirea crăcilor uscate se face în acelaş timp, de către lucrătorii angajaţi la răritură. Deci, operaţiunea nu cere o cheltuială deosebit de mare.

2. La starea de codrişor, crăcile uscate se află la o înălţime mai mare pe trunchiu, din care pricină se vor curăţa mai anevoie. Se vor angaja lucrători bine instruiţi, care urmează să se urce pe trunchiul arborilor cu ajutorul unor scări. Fiind la ha un număr restrâns de arbori cari să necesite a fi elagaţi artificial, lucrarea se va putea executa cu circa 30 zile de lucru.

3. La starea de codru mijlociu, crăcile uscate se află şi mai sus, sub coronamentul viu al trunchiurilor şi deci operaţiunea urmează să se repete ca la starea de codrişor. Numărul arborilor s'a redus mult faţă de arboretul în stare de prăjiniş sau codrişor. La această stare de desvoltare nu toţi arborii merită să fie curăţaţi de crăci, astfel că lucrarea cere cel mult 25 de zile de lucru la ha.

In total, operaţiunea curăţirii crăcilor uscate de pe trunchiurile de molid, la ha, nu poate să ceară mai mult de 100 zile, de lucru, cu o rotaţie de 10—15 ani.

Avantajele curăţirii cepurilor uscate în arboretele de molid.

Bunele rezultate obţinute prin elagarea cepurilor uscate depăşesc însutit costul lucrării. Prin această operaţiune culturală — ce nu s'a aplicat până 'n prezent decât sporadic, se vor obţine următoarele avantaje:

a) se extrag la timp toţi arborii ce nu pot forma arboretul de viitor;

b) se curăţă la timp toate trunchiurile de crăci uscate şi se obţin trunchiuri curate, fără noduri;

c) se sporeşte în largă măsură volumul lemnului de mare valoare pentru marfă curată, marfă semicurată, marfă de clasa I-a şi de tâmplărie;

d) Arboretele din zona molidului de rezonanţă vor spori mult volumul lemnului pentru avioane şi pentru instrumentele muzicale.

Concluziuni.

Elagarea crăcilor uscate la molid trebuie să se execute la timp, începând cu starea de prăjiniş, până la starea de codru mijlociu, apărând ca o lucrare de primă necesitate, care sporeşte în largă măsură calitatea tehnică a lemnului şi ameliorează arboretele de viitor.

Lucrările să se execute primăvara, înainte de darea sevei, cu multă atenţiune şi sub control, fără a răni coaja vie a arborilor.

Cu titlul de experienţă, ar fi bine să se delimiteze loturi de potrivită întindere (5 ha) în diverse regiuni ale Ţării [deal, coline mari, zona molidului de rezonanţă (800—1200 m) şi munte], unde lucrările să fie conduse cu cea mai mare atenţie — servind drept model — iar rezultatele să se treacă într'un registru special, publicându-se periodic în revistele de specialitate.

Să se distribuie premii de încurajare pentru executarea celor mai bune lucrări în acest domeniu, arătându-se apoi deosebirea între arboretele unde s'a practicat curăţirea crăcilor uscate la timpul potrivit şi unde s'a neglijat această operaţiune.

L'amélioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages artificiels des branches sèches.

Les branches sèches persistantes sur les fûts des épicéas, déprécient, par leurs noeuds, le bois souvent le plus précieux.

L'auteur montre que les forestiers doivent intervenir en les élagant, à l'aide des outils, à partir de l'état de perchis jusqu'à la futaie moyenne. A l'état de perchis, cette opération, qui demande 45 jours de travail à l'ha, se pratique en même temps que l'éclaircie. Plus tard, la même opération ne demande que 25—30 jours à l'ha.

L'élagage doit être exécuté au printemps, avant le départ de l'activité végétative.

PE MARGINEA NOUEI REFORME AGRARE

de N. A. CONSTANTINESCU

Forurile conducătoare ale ţării discută o nouă reformă agrară. Prin cuvântul autorizat al reprezentantului guvernului, s'a arătat că, prin reforma ce se studiază, se urmăreşte îndreptarea tuturor erorilor comise cu ocazia înfăptuirii celorlalte reforme de acest fel, dela 1864 până azi.

In această ordine de idei, nu găsesc fără interes, ca tocmai în timpul acestor discuţiuni, să scot în evidenţă o seamă de astfel de erori, care, prin natura lor, au avut o influenţă dăunătoare asupra economiei naţionale în general şi asupra pădurilor în special.

1. Cele mai mari greşeli sunt acelea care s'au făcut prin defrişarea unor întinse suprafeţe de păduri, care acopereau soluri tipic forestiere şi afectarea acestor terenuri altor culturi şi mai ales păşunatului. Consecinţele nefaste ale acestor greşeli n'au întârziat să se arate prin provocarea spălării solului, prin inundaţii, alunecări de pământ, etc. Aceste dezastre s'au făcut atât de simţite în ultimii ani, încât consider că nu este necesar să le mai evidenţiez. Terenurile respective, care, înainte de defrişare, produceau venituri importante şi furnizau şi economiei naţionale materii prime de valoare însemnată, acum, nu numai că nu mai produc venituri, iar piaţa este lipsită de lemnul produs de ele, dar au devenit dăunătoare şi altor ramuri ale economiei naţionale, provocând împotmolirea terenurilor agricole vecine, distrugând căi de comunicaţie (căi ferate, şosele) etc.

Este deci în interesul economiei naţionale ca, prin reforma ce se proectează, toate aceste terenuri tipic forestiere, a căror destinaţie greşit a fost schimbată, să fie redate pădurii trecându-se în patrimoniul Statului. Prin pădure ele pot fi făcute deocamdată inofensive, iar ulterior, din nou producătoare de venituri.

Lucrarea technică pe teren acum este grea şi costisitoare, dar este posibilă. Dacă tot se mai întârzie, ea poate deveni şi imposibilă.

A se mai repeta şi acum greşeli de asemenea natură prin noui defrişeri de păduri, acum când se cunosc urmările greşelilor vechi, însemnează a atenta la existenţa neamului.

2. Lunca Dunării, regiune periodic inundabilă, are suprafaţa de cca. 1.000.000 ha. Din acestea cca. 50.000 ha sunt folosite prin cultură agricolă, cca. 70.000 ha sunt acoperite de păduri cca. 360.000 ha sunt valorificate ca păşune, iar restul este acoperit de bălţi, ce se valorifică prin pescuit.

In anii fără inundaţii mari şi de lungă durată, iarba dată de aceste terenuri este de foarte bună calitate. Dat fiind suprafaţa imensă a acestei regiuni şi calitatea deosebită a păşunilor ce ea oferă, s'a desvoltat aci o importantă economie a creşterii vitelor. Se hrănesc aici anual, după unele aprecieri, peste 300.000 vite mari şi 1.500.000 vite mici, care dau importante materii prime pentru economia naţională: lână, brânzeturi, animale de tracţiune, carne, grăsimi, etc., în cantităţi însemnate.

Cum însă, regiunea respectivă este periodic inundată, în anii cu inundaţii mari, toate terenurile folosite ca păşune sunt acoperite cu apă. In acest timp, întreagă această mulţime de vite este lipsită de hrană, iar întreaga economie a creşterii lor este dezorganizată. Acum începe exodul acestor animale în căutarea altor terenuri de păşune, pe care însă nu le găsesc, multe mor de foame, iar, proprietarii lor, pentru a nu le pierde pe toate, fac presiuni pe la autorităţi ca să li se dea soluţia care să le salveze vitele.

In regulă generală, pădurea este chemată să salveze aceste vite, aprobându-se păşunatul în păduri, prin călcarea dispoziţiunilor categorice ale Codului Silvic. Două categorii de păduri plătesc tributul cel mai greu. Sunt pădurile naturale din antestepă şi cele create artificial pe dunele de nisip din lunca Dunării şi care nu se inundă. Şi unele şi altele, luptă din greu cu condiţiunile staţionale, fiind aşezate într'o regiune unde aceste condiţiuni sunt puţin prielnice vegetaţiei lemnoase. La aceste condiţiuni vitrege, adăogându-se şi păşunatul cu influenţa lui dăunătoare chiar pădurilor situate în zona forestieră, degradarea acestor păduri se realizează într'un timp scurt şi într'un grad foarte înaintat.

Prin acţiunea păşunatului, producţia în lemn a acestor păduri scade dela 2,0—2,5 m^3 anual pe hectar, cât produce aici o pădure bine îngrijită, până la 0,25—0,50 m^3 şi chiar mai puţin. Pe lângă aceasta, prin păşunat, datorită agravării condiţiunilor staţionale de vegetaţie prin accentuarea tasării şi înţelenirii solului şi aşa destul de grele, se ajunge chiar la desfiinţarea pădurii.

Cum aceste păduri sunt situate într'o regiune cu un mic procent păduros, cu populaţie deasă, înstărită, unde lemnul este mult căutat pentru satisfacerea a numeroase nevoi şi unde vegetaţia lemnoasă este indispensabilă pentru protecţia agriculturii contra secetei, degradarea acestor păduri şi mai ales micşorarea şi mai mult a suprafeţei păduroase are o influenţă dăunătoare întregei economii a regiunei. Degradarea pădurilor create pe cale artificială, cu sacrificii mari de fonduri băneşti şi energie umană, pentru fixarea dunelor de nisip care ameninţau cu distrugerea întinse regiuni şi aşezări omeneşti, echivalează cu deslănţuirea din nou în mod conştient a dezastrului abia stăvilit.

Deci, a continua practica actuală, înseamnă a lipsi câmpia ţării şi de puţinele păduri ce i-au mai rămas, păduri care, în timpuri grele ca cele de azi, când nu se pot face transporturi dela distanţe mari, scot din mizerie şi oraşele mari ale ţării. Prin aceasta, pe de o parte, se lipseşte cea mai fertilă regiune a ţării de lemnul indispensabil gospodăriilor ţărăneşti, iar pe de alta, se periclitează şi agricultura, prin accentuarea extremelor climatului, într'o regiune unde această ramură a economiei naţionale găseşte solul cel mai fertil.

Pentru a se veni în ajutorul economiei creşterii vitelor din lunca Dunării, care este de mare folos economiei naţionale şi pentru a lăsa pădurile producţiei lemnoase şi rolului lor de apărătoare ale agriculturii, căilor de comunicaţie, fixării solului, etc. este necesar *a se creia terenuri de refugiu în câmpia neinundabilă, din apropie-*

rea Dunării. Aceste terenuri, în anii fără inundații, ar fi folosite pentru producerea de nutrețuri de rezervă. In anii cu inundații mari, ele ar fi folosite ca pășune pentru vitele mici, vitele mari fiind hrănite cu nutrețul de rezervă, produs aici în anii fără inundații.

Aceste terenuri de rezervă urmează să se creeze din moșiile ce se vor expropria prin reforma ce se studiază. Acum aceste moșii sunt cultivate agricol aproape în întregime.

Din datele statistice ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, se poate vedea că suprafața ocupată în câmpia română cu culturi agricole s'a desvoltat disproporționat de mult în dauna pășunilor și a pădurilor. Este timpul să se restabilească echilibrul cerut de interesele imperioase ale economiei naționale, iar noua reformă agrară oferă cel mai bun prilej pentru atingerea acestui scop.

3. Din cercetările făcute în stepa rusească, rezultă că așa zisele perdele de protecție au o influență salutară asupra culturilor agricole, în special în anii secetoși. Din încercările făcute și în câmpia română în anii din urmă, s'a ajuns la concluziuni asemănătoare. Aceste perdele de protecție înlătură în parte influența dăunătoare a vântului, micșorând astfel evaporarea apei din sol. Prin aceiași acțiune contra vântului ele contribue la o mai uniformă repartizare a zăpezii pe suprafața supusă influenții lor; măresc umiditatea asmosferică în timpul verii prin transpirația frunzișului arborilor, ceea ce are o influență binefăcătoare asupra culturilor agricole.

Cu toate că această influență binefăcătoare a vegetației arborescente asupra agriculturii în stepă și antestepă a fost cunoscută de mult timp, în ultimii ani fiind numai scoasă în evidență cu mai multă claritate, totuși prin niciuna din reformele agrare din trecut nu s'a rezervat nicio suprafață pentru crearea de noui păduri sau perdele de protecție în câmpie. Nu numai atât, dar prin aceste reforme nu s'au respectat nici perdelele create anterior pe moșiile ce s'au expropriat, înglobându-le în terenurile de cultură și fiind astfel distruse de nouii lor proprietari. Proprietarii terenurilor agricole neadmițând să afecteze creerii perdelelor de protecție nicio suprafață din proprietatea lor, crearea acestor perdele ulterior nu s'a putut realiza decât în foarte rare cazuri.

Pentru prima dată, prin legea 418/943 s'a încercat a se corecta în parte lipsurile vechilor reforme agrare. Prin această lege, recunoscându-se că, în țara noastră, suprafața păduroasă a fost redusă sub minimumul necesar unei producții agricole regulate și că suprafața păduroasă rămasă nu este uniform repartizată pe întreg teritoriul, cum cer interesele agriculturii din câmpie, fiind defrișată pădurea fără nicio limită, se caută să se dea soluții prin care să se mărească suprafața păduroasă a țării, prescriind și crearea de perdele de protecție în câmpie. Pentru crearea acestora, se legiferează exproprierea pentru utilitate publică a suprafețelor necesare. Date fiind însă greutățile întâmpinate cu formalitățile exproprierilor și fondurile mari ce ar fi necesitat aceste exproprieri, fonduri greu de găsit mai ales în timp de răsboiu, nu s'a putut realiza nimic din această prevedere a legii.

Este deci indicat ca cel puțin acum, când se proectează o nouă reformă agrară, să se găsească soluțiile practice pentru corectarea erorii făcute în trecut și să se rezerve suprafețele necesare creerii pădurilor-perdele de protecție în câmpie.

Prin cele de mai sus am urmărit să arăt numai un număr restrâns al greșelilor făcute prin vechile reforme agrare și numai pe acelea care au fost în legătură cu pădurea. Din cele relatate reese că asupra pădurei s'au făcut atâtea amputări prin defrișeri nechibzuite, încât nu numai că s'a luat producției forestiere terenuri ce nu pot fi altfel puse în valoare și care, din cauza acestei schimbări de destinație, au fost transformate în terenuri degradate ce se întind ca niște pecingini pe pământul țării, dar că, ceea ce este chiar și mai grav, suprafața păduroasă a țării a fost micșorată sub minimumul necesar agriculturii.

Deci, nouei reforme agrare îi revine datoria, pe de o parte de a reîntregi domeniul forestier prin afectarea suprafețelor necesare pentru a fi împădurite, iar pe de altă parte, să rezerve creșterii vitelor suprafețele indispensabile hrănirii lor, pentru ca pădurea să nu mai fie solicitată sub nicio formă pentru a suplini aceste lipsuri, lăsându-i-se astfel liniștea necesară refacerii ei, pentru a răspunde în mod satisfăcător adevăratei ei meniri: producție lemnoasă, protecția solului, îndulcirea extremelor climatice.

A propos de la nouvelle réforme agraire.

A l'aube d'une nouvelle réforme agraire en Roumanie, l'auteur attire l'attention des autorités sur quelques fautes commises à l'occasion de l'antérieure réforme, en ce qui concerne la création des pâturages communaux dans la plaine roumaine, et demande:

1. Que les forêts ne soient plus défrichées; au contraire, il leur faut donner de nouveaux territoires.
2. D'assurer des pâturages de réserve pour le bétail qui pendant l'été pâture dans la région inondable du Danube et qui, à l'occasion des grandes eaux, doit la quitter.
3. D'assurer le terrain nécessaire pour la création des rideaux-abris contre le vent pour la protection des cultures agricoles.

REGENERARE NATURALĂ DE DUGLAS LA C. LUNG-MUSCEL

de Ing. AT. HARALAMB
şi
Dr. LIVIU ALEXANDRESCU

Incepând cu multe decenii în urmă, silvicultura europeană s'a preocupat de introducerea speciilor exotice. Teama împuţinării lemnului, a făcut pe forestierii europeni ca, în afară de alte măsuri, să caute, dincolo de graniţele Europei, specii repede crescătoare, oferind în acelaşi timp un lemn bun şi capabil de cât mai multe întrebuinţări.

Una dintre speciile exotice care s'a bucurat în ţările Occidentului Europei de o atenţiune deosebită, a fost duglasul. Incercări numeroase de cultură — uneori pe întinderi mari — au fost făcute în ţările din Apus. Asupra rezultatelor acestor experimentări s'a scris mult şi uneori destul de amplu în publicaţiile de specialitate.

Congresele internaţionale forestiere nu s'au interesat mai puţin de duglas, recomandând, prin moţiuni, urmărirea cultivării lui în diferitele ţări şi comunicarea rezultatelor 1).

Şi în ţara noastră problema exoticelor a format subiect de discuţiuni şi experimentări, stabilindu-se azi atitudini aproape categorice, atât în ce priveşte chestiunea în general, cât şi unele specii în particular 2). Astfel, s'a arătat că avem şi interesul şi posibilitatea să ne preocumpăm de cultura exoticelor.

In ce priveşte duglasul, încă din 1911 îl găsim cultivat în pepinieră cu indicaţiuni de creştere care „dădeau dreptul a spera.... că se poate conta pe naturalizarea lui.... în marea cultură forestieră" 3). Il mai aflăm, în 1915, cultivat în pepiniera Şcoalei de Silvicultură dela Brăneşti „pentru a fi cunoscut de elevi" 4). In anul 1924 s'a făcut, pe domeniul Coroanei dela Cobia (Jud. Dolj), o plantaţie de pin austriac în amestec cu diferite specii exotice, între care şi duglasul. In anul 1930 arboretul dela Cobia se prezenta frumos, închegat, cu trunchiuri curate, la a căror elagare — se precizează — a contribuit şi duglasul. Intrucât în acea plantaţie s'au folosit atât duglasul verde, cât şi cel albastru, se arată că duglasul verde suferă cel mai mult din cauza

---

1) Menţionăm în acest sens hotărîrile recente ale Congr. internaţional de silvicultură, care a avut loc la Paris in 1931.

2) A se vedea: a) Lucrările Congresului ing. silvici, care a avut loc la Cernăuţi în 1923 (Rev. Păd. 1923, p. 197—213); b) Exoticele în silvicultura românească (Rev. Păd. 1937, pag. 194—227).

3) P. Antonescu: Pădurile în România. Rev. Păd. 1911, pag. 259.

4) P. Antonescu: Câteva cuceriri ale ştiinţei silvice. Rev. Păd. 1915, pag. 316.

zăpezii şi a gerurilor târzii, decât duglasul albastru [5]). Cu aceste trei exemple nu s'a terminat însă numărul încercărilor de cultura duglasului în ţara noastră, căci nenumărate sunt parcurile, grădinile şi chiar pădurile unde îl găsim introdus (Fântânele, Posada, Sinaia, Solca (Bucovina), Gurghiu, Satu-Lung, Casa Verde, etc.). La această difuzare au contribuit şi pepinierele Ştirbei dela Buftea, prin cataloagele cărora se recomandă cu căldură cultivarea acestei specii.

In America de Nord, ţara de baştină a duglasului, trăesc două specii deobşte: *duglasul verde* (Pseudotsuga toxifolia Britton syn. Pseudotsuga Douglasii Carrière syn Pseudotsuga viridis) şi *duglasul albastru* (Pseudotsuga glauca Mayr).

Duglasul verde aflându-se pe coasta vestică (regiune cu multă umiditate) a părţii centrale a Americii de Nord, a mai fost numit şi duglas de coastă.

Duglasul albastru creşte la Est de primul, în ţinutul mai puţin umed, mai continental, al munţilor Colorado şi Stâncoşi, din care pricină este numit şi duglasul de Colorado.

Fig. 1. — In dreapta figurii, grupul de duglaşi din parcul Golescu (C. Lung).

Despre condiţiile staţionale ale celor două specii, s'a scris în această revistă [6]). Ţinem totuşi să reamintim următoarele:

Duglasul verde, în ţara lui de baştină, se găseşte în părţile mai reci ale castanetumului şi în fagetum, urcând până 'n piceetum, regiuni caracterizate printr'un climat umed, printr'o lungă perioadă de vegetaţie, prin lipsa gerurilor prea mari în timpul iernii. In Europa, aceste condiţiuni sunt reunite în părţile ei vestice. Pământurile argilo-nisipoase sau nisipo-argiloase, humoase, fresce, sunt cele cari îi convin. Nu suportă solurile prea umede, prea compacte, pe cele nisipoase sărace, sau sărate. Este o esenţă cu temperament eminamente de umbră, ca şi bradul nostru şi poate şi mai mult. Deaceea arboretele de duglas cresc strâns, bogate în indivizi şi în material, umbrind foarte puternic solul. Puieţii se instalează şi vegetează bine câţiva ani în umbrişul puternic al arboretului de deasupra. Creşterea duglasului verde este foarte puternică, atingând 80—90 m înălţime. Această însuşire unită cu faptul că are temperament delicat, formând masive cu mare consistenţă, fac ca această specie să fie una dintre cele mai productive în material. Dacă se ţine apoi seama de excelentele calităţi ale lemnului (trunchiuri drepte, frumoase, cu puţin alburn, lemn cel puţin tot aşa de bun ca şi al molidului cel mai bun), de repedea lui creştere se poate conchide că, acolo unde este posibilă, cultura duglasului este una dintre cele mai rentabile. De aceea, în Germania, s'a putut spune despre el că promite să despăgubească cheltuelile imense, făcute de silvicultura acelei ţări, pentru încercări de exotice[7].

---

[5]) Valeriu Dinu: Excursia Soc. elevilor ing. silvici dela Şc. Politehnică în Oltenia. Rev. Păd. 1930, pag. 898.

[6]) M. Drăcea: Speciile exotice şi naturalizarea lor în ţara noastră. Rev. Păd. 1923, pag. 197—213.

Duglasul albastru crescând într'un climat mai continental decât primul, rezistă, în Columbia engleză şi în Alberta, la geruri mari, cum şi la călduri mari în Colorado, unde pluviozitatea este mică. În Europa, cu cât ne depărtăm de regiunile cu climat oceanic, se recomandă a se folosi în deosebi duglasul albastru. Lemnul lui este tot aşa de bun ca şi al duglasului verde. Creşte însă mai puţin înalt, atingând abia 45 m. In tinereţe (până la 10 ani) creşte relativ încet (ca şi bradul), având deci nevoe de îngrijiri, de degajări. Dela această vârstă în sus, creşterea lui se activează, egalând aproape creşterea bradului sau a molidului.

Dată fiind atenţiunea lumii forestiere europene şi a celei româneşti faţă de duglas, date fiind recomandările ce se fac chiar pentru cultivarea lui în mare la noi, credem util să semnalăm aci observaţiunile noastre făcute asupră-i la C. Lung (Muscel).

In ziua de 17.XI.1944, unul dintre noi, cu prilejul unei recunoaşteri dendrologice a parcurilor publice şi a grădinilor particulare din C. Lung, a cercetat şi parcul vilei D-nei Alexandrina Golescu, soţia fostului silvicultor V. A. Golescu[8]), situat în str. Soldat voluntar

---

[7]) M. **Drăcea**: op. cit.

[8]) Descendent din marea şi vechea familie a Goleştilor, silvicultorul V. A. Golescu şi-a făcut primele studii la Paris, după care a urmat cursurile Şcolii Naţionale de Ape şi Păduri dela Nancy. Venind în ţară a funcţionat câtăva vreme ca şef al ocolului silvic C. Lung, după care a demisionat din serviciul Statului. In cadrul Soc. „Progresul Silvic" a fost un timp secretar al ei, participând activ la desbaterile adunărilor generale şi colaborând atât la Revista Pădurilor, cât şi la alte reviste ştiinţifice franceze.

Pasionat dendrolog, a introdus în parcul vilei sale din C. Lung — frumos amenajat în terase accesibile prin serpentine largi — parapetuite cu piatră calcaroasă cioplită — multe specii exotice, dintre cari unele se mai găsesc şi azi.

A murit în anul 1920, fiind înmormântat în Bucureşti. In memoria lui, familia a instituit la Societatea „Progresul Silvic" un premiu pentru a lucrare botanică, premiu încă nedecernat. In plus, familia a donat Facultăţii noastre de Silvicultură, Herbarul privind flora din Jud. Muscel, întocmit de V. A. Golescu.

Golescu D-tru Nr. 3, parc în care se află o întreagă colecţie de plante exotice, dintre care cităm: *Liriodendron Tulipifera* L., *Ginkgo biloba* L., *Picea alba* Ait.

In acest parc se mai găseşte un frumos şi impozant buchet de trei duglaşi verzi (Pseudotsuga taxifolia Britton).

Vila Golescu este situată la poalele dealului Gruiu pe dreapta Râului Târgului, deal care limitează extinderea spre Vest a oraşului. Altitudinea locului unde se află cei trei arbori, este de circa 600—630 m, gara oraşului găsindu-se la 578 m. Expoziţiunea este sud-estică, astfel că exemplarele de duglas se găsesc expuse în plin soare. Terenul, în pantă destul de accentuată, este de natură argiloasă, conţinând multe pietrişuri.

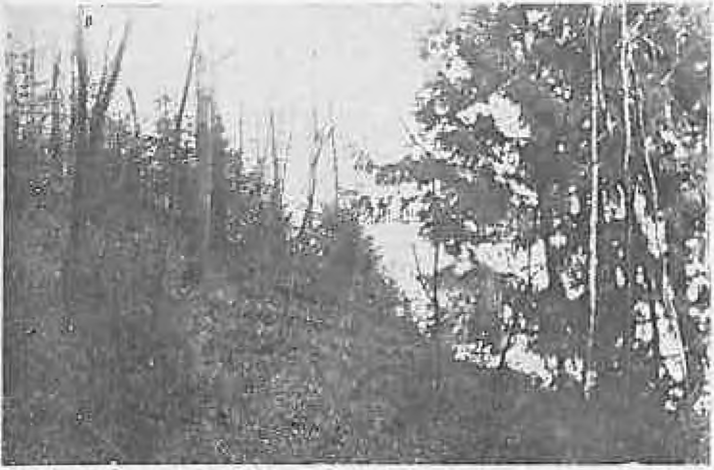

Fig. 2. — In stânga figurii, regenerarea naturală de duglas sub masiv de plop şi de mesteacăn In dreapta, vedere parţială a celor trei mari duglaşi.

Aceşti 3 duglaşi au dimensiunile următoare, diametrele fiind măsurate la 1,30 m dela sol, iar înălţimile totale luate cu dendrometrul: primul, 18 m înălţime şi 41 cm diametru; al doilea, 20 m înălţime, 52 cm diametru; cel de al treilea, 20 m înălţime şi 45 cm diametru. Toţi trei au fusuri drepte acoperite cu crăci bogate până aproape de sol, fără cioturi uscate, marcând vigoare de creştere. Au fost plantaţi în anul 1914, puieţii fiind aduşi de proprietar din Franţa, din regiunea Orléans dela pepinierele Barbier.

La data când au fost plantaţi, aveau înălţimi de circa 50 cm. La vârsta lor actuală de 35 ani, aceste exemplare, cu diametre de 41—52 cm şi înălţimi de 18—20 m, confirmă şi la noi însuşirile lui de a atinge dimensiuni mari la vârste relativ mici.

Dar ceea ce face ca aceste trei exemplare de duglas să prezinte un interes şi mai mare pentru noi, este faptul că se şi regenerează pe cale naturală, abundent şi viguros. Într'adevăr, atât sub poalele lor, cât mai ales în spate, pe o distanţă de circa 10 m în partea umbrită, sub un nueliş destul de des de mesteacăn şi plop alb, (arboret convieţuitor făcând parte din porţiunea necultivată naturală, a măgurii pe care este instalat acest grup de arbori), duglasul s'a regenerat abundent pe cale naturală. Actualmente, se găsesc acolo circa 100 exemplare puieţi de duglas, de toate vârstele şi taliile, dela 30 cm la 4 m înălţime şi grosimi de 2—6 cm diametru la colet. Doi dintre puieţi sunt înalţi de mai bine de 5 m, având diametre de 6 cm la 1,30 m dela sol. Plantaţia, ca şi regenerarea, ar fi fost şi mai întinse, dacă D-na Golescu, soţia distinsului forestier, n'ar fi avut şi n'ar avea parte de condiţiuni vitrege: furturile de puieţi în scopuri decorative sau mercantile, de către oameni neînţelegători ai păstrării unui patrimoniu dendrologic şi de importanţă experimentală, pentru ţara noastră, ca cel de care ne ocupăm.

Vigoarea de creştere şi regenerarea naturală a duglasului verde la C. Lung, dovedesc adaptarea lui la condiţiunile staţionale ale regiunii.

Régénération naturelle de douglas à C. Lung (dép. Muscel).

Dans le parc de l'ancien forestier roumain V. A. Golesco, situé à C. Lung (dép. Muscel), il y a trois exemplaires de douglas (Pseudotsuga taxifolia Britton), lesquels, à l'âge actuelle de 35 ans, mesurent 18—20 m d'hauteur et 41—52 cm en diamètre à 1,30 m du sol. Ces trois douglas offrent, en même temps, une belle et abondante régénération naturalle. En effet, à l'abri d'un gaulis de peuplier blanc et de bouleau, situé dans la partie ombragée par les 3 arbres, il y a environ 100 plants de douglas ayant 30 cm jusqu'à 4 m d'hauteur et 2—6 cm diamètre au collet.

La ville de C. Lung — chef lieu du département Muscel — se trouve dans la Valachie, à l'entrée d'une petite dépression souscarpathique.

CÂTEVA PRELUCRĂRI LOCO PĂDURE ALE LEMNULUI DE LUCRU DE FAG

de Ing. I. M. PAVELESCU, Mihăeşti-Muscel

II. Coade pentru unelte (lopeţi, sape, coase, topoare, târnăcoape).

1. *Coade pentru lopeţi.*

Dimensiuni şi caracteristici. Obişnuit coadele pentru lopeţile de fer au lungimea de 1,30 m, sunt rotunde (secţiune circulară), la capul gros având diametrul de 5—5,5 cm, iar la capul subţire de 2,5—3 cm. Greutatea unei coade, complect lucrată şi afumată este de 1—1,2 kg.

Alegerea lemnului şi technica prelucrării. Coadele de lopeţi se lucrează din lemnul de lucru de fag de calitatea specială şi de calitatea a I-a, încercat şi ales după aceleaşi reguli ca în cazul prelucrării în lopeţi de lemn[1]).

Pentru fasonarea acestor coade, se folosesc trunchi de grosime începând dela 10 cm în diametru la jumătate. Se caută şi se preferă trunchii mai groşi, de 40—70 cm, deoarece diametrele mici prilejuind o mai multă cioplire, pretind o muncă mai mare şi conduc şi la perderi de material mai însemnate.

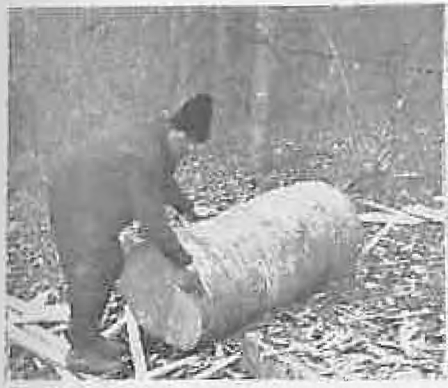

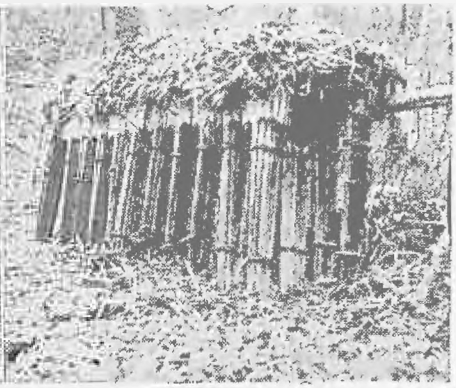

Fig. 1. — Buştean de fag, retezat la 1,40 m, din care, prin despicare, se fac lopeţi de lemn. Mai scurt cu 10 cm, buşteanul foloseşte la facerea diferitelor cozi de unelte.

Fig. 2. — Stivă de lopeţi de lemn (după ce au fost afumate) gata de a fi ridicate din pădure.

Trunchii scurtaţi în lungimi de 1,30 m, se sparg în jumătăţi (spărturi de primul ordin); fiecare jumătate apoi, se împarte, măsurându-se pe coaje cu palma în părţi aproximativ egale, de 21—24 cm, rezultând astfel din fiecare jumătate, spărturi de arc de cerc de 21—24 cm şi de raze egale cu raza trunchiului (spărturi de al doilea ordin). De bună seamă că aceste spărturi sunt mai subţiri, când diametrul trunchiului este mic, coadele putându-se fasona, după cum am văzut, din trunchi de diametre dela 10 cm.

Spărtura de o palmă (spărtura de al doilea ordin) se crapă apoi — pe direcţia inelelor de creştere — în părţi convenabile, astfel ca să rezulte bucăţi brute prismatice (spărturi de al treilea ordin), care să dea prin spargerea aproximativ pe direcţia razei, ultimile spărturi (ţăndări), prismatice cu laturile de 5,5—6 cm. Acestea sunt coadele brute. Ordinea şi direcţiile în care se produc spărturile, se pot vedea şi din figura Nr. 3.

---

[1]) Vezi: I. M. P.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de fag. I. Lopeţi. Rev. Pădurilor No. 10—12/944 pag. 271—275.

Coadele brute se uşurează, se cioplesc şi se netezesc, folosindu-se ca unelte: toporul, barda, cuţitoaia dreaptă şi cuţitoaia ochi.

Interesant de menţionat este că adesea se întâmplă ca trunchii de fag aleşi pentru lopeţi să prezinte la inimă părţi răscoapte, putregaiuri sau alte defecte, care fac impropriu lemnul pentru fasonarea în lopeţi.

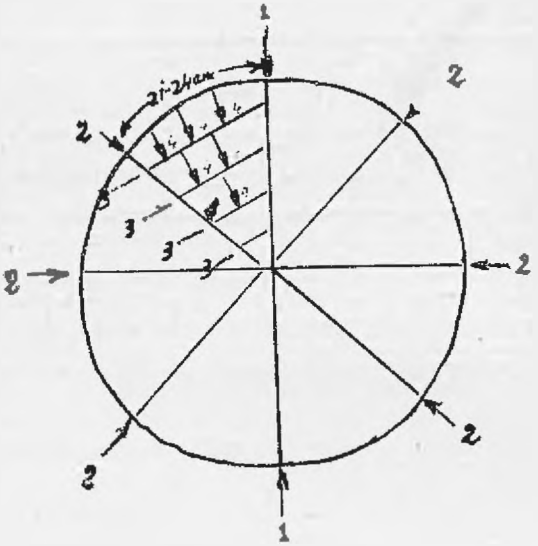

Fig. 3. — Fasonarea cozilor. Trunchiul se sparge în ordinea şi pe direcţiunile indicate în figură.

Inlăturarea acestor părţi din lemn reduc lăţimea spărturilor şi deci nu s'ar mai putea obţine o lopată de dimensiunile cerute. Pentru a nu se perde acest lemn, sau în loc de a-l destina pentru foc, spărturile îngustate prin înlăturarea defectelor se fasonează în coade, perzându-se astfel doar 10 cm din lungimea trunchiului.

Manipularea şi conservarea. Coadele fasonate, se strâng în legături de câte 10 bucăţi. Legăturile se aşează orizontal unele lângă altele şi mai multe rânduri pe un pat, până la 100 legături (1000 coade). După ce se ţin la fum circa 12 ore, legăturile se întorc şi se inversează aşezarea (cele de deasupra trec dedesubt), după care operaţiune se mai ţin la fum încă circa 10 ore.

Fumul se obţine cu ajutorul aşchiilor şi talajului, rezultate din prelucrările descrise.

Dela fum legăturile de coade se iau şi se stivuesc în stive mai mari sau mai mici, după cantităţile fasonate în puncte apropiate.

Alte date; rentabilitate.

Un lucrător fasonează 60—70 coade pe zi; pentru o coadă lucrată, legată în legături, afumată şi depozitată se plăteşte 15 lei.

Dintr'un mc. de lemn de lucru de fag de calitatea specială şi calitatea a I-a de dimensiuni potrivite, rezultă 300—350 coade.

O coadă, loco pădure, în raza ocolului silvic experimental Carol I dela Mihăeşti-Muscel, în luna Septembrie 1944, s'a putut vinde cu 25 lei exclusiv taxele legale; ceea ce revenia pentru un m^3 în picioare, suma de lei 3.000—3.500, în vreme ce preţul oficial de vânzarea lemnului de fag bun de placaj era 3.600 lei/mc. franco vagon, iar din alte prelucrări obişnuite: traverse, ulucă, etc., nu se putea realiza mai mult de 2.500 lei/mc. loco pădure.

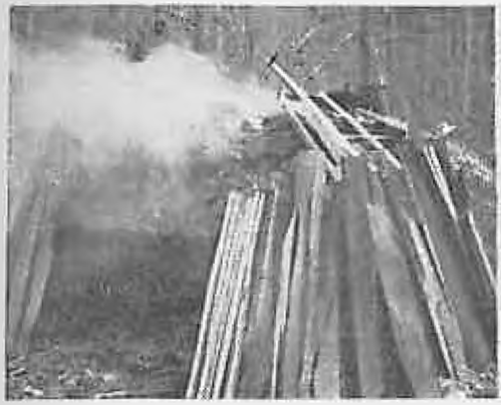

Fig. 4. — Afumarea cozilor, în pădure.

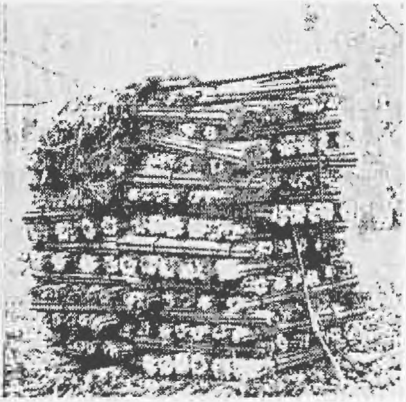

Fig. 5. — Stive de cozi gata de a fi ridicate din pădure

2. Coade pentru sape, coase, topoare, târnăcoape.

După aceleaşi reguli şi practici generale, se fac coadele de sapă, de coasă, de topor şi târnăcop. Deaceea nu mai insistăm asupra technicei prelucrării fiecăreia în parte. Menţionăm numai, că în ce priveşte coporîile (coadele de coasă), fasonarea are două faze:

a) În pădure coporîia se fasonează până la aproape dimensiunile ei.

b) In această stare se transportă într'un adăpost, unde după 2—3 luni, timp în care coadele s'au uscat, se procedează la definitivarea coporîii: scobindu-se locaşul călcâiului, montându-se acest călcâi şi netezindu-se apoi în întregime coporîia.

Călcâile (mânerele) se fasonează și se aduc în depozit odată cu coporîile.

Coporîile nu se afumă.

Coadele de topor și târnăcop, lungi de 0,95—1 m de secțiune ovală, cu diametrele de 6,5/4 cm la capul gros și de 3,5/2,5 cm la capul subțire, se caută, după cum se știe, mai ales de carpen. Totuși se fasonează și din fag, în cantități mai mici și anume în măsura în care rezultă din marginile spărturilor dela fasonarea lopeților.

Unelte folosite. In descrierea prelucrării lopeților și coadelor, în afară de joagăr (fer), topor și maiu, s'au menționat

barda pentru ușurat, cioplit și ajustat;

tesla pentru ușurat, cioplit în adâncime (leafa lopeților);

cuțitoaia dreaptă pentru ajustat și luatul muchiilor;

cuțitoaia-ochi (rotundă și ovală) pentru rotunjit coadele;

dalta și sfredelul pentru făcutul locașului și fixatul călcâiului la coporîi.

Deșeuri. Din aceste prelucrări s'ar părea că rezultă cantități mari de resturi, dat fiind că produsul finit are dimensiuni reduse, la care se ajunge numai pe calea spargerii și a cioplirii.

Dar pentrucă, după cum am arătat, alegerea lemnului se face tocmai prin stabilirea calității de crăpare, aceste resturi se reduc la țăndări, așchii și talaj, materiale care se folosesc pentru focul necesar lucrătorilor și producerii fumului

Talajul mai mărunt și mai subțire, se utilizează apoi încă la acoperirea stivelor, fiind în plus și un bun așternut pentru paturile lucrătorilor din colibele din pădure.

Concluzii.

Am indicat în cele de până aci, în parte, elementele care pot duce la concluzii asupra rentabilității prelucrărilor descrise.

Rezultatele, au un caracter local, însă din acest punct de vedere pot fi socotite ca minime, date fiind condițiile de transport la centrele de consum ale acestor fabricate din Septembrie 1944 încoace, cât și câștigurile mari care trebuesc să mulțumească intermediarii dela pădure până la consumator.

Nu se poate generaliza și recomanda intensificarea unui astfel de producții, care avizează la un consum limitat, intern, sezonier, regional, etc.

Totuși când lemnul de fag nu poate căpăta destinații mai rentabile decât pentru foc, trebue rezervat cel apt acestor prelucrări. Se știe cu trunchi sănătoși, de foarte bună calitate, nu pot fi folosiți la traverse pentrucă sunt prea groși; și nici nu se scot din pădure la gări pentru a fi trimişi în fabrici, pentrucă ori crapă, ori sunt de un volum prea mare pentru lungimile minime cerute şi iarăşi nu se pot transporta.

Prelucrările loco pădure combinate şi în acelaş timp şi cu fasonarea lemnului de foc, conduc la perderi minime în material şi măresc simţitor procentul lemnului de lucru.

Putinţa de conservare şi păstrare a acestor produse fabricate, este un element de mare valoare, care anulează în mare parte caracterul limitativ al producţiei de care ne-am ocupat.

Specificul acestor industrializări implică o muncă mai avansată şi deci folosiri de braţe cu posibilităţi de câştig mai mare.

La confection en forêt des manches pour outils.

A la suite d'un article publié par l'auteur dans le précédent cahier de cette revue, il en publie un autre dans lequel il montre la technique utilisée par les ouvriers roumains dans le cantonnement forestier de Mihăeşti (dép. Muscel), pour la fabrication des manches d'outils (bêches, faux, cognées, haches, pelles, pioches, etc.).

Ainsi débité, le prix d'un m^3 de bois d'oeuvre est beaucoup plus grand que dans le cas où le même matériel est vendu tel quel, ou est transformé en traverses de voie ferée. En débitant le bois en manches d'outils, on a obtenu, en Septembre dernier, 3000—3500 lei par m^3, tandis que le prix de vente du meilleur bois d'oeuvre, transporté à la gare et chargé en vagon, est fixé à 3600 lei par m^3. Débité en traverses, le même bois n'obtient que 2500 lei par m^3, en forêt.

ANULAREA REFORMEI AGRARE ROMÂNE ÎN ARDEALUL DE NORD DE CĂTRE REGIMUL MAGHIAR

de Ing. V. SABĂU

Cedarea temporară a ţinuturilor româneşti de peste munţi, impusă prin dictatul dela Viena, a creiat o nouă soartă pădurilor din Ardealul de Nord, expropriate prin reforma agrară română din anul 1921.

Dealtfel, era de aşteptat ca odată cu trecerea acestor păduri în stăpânirea guvernanţilor feuzi dela Budapesta, aceştia să facă tot ce le sta în putinţă pentru a-şi recâştiga latifundiile de odinioară şi a deposeda astfel ţăranii români de drepturile în care au fost investiţi de către autoritatea română de stat.

Privite prin prisma evoluţiei istorice, legiuirile şi ordonanţele maghiare, cari au răpit bunurile forestiere ale ţăranului român de peste munţi, s'au elaborat şi de astă dată în spiritul actelor de autoritate de pe vremurile străvechi, prin care instituţiile româneşti a cnezatelor au fost treptat supuse satrapiei năvălitorilor. Prin asemenea acte s'au smuls comunităţilor de viaţă ale cnezatelor dreptul de proprietate asupra terenurilor stăpânite, împreună cu rodul pământului cari au trecut în stăpânirea nobililor cuceritori.

Modul cum s'a făcut după dictatul dela Viena spoliaţiunea elementului român de teritoriile forestiere de către nobilimea maghiară este de o palpitantă actualitate în special acum când, se discută o nouă reformă agrară. De aceea, vom rezuma în cele de mai jos procedura urmată de vecinii dela Vest, pentru a cunoaşte gradul de dreptate şi obiectivitate cu care s'a lucrat.

Doui ani şi jumătate au trebuit să chibzuiască feuzii maghiari cum să anuleze măsurile sociale ale reformei agrare româneşti cu atât de adânci rezonanţe în viaţa economică a Europei.

După acest interval de timp, la 19 Februarie 1943, s'a publicat „Ordonanţa Consiliului de Miniştri regal ungar Nr. 970 privitoare la reglementarea problemelor silvice conexe cu reformele agrare din teritoriile alipite"[1]). In expunerea de motive a acestei ordonanţe samavolnică se afirmă că stăpânirea străină prin repetate reforme agrare din Ardealul de Nord, a expropriat în mod ilegal 827.000 jugh. cad. de terenuri supuse regimului silvic cu toate că legea agrară nu permitea transformarea acestor suprafeţe în alte terenuri de cultură. Această procedură după legiuitorul ungur s'ar fi aplicat numai în Transilvania fiindcă în Vechiul Regat nu ar fi existat nici o dispoziţiune legală care să permită asemenea transformări de culturi pe cale de expropriere.

In afară de această pierdere imensă, pădurile din Transilvania au suferit şi din cauza exploatărilor neraţionale, pe urma cărora suprafeţe întinse s'au despădurit sau defrişat, irosindu-se astfel o imensă bogăţie naţională şi provocându-se un desechilibru în regimul climatic al acestor ţinuturi.

Aceste acte de devastări şi exploatări neraţionale săvârşite sub regimul românesc ar mai fi creiat în Ardeal şi alte stări îngrijorătoare şi anume „s'au îngreuiat aprovizionările cu lemne" şi „micşorat putinţa de a creia posibilităţi de câştig pentru muncitori". S'a creiat prin aceasta politică economică a Românilor, o situaţie grea populaţiei ardelene, prin faptul că acesteia i s'au restrâns posibilităţile de trai şi volumul de viaţă.

---

1) A. m. kir. miniszterium 970/1943 M. E. számu rendelete „Budapesti Közlöny" Monitorul Budapestan) Nr. 40 din 19 Februarie 1943.

„Păşunile vechi au fost neîngrijite, iar teritoriile defrişate au fost transformate în păşuni" spune expunerea de motive. Aceste anomalii, spune legiuitorul maghiar, au fost săvârşite de stăpânirea străină din Transilvania în totală „contradicţie cu principiile sociale şi economice corecte". Conducerea maghiară de stat în marea ei înţelepciune şi grije pentru binele obştesc a înţeles să le remedieze situaţia imposibilă creiată de guvernarea română, prin următoarele măsuri de politică forestieră luate după o îndelungată chibzuială:

1. Să se regenereze toate pădurile defrişate sau distruse în bazinele de colectare a apelor sau ale râurilor şi prin o bună administraţie a pădurilor să se pună stavilă procesului de despădurire provocat de reforma agrară română.

2. Să se asigure ţării o aprovizionare normală cu lemne prin întronarea principiului de a raţionaliza tăierile.

3. Pădurile transformate în terenuri de cultură agricolă sau păşuni să se cultive şi pe mai departe ca atare. In schimb, se vor lua măsuri de îngrijirea acestor terenuri pentru a le menţine puterea de producţie şi creia posibilităţi raţionale de desvoltare a zootehniei.

4. Să se confirme achiziţiile de păduri făcute de biserici şi şcoli în timpul stăpânirii româneşti. In schimb, vor trebui despăgubite bisericile şi instituţiile susţinătoare de şcoli cari, prin reforma agrară română şi-au pierdut pădurile.

Aceste instituţii au pierdut în total o întindere păduroasă de 75.000 jug. cad.

5. Din motive de ordin social, să se menţină, în cadrul dispoziţiunilor Ordonanţei, toate achiziţiile de păduri făcute de personale fizice, rezultate din aplicarea reformei agrare române.

6. Composesoratele silvice şi de păşuni formate în mare parte din mici proprietari, se vor despăgubi pentru cele 131.000 jughere cadastrale de păşuni cari li s'au expropriat prin reforma agrară română fără ca aceasta să fi ţinut seamă de principii raţionale de politică agrară.

7. Locuitorii comunelor interesate îşi păstrează şi pe mai departe drepturile la lemnărit şi păşunat dacă aceste drepturi nu sunt în contrazicere cu principiile mai sus enunţate.

Prin îngrijirea pădurilor, prin exploatări de lemne şi replantări de păduri, spune legiuitorul, se vor creia noui posobilităţi de muncă şi trai pentru populaţia locală, fiindcă dacă nu s'ar face asemenea lucrări, actualele posibilităţi de muncă ale populaţiei din Ardealul de Nord vor scădea şi mai mult.

8. Toate bunurile silvice rămase disponibile după satisfacerea intereselor publice arătate mai sus, vor fi restituite foştilor proprie-

tari, expropriaţi fără să se fi ţinut seama de principiile sănătoase de politică agrară sau socială.

Atât din textul expunerii de motive, cât şi din dispoziţiunile Ordonanţei No. 970, rezultă că Guvernul maghiar a justificat nevoia de a anula Reforma agrară română din motive de înaltă politică socială de natură a redresa stările imposibile de lucruri din Ardealul de Nord provocate de această reformă.

Motivele invocate cu exces de stăruinţă sunt în realitate numai pretexte, fiindcă este pueril a justifica necesitatea reîmpăduririi terenurilor agricole rezultate din defrişările de păduri făcute pe cale de expropriere, în scopul de a creia venituri sau posibilităţi de câştig pentru populaţia locală.

Este prea cunoscut faptul că agricultura ocupă întotdeauna incomparabil mai multe braţe de lucru decât cultura forestieră ca să poată argumenta că pădurea asigură posibilităţi de trai mai bogate decât ogorul.

Deasemenea, nu stă în picioare nici pateticul argument că aceste împăduriri ar fi necesare pentru a asigura cu ajutorul lor acoperirea nevoilor de consum, într'un ţinut în care procentul de împădurire este de 32%, iar suprafaţa de pădure ce revine pe cap de locuitor 0,36 hectare.

Asemenea argumente sunt de rea credinţă şi absurde.

Cât priveşte argumentul invocat de a anula reforma agrară română din Ardealul de Nord pentru a întrona raţionalizarea tăierilor iarăşi nu este convingător, întrucât evenimentele ulterioare au dovedit cu prisosinţă că principiul raportului susţinut a fost nu numai abandonat de guvernanţii maghiari în toate teritoriile anexate, inclusiv în Ardealul de Nord, dar au depăşit cu tăerile anticipate însăşi ritmul defrişărilor făcute de români pe baza reformei agrare. Pădurile Fondului grăniceresc năsăudean sunt o eclatantă dovadă a măsurii în care s'a încălcat în picioare de către aristocraţii unguri, acest principiu cardinal de politică economică.

Imboldul dela care a pornit legiferarea de anulare a reformei agrare română a fost unul singur: milenara ambiţie şi spiritul de nedreptate a nobililor şi aristocraţilor unguri de a deposeda pe valahi de drepturile lor strămoşeşti asupra pământurilor şi a rodului pădurilor.

Dovada cea mai bună a acestor intenţii de spoliaţiune şi trai imbelşugat pe socoteala altora o serveşte dispoziţiunile articolului I al Ordonanţei. Această ordonanţă exceptează dela anularea reformei agrare române toate bunurile forestiere atribuite de Guvernul Român.

a) celor confirmaţi anterior prin ordonanţa maghiară anterioară Nr. 8430 din 1940, cari sunt: „vitejii" sau „eroii" naţiunei maghiare;

luptătorii cauzei promaghiare, aceia cari sau expus pentru această cauză sau au suferit condamnări: secuii, etc.;

b) autorităților, școlilor, bisericilor și altor persoane fizice maghiare;

c) acelora pe care îi scutește ordonanța prezentă Nr. 970/943.

Acestor favorizați, ordonanța caută să le asigure bunuri forestiere chiar dacă din motive de ordin forestier nu li s'ar putea da, asemenea bunuri, aceștia urmând a fi împroprietăriți din alte păduri, cu excepția pădurilor Fondului grăniceresc secuiesc din Ciuc.

Românii nu fac parte din acest lot de privilegiați, fiindcă, potrivit ordonanței, aceștia își pierd dreptul de proprietari ai lotului de pădure cu care au fost împroprietăriți împreună cu orice drept de despăgubire de valorile învestite în bunul forestier.

Conduși de milenarul spirit de justiție și obiectivitate, nemeșii dela Budapesta nu deposedează pe Români de pădurile lor fără a-i despăgubi. Și în această privință, vecinii noștri au fost cât se poate de largi dispunând (art. IV) să li se restituiască celor deposedați de bunurile lor suma pe care aceștia sau antecesorii lor au achitat-o statului român sau proprietarului ungur dela care ar fi cumpărat pădurea prin buna învoială.

Este nevoie să ne reamintim sumele simbolice pretinse de statul român dela cei împroprietăriți pentru pădurile ce li s'a atribuit pentru a putea aprecia generozitatea latifundiarilor unguri față de țăranii români în ce privește basmul despăgubirilor cari li s'au acordat.

Dobinzile după valoarea de cumpărare sunt iarăși excluse. In schimb, se restituiesc investițiile utile dacă acestea nu ar fi amortizate prin folosință. Ordonanța maghiară care detaliază toate amănuntele posibile acolo unde este vorba de a favoriza pe conaționali, nu precizează ce înseamnă „investiție utilă" cu vădită intenție de a lăsa organelor de aplicare aprecierea, a căror bunăvoință sau spirit de dreptate față de români este binecunoscută.

Astfel se petrec lucrurile în cazul în care pădurea a fost exploatată de cel împroprietărit cu respectarea raportului susținut, adică a făcut o „cultură normală" — cum spune ordonanța în această pădure. Dacă nu s'a respectat acest principiu sau dacă din anumite motive s'au tăiat anticipat adică s'a atacat fondul, Ordonanța prevede ca valoarea sumelor încasate din produsele realizate din aceste tăieri să se scadă din despăgubirile ce ar trebui să primească fostul împroprietărit. Ordonanța nu stabilește nimic ce se întâmplă cu acel deposedat care a tăiat produse anticipate în valoare mai mare decât totalul despăgubirilor. Socotind după spiritul de echitate în care s'a legiferat, desigur că aceştia, pe lângă faptul că li s'a luat pădurea, trebue să mai achite şi diferenţa foloaselor în plus.

Mai mult, art. 14 decretează decontarea gospodăririi bunurilor expropriate şi dispune restituirea tuturor veniturilor realizate sub regimul românesc.

Deci, comunele române pe lângă că au fost expropriate au fost scoase până la urmă şi datoare prin acest „înţelept" act de legiuire cu efect retroactiv, care deposedează aceste comune de toate veniturile realizate din uzufructul bunului cu care au fost împroprietărite de români.

In schimb, comuna respectivă nu primeşte nimic pentru eventualele parchete restante din pădurea cu care a fost împroprietărită.

Din sumele încasate din aceste despăgubiri se recompensează foştii proprietari expropriaţi de pierderile suferite prin Reforma Agrară Română. Se exceptează dela aceste despăgubiri, evreii cari nu au dreptul la aceste recompense în afară de sumele primite dela Statul Român.

Ce se face cu pădurile astfel expropriate dela comunele româneşti?

Acestea trec în proprietatea statului. Intrucât însă interese de ordin obştesc ar reclama, aceste păduri pot fi atribuite de Ministerul Agriculturii altor persoane; desigur comunelor ungureşti sau altor instituţii şvoniste sau „vitejilor". Tot din interese de ordin obştesc, ordonanţa permite ungurilor folosirea ca islazuri a fostelor păduri transformate în păşuni.

Deasemenea pot cultiva agricol şi fostele terenuri supuse regimului silvic sau păduri transformate prin Reforma agrară română în terenuri agricole.

Prin urmare ungurii pot folosi sau cultiva şi pe mai departe bunuri forestiere în scopul determinat de Reforma Agrară Română fără a periclita cu nimic realizarea marilor principii de politică socială enunţată în expunerea de motive a Ordonanţei. Mai mult chiar conform art. VII al Ordonanţei terenurilor despădurite prin Reforma din 1921 pot fi şi colonizate; desigur de colonişti unguri. Iată consecvenţa actului de legiuire promulgat de unguri pentru a reîmpăduri terenurile defrişate şi a creia astfel ocupaţie pentru mâna de lucru.

Mai interesant este faptul că în rândurile ungurilor privilegiaţi cari se pot bucura astfel şi mai departe de binefacerile Reformei agrare româneşti din 1912, intră şi unii cetăţeni ne maghiari cari pot dobândi titluri de proprietari ai pădurilor luate dela români. Ordonanţa vizează pe cetăţenii străini cari au ajutat pe Unguri să-şi alipească Ardealul de Nord pentru care sprijin li se acordă ca plocon pădurile răpite dela ţăranii români. Din câte ştim, printre alţi cetăţeni străini, cari au agitat problema reîntregirii Ungariei, au fost împroprietăriţi autorii dictatului dela Viena: defunctul Conte Ciano şi v. Ribentrop.

In schimb, cetăţenii maghiari cari au admis Reforma agrară română şi argumentat necesitatea ei, nu-şi mai pot dobândi fostele proprietăţi. Este cazul contelui Karalyi M. aşa poreclitul „contele roşu" care prin legea XXVII/936 a fost exclus dela dreptul de a-şi reprimi pădurile ocoalelor silvice Borleşti Sâi etc. din jud. Satu-Mare.

Nu mai continuăm comentarul nostru asupra ordonanţei fiindcă din cele arătate se poate vedea clar câtă consecvenţă, logică şi spirit de echitate a stat la baza acestei legiuiri promulgată în scopul de a favoriza maghiarimea nobilă pe socoteala ţăranului român.

Un lucru rămâne bine stabilit, ordonanţa maghiară întocmită cu atâta furie împotriva Reformei agrare române, prin faptul că a considerat ca un privilegiu pentru cetăţenii „aleşi" ai naţiunei maghiare menţinerea împroprietăririi acestora sub regimul românesc, implicit a recunoscut, atât utilitatea cât şi înaltul spirit de dreptate socială care a stat la baza acestei reforme care nu a făcut nici o deosebire între cetăţeni.

Rezonanţele europene ale Reformei agrare române le-au creiat tocmai acest temei de dreptate socială care i-a stat la bază, efectele cărei reforme nu se vor putea anihila prin meschine interese a clicei aristocaţilor dela Budapesta.

L'abolition de la réforme agraire roumaine par le régime hongrois dans la partie Nord de la Transylvanie.

Après la cession de la partie Nord de la Transylvanie à la Hongrie, imposée en 1940 par le dicté de Vienne, le gouvernement hongrois a abrogé toutes les dispositions de la loi agraire roumaine de 1921, concernant la transmission de la propriété agricole aux paysans, et a confirmé de nouveau les anciens nobles hongrois dans leur qualité de propriétaires de ces terrains. Quant aux forêts, du territoire desquelles on a défriché quelques milliers d'ha pour les transformer en terres agricoles, les dispositions hongroises d'abolition ont prévu le rétablissement du *statu-quo* de 1940.

L'auteur de cet article montre que les dispositions d'abolition de la réforme agraire roumaine, prises par les autorités féodales hongroises, ont eu comme point de départ la millénaire et bien connue atitute de la noblesse hongroise d'opprimer le paysan roumain et de lui enlever même le dernier coin de terre qu'on lui a donné les lois roumaines.

L'auteur démontre l'absurdité des arguments invoqués par le gouvernements hongrois dans le préambule de l'Ordonance d'abolition et met en évidence le fait que les dispositions de cette réforme ont été maintenues dans le cas où les bénéficiaires auraient été de nationalité hongroise ou des combattant pour la cause hongroise. C'est ici la preuve éclatante de ces intentions antisociales et de la mauvaise foi hongroise. Par le maintient des dispositions de la reforme roumaine quand il s'agit des citoyens choisis de la nation hongroise, le gouvernement hongrois a démontré l'utilité et l'espris de justice qui se trouvent à la base de la réforme agraire roumaine de 1921.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

O STAȚIUNE DE CERVIDEE: SĂVÂRȘIN-ARAD

de GH. T. ARDELEANU
Student la Facultatea de Silvicultură din București

In comuna Săvârșin, situată pe Valea Mureșului, cam la jumătatea distanței dintre Arad și Deva, se află Domeniul Regal, fost Domeniul Hunyady.

Acest domeniu cuprinde o pădure în suprafață de cca. 6.000 ha din raza comunelor Săvârșin și Trouași. Inainte de Reforma Agrară din 1920, suprafața era mai mare.

Pădurea dela Săvârșin și Trouași, împreună cu pădurile limitrofe, în majoritate proprietatea C. A. P. S.-ului, alcătuesc un complex păduros de aproximativ 18.000 ha în care se făcea cultură vânătorească intensivă.

Dreptul de vânat din pădurile Statului era arendat de către Administrația Domeniilor Hunyady.

Atenția era îndreptată asupra cervideelor și mai ales asupra cerbului [1]).

Atât fostul proprietar, în trecut, cât și Casa Regală, actualmente, au făcut mari sacrificii pentru menținerea acestei specii, deși realizarea acestui fapt reclama sacrificii materiale, de multe ori, nerăsplătite de rezultate.

Pădurile de aici sunt, în general, păduri de foioase: Quercinee în amestec cu fag, carpin, paltin, tei, jugastru și altele, dintr'o regiune de dealuri mijlocii până la dealuri înalte. Altitudinile cresc dinspre Valea Mureșului spre lanțul de culmi ce desparte bazinul acestui râu de Crișul Alb. Liniștea merge crescând spre acest lanț de culmi, unde se mai întâlnesc aspecte de pădure virgină. Vârstele arborilor sunt extrem de variate și diversitatea amestecurilor procură în mod normal, o hrană destul de abundentă vânatului, constând, în bună parte, din jir și ghindă. Mai jos, în locurile parcurse cu exploatări și regenerate natural sau artificial, vânatul a găsit, în perioadele de alimentație insuficientă, pueți tineri sau, obișnuit, ghinda din însămânțările, ce s'au executat cu mult timp în urmă în această regiune. Pe tot cuprinsul pădurei se află luminișuri ce produc iarbă pentru vânat, constituind locurile preferate de ieșire seara. Văile și vâlcelele sunt destul de numeroase și au un debit de apă aproape constant.

---

[1]) Faptul este puțin cunoscut în literatura vânătorească. Stațiunea este citată ca un loc cu cerbi de calitate inferioară, în Cursul de Vânătoare predat la Politehnică, al D-lui Conferențiar V. Cotta.

Indicii asupra existenții naturale a cerbului în această regiune nu sunt. Stocul de cerbi actual se datorește în mod sigur colonizării făcute în anul 1887 de contele Hunyadi și, probabil prezenții anterioare a unui număr redus de exemplare, asupra cărora nu am putut obține decât date vagi și discutabile.

Cerbul de aici, în tot timpul anului, este de o culoare mai roșiatică decât cel dela munte, adică decât adevăratul cerb carpatin. Ar fi interesant de văzut dacă această nuanță a culorii și dimensiunile mai mici ale animalului sunt consecințe și indicii ale degenerării sau pot fi considerate ca o tendință spre formarea unei varietăți în cadrul speciei.

O altă remarcă de făcut este aceia asupra perioadei boncănitului care începe, de obicei, la 1 Septembrie și ține până la 1 Octombrie. Această ultimă dată nu a fost depășită decât rar. In verile călduroase împerecherea începe chiar înainte de 1 Septembrie. Această decalare a perioadei bocănitului este greu de explicat și poate fi atribuită temperaturii medii mai mari și mai timpurii ce provoacă o grăbire a procesului fiziologic al cărui sfârșit este împerecherea, după cum poate fi atribuită unei influențe hereditare, așa cum s'ar deduce din discuțiile avute cu vânători mai bătrâni.

Toate celelalte însușiri sunt cele comune.

Dela data colonizării, ocrotirea lui s'a făcut în mod intensiv. Astfel, pentru a-i spori hrana și a-i asigura o desvoltare favorabilă s'au plantat în păduri: castanul porcesc, teiul, frasinul. Iarna i se dădea hrană artificială constând din castane și ghindă. Au fost ani în care s'au recoltat special pentru acest scop până la 5.000 Kg castane și 5.000 Kg ghindă, ce se dădeau după cum cereau necesitățile. Sarea se punea din abundență sub formă de blocuri, asemănătoare unor cărămizi mai mari, ce se procurau direct din comerț. După războiu s'au făcut sărării în cadre de lemn, în care se punea sare pură amestecată cu lut. Fânul li se dădea în iesle acoperite, construite în mod obișnuit. Acest fân era natural și uscat la fel ca cel pentru vite. În cazul zăpezilor mari se deschideau cărări speciale, cu sania, creindu-se o rețea de pârtii ce conduceau la locurile unde era plasată hrana.

Rezultatul acestor investiții a fost obținerea unui stoc extrem de ridicat de cerbi, ce întrecea cu mult pe cel normal. Inainte de războiul celălalt, acest stoc era de circa 1.500 tauri şi 2.500 ciute. Densitatea normală a unui teren de suprafaţa acestuia, este de 200—600 exemplare. După războiu acest stoc a scăzut prin accentuarea braconajului. In prezent stocul se ridică la circa 1.500 exemplare. E vorba deci de un teren suprapopulat.

O constatare de o deosebită importanţă pentru cultura cerbului de aici este aceia că dela data colonizării şi până în prezent s'a produs o degenerare continuă. Trofeele scad în calitate din zi în zi. Prin 1912 ele au obţinut menţiuni la expoziţiile internaţionale. Trofee capitale nu există. O ideie despre această degenerare o putem face comparând coarnele exemplarelor împuşcate la două date diferite. Astfel un trofeu din 1928 a totalizat 165,5 puncte Nadler, iar în 1936, deci numai după 6 ani, altul n'a însumat decât 137,5 puncte. In măsurătorile făcute am luat pe cât a fost posibil trofee medii, adică cele mai frecvente. Desigur, evaluările a câtorva trofee nu sunt suficiente pentru a ne pronunţa asupra gradului de degenerare; ele ne spun totuşi că o degenerare există şi ea progresează.

Din informaţiile asupra motivului degenerărei am ajuns la concluzia că ea se datoreşte nu atât unui element staţional ce ar prejudicia desvoltarea lui, ci cauza trebue căutată în suprapopularea terenului şi în lipsa unei selecţionări. Fostul proprietar al terenului nu admitea selecţionarea şi micşorarea stocului, deşi dorea o ameliorare a calităţii; două lucruri incompatibile. Totuşi unii, cred că se datoreşte lipsei unor elemente staţionale care îşi găsesc expresia în structura şi dimensiunile arboretului. Ceva precis nu se poate însă spune despre acest lucru, el rămânând să fie cercetat, după însăşi părerea aceluia care a emis aceste idei. Opinia că tocmai uşurinţa traiului, mediul mai puţin vitreg şi duşmanii nu atât de numeroşi ca la cerbul carpatin, pentru a determina o selecţie naturală care să-i menţină vigoarea fizică şi calitatea, în general, cred că nu este verosimilă. E ştiut doar că vigoarea şi trofeele de calitate sunt indiciile cele mai sigure ale unor condiţii de viaţă optime.

In orice caz acest neajuns trebuie înlăturat. Soluţia rămâne să fie încercată. Dacă se persistă în ideia menţinerii cerbului la Săvârşin, se impun, cred, una din următoarele două soluţii:

1. O selecţionare puternică prin împuşcare.
2. O exterminare a actualului stoc şi o recolonizare cu cerbi de bună calitate din Carpaţii noştri.

Efectele primei soluţiuni sunt problematice; ale celei de a doua prezintă mai multă siguranţă, dar comportă cheltueli mari şi o perioadă de timp de aşteptare.

In ce priveşte căpriorul, el este destul de răspândit în pădurea Săvârşin-Trouaşi. Fără o ocrotire specială, această specie a ajuns la o desvoltare foarte mare în trecut, producând trofee destul de frumoase. Ca dovadă a contingentului ridicat, este faptul că în intervalul 1930—1933 s'au împuşcat pe acest teren 1.560 exemplare.

Date fiind condiţiunile staţionale, cultura căpriorului este foarte indicată şi se pot obţine rezultate frumoase fără prea multe cheltueli. Unii cunoscători califică chiar această regiune drept o regiune specifică de căpriori. Părerea este justificată prin rezultatele din trecut, cu toate că a avut de suferit depe urma cerbului în număr aşa de mare.

Interesantă şi instructivă pentru încercările de viitor este colonizarea făcută cu lopătari. Ei au fost colonizaţi pe domeniul dela Săvârşin la 1900. Menţinerea lor pe acest teren era explicabilă prin măsurile de ocrotire ce s'au luat. Acţiunea putea fi considerată ca reuşită.

Au dispărut însă complect în urma războiului 1914—1918 şi cu deosebire a revoluţiei din 1918, evenimente ce au dus la distrugerea lor prin braconajul intens din acea vreme.

O recolonizare nu s'a mai făcut. E probabil că existenţa lopătarului ar putea fi asigurată fără investiţii prea mari; condiţiile staţionale pledează pentru aceasta. Ar fi necesară o hrănire artificială în timpul iernilor grele, fără a avea caracterul celei practicate în trecut, şi o pază bună.

In concluzie, colonizarea lopătarului este o acţiune care merită osteneala unei încercări.

Une station de cervidés à Săvârşin (Dép. Arad).

En Transylvanie d'Ouest, dans la partie basse du bassin de la rivière Mureş, il y a un complex forestier de 18.000 ha, situé sur le territoire des communes Săvârşin et Trouaşi (dép. Arad). Il s'agit ici d'une région de basses et de hautes collines, couvertes par des peuplements de feuillus. On y trouve surtout les chênes, suivis par le hêtre, le charme, le tilleul, des acérinés, etc., des âges très variés.

Depuis 1887 on a y introdui le cerf. Il y en a aujourd'hui 1500 pièces. Malheureusement le cerf marque une tendance de dégénérescence.

De même, on a tâché, vers l'an 1900, d'introduire le daim (Cervus dama). Les conditions stationales étant favorables, l'action a été jugée réussite Mais, pendant la guerre de 1914—1919 tous les exemplaires ont été tués.

Enfin, on y trouve aussi, dans un grand nombre, le chevreuil. Il y est à l'état naturel. On peut dire, qu'il s'agit ici d'un territoire spécifique au chevreuil.

CRONICĂ

INTERNĂ

● Anul 1944.

Anul 1944 a fost, pentru neamul românesc și pentru Țara Românească, un an de imense încercări, suferințe și pierderi. Toți le-am simțit, toți le știm prea bine. Nu este aci locul să le reamintim.

Pădurea românească, la rându-i, în anul expirat, a fost chemată să răspundă la foarte multe solicitări. Deaceea, a trebuit să se exploateze mai mult decât posibilitatea ei normală, atât ca lemn de lucru, cât și ca lemn de foc. In plus, ea n'a fost cruțată de pășunatul vitelor, care în acest an, a fost aprobat la tot mai mulți solicitatori.

Administrațiile silvice s'au achitat cu prisosință de însărcinările ce li s'au dat. Așa că, cu toate greutățile de tot felul întâmpinate, s'a putut face față cerințelor multiple.

In ceea ce privește lemnul de foc, în preajma iernii 1944—45, se găseau în păduri și pe rămpile gărilor cantități suficiente. Din păcate însă, dificultățile de transport, accentuate în jumătatea a doua a anului, au împiedicat aprovizionarea marilor centre populate și mai ales a Capitalei. S'a putut totuși suplini lipsa transporturilor pe căile ferate, cu cele cu tracțiune animală. Aceste împrejurări particulare au făcut însă să se intensifice cu mult prea mult exploatarea pădurilor din jurul Capitalei.

In materie de legislație forestieră, anul expirat a adus o lege a recoltării coajei de molid, stejar, gorun și a colțarilor (Mon. Of. 148/1944), precum și o modificare a legii pentru protecția pădurilor (Mon. Of. 144/944). Nenumărate sunt deciziile ministeriale — emanând fie dela Ministerul de Agricultură și Domenii, fie dela Ministerul Economiei Naționale — privind intensificarea exploatărilor și reglementarea distribuirii materialelor lemnoase. In sfârșit, multe sunt deciziile referitoare la pășunatul vitelor în păduri.

Cu toată vitregia vremurilor, anul 1944 nu a fost lipsit de manifestațiuni culturale. In primele luni ale anului, Cercul de studii forestiere al Societății „Progresul Silvic" a organizat — ca și în anii precedenți — un ciclu de 8 conferințe, cu care prilej au putut fi ascultați d-nii: Prof. V. N. Stinghe (Amenajamentul nostru în viitor), M. Petcuț (Câteva din speciile nobile în trecut și azi), C. Dragu (Asigurările sociale și muncitorii forestieri), V. Filip (Industrializarea lemnului în Transnistria), Th. Bălănică (Meteorologie forestieră), I. M. Pavelescu (Problema sortării lemnului brut la foioase), N. Rucăreanu (Valabilitatea unui amenajament) și Eug. Vintilă (Cercetarea tehnicobiologică a lemnului).

Deasemenea, I. C. E. F.-ul a organizat, în zona sa de dispersare dela Mihăești-Valea Popii (jud. Muscel), un ciclu de 7 conferințe, unde au vorbit d-nii: M. Petcuț (Ce este pădurea?), Tr. Heroiu (Insemnătatea pădurii pentru viața satelor), Prof. Gr. Eliescu (Dușmanii și apărarea pădurii), Eug. Vintilă (Considerațiuni de ordin practic din domeniul uscării și conservării lemnului), M. Ghelmeziu (Intrebuințări deosebite ale lemnului), At. Haralamb (Pădurea și însănătoșirea pământului) și Ilie C. Demetrescu (Pădurea din punct de vedere particular și obștesc).

Pentru ambele cicluri pomenite s'au publicat dări de seamă în această revistă.

Trebue să mai amintim despre comunicările făcute de d-nii prof. D. A. Sburlan și prof. C. C. Georgescu la Academia de Agricultură, unde au vorbit, primul, despre: Organizarea transporturilor de lemne privită prin prisma intereselor silvice și agricole, cel de al doilea, despre: Pădurile din câmpia înaltă și joasă a Olteniei.

In cadrul Academiei de științe, Secția Botanică și Zooologică, d-nii prof. C. C. Georgescu și N. A. Constantinescu, au făcut o comunicare despre: Tipurile de păduri din regiunea șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

D-l I. I. Marinescu a vorbit la C. Lung Muscel, în cadrul Căminului Cultural din localitate, despre: Muscelul geografic și silvic, iar d-l Cezar Cristea, în ciclul de conferințe Agir, despre: Tehnică și economie.

Nici în domeniul publicațiilor bilanțul nu este negativ.

Dintre revistele forestiere, n'a putut apare decât Revista Pădurilor, care în al 56-lea an de apariție (în realitate al 59-lea) a apărut doar în 4 caiete, însumând 328 pagini, cu un foarte variat și interesant material.

Dintre revistele de popularizare, o mențiune se cade să se acorde revistei „Satul" care, atât cât a putut apare în acest an, a continuat a publica și articole forestiere.

Trecem cu vederea diferitele articole publicate în ziare, neavând la îndemână materialul complet de documentare.

In afară de revistă, Societatea „Progresul Silvic" a mai dat la iveală, în anul expirat, următoarele lucrări:

1. „A 57-a Adunare Generală", un volum de 220 pagini, unde se găsesc amplu tratate următoarele subiecte:

a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;

b) Opera instituțiilor forestiere la păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării.

2. Două din conferințele ținute în anul 1943, la Cercul de Studii forestiere și anume:

a) At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial. (54 pagini).

b) M. Ene: Păsările în protecția pădurilor (24 pagini).

Institutul de Cercetări și experimentație forestieră a publicat lucrarea d-lui D. A. Sburlan: „Construcția și exploatarea jilipurilor și ulucelor (canalelor)" (100 pagini).

Editura „Viața Forestieră", la rându-i, a dat la iveală, volumul de 288 pagini al d-lui V. V. Vasiliu: „Legiuiri forestiere. Indicator cronologic și alfabetic. 1910—1943".

D-l Ing. G. Pană, a publicat, cu concursul Casei Pădurilor Statului, lucrarea d-sale despre: „Uscarea artificială a lemnului" (100 pagini).

Demn de menționat este efortul făcut de d-nii Alex. Butoi și D. Burghelea, care au scos o mică agendă forestieră de buzunar, intitulată: Excelsior C. T. S. 1944/45.

Pe tărâm profesional, menționăm că Societatea „Progresul Silvic", care din motive de forță majoră nu-și putuse ține „Adunarea generală" în luna

Mai, a ţinut-o abia la 12 Noembrie Cu acel prilej, la conducerea Societăţii s'a înscăunat un Comitet Provizoriu, cu misiunea de a gira afacerile Societăţii până la Adunarea Generală din anul următor.

T. H. Cr.

ACUM 50 ANI.

● In primul număr al anului 1895, Revista Pădurilor înscria mândră pe frontispiciu: al 10-lea an dela apariţie. Asta înseamnă că în 1945 va trebui să sărbătorim 60 de ani de viaţă ai Revistei. Este şi acesta un eveniment de adăogat la capitolul realizări, de care Corpul Silvic Român poate fi mândru, căci în Societatea celorlalte periodice din cultura română, vârsta atinsă de Revista noastră impune respect. Ea a dobândit rang de Instituţie de Cultură şi trebue tratată ca atare pentru contribuţia deosebit de însemnată, adusă în paginile ei, şi în afară de Şcoală, la propăşirea Silviculturei în Ţara Românească.

● Revista Pădurilor continuă să apară, în primul trimestru al anului 1895, lunar în 32 de pagini (deci 6 coale pe trimestru!). Inaugurarea primului număr nu se face cu „Anul Forestier 1894", ci cu o chestiune la ordinea zilei atunci şi anume: „*Militarizarea agenţilor silvici*", despre care scrie un articol de 8½ pagini profesorul *N. R. Danilescu*. [Despre anul forestier 1894 au fost scrise consideraţiunile respective în ultimul număr al Revistei din anul considerat. Acela este şi primul „An forestier", ca gen literar vorbind, scris în paginile Revistei Pădurilor].

Ideea centrală în articolul lui Danilescu este însă organizarea Corpului Silvic, care în administraţia Ţării Româneşti număra atunci abia 30 de ani de viaţă. Ceea ce înseamnă că avea destule deficienţe. Incât pentru motive de apărare naţională, în sensul strict al cuvântului, dar mai ales pentru a întări disciplina de corp, preconiza militarizarea agenţilor silvici. De aci decurgea o întreagă altă serie de probleme, dintre care aceea a *uniformei* încă preocupa spiritele înaintaşilor noştri. Merită să subliniem faptul că în sprijinul tezei susţinute, N. R. Danilescu aduce o bogată documentare din administraţia silvică franceză şi germană, despre care se dau în Revistă chiar articole speciale, traduceri din literatura respectivă. Pentru cine urmăreşte problema organizării Corpului Silvic, articolul lui N. R. D. este o sursă de luat în seamă.

● In acelaş cadru al chestiunilor de Corp şi administraţie, subliniem o mică notiţă cu un mare subiect: *Şcoala Superioară de Păduri*. Este vorba acolo, în paralel vorbind, ca despre o Şcoală Superioară de Răsboiu, din cariera militară, care însă la noi ar avea de scop să formeze *dar şi să promoveze* elitele corpului silvic. Pentru grija de viitorimea silvică şi dorinţa de ridicare a standardului spiritual al Corpului, manifestate în acest scurt comentariu al unui articol din Revue des Eaux et Forêts, înaintaşii noştri înregistrează încă o notă pentru respectul ce li-l datorăm. Ei erau oameni înţelepţi. Chestiunea nu a pierdut nimic din actualitate, în decursul timpului.

● Problemele de specialitate, de tehnică silvică, sunt de asemeni desbătute. De exemplu: „*Experiențe asupra efectelor tăierilor de rărituri*“ scrie 2½ pagini G. S. Autorul arată cum studiile din Franța au condus la concluzia că răriturile efectuate în etajul dominant („lămuririle de sus", în terminologia epocei) dau rezultate mai bune decât cele în etajul dominat („lămuririle de jos“).

In „*O privire asupra exploatărei pădurilor statului*“, Marin Petrescu demonstrează în patru pagini că tăerea pădurilor cu rezerve (seminceri) nu este cea mai fericită metodă de exploatare, dar nu-i vina silvicultorilor că nu se aplică alte metode. Și acest lucru este bine să se știe pentru bunul renume al Corpului.

In 8½ pagini în jurul subiectului „*Tratamentul în codru și tăerile pe suprafață*“, profesorul T. G. Pietraru face un amplu comentariu al conferinței lui N. G. Popovici, ținută la Soc. Progresul Silvic. Profesorul preconizează însămânțările artificiale sub masiv atunci când sunt rari anii de sămânță.

„*Revoluția cea mai potrivită pentru pădurile de brad*“ semnată de G. S. este tot un comentariu pe marginea experiențelor efectuate în acest sens la Stațiunea de Cercetări Forestiere de pe lângă Școala Silvică din Nancy.

Un gen nou întâlnit este acela al monografiilor. Il inaugurează El. Apostolescu cu 6½ pagini vorbind despre „*Pădurile județului Dorohoi*“.

Dacă subiectul interesa, nu erau disprețuite chiar traducerile pur și simplu ale articolelor din publicațiile de peste graniță.

Astfel s'a făcut cu „*Procedee pentru extragerea semințelor din conurile rășinoaselor*“ așa cum sunt întrebuințate în Germania și „*Temperaturile extreme anuale în pădure și la câmp*“ un articol al lui Schubert. Ceea ce înseamnă că nu numai problemele de cultură silvică, ci și cele de meteorologie forestieră își aveau ecoul lor în preocupările înaintașilor.

● Dar Societatea „Progresul Silvic“ înțelegea să trăiască prezentul (acel „vivre sur le vif“) și în altă formă și anume aceea a conferințelor. In adevăr, în cadrul solemn al auditorului bucureștean, la care — după cum se notează în Revistă — participa în număr din ce în ce mai mare și silvicultori (!?) sunt desbătute tot probleme de interes pentru pădurile noastre. Conferințele ținute în Februarie 1895 au fost trei la număr și anume: Dem. Ionescu-Zane: „*Despre proprietatea rurală la munte și podgorie* a foștilor clăcași, împroprietăriți prin legea din 1864, *din punct de vedere forestier*“; N. G. Popovici: „*Codrul și tăerile pe suprafață*“ și însfârșit D. Papinian: „*Necesitatea organizărei Corpului Silvic al Statului*“.

● Din examinarea notelor și comunicărilor diverse, constatăm că fără a întreține o Revistă a Revistelor, cum am făcut noi în ultimii 15 ani, înaintașii noștri consultau multe reviste străine, ca: Revue des Eaux et Forêts (în primul rând), apoi Ciel et Terre, Revue Scientifique, Astronomie (pentru articole de meteorologie), Quarterly Review, Science Progress, Nature, Gardener's Magazine, Timber Trades Journal, etc. În felul acesta se putea afla și comunica și altora despre cercetările din Rusia în legătură cu „Pădurile și umiditatea solului“, ori întrebuințarea în Japonia a „Conductelor de lemn“ pentru distribuția apei în localități, ori „Tuburi de pastă de lemn“ întrebuințate în America pentru protejarea conductorilor electrici subterani, „Impuținarea pădurilor în Rusia“ în regiunea industrială din Urali, „Din lucrările Societății forestiere americane“, făcând să circule numele lui Fernow, care arăta, în America, necesitatea intervenției Statului pentru a împiedica risipa pădurilor. „Desvoltarea ,arborilor şi precipitaţiile atmosferice". „Mijloace pentru a populariza binefacerile pădurilor" sau „Chestiunea pădurilor în Englitera" „Laricele în Englitera". „Consumul lemnului în Englitera", despre „Tratamentul grădinăritului" în Jura. despre „Vânătoarea în Boemia" şi „Piscicultura", în special în materie de salmonizi, în Anglia. Canada şi St.-Unite. „Comerţul de lemne în Norvegia„ etc.

● Relaţiile cu lumea forestieră de peste hotare erau şi în altă formă cultivate, mai ales datorită faptului că unii dintre ei îşi completau studiile din ţară în special la Nancy, în afară de alţii pe care îi trimetea Administraţia pentru specializare atât în Franţa cât şi în alte ţări. In cadrul acestor relaţii, semnalăm pentru perioada de care ne ocupăm, participarea la manifestaţiuni de recunoştinţă faţă de un fost profesor, cotizând între ei pentru strângerea fondurilor necesare ridicării unui bust lui Mathieu (autorul Florei Forestierei.

● Concluzia examinărei Revistei Pădurilor în primul trimestru al anului 1895, pentru noi cei de azi, este foarte preţioasă: Inaintaşii noştri ştiau şi ei „să facă" o revistă bună. In al 10-lea an de existenţă, Revista Pădurilor se prezintă într'o formă majoră. Tehniceşte vorbind. Iar judecând după natura subiectelor, se dovedesc atenţi şi activi în probleme profesionale şi de corp, informaţi şi familiarizaţi cu preocupările forestiere, chiar dincolo de orizonturile europene, pasionaţi foarte pentru chestiunile de silvicultură, pe care le ţineau în mare cinste. Inaintaşii noştri voiau să fie silvicultori!

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● Anul vânătoresc 1944.

Numeroase erau semnele care, la începutul anului 1944, ne dădeau speranţa că acesta va fi anul păcii. Oameni politici şi strategi cu renume mondial, examinând potenţialul economic şi militar al ţărilor încleştate în luptă, dădeau ca sigură începerea anului 1945 fără bubuit de tunuri. Şi totuşi, la sfârşitul anului 1944, nu am văzut decât zorile păcii, care de data aceasta erau tot mai clare şi care trebue să însemneze încetarea ostilităţilor cel puţin în al şaptelea an dela începutul lor.

Sub aspectul vânătoresc general, dintre cei patru ani de când Ţara noastră se găseşte în războl, anul 1944 a fost cel mai greu. Deşi iarna nu prea friguroasă din 1943/44 şi vremea favorabilă din primăvara 1944 ne îndreptăţiau să nădăjduim într'o sporire însemnată a efectivului de vânat mic, în special de iepuri, cum dealtfel s'a şi verificat în sezonul de toamnă, totuşi împrejurările n'au permis vânătorimii să utilizeze acest frumos efectiv de vânat. Farmecul vânătoarei la pasajul de raţe şi de sitari din primăvară a fost umbrit de îngrijorarea cauzată de ajungerea războiului pe teritoriul ţării, iar mugetul de cerb din toamna anului 1944 a fost înecat în ropotul de mitraliere şi bubuitul de tunuri tocmai în regiunile noastre cu cei mai numeroşi şi mai puternici cerbi.

Ca totdeauna în vremuri tulburi, aşa şi în acest an, vânătorimea a trebuit să depună armele, care în multe regiuni n'au fost restituite până la incheierea sezonului de iepuri. Greutatea din ce în ce mai mare de a obţine cartuşe de vânătoare a făcut să scadă şi randamentul acelor vânători, care şi-au putut păstra armele.

Incetarea legăturilor comerciale de până acum şi faptul că Ţara încă n'a reuşit să încheie convenţii comerciale cu ţările, azi, amice, au făcut să nu mai avem pe piaţă arme de vânătoare noui, iar cartuşele cu alice, tot mai rare, să ajungă la preţuri de 200 lei bucata. Adăugând la toate acestea greutăţile de transport, ne explicăm de ce activitatea vânătorească legală a fost redusă, rezumându-se la vânătorile organizate în apropiere de localitate, unde transportul încă mai era posibil. La aceste reuniuni vânătoreşti, însă „tablourile" realizate au fost mai bogate ca în anul trecut.

Cu atât mai mare este meritul *Cooperativei vânătorilor*, care depunând mari eforturi la sfârşitul anului 1943 şi începutul anului 1944, a reuşit să facă un import însemnat de cartuşe, pe care l-a distribuit acţionarilor săi cu preţul de 22 şi apoi cu 35 lei bucata, faţă de 80 şi mai târziu 180—200 lei costul unui cartuş pe piaţă.

In ce priveşte *legiuirile vânătoreşti*, în primele luni ale anului, în Consiliul superior al vânătoarei, au continuat discuţiunile asupra anteproectului de lege al vânătoarei. Reprezentanţii silvici în acest consiliu au combătut cu energie unele articole ale acestuia, care nu remediau situaţia dăunătoare intereselor administraţiilor silvice, împotriva căreia se duce o luptă de peste 20 ani. Până la urmă anteproectul a fost abandonat.

In sectorul *administraţiei vânătoreşti* nu avem de înregistrat vreun fapt deosebit. Imprejurările creeate de răsboiu pe teritoriul ţării, de bombardamentele aeriene şi consecinţele lor, — evacuarea şi dispersarea serviciilor, — n'au fost prielnice realizărilor mari, sau întocmirii de planuri de durată. S'a căutat a se face cât mai puţin simţite efectele acestei stări excepţionale. Inregistrăm doar urcarea costului permisului de vânătoare dela 1410 lei la 2840, prin care s'a urmărit creearea unui fond de cca 40 milioane lei (din suma de 1180 lei la fiecare permis) la dispoziţia Uniunii Generale a vânătorilor din România şi a Direcţiunii Economiei Vânatului, în scopul acoperirii unor cheltuieli, considerate de iniţiatori ca fiind de interes general vânătoresc. Nu ştim in ce scop au fost întrebuinţaţi aceşti bani. Fapt este însă că nici din acest fond, nici din acela cu afectaţie specială nu s'a dat nimic în anul financiar 1943/44 pentru întreţinerea terenului didactic de vânătoare dela Brăneşti şi nici pentru alte scopuri vânătoreşti urmărite în cadrele administraţiilor silvice (şcoli, excursiuni, etc.), deşi Direcţiunea Economiei Vânatului a fost sesizată din timp asupra acestei chestiuni. Acest teren a fost subvenţionat în acest an, numai de Casa Pădurilor Statului.

Salmonizii din apele de munte au avut de suferit, poate, mai mult decât vânatul, din cauza întrebuinţării de explosivi rămaşi dela trupele în retragere. Faptul că, spre deosebire de vânat, peştele este localizat pe o suprafaţă mică, face ca efectul acestor mijloace de distrugere să fie mai simţit.

Presa cinegetică a înfruntat bărbăteşte toate greutăţile cauzate de lipsa de hârtie şi de criza de colaboratori, precum şi de scumpirea excesivă a tiparului. Dintre cele două reviste vânătoreşti, „Carpaţii" şi-a continuat apariţia regulată, dându-ne doar o singură dată un caet pe două luni. Sistemul numerelor duble a fost mai frecvent la „Revista Vânătorilor", care în treacăt amintim, în acest an împlineşte 25 ani de apariţie. In ce priveşte „Revista Pădurilor" din nici un număr al ei n'a lipsit articolul cu subiect vânătoresc şi nici paginile cronicei cinegetice. Apariţia de noui nume de autori atât la articole cât şi la cronica cinegetică şi reproducerea de clişee reprezentând ceva din realizările breslei silvice în materie de vânătoare şi piscicultură, ne face să credem într'o creştere a interesului acesteia faţă de problemele de acest gen. Intregistrăm, în deosebi, numărul mare de elemente tinere, care deşi se găsesc încă pe băncile şcoalei, au publicat totuşi articole în revistele noastre vânătoreşti.

La Facultatea de silvicultură, dacă partea teoretică a cursului de vânătoare a fost predată aproape ca în vremuri normale, în schimb, aplicaţiile au fost stânjenite de lipsa mijloacelor de transport. Nici vizitarea unor terenuri de vânătoare şi fonduri de pescuit bine gospodărite, din apropierea Capitalei şi nici excursiunea de studii dela sfârşitul anului şcolar n'au mai putut avea loc. Inregistrăm aci, însă, demersul făcut de Facultate pe lângă Direcţiunea Economiei Vânatului pentru a i se acorda un fond de pescuit, pe care să-l amenajeze în scop didactic. Nădăjduim că va găsi înţelegerea necesară iar cronicarul din anul viitor va putea înregistra încă o înfăptuire.

La Casa Pădurilor activitatea cinegetică şi piscicolă s'a resimţit din aceleaşi cauze. Deşi toate pregătirile erau făcute, a trebuit totuşi să se renunţe la colonizarea fazanului în două păduri, destinate să devină centre pentru răspândirea acestei frumoase şi valoroase specii de vânat, în două provincii ale ţării. Este vorba de pădurea Hotărani, Ocolul silvic Caracal şi pădurea Bălteni, Ocolul silvic Vaslui, rezervate pe seama Casei Pădurilor Statului pentru cultura şi valorificarea în regie şi destinate a deveni terenuri model. Nu s'a mai putut da îngrijirea cuvenită nici altor două terenuri din Moldova, devenite teatru de răsboi. In schimb, la vânătorile organizate în pădurile Albele şi Manafu, jud. Vlaşca, gospodărite deasemenea în regie de Casa Pădurilor, s'a obţinut un frumos rezultat moral şi material, prin participarea unor persoane distinse din viaţa noastră publică şi prin rezultatul material de 328 iepuri, 46 fasani şi 4 vulpi.

In ce priveşte *Societăţile A.V.I.S.*, — nu avem decât puţine ştiri din provincie. Multe din ele au fost împiedicate de împrejurări să culeagă rodul ostenelilor de un an în materie de îngrijirea terenurilor. A.V.I.S. Bucureşti însă a desvoltat aceeaşi rodnică activitate cu care ne obişnuise în trecut.

După cum vedem, anul 1944 a fost un an greu pentru vânători şi vânat. Nici acest sector n'a scăpat urmărilor răsboiului. S'au depus totuşi sforţări pentru a reduce la minimum posibil pierderile inevitabile în vreme de răsboi. Dar anul 1944 a adus, de drept, în patrimoniul Ţării frumoasele terenuri de vânătoare din Nordul Ardealului. Dacă împrejurările n'au permis vânătorilor români să le şi ia în stăpânire până acum, este chestiune numai de timp de a se putea bucura de revederea locurilor, unde au trăit unele din cele mai frumoase clipe din viaţă şi de a porni la lucru pentru vindecarea rănilor trecutului.

Ştim că, în concepţia modernă, sănătoasă, din ultima vreme, vânătoarea nu este un privilegiu al celor cu strălucită stare materială, deoarece încă de mult ea este accesibilă şi celor cu punga mai modestă; vânătoare nu însemnează numai ucidere, ci şi grijă pentru făpturile lui Dumnezeu, iar ceeace se împuşcă reprezintă numai rodul muncii ocrotitorului. Vânătorul împlineşte o poruncă a naturii, care a lăsat sălbătăciunile să servească trebuinţelor omului; vânătoarea nu este un lux, ci o necesitate trupească şi sufletească după o muncă încordată. Aşa fiind, vânătoarea trebue să intre în preocupările noastre chiar în vremurile grele pe care le trăim. Cu cât greutăţile sunt mai apăsătoare, cu atât este mai mare şi trebuinţa de refacere a forţelor fizice şi morale, iar pentru aceasta vânătoarea bine înţeleasă şi pescuitul de păstrăvi cu undiţa, constitue mijloace neîntrecute.

Vasile Cotta

JURISPRUDENȚĂ

Temeiul legal al exproprierii golurilor alpine se găsește în dispozițiile art. 14 și 15 din legea pășunilor din 1920 și art. 23 din legea de reformă agrară din 1923. Ambele legi au fost declarate constituționale prin art. 137 din constituția dela 1923.

Prin aceste texte se admite exproprierea pentru cauză de utilitate națională a tuturor golurilor alpine proprietate particulară.

La exproprierea fiecărui gol în parte nu este necesară constatarea nevoii de pășune deoarece nici un text de lege nu pretinde aceasta ci numai instrucțiunile Ministerului Agriculturii și Domeniilor cari nu sunt obligatorii pentru instanțele de judecată.

C .Dragu

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA 5-a

Deciziunea Agrară No. 27. — Ședința publică dela 28 Decembrie 1943.

Pe rol termenul fixat pentru judecarea apelului făcut de A. C. și C. C.... în contra hotărîrii No. 4/932 a Comisiunei de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

La apelul nominal s'au prezentat apelanții..., intimații Ministerul de Agricultură și Domenii.... și Direcțiunea Generală a Casei Pădurilor Statului, lipsind apelanții G. Gr. C. și A. Gr. C.... și intimații Prefectura jud. Prahova și Obștea locuitorilor din com. Mâneci-Ungureni Prahova.

Procedura complectă.

. . . .

Ministerul a cerut exproprierea golului de munte și prima instanță a încuviințat această cerere; mai târziu s'a cerut o expertiză care să vadă dacă este cazul să fie expropriat acel gol de munte și expertul a conchis că este gol de munte și pășune de rezervă.

Pe baza art 14, 15 și 16 din legea pășunelor comunale din 24 Septembrie 1920, a art. 3 din legea pentru administrarea pădurilor și 28 din Legea Agrară, cere respingerea apelului ca nefondat.

D-l avocat .... din partea apelanților declară că-și rezervă dreptul să facă recurs pentru neconstituționalitatea art. 14, 15 și 28 din legea pășunilor comunale și a art. 23 din Legea Agrară.

. . . .

Curtea

Asupra apelului făcut de . . . ., în contra hotărîrii Nr. 4/932 a Comisiunii de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, ... din care rezultă în fapt următoarele:

Ministerul Agriculturei și Domeniilor prin adresa No. 1529 din 11 Ianuarie 1930 a ordonat Consilieratului Agricol jud. Prahova ca să solicite constituirea Comisiunei de Ocol respective pentru exproprierea golurilor de munte din regiune, motivat fiind acest ordin de insuficiența islazurilor în regiunile de munte, unde creșterea vitelor formează o bogăție principală pentru țară, astfel că aplicarea dispozițiunilor art. 14, 15, 16 și 18 din Legea pășunilor comunale a devenit o necesitate imediată.

In urma acestei intervenții a Ministerului Agriculturei și Domeniilor, a fost constituită Comisiunea locală de expropriere Vălenii de Munte pe lângă Judecătoria Mixtă cu acelaș nume și printre altele a fost sesizată și cu *exproprierea golului de munte „Ulița" situat pe teritoriul com. Mâneci-Ungureni jud. Prahova. . . . .*

Comisiunea de ocol prin hotărîrea No. 4 din 25 Mai 1932, a expropriat pe seama Statului acest gol de munte, lăsând proprietarului pentru văile necesare exploatării pădurei 6,60 ha indicate pe schița de plan depusă de proprietar la dosar, *a mai expropriat pentru drum o fâșie de 60 metri prin pădurea Ulița și 6 ha pentru pâlcuri de adăpost,* indicând drumul de acces la golul acestui munte și fixând prețul la 1.000 lei ha.

. . . .

In contra acestei hotărîri de expropriere *proprietarii* . . . . golului de munte expropriat *au declarat apel,* care prin sentința civilă No. 155 din 19 Aprilie 1940 a Tribunalului Prahova S. 4, *a fost admis,* reformându-se în totul hotărîrea apelată No. 4 din 25 Mai 1932 a Comisiunei de Ocol de exproprierea golului de munte „Ulița" susnumit, proprietatea apelanților, ...

. . . .

Având în vedere că față de soluțiunea împărtășită de Tribunal, Statul a declarat recurs, care prin deciziunea acestei Curți cu No. 38/942 a fost admis, casându-se sentința și reținându-se procesul pentru judecarea în fond.

Că deci urmează a se vedea azi, dacă soluțiunea primei instanțe care a fost atacată cu apel este bine pronunțată.

Că pentru a casa sentința Tribunalului s'a avut în vedere că din succesiunea legilor cu caracter de reformă agrară se vede că legiuitorul a urmărit prin aceste legi sporirea întinderii proprietății țărănești prin exproprierea terenurilor cultivabile din proprietatea rurală particulară, creindu-se astfel posibilitatea ridicării standardului de viață a păturei rurale.

Având în vedere că singura rațiune a succesiunei acestor legi a fost insuficiența fondului imobiliar în vederea scopului urmărit, ceeace a determinat lărgirea treptată a bazelor de expropriere din care cauză fiecare din legile posterioare ratificând exproprierile din trecut, dispune noui exproprieri pe baze mai largi, fapt ce explică Legea Reformei Agrare prin art. 2 declară definitiv expropriate terenurile expropriate pe baza Decr. Lege 3697/1918, prin aplicarea scărei progresive anexate lui, prin dispozițiunile următoare stabilind principiile nouilor exproprieri în complectarea celor deja efectuate, iar prin dispoz. art. 23 nu numai că nu desființează dispozițiunile legii pășunelor care era anterioare, ci din contră reduce în vederea facilitărei pășunelor comunale cota intangibilă a proprietarilor particulari chiar și sub 100 ha și la finele textului confirmă în mod special, că Legea pășunelor promulgată prin I. D. R. No. 3865 din 22 Septembrie 1920 se complectează cu dispozițiunile acestui text din legea agrară, cu alte cuvinte puterea legei pășunelor a fost menținută și pentru mai târziu, urmând să aibă aplicațiune concomitent cu legea reformei agrare, complectându-se una cu alta.

Având în vedere că art. 23 din Legea Reformei Agrare în baza art. 137 din Constituția anului 1923 a devenit Constituțional și că în consecință și legea păşunelor comunale pe care acest text din legea reformei agrare o complectează a căpătat şi ea acelaş caracter constituţional şi cum nici prin art. 23 suscitat şi nici prin alte texte din legea reformei agrare nu s'a abrogat nici-o dispoziţiune din legea păşunelor comunale, concluziunea logică şi juridică care se impune este că legea păşunelor comunale a rămas în vigoare în totul, implicit deci şi cu privire la înfiinţarea păşunelor alpine, neputându-se susţine nici măcar că ar fi fost abrogată în mod indirect şi implicit prin dispoz. art. 137 din Legea Reformei Agrare, ca având dispoziţiuni contrarii acestei legi, căci prin art. 23 din legea din urmă se declară, din contră că Legea păşunelor comunale se complectează prin dispoz. acestui text şi deci se menţine.

Că deci urmează a se găsi în principiu ca potrivit dispoz. art. 23 din Legea Reg. Agrare şi a celorlalte dispoziţiun din această lege, dispoziţiile art. 14, 15 şi 28 din Legea păşunilor comunale nu sunt abrogate.

Considerând pe de altă parte că legea păşunilor comunale prin dispoz. art. 14 şi 15 comb. cu art. 28 în cazul când nu se vor putea constitui păşuni comunale, de şes. de munte şi de deal, îndestulătoare pentru toate necesităţile comunei, dispune că pentru favorizarea creşterii vitelor să se exproprieze în favoarea Statului pe baza aceluiaş principiu de utilitate naţională, toate golurile de munţi păşuni alpine şi păşunile din regiunea inundabilă ale Dunării şi Prutului, aceste păşuni urmând să servească pentru vitele locuitorilor din comunele cari se găsesc într'o rază până la 80 km la munte şi până al 50 km la baltă dându-se preferinţă crescătorilor de oi din regiunile muntoase.

Că este exact, după cum se arată de altfel şi în apel, că în conformitate instrucţiunile Ministerului Agriculturei şi Domeniilor publicate în Mon. Of. 138/920 Comisiunile locale de exproprieri sunt organele cari erau obligate de îndată după apariţia legii să adune materialul justificativ pentru exproprierea golurilor de munte, dresând la faţa locului în comunele din raza golului respectiv procese verbale constatatoare de necesităţile comunelor în raport cu numărul vitelor existente, urmând ca apoi pe baza acestor date Comitetul Agrar să-şi dea avizul şi instrucţiunile necesare la exproprierea acestor păşuni alpine, ceeace nu s'a făcut în cauză, fapt ce a determinat pe proprietari să susţină că exproprierea cerută azi ar fi inadmisibilă şi că azi administrarea acestor dovezi ar fi neconcludentă întrucât n'ar fi posibil să se constate azi nevoile existente în anul 1920.

Având în vedere însă că instanţa de casare a înlăturat această susţinere, pe care de altfel o împărtăşise prima instanţă de apel, arătând că dacă este exact că în cauză nu s'a dat într'adevăr avizul Comitetului Agrar şi că azi nu se poate obţine un asemenea aviz, Comitetul Agrar fiind desfiinţat, dar lipsa unui asemenea aviz cerut numai de instrucţiuni şi nu de textul legei nu poate să facă inoperantă însuş legea păşunilor, mai ales că atribuţiunile Comitetului Agrar au trecut asupra Ministerului de Domenii, care s'a pronunţat în cauză în sens pozitiv asupra necesităţii acestei exproprieri afirmând în adresa către Consilieratul Agricol jud. Prahova, lipsa şi insuficienţa păşunilor îndestulătoare din regiune.

Că dacă este adevărat iarăşi că în cauză nu s'au făcut nici constatările în fapt de către Comisiunea locală cu privire la insuficienţa păşunilor în raport cu numărul de vite din comunele din raza de 80 km dela golul de munte al cărui expropriere se cere, dar nici aceasta nu poate să aibă drept consecinţă imposibilitatea aplicărei legei păşunilor ci în cel mai rău caz poate să ducă la obligarea Ministerului de a efectua cercetările necesare şi a dovedi existenţa în cauză a condiţiunilor cerute de art. 14 şi 15 din Legea pășunilor în vederea exproprierii, iar faptul că o asemenea dovadă ar fi în contradicție cu instrucțiunile Ministerului din 1920, care impunea efectuarea lor de îndată, ar putea să aibă de consecință cel mult o dificultate în administrarea acestor dovezi, iar nu decăderea Ministerului din acest drept, mai ales că din textul art. 14 și 15 din legea citată, rezultă că exproprierea golurilor de munte se va face treptat, fără ca să fixeze vre-un termen fatal pentru efectuarea acestor lucrări.

Având în vedere că în urma celor de mai sus s'a încuviințat probatoriile cerute de Minister, necesare pentru a stabili dacă golul de munte întrunește condițiunile legale pentru a fi considerat ca atare și pentru stabilirea dacă sunt întrunite celelalte condițiuni pentru expropriere și în acest scop s'a numit expert șeful Ocolului Silvic local pentru a constata și a se pronunța dacă muntele Ulița situat pe teritoriul comunei Măneci-Ungureni, Prahova, constituie un gol de munte susceptibil de a fi expropriat în conf. cu legea pășunelor comunale.

Având în vedere că prin raportul de expertiză întocmit de Inginerul Silvic Vasile Lazăr, și aflat la dosar, acesta conchide că golul muntelui „Ulița" proprietatea moșt. Cantacuzino situat pe teritoriul comunei Măneci-Ungureni jud. Prahova, fiind situat deasupra vegetației forestiere, este un gol de munte în sensul art. 15 din Legea pentru înființarea pășunelor comunale din 1920 și art. 3 din Legea pentru administrarea pădurilor din 1920;

Că este deasemenea o pășune de rezervă în sensul art. 43 din legea pentru organizarea pășunatului din 22 Aprilie 1928 și art. 4 din Legea pentru organizarea pășunelor din 13 Martie 1943 și deci susceptibil de expropriere,

Văzând și certificatul No. 226/1943 al Camerei de Agricultură Prahova, în satisfacerea art. 14 și 15 legea pășunelor.

Că în asemenea situație fiind satisfăcute toate dispozițiunile legilor citate, Curtea constată că bine Comisiunea de Ocol prin deciziunea atacată a pronunțat exproprierea și prin consecință apelul urmează a fi respins ca nefondat.

In ce privește declarațiunea apelanților că vor face recurs pentru neconstituționalitatea art. 14 și 15 și 28 din Legea pășunilor comunale și art. 23 din Legea agrară, urmează a se lua act de această declarațiune.

Pentru aceste motive,

Ascultând și concluziunile d-lui Locțiitor de Procuror

In numele legii, Decidem:

Respinge ca nefondat apelul făcut . . . . în contra hotărîrei Nr. 4/1932 a Comisiunii de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

Ia act de declarația numiților apelanți . . . . că-și rezervă dreptul de a face recurs pentru neconstituționalitatea art. 14, 15 și 28 din Legea pășunilor comunale și art. 23 din Legea Agrară.

Dată și citită în ședință publică azi 28 Decembrie 1943.

RECENZII

CĂRŢI

Ing. N. Chiriacescu şi *Ing. I. Lungu: Tabele de cubaj* pentru arborii doborîţi şi materialul lemnos din fabricile de cherestea.

Cartea ajutătoare de cea mai mare folosinţă în intreprinderile forestiere de orice fel este tabela de cubaj. Ocolul silvic, fabrica de cherestea, depozitul de cherestea nu pot trăi fără tabela de cubaj. Nici studentul dela Facultatea de Silvicultură sau elevul dela Şcoala de conductori sau dela cea de brigadieri silvici nu pot învăţa meseria fără să aibă la îndemână tabela de cubaj. Totuşi tabela de cubaj nu se găseşte uşor în librăriile noastre. Aşa se explică pentru ce şi a treia ediţie din „Agenda forestieră" a d-lor Profesori Stinghe şi Sburlan, lucrare care cuprinde aproape tot felul de tabele de cubaj, s'a epuizat chiar în primul an dela apariţie.

În astfel de împrejurări, era firesc să se caute a se umplea golul ce în această privinţă există încă în literatura noastră silvică. Colegii N. Chiriacescu şi I. Lungu, ambii cu îndelungată practică în industria cherestelei, simţind cu deosebire nevoia unor tabele pentru calculul materialului lemnos fasonat şi nefasonat din fabricile de cherestea, au întocmit şi publicat în Editura „Viaţa Forestieră" nişte tabele de cubaj, în 173 pagini, format 21×14,5 cm.

Lucrarea este alcătuită din două părţi:

I. Cubajul arborilor doborîţi.

II. Cubajul materialului lemnos din fabricile de cherestea.

Prima parte cuprinde două tabele: una pentru cubajul buştenilor, a doua pentru suprafaţa cercului.

Tabela pentru cubajul buştenilor, care se întinde pe 113 pagini, dă valori pentru volum corespunzătoare diametrelor din centimetru în centimetru si lungimilor din decimetru în decimetru. Diametrul este considerat în intervalul 8—120 cm. lungimea în intervalul 1,0—23.9 m. Este aşa dar o tabelă cât se poate de completă, care răspunde perfect necesităţilor practice.

Tabela pentru suprafaţa cercului dă suprafaţa cumulată a 1—100 cercuri cu diametrul de 1—100 cm. Valorile sunt calculate în metri pătraţi cu trei zecimale. Evident, tabela poate fi folosită şi pentru cubajul buştenilor. Lămuririle şi exemplele de calcul date în fruntea tabelei înlesnesc utilizarea ei chiar de către oameni fără pregătire de specialitate.

Partea a doua cuprinde diferite tabele folosite în fabricile de cherestea, şi anume: pentru calculul volumului buştenilor în funcţie de lungime şi diametrul la capătul subţire; pentru calculul diametrului la capătul subţire al unui buştean în vederea obţinerii unei piese de o secţiune dată; pentru calculul lăţimii unei piese de o înălţime dată, dintr'un buştean de diametru dat, apoi pentru cubarea cherestelei şi a grinzilor; pentru aflarea numărului de scânduri la metrul cub; pentru cubarea ciopliturii.

Lucrarea se sfârşeşte cu o anexă care cuprinde o serie de date necesare în practică: greutatea unui metru cub şi a unui ster de diferite esenţe; greutatea unui metru cub din diferite alte materiale; măsuri vechi de lugime şi de suprafaţă.

Este o lucrare în adevăr utilă.

G. T. Toma

Uscarea naturală. Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943.

Cea mai mare cantitate de cherestea ce se produce, chiar în ţările cu un foarte ridicat nivel de desvoltare a industriei lemnului, se usucă natural, în aer liber sau în şoproane aerisite. Introducerea pe o scară tot mai mare a uscării artificiale nu va ajunge curând la situaţia să micşoreze prea mult câmpul de aplicare a uscării naturale.

Regulile uscării naturale a cherestelei trebue să se aplice începând din fabrica de cherestea, să urmărească materialul în depozitele comercianţilor pentru a sfârşi în fabricile şi atelierele de prelucrat lemnul; iar pentru a nu se diminua sau anula rezultatele păstrării acestor reguli, este nevoie să fie complectate cu măsurile de păstrare şi întrebuinţare a obiectelor prelucrate din lemn.

Una din cauzele care provoacă o mare pierdere de material lemnos este uscarea defectuoasă. De aceea, cunoaşterea tehnicii uscării cherestelei se impune ca o necesitate de prim ordin.

Pentru a pune la îndemâna tuturor celor care lucrează cu lemn, dela fabrica de cherestea până la atelierul de prelucrat, un mănunchiu de reguli strict necesare în conducerea uscării naturale, Societatea germană pentru cercetarea lemnului a scos o broşură cu titlul „uscarea naturală".

In primele capitole se arată pe scurt procesul uscării lemnului până la punctul de saturaţie al fibrei şi în domeniul hygroscopicităţii. Se analizează apoi influenţa factorilor de care depinde o bună uscare naturală şi anume: mişcarea aerului, umiditatea şi temperatura lui, ploaia, ceaţa şi zăpada, expunerea la razele solare, solicitările mecanice, praful şi atacurile de ciuperci. Raporturile între mişcarea aerului, umiditatea şi temperatura acestuia şi umiditatea lemnului sunt explicate într'o formă foarte uşor accesibilă. Aceste noţiuni pregătitoare sunt completate cu prezentarea urmărilor unei rele uscări (crăpăturile, deformarea şi colorarea) insistându-se asupra importanţei lor în micşorarea posibilităţilor de folosire a cherestelei. Se întregeşte astfel noţiunea de material bine uscat, înţelegându-se prin aceasta nu numai scânduri cu umiditate redusă, ci şi fără defectele arătate mai sus.

Capitolele următoare se ocupă de măsurile ce trebuesc luate pentru obţinerea unei bune uscări naturale. Aşezarea locului de stivuire (orientarea faţă de vânturi, felul pământului, împărţirea, drumurile, etc.), felurile stivuirii (stivuire deasă sau rară, în bloc, triunghiular, dreptunghiular, în foarfecă, etc. stivuirea scândurilor, frizelor, traverselor, etc.), platformele (soclul, grinzile de sus, dimensiunile, etc.), stinghiile (dimensiunile, întreţinerea, etc.), lucrul la stivuire (curăţirea cherestelei, aşezarea scândurilor şi stinghiilor, dimensiunile stivelor, dispozitive de ridicare a scândurilor, etc.), acoperirea stivelor (construcţia diferitelor învelişuri, şoproane deschise, etc.) sunt titluri după care se grupează măsurile recomandate. In figuri se prezintă exemple bune şi rele, astfel că textul, format din reguli şi date, devine mult mai convingător.

Nu facem o rezumare a celor expuse în capitolele de mai sus, deoarece nu am putea reduce prea mult din cuprinsul acestei broşuri, care constitue un exemplu de prezentare scurtă şi clară a unor foarte bogate cunoştinţe.

Un ultim capitol arată comportarea la uscare a lemnului câtorva specii (pin, larice, brad, molift, stejar, frasin, fag, paltin, carpin, tei, mesteacăn şi anin) şi măsurile speciale ce trebuesc luate pentru a obţine un rezultat bun.

Prin această broşură s'a reuşit ca, în 62 pagini format mic cu 35 figuri, costând foarte puţin, să se dea celor interesaţi într'o formă accesibilă un număr însemnat de cunoştinţe verificate ca bune pentru realizarea unei bune uscări naturale a cherestelei.

N. Ghelmeziu

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
Nr. 1—3/945 Redactor şef şi responsabil: Prof. C. C. Georgescu

DIN EXPUNERILE FACUTE DE D-L ING. RODOTEATU, LA COMITETUL DE INAINTĂRI 1945

„D-l Rodoteatu Stere, preşedinte al Comitetului de avansări, luând act şi concretizând observaţiunile ce se desprind din expunerile d-lor membri, arată că acestea se pot încadra în următoarele două categorii:

1. Observaţiuni ce privesc structura generală a Corpului, adică forma mai mult sau mai puţin proporţionată a ierarhizării gradelor în Corp.

2. Necesităţile de minimă satisfacere a aspiraţiunilor în carieră, a recompensării muncii şi funcţiunilor şi concomitent a satisfacerii nevoilor de ordin material în greua situaţie financiară de azi a funcţionarilor publici — cum sunt marea majoritate a inginerilor silvici.

Ocupându-se de prima chestiune, problema structurală a Corpului, socoteşte că aceasta interesează deopotrivă pe toţi şi rezultatele ar fi de dorit să reiasă din consensul şi înţelegerea unanimă.

D-sa socoteşte că o lărgire a posibilităţilor de avansare în gradele superioare, nu trebue să fie considerată aşa cum s'a spus ca o „îngheţare“ a cadrelor, pentru simplul motiv că evoluţiunea normală îşi are loc, chiar numai pe baza locurilor odată stabilite pe cadre, deci a procentului rezultat din stabilirea nevoilor pe cadre.

In această privinţă se alătură punctelor de vedere exprimate de d-l consilier Zeicu, în sensul că în prezent, faţă de sporul de locuri, dedus pe baza cadrelor administrative, ocuparea acestui spor, să nu se facă acum în mod complet, ci să se aibă în vedere şi posibilităţile de avansare ale anului viitor, pentru care însă nu trebue să uităm şi vacanţele ce vor surveni prin pensionare. Este hazardat să mergem cu prevederile mai departe, căci faţă de epoca de mari prefaceri în care ne găsim şi care va urma, devine cu totul îndoelnică orice presupunere. Ceea ce apare sigur este că mergem spre o lărgire a cadrelor, deci cu necesităţi mai mari, precum şi că numărul de 1012 ingineri arătaţi ca „necesari" este extrem de redus chiar pentru situaţia actuală.

Această sporire bazată pe cadre este o necesitate a vremurilor şi a Corpului, în special, şi nu numai noi Corpul silvic am simţit-o, ci şi Corpul tehnic, aflat în serviciul Ministerului Lucrărilor Publice, care adoptă acelaş sistem de fixare a cadrelor, adică situându-se în ipoteza că ar avea cadrele completate, căci o necompletare, consecinţă a împrejurărilor şi cu caracter efemer, nu justifică o stagnare a evoluţiei normale a funcţiunilor şi funcţionarilor merituoşi. In sprijinul celor afirmate, citeşte, după informări certe, situaţia reală din Corpul tehnic al Ministerului Lucrărilor Publice, la fiecare grad, punând în evidenţă diferenţele şi arătând că la total între „existenţi" şi „necesari" este o diferenţă de 560 ingineri — pe când la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, numai 334 ingineri, deşi felul administraţiilor noastre este mai complicat şi exigent în ce priveşte numărul unităţilor şi deci a inginerilor.

Nu înseamnă însă, că prin lărgirea posibilităţilor de avansare scontăm asupra viitorului sau grevăm situaţia celor ce ar urma să intre în Corp, pentru că lipsurile şi deci umplerea golurilor existente, se va face de jos în sus, fără a se întâlni nicio piedică în calea unei normale evoluţiuni; din contră locurile la cele 3—4 grade mai mici se eliberează.

Lăsând această primă chestiune, asupra căreia vom reveni pentru a pune concluziuni şi trecând la a doua, aceia a minimelor şi îndreptăţitelor satisfacţii de carieră, d-l ing. Rodoteatu relevă, aşa cum a făcut-o şi alţi membri, că nu avem rezolvată chestiunea gradaţiilor, menită să corespundă nevoilor materiale ce sporesc odată cu vârsta şi cu greutăţile familiare şi să contribue astfel la menţinerea acelui standard şi comfort de viaţă, pe care îl permitea salariul din trecut, când nevoile erau mai mici şi traiul mai uşor

Pe de altă parte sistemele diferenţiate aplicate în trecut, în ce priveşte avansările au condus la inechităţi şi la îndreptăţite nemulţumiri care s'au manifestat accentuat în diferite forme şi împrejurări.

Trecându-se în mod brusc dela normele prevăzute de lege, conform căreia criteriul de avansare se reducea exclusiv la aprecierea persoanei, a calităţilor candidatului, fără restricţiuni în ce priveşte numărul locurilor de fiecare grad şi urmărind o limitare prea accentuată a locurilor, introducându-se cu alte cuvinte sistemul procentajului — deşi n'are temei legal — în mod inevitabil s'a întâmplat că inginerii cu calităţi similare, parte au apucat şi beneficiat de împrejurările mult mai favorabile ale epocii anterioare procentajului, iar colegii lor sensibil egali în calități sau chiar superiori n'au mai putut răsbate barajul procentajului. Aceşti ingineri defavorizaţi de sistemele diferenţiate au fost puşi consecutiv, ani dearândul, în contracandidatură cu „recomandaţii" anilor următori, cari, fiind mai tineri îi depăşeau poate în puterea de muncă, dar care nu toţi erau calificaţi să treacă înaintea celor mult mai vechi şi care la timpul lor au corespuns cu aceiaşi râvnă şi putere de muncă importantelor însărcinări ce au avut şi au încă.

Resemnarea acestora este dureroasă, din punct de vedere al carierei în care mai au puţini ani de stat, cât şi a greutăţilor financiare în care se găsesc şi în care au fost lăsaţi poate pe nedrept.

Am impresia că în sufletul unora se petrec adevărate tragedii.

Nu vorbesc de aceia care realmente n'au conştiinţa inferiorităţii lor evidente, dar de aceia cari au purtat pe umerii lor răspunderi grele, care au corespuns complet, care se sbat în nevoi mari şi care dau impresia că adresează un reproş Comitetelor de avansări, care n'ar înţelege nevoile lor şi nu le dau posibilitatea să sfârşească cariera cu o pensiune mai corespunzătoare grelelor împrejurări de azi, probabil şi mai grele mâine, din cauza unora prea grăbiţi să atingă vârful piramidei, deşi nu sunt mai merituoşi şi mai folositori pădurilor şi Corpului, decât unii dintre cei mai vechi la timpul lor.

Un fenomen quasi similar se petrece şi la gradele de mai jos, unde găsim adunaţi un mare număr de propozabili şi multe elemente meritoase, rămaşi a fi înaintaţi la vechime.

Este prin urmare un comandament al situaţiei din Corp şi al vremei ca să lărgim puţin porţile înaintărilor, să înţelegem nevoile celor ce activează din greu şi cu real folos, ca să nu lăsăm să se inteţească şi isbucnească aceste nevoi prea mult strâmtorate.

Avem deci obligaţia de a întoarce privirile şi înspre trecut, spre a acorda acel minim de satisfacţie, să restabilim inechităţi ce în mod inevitabil s'au produs. Va rămâne să se mărească exigenţele şi să se restrângă criteriile de avansare, exclusiv la acelea ale meritelor, atunci când chestiunea gradaţiilor va deveni fapt împlinit.

Revenind la problema cadrelor, pentru considerentele ce a expus, ţinând seamă de observaţiunile şi convingerile exprimate de domnii membrii ai Comitetelor şi concretizând în cifre concluziunile, d-nul ing. Rodoteatu crede că ar corespunde în cea mai mare şi armonioasă măsură la satisfacerea cerinţelor de diferite ordine, dacă ne-am opri la următoarea situaţiune, în ce priveşte locurile de ocupat pentru cadrele Ministerului Agriculturii şi Domeniilor inclusiv a instituţiunilor pendinte de acest Minister.

Gradul	Situaţia			Propuneri de locuri		
	Propozabili	Existenţi	Necesităţi arătate de cadre	M. A. D	Diverse	Total
Consilier	66	44	85	15	4	19
Inspector general .	90	96	101	20	3	23
Inspector	117	140	262	70	6	76
Subinspector . .	89	211	373	68	8	76

In ce priveşte celelalte instituţiuni şi cadrul particular, este de observat că:

numai unele dintre ele se prezintă cu o organizaţiune completă, dar de mai mici proporţii, cum de exemplu:

Fondul Religionar, I.N.C.O.P., Domeniul Coroanei, Comunitatea de Avere Caransebeş, Eforia Spitalelor Civile; iar celelalte au ingineri silvici, ca specialişti, sau cari activează pe cont propriu în mod izolat.

Pentru primele, e cazul să se ia ca normă procentele stabilite pentru M. A. D., spre a nu se acredita, părerea, că la alte instituţiuni din afara M. A. D., se iau gradele cu uşurinţă şi la minimum de stagiu, grevând totodată situaţia în ansamblul a Corpului.

Pentru cei din a doua categorie arătată mai sus, e cazul să ne orientăm exclusiv după calităţile candidatului".

*

Propunerea făcută de d-l Preşedinte, a fost susţinută de majoritatea membrilor, ceilalţi susţinând propunerea pentru ocuparea următoarelor locuri:

Gradul	Propunerea a doua pentru stabilirea locurilor vacante		
	M. A. D.	Diverse	Total
Consilier	12	3	15
Inpector general . .	17	3	20
Inspector	58	2	60
Subinspector . . .	54	6	60

S'a convenit apoi să se ceară decizia D-lui Ministru, care a aprobat propunerea majorităţii.

REDACŢIA

INAINTĂRILE IN CORPUL SILVIC

de I. ZEICU

Inaintările în Corpul Silvic, astăzi mai mult ca oricând, însemnează răsplata muncii pentru o activitate depusă în mijlocul unor riscuri cu primejdii de nebănuit.

Dacă în serviciul militar riscurile primejdioase se rezumă la timpul de războiu, pentru slujitorii pădurilor riscurile cari pun în cumpănă sănătatea şi viaţa sunt permanente, încât par a constitui o anexă a serviciului. Pe câmpul de luptă, curajul, priceperea şi destoinicia, puse în serviciul patriei, sunt răsplătite nu numai cu distincţii onorifice, ci şi cu înaintări în grad. La fel se petrece cazul în cele mai multe ţări şi pentru cadrele Corpului Silvic, dacă vre-un agent silvic, prin tragere de inimă, abnegaţie şi jertfă personală se dărueşte fără şovăire pentru apărarea patrimoniului forestier.

Astăzi, când viaţa democratică tinde a face cât mai invizibile plafoanele care despărţeau clasele, înaintarea în grade nu mai poate avea semnificaţia boeriei din trecut, ci mai de grabă recunoaşterea unui mai mare potenţial de muncă şi implicit, atribuirea unei mai bune salarizări. Nimeni nu poate avea pretenţia că, după ce a muncit cu râvnă într'o situaţie, sau într'un grad, să fie promovat la grad şi leafă mai mare, dar în schimb să fie păsuit pentru a îndeplini o funcţie mai uşoară, cam apropiată cu a pensionarului.

Pe cât de juste sunt înaintările şi recompensele, ce se dau viteţilor, care se disting pe câmpul de luptă, tot astfel de indicate ar trebui să fie şi promovările la aceia dintre membrii Corpului Silvic cari, deşi mobilizaţi pe loc, lucrează, nu la birou, ci pe teren, înfruntând asprimea vremii şi a oamenilor răi, puşi în slujba reacţiunii. Intr'o vreme se preconizase a se da adaos de leafă personalului ce activează în regiunea mizeră, dar primejdioasă a Moţilor. Nu ar fi oare justificat a se da recompensă specială acelora dintre membrii Corpului Silvic cari în chip de pioneri străbat cu mintea şi cu aparatele de calcul prin bazine inaccesibile, de unde datorită unor studii migăloase şi chibzuinţi artistice, scot şi redau economiei naţionale zeci de mii de m. c. de materiale lemnoase, cari altfel ar fi sortite să putrezească în fiecare an pe sol? Oare, nu tot astfel ar trebui să fie recompensaţi aceia dintre membrii Corpului Silvic, cari sunt nevoiţi a ataca, cu toate armele ştiinţei, câte un bazin de recepţie a unor torenţi sălbateci, care pustiesc tot ce este creaţiune omenească mai de seamă şi chiar ultimele rămăşiţe ale solului productiv?

Ce fel de distincţii se poate da acestor pioneri viteji în slujba domeniului forestier şi a omenirii, alta, decât înaintarea în grad, care azi mai mult ca oricând însemnează o majorare de leafă?!

*

Structura ierarhică a Corpului ingineresc este una din cele mai ingrate. N'am avut o succesiune normală de tineri ingineri pe cari să ni-i fi dat Politechnica an de an pentru împrospătarea cadrelor. Avem un număr prea mic de ingineri silvici faţă cu suprafaţa pădurilor şi cu nevoia imperioasă de a trece la exploatări de regie, care ne impune a lucra cât mai intensiv şi cu minimum de pierderi în lemn. Ori, cu acei 6—10 ingineri câţi scotea Politehnica până acum 3—4 ani, nu puteam completa cadrele, mai ales la lucrările grele de teren, unde au rămas să activeze tot numai acele 3—4 serii, pe cari le-a dat Politehnica în primii ani de după primul răsboiu mondial. Am putea afirma că osatura Corpului Silvic ingineresc se sprijină pe aceste serii cari se găsesc în gradele de inspectori şi inspectori generali, prea puţini reuşind a atinge gradul ultim de inginer consilier.

Când am ajuns ca pe atâţia colegi merituoşi să-i avem masaţi la gradele de inginer subinspector şi inginer inspector, iar în gradul imediat următor de inginer inspector general, să avem o suprasaturaţie de peste 10%, era firesc ca acei colegi cari au muncit din răsputeri şi au aprecieri elogioase din partea administraţiei, să fie profund nemulţumiţi de faptul că ani de zile nu au primit singura răsplată ce li se cuvenea: înaintarea în grad. De 5—6 ani în şir, n'au ajuns să poată fi înaintaţi la gradul de consilier, decât 4—6 ingineri şi câte 8—12 ingineri inspectori generali, de teama ca să nu apărem cu aflux de grade mari în faţa Corpului technic general, care-şi pregătea un proect de lege cu procente fixe pe grade. In această atitudine foarte grijulie am uitat însă esenţialul corectiv pe care-l preconiza noul proect al Corpului Technic: gradaţiile, cari rezolvă în mare măsură problema salarizării. Deci, câtă vreme nu beneficiem de gradaţii şi singurul mijloc de satisfacerea elementelor distinse nu este decât gradul, nu mai putem să ţinem pe loc elanul oamenilor devotaţi pădurii, cari, muncind tocmai pentru idealul selecţiunii, nu mai găseau odihnă în drumul muncii pe care s'au angajat.

In primii ani de după criza economică din 1928—30, s'a pus de către cei în măsură a îndruma producţia Politechnicei problema restrângerii cât mai mult a numărului studenţilor dela Secţia Silvică pentru a nu creia din ingineri un proletariat intelectual, fără ca cei ce veneau cu acest argument să fi analizat dacă, faţă cu cadrele de activitate, avem numărul necesar de ingineri. Făcând atunci o stalistică a inginerilor silvici ce se găseau în serviciul Statului la pădurile din Ardeal, am găsit că numărul lor era mult mai mic decât al inginerilor ce au existat în serviciul în anul 1914, deși de atunci se mai înmulțiseră atât pădurile Statului, cât mai ales cele ale comunelor prin exproprierile și împroprietăririle ce s'au făcut în cadrul legii de reformă agrară. Dacă pe lângă acest paradox mai luăm în considerare și faptul că în anul 1914 pădurile se exploatau numai prin antrepriză și nu prin regie proprie, care necesită personal tehnic majorat aproape cu 100⁰/₀, ne putem da seama de greaua sarcină ce apasă asupra Corpului ingineresc care a fost supus la un efort, cel puțin de 3 ori mai mare față cu cerințele unei activități normale. Unde să mai amintim și de împrejurarea anormală, că ingineri cu vârstă medie în serviciu și casă grea, erau nevoiți a rămâne la țară, ca șefi de ocoale în luptă cu greutățile terenului, din lipsa inginerilor tineri, cari să le ia succesiunea?

Acestea sunt situațiile triste ale colegilor cari au fost sortiți a munci fiecare în locul altor 3 și în împrejurări vitrege de teren, pentru a vedea că singura recompensă mult așteptată: gradul și salariul mărit, nu mai vin din pricina unor procente dintr'un proect de lege, ce va să vină — poate — cândva.

Din acest impas trebuia să eșim oarecum și salvarea ne-a dat-o refugiul la realitățile serviciului, adică fixarea gradelor în funcție de nevoile din cadrele serviciului, ceiace constitue nu numai un procedeu absolut legal, dar și unul echitabil, căci, indiferent de golurile din anumite celule, compartimentele mari, osatura serviciului, există, fiind chiar încadrată cu oameni cari prin dibăcia și străduința lor suplinesc și activitatea din micile celule văduvite azi de specialiști, iar complectarea din viitor a acestor cadre de jos, nu poate influența decât în bine, cadrele superioare și viceversa. Cu cât cadrele de sus vor fi completate mai din timp și nu se țin anumite plafoane rigide, cu atât se facilitează înaintarea celor din cadrul de jos.

Și acum, o subtilă remarcă asupra greșelilor inerente votărei. O normativă cu procentaj pe puncte pentru cântărirea meritelor, pusă prima dată în aplicare, și atunci numai în mod parțial, sau informativ, nu poate să elimine toate greșelile din trecut și nici membrii noui aduși în Comitet, după cea mai strictă obiectivitate nu pot îndrepta toate greșelile vechi. Până la votare, în cadrul discuțiilor principiale și de procedură, fiecare dintre membrii unși de soartă cu acest har al votării, se găsește la largul judecății sale, pătruns de voința fermă de a ajuta pe colegii ce-i cunoaște plini de vrednicie și mereu nedreptățiți din trecut. Dar această judecată liniștită și hotărîtă în a nu comite nici o greșeală, mai ales când știe că este în măsură a cântări totul, dintr'o dată, trece printr'o oarecare nevroză, atunci când individul se vede rămas singur stăpân cu creionul albastru în mână pentru a se transforma nu numai în duhovnic, ci şi în judecător al colegilor, pe cari constată cu durere că nu-i poate încadra pe toţi, pentru a-i strecura pe lista celor fericiţi, din pricina numărului care îi plafonează voturile. Atunci intervine jonglarea chibzuinţei, şovăiala şi durerea de a fi nevoit să tae pe unii pentru a salva pe alţii. Se petrece atunci acel proces al necunoscutului în luptă cu dorinţa de a face cât mai multora bine. Intervine lupta conştiinţei cu judecata solomoniană: „nu-l votez pe ăsta, care are recomandarea unanimă şi va reuşi cu siguranţă, tocmai pentru a putea salva şi pe bietul prieten veteran, care altfel riscă a scăpa şi acum ocazia", şi câte alte combinaţiuni identice. Din acest joc al judecăţii secrete ce-şi face fiecare, din această inspiraţie de moment, care stârneşte frământări adânci, din acest joc latent şi orb al practicei votării secrete, răsar anomalii, aglomerări de voturi într'o parte absolut nebănuită şi jenante lipsuri de voturi la alţii cari la practica votării pe faţă nu puteau fi neglijaţi.

Să înţeleagă, deci colegii şi mai ales acei cu drept cuvânt nemulţumiţi, că pentru aceste anomalii ale votului secret nu numai votanţii sunt vinovaţi, ci însăşi practica votului secret, sau dacă vreţi însăşi structura sufletească a oamenilor. Cred că, până acum, nu există membru din comitetul de înaintări şi mai ales dintre cei noui, care să se poată lăuda, cu conştiinţa împăcată, că n'au greşit în cursul votărilor restrânse la număr fix de candidaţi, pentru fiecare grad, dar mai ales la gradele mari.

FRĂMÂNTĂRI ÎN JURUL AVANSĂRILOR

de Ing. VALER POPOVICI

Chestiunea avansărilor nu a fost până acum privită de cei competenţi cu înţelegerea şi bunăvoinţa cuvenită acestei probleme, care în timpul din urmă a devenit atât de dureroasă pentru slujitorii pădurilor, cu toate că de mult s'a dat strigătul de alarmă.

In zadar s'au produs protestele celor nedreptăţiţi, în zadar s'a discutat în comisii şi congrese, în zadar s'au făcut în mai multe rânduri propuneri pentru ameliorarea situaţiei, care în anii din urmă a devenit sufocantă.

Conducătorii administraţiilor forestiere, cari, în majoritatea lor sunt sortiţi să blocheze gradele mari, timp de aproape 20 ani până la pensionare, s'au mulțumit să dea stereotipul răspuns: Nu permite procentul de ierarhizarea gradelor! Ce va spune Corpul Technic?!

Acești conducători au uitat că chestiunea avansărilor inginerilor silvici, mai ales în vremurile grele de astăzi, este o chestiune mai mult de salarizare decât una de grad.

Acești conducători, închiși în zidul lor chinezesc și în fotoliile lor de directori, au uitat de cea mai elementară datorie a unui șef: să se îngrijească de soarta subalternilor și a colaboratorilor, cari, istoviți de munca grea a silvicultorului și împovărați de griji familiare, nu cereau altceva decât să li se asigure un trai omenesc, să li se asigure demnitatea de funcționar, printr'o salarizare echitabilă, mai ales la vârste mai înaintate când nevoile cresc.

3% consilieri, atât % inspectori generali, atât % inspectori! Atât și numai atât! Da, conducătorii instituțiilor noastre au socotit că și-au împlinit datoria când au considerat pe inginerii silvici ca pe niște simple cifre, pe care le-au turnat fără nicio frică de răspundere într'o formulă matematică. Cu formule matematice au înlăturat dela înaintări ingineri merituoși, funcționari cinstiți și capabili. In conducere, s'a deprimat și s'a demoralizat Corpul, s'a asasinat avântul tineretului. Cine le-a dat acest drept? Cine le-a dat dreptul ca din conducători să se transforme în impostori ai Corpului Silvic?

Au uitat că în celelalte sectoare ale Corpului Technic, în cari inginerii nu sunt avizați să ocupe funcțiuni la Stat, plătite cu salarii de mizerie, nu are prea mare importanță obținerea de grade.

Au uitat să țină seamă de structura specială a Administrațiilor forestiere cu multe unități și funcțiuni foarte importante și de mare răspundere, cari reclamă în fruntea lor și grade corespunzătoare. Și, pentrucă le-au uitat toate acestea, sau nu au voit să le observe, nu s'au ostenit să găsească soluțiile, cu toate că acestea le-au fost sugerate în nenumărate rânduri de membrii Corpului și cu toate că aveau posibilitatea și puterea să o facă. Amintim numai două:

a) Inființarea gradațiilor, cari, pe lângă o justă scară de salarizare, ar fi putut da posibilitatea să se păstreze și ierarhia gradelor atât de mult trâmbițată. Uitați-vă cum s'a procedat la celelalte corpuri de funcționari publici în țară și să cercetați salarizarea din Corpul silvic a altor țări, unde inginerul șef primind opt gradații, atinge un salariu egal cu al consilierului silvic fără gradație.

b) Majorarea stagiilor de avansare, începând dela gradul de inginer șef și până la consilierul silvic, punând astfel stavilă unei înaintări prea rapide la gradele mari, ca să nu se ajungă la situația profund nedreaptă, ca inginerii ultimelor două grade să taie calea avansărilor generațiilor cari le urmează, timp de 15—20 ani.

Soluțiile se impuneau conducătorilor noștri. Le impunea nu numai datoria de șefi, responsabili, de buna stare a celor mulți a căror soartă era în mâinile lor și pe umerii cărora s'au ridicat; le impunea Legea de Organizare a Corpului Silvic care prin art. 26 le pretindea elaborarea unui regulament de modul de funcționare al Comitetului de avansări; le impunea obligația ce și-au luat în calitate de membrii de drept al Consiliului de Ad-ție al Societății Progresul Silvic ale cărui statute prin art. 4 al. h, îi obliga să apere interesele profesionale ale Corpului; îi obliga, în fine, un elementar sentiment de colegialitate, desconsiderat aproape în toate manifestările și acțiunile lor.

Dar, în loc de a primi sugestiile oamenilor de bine și a lucra în interesul Corpului și al pădurilor Țării, au recurs la așa zisul „procent ierarhic", în care, se părea că nu se putea încadra, decât mănunchiul restrâns de partizani, cari țineau diapazonul conducătorilor! Să ne amintim de cel de al doilea Comitet, de pomină, al anului 1942, când conducătorii au forțat mâna ministrului, ca să anuleze avansările făcute de primul Comitet, care avusese curajul să avanseze printre alții și câțiva ingineri merituoși, dar cari nu aprobau regimul de teroare! Deasemenea și de palma ce s'a dat pe obrazul Corpului Silvic, când cei nedreptățiți au trebuit să fie puși în drepturile lor pe calea justiției. Vor fi simțit palma și aceia, care au provocat-o?

Comitetul de avansări al anului 1945 și-a dat seama că Corpul Silvic nu poate fi ținut în loc din cauza defectelor Legei de Organizare și din cauza câtorva oameni, cari s'au erijat în dictatori, oameni care timp de două decenii nu și-au făcut datoria de a ameliora inconvenientele legii pe care o aplicau.

Comitetul anului 1945 și-a dat seama că prin procedeele trecutului, prin neavansare, s'au scăzut condițiile de trai ale membrilor Corpului, mai ales astăzi, când viața a devenit atât de aspră.

Ceeace nu s'a făcut pe cale de lege timp de 20 ani, s'a împlinit astăzi prin voința unui mănunchiu de oameni de inimă, care au avut în vedere mai mult decât interesele lor personale. Ne-am scuturat de tiparele greșite ale trecutului, spre binele generațiilor cari de mult au așteptat acest moment de dreptate.

Desigur că și noi vom fi criticați. In primul rând, de înaintașii noștri, cari și-au văzut dărâmate principiile dictatoriale, în al doilea rând vom fi criticați și de câțiva propozabili la avansări, cari nu au avut norocul să se numere printre cei promovați. Primilor cred că le-am răspuns răspicat și desigur vom avea ocazia să le mai dăm și alte răspunsuri. Iar pe cei neavansați, îi rog să înțeleagă, că noi, Comitetul anului 1945, **fără a avea posibilitatea să ameliorăm defectele** legii, a trebuit să îndreptăm prea multe nedreptăţi, acumulate an de an, atât de multe nedreptăţi încât a fost imposibil să le reparăm pe toate dintr'un singur condei.

Mai trebue să se înţeleagă, că acest Comitet a fost un pionier al dreptăţii, supus şi el greşelilor inerente ale începutului şi defectuozităţii legei. In plus, de bună seamă că unii din membrii Comitetului de avansare, cari deşi s'au angajat să facă dreptate, nu s'au integrat complet acestui postulat, neputându-se debarasa de o educaţie nefastă, moştenire a trecutului. La noi, urnele votului secret totdeauna au dat surprize!

Trebue să se recunoască însă, că procentul celor nemulţumiţi în anul 1945 este cu mult mai mic decât în anii precedenţi şi, că în acest an s'a făcut un mare pas spre o mai bună dreptate.

Procedura noastră este viu criticată de doctrinarii trecutului, cari dau alarma că prin avansările „în valuri" se va tăia în viitor calea înaintărilor la gradele mari. Să nu se ia în seamă aceste rele preziceri, deoarece, pe lângă faptul că, în mod firesc pensionările succesive vor deschide în oarecare măsură poarta celor ce aşteaptă, mai există o soluţie: deblocarea.

Desigur, aceasta nu poate fi pe placul „mitropoliţilor" Corpului, cari şi-au propus a ferici acest Corp, sugerând a se prevedea în viitoarea Lege de Organizare, ridicarea la 65 sau 68 ani a vârstei de pensionare. Voiau probabil, „mitropoliţii" să devină chiar „patriarhi". Dar deblocarea trebuie să vină şi, va veni fără voia lor!

Deblocarea celor cari nu înţeleg să respecte dreptul sfânt al semenilor lor, deblocarea pentru binele Corpului Silvic şi al pădurilor Ţării, deblocarea potentaţilor cari până ieri au avut rolul de a face educaţia tinerilor, o educaţie făcută după chipul şi asemănarea lor, deblocarea tuturor ce nu se pot adapta unui regim de dreptate şi omenie.

---

† GH. SĂNDULACHE
Inginer inspector silvic
Şeful ocolului silvic Vintilă Vodă (Buzău)
Decedat în ziua de 21.1.1945

† MIHAIL POENARU
Inginer subinspector silvic
Decedat în ziua de 4.I.1945

† C. N. PÂRVULESCU
Ing. silvic
Mort eroic pe câmpul de luptă dela Budapesta
la 25 Ianuarie 1945

CASA DE PENSIUNI A COLEGIULUI INGINERILOR

In Mon. Of. Nr. 254 din 2. XI. 1944 s'a publicat legea Nr. 555 din 1944 promulgată cu Decretul-Lege Nr. 2071 din 31 Octombrie 1944, privitoare la înființarea Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor. Prin creiarea acestei Case de pensiuni s'a rezolvat una din cele mai mari necesităţi sociale pentru ingineri aceea a asigurării lor pentru bătrâneţe sau pentru invaliditate din cauza serviciului, asigurare care se întinde şi asupra familiilor lor.

Publicăm, mai jos, elementele esenţiale ale numitei legi.

Elementele esenţiale ale legei No. 555 din 31 Oct. 1944 (Mon. Of. 254/944) şi ale statutelor pentru înființarea Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor:

a) Fac parte din Casa de Pensiuni, în mod obligatoriu, toţi inginerii membri ai Colegiului. Inginerii funcţionari de Stat au facultatea de a nu cotiza la Casa de Pensiuni, fiind consideraţi în acest caz pe tot timpul funcţionării lor la Stat ca membri necotizanţi;

b) Contribuţiile la Casa de Pensiuni sunt egale pentru inginerul salarizat la o Intreprindere privată şi pentru patronul său. Statutele prevăd o cotizaţie a membrului inginer de 8% asupra salariului tip de cotizare, contribuţia patronală fiind de aceiaşi importanţă. La aceste contribuţiuni se adaugă alte venituri ca: sporul de salariu pe o lună la înaintări ş. a.

c) Sumele asupra cărora se aplică procentul de cotizaţie sunt acele prevăzute într'o scară de „salarii-tip pentru cotizare" cu 12 clase. Tânărul inginer intră în prima clasă şi poate trece în clasa superioară numai după un anumit timp de cotizare efectivă. Seria de salarii-tip adoptată în proiect corespunde cu curba de salarizare cea mai favorizată pentru funcţionarii de Stat.

d) Curba salariilor-tip de cotizare va varia proporţional cu variaţiunea curbei de salarizare cea mai favorabilă de fiecare dată a funcţionarului de Stat.

După 15 ani de cotizare membrul Casei de Pensiuni are drept la o pensiune de 30% din salariul tip de cotizare procent care va creşte cu 2,5% pe an, ajungând după 36 ani de cotizaţiune, la o pensiune egală cu 80% din ultimul salar-tip la care va fi cotizat;

e) Inginerii cari sunt proprii lor patroni vor plăti atât cotizaţia lor, cât şi contribuţia patronală;

f) Pentru a întări legătura naturală care trebuie să se stabilească între patroni şi inginerii lor, se recunoaşte drepturile pentru întreprinderile care au sau vor constitui case de pensiuni, asigurând pentru ingineri cel puţin avantajele acordate prin prezentele statute, dreptul de a înscrie pe inginerul respectiv în casa lor de pensiuni.

In cazul când inginerul membru al unei Case de Pensiuni pe lângă o întreprindere particulară, părăseşte serviciul acelei întreprinderi şi intră la o altă întreprindere care are deasemeni o Casă de pensiuni autorizată de Colegiul Inginerilor, prima Casă de pensiuni va trebui să verse celei de a doua Casă de pensiuni cotizaţiunea şi contribuţiunea patronală statutare, aferente inginerului respectiv.

In cazul însă că inginerul se va angaja la o întreprindere care nu are o Casă de pensiuni autorizată, sau va rămâne propriul său patron, cotizațiile și contribuțiunile respective dela Casa de pensiuni a întreprinderei private vor fi vărsate Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor, iar inginerul va continua să cotizeze la această Casă;

g) Inginerii funcționari de Stat vor avea dreptul să cotizeze, în afară de Casa de Pensiuni a Statului, și la Casa de pensiuni a Colegiului;

h) Inginerii cari încetează de a mai fi membri ai Casei de pensiuni a Colegiului (cu excepția celor excluși pentru condamnări infamante) înainte de a fi împlinit 15 ani de cotizare, vor avea dreptul la restituirea cotizațiilor capitalizate cu o dobândă egală cu scontul Băncii Naționale;

i) Vârsta dela care un membru al Casei de pensiuni poate cere lichidarea pensiei este de 55 ani;

j) Dacă inginerul membru al Casei de pensiuni suferă un accident în timpul și din cauza serviciului, care îl face inapt permanent a exercita profesiunea, dar poate munci în afară de profesiunea sa, va primi de îndată pensia cuvenită timpului efectiv de cotizare, plus o primă de 5 ani. In cazul când incapacitatea de muncă este totală și permanentă prima de mai sus se mărește la 10 ani. Dacă cu aceste prime inginerul nu totalizează 15 ani de cotizare, el va primi totuși o pensiune corespunzând la 15 ani de participare;

k) Se rezervă inginerilor actuali membri ai Colegiului, dreptul de răscumpărare a unui număr de ani de participare, până la maximum numărului de ani de exercitare efectivă a profesiunii.

Intr'un spirit de solidaritate se prevede că inginerii cari au 40 ani împliniți și vor să-și răscumpere mai mulți ani de participare la Casa de pensie, vor primi o bonificare asupra sumelor ce vor avea de plătit. Această bonificare va fi de 2,5% pentru primul an de răscumpărare și va crește cu câte 2,5% pentru fiecare număr din anii următori răscumpărați;

l) Soția și copiii minori (considerându-se ca atare și copiii care urmează cursurile unei școli de ingineri până la vârsta de 24 ani), sunt îndreptățiți la pensiune ca urmași ai inginerului decedat, fost membru al Casei de pensiuni.

Văduva va avea drept la pensiune după o conviețuire de 5 ani cu soțul ei, primind în acest caz 40% din pensiunea ce constituia dreptul soțului ei. Această pensiune crește cu 2% pentru fiecare an de căsătorie, până la maximum 60%.

Fiecare copil are drept la 20% din pensiunea tatălui decedat, suma pensiunii soției și a copiilor neputând întrece 80% din totalul pensiei membrului decedat. In cazul însă că copilul este orfan de ambii părinți, pensia sa va fi de 40% din pensia tatălui, totalul pensiilor tuturor copiilor neputând întrece totuși 80% din pensia membrului decedat.

† P. CAFEGIU

Ing. insp. silvic

La 19 Decembrie 1944 s'a stins din viaţă, în Bucureşti, Petre Cafegiu Ing. inspector silvic în Direcţia Persoanelor Juridice din Minister.

A pornit dela glie, din viaţa sănătoasă, fiu de arendaş, legat de pământ, în ţinutul Dâmboviţei unde el s'a născut în 1901. Liceul l-a făcut şi absolvit la „*Mihai Viteazu*" în Bucureşti, iar Şcoala Superioară Silvică în 1923.

Debutând ca stagiar la Ţigăneşti, Petre Cafegiu a trecut pe la Direcţia Cluj şi Dej, spre a poposi îndelung, timp de 10 ani, ca şef al *Ocolului Târgovişte*, unde a lăsat frumoase urme.

In 1937 e adus în Centrala Ministerului, la Direcţia Pădurilor Persoanelor Juridice, Serviciul Comercializării. Menţionăm că, în 1940, e detaşat temporar şi pe lângă Serv. Silvic al jud. Dâmboviţa, pentru intensificarea exploatărilor şi a transportului de lemne.

Locotenent de rezervă, în cursul anului 1941 trece *pe front cu o unitate operativă de transmisiuni*, în care zelul şi activitatea exemplară îi atrag distincţia ordinului „*Coroana României cu Spade şi panglica de Virtute Militară*".

Se stinge discret şi pur, ca lumina unei candele la jertfelnic; aşa cum a trăit.

Suflet larg, sensibil, atent la durerea celor mulţi, nu numai cu familia de care era atât de iubit şi răsfăţat, ci şi cu colegii şi norodul sărac, oferindu-se a activa dezinteresat, în cadrul operelor caritabile pe teren social. Petre Cafegiu, ştia să se facă simpatizat, prin firea lui sinceră, comunicativă, în mod spontan, dăruindu-se natural şi *nu* din calcule oportuniste, fiind prin excelenţă *bun* până la naivitate.

Faţă de casă şi familie, era un devotat şi pilduitor soţ şi părinte. Iar după 20 de ani de carieră pădurărească, trece în lumea drepţilor, mult prea curând şi fără asigurarea pentru sine şi urmaşi a unei situaţii familiare strălucite care să-i pună la adăpost tovarăşa de viaţă şi pe odraslele lui scumpe.

La locul de veci a fost condus de mulţi prieteni şi colegi. Au cuvântat: d-l Ing. insp. g-l silvic Ilie C. Demetrescu din partea colegilor de promoţie şi Ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea din partea Ministerului de Agricultură şi Domenii, precum şi din partea Soc. Progresul Silvic.

Să-i fie vecinică amintirea.

C. Cr.

† SABIN PELLE

Inginer inspector silvic

In ziua de 8 Februarie 1945, datorită unei surescitări excepţionale provocată de vitregia vremurilor prin care trecem, a încetat din viaţă unul din aleşii noştri colegi, Sabin Pelle, inginer inspector silvic.

Regretul nu poate fi decât unanim, corespunzător firei sale de gentelmen, gata a ajuta şi a susţine pe ori cine. Din el ţâşnea un optimism robust şi o voioşie scăldată pe undele melodioaselor cântări pe cari le fredona cu măiestrie în grupul 3—4 prieteni cu cari s'a înfrăţit din şcoală.

Din toată înfăţişarea lui radia caracterul tipic al regiunii din care s'a ridicat. După cum podgoria Aradului apare maiestoasă, cu farmec suav când razele calde ale soarelui de primăvară desveleşte călătorilor din tramvaiul electric, după fiecare mamelon de deal, vile cochete şi grădini înflorite, deasupra cărora tronează bogatele vii ce îmbată ochiul și sufletul, tot astfel de bogat era și Sabinuț în exuberanta lui dăruire din toate manifestările de viață. Elegant, vecinic zâmbitor, voios de prieteni pe cari îi îmbrățișa cu dărnicie largă.

Născut în luna florilor (20 Mai 1898) sfârșitul războiului mondial din 1914—1918 îl găsește, ca fiu de preot, refugiat la Academia teologică, de unde, cerințele largi ale României Mari pentru diferitele ramuri de activitate tehnică nu-l puteau atrage de cât spre cariera silvică, spre tainele falnicilor codrii de pe dealurile ce gâtuiesc apele Mureșului înainte de a atinge șesul Aradului.

Iubirea-i nemărginită pentru soarta pădurilor nu s'a manifestat numai în cadrul lucrărilor de amenajări la care a luat parte din 1925, când a intrat la Direcția Arad în serviciu, ci și mai târziu, când în calitate de șef de ocol la Luncani, Iacobinii, Vărădia de Mureș și Dorgoș, nu-i scăpa nimic din osebita grije ce trebuie dată lucrărilor de refacerea pădurilor pentru care simțea o atracție deosebită.

Dar, cea mai supremă patimă izvorită din adâncă atracție pentru tainele pădurilor ascunse, i-a rămas vânătoarea. Ochiul lui ager și mâna lui ajutată de un sistem nervos adequat bunului țintaș l-a consacrat repede printre vânătorii de seamă a regiunii, iar alesele lui calități sufletești nu puteau să nu-l consacre printre cei mai destoinici cunoscători ai exigențelor vânatului, pentru ocrotirea căruia a înțeles să lupte cu adevărată pasiune.

Astfel se explică cum a fost ales la 1 Ianuarie 1936 pentru conducerea Ocolului Regal de Vânătoare Chișineu Criș. Sub conducerea lui a cunoscut acest Ocol nu numai cea mai prosperă desvoltare a vânatului în fazani, potârnichi, iepuri și căprioare, dar și desăvârșita armonie dintre gospodăria vânatului și economia forestieră.

La scurt timp, după 1939, când a trebuit să părăsească, din considerațiuni pentru creșterea copiilor, Ocolul Regal de Vânătoare, stocul vânatului cultivat ce atinsese apogeul, a început a înregistra jenante scăderi.

In schimb, în noua calitate de șef al Serviciului Silvic Județean din Bihor și-a dobândit, în scurtul timp cât a stat până la 30 August 1940, data cedării Oradiei Mari, ca urmare a nefastului dictat dela Viena, unanima recunoștință a populației, a autorităților locale și superioare pentru corectitudinea, priceperea și zelul depus în activitatea profesională desfășurată atât pe teren silvic cât și în domeniul cinegetic.

Refugiat la Timișoara, în cadrele Inspectoratului Silvic, noua tendință de reorganizarea economiei vânatului pe baze de descentralizare, nu putea să nu recurgă la serviciile lui, pentru postul important de inspector general al vânătoarei din regiunea Timișoarei. Și de această grea sarcină s'a achitat cu multă conștiinciozitate și competință, fără a înțelege să-și îndeplinească fix numai obligațiunile oficiale de serviciu, ci, muncind și pe terenul scrisului publicistic, împărtășește prin revistele de specialitate cu largă bunăvoință și cu spirit fin, cunoștințele adânci ce și le însușise în tainicul labirint al vieții cinegetice.

Trecerea sa mult prea timpurie dintre noi și împrejurările critice ale zilelor de azi, nu au permis ca o gardă de onoare dintre vânători să descarce deasupra mormântului său proaspăt, salve de focuri pentru cinstirea omului și a faptelor, dar în schimb, alături de suspinele mamei sale care a înțeles a-l lansa în viață cu maniere de prinț, alături de doliul profund al soției și a celor doi copilași, ne asociem și noi în smerenia clipei de reculegere care scrutează vecinicia, cu modesta crenguță a bradului verde, spre a slăvi memoria celui ce ne-a fost bun coleg și nețărmurit prieten. I. Z.

INFORMAȚIUNI

— In guvernul constituit în ziua de 7 Martie a. c. de d-l P. Groza, conducerea Ministerului de Agricultură și Domenii a fost încredințat d-lui R. Zăromi, având ca subsecretar de stat pe d-l C. Agiu.

Secretar general pentru sectorul forestier a fost delegat d-l Ing. insp. gl. silvic C. Rachieru.

— Prin dec. min. Nr. 118.513 din 30 Dec. 1944, se înaintează la alegere, pe data de 1 Ianuarie 1944, la gradul de inginer insp. general silvic d-nii: Ivănescu Alexandru și Brețcanu I. Niculae.

— Prin dec. min. Nr. 117.707 din 29 Dec. 1944, D-l Heroiu Traian, ing. cons. silvic dela Inst. de Cercetări și experimentări forestiere, se repartizează pe data de 1 Ianuarie 1945 în cadrele Dir. P. P. J.

— Prin dec. min. Nr. 11 din 5 Ianuarie 1945, D-l inginer cons. silvic P. Ioan reintră în cadrele Ministerului de Agricultură și Domenii, în calitate de consilier technic pe lângă cabinet, având a primi delegațiuni speciale.

— Prin dec. min. Nr. 117.577 din 28 Dec. 1944, D-l Spiridon Vasile, ing. insp. silvic, șeful ocolului silvic Furceni-Tecuci Caps, detașat prin d. m. Nr. 105.055 din 1944 până la 1 Aprilie 1945, la Direcția economiei vânatului, se repartizează pe lângă cabinetul ministrului, cu atribuțiuni de consilier technic.

— Prin dec. min. Nr. 1972 din Ian. 1945, d-l ing. cons. silvic Luțescu Gh. Dir. Reg. silvice Bacău, se transferă în interesul serviciului în Centrala Caps și se deleagă la controlul general Caps.

— Prin decizia d-lui administrator al Casei Pădurilor Nr. 78.626 din 28 Dec. 1944, d-na ing. șef silvic Gruescu Aurora se detașează la cerere la fabrica Ucea, dela 1 Ianuarie 1945 până la 1 Aprilie 1945.

— Idem Nr. 78.688 din 29 Dec. 1944, d-l ing. șef silvic Agavriloaiei Teodor se detașează din Centrala Direcției Arad Arad în centrala Dir. reg. silvice Pitești, cu începere dela 1 Ianuarie până la 1 Iulie 1945.

— D-l D. Ivancea, ing. insp. general silvic, se numește, membru în comisiunea centrală pentru purificarea funcționarilor Ministerului Agric. și Domeniilor. (Monit. oficial Nr. 15 din 19 Ianuarie 1945).

— Prin decizia d-lui Administrator al Casei Pădurilor Statului Nr. 3609 din 20 Ianuarie 1945, d-l inginer șef silvic Vaniș Leonida, din Centrala Direcției regionale silvice Craiova, se transferă, în centrala Direcției silvice București. (Mon. Of. Nr. 18, 1945).

— Prin dec. min. Nr. 3148, 1945, d-l ing. subinsp. silvic Leescu Vasile se detașează dela oc. silvic Moreni, la oc. silvic Vălenii de Munte, cu începere de la 20 Ianuarie a. c. până la 1 Apr. 1945.

— Prin decizia d-lui administrator al Caps Nr. 3635 din 20 Ianuarie 1945, d-l ing. insp. silvic Popescu C. Sinaia, din Centrala Direcției reg. silvice Bacău, se transferă, din Centrala Casei Pădurilor Statului.

— Prin dec. min. Nr. 129, 1945, se revine asupra dec. min. Nr. 87148 din 1944, prin care d-l ing. subinspector silvic Petre Zaharia a fost numit director al școalei de brig. silvici Gurghiu, d-sa rămânând să funcționeze mai departe ca profesor la școala de conductori silvici Timișoara.

— Prin dec. min. Nr. 207 din 30 Ian. 1945, publicat în Mont. Of. Nr. 26 din 2 Febr. 1945, d-l ing. cons. silvic Calotescu Stelian, se reintegrează în serviciu în postul vacant de ing. cons. silvic la Casa Pădurilor Statului, repunându-se în situația și cu toate drepturile legale, pe data de 5 Martie 1943.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ŞTIINŢIFICĂ

Redactor-şef:
Prof. C. C. Georgescu

Redactor responsabil:
Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacţie:

Prof. Gr. Eliescu **Ing. G. I. Ionescu**
Prof. D. Sburlan **Prof. Ilie C. Demetrescu**
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-şef şi responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU
ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.
Dăscălescu I.
Dumitrescu Ion
Georgescu C. C.
Nettea C.
Nicolae Ion
Niculescu Iulian
Pană Gh.
Popovici Valer
Predescu Ştef.
Zeicu Ion
Rodoteatu Stere

Cenzori: **Pană Vasile, Sprangatte Şt. şi Teodorescu Dem.**

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri .	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

DITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

u apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.
Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

ANUL 57 Nr. 4—6 APRILIE—IUNIE 1945

REVISTA PADURILOR

EDITURA SOCIETAȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

R E V I S T A P Ă D U R I L O
PROPRIETATEA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC
Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB
Inscrisă în Registrul de publicaţiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfo
S. I comercială. sub No. 56/938.
Redacţia şi Administraţia: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucureşti

ANUL 57, Nr. 4—6 APRILIE—IUNIE 19

SUMARUL:

Studii:

C. C. Georgescu, I. Teodoru şi M. Badea: Uscarea în massă a stejarului

Comentarii—Inesmnări:

Gr. Eliescu: Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică
R. Răşcanu: Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor
G. Rusu: Statul în indiviziune cu păduri moşneneşti — — — — — —
N. Ghelmeziu: Cercetarea lemnului în expertizele juridice — — — —
I. Zeicu: Poenile din păduri, golurile de munţi şi reforma agrară — 1

Vânătoare şi Pescuit:

V. Cotta: Contribuţiuni la cunoaşterea foloaselor mater. ale vânătoarei 1

Cronica internă (pag. 113), *Acum 50 ani* (pag. 119), *Cronica cinegetică* (pa
122), *Jurisprudenţă* (pag. 125), *Cărţi* (pag. 128).

SOMMAIRE

Études:

Le dessèchement en masse du chêne — — — — — — — — — — C. C. Georges
I. Teodoru et M
Badea

Commentaires:

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière — — — — — — — — — — — — — — — — — Gr. Eliescu
L'État en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires — — — — — — — — — — — — — — — G. Rusu
L'étude du bois dans les expertises juridiques — — — — — N. Ghelmeziu
Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi agraire I. Zeicu

Chasse et pisciculture:

Contributions à la connaisance des bénéfices matériaux de la chasse — — — — — — — — — — — — — — — V. Cotta

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livre

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — Nr. 4—6/1945

STUDII

USCAREA ÎN MASSĂ A STEJARULUI

C. C. GEORGESCU, I. TEODORU și M. BADEA

I. Considerațiuni generale.

Economia noastră forestieră a înregistrat apariția unei grave calamități, căreia i s'a dat numele de „uscarea în massă a stejarului", care bântue în pădurile de stejar depe terasele câmpiilor și dealurilor joase ale țării 1). Această maladie s'a ivit încă din anul 1902 în pădurile Croației și Slovaciei, unde a adus în decursul anilor ruinarea totală sau parțială a unor masive întinse de păduri, care produceau un lemn de calitate excepțională și foarte prețuit de comerțul internațional 2). Există mărturii că maladia a apărut în pădurile noastre, încă din anii următori primului războiu mondial, succesiv: în Banat, Muntenia și apoi s'a răspândit în restul țării. Cu certitudine s'a identificat maladia — sub forma pe care o prezentăm în lucrarea de față — în anul 1938 într'un arboret de stejar din pădurea Cobia (la ca. 5 km N.-V. de Găești) și într'o plantație de stejar din pădurea Pustnicul (ca. 14 km Est de București). Uscarea a luat proporții catastrofale în pădurile ocolului silvic CAPS Nucet (jud. Dâmbovița), situate la Sud și Nord de gara Titu și în pădurea Șirăuți (ca. 25 km Vest de Lipnic-Hotin). Atacuri mai restrânse s'au produs în pădurile ocoalelor silvice

---

1) *Const. C. Georgescu:* Uscarea în masă a stejarului. Revista Pădurilor, București 54 (1942) 460—465.

Gr. Eliescu: Asupra uscărei în massă a stejarului R. P. 55 (1943) 435—459.

S. Pașcovschi: „Efectele inundațiilor din 1940 în Câmpia Banatului". Rev. Păd. (1942).

„In chestiunea uscărei stejarului", lucrare în manuscript, care va apare în această revistă.

2) *P. Georgevici:* Balest slawonschik hrastova. Ceratostomella merolinensis n. sp. Inst. za nont. sum. istv. polopriderung Fac. Beograd (1900) 25.

A. Petracic: O uzrocima susenja hrastovik suma u. Hwatskoj i. Slavonyi. Glaznikza Sumanske Pokuse (Ann. pro Exp. For.) Zagreb (1926) 119—127.

CAPS: Ploeşti, Slăveşti (Teleorman), Craiova, Casa Verde (Timişoara), Pârcari, Holercani şi Văscăuţi (Basarabia), etc.

Tabloul următor ne arată pentru pădurile ocolului silvic Nucet, cantităţile de materiale lemnoase rezultate din exploatarea stejarilor uscaţi în anii 1942 şi 1943, în comparaţie cu extracţiunile de uscături pe o perioadă anterioară de 5 ani.

PĂDUREA	ANII 1937—1941		ANUL 1943	
	Nr. arborilor extraşi	Volum mc.	Nr. arborilor extraşi	Volum mc.
Iuda	2280	198	3522	570
Bolovani	3347	317	2265	1131
Titu	4589	201	1365	102
Jugureni-Văcăreasca . . .	5563	1123	3264	820
Creţuleşti	175	100	895	242
Siliştea	1498	43	3293	545
Stejeret	5293	56	28643	4552

In tablou sunt subliniate uscările masive din anul 1942. Uscarea urmează evoluţia sa în anul 1943 şi se manifestă în acelaşi Ocol silvic foarte îngrijorător în pădurile Stejeret, Jugureni-Văcăreasca, Iuda-Mică, Creţuleşti şi Siliştea; în anumite parcele din pădurea Creţuleşti, stejarul se usucă în proporţie de 90%.

La ocolul silvic Lipnic (Hotin), în pădurea Şirăuţi, s'au extras în anii 1942—43 de pe o suprafaţă de ca. 1500 ha un număr de 30190 stejari uscaţi, cu un volum total de cca. 14.000 m. c. [3]).

Uscarea stejarului începe dela vârful coroanei, are un mers mai mult sau mai puţin rapid şi se manifestă dela stadiul de puet până la acel de arbore secular. Această maladie se deosebeşte de coronarea stejarului, adică uscarea vârfului coroanei, care apare periodic, atât la arborii izolaţi brusc la lumină după tăerea arboretului înconjurător, cât şi la arborete după defolierea totală produsă de insecte, sau după secete prelungite de vară. In condiţiunile obişnuite, arborii coronaţi se pot usca într'o anumită proporţie, fără ca acest fapt să aducă vre-o

---

3) Date comunicate de D-l Ing. D. Sotiriu pentru Ocolul silvic Nucet şi D-l Ing. Tarhon pentru pădurea Şirăuţi.

îngrijorare. Uscarea în massă a stejarului, pe care o avem în vedere, este o maladie gravă, care periclitează arboretele de stejar ce trebue exploatate înaintea prevederilor normale de folosință și împiedică regenerarea lor.

La procesul de uscare a stejarilor participă numeroși agenți, pe cari îi enumerăm, rămânând ca mai târziu să arătăm rolul acestora în acest proces; acești agenți semnalați de noi în pădurile contaminate sunt: omizile în special cele de *Lymantria dispar*[4]), ciuperca făinării stejarului: *Microsphaera abbreviata*, ciuperci de alterație cromatică a lemnului: *Ophiostoma valachicum* și *Ophiostoma roboris*, gheba de rădăcini: *Armillaria mellea*, Bureți roșii: *Fistulina hepatica*, bacteria stejarului: *Bacterium Quercus*, *Fusarium sp.* și în fine insectele xilofage: *Xyleborus dryographus* și *Platypus cylindrus*.

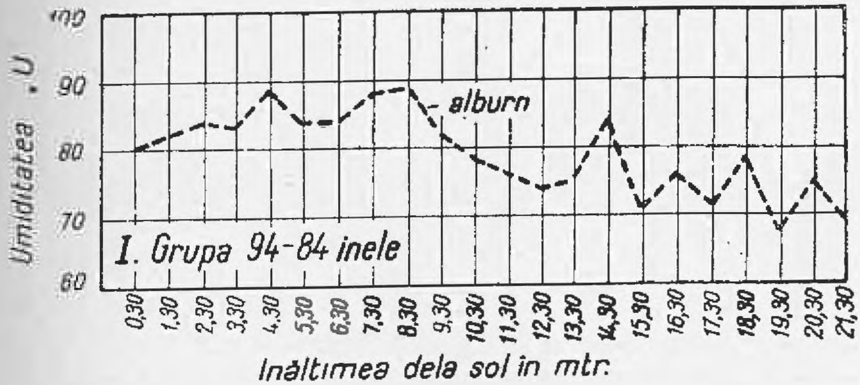

Fig. 1. — Variația umidității lemnului în alburn într'un arbore de stejar la diferite înălțimi de la sol.

Până acum atacul ciupercilor Ophiostoma valachicum și roboris, precum și al bacteriei Bacterium Quercus, a fost găsit pe stejar (Quercus robur L.) și pe stejarul brumăriu (Quercus pedunculifora C. Koch); la utlima specie s'a aflat acești agenți în pădurile Câineanca și Homu (Norudl jud. Vlașca), în pădurea Udup (jud. Teleorman) și pădurea Șirăuți (jud. Hotin). Ceilalți paraziți se pot găsi pe toate speciile de Quercus din flora noastră.

In cele ce urmează, ne vom ocupa de maladia apărută la cele două specii indicate de Quercus fără a se avea în vedere alte uscări, cum sunt: uscarea gârniței (Quercus Frainetto Ten.) în pădurea Iuda Mică (jud. Dâmbovița), uscarea cerului (Quercus cerris L.) în pădurea Văcăreasca (jud. Dâmbovița), uscarea gorunului (Quercus polycarpa

---

4) Gr. *Eliescu* (op. cit.) mai enumeră și omizile de *Tortrix viridana*, *Malacosoma neustria* și de *Cheimatobia brumata*.

Schorr), în pădurea Gura Motrului (jud. Mehedinţi), sau uscarea stejarului pufos (Quercus pubescens W.) în pădurea Vădăstriţa (jud. Romanaţi).

II. Factorii debilitării stejarului.

Maladia produsă de speciile de Ophiostoma, combinată cu prezenţa bacteriei şi a genului Fusarium este urmarea unei debilităr a stejarului. In adevăr, stejarul, ulmul şi într'o măsură mai restrânsă frasinul, în condiţiunile actuale de vegetaţie ale pădurilor, au o existenţă precară. Aceste esenţe de lunci prosperă în condiţiuni favorabile de umezeală în atmosferă şi sol. In cazul ulmului, boala având un caracter prea general, nu s'au putut descifra până acum cauzele care au produs debilitarea sa, încât să poată fi decimat într'o proporţie atât de mare de Ophiostoma ulmi. Pentru stejar în schimb, suntem în măsură a deduce o serie de împrejurări nefavorabile vegetaţiunii sale prospere şi care au avut de efect slăbirea vitalităţii sale şi crearea unei stări dispoziţionale, care a permis instalarea agenţilor maladiei uscării în massă a stejarului.

Vitalitatea stejarului a putut fi slăbită, în unele teritorii, prin schimbarea condiţiunilor de vegetaţie locale, în urma intervenţiunei îndelungate asupra pădurilor. Masivele defrişări practicate în ultimul secol în pădurile ţărei au produs o schimbare a climatului din imediata apropiere a pădurilor de stejar. Astfel V. P. Negulescu [5]) arată într'o hartă şi un tablou, pe care-l recapitulăm mai jos, modul cum au decurs în cursul vremurilor, defrişările în teritoriul actualului ocol silvic Nucet, în cuprinsul căruia s'a semnalat boala uscării stejarului. Aceste defrişări, după calculul făcut pe hărţile întocmite la anumite perioade, au avut următorul mers:

TABLOU II

Harta alcătuită în anul	Suprafaţa păduroasă depe teritoriul actualului ocol silvic Nucet
1790	96.460 ha. [6])
1855	65.960 ha.
1900	24 440 ha.
1931	14.050 ha.

---

[5]) Monografia Ocolului silvic Nucet (1932). Manuscript aflat în Biblioteca ICEF. Bucureşti.

[6]) La această dată pădurile acopereau aproape toată întinderea Ocolului Nucet.

In urma despăduririlor arătate, care au atins un procent de 80% față de întreaga suprafață, au rămas în acest teritoriu trupuri izolate de păduri cu întinderi variabile de 20—500 ha, care au forma unor fâșii lungi și înguste, mărginite de limite artificiale mai mult sau mai puțin drepte. Aceste petece izolate de păduri sufăr efectele dăunătoare ale insolației și ale vânturilor, care crează pentru stejar în mijlocul zonei forestiere, un complex climatic de limită asemănător cu acela pe care-l află acesta în apropierea antestepei. Este clar, că în asemenea condițiuni de vegetație, factori excesivi, ca și orice greșală de cultură comisă de noi, poate aduce un dezechilibru al condițiunilor de climă locală defavorabilă vegetațiunii stejarului.

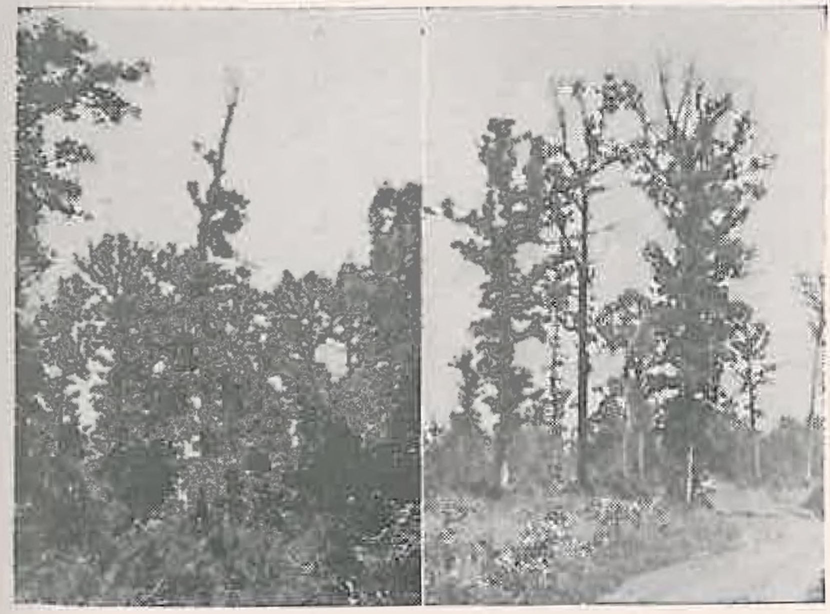

Fig. 2. — Uscarea ramurilor dela vârful coroanei Pădurea Stejeret (jud. Dâmbovița).

Fig. 3. — Uscarea vârfului coroanei la stejar. Pădurea Jugureni-Văcăreasca.

Prin urmare, micșorarea continuă a suprafețelor păduroase a creat condițiuni vitrege de vegetație stejarului, care necesită, pentru buna sa desvoltare un regim favorabil de umezeală în sol și atmosferă și în lipsa căruia este expus maladiilor ce invadează mai ales organismele slăbite.

Maladia studiată s'a manifestat în arboretele curate de stejar. Asemenea arborete le aflăm instalate pe lunci sau pe terase joase cu soluri grele și cu un regim convenabil de umiditate în sol în tot sezonul vegetativ. Pe locurile plane, fără scurgere, solurile acestea grele tind să se podzolească și tocmai această podzolire a determinat nașterea arboretelor curate de stejar și eliminarea speciilor de amestec. C. Chiriță [7]) ne dovedește că progresiunea procesului de podzolire a acestor soluri, pe care s'a instalat tipul de pădure al stejeretelor, este acum mai mult sau mai puțin defavorabilă menținerii lor. Solurile grele depe lunci pe terase mai mult sau mai puțin podzolite, pe care s'au aflat primele arborete îmbolnăvite, prezintă un orizont B foarte îndesat, compact și impermeabil pentru apă, care cauzează stagnarea mai mult sau mai puțin îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezilor sau din ploi îndelungate; aceleași soluri, mai sunt expuse vara uscăciunii excesive, prezentând crăpături ± adânci. Soluri de acest fel se găsesc în cuprinsul Ocolului silvic Nucet, în toate pădurile contaminate situate în următoarele unități orografice:

a) Câmpia joasă de divagare Titu-Potlogi, cu prelungirea sa către râul Prahova (pădurile contaminate Varnița și Titu).

b) Câmpia dintre cursurile mijlocii ale râurilor Argeș și Neajlov din împrejurimile comunei Uliești (Jud. Dâmbovița), care formează tranziția între câmpia de divagare și câmpia Găvanu-Burdea, aflată mai la Sud de râul Neajlov (pădurile Stejeret și Jugureni-Văcăreasca).

c) Câmpia care acoperă conul de dejecție al râurilor Ialomița și Dâmbovița la ieșirea acestora din regiunea de dealuri (pădurea Iuda Mică, Bolovani, etc.).

d) Primele terase ale dealurilor joase dela Nord de linia Titu-Găești (păd. Crețulești, Cobia și Siliștea).

e) Câmpia Găvanu-Burdea în plantațiuni de stejar, făcute în arealul ceretelor (păd. Câineanca, Homu).

Solurile grele din teritoriile menționate, au suferit procese de degradare pentru explicațiunea cărora vom face câteva considerațiuni generale.

Este cunoscut, că sub influența mai întâiu a climei și apoi a vegetației, solurile sunt expuse unor procese de evoluare, care pornesc dela un stadiu inițial, când solurile se zic că sunt crude și se termină la un stadiu final, când solurile se zic că sunt mature. In fiecare zonă climatică sub influența necontenită a factorilor climatici, solurile ajung la o treaptă de evoluare, în care rămân atâta timp cât climatul nu se schimbă. Tipul de sol care se naște într'o anumită zonă climatică și reprezintă o treaptă în evoluția lui şi o stare de echilibru faţă de clima şi vegetaţiunea zonală actuală, se numeşte „climax". Pentru a ilustra cele expuse mai înainte, vom arăta că în zona climatică, din care fac parte teritoriile din cuprinsul ocolului silvic Nucet şi în care s'a produs uscarea stejarului din arboretele naturale, tipurile de sol „climax" sunt solurile brun-roşcate de pădure. Factorii locali pot determina ca solurile depe anumite suprafeţe, să aibă o altă evoluţie decât solurile „climax". In mod frecvent, factorii edafici locali pot conduce evoluţia solurilor pe întinderi mai mari sau mai mici, la o stare mai evoluată şi chiar la starea finală de maturitate; în acest mod, apar sub forma unor insule de întinderi variate, în cuprinsul unor anumite soluri-climax şi alte tipuri de soluri, care corespund unor alte zone climatice mai umede. Aceste insule de soluri deosebite de „climax" se numesc după R. Tuxen[8]) „paraclimax". Revenind la teritoriul, care ne interesează pentru studiul boalei semnalate, constatăm că în „climax"-ul solurilor brun-roşcate de pădure, unele suprafeţe cu soluri grele (terase cu argile, argile pe conuri de dejecţie, etc.) din cauza stagnării temporare a apelor sunt supuse unor procese de spălare. Pe această cale, unele componente preţioase ale orizontului superior A sunt spălate şi târîte în profunzime în orizonturile inferioare B şi C, iar în acelaşi timp s'a format şi un orizont de acumulare B bogat în argilă, cu o compacitate ridicată. Solurile spălate s'au degradat şi tind să ajungă la stadiul final de evoluţie, către podzoluri; insulele de podzoluri din regiunea de câmpie şi de dealuri joase alcătuesc soluri „paraclimax". Podzoluri se formează însă nu numai pe soluri grele aluvionare, dar şi în soluri mai uşoare în copci sau largi depresiuni fără scurgere de pe platourile joase ale câmpiei, cum s'a arătat cu alt prilej[9]).

---

[7]) Uscarea în massă a stejarului. Conferință ținută la Cercul de Studii al Societății Progresul Silvic; recenzată în Revista Pădurilor 55 (1943), pag. 170—171.

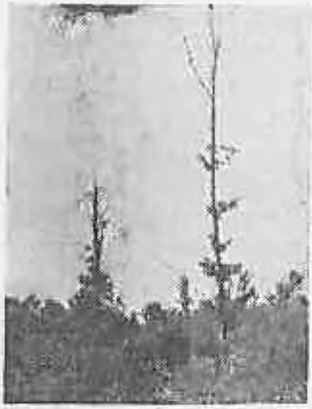

Fig. 4. — Uscarea vârfului coroanei într'un stadiu mai înaintat decât în fig. 2

Arboretele, la rândul lor, sufăr influenţa climei şi solurilor. Intr'o anumită zonă climatică se formează nu numai soluri „climax" şi paraclimax" dar şi anumite asociaţii respectiv tipuri de pădure „climax", şi „paraclimax". Astfel în teritoriile ocolului Nucet contaminat, tipurile de pădure „Climax", situate pe soluri climax sunt şleaurile; pe solurile forestiere „paraclimax", din cauza degradării lor, cele mai multe foiose nu mai pot vegeta şi rămân numai speciile de Quercus, care constituesc arborete pure (stejerete, cerete, gârniţete şi gorunete) sau în amestec (stejerete cu cer, cerete cu gârniţă, gârniţete cu stejar şi gorun, etc.).

---

[8]) Klimax-Probleme des NW—Europäischen Festlandes Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam (1933) 314.

[9]) C. C. *Georgescu:* Ceretele ca tip de pădure I. Rev. Păd. 53 (1941) 444—457; II. Rev. Păd. 53 (1941) 505—518.

După aceste câteva consideraţiuni, să trecem la procesul de uscare al stejarului. Solurile arboretelor de stejar aflate în curs de podzolire, au suferit o degradare pronunţată, care a grăbit evoluţia lor de podzolire. Dacă până în prezent aceste soluri au permis vegetaţiunea stejarului, acum se pot găsi într'un stadiu, în care stejeretele să fie înlocuite de cerete sau gârniţete, tipuri de pădure mai bine adaptate solurilor paraclimax podzolite; înlocuirea stejarului în regiunea de câmpie cu cerul şi în regiunea de dealuri cu gârniţe, se poate observa în teritoriile arătate mai înainte, acolo unde ne aflăm în cuprinsul arealului cerului respectiv al gârniţei. In lumina acestor deducţiuni, *uscarea stejarului, ne apare ca un proces de succesiune a vegetaţiei forestiere, care evoluiază dela tipul de pădure al stejeretelor, către tipurile de pădure al ceretelor sau gârniţetelor, adică către alte tipuri mai xerofite adaptate solurilor podzolite „paraclimax-e"* [10]). Această succesiune se manifestă în pădurile din regiunile arătate şi se îndeplineşte, dacă şi alţi factori de succesiune sunt satisfăcuţi, asupra cărora nu este cazul a stărui aci.

Procesul de degradare a solurilor paraclimax către podzoluri, poate avea un mers mai încet sau mai repede. In general, vegetaţiunea forestieră, alcătuită în condiţiuni optime şi care asigură formarea unei litiere bogate şi a unui strat bine dotat cu humus, are proprietatea că împiedică procesul de podzolire şi menţine solul într'o treaptă de evoluare mai apropiată de solul-„climax", atât de favorabil desvoltării foioaselor. Orice fenomen natural sau intervenţiune a omului, care micşorează consistenţa plină a arboretelor, grăbeşte în acelaşi timp şi podzolirea solurilor. In pădurile sau plantaţiunile în care s'a semnalat uscarea stejarului pe soluri „paraclimax" procesul de podzolire a fost grăbit de o serie de factori naturali sau artificiali, de care ne-am ocupat în studiul anterior [11]).

Pentru a ilustra procesul rapid de degradare semnalat, să cităm un caz din pădurea Stejeret. Intr'o porţiune exploatată din această pădure în ultimele decenii, ca urmare a dispariţiei litierei, mai peste tot s'a răspândit flora de lacovişte (Juncus effusus, etc.); în restul neexploatat al pădurii, în aceleaşi condiţiuni de relief, aflăm o floră tipică de pădure cu dominanţa gramineii Brachypodium silvaticum. Deci, exploatarea a avut de efect că a desvelit solul şi a favorizat stagnarea apelor din topirea zăpezilor, care fenomen era mult stânjenit mai înainte de litiera şi humusul din stratele superioare ale solului, menţinută la adăpostul arboretului.

---

[10]) In acelaş fel conchide pe bază de fapte cercetate şi C. Chiriţă (op. cit.); Gr. Eliescu (op. cit.) este de altă opiniune.

[11]) C. C. Georgescu (1942) op. cit. la pt. 9.

Orizontul B compact al solurilor grele podzolite determină la stejar desvoltarea unui sistem de rădăcini în orizontul A, făcând excepţiune numai pivotul, care pătrunde prin orizontul B. Stejarii având sistemul de rădăcini desvoltat aproape de suprafaţă, sufăr atât în urma stagnării apelor, care se acumulează în orizontul A, cât şi în urma secetelor prelungite de vară, care usucă o bună parte din acelaş orizont. Deci, *în solurile podzolite, stejarul desvoltând sistemul său de rădăcini în orizontul A, expus stagnărilor de apă şi uscării puternice de vară, efectele dăunatoare asupra rădăcinilor de stejar sunt cu atât mai pronunţate cu cât podzolirea este mai înaintată.*

Arboretele de stejar, în care a apărut la început maladia noastră, nu aveau o alcătuire şi o stare de consistenţă din cele mai favorabile bunei vegetaţiuni a acestei specii. Mai târziu, este de observat că unele arborete sunt provenite din lăstari şi că sunt aproape de limita longevităţii lor, când au o stare pronunţată de receptivitate pentru diferitele maladii. Cele mai multe din aceste păduri au fost în decursul vremurilor extrem de păşunate şi ca urmare sunt aproape lipsite de subarboret, atât de necesar protecţiunii solului şi care a fost înlăturat sistematic pentru a înlesni desvoltarea covorului de iarbă şi libera mişcare a vitelor. Prin măsuri culturale, pornite din un spirit de excesivă rentabilitate, s'au extras — acolo unde vegetau — toate speciile de amestec şi chiar unde în mod natural s'ar fi putut avea un şleau, s'au îndrumat pădurile către tipul stejeretelor. Consistenţa acestor arborete curate a fost încontinuu micşorată prin exploatarea bazată pe extracţia aşa zişilor arbori deperisanţi, ca şi prin aplicarea metodei codrului regulat cu tăeri succesive într'o formă rigidă matematică, fără a ţine seama, la aplicarea tăerilor, de mersul regenerărilor.

Toţi aceşti factori au avut ca efect că au creat arborete pure de stejar, foarte rărite şi în care stejarii au condiţiuni vitrege de vegetaţie; luminarea prea puternică a masivului, ca şi păşunatul excesiv au adus solul într'un stadiu de înaintată degradare. In arbo-

retele rărite s'a constituit un covor de graminee, care concurează și stânjenește desvoltarea arboretului.

Cu toate condițiunile de sol, climă și vegetațiune arătate, stejarul a avut până la ivirea calamității o desvoltare mulțumitoare până la bună. El însă, se prezintă cu o stare de vitalitate scoborîtă, adică cu o dispoziție favorabilă invaziunei paraziților, care se instalează pe exemplarele aflate în stare de slăbiciune fiziologică, cum sunt ciupercile din genul Ophiostoma. La ivirea unor factori catastrofali constatăm că uscarea stejarului s'a produs în arborete pure de stejar, având condițiunile de vegetație arătate mai înainte și nu s'a întins și în alte arborete vecine cu stejar situate pe soluri brunroșcate de pădure, care au putut rezista acțiunei a tuturor factorilor dăunători, de care ne vom ocupa în cele ce urmează.

Mărturii aduse de organele silvice ne arată că în toate pădurile, în care a apărut uscarea stejarului, s'au produs stagnări îndelungate ale apelor provenite din topirea zăpezilor după iernile bogate în zăpezi 1939/40 și 1941/42. Apele stagnante s'au menținut pe terasele fără scurgeri în anul 1940 până către finele lunii Mai, iar în anul 1942 până către finele lunii Iunie, din cauza primăverilor reci și ploioase următoare, care au împiedicat evaporarea apei [12]. Efectele stagnării apelor s'au putut vedea bine în pădurile de cer, unde în copci care au ținut apa timp mai îndelungat, s'au uscat pâlcuri de cer, de plantații de salcâm [13] și de stejar. Asemenea uscări la cer au fost observate de noi în 1943, în mod frapant în pădurile Câineanca (jud. Vlașca), fără intervențiunea vreunui agent patogen.

Apele stagnante, care uneori au putut rămâne în orizontul A sub suprafața solului, au cauzat o asfixie pronunțată a rădăcinilor, în care s'a putut vedea crăpături ale scoarței mai mari sau mai mici. A. Petracic [14] menționează în un pasaj al lucrării sale că în Slovacia uscarea stejarului s'a produs în luncile inundabile ale râurilor și că arboretele de stejar de pe solurile umede sunt cele mai expuse boalei. Cu toate acestea, la concluziuni, autorul nu crede că inundația să aibă vreo influență asupra producerii uscării. Deasemenea, Prof. Adolfo

---

12) C. C. Georgescu: Considerațiuni asupra răspândirii cerului și efectele gerurilor în cereturi. Rev. Păd. 53 (1941) 193—204.

13) Gh. Constantinescu: Observațiuni asupra lucrărilor de plantațiuni și regenerări naturale din ocolul silvic Slăvești (1941). Manuscript în Biblioteca I.C.E.F.

14) Op. cit.

Seiwerth 15) este de părere că pentru lunca inundabilă a Savei gradul de podzolire şi reacţia solului nu au nici o legătură cu uscarea stejarului. Cercetările autorului ultim necesită o revizuire; în interpretarea datelor va trebui să se ţină seama de influenţele dăunătoare ale orizontului B compact. Noi am constatat, că uscarea stejarului şi-a făcut apariţia pe terase fără scurgere cu solurile ± podzolite, în care apele stagnante micşorează simţitor cantitatea de oxigen disponibilă pentru rădăcini. Adeseori, de ex. în pădurea Creţuleşti, uscarea stejarilor ne apare pe ultimele reliefuri ale dealurilor joase către câmpie, pe spinările înalte, plane, care reprezintă resturile teraselor cu argile, nespălate de ape, deci cu solul cel mai compact şi podzolit, în timp ce pe planurile teraselor sau în locuri mai joase, cu soluri brun-roşcate puţin compacte stejarul nu se usucă. In Slovacia s'au avut în vedere numai soluri de lunci, podzolite sau nepodzolite, dar care sunt supuse inundaţiilor apelor lin curgătoare ale râurilor, care fiind dotate cu oxigen nu dăunează rădăcinilor stejarului.

Rănile cauzate de asfixia rădăcinilor au fost porţile de intrare pentru paraziţii din sol şi anume pentru Armillaria mellea, Bacterium Quercus şi Fusarium sp. care au fost printre agenţii de îmbolnăvire şi de uscare a stejarului.

Tot stagnarea apei primăvara în sol a avut asupra stejarului şi alt efect fiziologic. Solul îmbibat cu apă s'a menţinut rece, din care cauză rădăcinile — în bună parte asfixiate — nu au putut să absoarbă apa în cursul lunilor Aprilie şi Mai. In acelaşi timp, însă, partea aeriană a arborilor a intrat în vegetaţie sub influenţa atmosferei încălzită şi a intensităţii sporite a luminii. Mugurii şi lujerii în desvoltare au pierdut cantităţi apreciabile de apă, care nu au mai fost compensate prin o nouă absorbţie prin rădăcini. Din această cauză, *s'a produs în arbori un deficit de apă, care a făcut să se micşoreze debitul curentului de transpiraţie din alburn, în vasele de lemn s'a intercalat aer şi arborii au intrat într'o stare de slăbire fiziologică prielnică, mai ales atacurilor speciilor de Ophiostoma 16), care parazitează în alburn şi a atacurilor diferitelor Ipidee xylofage.*

---

15) Suse li se slovanski krastovi zbog promjena tla? (Beruht das Eingehen der slavonischen Eichen auf der Bodenveränderung?) Glasnik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb I (1926) 128—148.

Prilozi za poznsvanje tle hrastovih suma u Podruvini (Beiträge zur Kenntniss der Eichenwaldböden der Drau-Niederung) (Glasnik za Sumske Pokuse Zagreb II (1927) 211—235.

Vezi şi I. Vlad. „Rezistenţa la inundaţii a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiţei". Rev. Păd. (1944).

16) *Munch E.* Der Blaufäule der Nadelhölzer. Naturw. Zeitsch. f. Landw. u. Forstw. 5 (1907) 351—373.

Goidanich G. Le alterazioni chromatiche parassitarie del legname in Italia Bol. d. R. Staz. di Pat. veg Firenze (1935) XIII 363—384.

Cercetătorii croaţi atribuesc uscarea stejarului defolierelor repetate ale omizilor urmate de atacul pe frunze al ciupercei făinărei stejarului [17]. Aceste atacuri nu pot provoca însă singure moartea stejarului. In adevăr, nu trebue să se uite că defolierele omizilor au loc în Maiu şi începutul lui Iunie, că noile frunze apar pe la finele lunei Iunie şi deci ele au tot timpul să activeze până la finele perioadei de vegetaţie, pentru ca să producă asimilatele necesare existenţei arborilor atacaţi; asimilaţia se îndeplineşte, în condiţiuni mulţumitoare şi în cazul, când frunzele sunt atacate de ciuperca făinărei stejarului. Paralel cu procesul de reparaţiune al substanţelor asimilate pierdute prin defoliere, stejarul îşi economiseşte asimilatele disponibile în vederea refacerei rezervelor sale şi prin micşorarea activităţei de producţie a lemnului şi fructelor; se ştie, că după defolieri se reduce producţia lemnului de toamnă din inelul anual, iar fructificaţia este oprită cu totul. Aşa se explică, că deşi s'au înregistrat la noi în ţară, în perioada 1938—1942 defolieri repetate în mai toate arboretele pure ale speciilor de Quercus, urmate de atacul ciupercei făinărei stejarului, totuşi nu s'a observat uscări ale stejarilor decât numai în anumite situaţiuni şi anume pe terase sau locuri joase, în care s'a putut aglomera apa provenită din topirea zăpezilor.

Este adevărat, că omizile defoliatoare şi ciuperca făinărei stejarului provoacă o slăbire a vitalităţei stejarului, mai ales, când atacurile lor se succed mai mulţi ani dearândul, cum a fost cazul în pădurile contaminate. Observaţ uni ale organelor silvice locale, care au fost mentionate anterior [18], au arătat că în unele păduri stagnările de apă au pornit procesul de uscare al stejarului numai în porţiunile de pădure, în care se produsese în anii anteriori defolieri totale de omizi, pe când în aceleaşi situaţiuni nu s'au ivit în arboretele inundate, dar nedefoliate, uscări ale stejarului decât în un procent foarte redus.

Defolierele produse de omizi au putut fi factorul hotărîtor în slăbirea fiziologică a stejarului din pădurile contaminate. Acest proces este şi mai accentuat, când după atacul omizilor urmează făinarea frunzelor produsă de Microsphaera abbreviata, care invadează de preferinţă aparatul foliaceu al lujerilor de refacere, ce se nasc după defolieri. Aceşti factori însă, afară de cazuri cu totul excep-

---

[17] *A. Langhofer.* Guhar susenje nasih hrastovih suma (Der Schwammspinner und das Eingehen unserer Eichenwalder). Glaznik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb 1 (1926) 149—233.

Gr. Eliescu (op. cit.) se alătură opiniunii acestor autori. Vezi Gr. Eliescu: Asupra uscărei stejarului. Rev. Păd. (1944).

[18] C. C. Georgescu (op. cit. 1942).

ționale, nu au provocat singuri uscarea în massă a stejarului; ca factor primar vom avea a considera tot stagnarea apei provenită din topirea zăpezei, iar ca factori secundari și uneori chiar cu caracter primar paraziții enumerați ai stejarului și anume speciile de Ophiostoma. Bacterium Quercus și speciile de Ipidee xylofage.

Stejarii, aduși în starea de slăbire fiziologică n'au opus o rezistență suficientă pătrunderei paraziților, care au provocat apoi uscarea în massă. Dintre paraziții semnalați în stejarii bolnavi și pe cari i-am enumerat mai înainte, au avut rol hotărîtor în uscarea stejarului ciupercile de alterare cromatică a lemnului *Ophiostoma valachicum* și *O. roboris*, gheba de rădăcini *Armillaria mellea*, bacteria stejarului: *Bacterium Quercus* și într'o mai restrânsă măsură o specie de *Fusarium*, încă insuficient studiată. Seceta prelungită din vara anului 1943 a favorizat apariția unui atac în massă a insectelor xilofage Xyleborus dryographus și Platypus cylindrus, care au avut la dispoziție un mediu prielnic de desvoltare în marele număr de arbori în curs de uscare, răspândiți în pădurile contaminate. Din acest moment, boala stejarului a luat un nou aspect; de unde, până la apariția Ipidelor xilofage arătate, atacurile microorganismelor, ciuperci și bacterie, erau localizate pe arbori bolnavi, după înmulțirea excesivă a acestor insecte, ele au început a invada deci a vehicula agenți patogeni dela arborii bolnavi la arbori absolut sănătoși. In acest mod, s'a produs de pildă uscarea unui arboret de stejar din pădurea Jugureni-Văcăreasca Seria Luncă (jud. Dâmbovița), etc. care înainte de apariția în massă a insectelor xilofage se afla în stare de perfectă sănătate.

Moartea stejarului este cauzată de atacul paraziților Armillaria mellea, Ophiostoma valachicum, O. roboris, Bacterium Quercus, la acțiunea cărora se asociază insectele xilofage Xyleborus dryographus și Platypus cylindrus. Insectele sunt agenții de răspândire a microorganismelor vegetale și anume a ciupercilor din genurile Ophiostoma și Ceratostomella și a bacteriei stejarului; în cazuri de atacuri în massă, insectele pot deveni agenții primari ai uscărei stejarului.

După aceste discuțiuni a factorilor generali și speciali ai uscării în massă a stejarului, să recapitulăm în următoarele, concluziunile noastre.

Maladia uscării stejarului și-a făcut apariția în arboretele de stejar sau la exemplarele de stejar, debilitate, din una sau mai multe cauze. Factorul important, care a produs debilitarea stejarului, a fost stagnarea îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezii, după iernile bogate în zăpadă ale anilor 1939/40 și 1941/42. Mai ales, în primăvara anului 1942 stagnarea apei a avut un caracter catastrofal, deoarece a durat în păduri, din cauza timpului rece și ploios, până la finele lunii Iunie.

In acest mod se explică, pentru ce uscarea stejarului s'a ivit pe terasele fără scurgere. Au avut de suferit depe urma stagnării apei, în special arboretele situate pe podzoluri „paraclimax" care sunt dotate cu un orizont B practic impermeabil pentru apă. Debilitarea a fost uneori mai accentuată la pâlcurile de stejar, care în anii anteriori primăverilor cu apă stagnantă arătate, au fost defoliate de omizi. Aceste stări, ce au creat dispozițiunea îmbolnăvirii stejarului, sunt în bună parte și urmarea unui proces îndelungat de degradare pe care l-au suferit și îl suferă adesea arboretele pure de stejar din pădurile noastre.

Stagnarea apei a provocat mai întâi o asfixiere a rădăcinilor, însoțită de o crăpare a scoarței, răni pe unde s'au putut introduce Armillaria mellea, Bacterium quercus și o specie de Fusarium, al căror atac în arbore progresează de jos în sus. In același timp, din cauza asfixiei și a solului rece, rădăcinile au fost stânjenite în funcțiunea lor de absorbție a apei, tocmai în epoca, când tulpina sub influența intensității luminoase sporite și a atmosferei calde a intrat în funcțiune și ca urmare a producerei de noui lujeri și frunze transpiră puternic. In felul acesta, ia naștere un deficit de apă în arbore, curentul de sevă ascendentă își scade debitul, în vase se introduc bule de aer și se crează condițiuni favorabile atacului speciilor de Ophiostoma. Aceste ciuperci, care viețuesc în mod obișnuit în ramurele uscate ale coroanei, trec dela starea de saprofitism, la starea de parazitism și invadează arborii, urmând procesul de treptată scădere a cantității de apă d n alburn dela vârf spre bază (cum ne arată fig. 1) [19]). Infecțiunea reușită a unuia sau mai multora dintre paraziții semnalați, îmbolnăvește arborii debilitați, din cauzele arătate mai înainte și apoi se usucă. La un arbore uscat se pot vedea simptomele unuia sau altuia din paraziții stejarului. Arborii debilitați pot fi în aceeași măsură invadați și de insecte xilofage, care duc dela un arbore la celălalt agenți patogeni (speciile de Ophiostoma, Bacterium, etc.). In fine, boala ia un caracter foarte grav, când se ivește un atac în massă a insectelor xilofage, care pot duce boala dela arbori în curs de uscare la arbori perfect sănătoși.

După cum se vede, îmbolnăvirea stejarului este un proces foarte complex și în stadiul final al evoluției boalei este greu de aflat care

---

19) Ing. E. Vintilă. Cercetări asupra umidității lemnului de stejar în stare verde. Manuscript I.C.E.F. București 1943.

a fost cauza primară a maladiei. La aceasta se ajunge numai prin studiul comparat al locurilor unde s'a produs îmbolnăvirea şi prin analizarea critică a factorilor accidentali, care au putut dăuna vegetaţiunea stejarului, ceea ce ne-am străduit a face în cele mai dinainte.

Le desséchement en masse du chêne.

Au cours des années 1940—1944 on a enregistré dans les forêts de chêne de Roumanie un processus de desséchement surtout chez le chêne pédonculé et moins chez le Quercus pedunculiflora C. Koch et chez le chêne chevelu (Q. cerris). Sur les chênes malades ou desséchés on a trouvé les agents pathogènes connus du chêne, soit: Lymantria dispar, Tortrix viridana, Malacosoma neustria, Cheimatobia brumata, Xyleborus dryographus, Platypus cylindrus; et parmi les champignons: Armilaria mellea, Fistulina hepatica, Fusarium, etc. L'installation de ces parasites est favorisée par le processus de débilitation du chêne, due à des causes multiples, largement débatues dans la littérature. L'auteur met le centre de gravité de la débilitation sur les effets défavorables de l'horizont B du sol, pratiquement impermeable pour l'eau, qui prend naissances sur les sols compacts. Les sols en cours de se podssoliser, sur des alluvions ou sur les terrasses des rivières, maintienent pendant longtemps l'eau provenue par la fonte des neiges.

Pendant l'été, les mêmes sols sont exposés aux desséchements excessifs. En pareils conditions, le chêne disparait, étant successivement remplacé par Quercus cerris et Q. Frainetto, mieux adaptés de végéter sus ces sols. La stagnation des eaux a pris un caractère de catastrophe pendant les printemps des années 1940 et 1942, à la suite des hivers exceptionnellement riches en neige. Aux effets dommageables des eaux stagnantes prolongées s'ajoute la défoliation répétée des chênes, provoquée par les chenilles mentionnées.

Toutes ces causes, auxquelles s'en ajoutent d'autres déjà connues dans la littérature, n'auraient pas provoqué une si grande calamité si parallèlement n'avait pas surgi la maladie d'altération chromatique du bois, provoquée par Ophiostoma valachicum et O. roboris, deux éspèces décrites par d'autres auteurs et sur lesquelles l'auteur reviendra à une autre occasion. A l'action de ces deux champignons s'associe aussi une bactérie (Bacterium Quercus). Les xylopages (Xyleborus et Platypus) sont les agents principaux de transport de ceux-ci.

CĂRŢI NOI

Ing. I. Răţan: Elemente de administraţie forestieră.
Sibiu, 1945; 164 pag.; 800 lei.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

CERCETAREA FORESTIERĂ ÎN LEGĂTURILE EI CU PRACTICA SILVICĂ

de Prof. GR. ELIESCU

In schimbul de păreri ce l-am avut cu unii din colegii noştri în legătură cu cercetarea forestieră, am constatat că, deşi foarte mulţi avem concepţii asemănătoare în această privinţă, sunt totuşi unele deosebiri — de nuanţă, ca să spun aşa — care fac ca unele concluzii să difere destul de puternic.

In această materie, după cunoştinţa mea, s'a publicat foarte puţin. Deaceea am crezut necesar să expun în cele ce vor urma, unele păreri, unele axiome, cum cred că ar putea fi numite, ce socotesc că trebuesc să stea totdeauna la baza oricăror discuţii ce ar avea loc în legătură cu scopul şi obiectul cercetării forestiere.

•

O primă întrebare pe care trebue să ne-o punem, deşi poate părea o inutilitate (se va vedea că din răspunsul acestei întrebări apare şi caracterul cercetării) este: cercetarea forestieră este ea necesară?

Desigur că toţi răspundem afirmativ. Practica silvică în tendinţa de a rezolva dorinţele noastre în materie de pădure şi lemn, se loveşte de necunoscute — probleme — care trebuesc rezolvate. Intr'o administraţie forestieră puţin pretenţioasă, aplicarea practicei forestiere s'ar putea face cu cunoştinţele căpătate în învăţământul silvic sau, ulterior, în practică şi în limita acestor cunoştiinţe. Dar o administraţie raţională, ce îşi propune să dea un maxim de randament, care are deci pretenţia de a fi pe picior de egalitate, în rezultate, cu alte instituţii economice identice sau asemănătoare, nu se mai poate mărgini numai la a face faţă problemelor, ci de a le rezolva, de a găsi necunoscutele de care practica se împiedică. De aci necesitatea cercetării forestiere.

Cercetarea forestieră se deosebeşte însă profund de practica forestieră. Fiecare din aceste două activităţi are alt scop şi utilizează în vederea realizării lui alte tehnici, deşi amândouă lucrează cu acelaş material: fenomenele forestiere.

Practica forestieră este activitatea ce are de scop realizarea cantitativă a unui fenomen natural, prin repetarea la infinit a unor tehnici oarecare, cu maximum de randament, odată ce a adoptat acele tehnici. Intocmai ca într'o fabrică unde, odată admis un procedeu de preparare a unui medicament, maşină, etc., procedeul se repetă continuu.

Activitatea de realizare a practicei este foarte complexă şi e constituită din două tehnici: una prin care se realizează scopul (se referă la material), e tehnica de producţiune şi o alta prin care se poate pune în mişcare prima, (se referă la personal, probleme financiare, etc.), tehnica administrativă. Fiecare din aceste două tehnici se rezolvă la rândul lor în metode şi procedee de lucru. Intre aceste două tehnici este o legătură strânsă: tehnica administrativă trebue să rezolve toate condiţiile puse de tehnica de producţiune, să fie o slujitoare utilă, ea neavând alt scop decât să ordoneze mijloacele, pentruca cealalta să dea maximum de randament. Cum prin natura lucrurilor între tehnica administrativă şi cea de producţiune legătura este foarte strânsă, de multe ori tehnica administrativă, neînţelegătoare, poate deveni o frână a celei de producţiune.

Cercetarea forestieră[1]) este activitatea care are de scop aducerea la lumină a unor cunoştinţe nouă în lumea fenomenelor: o clarificare, o precizare, un fenomen nou, etc.; în tehnică: o tehnică silvică necunoscută încă, modificarea vreunui procedeu pe care ulterior practica silvică îl poate adopta sau nu, după cum va fi găsit economic sau nu. (Ex. un sistem de semănare nou, de plantare, de măsurare, de regenerare, de distrugere a unui animal vătămător etc., tehnici bazate pe observare de fenomene noi descoperite).

Deci cercetarea se deosebeşte profund de practică, şi nu numai prin scop, ci şi prin tehnica ei, care e tot atât de complexă ca şi a practicei. Ca şi în cazul practicei, activitatea de cercetare se rezolvă în două tehnici: prima de cercetare propriu zisă (corespunzătoare celei de producţiune) şi o tehnică administrativă. Şi aci rostul celei din urmă este acelaş: de a pune toate cele necesare la dispoziţia tehnicei de cercetare.

In rezumat, dacă în practică idealul este realizarea programului de lucru, cu randamentul şi costul programat, în cercetare interesează căpătarea elementului nou, clarificarea necunoscutului, pentru care ideea de cost şi timp nu e pe primul plan. Fără îndoială că atunci când se organizează cercetarea, aceste elemente intră în calcul, deoarece activitatea de cercetare nu se poate sustrage legilor activităţii umane; dar scopul nu e producţiunea cantitativă, ci găsirea unei necunoscute căutate.

---

[1]) S'ar putea obiecta că termenul de „cercetare" e foarte precis şi orice comentariu e de prisos. Nuanţele de interpretare de care vorbeam în introducere însă, mai ales asupra a ceiace trebue să facă cercetătorul, duc uneori la concluzii prin care rolul acestuia poate fi denaturat.

Deosebirea adâncă între cele două tehnici: a practicei şi a cercetărei face ca paralel cu activitatea practică forestieră, să se nască şi o activitate de cercetare forestieră. Cei ce se ocupă cu producţiunea nu pot îmbrăţişa în acelaş timp şi cercetarea. Desigur că ea poate apare în practică prin iniţiativa particulară a inginerului silvic, care atunci trebue să rupă din timpul activităţii practice pentru a lua firul tehnicei de cercetare. Aceasta e însă posibil numai în anumite limite şi numai în anumite domenii. Când tehnica de cercetare necesită timp prea mult (observaţiuni sistematice de ex.) sau aparatură şi literatură de specialitate, etc., iniţiativa particulară e nevoită să cedeze. Atunci trebue să-i ia locul organizaţia specială de cercetare. Ţinând de învăţământul silvic sau independentă, cercetarea este una şi are caracterele pe care le vom schiţa mai jos.

Am văzut că ceiace face obiectul cercetării şi raţiunea de a fi a ei. este aducerea la lumină a unor noi cunoştiinţe care să poată fi utilizate de practică.

Firesc este să punem întrebarea: ce se înţelege prin cunoştiinţă nouă? Răspunsul diferă după cum se are în vedere practica sau cercetarea.

Pentru practică idea de nou e legată de tot ceiace nu se cunoaşte în practică, deci nu numai de fenomene necunoscute în ştiinţă, ci şi de fenomene sau tehnici cunoscute acesteia, dar care sunt necunoscute, fie că cunoaşterea necesită cunoştiinţe profunde de specialitate, fie că practicianul nu are aparatura necesară de cercetare, etc.

Pentru practică, o cercetare asupra acestor necunoscute cunoscute de ştiinţă, este o absolută necesitate. Ea e urmarea dorinţei de a şti despre ce fenomen este vorba şi, mai ales, ce tehnică poate fi aplicată, într'un caz oarecare. Această categorie de false necunoscute nu fac bineînţeles obiectul cercetării propriu zise, ci al primului pas în cercetare, al primului grad de cunoaştere, şi pe care îl vom numi al analizei. Analiza poate fi de laborator sau de teren. Rezultatele fenomenelor analizate sunt consemnate în buletine de analiză iar prescripţiunile tehnice în instrucţiuni. Când fenomenele analizate sunt frecvente sau tehnicele sunt aplicate de mai mulţi, buletinele sau instrucţiunile pot fi tipărite (instrucţii, manuale, monografii, etc.).

Desigur că idealul ar fi, ca tot ceiace este comun şi frecvent, să fie cu timpul cât mai bine cunoscut de practică, încât apelul la analize să fie cât mai rar; un semn că, în anumite probleme cel puţin, practica a ajuns într'un echilibru perfect.

Analiza este însă izvorul de observaţiuni a noi fenomene. Deaceea fiind de o extrem de mare importanţă, legătura organizaţiei practice cu organizaţia de cercetare trebue să fie cât mai strânsă. Ideal pentru cercetare e ca oridecâte ori se dă de o necunoscută în practică, ea să fie menţionată pentru a putea fi pusă în studiu.

Deşi, după cum am spus, analiza nu reprezintă decât primul pas în cercetare, deşi cu alte cuvinte, ea nu este decât un drum spre ştiinţă, pentru practică este extrem de importantă, ba putem spune că de fapt, pentru practică, este calea cea mai frecventă de utilizare a ştiinţei.

In această funcţiune de analiză, cercetarea are deci rol de informare, de difuzare, de popularizare.

Iată dece organizaţia de cercetare trebue să aibă tot ce e necesar pentru această activitate: literatura, aparatura şi personalul necesar executării analizelor.

Prin această funcţie de analiză, cercetarea poate intra şi în colaborare cu activitatea practică. De exemplu: dacă combaterea insectelor pe o suprafaţă mică, se poate face numai în urma cunoştiinţelor inginerilor silvici din practică, combaterea pe suprafeţe mari, în cazul marilor calamităţi ce presupun de ex. prăfuiri din aeroplan şi deci o tehnică mai rar utilizată, o colaborare îşi poate avea totdeauna locul, ba chiar se impune. Din acest punct de vedere, în toate sectoarele practicei forestiere, credem că există puncte de colaborare. Aceasta trebue să aibă loc totdeauna, atunci când problemele de rezolvat practic sunt de proporţii mari.

Dar organizaţia de cercetare poate merge şi mai departe. Ea poate nu numai să dea indicaţii, sfaturi sau să colaboreze, poate chiar să ia asupra ei anumite practici, care sunt strâns legate de cercetare şi mai greu de realizat în serviciile administrative, de ex.: selecţionare de seminţe, (Ex.: Institutul de Cercetări Agronomice), preparări de seruri şi vaccinuri, (Ex.: Institutul Pasteur), etc.

Dacă pentru practică ideea de nou e foarte largă, pentru cercetare şi cercetător ea e mult mai restrânsă. Ea reprezintă pentru cercetător numai ceiace nu este încă intrat în domeniul ştiinţei şi cum această intrare se face pe calea publicaţiilor de specialitate, nou este numai ceiace nu a fost publicat. Asupra celor publicate, ce stau la îndemâna oricui în cărţi şi studii, constituind un bun universal, la care oricine care e interesat poate face apel, nu se mai revine, decât pentru a se aprofunda problemele, aducându-se la lumină adevăruri nouă.

Cercetarea propriu zisă începe şi ea tot cu analiza, care este unica metodă de cunoaştere. Prin ea am văzut că se ajunge la recunoaşterea de fenomene comune, cunoscute. Dar tot prin ea se ajunge la recunoaşterea de fenomene mai rare, mai puţin cunoscute pentru o ţară sau regiune oarecare, sau pentru o perioadă de timp oarecare. In fine, tot analiza e cea care duce la recunoaşterea de fenomene cu totul necunoscute, deci fenomene absolut nouă.

Impreună cu metoda sintezei ea duce la recunoaştere de relaţiuni de fenomene cunoscute sau relaţiuni noi descoperite, de explicări sau interpretări de fenomene. Şi tot analiza şi sinteza poate duce la o nouă utilizare a fenomenelor sau relaţiilor dintre ele în tehnică, deci la invenţiuni.

Adevărurile, fenomenele, cunoştiinţele ordonate, sistematizate în vederea dirijării activităţii omeneşti ca aceasta să producă ceva, constituiesc ceiace se obişnueşte a se numi o ştiinţă aplicată. Ştiinţele forestiere sunt toate ştiinţe aplicate.

Se obişnueşte a se opune ştiinţelor aplicate o ştiinţă „pură". Această opoziţie are o importantă urmare. Ea dă iluzia pentru unii că între ştiinţa „pură" şi aplicată este o opoziţie, ultima reprezentând ştiinţa în legătură cu practica, iar cealaltă adevăruri generale, etc. De aci şi părerea că în ştiinţa pură se face un fel de cercetare iar în ştiinţa aplicată o altfel de cercetare, deosebită şi poate de un alt grad. Ba se merge şi mai departe, căutându-se să se determine chiar pentru cercetarea forestieră două categorii de organizaţii de cercetare una de ştiinţă „pură" alta de ştiinţă aplicată, cu justificarea că aceasta din urmă corespunde nevoilor practicei.

Argumentarea e o absurditate. Nu există o ştiinţă „pură" opusă ştiinţelor aplicate ci o singură ştiinţă în care adevărurile cunoscute până azi pot fi înlănţuite după natura lor şi din care se pot lua grupe de cunoştiinţe care se înlănţuesc într'un scop oarecare pentru a forma o ştiinţă aplicată. Ştiinţa e una, iar ştiinţele aplicate sunt părţi din ea. Acelaş fenomen, adevăr, cunoştinţă ce aparţine ştiinţei, poate aparţine şi vreunei ştiinţe aplicate.

Voi da un exemplu de o cunoştiinţă care deşi e de ştiinţă „pură", poate fi cu aplicaţie practică. Perii d'n regiunea anală a larvelor de diferite specii de Melolonthinae, sunt diferiţi şi diferit aşezaţi după specie. Astăzi se poate bine determina larva de cărăbuş de alte larve foarte asemănătoare. Este deci un fenomen cu aplicaţie practică. Ar avea vreun sens să ne întrebăm dacă acest fenomen este de ştiinţă pură sau de ştiinţă aplicată? Desigur că cele arătate constituesc un fenomen care în momentul descoperiri a fost înscris in patrimoniul științei. Dar este extrem de util pentru practică. Aparține deci și „științei pure" și celei „aplicate".

De aci rezultă următoarele concluzii:

In cercetarea forestieră, ori cât ar fi aceasta de aplicată — și prin definiție ea așa este — adevărurile ce trebuesc găsite sunt adevăruri științifice și ca atare când sunt descoperite, ele aparțin implicit și științei generale.

Cum descoperirea a ceva nou presupune o amănunțită cunoaștere a fenomenelor unui anumit domeniu, cercetarea impune cercetătorului, implicit, o specializare și în acelaș timp, disciplinarea acestuia de a nu se dispersa pe multe categorii de cunoștiințe, ci de a aprofunda pe cele ce sunt asemănătoare și deci legate între ele. De aceea și specializările nu se pot face decât numai în științele de bază cunoscute: matematică, fizică, chimie, biologie, etc., sau în subdiviziunile lor, sau în tehnicele care se bazează pe aceste științe fundamentele (a se vedea tabloul de mai jos). Tot de aci decurge și obligația pentru cercetător de a arăta mai înainte ceiace cunoaște deja, și de a pune, separat, în lumină contribuția sa personală.

Tot deaci decurge și faptul că și în materie de cercetare aplicată forestieră cercetătorul are nevoe de aceleași cunoștiințe de știință „pură", de aceiași pregătire științifică, de aceiaș disciplină metodologică, ca oricare alt cercetător, din ori ce domeniu.

Ținând seamă totuș de utilitatea cercetărilor, ar urma ca organizațiile de cercetare și cercetătorii să se deosebească între ei, după cum studiază fenomene utile și neutile. Această deosebire ar fi după noi tot atât de absurdă. Cine, cu bună știință, mai caută astăzi să studieze fenomene fără utilitate practică? Acel cercetător ar face-o fie că nu-și cunoaște domeniul de cercetare, fie că vrea cu bună știință să rămână necesar. Cunoscând însă firea omenească, ne întrebăm, cine e cel ce vrea să arate că nu e util? Dar o asemenea clasificare în materie de cercetare forestieră e și fără sens, căci cercetarea „forestieră" prin definiție nu poate urmări decât adevăruri utilizabile în practica forestieră. Totuș dacă am vrea să facem o clasificare a organizațiilor de cercetare, ea s'ar putea face fie pe natură de fenomene cercetate (animală, vegetală, forestieră, agricolă, etc.) fie că sunt independente sau sunt pe lângă învățământ. Le-am mai putea împărți și după dotarea lor: organizații științifice cu mijloace și fără mijloace. Deși o asemenea categorisire teoretic n'ar avea sens, o organizație nu e făcută numai ca să fie, e bine totuș să o remarcăm. Urmarea în acest sens e că organizațiile dotate vor putea rezolva mai repede și din mai variate domenii de cercetări. Cele

Calităţile ce trebue să îndeplinească cercetătorul

Problema programului

mai puţin dotate (ex.: învăţământul) mai încet şi numai categorii de fenomene ce nu cer cheltueli sau personal. Dar calitativ rezultatul trebue să fie acelaş: cunoştiinţe nouă în legătură cu tehnicele forestiere. Nu există ştiinţe de grade diferite, ci adevăruri nouă mai importante sau mai puţin importante, din punct de vedere practic.

Cele arătate până aci ne permit să discutăm pe scurt chestiunea ultimă şi cea mai impotantă a cercetării: ce trebue cercetat? adică programul. Nu ne gândim deloc să epuizăm subiectul, ar fi o imposibilitate. Facem numai câteva observaţiuni.

Cercetarea forestieră este o muncă de completare a unei clădiri constituită de cunoştiinţele actuale. Completarea necesită un plan bine fixat dela început, cu directive bine definite. Aceasta e cerută mai ales când organizaţia este special întemeiată pentru cercetare. Prin însăşi actul de constituire a organizaţiei independente, se subînţelege că există un program ce trebue realizat. Deaceea dela început trebue îndepărtată o eventuală nedumerire, cu foarte importante urmări practice. Ea este următoarea: dacă nu ştim fenomenele ce vrem să le descoperim nici nu le vom putea programa şi deci cerceta şi vom aştepta să întâlnim descoperiri noui. Nu în felul acesta se pune problema programului. Dela început trebue precizat că organizaţiile de cercetare, mai ales cele a căror preocupare exclusivă e cercetarea, trebue să ia în studiu fapte, fenomene sau tehnici insuficient cunoscute în practică, fapte pe care dacă le vor analiza, determina, măsura, etc. vor şti sigur că vor aduce ceva nou. Cu un cuvânt baza întregului program şi permanenţa lui îl va constitui descrierea a ceiace ştim bine că există dar nu este suficient cunoscut. Cu un cuvânt, cunoaşterea realităţii forestiere. Un asemenea program va da permanent de lucru colaboratorilor şi va fi şi util. Util prin cunoştiinţele care vin, util prin faptul că necunoscute noi vor fi puse, vrei nu vrei, sub ochii cercetătorului, care astfel va face şi descoperiri nouă (că aceasta trebue să aibă permanent şi un interes special, e o chestiune de calităţile ce trebue să îndeplinească cercetătorul, chestiune ce nu ne interesează aci).

Trebue să constatăm dela început că din cauza extrem de complexei activităţi, cum e activitatea forestieră, programul nu va fi uniform pentru toate domeniile de activitate. In Institute mai unitare (ex. Institutul Meteorologic, Geologic) problema e aproape aceiaşi pentru toţi colaboratorii. In cercetarea forestieră lucrul acesta e o imposibilitate. O privire asupra tabloului alăturat, arată că diferitele tehnici forestiere duc la cercetări în domenii de ştiinţă foarte

TABLOUL TEHNICELOR FORESTIERE

Tehnica . . .	duce la cercetări din ştiinţa...
Creşterea pădurilor Protecţia pădurilor Ocrotirea vânatului Piscicultura în ape de munte	Biologiei (pentru chestiuni în legătură cu flora şi fauna) Chimiei şi Meteorologiei (pentru chestiuni în legătură cu solul şi atmosfera)
Instalaţii de transport Construcţii Exploatare Industrializare Corectarea torenţilor	Mecanicei şi Rezistenţei materialelor.
Măsurarea arborilor Măsurarea pământurilor Estimarea valorilor	Matematicei
Ordonarea tăerilor Administrarea	Ştiinţelor sociale şi economice

variate, ba chiar, cred că nu e exagerat când spunem că absolut toate ştiinţele, sunt reprezentate la baza ştiinţelor forestiere: matematica-fizica-mecanica-chimia-biologia-ştiinţele sociale. In tabloul alăturat se poate uşor constata aceasta. Deaceea un alt punct în determinarea programului este mărginirea preocupărilor la ceiace strict ne interesează, concentrarea asupra problemelor din miezul practicelor forestiere. Iată dece cred că ar fi bine ca stabilirea problemelor să se facă şi cu reprezentanţii autorizaţi ai practicei forestiere şi permanent, prin legăturile organizaţiilor de cercetare cu organele practicei forestiere. Această măsură va avea şi o urmare în aprecierea lucrărilor ştiinţifice executate: nu din punct de vedere al lucrării în sine (dacă e metodologic lucrată) dar dacă lucrarea e utilă şi trebue să fie utilă de vreme ce e inspirată de practică. Fără îndoială că, în ultima instanţă, tot cunoscătorul problemei poate să arate ce se poate cerceta şi cum, dar colaborarea cu practica se impune.

O ultimă problemă a programului este aceea a mijloacelor de realizare. Cum sunt de regulă mărginite, cum activitatea de cercetare forestieră e multiplă, sigur că problema mijloacelor de realizare se va pune într'una dacă nu se face despărţirea de ceiace am numit probleme permanente ale programului, de problemele venite accidental. Pentru problemele permanente, acceptate de toţi (şi de practicieni) se impune o completă finanţare, căci logic, dacă aceasta nu se face, cercetarea încetează. Pentru problemele ce intervin neprogramate, finanțarea trebue făcută după o apreciere a utilității lucrării.

*

In concluzie credem că cele arătate mai sus s'ar putea cristaliza astfel:

1. Cercetarea forestieră e o activitate prin care

a) se aduce cunoștiințe informative din domeniul științelor actuale ori de câte ori practica le cere.

b) se aduc la cunoștință noi adevăruri din lumea fenomenelor sau tehnicei forestiere.

2) Cercetarea trebue să aibă un program care să fie fixat, pe lungă durată, în probleme indicate de preferință de practicieni, probleme ce pot da de lucru în mod constant cercetătorilor.

3) Să aibă fără discuție dotația necesară (în bani, material, personal) urmăririi cercetărilor ce constituesc programul de lucru.

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière.

L'auteur examine les caractères qui doivent être réalisés par la recherche forestière, ayant comme point de départ ses liaisons avec la pratique forestière qui détermine la recherche forestière.

En conclusion:

a) La recherche forestière doit accomplir la fonction d'apporter de connaissances informatives sur les réalités de notre pays et de découvrir de nouveaux phénomènes ou de nouvelles techniques forestières.

b) Pour les problèmes indiqués par la pratique, elle doit avoir un programme fixé pour longtemps.

c) Pour executer les recherches, il faut avoir le nécessaire (personnel, matériel et de l'argent).

ACORDUL MIC CA BAZĂ A LUCRĂRILOR IN EXPLOATAREA PĂDURILOR

Ing. ROMEO RAȘCANU

Exploatarea pădurilor în regie este în general dificilă și incomodă, căci presupune foarte multă osteneală, un bagaj mare de cunoștințe teoretice și practice și angajează mari răspunderi bănești.

Este deajuns — de exemplu — să se proecteze și să se construiască instalații de debit și transport greșit, pentru ca manipulația să se scumpească enorm și să devină nerentabilă. Ba chiar de multe ori materialul poate să rămână în parchet constituind astfel o mare pierdere, atât pentru exploatator cât şi pentru economia naţională.

Mai ales în regiunile muntoase, unde intervine în cel mai înalt grad technica propriu zisă a exploatărilor, rezolvarea practică a problemelor de exploatare trebue făcută cu mult calcul şi curaj.

De aceia de obiceiu se predă lucrările de exploatare în antrepriză, mărginindu-se în cel mai bun caz să se execute în regie doar (cum numim noi) prima fază de manipulaţie, adică fasonatul.

Se mai adaugă şi faptul că exploatatorul începător nu are la îndemână date statistice şi norme ştiinţifice precise (literatura indigenă fiind foarte săracă la acest capitol), aşa încât frumoasele lucrări de exploatare devin apanajul antreprenorilor empirişti şi hrăpăreţi, cari deţin cu multă stricteţe secretul profesional. Antreprenorul are interesul să realizeze maximum de câştig cu minimum de osteneală pe spinarea proprietarilor de păduri, cât şi mai ales pe aceia a lucrătorilor forestieri.

De aceia este o datorie technică-economică şi socială să introducem lucrările în regie, iar aceasta nu o vom reuşi decât detronând marea antrepriză şi punând la loc de cinste acordul mic, lucrând cu companii de 2—10 oameni pentru ca eventualul beneficiu să satisfacă cât mai multă lume, nu să se acumuleze într'o singură pungă.

Insă nu este mai puţin adevărat că atunci când propunem o soluţie, ea trebue să fie constructivă şi nu destructivă. In consecinţă trebue mai întâiu să cunoaştem noi mai mult decât antreprenorul, adică să dominăm şi să ne creiem datele statistice autohtone referitoare la randamentul lucrătorilor, pentru toate fazele de manipulaţie a diverselor produse exploatate; adică să cunoaştem perfect prestaţiile zilnice ale lucrătorilor. Numai astfel vom putea introduce acordul mic.

Deasemeni pentru fixarea acordurilor mici pe teren trebue să cunoaştem cât mai amănunţit topografia parchetului, cât şi cantităţile şi calitatea materialului, pe care dorim să-l exploatăm.

Ţinem să precizăm încă dela început că, noi înţelegem prin exploatare întreaga gamă de operaţiuni pe care trebue s'o suporte lemnul din picioare până ce ajunge la o cale ferată industrială sau la o şosea pe care se poate practica tracţiunea automobilă sau hipomobilă, care să ducă materialul în centrele de industrializare sau de consum. Subliniem aceasta deoarece în contractele de vânzare de păduri — bazate pe condiţiile generale de exploatare din 1912 — se face deosebire între exploatarea şi scoaterea materialelor din pădure, făcând astfel termenul de exploatare sinonim numai cu tăerea şi curmarea, vorbind de lemn rotund, sau cu fasonatul, când se referă la lemnul de foc.

Totodată pentru ca interpretarea cifrelor, pe care le vom da mai jos şi pe care se bazează acordul mic — privind prestaţiile medii zilnice ale lucrătorilor — să fie cât mai luminoasă, vom lămuri sumar şi succint ce înţelegem noi prin acea gamă de operaţiuni pomenită mai sus, care pentru noi însemnează fazele de lucru sau de manipulaţie. Aceste faze de lucru nu sunt deci altceva decât componentele exploatării de pădure. Nomenclatura lor poate varia regional; noi vom întrebuinţa terminologia depe valea Trotuşului.

Pentru lemn rotund (răşinoase sau foioase).

a) Tăere şi curmare. Prin această fază înţelegem doborîrea, curăţirea de crăci (cepurirea), cojirea şi curmarea la lungimile potrivite cerute de fabrică pentru comenzi (adică se face şi sortarea brută). Se lucrează cu joagărul şi toporul.

b) Corhănitul, este operaţia prin care se aduce lemnul dela cioată până la un drum de scoatere construit în pădure, sau la o altă instalaţie stabilă (care să conducă lemnul la o rampă de încărcare). Se întrebuinţează ca unealtă ţapina. De multe ori butucii se grupează mai mulţi la un loc şi de aici se bagă pe o construcţie simplă (pe pământ sau căptuşită cu butuci) numită plancă. Se recomandă ca planca să taie curbele de nivel sub un unghiu potrivit pentru a nu se sparge lemnul. Nu se admite să se corhănească butuci pe plănci când plouă, din acelaş motiv.

Distanţa medie pentru care vom da cifrele este de 150—200 m.

c) Datul după vite, sau prinderea la tânjeală, este aranjarea definitivă a butucilor într'o vale, unde este construit un drum în vederea prinderii lor cu ajutorul cioflincilor, penelor şi cârceilor în urma animalelor de tracţiune. Fază executată de ţapinari.

d) Trasul. Scoaterea butucilor din parchet cu ajutorul animalelor de tracţiune pe un drum de scoatere construit în pădure. Aici cifrele vor fi numai aproximative, deoarece trasul este în funcţie de distanţă, de supra structura instalaţiei, de sezonul de tras, de felul animalelor de tracţiune (cai sau boi), de sezon, etc. Noi am tras pe distanţe variind între 1,5—3,5 Km. în condiţiuni foarte variate de supra structura instalaţiei, sezon şi animale. Aici ar fi interesant de făcut un studiu bazat pe tona-kilometrică în funcţie de aceste variabile.

e) Intreţinerea drumului de tras. Iarna se va curăţi drumul de zăpadă şi se presară pământ ars şi piatră pisată pe drum (în care scop se construesc vetre dealungul drumului) pentru a împiedeca alunecarea puternică; iar vara se va uda drumul ca s'o înlesnească. Deasemenea se înţelege şi reparaţiile uşoare ale drumului în cazul când se strică.

f) Stivuirea este aşezarea butucilor pe o rampă sau într'un depozit atunci când din anumite motive lemnul nu se poate transporta imediat. Tăierea de iarnă se stivueşte la bălănci, pentru ca uscarea să se facă în bune condiţiuni: cea de vară nu, deoarece lemnul este uscat. Această fază este accidentală şi se execută de ţapinari.

g) Incărcatul la vagon este aranjarea butucilor ce vin pe rampă în vagoane c. f. i., fază ce se execută tot de ţapinari.

Pentru lemn de foc.

a) Fasonatul. Doborîrea, curăţatul de crăci, curmarea în bucăţi de 1,03 m lungime, despicarea în blăni şi stivuirea în figuri. Se lucrează cu joagărul şi toporul.

b) Corhănitul. Transportul lemnului din figuri până la un jilip. Se execută cu ajutorul unor construcţiuni foarte simple numite cuşcae sau portative, care pot fi purtate de oameni şi care se înşiră cap la cap pe teren. Pentru ca alunecarea să se facă lesne se ung portativele cu parafină. Lucrătorii întrebuinţează o unealtă numită oroc cu care trag blănile. Distanţa la care se corhăneşte este 100—200 m.

c) Ulucăritul. Scoaterea materialului din parchet pe uluc (canal, jilip) uscat. Se întrebuinţează parafina pentru alunecare. Distanţa la care se ulucăreşte (dintr'o singură bătaie) este de 800—1200 m.

d) Plutitul. Scoaterea lemnului din parchet pe uluci de apă. Distanţa de plutit 1000—3000 m.

e) Incărcatul la vagon. Aranjarea lemnelor pe platforme c. f. i. în vederea transportului în gări.

In sfârşit, dăm ultimile lămuriri asupra tabloului de prestaţii zilnice în exploatarea de pădure.

Acest tablou a fost alcătuit în anul 1943 la exploatarea Comăneşti-Bacău (pe Valea Trotuşului) aparţinând Soc. „Foresta Italo Română". Marile lucrări s'au efectuat în regie şi s'a ţinut cu scrupulozitate evidenţa zilelor lucrate a cantităţilor manipulate.

Cifrele din rubrica „prestaţia zilnică" sunt cifre medii stabilite pentru întreg anul (deoarece lucrările au fost executate în mod continuu în toate sezoanele) şi în toate condiţiile de teren muntos. In cazuri particulare, adică pentru o lucrare care se execută într'un anumit sezon si într'o configuraţie definită a terenului, cifrele prestaţiilor vor suferi modificări în plus sau în minus, pivotând însă pe aceste medii anuale.

Caracteristicile pădurilor și ale exploatării.

Pădurile au fost cumpărate dela Principele N. D. Ghika-Comănești.

Volumul este cca. 300 m³ la Ha. Procentul rășinoaselor este de 50%. Procentul lemnului subțire 25%. Tăerile se execută ras.

Tablou de prestații zilnice în exploatarea de pădure

Felul manipulației	Faza de lucru	Prestația totală m³, mst, ml	Zile lucrate	Prestația zilnică m³, mst, ml
Lemn rotund brad	Tăere și curmare . .	70.000	23.774,25	2,90
	Corhănit	99.000	15.700,25	6,30
	Tras la c. f. i.	65.801	6.557,25	11,80
	Dat după vite	65.801	3.746,50	17,60
	Intreținerea drumului.	65.801	5.462,25	12,00
	Stivuit	20.380	903,25	22,50
	Inc. vag. c. f. i. . . .	63.144	3.441,—	18,30
Lemn rotund fag	Tăere și curmare . .	7.511	1.637,—	4,60
	Corhănit	10.801	1.958,25	5,50
	Tras la c. f. i.	10.218	1.653,75	6,20
	Dat după vite	10.218	921,—	11,00
	Intreținerea drumului.	10.218	1.183,—	8,60
	Stivuit	3.029	252,75	12,00
	Inc. vag. c. f. i. . . .	9.186	993,25	9,20
Lemn foc fag	Tăere și curmare . .	122.092	48.054,—	2,50 [1]
	Corhănit	92.182	10.404,50	8,80
	Tras la c. f. i.	6.604	826,50	8,00
	Intreținerea drumului.	6.604	251,50	26,29
	Ulucărit	91.337	8.613,—	10,60
	Plutit	15.870	2.024,50	7,80
	Stivuit	1.196	54,—	22.10
	Inc. vag. c. f. i. . . .	80.086	3.465,75	23,00
Manele de brad	Tăere și curmare . .	115.339	438,—	236,00
	Corhănit	136.539	415,—	329,00
	Tras la c. f. i.	197.539	142,50	1.386,00
	Dat după vite	197.539	104,—	1.900,00
	Intreținerea drumului.	197.539	58,—	3.405,00
	Inc. vag. c. f. i. . . .	211.143	231,50	839,00

---

[1] Inălțimea figurei de 1,30 m.

Alcătuirea unui deviz de exploatare de pădure.

Se face în prealabil estimaţia cantităţilor de materiale din parchet (K).

Se stabileşte apoi simbria zilnică pentru pălmaşi (S) şi cărăuşi (S') corespunzătoare timpului în care se execută exploatarea.

Tabloul ne va da prestaţiile zilnice mijlocii (p, p' p"), pentru diferite faze de manipulaţie pentru pălmaşi şi P prestaţia pentru cărăuşi.

Preţul unitar la o fază de manipulaţie va fi deci:

$$\frac{S}{p},\ \frac{S}{p'},\ \frac{S}{p''},\ \ldots\ldots$$

iar costul total al lucrării:

$$C = K\left(S\left(\frac{1}{p} + \frac{1}{p'} + \frac{1}{p''} + \ldots\right) + S'\frac{1}{P}\right).$$

Le petit accord economic comme base des travaux dans l'exploitation forestière.

L'auteur montre la nécessité de remplacer, dans les travaux de l'exploitation des forêts, la grande entreprise, par le petite accord, en utilisant de petites équipes de 2—10 ouvriers.

Dans le tableau inclus dans l'article, on donne les prestations journalières des ouvriers dans les diverses phases de l'exploitation. Les données ont été obtenues en 1943 dans les forêts situées sur la vallée Trotuş (Moldavie), exploitées par la Soc. Foresta Italo-Română. On a obtenu 300 m³ à l'ha, dont 50% résineux et 25% bois de petites dimensions. La coupe a été exécutée à blanc-étoc.

STATUL ÎN INDIVIZIUNE CU PĂDURI MOŞNENEŞTI

de GEORGE RUSU
Avocat C. A. P. S.

Există o controversă în chestiunea administrării, în special a exploatării pădurilor, în cari Statul este în indiviziune cu cete de moşneni. Intr'o speţă, Statul este coproprietar asupra 5/6 din pădure; se pretinde totuş, să se supună dispoziţiilor luate de organele de conducere ale obştei moşnenilor în privinţa întregei păduri.

Mi-am propus a trata problema în mod public, în coloanele acestei reviste, pentru ca din discuţiile ce se vor ivi, să se poată ajunge la o soluţie definitivă a litigiului.

In privinţa administrării pădurilor moşneneşti, este cunoscută dispoziţia din Codul Silvic, după care acestea se pot vinde pentru exploatare numai prin licitaţie publică, prin mijlocirea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, şi că orice vânzare făcută contrar acestei prevederi este nulă de drept şi de nul efect, putând invoca această nulitate orice persoană interesată.

De altă parte, există în Codul Silvic un text, care dispune, că „înstrăinările făcute de unul sau mai mulţi moşneni sau răzeşi a dreptului lor indiviz nu pot avea alt efect, decât a substitui pe cumpărător în aceleaşi drepturi indivize, pe cari le avea vânzătorul, rămânând cumpărătorul supus la toate restricţiunile acestei legi".

S'ar părea, că din coroborarea acestor texte urmează a se trage concluzia, că şi Statul aflat în indiviziune cu o obşte a moşnenilor, ar fi obligat, să se supună regulelor de administrare prevăzute pentru moşneni, în special în ceeace priveşte vânzarea la licitaţie publică.

Această ipoteză s'ar baza pe presupunerea, că, toate pădurile Statului în indiviziune cu moşneni, sunt la origina lor păduri moşneneşti, achiziţionate prin cumpărări. O asemenea presupunere este contrazisă însă de o altă prevedere a Codului Silvic, conform căreia „în caz, când obştia se află în indiviziune cu o persoană morală sau cu particulari, cari ei sau autorii lor nu au făcut parte din obşte, eşirea din indiviziune se va face conform dreptului comun". (Art. 36 al. 4).

Din acest text reeşind, că însuş Codul Silvic recunoaşte existenţa unor coproprietari nemoşneni, în indiviziune cu moşnenii, nu pare verosimil temeiul tras din dispoziţia privitoare la subrogarea achizitorilor de păduri dela moşneni, în obligaţiile acestor din urmă.

Dar, s'ar mai putea susţine că, deşi în Codul Silvic se prevede calea dreptului comun pentru eşirea din indiviziune între coproprietarii nemoşneni şi moşneni, întrucât nu există nici o dispoziţie legală privitoare la administrarea unor asemenea păduri, aceasta înseamnă, că numai eşirea din indiviziune se face după dreptul comun, administrarea însă pe baza normelor referitoare la pădurile cetelor de moşneni din Codul Silvic.

Nici acest argument nu poate rezista unei critici, tocmai fiindcă îi lipseşte un fundament juridic, rezultat din un text de lege.

Un atare fundament este neapărat necesar. In regimul de proprietate individuală dreptul de administrarea a patrimoniului, fie al persoanelor particulare, fie morale, nu poate fi restrâns sau reglementat, decât prin legi anume.

Aceste restricţii, în afară că sfera lor de aplicaţiune este fixată prin textele de legi respective, îşi au justificarea specială pentru diferitele categorii de bunuri, încât numai în mod excepţional s'ar potrivi un caz cu celălalt. Dispoziţiile privitoare la pădurile moşneneşti îşi au explicaţiunea în scopul de a se apăra cât mai bine interesele moşnenilor, cari nu pot participa direct la administrarea bunurilor lor, punându-i la adăpostul oricărei posibilităţi de abuzuri din partea conducătorilor obştiilor. In acelaş scop de apărare a intereselor Statului, în ceeace priveşte bunurile sale, în speţă a pădurilor, există alte dispoziţii, cari iarăşi trebue să-şi găsească aplicaţiune în plenitudinea lor.

Restricţiunile prevăzute pentru o categorie de bunuri nu pot fi deci extinse pe cale de interpretare asupra altei categorii, nici pentru raţiune de text şi nici pentru consideraţiunile cari au determinat felul acelor restricţiuni.

Rămâne astfel stabilit, că în indiviziune cu păduri moşneneşti pot fi coproprietari, — persoane fizice sau morale, între cari şi Statul, — nemoşneni, cari nu pot fi supuse în mod obligator dispoziţiilor de administrare şi exploatare privitoare la pădurile moşneneşti şi cu atât mai puţin le sunt opozabile măsurile luate de către organele de conducere ale obştiilor de moşneni, fără participarea sau fără adeziunea lor.

Pentru aceste păduri, în raporturile dintre proprietarii moşneni şi nemoşneni, se va aplica, în lipsa unor dispoziţii anume, în totul dreptul comun, atât în ceeace priveşte eşirea din indiviziune, cât şi în ceeace priveşte administrarea şi exploatarea.

Cum se traduce în fapt aplicarea dreptului comun, în cazul coproprietăţii Statului cu cete de moşneni, dela care am pornit şi pe care trebue să-l lămurim?

Evident, că cea mai ideală soluţie ar fi eşirea din indiviziune, înainte de a se păşi la întocmirea formalităţilor în vederea exploatării. Eşirea din indiviziune nu se poate face însă întotdeauna în mod practic, spre mulţumirea tuturor părţilor, sau alteori, nu este indicată tocmai din punctul de vedere al avantajelor de exploatare a suprafeţei întregi. Este important deci de văzut, cum se procedează în cazul exploatării acestor fel de păduri, sub durata indiviziunii.

Intâiu, urmează a se examina dela caz la caz, chestiunea provenienţii pădurilor Statului, aflate în indiviziune cu cele moşneneşti.

Dacă vom constata, că sunt cumpărate dela moşneni, situaţie pentru care dispoziţiile Codului Silvic sunt categorice în sensul, că cumpărătorul este supus la toate restricţiunile legii privitoare pe moşneni, este natural, ca şi Statul să suporte aceeaşi consecinţă, ca şi cumpărătorii particulari, neexistând în privinţa sa nicio excepţie în dispoziţiile codului.

Această origină poate fi descoperită, fără nici un dubiu, la cumpărările făcute dela moşneni sub regimul de aplicare a Codului Silvic.

La pădurile aflate deja în patrimoniul Statului la intrarea în vigoare a codului, problema este mai complicată. La acestea numai în puține cazuri va putea fi dovedită proveniența dela autori moșneni, și în acestea desigur s'a urmat cu normele de administrare privitoare la pădurile moșnenești, Statul fiind considerat ca participant cu parte indiviză în ceata moșnenilor. Astfel, că în privința lor nu poate exista nicio controversă.

Celelalte păduri, între cari și cele trecute asupra Statului prin secularizare, în general nu vor putea fi caracterizate ca păduri moșnenești și în privința acestora, pentru raporturile dintre Stat și obștiile moșnenești vor fi valabile normele dreptului comun. Aceasta, după cum am văzut, și în ceeace privește exploatarea.

O primă formă a acesteia va fi exploatarea în regie, prin o activitate comună a Statului și a obștei; mod de exploatare admis de lege pentru ambele părți; numai vânzarea, fie a pădurii pentru exploatare, fie a materialului lemnos exploatat, este condiționată de forma licitației. La o exploatare comună nu poate fi vorba de vânzare, fiecare parte atât Statul, cât și obștea moșnenilor, primindu-și în natură cota respectivă de lemne.

Dacă nu se cade de acord asupra exploatării în regie, se va putea scoate în vânzare prin licitație publică întreaga pădure, cu respectarea normelor prevăzute pentru ambele categorii de păduri, prețul împărțindu-se proporțional cu cotele de proprietate.

In cazul, că Statul nu înțelege, să vândă partea sa de pădure, iar obștea nu consimte la exploatarea în regie, aceasta din urmă va trebui să-și scoată în vânzare prin licitație publică partea sa indiviză de pădure; caz, în care Statul va putea să cumpere partea de pădure a moșnenilor, pe prețul eșit la licitație. Dacă nu o face, urmează a se conveni cu cumpărătorul asupra exploatării.

Dacă nu s'ar putea ajunge la un consens asupra nici uneia din aceste forme, ceeace este exclus, atât administrația pădurilor Statului, cât și a moșnenilor fiind pendinte de acelaș Minister, se va recurge la instituirea unui sechestru judiciar, cu aplicarea din partea acestuia a dispozițiilor privitoare la ambele categorii de păduri.

Prin acestea se epuizează toate cazurile, cari se pot ivi la exploatarea pădurilor moșnenești aflate în indiviziune cu Statul.

S'ar mai putea întâmpla, ca pentru acoperirea unor nevoi imediate, datorite împrejurărilor de răsboiu, Statul să nu poată aștepta împlinirea nici uneia din aceste forme, ci să procedeze singur la exploatare. Intr'un asemenea caz Statul nu este obligat să pună la dispoziția obștei întreaga valoare a lemnelor, pentru ca aceasta să o împartă şi coproprietarilor moşneni, ci numai suma corespunzătoare cotei sale de proprietate, fireşte cu darea socotelilor.

L'Etat en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires.

En Roumanie, il y a une controverse dans la question de l'administration et surtout de l'exploitation des forêts dont la propriété est à l'Etat en indivision avec des petits propriétaires eux-mêmes en indivision.

Dans la lumière des dispositons du code forestier roumain, l'auteur examine les solutions qu'on peut adopter dans les divers cas possibles.

CERCETAREA LEMNULUI IN EXPERTIZELE JURIDICE

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

In procesele ce se ivesc din cauza nerespectării condiţiunilor de livrare a materialelor lemnoase sau ca urmare a unor defectuoase întrebuinţări a acestora în construcţiuni sau prelucrări diverse, sunt hotărîtoare, în cea mai mare măsură, concluziunile expertizelor tehnice. Ele trebue să răspundă de cele mai multe ori la întrebări în legătură cu determinarea speciei, a epocii tăierii lemnului şi a felului de manipulare a lui sau să stabilească, uneori în piese fabricate, calitatea materialului livrat, starea sănătăţii acestuia, cauzele care au condus la degradarea lui, timpul când s'a produs, defectele de folosire în construcţii sau prelucrări, etc.

O altă categorie de procese au ca obiect furtul de materiale lemnoase. Expertizele tehnice au de stabilit, în general, provenienţa materialului. data aproximativă a furtului sau tăierii arborilor, identificarea materialului în diverse obiecte presupuse ca fiind confecţionate din el, determinarea valorii degradării materialului, etc.

Sunt însă crime sau furturi diverse, care nu au ca obiect lemnul, iar dela autorii cărora rămân uneori corpuri delicte din lemn. Problema fundamentală este aceea de a identifica pe baza lor autorii furtului sau crimei. Poliţiştii, procurorii şi apoi judecătorii fac atunci apel la experţi, pentru ca din cercetarea corpurilor delicte să li se furnizeze elemente, care combinate cu alte informaţiuni să-i pună pe urmele vinovaţilor. In asemenea cazuri colaborarea între experţii tehnici şi organele justiţiei este mult mai strânsă, rezultatele unora şi altora trebuind să fie continuu discutate, coordonate, întregite.

Pentru rezolvarea problemelor ce se pun expertului tehnic, cunoştinţele acestuia despre structura, însuşirile fizice, mecanice şi chimice ale lemnului sau privitoare la procedeele de prelucrare şi influenţa acestora asupra însuşirilor lemnului, etc.. trebuesc temeinic completate de cunoaşterea tehnicilor de observare, măsurare, analizare, desenare sau fotografiere a probelor. Procedeele şi adaptările diverselor tehnici folosite în asemenea cercetări sunt deosebit de interesante, deşi de foarte multe ori sunt extrem de simple.

In cele ce urmează, vom schiţa cum au fost făcute cercetările lemnului într'un caz citat în literatură şi în câteva asemenea cazuri prezentate nouă.

Intr'un articol [1]) publicat de Arthur Koehler, dela Laboratorul produselor forestiere din Madison-U. S. A., se arată tehnica folosită în cercetările care au condus la descoperirea răpitorului şi ucigaşului copilului col. Lindbergh, crimă ce a produs vâlvă foarte mare acum mai bine de un deceniu.

Scara folosită de cel ce a furat copilul a fost principalul corp delict şi probele ce s'au putut produce din cercetarea ei au fost hotărîtoare pentru identificarea răpitorului în persona lui Hauptmann şi dovedirea vinovăţiei acestuia.

Dela prima examinare a scării s'a văzut că ea nu era fabricată, ci lucrată de mână, deci putea da indicaţiuni asupra particularităţilor celui ce o făcuse. S'a observat imediat că ea era lucrată de un nespecialist şi că nu fusese folosită până la răpirea copilului. Prin determinarea speciei şi sortimentelor din care erau făcute diversele părţi ale scării s'a conturat în mare zona de unde proveneau materialele. La o cercetare mai atentă a pieselor scării, pe unele din ele s'au observat urmele cuţitelor maşinii de rindeluit, constatându-se că maşina avea opt cuţite, din care unul era defect şi lăsa urme caracteristice (fig. 1 şi 2). Pe baza lor s'a putut identifica firma dela care provenea materialul, firmă la care lucrase Hauptmann.

Alte urme caracteristice au fost observate pe părţile laterale şi pe unele trepte ale scării şi s'a determinat ca fiind provenite dela cuţitul unei rindele de mână. Mai târziu s'a descoperit rindeaua în garajul lui Hauptmann şi o bucată de scândură pe care erau aceleaşi urme (fig. 3). După urmele lăsate de fierăstrăul cu care se făcuseră găurile pentru trepte şi după unele tăieturi pe marginile câtorva trepte, s'a văzut că fierăstrăul lăsa o tăietură groasă de 0,035 inch, iar printr'un calcul matematic complicat, spune A. Koehler, s'a dovedit că fierăstrăul folosit avea 10 dinţi pe inch. Două asemenea fierăstrae s'au găsit apoi la Hauptmann.

---

[1]) Arthur Koehler: Technique used in tracing the Lindbergh kidnaping ladder. The Journal of Criminal Law and Criminology, Vol. 27. Nr. 5, 1937, pag. 712—724 [Extras].

Câteva găuri de cuie de pe o margine a scării au arătat că aceasta fusese făcută dintr'o scândură folosită anterior, iar faptul că pe marginile găurilor nu erau urme de rugină şi că materialul era de calitate inferioară, a condus la ipoteza că scândura provenea din interiorul unei construcţii din categoria hambare, garaje, mansarde, etc. Mai târziu s'a găsit că bucata de scândură fusese tăiată din duşumeaua mansardei lui Hauptmann. Dovada s'a făcut prin compararea inelelor anuale din secţiunile transversale ale bucăţilor (fig. 4) şi cu

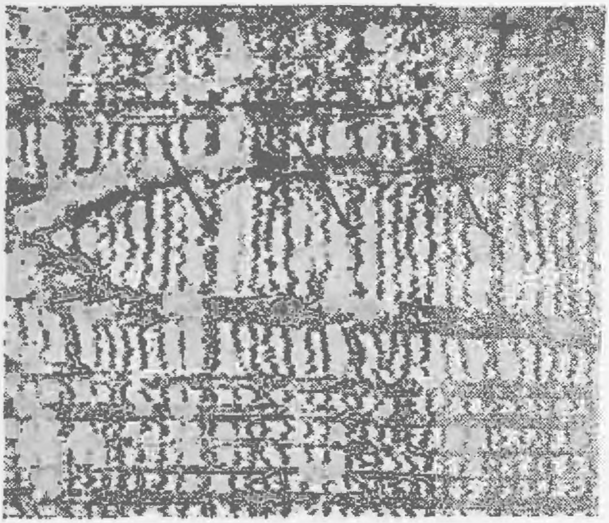

Fig. 1. — Urmele cuţitelor maşinii de rindeluit pe unele din piesele scării (săgeţile indică urmele cuţitului defect).

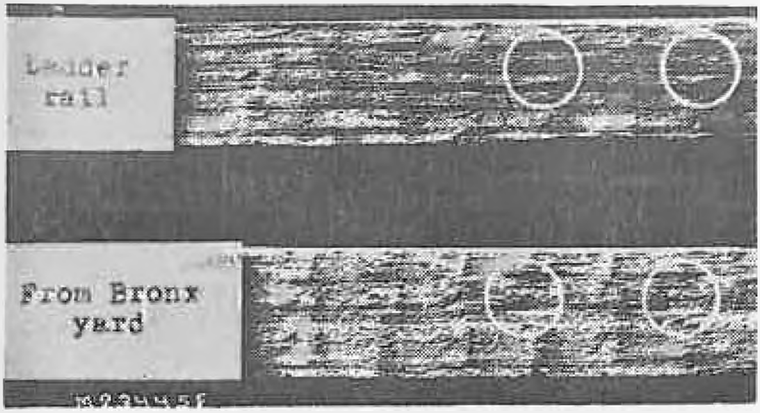

Fig. 2. — Comparaţie între urmele de pe scară şi cele de pe materialul găsit la firma unde lucrase Hauptmann.

ajutorul locurilor şi dimensiunii găurilor de cuie, etc. Au fost cercetate încă urmele dălţii folosită la scobitura găurilor, ale ciocanului cu care s'au bătut cuiele, rumeguşul din găurile cuielor, etc.

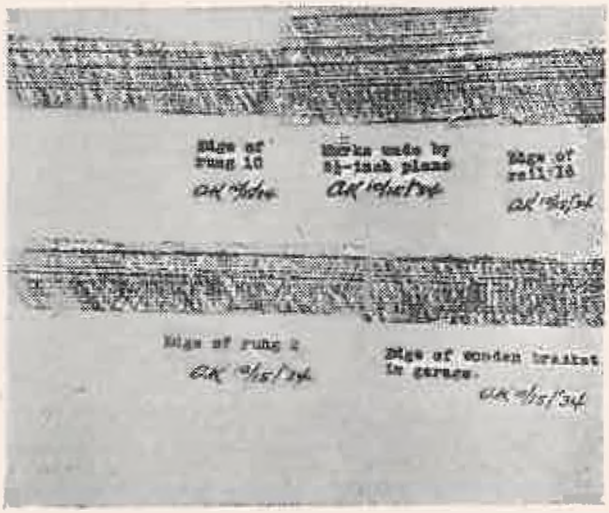
Edge of rung 10
Marks made by ½-inch plane
Edge of rail 16
Edge of rung 2
Edge of wooden bracket in garage.

Fig. 3. — Comparaţie între urmele făcute de cuţitul rindelei de mână găsită la Hauptmann şi acelea de pe scară şi de pe scândura unui raft din garajul lui.

Observaţiunile deduse din cercetarea scării au determinat organele poliţiei să dea atenţiune deosebită rindelei, fierăstrăului, bucăţii de scândură găsită la Hauptmann, precum şi lipsei unei bucăţi din podeaua mansardei acestuia, obiecte cu care s'a putut face foarte clar proba vinovăţiei lui.

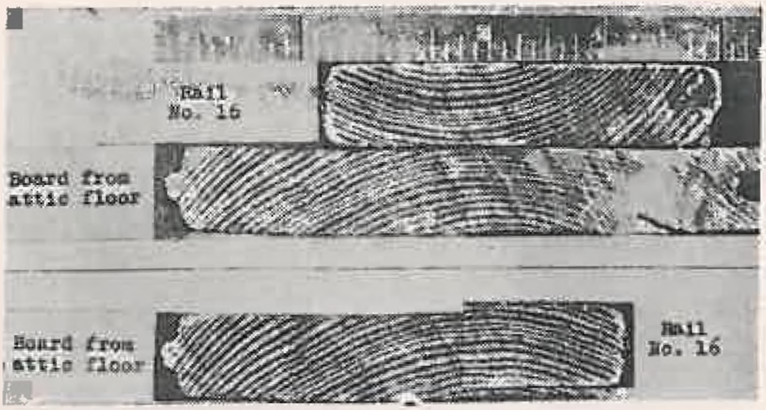
Rail No. 16
Board from attic floor
Board from attic floor
Rail No. 16

Fig. 4. — Comparaţie între inelele anuale din secţiunea transversală a unei piese din scară şi acelea ale scândurii din podeaua mansardei lui Hauptmann.

Urmele cuțitelor mașinei de rindeluit ca și ale rindelei de mână nu au fost vizibile decât în camera neagră, în lumină venită dintr'o parte sub un unghiu foarte ascuțit. Pentru compararea urmelor lăsate de cuțitul rindelei de mână s'a folosit și o metodă foarte simplă. Pe piesele cu urme s'au așezat bucăți de hârtie subțire și s'au frecat apoi ușor cu un creion moale. Pe hârtie se imprimau urmele foarte clar și prin alăturarea lor s'a putut face o perfectă comparare a acestora (fig. 3). Compararea inelelor anuale din secțiunile transversale ale scândurilor s'a făcut cu ajutorul fotografiilor (fig. 4). Pentru stabilirea influenței contragerii asupra urmelor lăsate de cuțitele rindelei mecanice și de mână sau asupra dimensiunilor fiecărei piese din scară, au fost necesare măsurători foarte fine.

Urmărirea în amănunt a modului cum s'a făcut cercetarea este foarte instructivă pentru cei ce vor să vadă metoda de lucru într'un caz atât de dificil.

*

Să vedem acum câteva cazuri de asemenea cercetări care ni s'au cerut nouă.

Cele mai frecvente au fost acelea de a determina specia și sortimentul materialului presupus ca nefiind livrat conform convenției, ca de ex.: livrarea unor traverse sau doage de cer în loc de gorun, ori declararea la vamă sau la transportarea pe C. F. R. a unei specii exotice drept una indigenă sau a unui sortiment superior ca unul inferior (scânduri de claviatură drept material pentru lăzi) pentru a se obține un tarif redus.

Determinarea speciei s'a făcut în deosebi prin examinarea microscopică. Greutăți intervin în special la identificarea stejarilor, fiindcă sub microscop, cu posibilitățile de până acum, diferența între diversele specii de stejar este foarte greu de făcut.

Identificarea sortimentului real al materialelor se face pe baza determinării speciei, dimensiunilor și calității lor. Operațiunea este simplă când caietele de sarcini și tarifele vamale sau de transport nu dau suficiente preciziuni în definirea diverselor categorii de materiale.

Caietele de sarcini pentru traverse de fag prescriu ca arborii să se doboare în intervalul 15 Octomvrie—15 Martie, considerând că acest timp corespunde în general perioadei de repaos vegetativ. Intr'un proces pornit din cauza nerespectării termenului de 15 Martie, s'au analizat probele luate din traversele care se prelucraseră din arbori doborîți după această dată. Examinarea s'a făcut la microscop și a constat în a vedea dacă s'au format celule de lemn timpuriu la limita ultimului inel anual, deci dacă doborîrea s'a făcut după începerea perioadei de vegetație. Lucrul se poate face, fiindcă între celulele lemnului târziu și timpuriu este o diferență sensibilă chiar la speciile cu vase mici și împrăștiate (fig. 5). Când doborîrea s'a făcut după mai mult timp dela începerea vegetației, formațiunea de lemn timpuriu se vede chiar cu un măritor mai puțin puternic (fig. 5 d). Evident examinarea probelor nu poate spune decât dacă materialul a fost tăiat înainte sau după începerea perioadei vegetative sau, cel

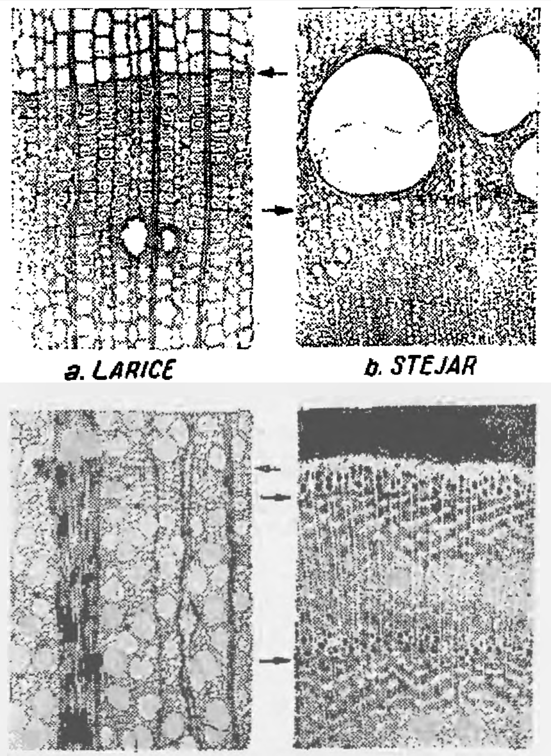
a. LARICE
b. STEJAR
c. FAG
d. ULM

Fig. 5. — Diferența între aspectul lemnului târziu și timpuriu la câteva specii (săgețile arată limitele între lemnul târziu și timpuriu).

mult, dacă această limită s'a depășit cu mult, în fond deci tocmai aceea ce se voiește prin fixarea termenelor din caietele de sarcini. Pentru ca examinarea să fie posibilă, este necesar ca probele din traverse să cuprindă lemnul până la coaje. Dacă nu se găsesc asemenea traverse, probele se iau din cioatele arborilor doborîți după data fixată.

In anul 1935 ne-au fost trimise de către o judecătorie mai multe topoare și barde împreună cu câteva capete din bucățile arborilor tăiaţi dintr'o plantaţie. Intrebarea era dacă vre-o bucată de lemn a fost tăiată cu una din uneltele trimise.

Sub lumină proectată dintr'o parte, pe tăieturile pieselor s'au identificat câteva urme mai pronunţate la unele şi abia vizibile la altele, după gradul de ascuţire a toporului. Urmele erau datorite ştirbiturilor din tăişul topoarelor. Instrumentele de tăiere, oricât ar fi de ascuţite tot au în tăişul lor diverse neregularităţi, care pot lăsa urme caracteristice. Chiar tăişul unui brici de ras, dacă este privit sub un măritor puternic, apare ca un fierăstrău. Pentru comparaţia acestor urme cu acelea pe care le-ar face topoarele, am făcut cu ele tăieturi în parafină adusă la un anumit grad de înmuiere, pentru ca aceasta să nu se sfarme, dar nici să se prindă pe fier. La compararea distanţelor dintre urme s'a ţinut seama de contragerea lemnului prin uscare. (Fig. 6).

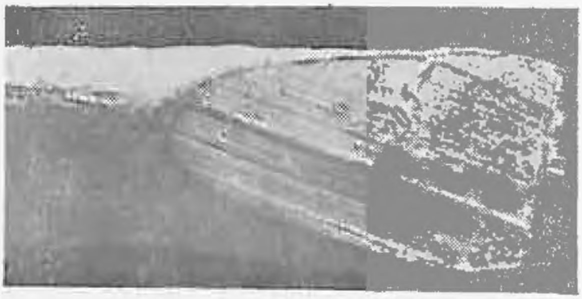

Fig. 6. — Urmele lăsate de topor pe o bucată de lemn (foto Gr. Eliescu).

Dela un presupus delicvent s'a confiscat un material lemnos sub învinuirea că fusese doborît şi furat din pădure, să zicem, în anul 1944. Acuzatul a susţinut că avea materialul cumpărat de doi ani. Din materialul confiscat s'au tăiat două probe (secţiuni transversale) şi s'a cerut să se spună când au fost doborîţi arborii respectivi. Numai cu aceste piese de probă lucrul nu era posibil. De aceea s'a propus următoarea metodă de lucru.

In pădurea din care se presupune că a fost tăiat materialul, se iau câteva rondele dela diverşi arbori şi se caută să se găsească un inel sau un grup de inele caracteristice prin mărime şi asociaţie faţă de celelalte. Numărând inelele anuale din afară înăuntru se determină anul formării lor. Se caută apoi pe secţiunile din materialele confiscate inelul sau grupul de inele caracteristice şi, numărând inelele dela acestea în afară, se stabileşte anul formării ultimului inel anual, deci al doborîrii arborilor (fig. 7).

Din exemplele acestea se vede că în cercetările justiţiei se pun uneori probleme de specialitate înaintată în studiul lemnului. Colaborarea între organele justiției și specialiștii respectivi devine deci o necesitate. Posibilitatea de a rezolva astfel de probleme depinde în mare măsură de felul în care sunt luate și întreținute piesele de probă. Deaceea, colaborarea trebue să înceapă chiar dela acest moment al cercetărilor.

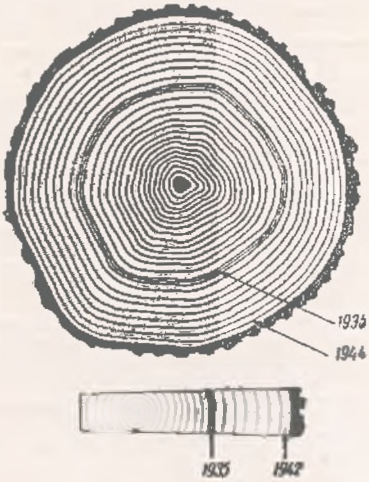

Fig. 7. — Determinarea anului tăierii arborelui pe baza unor inele anuale caracteristice arboretului din care provine.

Pentru cei ce lucrează cu lemnul, acest gen de cercetări este interesant și captivant prin problemele ce se pun și prin eforturile ce trebuesc făcute spre a găsi calea de lucru care să conducă la rezolvarea lor.

L'étude du bois dans les expertises juridiques.

Dans les procès qui naissent du fait que les conditions de fourniture des matériaux en bois ne sont pas remplies ou dans les vols de semblables matériaux, les conclusions des expertises techniques sont décisives. De même, quand les corps du délit des crimes ou des vols sont en bois, l'étude de ceux-ci peut donner de précieux renseignements pour l'identification des coupables.

Pour résoudre les problèmes qui se posent à l'expert technique, les connaissances qu'il a sur la structure, les propriétés physiques et chimiques du bois, sur les différents moyens de travailler le bois ainsi que sur l'influence que ces moyens ont sur la structure du bois, etc., doivent être complétés avec de sérieuses connaisances sur les techniques d'observer, de mesurer, d'analyser, de dessiner ou de photographier les pièces à étudier.

Ce genre d'étude est très intéressant et captivant par les problèmes qui se posent et par les efforts qu'on doit faire pour trouver la voie qui peut conduir à leur résolution.

Dans cet article il est montré la technique employée par A. Koehler dans les études qui ont conduit à l'identification de celui qui a enlevé l'enfant de Lindbergh, ainsi que les procédés utilisés par l'auteur pour la résolution de quelques cas spéciaux qu'il a rencontré.

POENILE DIN PĂDURI, GOLURILE DE MUNȚI ȘI REFORMA AGRARĂ

de Ing. I. ZEICU

Legiuirile de reformă agrară din trecut, fie cele din 1921 fie cele anterioare, au tratat domeniul forestier ca o anexă a domeniului agricol, fără a atribui pădurilor, cari se găsesc în majoritatea cazurilor la munte și la coline, însemnătatea pe care o au în viața economică a țării, neglijând astfel interesele populației, pripășită cu așezările ei în apropierea sau chiar în cadrele masivelor forestiere. Din acest punct de vedere trebue să recunoaștem că făuritorul actualei legi de reformă agrară a fost mai grijuliu cu domeniul forestier, cu rolului lui în economia generală a țării și cu scopul ce trebue să-l urmărească în primul rând pentru ridicarea standardului de viață a sătenilor dela munte și coline, stabilind prin alin. penultim al expunerii de motive, că regimul pădurilor va fi reglĕmentat printr'o lege specială. Se pare, deci, că s'a urmărit o distincție între domeniul agricol și cel forestier, ceea ce noi nu putem decât să menționăm ca notă de reală înțelegere pentru nevoile pădurilor și a populației din jurul lor.

Totuși, se pune azi în discuție problema dacă, in sensul actualei legi a reformei agrare, nu ar fi cazul a se considera poenile interioare sau perimetrale din păduri, cum și golurile de munți, ca terenuri expropriabile, considerând că ele se folosesc prin cultura agricolă și ar putea intra în dispozițiile art. 3 alin. h, din lege.

Lăsând la o parte interpretarea juridică, nouă ne revine datoria a fixa rolul technic al poenilor și golurilor de munte pentru a trasa, dacă este posibil, o linie de separație între domeniul agricol și silvic.

A. — *Poenile din pădurile* dela munte și coline, își datoresc origina în majoritatea cazurilor acțiunei vânturior năprasnice cari au bântuit cu multă furie în trecut, desgolind versanți întregi de orice vegetație forestieră, peste care s'a instalat vegetația erbacee mai avantajată de natură și de cerințele pășunatului.

Avem apoi poeni creiate de cerințele din trecut ale exploatării pădurilor. Muncitori specialiști aduși de prin Karintia, Slovacia și din alte părți, au fost instalați în pădurile virgine din lanțul carpatic (Maramureș, Baia Mare, Munții Cugirului și chiar în Clisura Dunării) la exploatări cari au durat zeci de ani, după care muncitorii au rămas pe loc ca embaticari ori și-au vândut căsuțele de lemn la populația săracă din jur, care împinsă de mizerie trebuia să accepte viața aspră de izolare.

Mai avem, apoi, poeni provenite pe urma exploatărilor, rămase de ani de zile neîmpădurite, fie din cauza pășunatului abuziv care nimicea plantația, fie din cauza altor factori naturali cari au contribuit în repețite rânduri la nereușita plantației sau, în sfârșit, datorită neplantării în termen a parchetelor exploatate.

Rostul poenilor în pădure este multiplu. Ele servesc mai întâi ca puncte de orientare în masivele forestiere întinse, apoi ca loc de instalarea cantoanelor silvice, a caselor de adăpost pentru turism și în fine, ca teren de hrană pentru vitele personalului silvic sau pentru vitele folosite la cărăușitul produselor forestiere, fără a mai vorbi de cerințele vânatului din păduri.

Deci, un număr redus de poeni, repartizate uniform prin pădure, a căror suprafață în total să nu însumeze un procent mai mare de 3%, este neapărat necesar gospodăriei forestiere. Iar acele care întrec aceste nevoi curente, de obicei sunt prevăzute, astfel după cum impune art. 8 din Codul Silvic, chiar prin dispoziţiunile amenajamentelor, a fi împădurite în timpul când ajung la exploatare arboretele din jurul lor.

Datorită, însă, unei politici forestiere cu totul lipsite de înţelegere pentru progresul populaţiei de munte, s'a admis a se instala la noi un procent prea mare de poeni mărunte în păduri, cari constituesc nu numai tot atâtea „cuie de ale lui Pepelea" pentru domeniul forestier, dar, cari au determinat ca personalul silvic de pază să-şi recruteze, în mod regulat, delicvenţii silvici din rândul acestor ţărani instalaţi cu terenurile de cultură în inima pădurilor. Ca să dau exemplu, amintesc că pădurile Ocolului silvic (Caps) Moldova-Nouă sunt împestriţate cu 370 poeni, în care se găsesc instalate 847 proprietăţi săteşti, în majoritate cu case pe ele, însumând în total 625 ha. Rezultatul firesc este că arborii mai de seamă din aceste păduri nu ajung nici când la maturitate, fiind furaţi de populaţie înainte de vreme, iar venitul pădurii se reazimă pe încasările din delicte. Cazul nu este izolat, ci frequent chiar şi in Munţii Apuseni şi în munţii din judeţul Hunedoara.

O politică forestieră raţională trebue să ţintească a-i scoate pe aceşti săteni din mijlocul pădurilor, spre a se asigura liniştea atât de necesară desvoltării normale a pădurilor. Nici economia agricolă nu poate susţine sensul raţional al culturii poenilor. Este stabilit că arborii, prin umbra ce o fac în jurul lor, dar mai ales prin razele soarelui care se reflectează dela arbori asupra plantelor cultivate în apropiere, influenţează defavorabil desvoltarea acestora din liziera pădurii, până la adâncime egală cu de două ori înălţimea arborilor. Plantele care rezistă mai bine insolaţiei sunt ierburile, cari înţelenind terenul, îl scutesc în acelaş timp şi de spălăturile apelor provenite din precipitaţiunile atmosferice atât de frequente la coline şi la munte. Producţia ierbii din umbra pădurii este însă de calitate inferioară şi redusă în cantitate.

Se impune, deci, neapărat, a se face o strictă delimitare între terenurile de cultură agricolă şi cele de cultură forestieră, eliminându-se toate înclavele existente, nicidecum să se creeze altele noui.

In concluzie, poenile, chiar dacă s'ar cultiva cu plante agricole, trebuesc privite ca anexe ale pădurilor cu cari constituesc un singur corp şi o singură unitate economică, iar infiltrarea proprietarilor ţărani în poenile din pădure trebue redusă, prin comasarea poenilor la marginea pădurilor şi nici decum încurajată.

B. — *Golurile de munte* sau *zonele alpine* ale munţilor înalţi, sunt situate deasupra subzonei de vegetaţie a molidului (picetum).

Zona superioară de vegetaţie a molidului nu constitue o linie izoipsă pentru toţi munţii, ci ea variază foarte mult dela munte la munte şi chiar şi la acelaşi munte după expoziţia versanţilor şi structura fizică a solului. In general putem spune că ea oscilează între 1.400 şi 1.700 m altitudine deasupra nivelului mării. Ceva mai mult, limita aceasta superioară nu constitue aproape niciunde o linie fixă, ci ea prezintă o trecere lentă dela pădure la terenul înierbat. Această trecere se face prin slăbirea consistenţei pădurii, care, pe măsură ce urcă spre vârful muntelui, devine mai pipernicită, până ce se reduce la grupuri de molizi. Printre aceştia se strecoară din ce în ce mai mult pătura ierbacee, până ce ea reuşeşte să îmbrace suprafeţe mai întinse, adică golul de munte propriu zis. Acesta, mai poate fi întretăiat de grohotişuri de stânci, în jurul cărora s'a instalat pinul târâtor (jneapănul, jepul, jipul).

Aceste goluri de munţi în cadrul legilor de reformă agrară din 1920, au fost foarte greşit tratate ca unitate aparte, căci prin împroprietărirea comunelor în goluri şi menţinerea pădurilor de sub ele pe seama altui proprietar, s'a dat naştere la o mulţime de conflicte între personalul silvic de paza pădurilor şi între proprietarii vitelor duse la păşunat. Nemulţumirea a luat naştere dela zona de protecţie, care se întinde dela limita sinuoasă a golurilor până în jos la pădurea de raport pe adâncime de 150—500 m.

Pădurea cu drept cuvânt susţine că are neapărată nevoe de această zonă pe care a constituit-o pădurea de protecţie, cu regim de perpetuare, din mai multe motive:

1. Ea apără pădurea de raport în faţa avalanşelor de zăpadă, care ar nimici în fiecare primăvară orice încercare de replantare a pădurii după exploatare, care la masivele de molid nu se poate face decât prin tăere rasă.

2. Ea constitue un baraj în calea vitelor cari păşunând în gol, cu greu pot fi reţinute a nu străbate şi în parchetele plantate dacă ele s'ar învecina direct cu golul.

3. Ea mai este şi o perdea de protecţie contra furiei vânturilor, ocrotind arboretele în vederea obţinerii arborilor cu structură technologică de mare valoare.

De altă parte, golul de munte, cu economia pastorală, este şi el avizat la zona împădurită din jur, căci:

1. Intemperiile foarte frequente la munte, împing vitele adeseori la adăpostul pădurii;

2. Materialul lemnos necesar, nu numai la construcţia stânelor dar chiar pentru focul de toate zilele, folosit la obţinerea produselor lactice, nu poate fi adus dela distanţă mare;

3. Producţia de iarbă la adăpostul zonei păduroase şi dintre boschetele de molid este, contrar principiilor dela coline şi şes, mult mai bogată, tocmai pentrucă în atmosfera cu vânturile reci de la munte, insolaţia dintre boschete avantajează creşterea ierbii în solul amendat de humusul acelor căzute. Acest fapt îl confirmă chiar vitele cari rod cu multă predilecţie iarba din jurul boschetelor.

4. In fine, izvoarele reapar nu în gol, ci în pădurea de sub gol, care prin sistemul radicilar adâncit până la rocă, readuce apa la suprafaţă.

Deci, zona pădurii de protecţie serveşte deopotrivă pădurea de raport situată din jos de ea, întocmai după cum susţine şi economia pastorală a golului de munte, care se întinde în sus.

Pe măsură ce golul urcă spre vârfuri, el este întretăiat de tuferişurile de pin târîtor (jneapăn, jep) şi de ienuper, cum şi de zâmbrii (Pinus cembra), mai ales în Retezat, cari pun stăpânire pe blocurile de stânci desprinse de intemperiile sutelor de ani din crestele pleşuve ale muntelui.

Rolul pinului târîtor este foarte important pentrucă:

1. El apără golul de munte contra rostogolirii grohotişului de pietre care, luat de avalanşă, primăvara în timpul topirii zăpezilor, poate cauza distrugeri nebănuite;

2. El este primul pionier, care prin acele bogate ce le leapădă contribue la formarea păturii vegetale potrivită economiei pastorale;

3. El reţine apele din precipitaţiunile atmosferice, pe care le strecoară printre stânci pentru a le reda la vale sub formă de izvoare.

Evident, pe cât de importantă este existenţa pinului târîtor şi a ienuperului pe locuri stâncoase, pe atât de anti-economică devine prezenţa sau menţinerea lui pe terenuri cari ar putea fi aservite culturii ierbacee ce se găseşte la mare strâmtoare pe urma înmulţirii oilor.

Rezultă, deci, că zona alpină, împreună cu vegetaţia forestieră de tuferişuri (pin târîtor, ienupăr, smârdar şi afinet) situată deasupra pădurii, joacă un rol foarte important de indiscutabilă protecţie pentru existenţa şi buna producţie a golurilor de munte.

In concluzie, trebue să accentuăm, că golurile de munţi cu economia lor pastorală, nu pot constitui o unitate economică cu sorţi de desvoltare şi propăşire în viitor, decât dacă sunt tratate astfel cum le indică starea lor de interdependenţă faţă de pădure.

C. — Ca rezultat final al expunerii trebue să *accentuăm rolul technic important pe care-l au poenile în economia forestieră unde ele servesc ca auxiliare preţioase*, iar dacă în unele păduri, suprafaţa lor depăşeşte procentul maxim de 3‰, *rostul lor nu poate fi altul decât reîmpădurirea* pentru a le putea încadra din nou în masivele de producţie lemnoasă, căci oricât de mare ar fi *suprafaţa lor, ele s'au născut în contul şi în dauna domeniului forestier* care mai ales în subzona pădurilor de antestepă luptă încă cu o serie de factori necunoscuţi care îngreuiază refacerea stejerişurilor dispărute.

Deci, chiar dacă poenile s'ar expropria în baza legii de reformă agrară, ca terenuri folosite pentru cultura agricolă, s'ar face cea mai mare greşeală dacă ele s'ar da spre împroprietărire ţăranilor. Ele s'ar putea da cel mult spre folosinţă interimară, până ce vine cu reforma anunţată pentru domeniul forestier.

Tot la fel se prezintă concluziunile finale şi pentru golurile de munte cari se găsesc în strânsă interdependenţă cu zonele forestiere de a căror raţională existenţă şi repartiţie au neapărată nevoe pentru o prosperă producţie în viitor.

Faţă de aceste concluziuni, *atât în privinţa poenilor, cât şi în privinţa golurilor de munţi nu poate exista decât o singură concluzie finală: exproprierea, chiar dacă se face înainte de reforma forestieră, să rămână bine făcută în favorul Statului, urmând a fi folosite în sezonul de faţă de către acei crescători de vite cari le-au folosit şi anul trecut*, cu respectarea — bine înţeles — a contractelor vechi de arendare intervenite înainte de 23 Martie 1945, *iar evidenţa de inventar şi administraţia acestor bunuri nu poate fi încredinţată, interimar, decât numai serviciului silvic (C.A.P.S.), care în regiunile respective dispune de personalul necesar ,urmând ca noua reformă ce se va legifera pentru domeniul forestier* să se poată preocupa de viitoarea aşezare a proprietăţii forestiere în fond şi anexe, cu înglobarea poenilor şi a golurilor de munţi în rostul lor firesc, impus de o cumpănită exploatare a întregului complex forestier.

Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi de réforme agraire.

L'auteur montre que les clairières des forêts et les alpages ne doivent pas être considérées comme de terres agricoles.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

CONTRIBUŢIUNI LA CUNOAŞTEREA FOLOASELOR MATERIALE ALE VÂNĂTOAREI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Foloasele pe care le aduce statistica într'o întreprindere economică sunt bine cunoscute. Activitatea întreprinderii nu poate fi îndreptată pe drumuri sigure fără jaloanele pe care ni le pun la dispoziție cifrele seci, dar care totuşi spun aşa de mult. Cu cât activitatea întreprinderii este mai întinsă, cu atât şi statistica este mai folositoare. Acest lucru este în deosebi util, indispensabil chiar, în activitatea instituţiilor de Stat, care prin însăşi natura lor se întind asupra ţării întregi, iar la conducerea lor nu totdeauna există continuitate. Pentru dirijarea activităţii instituţiei şi mai ales pentru a putea lua măsuri legislative judicioase, datele statistice sunt de un nepreţuit folos pentru oricare conducător.

Referindu-ne la domeniul economiei vânatului, constatăm că date statistice avem extrem de puţine. In ultimii cinci ani, nu am văzut nici măcar o statistică a vânatului împuşcat anual, deşi aceasta este cea mai simplă şi cea mai uşor de întocmit. Cu atât mai puţin ne putem aştepta la o evaluare a efectivului de vânat stabil viu şi a repartizării lui în ţara întreagă.

Foloasele materiale ale vânătoarei, adică valoarea economică a vânatului, au fost adeseori scoase în evidenţă, în deosebi atunci când împotriva acestei nobile îndeletniciri se îndreptau atacuri din afară. Se ştie că în această materie, foloasele imateriale covârşesc pe cele materiale, totuşi latura prozaică nu trebue neglijată, pentru a nu indispune pe proprietarul de pământ. Intr'adevăr, în economia forestieră s'a făcut de mult constatarea că proprietarul nu-şi preţueşte pădurea şi nu o conservă decât în măsura în care aceasta îi aduce un venit mulţumitor; caută să scape de ea, prin vânzarea în întregul ei, sau prin parcelarea şi vânzarea la săteni, îndată ce nu mai este mulţumit cu venitul ce-i produce. Iar vânzarea în parcele mici către ţărani, adică pulverizarea pădurii, însemnează desfiinţarea ei, deoarece mai curând sau mai târziu se ajunge la defrişare, oricâte legi i-ar sta împotrivă. Lucrurile se petrec la fel şi când este vorba de vânat: proprietarul nu va manifesta nici un interes faţă de un bun care nu-i produce un venit satisfăcător, sau asupra căruia nu poate dispune. De aceea, acordând foloaselor nemateriale toată preţuirea pe care o merită, nu trebue să neglijăm nici latura materială pe care vânătoarea o poate avea şi fără de care nu ne putem aştepta la concurs din partea proprietarului de pământ care nu este adept al zeiţei Diana.

Sunt în situaţia de a putea da cifre asupra unui sector din valoarea economică a vânatului, anume arenda din dreptul de vânătoare dela pădurile Statului. Datele care urmează oglindesc situaţia dela 1 Martie 1942 şi sunt culese dela toate ocoalele silvice Caps., în număr de 181. Toate cifrele sunt luate din contractele de arendarea dreptului de vânătoare [1]).

Nr. curent	Direcţiunea regională silvică	Suprafaţa pădurii			Arenda anuală totală pe direcţiuni silvice	Arendă anuală la hectar pe direcţiuni region. silv.		
		arendată	nearendată	Total		medie	minimă	maximă
		Ha	Ha	Ha	Lei	Lei	Lei	Lei
1	Chişinău	51.171	109.686	160.857	156.299	3,05	1	66,66
2	Cernăuţi	29.804	39.933	69.737	86.097	2,89	1	15,50
3	Iaşi	67.917	35.241	103.158	117.389	1,73	0,34	3,80
4	Bacău	153.075	67.869	220.944	155.550	1,02	0,35	11,00
5	Constanţa	43.494	55.296	98.790	121.093	2,79	0,50	16,00
6	Bucureşti	142.169	55.715	197.884	483.472	3,40	0,25	53,33
7	Piteşti	96.611	75.350	171.961	212.638	2,20	0,41	47,50
7	Craiova	119.334	62.514	181.848	269.770	2,26	0,33	26,00
9	Lugoj	147.946	46.411	194.357	133.400	0,90	0,05	12,33
10	Arad	92.387	34.699	127.086	147.246	1,59	0,18	30,07
11	Sebeş	84.645	55.297	139.942	156.506	1,85	0,54	27,00
12	Cluj a Moţilor	27.007	41.621	68.628	10.210	0,38	0,25	0,56
	Total	1.055.560	879.632	1.735.192	2.049.670	1,94		

---

[1]) In prezent, dreptul de vânătoare din pădurile Statului este dat în arendă de către Direcţiunea Economiei Vânatului şi nu de Casa Pădurilor Statului, cum ar fi normal.

Din examinarea acestui tablou, putem trage următoarele concluziuni, referitoare la situaţia dela data de 1 Martie 1942:

1. O suprafaţă păduroasă de 679.632 Ha, adică 39% din totalul de 1.735.192 Ha cât reprezentau pădurile Statului în graniţele dela 1942, nu era arendată. Astăzi, situaţia ar putea fi ameliorată. Totuşi, este sigur că o mare întindere păduroasă încă nu este dată în arendă, aşa încât trebuinţele de terenuri ale vânătorilor din centrele mari orăşeneşti pot fi satisfăcute din acest prisos, deci fără a prejudicia interesele localnicilor.

2. Venitul brut anual din arendarea dreptului de vânătoare era de 2.049.670 lei. Cifra aceasta reprezintă arenda înscrisă în contractele de arendare, deci care ar trebui plătită, iar nu suma efectiv încasată. In acelaşi an bugetar (1941/42), venitul brut din vânzarea produselor lemnoase şi nelemnoase, fără arenda din dreptul de vânătoare[2]), a fost de 2.770.550.000 lei. Aşadar, venitul din vânat reprezintă 0,074% adică mai puţin de a mia parte din venitul celorlalte produse ale pădurii (lemn, iarbă, fructe, plante medicinale, etc.).

Rezultatul unei vânători organizată de Soc. de vânătoare a ingnierilor silvici din Arad.

3. Arenda anuală medie la hectar raportată la suprafaţa arendată în ţara întreagă, este de 1,94 lei, deci hectarul produce aproape 2 lei. Pe Direcţiuni regionale silvice, ea variază între 0,38 lei la Direcţiunea Cluj a Moţilor, care administrează numai păduri din Munţii Apuseni şi 3,40 lei la Direcţiunea

---

2) Contrar afirmaţiunii din „Carpaţii", Nr. 8/944, pag. 214, veniturile din dreptul de vânătoare nu intră sub nici o formă, în bugetul C. A. P. S., ci în acela al Direcţiuni Economiei Vânatului (Minist. Agr. şi Dom.).

Bucureşti. De remarcat, că cele mai mari arenzi au fost în regiunea de câmpie (Bucureşti şi Chişinău), iar cele mai mici în regiunea muntoasă: Munţii Apuseni, Direcţiunile Lugoj şi Bacău care administrează păduri, în covârşitoare majoritate, de munte.

4. Arenda anuală la hectar, calculată pe păduri, variază în limite foarte largi: 0,05 lei la Direcţiunea Lugoj şi 66,66 lei la fosta direcţiune dela Chişinău. La nici o Direcţiune regională silvică, arenda minimă nu depăşeşte 1 leu, pe când cea maximă este cuprinsă între 0,56 lei (Dir. Cluj a Moţilor) şi 66,66 lei (fosta Dir. Chişinău). Această mare diferenţă între arenzile minime şi maxime ne îndreptăţesc să presupunem că nu s'a urmărit o politică în ce priveşte fixarea arenzilor. Altfel nu ar fi posibil ca arenda la hectar să varieze dela 1 la 120 (0,56 faţă de 66,66) sau chiar dela 1 la 1300 (0,05 faţă de 66,66). Este greu de crezut ca un teren să fie de 1300 ori mai valoros decât altul.

Invăţămintele pe care le putem trage din cele expuse mai sus sunt:

a) Este necesar să se organizeze o statistică vânătorească;

b) La 1 Martie 1942, mai mult de o treime din pădurile Statului nu era arendată; deci vânătorii fără terenuri pot fi satisfăcuţi din plin;

c) Dată fiind variaţia însemnată între arenda minimă şi maximă în diferite regiuni, variaţie nejustificată de calitatea terenului, se impune o stabilire judicioasă a cifrei arenzii, ţinând cumpănă dreaptă între interesele proprietarului de pământ şi ale vânătorului.

Contributions à la connaissance des bénéfices matériaux de la chasse.

L'auteur montre le montant réalisé en 1942 par l'Etat roumain de l'affermage du droit de chasse dans ses forêts. Il ne représente que 0,074% de la rente obtenue par la vente des produtis ligneux des mêmes forêts. En moyenne, un ha de forêt affermée pour la chasse ne produit, par an, que 2 lei.

CĂRŢI NOI

Ing. At. M. Haralamb :

Păşunatul, capacitatea de absorbţie a solului, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea.

Bucureşti, 1945; 36 pagini.

(A se adresa la Soc. Progresul Silvic)

C R O N I C A

INTERNĂ

● Pădurea şi tehnica silvică în planificarea folosirii spaţiului naţional.

In ciclul de comunicări organizat de Academia de Agricultură dela noi. D-l Prof. *M. Drăcea*, membru titular al acestei Academii, a făcut, în ziua de 22.II.1945, o comunicare intitulată ca mai sus.

D-sa începe prin a arăta că acum un sfert de veac silvicultorii identificau o noţiune care a trăit şi-şi are azi existenţa asigurată: *conştiinţa forestieră*. De data aceasta, D-sa dă un trup, un conţinător acestei noţiuni, recunoscând *lumea silvică* drept o entitate aparte. In centrul acestei *lumi* dăinuesc şi activează toţi aceia dintre noi cari au raporturi imediate şi strânse, de orice natură, cu pădurea şi cu produsele acesteia: proprietarii, exploatatorii de păduri, industriaşii şi comercianţii de lemn, corpul silvic, lucrătorii de pădure şi populaţia care are raporturi imediate şi strânse cu pădurea. Inăuntrul acestei lumi silvice mai stau toate organele de stat şi toţi factorii politici, cari prin chemarea lor au intervenit în raporturile dintre om şi pădure.

După ce defineşte lumea silvică, conferenţiarul arată importanţa ei, expunând cum s'a prezentat şi se prezintă în alte ţări şi la noi.

In a doua parte a comunicării, se arată diferitele stadii prin care a trecut pădurea, aiurea şi la noi, ca întindere, faţă de nevoile agricole ale omului, până la stabilirea unor *hotare precise*. Se stăruie asupra necesităţii fixării pentru totdeauna a acestor hotare, arătându-se avantajele ce decurg din această precizare.

In legătură cu hotarele de viitor ale pădurii, se relevă fenomenul îmbucurător al revenirii arborilor pe locuri de unde a fost gonit: perdele de protecţie în câmpie, reîmpădurirea nisipurilor şi a terenurilor degradate, etc. Consideră definitiv procesul de cantonare a pădurii noastre naturale. Arătând că este cazul ca acest proces să fie susţinut prin orice mijloace, indică unele din acestea.

In al treilea rând, d-l Prof. M. Drăcea se ocupă de un grup de fenomene intitulat cu un termen generic: *intensificarea solicitării poporului faţă de păduri şi faţă de foloasele şi de produsele acestora.*

Vremurile de după război vor necesita mari cantităţi de lemne pentru refacerea regiunilor pustiite de război. Surogatele acestuia vor avea deasemeni o mare căutare. In perioada de după războiul trecut, această solicitare nu am simţit-o din cauza marilor suprafeţe de păduri defrişate pentru creiare de izlazuri. Se va putea întâmpla chiar ca lemnul să se ia la întrecere şi cu unele produse agricole, în ce priveşte procurarea fibrelor textile şi a celulozei. Producerea gazului din lemn va cere la rându-i mari cantităţi. Toate acestea vor face să crească enorm preţul lemnului, fapt care va duce la raţionalizarea folosirii lui şi la evitarea risipei de până acum. Tehnica exploatării şi a industrializării, la rându-i, se va raţionaliza şi mai mult.

Marile nevoi de lemne ne vor obliga pe alt plan, să ameliorăm masivele noastre forestiere, astfel ca să ne dea maximum de lemn şi de cea mai bună calitate.

In a patra şi ultima parte a comunicării, conferenţiarul se ocupă de: *Mărimea unităţilor economice în economia forestieră.* Ca urmare a evoluţiei sociale şi economice a popoarelor, domeniul forestier se descompune treptat în unităţi din ce în ce mai mici. Pulverizarea unităţilor forestiere are urmări foarte grave, atât în ce priveşte interesul individual al proprietarului, cât şi în ce priveşte interesul general al comunităţii. In agricultură se mai poate polemiza asupra avontajiilor micii proprietăţi; în materie forestieră însă, polemica pe această chestiune este închisă de mult. Noţiunea de „întins", de „întindere apreciabilă" este cuprinsă până şi în definiţia pădurii ca organism material. *Impărţirea pădurii, însemnează moartea ei.* Căile care duc la desfiinţarea pădurii sunt multe; conferenţiarul trece în revistă pe unele din ele. Se arată apoi dezavantajele micei proprietăţi forestiere. In ultimă analiză· gospodăria forestieră în micile unităţi se loveşte la orice pas de greutăţi, care o scumpesc, o fac neviabilă, ducând la defrişare, la desfiinţare. *Dintr'o unitate forestieră nu se pot face două mai mici.* In economia forestieră suma părţilor considerate aparte este mult mai mică decât totul.

In cazul unei noui întocmiri a rosturilor forestiere care să ceară pădurii, în orice mână s'ar găsi ea, să contribue la consolidarea neamului, se impune categoric ca procesul de pulverizare al proprietăţii forestiere să fie sistat radical. Ceva mai mult, tot aşa de necesar este să se facă chiar drumul înapoi, prin refacerea, din ţăndări mărunte, a unor organisme forestiere sau unităţi economice forestiere, cari singure pot ameliora economia forestieră şi economia lemnului în ţinutul respectiv. *Acest principiu al sistării pulverizării şi al reîntregirii acesteia în mai multe unităţi trebue să stea hotărît la temelia viitoarei planificări a folosirii spaţiului naţional.*

In legătură cu această planificare stă şi ameliorarea raporturilor dintre silvicultură şi economia lemnului. Pe viitor, trebue să primeze ideia că industria este o anexă a economiei forestiere, iar nu că economia forestieră este o anexă a industriei şi a economiei lemnului: Numai astfel se poate asigura permanenţa exploatărilor, căi de transport raţionale şi mai presus de toate un prilej permanent de muncă pentru populaţia locală.

● Ion Ionescu (dela Brad) şi pădurile.

In ziua de 25 Ianuarie a. c., d-l *prof. Ilie C. Demetrescu*, membru corespondent al Academiei de Agricultură, a făcut în cadrul ciclului de conferinţe organizat în acest an de această Academie, o comunicare tratând despre: Ion Ionescu dela Brad şi pădurile.

Intre marile personalităţi politice ale secolului al XIX-lea, care, cu multă jertfire de sine, au pus temeliile României moderne, trebue să aşezăm, în cele dintâi rânduri, şi pe Ion Ionescu (dela Brad). După ce a absolvit Academia Mihăileană dela Iaşi, a făcut studii la şcoli superioare din Franţa, practică pe lângă felurite ferme şi exploataţiuni agricole, şi zootehnice şi a călătorit pentru instruirea sa ca puţini oameni nu numai pentru timpul său, dar şi faţă de proporţiile de astăzi. Lucrarea sa de agronom, economist şi om politic s'a desfăşurat din plin în sensul scriitoricesc, didactic şi practic.

In toate acestea, De la Brad a arătat o dreaptă înţelegere a pădurii şi economiei forestiere şi ori de câte ori a avut prilejuri — şi le-a căutat adesea — s'a ridicat ca un înflăcărat apărător al pădurii. Multe dintre reformele şi institutiile forestiere care au luat naştere în a doua jumătate a secolului al XIX-lea le datorăm în însemnată măsură şi ideilor lui De la Brad, semănate cu dărnicie în scriieri şi prin fapta practică.

Pentru dânsul, pădurea este „un element preţios de putere şi un isvor nesecat de bogăţie", „una dintre ramurile cele mai însemnate de bogăţie". El preţuia pădurea nu numai pentru bunurile materiale pe care ni le poate pune la îndemână, dar şi pentru serviciile pe care ni le aduce prin simpla existenţă ca atare a pădurii în anumite locuri. In monografiile şi, în general, in screirile sale agricole sau de călătorie, De la Brad arată marile neajunsuri pe care le încearcă climatul, regimul apelor, statornicia pământului şi stările higienice prin nimicirea fără socoteală a pădurilor. Acolo unde s'au făcut greşeli, în această privinţă, stărue pentru îndreptarea lucrurilor, prin reîmpădurire. In legătură cu acest din urmă gând, amintim că De la Brad a fost organizatorul şi conducătorul primei mari campanii oficiale de creare a unor mari pepiniere forestiere pentru plantaţiuni în stil mare în ţinuturi lipsite de păduri. Inspirată din frumoasele succese ale împăduririlor cu pin maritim din Landele Gasconiei şi pornită pe temeiuri nesigure, atât din punctul de vedere al cunoaşterii împrejurărilor noastre naturale, cât şi din pricina lipsurilor financiare — este vorba de ultimii ani ai Domniei lui Vodă Cuza — acţiunea respectivă n'a dus la rezultatele urmărite.

In pădure De la Brad vede numai un element pentru întemeierea unei gospodării forestiere. Acestuia trebue să i se adaoge muncă şi capital, sub forma drumurilor şi altor instalaţii de transport, ordonarea arboretelor şi tăerilor, ş. a. Cu deosebită căldură, pledează dânsul pentru pregătirea şi folosirea de specialităţi într'ale pădurăriei. „Cu toate legăturile care există... între agricultură şi silvicultură, noi, cultivatorii, solicităm cu toate puterile noastre forestierii de profesie de a se ocupa de această însemnată materie". Un principiu fundamental asupra căruia stărue De la Brad de multe ori în scrierile sale, este acela al continuităţii producţiunii. Nici nu poate înţelege o exploatare a pădurii fără grija de viitorul acesteia.

Pentru concilierea conflictelor dintre interesele particulare şi cele publice în materie de folosirea pădurilor, De la Brad recomandă stăruitor întemeierea unui învăţământ de specialitate, emiterea unei legislaţii forestiere de ordonare a folosirii pădurilor şi organizarea unei administraţii silvice, în măsură să supravegheze aplicarea legilor respective şi să facă o bună gospodărire a pădurilor Statului. In această ultimă privinţă, dânsul arată multele lipsuri — scuzabile faţă de cei numai câţiva ani de când pădurile mânăstireşti ajunseseră în mâna Statului — şi recomandă îndreptări.

Mari valori reprezintă scrierile lui De la Brad pentru posteritatea forestieră şi din punctul de vedere al documentaţiei. Intr'adevăr, monografiile sale agricole asupra judeţelor Dorohoi, Putna şi Mehedinţi, în deosebi, dar şi alte publicaţii, conţin o mulţime de date şi indicaţiuni asupra stărilor pădurăreşti şi de economie forestieră, în înţeles larg, din a doua jumătate a secolului trecut.

De la Brad reprezintă, fără îndoială, un mare precursor şi în materie forestieră, după cum a fost şi în câmpul agronomic şi politic democratic. Cercetarea operei sale şi de către silvicultori este o datorie, deoarece ea oferă foarte puternice pârghii în străduinţele noastre de apărare şi ridicare a unei ramuri de economie naţională, atât de esenţiale pentru buna stare obşteas şi atât de puţin cunoscută şi înţeleasă în această Ţară.

Comunicarea de mai sus se publică, în întregime, în Buletinul Academi de Agricultură din România, caetul prim al anului 1945.

● Ape şi păduri.

In cadrul Soc. Politehnica, a luat fiinţă, la începutul acestui an, un ce al hidrotehnicienilor. Având a studia problema folosirii apelor sub diferi teluri, cercul nu este menit să cuprindă în el numai ingineri. Vor putea deveni în acest cerc, în afară de inginerii de toate specialităţile: biologii, meteorologii, agricultorii şi oricine este preocupat de folosirea apei într'un f oarecare. Este dela sine înţeles, că inginerii silvici, în ale căror preocupă este şi aceia de a face ca prin păduri să se asigure ape cât mai curate şi c debit cât mai regulat, au în acest cerc posibilitatea să desvolte o activitat din cele mai rodnice.

Cercul şi-a început activitatea printr'o serie de conferinţe neîncadrat într'un ciclu mai dinainte determinat. Printre conferenţiari am putut auzi ş pe d-l *Ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea* care a întreţinut auditorul la 3 Febr a. c., cu tema: Ape şi păduri.

In această privinţă d-sa a început prin a expune unele idei privitoar la colaborarea Serviciilor silvice la procurarea unor date documentare de folo tuturora, nu numai în cadrul serviciului silvic, ca de pildă: organizarea culegerii unor date meteorologice, cote de ape, etc.

In continuare arată legătura care există între regimul apelor şi prezenţa pădurilor în regiunile de munte şi de deal.

Trece apoi în revistă lucrările diferitelor congrese ale Agir-ului, în care s'au discutat probleme de resortul celor de desbătut în cadrul cerculu hidrotehnic. Astfel, Congresul dela Braşov din 1932, cel dela Galaţi din 1934, cel dela Iaşi din 1936, precum şi cel dela Bucureşti din 1943. D-sa socoteşte lucrările congreselor menţionate drept preţioase documentări la dispoziţia factorului politic.

Nu scapă din vedere a menţiona, în final, şi unele din publicaţiile româneşti în legătură cu unele din aceste probleme.

După obiceiul şedinţelor Soc. Politehnica, o săptămână mai târziu, a avut loc discuţia ideilor expuse de conferenţiar, la care a luat parte şi inginer din alte specialităţi decât cea silvică.

● Aspecte forestiere din U. R. S. S.

In secţiunea „Ştiinţe Aplicate" din cadrul Asociaţiei române pentru legăturile cu Uniunea Sovietică (A.R.L.U.S.), d-l *Ing. V. Lisievici* a ţinut, în ziua de 13.3.1945, o conferinţă cu subiectul: „Aspecte forestiere din U.R.S.S.".

Pădurile în Uniunea Sovietelor ocupă aproape 1/3 din întinderea totală a ţărilor pe care le cuprinde, însumând cca. 950 milioane ha, dintre care numai 600 milioane ha sunt păduri, iar restul reprezentând rarişti sau diverse goluri. Pe cap de locuitor, revine 3,70 ha. Din punct de vedere al utilităţii sunt împărţite în două mari categorii: una care are în vedere interesul general, denumită de importanţă statală (900 milioane ha) şi alta de interelocal (47 milioane ha). Pădurea nu este însă repartizată uniform, în unele regiuni ajunge să ocupe până la 90% din suprafaţă, în timp ce în altele este aproape inexistentă. Cele de importanţă statală se divid la rându-le în două categorii: unele de importanţă industrială şi altele de importanţă culturală. Cele de importanţă industrială sunt sub autoritatea Comisariatului Poporelor pentru păduri (Narcomles), iar celelalte în administrarea Comisariatului Agriculturii (Narcomzem). Cele de importanţă industrială cuprind regiunile cele mai păduroase din uniune: tot Nordul, Siberia estică şi vestică, Oblastia Gorki, a Orientului depărtat, Leningrad, Ivanovsk, regiunile de Vest, Transcaucazia, etc. Exploatările aici se fac pe regiuni mari, cu mare aplicare a mecanizării, după necesităţile Statului, aprovizionând cu materia brută marea industrie forestieră. Zona pădurilor de importanţă culturală cuprinde regiuni mai sărace în păduri ca: Sudul Oblastiei Moscova, malul stâng al cursului mijlociu al Volgei, Stalingrad, Saratov, parte din Caucaz, litoralul mărilor de Azov, Mării Negre, Daghestan, etc. Aceste păduri au în primul rând un rol de protecţie şi în al doilea rând de satisfacerea nevoilor locale, fiind însă supuse unui regim forestier sever. In zona culturală, pe lângă menţinerea şi ameliorarea pădurilor existente, se creiază şi altele prin lucrări artificiale. Creiaţiile artificiale se fac pe nisipuri, terenuri erodate, inculte, sau ca perdelele de protejarea agriculturii. Date fiind marile diferenţe staţionale din imensitatea acestei Uniuni, numărul speciilor ce constituesc pădurile este foarte mare, cuprinzând toate zonele de vegetaţie dela subtropicală până la cercul polar. Se disting totuşi 4 mari zone:

1. Taigaua sau zona forestieră propriu zisă care se întinde dela Vestul până la Estul Uniunii;
2. Krâmul şi Caucazul;
3. Asia mijlocie;
4. Orientul depărtat (în special la Sud de Amur).

In Taiga sunt 90% din păduri, având însă numai 7 specii mai de seamă: molidul, pinul, laricele, bradul, cedrul, mesteacănul şi plopul, cu predominarea primelor trei specii. Se afirmă că din întinderea pădurilor: 78.8% sunt acoperite cu răşinoase în care pinul şi molidul ocupă câte 25%, iar laricele 20%. Restul de 21,2% este ocupat de foioase din care mesteacănul ocupă 11%. Incendiile constitue unul din marile flageluri care pustiesc taigaua.

Creşterea anuală a pădurilor este apreciată la 510 milioane m³ din care 350 milioane m³ este lemn de lucru. Tăerile anuale nu ating însă cifra creşterilor.

In continuare, conferenţiarul se ocupă de:

1. Exploatare şi industrializare;
2. Comercializare şi distribuirea produselor forestiere;
3. Cultura şi conservarea pădurilor;
4. Invăţământul forestier;
5. Propaganda forestieră;
6. Imbunătăţirea administraţiei.

Pentru fiecare din capitolele menţionate se dau cifre şi relaţiuni cari sunt intr'adevăr impresionante. In materie de cultură se tinde la conservarea, ameliorarea şi mărirea domeniului forestier, mai ales în zona culturală. In materie de exploatări, mecanizarea a făcut mari progrese. In industrie se produc produse standardizate, prin care se realizează mari economii de material.

La sfârşit, conferenţiarul a tras pentru noi următoarele învăţăminte din realităţile sovietice:

1. Exploatarea pădurilor şi industrializarea lemnului să se facă pe mari centre, supunându-le unui comandament unic. Aceluiaşi comandament să fie supuse comerţul şi distribuirea lemnului;

2. Cultura şi conservarea pădurilor, dar mai ales acţiunea de reîmpăduriri să nu se mai facă timid, ci hotărît, pe o scară cât mai mare. In acest scop, trebue să se facă şi în administraţie o delimitare categorică între cultura şi paza pădurilor deoparte şi exploatarea şi industrializarea de altă parte;

3. Să se înmulţească Şcolile forestiere de diferite categorii, dându-se preferinţă celor elementare, creindu-se în acelaş timp posibilităţi de studii prin corespondenţă;

4. Propaganda forestieră să devină o realitate, astfel ca pădurea să nu mai fie o piedică pentru ţăranul nostru, ci un bun de care să înţeleagă că nu se poate dispensa şi deci trebue ocrotit.

Conferinţa, care a fost urmărită cu un deosebit interes de o numeroasă asistenţă, a fost urmată de discuţiuni, la care au luat parte d-nii: Ing. I. Zeicu, Ing. Cezar Cristea ş. a.

● Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U.R.S.S.

In seara zilei de 12 IV.1945, d-l *Ing. insp. silvic Gr. Colpacci* a ţinut la posturile noastre de radio o conferinţă tratând despre: „Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U.R.S.S.".

Suprafaţa totală a pădurilor U.R.S.S. după datele culese în 1934 se ridică la 956.000.000 Ha din care exploatabile 484.000.000 ha. Faţă de suprafaţa totală a pădurilor din România cea din U.R.S.S. este deci de 150 ori mai mare cuprinzând 1/5-a din totalul pădurilor planetei noastre. In economia forestieră mondială U.R.S.S.-ul joacă un rol foarte important.

Una din caracteristicile fondului forestier al Uniunei este răspândirea foarte neregulată a pădurilor pe teritoriul republicilor componente şi deci vom avea în unele regiuni rezerve imense de materiale lemnoase, iar în altele o lipsă destul de resimţită de aceste materiale.

Mare parte din pădurile exploatabile este constituită din: larice, pin şi brad dintre conifere, şi stejar, fag, mesteacăn, carpin, teiu, frasin şi alte esenţe, din cele foioase.

Pădurile Uniunei au în cea mai mare parte origină naturală. Suprafaţa pădurilor create în mod artificial prin plantaţii, este numai de circa o jumătate de milion hectare.

Rezerva lemnoasă a pădurilor exploatabile se cifrează la cca. 33.000.000.000 m. c. iar producţia anuală la 550 milioane m. c. In anul 1936 pădurile puse în exploatare reprezentau numai 1/3-a din suprafaţa totală a domeniului forestier U.R.S.S. In acelaş an, exportul reprezenta 17% din totalul exportului mondial, având o valoare de 170 milioane ruble.

Desvoltarea mare a industriei lemnului a început mai ales în urma executării celui de al doilea plan cincinal, la 1932/37, în regiunile munţilor Urali, Nordul European, regiunile Gorki, Tirovo, Siberia Vestică şi Estică. Datorită mişcării lui Stacanov planul industrial privitor la industrializarea lemnului a fost executat în proporţie de 100—300%, ceea ce s'a remarcat chiar la a doua sesiune a Comitetului executiv central din 1936. Importanţa mare a valorificării bogăţiilor forestiere pentru construcţia socialistă, au dus la înfiinţarea unui organ unic de conducere — Comisariatul Poporului pentru Industria Lemnului — căruia i s'au încredinţat toate preocupările în legătură cu exploatarea pădurilor, transportul lemnului, prelucrarea lui în cherestea, furnir, placaj, mobilă, celuloza, hârtie şi în general industria chimică.

In acelaş timp, a luat o foarte mare desvoltare industria mică a lemnului, mai ales în centrul şi sudul Uniunei, unde se prelucrează lemnul de specii foioase ca: stejarul, frasinul, mesteacănul, carpenul, jugastrul, teiul şi plopul.

Industriile cele mai mari au luat fiinţă în regiunile păduroase Nord-Europene şi anume: Arhanghels, Vologna, Dvinada, precum şi în Siberia.

Cu industria celulozei se ocupă în deosebi combinatul Gorki, care prelucrează anual până la 1/2 milion m. c. lemn de celuloză, iar combinatul C.A.M.A. se ocupă cu fabricarea hârtiei şi cartonului. Industria mobilei de lux este concentrată în centrul şi sudul european al Uniunei în regiunea Moscovei, Tighevului şi Harcovei. Furnirul şi placajul se confecţionează mai mult din fag, mesteacăn, tei, plop, anin şi mai puţin din frasin, paltin şi nuc.

In pădurile Siberiei, industrializările sunt conduse de trusturi de Stat împărţite pe bazine de exploatare.

Se remarcă aspectul caracteristic al prelucrării lemnului în U. R. S. S. prin fabricarea mai ales a chipurilor de sortimente de materiale standard în industria mobilei, obţinând astfel o economie mare de mână de lucru şi de materiale.

Ca încheere, se subliniază următoarele caracteristici:

1. Marea desvoltare ce s'a dat în U.R.S.S., industriei mici locale de prelucrarea lemnului în obiecte şi unelte necesare poporului dela ţară şi oraşe: mobilă rustică, tâmplărie în serie, unelte, stupi etc.

2. Organizaţia superioară ce s'a dat administrării pădurilor şi valorificării lemnului, prin împărţirea în comisariate şi administraţii generale cu atribuţiuni bine precizate, lucrând depe un plan stabilit din timp, dând totuşi organelor de execuţie posibilitatea unei largi iniţiative pentru perfecţionarea metodelor de lucru şi sporirea producţiei.

3. Chiar în cursul răsboiului, pe toată întinderea Uniunei a început o activitate intensă de refacere şi reconstrucţie la care lemnul, instrumentul civilizaţiei, participă în mod hotărîtor.

ACUM 50 DE ANI

● In al doilea trimestru al anului 1895, Revista Pădurilor îşi continuă apariţia cu regularitate în forma obişnuită. In cele 104 pagini publicate (6½ coale) se desbat probleme de actualitate (şi acum!) de silvicultură, legislaţie silvică, etc., păstrându-se în acelaş timp contactul cu mişcarea forestieră din străinătate.

De remarcat sunt următoarele articole şi însemnări:

„Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde să dispară" de N. R. Danilescu. Este referatul prezentat de autor la congresul din Aprilie 1895 al Soc. „Progresul Silvic". Se arată împuţinarea bradului şi molidului din

Carpații românești, în ce constă tăierile de regenerare în grupe, experiențele în acest sens dela Siegsdorf (Bavaria), aplicarea tăierilor de regenerare în grupe în masivele de amestec și în masivele pure. In fond, este o traducere pentru condițiile staționale din România a ideilor cuprinse în cartea lui Kast „Die horst- und gruppenweise Verjüngung im K. J. Forstamte Siegsdorf" tipărită la München în 1890 și de care autorul face mențiune. Este deci, demn de reținut, că metoda „ochiurilor" are deja o vechime de ½ de secol în Țara noastră, cel puțin teoretic (în publicații).

„Observațiune asupra efectelor tratamentului crângului compus la pădurile de fag din ocolul Florești" de A. Bulgăreanu.

Recunoscând meritele tratamentelor grădinărite din Franța a bandelor alternative din Germania și a tăierilor rase din Austria, autorul arată că trebue să ne gândim, totuși, atunci când vrem să introducem în România aceste metode, că „altă pozițiune, alte circumstanțe fizice sau locale etc. au pădurile din celelalte țări și alta la noi". Pentru a se documenta în materie, silvicultorii ar trebui să țină seama că la noi sunt multe păduri exploatate în diferite regiuni de munte, coline și câmpie, unde au fost aplicate diferite tratamente. Ar fi bine deci, ca cel puțin asupra acestora să facem observațiuni arătând rezultatul obținut, pentru a ști dacă trebue să continuăm cu ele ca eficace sau să le abandonăm ca dezastroase. „Să părăsim", zice autorul, „sfera abstractă a discuțiunei teoretice în materie de silvicultură, sprijiniți pe părerile autorilor străini și să coborîm pe pământ românesc, în sfera reală a lucrurilor, observându-le și dându-ne opinia asupra acestora". Adică să adunăm observațiuni asupra tratamentelor aplicate până acum la păduri, să le sintetizăm formându-ne oarecum principii în materie de tratament aplicabil în Țara noastră.

In fond, Bulgăreanu condamnă tăierile deschise și în special crângul compus, în pădurile de fag situate pe coaste, pentru motivul că se degradează terenul (formându-se surpături) și chiar masivul (făcându-l a pierde esențele de valoare). O „geografie silvică" a pădurilor din Țara noastră, unde să se menționeze reușita sau nereușita tratamentelor cunoscute și aplicate, ar aduce „un tribut important la edificiul silvic apt pentru România".

„Desvoltarea vegetației în 1895 și prognosticul timpului" de I. Tițu. Observațiunile fenelogice constituiau o preocupare și un obiect de interes pentru silvicultorii înaintași, colaborând la anchetele organizate de Institutul Meteorologic și publicând în Revista Pădurilor studii în acest domeniu chiar dela nesilvicultori. In articolul de față se încearcă pe baza datelor medii stabilite timp de zece ani la stațiunea meteorologică din Comăndărești (Botoșani) și a observațiilor din anul curent să se facă un prognostic al timpului.

„Necesitatea organizărei serviciului silvic al Statului" de D. Papinian. Cuprinde textul conferinței ținută de autor la Soc. Progresul Silvic în Februarie 1895. Se arată necesitatea pădurilor, organizația de atunci a Corpului silvic, inconvenientele ei, condițiunile cerute pentru o bună organizare (admisibilitate, atribuțiuni la diferite grade ierarhice, stabilitate, avansare, salarizare, penalități conforme cu natura greșeilor). Importanța acestei conferințe este documentară, pentru detaliile din epoca respectivă și pentru ideea centrală: iubirea de pădure și de corp, pe care o trădează. De reținut este faptul că timp de treizeci de ani dela înființarea Corpului silvic al Statului, adică dela 1864 (după secularizarea averilor mânăstirești) și până în 1894, salariile Corpului silvic au rămas nemodificate. Un șef de ocol primea pe atunci 200—250 lei pe

lună, fără indemnizaţie de chirie, cheltueli de cancelarie, etc. In esenţă, se susţine că silvicultorul trebue redat culturei pădurilor, neîmpiedicându-l cu un complex de atribuţiuni străine de menirea lui, punându-i la dispoziţiune mijloacele băneşti de care are nevoe şi asigurându-i stabilitatea în serviciu.

● *Congresul anual al silvicultorilor* (Soc. Progresul Silvic) din Aprilie 1895 a desbătut următoarele probleme:

1. „*Care sunt viţiile şi lacunele actualului cod silvic şi îmbunătăţirile de introdus în noua legislaţie silvică*". Referent: A. Eustatziu. La discuţie participă: N. G. Popovici, P. Antonescu-Remuş, Al Lazurian, Gr. Stamatian, N. R. Danilescu.

2. „*Diferite sisteme de repopulare a coastelor la diferite expoziţiuni*". Referent: P. Antonescu-Remuş.

3. „*Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde a dispărea*". Referent: N. R. Danilescu.

In discursul de deschidere, preşedintele Societăţii, I. Kalinderu, evocă jertfa lui Cristos pentru omenire, pentru a avea o pildă şi un îndemn în iubirea Patriei, pentru care toţi trebue să ne jertfim timpul şi munca astfel încât apărându-i înflorirea şi interesele să lăsăm urmaşilor o Ţară mărită şi slăvită prin munca noastră, asigurându-ne recunoştinţa urmaşilor.

In Darea de Seamă a Soc. — citită de G. Stătescu — se arată activitatea Societăţei în apariţia regulată a Revistei Pădurilor, organizarea conferinţelor în timpul iernei, organizarea unui concurs pentru o carte de terminologie silvică (dicţionar forestier), pentru care Administraţia Domeniilor Coroanei a ridicat premiul la 2000 lei, străduinţa depusă ca dezideratele exprimate în congresul anterior „să nu rămână sterpe", în sfârşit în stabilirea legăturilor cu alte societăţi şi reviste ştiinţifice, pentru schimb de publicaţii.

Păstrând nota de solemnitate a congresului, înaintaşii noştri nu dispreţuiau însă spiritul, încât îşi permiteau să citească în şedinţă înainte de discursul de încheere un „Tatăl nostru forestier" alcătuit din expresii silvice, de prof. N. R. Danilescu.

De reţinut mai este din discursul lui Kalinderu constatarea că numărul membrilor Societăţei se ridica la 228 (46 la 1 Aprilie 1886) şi apelul adresat silvicultorilor pentru plata cotizaţiilor, contribuţia cu articole la Revistă şi participarea cu lucrări la conferinţele organizate de Societate.

● *Mişcarea forestieră din străinătate* era urmărită cu ajutorul revistelor de specialitate, din care se spicuia mai în fiecare număr anumite chestiuni. Astfel, se scrie despre *Pădurile din Statele Unite*, arătându-se regiunile forestiere şi speciile americane, consumul lemnului, descreşterea suprafeţelor păduroase, mişcarea pentru conservarea pădurilor prin „American Forestry Association", prin creeare de păduri de rezervă, instituirea unei sărbători a sădirei arborilor („Arbor Day"), când cetăţenii şi mai ales şcolarii sunt invitaţi a planta arbori.

Din rapoartele publicate se vedea că această zi devenise în America o sărbătoare patriotică, mai ales în Statele din Sud unde ea a fost fixată în ziua aniversărei naşterei lui Washington. Obiceiul de a planta arbori în onoarea lui Washington, Lincoln, Grant şi alţi iluştri cetăţeni a devenit general. Numai în Statul Nebraska au fost plantaţi timp de 20 de ani, 35 milioane de arbori.

In acelaş sens se scrie despre starea de lucruri din *Anglia*, unde Asociaţia

Britanică forestieră atrage atenția opiniei publice asupra interesului național în materie de păduri.

Din lucrările *congresului elvețian*, se semnalează comunicările relative la problema răriturilor în etajul dominant (concluzia concretizată în formulele: „desserrer toujours sans isoler jamais" sau „allmählich freigehauen").

O altă formă de a cultiva relațiile cu străinătatea era *trimiterea de silvicultori la studii de specializare peste graniță*. Găsim astfel informațiuni despre sosirea dela studii a subinspectorilor: Grunau, Antonescu, Marentzeler și Pretorian în locul cărora sunt trimiși alți patru: Bantaș, Nădejde, Tănăsescu și guardul general Neagoe (doi în Franța, doi în Germania). Incă un exemplu de grija pentru perfecționarea și ridicarea standardului de viață profesională, de îndrumare a tineretului, de asigurare a viitorului.

● Din *Notițele* mărunte reținem următoarele:

Conservarea lemnelor pentru traverse. Un „nou" procedeu american: temperatură 150—250°, presiune 10 Kg, timp de 10—12 ore. Durabilitate obținută: după 15 ani de întrebuințare, traversele încă în perfectă stare.

Forestierul Fotograf. Se arată necesitatea fotografiei (agreabilă și utilă) în cariera de silvicultor. „Tânărul forestier duce viață austeră. Trebue să știe a trăi cu arborii și cărțile sale. Dacă la acești companioni mai adaogă și fotografia, va fi mai mulțumit și mai încântat".

Pavajul din lemn. Se arată experiențele din Germania și Franța cu lemne indigene și exotice.

Materiale de construcție din fibrele lemnului. Se rezumă procedeele „noui" pentru fabricarea de pavele etc.

Buletinul lunar Meteorologic dela 20 de stațiuni însoțește fiecare număr al Revistei.

T. Bălănică

CINEGETICA

● Societatea „Progresul Silvic" și anteproectul de lege al vânătoarei.

Venerabila noastră Societate se dovedește a fi prezentă oridecâteori se pun în discuțiune probleme interesând economia forestieră. Vânatul din păduri fiind un produs al acestora din urmă, iar viața și prosperitatea lui fiind indisolubil legate de ființa și gospodăria pădurilor, — Societatea „Progresul Silvic" a ținut să-și spună cuvântul asupra anteproectului de lege al vânătoarei. Reproducem, în cele ce urmează, acea parte din darea de seamă pe anul 1943, care tratează chestiunea vânătorească:

„Societatea a avut la ordinea zilei, în cursul anului 1943, discutarea proectului legii vânătoarei întocmit de Direcția Economiei Vânatului.

Proectul, având unele principii care difereau de acelea socotite ca utile pădurei și corespunzătoare interesului arătat de Corpul Silvic, în decursul vremii, acestei ramuri ale economiei forestiere, a găsit opoziția celei mai mari părți a Consiliului de administrație. După desbateri lungi și destul de animate și după contribuția tuturor colegilor din consiliu sau din afara consiliului, pe care îi preocupa, în mai mare măsură această lege, ea a putut să fie treptat amendată şi pusă în cadrul corespunzător, atât economiei forestiere, cât şi prestigiului Corpului Silvic, fără de care aplicarea acestei legi nu se putea face decât parţial.

Legea nu s'a definitivat din cauza împrejurărilor grele din ultima vreme. Consiliul Societăţii are, însă, pentru cazul când modificarea legii va fi iarăşi pusă în discuţie, materialul necesar documentar, pentru întocmirea unei legi bune. Consiliul ţine să arate, cu acest prilej, că vânătorii cu dragoste de acest sport, care pentru economia naţională trebue să fie privit şi ca un bun producător de venituri, vor găsi în Societatea noastră şi în Corpul Silvic, prieteni loiali, aşa cum s'au arătat de decenii, fără ascunzişuri şi fără părtinire".

(84)

● Elevii şcolilor silvice şi permisele de vânătoare.

Articolul 39 din actuala noastră lege de vânătoare prevede, între altele, că „elevii şcolilor speciale de silvicultură se bucură de favoarea de a plăti numai jumătate din taxa de vânat". Intenţiunea bună a legiuitorului n'a constituit, de fapt, o favoare niciodată, dat fiind că elevii trebuind să faţă faţă obligaţiunilor şcolare, doar în vacanţă aveau răgazul necesar să vâneze, aşa încât nu profitau de pe urma permisului de vânătoare nici pe jumătate cât alţi vânători. Aşa era la început. Cu timpul, situaţia s'a înrăutăţit, deoarece la taxa iniţială de 104 lei s'au adăugat altele, de care elevii silvici n'au mai fost scutiţi, aşa încât azi, şi pentru ei, costul permisului de vânătoare s'a urcat la o cifră pe care firavul lor buget nu o poate suporta. Aşa se explică faptul că numărul studenţilor care au scos permis de vânătoare în sezonul 1944/45 a fost mai scăzut decât în anul precedent. Semnalăm această stare de lucruri, în speranţa că oficialitatea noastră vânătorească, atunci când va revizui actuala lege, va găsi mijlocul să aducă o *reală* uşurare a sarcinei care apasă astăzi asupra şcolărimii dornice de a îmbrăţişa nobila îndeletnicire a zeiţei Diana.

(85)

Cabana de vânătoare, construită de Soc. Avis-Arad, în pădurea Lipova, jud. Timiş.

● Pagubele suferite de fasaneriile din Vestul Ţării.

Războiul a lăsat urme numeroase pe unde a trecut. Se pare însă că în ce priveşte vânatul, unul dintre cele mai încercate colţuri de Ţară a fost cel din Vest. Din veştile primite, la Casa Verde a fost pierdut întreg efectivul de fasani din captivitate, iar pe teren, căprioare abia au mai rămas. După iernile grele 1940/41 şi 1941/42, când vânatul a scăzut ca număr, în toată Europa, nu numai la noi, — prin îngrijirea sistematică dată în ultimii ani, stocul de fasani sporise aproape la ceeace fusese în anii buni. Iată însă că o nouă lovitură şi mai gravă a atins însuşi stocul de reproducţie. O muncă şi mai grea aşteaptă pe cei în grija cărora este dată gospodăria acestui frumos teren. Mai puţin încercat a fost terenul Chişinău-Criş, unde s'a putut menţine o parte din stocul de reproducţie din voliere şi unde a rămas şi pe teren un efectiv mai bun. (86)

● Donaţiuni pentru biblioteca Facultăţii de Silvicultură.

Direcţiunea revistei „Carpaţii", prin directorul său D-l Dr. Ionel Pop, a donat pentru biblioteca Facultăţii de Silvicultură din Bucureşti, 11 volume cuprinzând colecţia excelentei reviste „Carpaţii" pe 11 ani. Te impresionează materialul bogat pe care-l cuprind aceste volume şi un sentiment de mândrie te cuprinde văzând ce poate produce sufletul, priceperea şi perseverenţa românească.

D-l Al. I. Brătescu-Voineşti a donat, pentru această bibliotecă, 4 volume din preţioasa D-sale lucrare „Tratat de pescuit", poate ultimele exemplare care se mai găseau pe piaţă. Nădăjduim că, îndată ce împrejurările vor permite, va apare a doua ediţie.

Deşi cu întârziere, ne facem plăcuta datorie de a semnala gestul frumos făcut de cei doi iubitori ai frumuseţilor pământului românesc, prin punerea la îndemâna viitorilor ingineri silvici a unor lucrări de mâna întâi pentru educaţia lor vânătorească şi piscicolă. (87)

● Comitetul Societăţii de vânătoare „Codrul".

In anul 1924, studenţii silvici dela Politehnica din Bucureşti au înfiinţat o Societate de vânătoare sub numele de „Codrul", formată şi condusă numai de studenţi. Prin însăşi natura membrilor care o formau (studenţii), conducerea ei se primenea încontinu, alte şi alte elemente studenţeşti venind să ia în mână frânele. Structural, deci, societatea „Codrul" se deosebea de altele. In perioada de peste două decenii, societatea a avut o activitate când mai intensă, când mai sumară, după vrednicia celor ce au stat, vremelnic, în fruntea ei. In ultimii 4 ani însă, desfiinţându-se toate societăţile studenţeşti, n'a putut funcţiona nici societatea „Codrul". Ne este dată acum bucuria să putem anunţa în coloanele acestei cronici, reluarea activităţii societăţii. In şedinţa dela 10 Decembrie 1944, s'a ales următorul comitet de conducere: preşedinte Grozăvescu L. Ioan, vicepreşedinte Teicu Aurel, secretar Ţana I. Constantin, casier Saviţchi Alexandru, maeştrii de vânătoare: Popescu Constantin, Bădescu Ion Alunis, Colibaba Epaminonda, Jigoria Petru; membrii activi: Ţăranu Niculae, Orădeanu Titus, Feneşan Liviu; censor Stanciu Nicolae.

Urăm activitate rodnică acestei societăţi şi cerem conducătorilor ei îngăduinţa de a le aminti că Societatea trebue să fie model în toate privinţele. Viitorii ingineri silvici, care vor fi îndrumători în materie de vânătoare, trebue să facă dovada de buni gospodari în primul rând la ei acasă. (88)

● Abrogarea unor legi interesând vânătoarea.

Prin legea Nr. 154 din 28 Februarie 1941 se prevedea că director al Economiei Vânatului putea să fie numit numai un specialist cu studii academice, între materiile învăţate de el în şcoală fiind şi vânătoarea. Legea urmărea să aducă în fruntea Direcţiunii Vânătoarei pe cei mai buni, oprind să se numească persoane fără o pregătire serioasă. Fără îndoială, s'a făcut prin aceasta un pas înainte.

Prin legea Nr. 348 din 11 Aprilie 1941, s'a înfiinţat un Consiliu superior al Vânătoarei format din 44 membri, dând astfel posibilitate unui mare număr de cunoscători în materie să-şi spună cuvântul în problemele mari vânătoreşti.

Constatăm cu surprindere, că printr'un sumar decret-lege (Nr. 121 din 23 Februarie 1945) ambele legi amintite mai sus au fost abrogate, revenindu-se la dispoziţiunile vechei legi. Ne mărginim să arătăm că s'au făcut un mare pas înapoi. (89)

● Se studiază legea vânătoarei, în vederea unei eventuale modificări.

Sub preşedinţia D-lui secretar general C. Rachieru, s'a ţinut la sfârşitul lunei Martie a. c., la Ministerul de Agricultură şi Domenii, o consfătuire având drept obiect examinarea actualei legi de vânătoare şi eventuala ei modificare, pentru a da vânătoarei româneşti o îndrumare potrivită spiritului vremii. S'a numit o comisiune în acest scop. (90)

Vasile Cotta

JURISPRUDENŢĂ

Pe baza legii pentru complectarea măsurilor necesare folosirii păşunilor comunale constituite din păduri, publicată în Monitorul Oficial No. 97 din 28 Aprilie 1933, o comună nu poate fi împroprietărită cu o pădure declarată de protecţie pentru apărarea naţională deoarece, pădurea neputându-se defrişa, scopul legii nu poate fi atins.

C. Dragu

CURTEA DE APEL ARAD-ORADEA.

Deciziune Nr. 145. — Dosar Nr. 689/943.

Şedinţa publică din *22 Martie 1944.*

La ordine fiind pronunţarea asupra recursului făcut de comunele *Tisa, Hălmagiu, Tărmure* şi *Iuoneşti*, contra sentinţei Nr. 480 din 18 Decembrie 1942, a Trib. Arad, S. II, dată în cauză de reformă agrară cu Minist. Agric. şi Domeniilor.

Curtea deliberând:

Asupra recursului de faţă.

Având în vedere sentinţa dedusă în recurs din care se constată următoarele:

Prin cartea de judecată a Judecătoriei rurale *Hălmagiu* Nr. 203 din 17

Iulie 1942, în baza art. 24 și 32 din legea reformei agrare din Transilvania s'a atribuit comunelor: Tisa, Hălmagiu, Tărmure și Iuonești, un teritoriu de pădure și pășune, rezervă de Stat, din comuna Tisa, cuprins în c. f. 565 Nr. top. 2452/a, 2452/a/1, 2453/a/3, 2452/b/1, 2452/b/a, în suprafață totală de 448 j. 725 stj. p. și *în scopul înființărei pădurei și pășunei comunale*, după cum urmează:

a) 20 j. cad. comunei Tărmure, din trupul Tăurciu, pentru complectarea pășunii comunale.

b) 5 jug. cad. comunei Iuonești, în acelaș scop.

Iar restul de 413 jug. și 7254 stj. îl atribue:

c) în ½ parte, adică 206 j., 860 stj. p. pentru constituirea de pădure comunală comunei Hălmagiu și,

d) în ½ parte, adică 206 j. 800 stj. p. pentru complectarea de pășune, eventual pădure comunală pentru comuna Tisa.

La defalcare s'a menționat a se avea în vedere desideratele comunelor sus arătate, privind vecinătatea teritoriului ce se va defalca și obligațiunea mutuală de acces liber la pădure, pășune și apă pe căile existente sau care se vor designa ca necesare, fără vre-un drept de dspăgubire. S'a fixat ca preț de expropriere, 540 lei de jug. cad. în favoarea Min. Agrc. și Domeniilor.

Apoi Judecătoria a procedat la împroprietărire conform avizului Nr. 330/936 al Consiliului tehnic al pădurilor cu aprobarea din 16 Mai 1936 a Min. Agric., dată în baza art. 64 din legea de reformă agrară la destinarea de pădure comunală, pentru comuna Hălmagiu 557 j. din pădurea „Tisa" rezervă de Stat, trupurile Juga și Tăuroiu.

Reprezentanții comunelor Tisa, Tărmure și Iuonești au susținut, că prin Jurnalul Consiliului de Miniștri 3285 din 3 Noembrie 1937 și decizia Min. Nr. 10550 din 23 August 1938 s'a aprobat vânzarea cu preț de expropriere a 250 p. cad. pentru Tisa, a 30 jug. pentru Tărmure și a 5 jug. pentru Ionești, pentru complectarea pășunei comunale.

Din c. f. unde este înscrisă pădurea „Tisa" și pășunea comunală se constată că suprafața reală e de 443 j. 725 st. și nu 557 j. cad. cât a fost trecut în avizul tehnic pe 330/1936 al consiliului tehnic al pădurilor.

In contra suscitatei cărți de judecată *a înaintat apel Contenciosului Statului Arad pentru Min. Agric. și Domeniilor, CAPS., cerând reformarea hotărîrei* atacate și a se respinge toate cererile de împroprietărire, motivând că potrivit D. R. 2281 din 4 Iunie 1937 pădurea Tisa a fost decretată ca pădure de protecție, pentru apărarea națională, așa că conform art. 35 legea amintită, nu mai poate face obiect de împroprietărire pentru păduri comunale sau izlazuri comunale. Deci jurnalul consiliului de miniștri Nr. 3235 din 3 Nov. 1937 în baza căruia s'a făcut exproprierea nu are bază legală, cu atât mai mult cu cât este dat și peste termenul de 3 ani dela publicarea legii și anume a legii pentru complectarea măsurilor necesare pentru folosirea pășunilor comunale din păduri, lege publicată în Mon. Of. No. 28/4/1933, care la art. 7 prevede că schimburile sau cumpărările se vor face în 3 ani dela publicarea legii.

Trib. Arad, S. II prin sentința din 18 Dec. 1942 a admis apelul Min. Agric. și Dom., CAPS., înaintat prin Contenciosul Statului în contra suscitatei cărți de judecată a Judec. Hălmagiu din 17 Iulie 1942. Având în vedere că în contra sentinței Tribunalului, au declarat recurs în termen comunele: Hălmagiu, Tisa, Tărmure și Iuonești din jud. Arad, prin procuratorul lor, adv. dr. Ion Butariu, enunțând 3 motive de casare.

Asupra caracterului şi efectele jurnalului menţionat mai sus cu Nr. 3265 din 3 Nov. 1937,

Având în vedere că prin acest jurnal hotărîndu-se de către Consiliul de Miniştri ca să se vândă comunelor recurente, cu preţ de expropriere, anumite terenuri din pădurea Statului „Tisa", pentru complectarea izlazurilor comunale, el îmbracă caracterul unui act de gestiune, deoarece priveşte un act de dispoziţie asupra patrimoniului particular al Statului şi ca atare este cenzurabil în faţa instanţelor judecătoreşti de drept comun.

Că din acest punct de vedere fiind privit, amintitul jurnal se găseşte contrar legii şi impropriu a duce la perfectarea dispoziţiunilor pe care le cuprinde, pe deoparte pentrucă este adus peste termenul de 3 ani prescris de art. 7 al. penultim din legea pentru complectarea măsurilor necesare folosirii păşunilor comunale din 28 Aprilie 1933, de altă parte pentru că pădurea „Tisa" fiind declarată pădure de protecţie pentru cauză de apărare naţională prin Decretul Regal anterior cu Nr. 2281 din 20 Mai 1937, Mon. Of. 127 din 4 Iunie 1937, el nu mai putea face obiect şi servi la formarea de păşuni comunale, aceasta fiind oprită în mod categoric de art. 3 din legea pentru pădurile necesare apărării Naţionale din 13 Aprilie 1935 în temeiul căreia a fost dat amintitul decret regal şi ale cărei dispoziţiuni fiind de ordine publică, nu puteau fi nesocotite fără o modificare expresă tot pe cale legislativă.

Că dat fiind acest caracter şi cuprins al discutatului jurnal al Consiliului de Miniştri, urmează a vedea că întrucât legea din 13 Aprilie 1935, nu se constată a fi fost modificată în sensul urmărit de acel jurnal şi atâta vreme cât convenţiunea de vânzare cuprinsă întrânsul nu a fost perfectată până la introducerea acţiunei de faţă, reprez. Statului Minist. Agric. şi Domeniilor, a putut să ceară, prin introducerea apelului din faţa Tribunalului. anularea lui.

Că aşa fiind şi întrucât Tribunalul a ajuns la aceleaş concluziuni prin considerentele sentinţei apelate astăzi, cată a vedea şi decide că susţinerile contrarii ale recurentelor, asupra acestei chestiuni, se privesc nefondate şi se resping.

Că deci motivul de casare aci analizat se găseşte nefondat şi a urmat să fie respins.

2. Asupra motivului II de casare întemeiat pe art. 62 lit. 9 din legea Curţii de Casaţie, pentru rea aplicaţiune a art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară, pentru violarea art. 32 din legea dela 30 Iulie 1921 şi pentru greşita aplicare a art. 4 lit. b din legea dela 2 Nov. 1932.

Având în vedere că prin dispoziţiunile art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară s'a prevăzut că pădurile de apărare nu se vor putea expropria pentru pădurile comunale, — prin păduri de apărare înţelegându-se acele păduri cari au fost trecute ca atari în registrele serviciilor silvice şi servesc scopurilor prevăzute în legile silvice.

Că Tribunalul, în speţă găsind că aceste dispoziţiuni îşi au aplicaţiune, statuează că şi din acest punct de vedere terenurile din cauză nu puteau fi vândute comunelor recurente, iar recurentul critică această argumentare pentru motivul că nu s'a dovedit că terenurile reclamate au fost trecute în registrele silvice ca păduri de apărare.

Considerând că din textul art. 35 sus reprodus, rezultă că dispoziţiunile lui privesc numai acele păduri pe cari legea de reformă agrară şi regulamentul ei le-a găsit deja clasificate, ca păduri de apărare, prin legile silvice ce s'au urmat până la promulgarea acestora şi au fost înscrise, ca atari, în registrele serviciilor silvice respective, însă această dispoziţiune de lege neputând interzice legiuitorului ordinar să aducă, ulterior, alte dispoziţiuni cari să declare şi alte păduri ca păduri de protecţie pentru cauză de apărare naţională şi să reglementeze în alt mod această clasificare, ceea ce de altfel numitul legiuitor a şi făcut prin legea amintită anterior din 13 Aprilie 1935, urmează a vedea că necesitatea înscrierii pădurilor din cauză în registrele serviciului silvic aparţinând comunelor recurente, nu mai este de rigoare astăzi şi prin consecinţă a decide respingerea susţinerilor recurentelor ca nefondate, sentinţa Tribunalului menţinându-se pe aceste considerente.

Având în vedere că prin acelaş motiv de casare recurentele deşi se plâng şi de violarea art. 32 din legea de reformă agrară, însă în partea desvoltătoare a memoriului nearătând în ce ar consta această violare, urmează a respinge acest capăt de recurs ca nemotivat în conf. cu dispoz. legii pentru recursul din faţă Inaltei Curţi de Casaţie.

Că în acelaş mod, dealtfel hotărîse şi Tribunalul şi cu sentinţa Nr. 1328 din 16 Ian. 1939 când a judecat un alt apel al Statului şi a restituit dosarul la aceiaş Judecătorie să procedeze din nou la judecarea cauzei, în contradictor şi cu citarea legală a numitului Minister, ceea ce Judecătoria nu a respectat pentru termenul de 17 Iulie 1942, cum s'a specificat mai sus.

De unde concluziunea că termenul celui de al doilea apel din faţa Trib., calculat dela data de comunicare a cărţii de judecată a primei instanţe, negăsindu-se depăşit, bine şi legal a hotărît Tribunalul Arad S. II, când a respins incidentul de tardivitate ridicat în faţa sa de recurenţi, cu ocazia judecării acestui apel, care a determinat aducerea sentinţei astăzi atacată.

In cât susţinerile acestora că s'a violat art. 4 lit. b din legea pentru modificarea unor dispoziţiuni din legea de reformă agrară din 2 Nov. 1932, învederându-se neîntemeiate au trebuit să fie respinse.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Marin Popescu.

In virtutea legii,

Decide,

Respinge ca nefondat recursul făcut de comunele Tisa, Hălmagiu, Târmure şi Iuoneşti, contra sentinţei nr. 480 din 18 Dec. 1942 a Trib. Arad S. II.

Dată şi pronunţată în şedinţa publică astăzi 22 Martie 1944.

ERATĂ

La tabloul din articolul: **Grosimea arborilor la diferite înălţimi de Ing. I. Pavelescu, publicat în Rev. Păd. Nr. 7—9/944,** pag. 190 urmează să se facă următoarea **modificare:** pentru un diametru de 26 cm măsurat la 1,30 m dela sol, corespunde un diametru de **30,5 cm măsurat la 0,30 m dela sol, în loc de 35,5 cm** cum din eroare s'a trecut.

RECENZII

Ing. V. V. VASILIU: „*Legiuiri forestiere*". *Indicator cronologic şi alfabetic pe intervalul 1910—1943*. Editura Viaţa Forestieră, 1944.

In această lucrare, autorul prezintă evoluţia legiuirilor şi dispoziţiunilor silvice legate de epoca Codului silvic din 1910. Pentru cine a pătruns în oarecare măsură opera complexă de legiferare şi actele de guvernare din sectorul forestier dela 1910 încoace şi este pus să aplice practic textele acestor dispoziţiuni, elaboratul D-lui Ing. V. V. Vasiliu devine extrem de folositor.

Fără a coborî în străfundurile neguroase ale istoriei legislaţiei silvice româneşti, prin inventarierea dispoziţiilor de faţă, prin prelucrarea lor în ordine cronologică şi sistematizarea lor pe domenii de preocupări, D-l Ing. V. V. Vasiliu a reuşit să realizeze o reconstituire integrală a dispoziţiunilor legale din epoca respectivă. Sub acest raport, lucrarea devine o călăuză extrem de folositoare pentru contimporanii sau posteritatea slujitorilor, oamenilor de drept, proprietarilor, exploatatorilor sau negustorilor cari au contingenţe cu pădurile.

Prin natura lucrurilor şi evoluţia complicată şi uneori sbuciumată a legiuirilor şi a măsurilor administrative silvice din epoca postbelică, textele legiuirilor, privite izolat şi neîntregite în procesul lor de evoluţie, apar fără continuitate, confuze, şovăitoare şi uneori discordante. Prin alăturarea dispoziţiunilor legale sau administrative, într'un elaborat de natura celui prezent, acestor acte li se deschid orizonturi reale, şi se reuşeşte a se lega şi mai strâns între ele verigile lanţului măsurilor după cari se guvernează pădurile româneşti.

In afară de folosul practic imediat, atât pentru serviciile forestiere însărcinate cu aplicarea legiuirilor silvice, cât şi întreprinderilor forestiere sau firmele comerciale de orice produse lemnoase, lucrarea aceasta resfrânge raze de lumină asupra obscurităţii în care stau uitate o seamă de dispoziţiuni repetate, dublate sau diformate în mod cu totul inutil prin alte măsuri ulterioare, fapt care complică opera de legiferare şi îngreuiază aplicarea practică.

Şi, sub raportul punerii în lumină a textelor acestor reglementări, lucrarea D-lui Ing. V. V. Vasiliu este cu totul revelatoare.

Intr'adevăr, începând dela 1910 încoace, în 33 de ani, s'au promulgat:

86 legi forestiere,
109 legi în legătură cu pădurile,
26 regulamente la legile forestiere,
20 regulamente la legile în legătură cu pădurile,
23 Jurnale ale Consiliului de Miniştri cari privesc direct pădurile,
4 Jurnale ale Consiliului de Miniştri în legătură cu pădurile,
105 deciziuni ministeriale privitoare la păduri şi aprovizionări cu lemne, preţuri, etc.,
22 deciziuni ministeriale în legătură cu problemele forestiere.

Cele 86 legi forestiere şi 109 legi privitoare la păduri şi numărul redus de regulamente de aplicare a lor constituiesc dovada uşurinţei cu care s'au emis legi şi dispoziţiuni inadaptabile realităţilor şi a imposibilităţii practice de a îndruma politica forestieră pe căile reînoirii constructive a economiei pădurilor cu actualul instrument legislativ, compus din frânturi de legi întocmite în grabă sau fără efect durabil şi fără a fi contopite într'un tot organic.

In afară deci de meritul de a constitui ghidul practic în complexitatea legiuirilor silvice din ultimele trei decenii şi mai bine, lucrarea „Legiuiri forestiere", prin materia prelucrată, constituie studiul premergător al noueı legiuiri silvice de natură a înlătura insuficienţa actualelor dispoziţiuni legale ce se degaje din legislaţia de până acum, extrem de complexă şi totuşi incompletă şi netemeinic studiată.

V. Sb.

GUSTAV BAADER: *Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung*. Frankfurt, 1942. *(Amenajamentul ca organizare şi conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenţei).*

In prefaţa cărţii sale de amenajament teoretic 1) Christof Wagner remarcând, în 1927, mulţimea tratatelor de specialitatea respectivă în limba germană, găsia că publicarea unuia nou, pe aceleaşi baze, nu şi-ar mai avea rost. Dacă totuşi s'a hotărît să publice şi el o carte de amenajament, a făcut-o — pretindea el — nu pentru a repeta materia, ci pentru a înlătura unele nelămuriri de care a avut să se lovească în activitatea sa, privitoare atât la fond, cât şi la metodă şi pentru a preciza o seamă de noţiuni de amenajament nesigure: pădurea normală, principiul permanenţei, revoluţia, etc. De aceea s'a şi mărginit numai la *teorie*.

Cartea lui Wagner a stârnit un mare interes, dar nu a împiedecat apariţia altor publicaţii. Ba, din contra, a provocat chiar o nouă lucrare cuprinzătoare de clarificare asupra amenajamentului. Căci, dacă într'adevăr ea a făcut multă lumină, a produs însă şi unele confuzii. Noua lucrare se datoreşte profesorului Gustav Baader, de care ne ocupăm 2).

Se părea că Wagner prin manualul său de amenajament teoretic a contribuit mult la refacerea prestigiului acestei ştiinţe oarecum ştirbit prin încercările făcute de diverşi scriitori de a-i dărâma temelia pe care s'a înălţat ca disciplină şi ca aplicaţie practică şi de a-i reduce importanţa până la desfiinţare. Dar abia la un an după apariţie, acelaşi autor, pentru care activitatea amenajamentului era „chee de boltă şi încoronare a întregei economii şi ştiinţe forestiere“ 3), a ajuns într'o altă publicaţie 4) să afirme — după cum spune Baader în cartea de care ne ocupăm — că nu există o ştiinţă propriu zisă a amenajamentului, ci numai un meşteşug, de care învăţământul superior are să se ocupe doar din motive de ordin didactic. Teoria ar fi de domeniul a 3 alte ştiinţe deosebite: statica forestieră în înţeles mai larg, producţia forestieră (studiul creşterilor) şi organizarea tehnică a gospodăriei 5) (pag. 311). Asemenea concluzii venite dela personalitatea care se bucura poate, în acea vreme, de cea mai mare autoritate în materie, nu puteau trece fără ecou. *Profesorul* de amenajament Baader s'a simţit dator, pentru prestigiul Catedrei şi în interesul adevărului, să le analizeze şi să ia o atitudine, ceea ce a făcut.

După Wagner (Lehrbuch...), amenajamentul are să rezolve trei probleme distincte:

1. Org. economică a gospodăriei.
2. Organizarea tehnică a gospodăriei.
3. Reglementarea exploatărilor (recoltării produsului).

Prima chestiune ar consta, după el, în organizarea întregei gospodării din punct de vedere economic, stabilirea obiectivelor economice, determinarea şi repartizarea forţelor productive sau, unde aceasta există, cercetarea lor cu privire la modul cum corespund ca mărime şi distribuţie scopului economic, arătând gospodăriei şi calea spre folosirea cea mai bună a mijloacelor de producţie 6). Această formulare nu di-

---

1) Ch. Wagner: Lehrbuch der theoretischen Forsteinrichtung. Berlin, 1928.

2) In 1936 mai apăruse cartea de amenajament, de proporţii mai reduse, a lui Hufnagl: Lehrbuch der Forsteinrichtung. Neudamm, Neumann.

3) Ch. Wagner. Op. cit. pag. 2

4) Ch. Wagner. Der Neuaufbau der deutschen Forstwissenschaft, 1929.

5) Die erweiterte Forststatik, die Waldertragslehre, und die technische Betriebslehre.

6) Ch. Wagner, Lehrbuch... pag. 191.

feră în esență de ceeace G. Reinhold atribue ca obiect disciplinei pe care noi am numi-o *Organizarea economică a gospodăriei forestiere* (forstliche Betriebswirtschaftslehre), sau cum îi zice Wagner, statica forestieră în înțeles mai larg. Căci și aceasta urmărește să dea cunoștințele care pot asigura o împărțire optimă a mijloacelor existente de producție spre a se realiza scopul economic fixat pe baza cercetării factorilor economici de producție 7).

De aceea când Wagner atribue altor discipline cercetarea problemelor pe care întâi le punea pe seama amenajamentului, a recunoscut dreptul științei organizării economice a gospodăriei forestiere să se ocupe de această problemă, care îi este proprie. — Rectificarea aceasta o consideră și Baader justă. Nu este însă de părerea lui Wagner când e vorba de celelalte două probleme: Organizarea tehnică a gospodăriei și reglementarea exploatărilor (recoltării produsului). Studiul științific al acestora rămâne — după Baader — în sarcina exclusivă a amenajamentului. Aceasta rezultă în mod logic din ceeace formează adevăratul și unicul obiect al lui: *realizarea raportului susținut* sau mai bine zis a condițiilor acestuia în pădure, concretizate în:

1. maximum de creștere,
2. protecția și siguranța producției prin ordinea în spațiu,
3. capital-lemn de mărime corespunzătoare pentru asigurarea raportului susținut și
4. o structură care poate asigura raportul susținut (pag. 312).

La realizarea acestora colaborează în egală măsură activitatea de producție și cea de recoltare (exploatare), care va trebui să fie organizate în spiritul condițiunilor de mai sus. Dar această sarcină nu și-o ia nici un alt domeniu. Amenajamentul este singura disciplină care are ca țintă afirmarea și apărarea principiului permanenței, pe care trebue să-l facă viabil în orice ramură de activitate din gospodăria forestieră (pag. 312). Având acest punct de vedere propriu de cercetare a proceselor din economia forestieră, pretenția amenajamentului — conchide Baader — de a fi recunoscut ca o știință de sine stătătoare este nu numai îndreptățită, dar și o necesitate imperioasă (pag. 313). Desigur amenajamentul se ocupă și de capitolul lemn, dar nu-l studiază sub raportul organizării economice, ci numai din punctul de vedere al condițiilor raportului susținut. Trebuind să vegheze ca scopul economic să se realizeze cât mai complect în spiritul principiului permanenței, amenajamentul își propune în practică să formeze capitalul-lemn și structura sa nu numai în concordanță cu principiul permanenței, ci și cu ideia economică. Dar mijloacele de care se servește sunt pur tehnice (pag. 312—313). De aceea, după Baader, amenajamentul trebue înțeles ca organizarea și conducerea gospodăriei din punct de vedere tehnic în spiritul principiului permanenței.

Concepția lui Baader poartă pecetea principiilor metodei controlului, care au influențat puternic gândirea forestieră din ultimele două decenii. Principiul permanenței, înțeles ca tendință spre o producție maximă continuă și permanentă de material lemnos egal dela an la an, nu și-a găsit în nici o altă metodă de amenajament o expresie mai fericită și aceasta prin faptul că metoda controlului spre deosebire de celelalte, acordă organizării activității de producție (culturale) un rol primordial și consideră raportul dintre actele de producție și exploatări atât de strâns, încât pentru ea exploatarea este în același timp tratament. Această concepție a îndrumat și amenajamentul pe o nouă cale. Baader nu a făcut decât să tragă consecințele.

Potrivit ideilor schițate mai sus, împarte și tratează autorul materia în

---

7) G. Reinhold. Grundriss der forstlichen Betriebswirtschaftslehre. Berlin, Parey, 1931, pag. 19.

cartea sa. Ideea permanenţei constituind criteriul de judecare a tuturor problemelor, explicarea sa, condiţiile de realizare şi modul de exprimare şi de calcul al acestora constitue prima din cele trei părţi ale cărţii. Aici se face teoria pădurii normale. Dar pe când în trecut aceasta se raporta exclusiv la codrul regulat, se întregeşte acum cu teoria corespunzătoare codrului grădinărit. Ideea permanenţei se analizează sub 3 accepţiuni, care i s'au dat în decursul timpului: permanenţa sau raportul susţinut în produse lemnoase, permanenţa producţiei (continuitatea procesului de creştere) şi raportul susţinut în bani. Dintre acestea însă, cea dintâi este considerată singura acceptabilă pentru amenajament.

Partea a doua tratează despre elementele de bază ale organizării tehnice a unei gospodării, împărţindu-le în două grupe: elementele organizării producţiei şi elementele reglementării exploatărilor (recoltării produsului). In prima grupă analizează creşterea arboretelor în diferite condiţiuni (arborete pure şi echiene, neregulate, amestecate, diferite grade de răritură, staţiune) şi elementele ordinei în spaţiu. In grupa a doua se analizează elementele ordinei în timp.

Partea a treia a cărţii se ocupă cu organizarea propriu zisă a producţiei şi cu reglementarea exploatărilor. Se analizează întâi raportul dintre silvicultură şi amenajament, apoi mijloacele de creeare a ordinei în spaţiu, pentru a se trece în urmă la expunerea metodelor de amenajare.

Am numit cartea lui Baader o lucrare de clarificare şi am considerat-o în parte un răspuns la lucrările lui Wagner. Acest fapt nu rezultă numai din cele expuse cu privire la părerile ultime ale lui Wagner despre amenajament, ci se poate constata din tot cuprinsul lucrării. Căci dacă într'adevăr Baader are un punct de vedere propriu, el caută să arate justeţa părerilor lui aproape totdeauna în comparaţie cu ale celuilalt, pe care le analizează. Aşa procedează când e vorba de definiţia amenajamentului sau de elementele adânci în spaţiu, şi tot aşa când e vorba de sistematizarea metodelor de amenajare. După cum — raportându-se la Wagner — găseşte că amenajamentul nu se poate reduce la creearea ordinei în timp şi în spaţiu, pentrucă prin aceasta nu se satisface integral condiţiile principiului permanenţei, tot aşa motivează că nu poate împărtăşi clasificarea metodelor de amenajare în raport cu două idei: a rentabilităţii şi a permanenţei, deoarece rentabilitatea nu constitue un criteriu de amenajament. Baader grupează metodele de amenajare după accepţiunea asupra principiului permanenţei care stă la baza lor în:

Metode bazate pe raportul susţinut în produse lemnoase,

Metode bazate pe principiul permanenţei producţiei,

Metode bazate pe raportul susţinut în bani.

Din prima categorie fac parte marea majoritate. Intre acestea distinge două grupe: una a metodelor deductive şi alta a celor inductive.

Din a doua categorie face parte numai metoda arboretelor a lui Judeich, iar din a treia metodele bazate pe renta pădurii, ale lui Oswald şi Krieger.

Ar trebui să ne întindem prea mult dacă am vrea să mai dăm alte detalii asupra lucrării de care ne ocupăm. Credem însă că nu e nevoie. Cel care nu este străin de amenajament poate observa din cele spuse că e vorba de o carte în care sunt desbătute toate problemele de amenajament într'o altă lumină decât în tratatele de până acum. Având un singur punct de plecare: ideea permanenţei, expunerea este mai sistematică, mai unitară. Ea va avea desigur o influenţă hotărîtoare asupra desvoltării viitoare a amenajamentului.

N. Rucăreanu

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
Nr. 4—6/945 Redactor şef şi responsabil: Prof. C. C. Georgescu

ATENŢIUNE LA DOMENIUL FORESTIER

I. ZEICU

In vremuri de prefaceri adânci, cum sunt acestea pe cari le străbatem noi acum, vâltoarea problemelor este deadreptul ameţitoare. Toate vin val-vârtej. Toate sunt de extremă actualitate. Nici una nu poate aştepta: materii, fabricaţie, transport, creaţiuni curente sau de durată artistică, organizarea muncii după un program menit a da un randament mai bun; absolut toate încearcă a se strecura în proeminenţa actualităţii urgente, fără a concepe nici un fel de tergiversare.

Promotorul întregii vieţi fiind omul, este explicabil cum el încearcă a stăpâni şi a dirija întreaga producţie astfel ca să rezulte un cât mai real folos pentru el şi pentru semenii lui mai apropiaţi.

Oricât altruism ar fi altoit veacurile de civilizaţie din trecut, rămâne totuşi la suprafaţă egoismul care dela individ se transmite asupra grupării sau organizaţiei de breaslă sau de corp, adică asupra semenilor cari muncesc pe acelaşi tărâm, deşi cu mijloace diferite, totuşi pentru acelaşi ideal.

Astfel se explică cum de se conturează pe primul plan al preocupărilor revendicările de încadrare şi salarizare ale membrilor Corpului Silvic. Inginerii silvici al căror număr este abia pe jumătate faţă cu cerinţele normale ale serviciului, se plâng şi cu drept cuvânt, — ca, de altfel, şi conductorii, brigadierii silvici şi pădurarii — că, contrar tuturor uzanţelor, nu numai că sunt persecutaţi în ceeace priveşte salarizarea, dar şi în ce priveşte plata conturilor de deplasare, fără a mai vorbi de aprovizionarea cu alimentele strict necesare existenţei de toate zilele; ba, ceva mai mutl, nu li se asigură nici măcar aprovizionarea cu articolele de îmbrăcăminte impuse de serviciul de pe teren.

Dacă pe lângă toate acestea mai adăogăm şi adâncă mâhnire pe care o înregistrăm pe urma contingenței ce o avem în activitate cu alte corpuri, cari, deși s'au desvoltat pe urmele noastre și în detrimentul domeniului forestier, totuși nu caută un echilibru de bună vecinătate frățească, ci țintesc a mai trage profit și din lipsa definirii precise a domeniului forestier, atitudinea noastră de reacțiune, în sensul de a ne individualiza, separându-ne de acei cari nu mai vor conlucrare, ci cocoțare în dauna noastră, apare nu numai demnă, dar și imperativă.

Iată deci, cum se explică, atât pentru inginerii silvici din cadrul vechii Societăți „Progresul Silvic" cât și pentru conductorii, brigadierii silvici și pădurarii membri ai Corpului Silvic, agitația care conchide la necesitatea organizării profesionale pe linie verticală, pentru a ne putea apăra prin front unic, atât profesiunea, cât și domeniul forestier.

Fără a scăpa din vedere justele revendicări profesionale, trebue ca în ceasurile de față să ne îndreptăm atențiunea asupra domeniului forestier. Dacă în trecut o pădure exploatabilă forma o adevărată „Ileană Cosinzeană" pentru exploatatorii forestieri, în fața cărora numai noi Corpul Silvic o puteam apăra prin cântărirea zestrei ce o reprezenta pentru neam, astăzi când domeniul forestier este pețit de către feții frumoși — vlăjganii viteji ai așezărilor sătești dela munte cari se întorc din luptele grele duse pentru întronarea adevăratei democrații, — noi nu mai putem rămâne cu mâinile încrucișate și cu răspunsul reflex pe buze: pe noi ne interesează doar buna gospodărire a pădurilor, indiferent în a cui mână s'ar găsi proprietatea. Nu. Hotărît, nu.

Dacă în trecut latifundiarii considerau politica forestieră ca un fel de „noli me tangene", rămânându-ne nouă Corpului Silvic numai rolul de polițiști odioși în fața mulțimei de țărani împinși la delict din cauza distribuției inechitabile a domeniului forestier, azi a venit timpul când nu ne mai este permis a sta la o parte, ci trebue să ne concentrăm cu toată atențiunea și cu tot gândul curat spre a chibzui posibilitatea ca acest domeniu forestier să-și găsească o echilibrată așezare, pentru ca astfel să fie respectat și de marea mulțime a țăranilor cu dragostea de a-l vedea în ascendentă producțiune pentru veac de veac.

APEL CĂTRE TOŢI SLUJBAŞII PĂDURILOR

de D. BOZDOC
ing. consilier silvic

„Mai bine târziu decât niciodată". Aşa glăsueşte un vechiu proverb românesc. Să nu scăpăm deci momentul şi să aplicăm învăţămintele acestui proverb, mai ales în sectorul forestier.

Mari prefaceri în domeniul social, economic şi financiar sunt in pregătire.

Ele s'au profilat cu mult mai înainte, dar s'au impus în mod net după actul dela 23 August 1944.

Să lăsăm la o parte comodul citat: Laisser faire, laisser passer" şi formula perimată „Natura va lucra şi în folosul nostru".

Ne-am irosit forţele şi energiile prin lupte între noi şi prin totală indiferenţă.

Să reflectăm asupra evenimentelor petrecute şi asupra celor ce vor urma şi să ne scrutăm conştiinţa, căci nu va fi greu să constatăm un fapt real şi necontestat: „Aproape **totdeauna Corpul silvic a fost depăşit de evenimente**".

Să ne întoarcem privirile înapoi, precum şi la timpuri mai recente şi să recunoaştem că nu le-am înţeles, nu le-am utilizat şi n'am realizat ceea ce meritau pădurile şi Corpul silvic.

De aceea, socotesc că a sosit momentul să lăsăm la o parte ceea ce ne-a despărţit şi poate ne mai desparte astăzi, ca ideologie, pentru binele obştesc, pentru soarta pădurilor şi pentru soarta Corpului silvic. Pădurile şi Corpul silvic merită o soartă mai bună şi mai îndreptăţită şi ea depinde de noi şi numai prin noi se poate realiza.

După La Rochefoucauld, societatea omenească are la bază egoismul şi ambiţia, ceea ce a provocat până acum atât neînţelegerea vremurilor, cât şi neglijarea intereselor generale.

Să ne debarasăm de aceste defecte ale societăţii, pentru binele general, în care scop trebue să fim uniţi, să ne înfrăţim şi să conlucrăm în mod sincer.

Acest ţel pretinde două acţiuni:

a) **Stabilirea imediată** a armoniei şi conlucrării membrilor Corpului silvic de toate categoriile.

b) **Luarea contactului** şi cultivarea interesului tuturora pentru păduri şi Corp, mai ales a acelora ce vin în permanent contact cu pădurile şi cu Corpul, adică cu ţărănimea şi cu muncitorimea forestieră.

Puterea realizării ambelor deziderate stă în mâna noastră. De noi depinde să realizăm în mod complet şi urgent aceste deziderate.

Pentru interesul pădurilor, unirea noastră totală, armonia, sinceritatea şi încrederea reciprocă, sunt absolut indispensabile.

Trebue să acţionăm urgent şi cu efect, fiecare la locul unde suntem puşi să activăm, pentru a înrădăcina în sufletul tuturor colegilor ca şi în acela al **tuturor funcţionarilor**, cari ne ajută în opera de promovarea intereselor pădurilor şi Corpului, că legaltiatea, dreptatea, omenia şi bunul simţ şi-au găsit astăzi climatul şi locul de unde pot fi puse real şi sincer în funcţiune.

Unirea membrilor Corpului silvic, eşind tocmai din necesitatea acestor imperative, n'ar trebui să aibă ţeluri ascunse, unilaterale, sau interese de clică, ci să urmărească cenzurarea tuturor acţiunilor ce se duc în interesul pădurilor şi al Corpului funcţionăresc, spre a nu se strecura ilegalităţi, nedreptăţi şi prigoniri.

Programul acestei grupări vi s'a trimis, daţi-vă osteneala să-l citiţi, dar mai ales să-l înţelegeţi în sensul bun, desbrăcându-vă de orice resentimente, de patimi şi de chestiuni personale.

Inţelegeţi dreptatea, aşa cum o văd cei mai mulţi, iar nu prin prisma strict personală.

Faceţi pe toţi din jurul dvs. să înţeleagă că există o dreptate şi o legalitate, care îşi va face drum, cu sau fără vrerea noastră, cu condiţia de a se încadra fiecare în disciplina, în ordinea şi în respectul reciproc ce ne datorăm, fără să uităm că înaintea drepturilor ce ni se cuvin, avem îndatoriri ce trebue să le înfăptuim.

Ascultaţi cu bunăvoinţă pe toţi slujitorii pădurilor, mai ales pe cei mici, dar mulţi, îndrumaţi-i pe calea binelui şi a adevărului, în vederea unei munci productive, treziţi-le în suflet încrederea ce trebue să o aibă în superiori. Prin fapte, dovediţi-le că drepturile lor vor fi apărate şi satisfăcute în limitele legale.

Avem datoria, prin acţiunea noastră de fiecare zi, să câştigăm sufetul ţăranilor şi al tuturor muncitorilor, cari vin în contact permanent cu noi, spre a-i convinge despre rolul şi importanţa pădurilor pentru ţară şi pentru ei, precum şi de respectul ce trebuie să-l acorde pădurilor şi Corpului. Trebuie să câştigăm pe aceşti oameni pentru interesul pădurilor şi al Corpului.

Să pornim deci la treabă, cu sinceritate în acţiuni, cu încredere reciprocă, cu respectul tuturor drepturilor legale, cu disciplina pretinsă unui Corp select şi vă rog să răspundeţi următoarei chemări:

Colegi şi funcţionari subalterni, uniţi-vă în gânduri, în simţiri **şi mai ales în fapte**, pentru binele pădurilor şi al Corpului funcţionarilor silvici.

SALARIU ŞI STANDARD DE VIAŢĂ

Ing. ŞTEFAN PREDESCU

In înţelesul obişnuit *salariul* constituie retribuţiunea ce decurge dintr'un contract de muncă, scris sau verbal şi reprezintă remunerarea sau valoarea serviciilor prestate, prin muncă fizică sau intelectuală. La salariul nominal se adaugă eventualele prime de producţie, de activitate şi toate accesoriile în care intră: indemnizaţii pentru scumpete, ajutoare familiare, etc. In mod cu totul aleatoriu se poate adăuga şi participarea la beneficiu.

Aşadar, în mod normal, quantumul salariului trebuie să reprezinte remuneraţia muncii prestate şi echivalentul unui standard de viaţă capabil să satisfacă toate cerinţele materiale şi morale ale salariatului şi familiei lui. Salariul este solicitat de muncitor (lucrător sau funcţionar), apreciat de patron sau întreprinzător şi stabilit sau controlat de Stat.

Dacă sub aspectul economic sistemul de salarizare dela unele întreprinderi poate fi uneori justificat, din punct de vedere social, de cele mai multe ori aceasta creiază nesiguranţa minimului de existenţă, salariul fiind singurul venit al lucrătorului şi din această cauză conflictele de muncă sunt supuse intervenţiunii legale a Statului. Disproporţia între salariul oferit de patron — mai ales atunci când mâna de lucru se găseşte din abundenţă — şi remuneraţia muncii prestate de salariat, a condus la ceea ce legiuitorul a denumit salarii minimale stabilite pentru întreprinderile particulare: comerciale, industriale şi de transporturi.

Deasemeni şi cu mai mare rigurozitate s'a legiferat situaţia în cazul invers — când din cauza războiului mâna de lucru este mai rară şi la salarii ridicate, stabilindu-se în acest caz pentru toate muncile prestate, chiar agricole, salarii maximale. Prin această intervenţiune Statul oferă o garanţie părţilor contractante — patron şi salariat — spre a fi feriţi şi unul şi altul de exercitarea unor presiuni din partea celuilalt, dar mai cu seamă pentru asigurarea cel puţin a minimului de existenţă al salariatului şi respectiv pentru buna funcţionare a organizării întreprinderii şi producţiei sale.

Este drept că aceste intervenţiuni legiferate ale Statului nu datează de multă vreme, ele luând fiinţă legală numai după ce în concepţia modernă, munca a fost socotită ca un factor principal al economiei şi că ea conlucrează cu capitalul în întreprindere, nu intră ca subordonat al său, întreprinzătorul şi salariaţii au calitatea de colaboratori, iar întreprinderea, ca o organizare de bunuri şi energii, îndeplinind o funcţiune economică şi socială în acelaşi timp. Este dar primatul muncii, al unei munci organizate și productive, remuneratorie și pentru muncitori.

Iată dar că salariul în această funcțiune economico-socială reprezintă echilibrul permanent al colaborării dintre muncă și capital. Cine știe să păstrezee acest echilibru îngrijește de cel mai dinamic, mai inegal și mai exigent element al întreprinderii: elementul om.

Standard de viață. Trebuințele, sau mai complet cerințele individului, — pentru satisfacerea sau împlinirea cărora muncește în viață, — constituie de cele mai multe ori preocuparea zilnică de căpetenie a fiecărui salariat și cu cât greutatea obținerii mijloacelor materiale de satisfacere este mai mare, cu atât această grijă devine o povară de neînlăturat, consumă zilnic energia și frânge elanul celui care nu găsește ieșirea salvatoare. In mod normal toate cerințele sunt reduse la posibilitatea mijloacelor materiale de împlinire. Gradul sau măsura satisfacerii acestor nevoi ale omului se numește standard de viață. Cine are mijloace suficiente cu care poate satisface toate nevoile materiale și spirituale posedă un standard de viață ridicat. In viața Statului socialist organizat standardul de viață al marei masse a populației nu diferă prea mult dela un individ la altul, căci toate mijloacele Statului patron, sau controlor, sunt puse la îndemâna cetățenilor săi considerați permanent și efectiv în slujba națiunii.

Intr'o economie dirijată sau planificată, acest etalon — standard de viață —, poate fi ușor determinat, calculat și decretat unitar tuturor muncitorilor cu aceleași sarcini familiare. In asemenea caz trebuește decretată mai întâi munca obligatorie și asigurarea dreptului la muncă astfel ca această muncă să constituie legea vieții omului-cetățean.

Munca și bunurile naționale nu sunt numai elemente economice, ele devin funcțiuni sociale puse în slujba colectivității. Atunci într'adevăr standardului de muncă îi va corespunde un standard de viață. Organizarea vieții spirituale și materiale a oricărui muncitor nu mai constituie o sarcnă a individului cu a Statului, a întreprinderii etatizate, dirijate sau controlate.

Dar ridicarea standardului de viață în țara noastră este o problemă care privește atât masa cea mare a populației dela orașe, funcționari, meseriași și muncitori de tot felul —, dar mai cu seamă cea rurală unde nu s'a făcut aprcape nimic în acest sens. Este deci o porblemă de Stat cu caracter economic și social.

Dacă prin intervenț a categorică a Statului colectiv, întreprinderile industriale și comerciale pot găsi fără mari greutăți și nu după multă vreme o soluție favorabilă acestei probleme, venind în ajutorul muncitorimii cu construcții de locuințe, securitate și asigurări sociale, asistență culturală și sanitară, revărsând din beneficiile lor cota factorului muncă, la țară ridicarea standardului de viață — dacă există vreunul și se poate astfel denumi — necesită o cale mult mai lungă și cu sarcini din partea Statului și colectivității mult mai mari.

Socotim mai întâi că viața rurală agricolă de astăzi trebue să-și îndrepte categoric pașii spre una rurală agricolă intensivă. Apoi creiarea de industrii, necesare economiei alimentare va absoarbe pe de o parte surplusul populației rurale care inundă orașul în fiecare an, iar pe de altă, produsele fabricate pot contribui prin utilizarea și consumarea lor, de însăși marea massă a muncitorilor, la formarea și ridicarea standardului lor de viață.

*

Statul democrat poate creia imediat și altfel de industrii în diferite centre ale țării, mai cu seamă unde posedă singur materia primă și în concepția de azi Statul popular poate dispune prin intervenția sa și asupra celorlalți proprietari de materii prime.

Să luăm un exemplu. Statul posedă în pădurile sale materia primă, lemnul. Creiarea unor fabrici moderne și complet utilate în regiunile păduroase și mai cu seamă muntoase unde populația nu-și poate ușor procura nici alimentele, este o problemă care într'un termen relativ scurt poate aduce produse ieftine și la îndemâna fiecărui locuitor rural sau chiar de oraș, astfel: căruțe și alte vechicule de persoane; tâmplărie, ferestre și uși, gata încheiate; saboți, atât pentru copii cât mai ales pentru muncitorii agricoli; mobilier rustic; butoaie și lăzi de ambalaj de tot felul, coade de instrumente agricole, etc. Oricine își poate da seama de avantajele ce le oferă asemenea industrii, ale căror produse se pot distribui ușor prin cooperativele populare. Produsele fiind foarte ieftine pot fi folosite de fiecare gospodar țăran. Vor putea astfel dela început tinerele perechi să-și construiască o casă, să și-o mobileze, să aibă o căruță, să poarte saboți ei și copii lor, rămânând ca industria alimentară și agricolă să le procure alimentele, ustensilele și uneltele necesare gospodăriilor lor.

Dacă prin serviciul social vor fi învățați să-și prepare mâncarea zilnică, să-și crească păsări și vite și să aibă grădini de zarzavat, vom avea o casă higienică, cu gospodari sănătoși, viguroși și apți pentru muncă în tot cursul anului.

Acest program industrial ar creia desigur concomitent — ca fiind absolut necesare — drumuri și căi ferate prin toate regiunile țării, ar scoate la iveală noi cerințe și în acest mod s'ar desvolta o muncă susținută și permanentă de toate brațele încrucișate ale populației nevoiașe de azi.

Atunci vom putea vorbi de un standard de viață, al marei masse în țara noastră.

Problema creierii de noi industrii, de noi rețele de comunicații și organizarea vieții țărănești nu trebuie să mai întârzie, fiind de mult și prea mult lăsată în urmă. Asistența sanitară, oricât de intensă ar fi ea, nu duce la rezultatele dorite dacă muncitorul agricol sau industrial nu are un standard de viață mai ridicat. Și apoi condițiunile ce trebuiesc împlinite de un bun muncitor se referă la forța și rezistența sa fizică, cari decurg dintr'un trai mai bun și o viață higienică adevărată.

ADUNAREA MEMBRILOR CORPULUI SILVIC F. N. D.

In ziua de 25. III. 1945 a avut loc în sala festivă a Societății Progresul Silvic, adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F. N. D. de toate gradele.

Printre participanți am remarcat afară de comitetul de inițiativă format din D-nii: decan C. Georgescu, secretar general C. Rachieru, ing. Lisievici și ing. Colpacci, pe D-nii: secretar general V. Economu, ing. consilier N. G. Teodorescu și un număr impunător de ingineri, conductori, brigadieri și pădurari.

Cuvântul de deschidere l-a rostit Dl. decan C. Georgescu, după care au vorbit Dl. secretar general C. Rachieru, expunând programul guvernului F.N.D. cu privire la problemele silvice, Dl. ing. G. Colpacci despre Corpul Silvic și Administrațiile Silvice în lumina prefacerilor social-economice prin care trece azi țara, Dl. ing. Lisievici despre democratizarea serviciilor silvice. Au mai luat cuvântul Dl. subadmintstrator al C.A.P.S., ing. St. Predescu, Dl. economist Bock din partea centralei F.N.D., D-l Florea Căruntu din partea brigadierilor silvici, Dl. Stereopol din partea conductorilor slivici și Dl. contabil Georgescu din partea fabricei de cherestea AREVA. Apoi adunarea a admis prin vot Comitetul restrâns al Corpului Silvic F.N.D. format din D-nii: decan C. Georgescu, Secr. gen. C. Rachieru, ing. N. G. Teodorescu, ing. Lisievici, ing. Colpacci, ing. Comșa, ing. G. Ionescu, ing. Constantinescu Leu, conductor Stereopol și brigadier Florea Căruntu.

Ca încheere s'a votat următoarea moțiune:

MOȚIUNE

Adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F.N.D. întrunită în sala „Progresului Silvic" în urma manifestului lansat de către

Comitetul de iniţiativă, în urma celor discutate în această şedinţă a votat următoarea moţiune:

Art. I. Să se păşească hotărît şi fără întârziere la:

a) Exproprierea pădurilor particulare şi trecerea lor la Stat pentru o mai raţională folosinţă în favoarea poporului.

b) Administrarea şi exploatarea în regie a pădurilor persoanelor juridice în folosul poporului muncitor cu respectarea drepturilor comunităţilor muncitoare.

c) Intrucât condiţiile de armistiţiu prevăd furnizarea de materiale lemnoase, cerem ca gospodăria forestieră să fie organizată în aşa fel ca să poată îndeplini aceste condiţiuni în mod leal şi cu punctualitate.

d) Reorganizarea economiei vânatului şi pescuitului în apele de munte în spirit democratic prin abrogarea privilegiilor.

e) Reorganizarea şi regruparea serviciilor silvice de Stat într'un singur comandament unic, Ministerul pădurilor.

f) Revizuirea Codului silvic şi a tuturor legiuirilor de bază care interesează atât economia forestieră cât şi interesele profesionale ale Corpului: încadrare, salarii, drepturi în natură, etc.

g) Democratizarea serviciului silvic prin înfiinţarea sfaturilor de colaborare.

h) Epurarea elementelor reacţionare din Corp.

PRECIZIUNI IN LEGĂTURĂ CU ADERAREA INGINERILOR SILVICI LA GRUPAREA FRONTULUI NAŢIONAL DEMOCRAT

de ing. TRAIAN VIŞAN

Când s'a pus chestiunea înfiinţării Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, şi ulterior aceea a aderării la această Grupare, majoritatea colegilor au făcut obiecţiunea că prin creiarea ei se produce o sciziune în unitatea corpului silvic, ceeace nu ar fi de dorit, şi că constituirea unei grupări F. N. D. înseamnă a face politică, ori aceşti colegi înţeleg să nu facă politică, să rămână numai specialişti, cum zic ei, şi deci nu pot adera la gruparea F. N. D.

Ţin să dau şi eu un răspuns acestor obiecţiuni. In primul rând este bine cunoscut faptul că şi până acum unitatea Corpului silvic era pur formală. In realitate a fost mereu o adâncă dezbinare în rândurile fruntaşilor acestui Corp, constituiţi în două tabere adverse.

Fără să insist asupra cauzelor cari au dus la această situaţie, pot totuşi afirma, cu certitudine, că lupta între cele două tabere nu avea la baza ei nobleţa unei ideologii. Din această cauză aspectul ei nu inspiră prea multă stimă, şi de aceea răul pe care îl făcea unităţii Corpului era cu atât mai mare.

Ni se spunea că nu trebue să facem politică. Insă se ştia de toată lumea că acei membri ai Corpului silvic, cari au ocupat posturi de conducere până acum, nu numai că făceau politică, dar se sprijineau pe relaţii strânse cu fruntaşii politici ai guvernelor respective şi erau oamenii lor de încredere. Reuşeau chiar să rămână oameni de încredere chiar a mai multor guverne cari se succedau la cârma ţării. Ei fiind colaboratorii apropiaţi ai Ministerului, trebuiau să facă politica ministerului respectiv, căci altfel nici nu ar fi fost menţinuţi în posturi. Deci făceau politică, însă nu o politică de convingeri, ci o politică oportunistă după partidul sau clica ce era la putere.

Ceea ce era însă foarte curios atunci, deşi nouă ni se părea normal, era faptul că, în timp ce conducătorii administraţiilor noastre făceau politică, nouă ne era interzis aceasta, sub motivul că funcţionarul public nu trebuie să facă politică. Această interdicţie devenise o dogmă admisă de toţi funcţionarii publici, cu toată convingerea.

Astăzi însă ne întrebăm: Această dogmă mai poate fi menţinută? Sau trebue trecută la dosar?

Răspund: Da! trebuie trecută la dosar, căci astăzi trăim în plină revoluţie. Şi nu trebuie să ne sperie cuvântul dacă îl privim numai ca opus al cuvântului „evoluţie". Trăim în plină revoluţie pentrucă:

1. De unde până la 23 August a fi comunist sau socialist însemna zeci de ani de închisoare, astăzi fruntaşii acestor partide formează majoritatea Guvernului.

.2 Dreptul de proprietate al moşierilor asupra pământului este desfiinţat, şi astfel o întreagă clasă socială, care avea până acum cuvânt hotărîtor în conducerea ţării, se prăbuşeşte.

3. Muncitorii nu aveau dreptul să se constitue în sindicate. Astăzi sindicatele, prin comitetele de fabrică, iau parte la conduceera întreprinderii, iar prin manifestaţiile ce le-au organizat în ultimul timp, au avut cuvânt hotărîtor în declanşarea şi soluţionarea crizelor de guvern.

4. — In ceea ce priveşte funcţionarii publici, era un principiu de drept, universal admis, că ei nu se pot constitui în sindicate, întrucât ei reprezintă Statul, şi nu pot tocmai ei să formeze o organizaţie opusă Statului. Astăzi s'a legiferat sindicalizarea funcţionarilor publici, iar Confederaţia Generală a muncii, care este or-

ganul conducător al tuturor sindicatelor muncitorești, ne-a rezervat 5 locuri din 25 în Comitetul de Conducere.

De sigur și alte reforme vor mai urma.

In mijlocul acestei revoluții este posibil ca un intelectual să stea deoparte și să spună că nu face politică, adică că nu are nici o părere asupra acestor fundamentale transformări și că nu activează nici pro nici contra? Nu este posibil și nimeni nu-l poate socoti că este sincer făcând această afirmație.

Regimul actual ne lasă libertatea de a afirma și a propaga convingerile noastre pentru sau contra programului F. N. D.

Deci fiecare din noi este liber să spună pe față:

Ader la gruparea politică F. N. D. pe baza programului publicat.

Sau să spună: Aș adera la gruparea politică F. N. D. fiindcă nu am nimic de obiectat contra programului pe care l-a publicat, însă întrucât știu că partidele, cari compun această grupare, au în programul lor transformări politice și sociale mai radicale, cu cari nu sunt de acord, nu pot adera la această grupare.

In fine alții să spună:

Nu sunt de acord cu programul publicat de F. N. D. și cu atât mai puțin cu celelalte scopuri urmărite de partidele politice din această grupare.

Fiecare din noi se încadrează în una din aceste trei categorii și chiar dacă nu se încadrează el, clasificarea se face dela sine de către ceilalți colegi. Necesitatea precizării atitudinei fiecăruia dintre noi, va deveni din zi în zi mai imperioasă, și mai târziu va deveni inevitabilă.

In prezent însă situația este mult mai ușoară pentru cei șovăitori. Li se pune numai problema aderării la programul politic publicat de F. N. D. și la programul profesionalo-politic publicat de gruparea F. N. D. a Corpului Silvic, de sub conducerea D-lui Decan C. Georgescu și D-lui Secretar General C. Rachieru. Fiecare poate adera la acest program, rămânând să-și rezerve, dacă crede necesar, dreptul de a se retrage, în cazul când cele două programe vor căpăta amplificări cu cari nu va fi de acord.

Indemnăm deci pe toți colegii, cari sunt de acord în mod sincer, atât cu programul publicat de Frontul Național Democrat, care din punct de vedere legislativ în mare parte realizat, cât și cu programul publicat de gruparea F. N. D. a Corpului silvic, care cuprinde numai dezideratele exprimate și acceptate de toată lumea, să se înscrie în Gruparea F. N. D. a Corpului silvic. Prin înscrierea lor, se va produce o clairficare a situației, care este absolut necesară întrucât, după cum am spus, clasificarea pe cele trei categorii tot se va face, și e mai bine ca fiecare să se încadreze din proprie inițiativă și pe față, decât să lase să fie clasat de alții, poate într'o categorie care nu corespunde în realitate convingerilor sale.

STABILIREA PREȚURILOR ȘI SALARII CORESPUNZĂTOARE SCUMPETII

de Ing. GR. COLPACCI

Avem mereu la ordinea zilei eterna și dureroasa problemă a salariilor, cari rămân tot mai mult în urmă față de scumpirea vieții. După fiecare mărire a salariilor, vine un val și mai mare de scumpete, se încearcă mereu soluționarea definitivă a acestei probleme vitale în viața noastră și până în prezent nu s'a putut ajunge la rezultatul dorit de toată lumea.

In prezent se încearcă înghețarea prețurilor și stabilirea salariilor în raport cu aceste prețuri înghețate. S'ar părea că astfel această problemă poate fi rezolvată. Eu însă nu văd deocamdată acest lucru și anume pentru următoarele motive. Dacă ne referim la produse alimentare, în special carne și grăsime, mă gândesc că numărul vitelor cornute și a porcilor a scăzut în întreaga țară cu 70% față de anul 1940 și atunci nu este vorba numai de preț, ci de lipsa cantităților minimale necesare acoperirii tuturor nevoilor țării. In aceeași situație se găsesc și celelalte alimente și produse necesare traiului.

Rezultă deci că principala problemă de rezolvat nu este aceea a prețului, ci aceea a unei echitabile repartiții a cantităților reduse de produse de cari dispunem pentru a putea satisface în măsură redusă chiar, întreaga massă a consumatorilor.

Vom ajunge la acest rezultat aplicând următoarele măsuri:

1. **Desființarea imediată a intermediarilor speculanți,** cari cutreeră toată țara, colectează tot ce găsesc și transportă în Capitală și alte centre mari unde ascund marfa și apoi o distribuie treptat, în cantități mici și cu prețuri fabuloase la favorizații soartei, cărora le convine să plătească 15.000 lei o gâscă, 6000 lei un kg. de unt, etc., iar funcționarul public în timpul acesta rabdă de foame.

2. **Inființarea imediată a oficiilor speciale de colectare a alimentelor** cari să fie distribuite funcționarilor prin economate, iar populației prin cooperative, prin oficii de distribuție ale Primăriei, etc. In acest scop, organizarea oficiilor de colectare și distribuire ar

trebui să fie dată în sarcina Institutului Național al Cooperației, a cărui activitate în acest sens, în aceste vremuri grele, nu se vede de loc.

3. Experiența trecutului a dovedit că odată cu maximalizarea prețului la un anumit articol, se produce și dispariția lui de pe piață, iar cei norocoși îl găsesc totuși, însă cu prețul întreit sau înzecit față de cel pe care îl plăteam până la maximalizare.

Pentru desființarea acestor procedee de speculă se preconizează introducerea pedepsii cu moartea. Măsura era bună și executarea câtorva speculanți ar constitui un exemplu care ar face pe cei mai mulți să renunțe la aceste manopere devenite prea periculoase.

Insă totuși, repet, atâta timp cât colectarea și distribuția alimentelor nu va fi făcută pe o scară mare prin oficii de colectare, cooperative și consumuri, nici o altă măsură nu va da rezultate până ce producția se va fi apropiat de normal.

In privința îmbrăcămintei și a încălțămintei propun a se lua măsuri ca să se destineze anumite fabrici cari să fie obligate să confecționeze stofe și încălțăminte standard, tip special pentru funcționarii publici, iar distribuirea să se facă prin economate, cu plata în rate, prin reținere din salariu.

Cusutul hainelor și a lingeriei să fie făcute de ateliere de croitorie anume angajate în acest scop de către economatele instituțiilor respective, iar plata să se facă tot prin reținerea din salariu în rate lunare.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA „NORMATIVEI“ PENTRU AVANSARE

de ST. RODOTEATU

Legea de organizare a Corpului Silvic din 1923, a fost la timpul ei, incontestabil, o lege bună. Aprecieri în acest sens s'au auzit și în primăvara anului 1944, când s'a pus în discuțiune întocmirea unei legi comune pentru întreg corpul ingineresc.

Totuși, după trecere de aproape 22 ani, când atâtea prefaceri adânci au schimbat esențial structura organizațiilor inginerești, când atâtea necesități de ordin tehnic și administrativ s'au suprapus nevoilor corespunzătoare anului 1923, ori cât de perfectă ar fi fost legea „atunci“, ea nu mai poate fi corespunzătoare „acum“.

Această afirmațiune nu este numai o deducție logică, ci rezultă și din constatări reale, ce rees din nevoia simțită de a se încerca, prin aplicare, completarea și eventual modificarea legei.

Iată câteva exemple edificatoare privind partea cea mai experimentată și discutată a legii: „înaintările".

Incă din anul 1939, Comitetul de înaintări trece, în mod tacit desigur, la aplicarea unui „procentaj" pe grade, deși legea nu condiționează avansarea decât de calitățile și meritele în serviciu ale candidatului. Se încearcă deasemeni neavansarea la minimum de termen prin consens tacit, care bineînțeles nu se respectă la votare de toți membrii comitetului și pentru toți candidații și dau ocazie la câte 1—2 candidați „mai bine organizați" să se strecoare totuși, fără contracandidatura celor de aceiași vechime, care au fost eliminați prin consensul stabilit, ceea ce reprezintă o gravă inechitate.

Se încearcă să se stăvilească presiunea intervențiilor pentru rectificări la înaintare la alegere, îngrădindu-se atribuțiile Ministrului în această materie — ceea ce nu se reușește întotdeauna. Ar mai putea fi aduse și alte exemple, dar e suficient atâtea pentru a constata că au început în ultimul deceniu să se facă prin aplicare „cârpeli" și când începe să se simtă nevoia acestor cârpeli, este cea mai elocventă dovadă că legea trebue imperios, modificată.

Dar această „fostă bună" lege s'a mai prezentat încă dela începutul ei cu o mare lipsă, care a creiat și creiază cele mai mari greutăți și inechități în aplicare. N'are regulament. Este o constatare veche simțită de toți: pentru unii în avantaj, pentru alții în desavantaj.

In epoca când lua ființă legea de organizare din 1923, era în uz sistemul de a se înscrie în lege numai principiile de bază pe scurt, succint; desvoltarea și interpretarea principiilor fiind lăsată pe seama regulamentului ce urma să se facă.

Dela un timp, se observă tendința tot mai manifestă, de a se da legilor o desvoltare mai largă, mai de amănunt, pentru a nu se mai face simțită nevoia neapărată a întocmirii unui regulament, mai ales că acum, în perioada decretelor legi, regulamentul trebuie să treacă prin aproape aceleași formalități de aprobare ca și legea.

In 1923 însă nici nu se putea concepe punerea în aplicare a unei legi fără să aibă întocmit și aprobat regulamentul respectiv.

Art. 76 și ultimul al legii, prevede chiar:

„Un regulament decretat va stabili în amănunt modul de aplicare al tuturor principiilor prevăzute în această lege".

Cu toată această precizare categorică și imperioasă, legea se aplică 22 ani fără regulament, ceea ce înseamnă o aplicare lăsată la bunul plac și la libera apreciere după oameni și nu după norme regulamentare uniforme, înfrângându-se astfel principiul echității.

In asemenea situație fiind, în loc să se procedeze la întocmirea regulamentului, socotindu-se că cea mai vulnerabilă şi sensibilă parte a legii este aceia a „înaintărilor" pentru a se înlocui această lacună generală, cel puţin parţial la capitolul înaintări şi pentru a se da impresie unei uniformizări dela an la an, s'a întocmit anual, începând din 1937, o deciziune, care cuprinde norme pentru soluţionarea chestiunilor ce în mod normal vin spre avizare la Comitetul de înaintări.

Acestei deciziuni i s'a spus pe scurt: „normativă".

*

Faptele relevate pe scurt mai sus, de netăgăduită importanţă, ar comporta o analizare mai amănunţită; o voi face poate cu altă ocaziune. Deocamdată am trecut repede asupra lor, atât cât a fost necesar să explic geneza şi rostul normativei pentru a ajunge aşa cum ne-am propus la o scurtă examinare a ei.

*

Normativa cuprinde în general, reguli consacrate prin uz; nu pentrucă s'ar fi urmat continuu aceleaşi, dar la un moment dat încercările de a beneficia de elasticitatea sau de jocul pe care-l permiteau principiile largi înscrise în lege, creşteau aşa de mult şi se puneau sub aşa de multiple forme încât răsturnau şi principiile de bază.

Invocându-se lipsa regulamentului, — care ajunsese un „refren" în toate cererile şi întâmpinările — deci lipsa de preciziune şi dându-se cele mai largi şi uneori fanteziste interpretări prevederilor legii, orice dorinţă era posibilă. Iar unele încercări isbutite atrăgeau o nouă serie de întâmpinări, cari invocau precedentul creiat.

*

Socotind astfel că normativele reprezintă tot ce-a putut da foştii conducători timp de 22 ani, în materie de organizarea Corpului Silvic, din spirit de echitate şi „normativa" anului 1945 cuprinde în cea mai mare parte regulele anterior stabilite, deşi se pusese cu atâta accent, chestiunea reparaţiunilor unor prea evidente nedreptăţi făcute în trecut. A fi intrat însă în modficarea rezultatelor anilor precedenţi, ar fi însemnat declanşarea unor atât de multe şi greu controlabile cereri, încât orice stavilă ar fi fost imposibilă şi în plus ajungeam tot la rezultate relativ şi comparativ nestabile, căci alte modificări ar fi putut urma în anii următori şi lucrările nu ar mai fi luat sfârşit.

Aceasta fiind situaţia, s'a socotit mai nimerit şi mai cu seamă mai circumspect ca să se ajungă la reparaţiuni prin o lărgire a posibilităţiolr de avansare şi prin examinarea mai atentă şi mai „cântărită" a meritelor candidaţilor.

Se înţelege, că în asemenea condiţiuni, reparaţiunile nu mai puteau fi decât parţiale, atât în ce priveşte reparaţiunea în sine, cât şi în ce priveşte numărul celor socotiţi îndreptăţiţi s'o aibă. **Intr'un singur an nu se poate pretinde o îndreptare completă.**

Consecvent acestor intenţiuni, „normativa" anului 1945 are aceste două inovaţiuni, la art. VII şi IX, care pe scurt cuprind:

a) **Numărul locurilor pe grade în Corp** să se stabilească de Comitet **pe baza cadrelor administrative**, deci pe realităţi — şi nu prin „procentaj";

b) **Meritele candidaţilor să se indice prin „punctaj".**

Ambele chestiuni de o importanţă covârşitoare pentru Corp şi membrii ce-l compun, se prezentau cu nesiguranţa datorată împrejurărilor în care ne găsim, la care se adaogă lipsa timpului necesar pentru studierea şi precizarea lor.

Dacă în ce priveşte prima chestiune, aproximaţia era permisă, pentrucă însăşi baza de stabilire a numărului inginerilor pe Corp, se prezintă cu oscilaţiuni inerente funcţiunilor din cadrele administrative, iar viitorul lasă să se întrevadă prefaceri cu probabilităţi de sporire a acestui număr.

In ce priveşte a doua chestiune însă, era absolut necesară **o siguranţă deplină**, pentrucă altfel ar fi fost posibilă comiterea unor greşeli care ar fi putut antrena revizuirea totală a avansărilor.

A fost suficient să se observe că în prezent ne găsim cu arhive încă răspândite, cu caziere incomplete şi cu date incontrolabile în actuala situaţie, ca să se constate imposibilitatea de a da „punctajului:: un caracter obligator sau quasi obligator.

Cu toate greutăţile ce ni se ridicau în faţă, cu toate ezitările ce se semnalau din multe părţi, în cursul discuţiunilor avute, am ţinut totuşi să se înscrie în „normativă", această metodă, pentru a marca acest început, pentru a experimenta această metodă, cât şi pentru a servi totuşi, în măsura posibilă, ca o indicaţiune şi a se obliga Comitetul la o examinare mai atentă.

Dar acum, nu amănuntele interesează care se pot perfecţiona, după studii şi perfecţionări, cât metoda în sine şi asupra acestei metode e cazul să ne oprim mai pe larg pentru a-i arăta avantajele şi a-i deschide drumul unei adopţiuni fără rezervă şi a unei aplicaţiuni obligatorii, fiind singura metodă ce poate asigura, dacă nu o totală, dar în tot cazul o mare încredere menită să înlăture criticile tot mai numeroase.

Metoda punctajului — adică a stabilirii meritelor prin puncte

— nu are nevoie de explicaţiuni. Simpla citire a normativei — art. 9 — este suficientă pentru a se lămuri fiecare. Ne vom ocupa deci numai de avantajele ce prezintă şi vom trage concluziunile necesare pentru perfecţionarea şi punerea ei în aplicare, în mod obligatoriu.

•

Avansarea în grad este, sau trebue să fie, rezultatul a două operaţiuni:

1. o operaţiune de examinare şi cunoaştere a candidatului;

2. o operaţiune de apreciere.

Corespunzător acestor operaţiuni,...

metoda punctajului cuprinde şi ea:

— partea documentară cu date certe (A şi B);

— partea de apreciere cu date de ordin general (C).

Aceste operaţiuni sunt legate între ele deductiv: dela cauză la efect. Aprecierea trebue să fie o consecinţă a documentării.

Dacă s'ar putea prinde în puncte toate calităţile şi meritele de serviciu ale candidatului şi dacă aceste merite s'ar putea cântări în aşa măsură încât să apară diferenţierile cele mai mici, atunci ordinea avansărilor s'ar stabili dela sine, ca efect al unei documentări precise şi foarte sensibil punctate. Desigur nu se poate ajunge aci. Dar din această ipoteză se poate deduce că trebue urmărit: să se lărgească pe cât posibil compartimentul documentării, care prezintă mai multă siguranţă şi drept efect, să se restrângă în acelaşi măsură compartimentul aprecierii mai supus subiectivismelor. Lărgindu-se pe cât posibil compartimentul documentării, în dauna aprecierii, candidaţii mai puţin merituoşi se elimină dela sine şi rămâne ca aprecierea candidaţilor, deci alegerea, să se facă între candidaţii de valoare sensibil egală, cu acelaşi număr de puncte sau cu mică diferenţă de puncte şi deci nu se mai poate greşi, sau foarte puţin, în tot cazul greşelile mari sunt excluse, iar intervenţiile, stăruinţele şi alte mijloace inavuabile cad dela sine, lovindu-se de acest punctaj.

Acesta ar fi pe scurt mecanismul punctajului.

•

De altfel, urmărind felul cum a evoluat documentarea pe care s'au sprijinit aprecierile la avansare, — o să constatăm că metoda punctajului este rezultatul spre care ne duce experimentarea şi procedura de până acum.

Intr'adevăr, la baza avansărilor a stat întotdeauna nota calificativă.

Această notă nu şi-a găsit şi păstrat o formă stabilă, ci, a evoluat continuu, pentrucă se constata că nu prezintă o garanţie sufi-

cientă de obiectivitate şi pentrucă nu mai era suficient de edificativă în forma dela început.

Observând evoluţia ei o să constatăm:

— tendinţa de a o apela, verifica şi controla — a o trece astfel prin mai multe examinări — pentru a prezenta o mai mare siguranţă de obiectivitate;

— tendinţa de a o deduce din cât mai multe elemente de comportare în serviciu şi de cunoaştere a candidatului pentru a găsi diferenţierile de merite între candidaţi;

— tendinţa de a completa cunoaşterea candidatului prin date suplimentare, care nu mai erau cuprinse între elementele specificate în nota calificativă (absolvire, examen, etc.).

Prin urmare au evoluat, dintr'o necesitate simţită şi constatată, an de an, fără să ne sesizăm, spre acest sistem al punctajului. Ceea ce se face acum, precizând şi adoptând sistemul punctajului, nu este altceva decât cristalizarea şi găsirea unei forme cât mai perfecte a mijloacelor şi datelor la care am cugetat şi recurs, atunci când s'a pus cuiva problema recomandării candidaţilor pentru avansarea adică a promovărei candidaţilor după merite. Necesităţi constatate, deci cari au îndrumat paşii spre acest sistem.

A mai intervenit încă o nouă cauză care impune acest sistem şi mai mult ca o necesitate de neînlăturat.

Prin noul Cod al funcţionarilor, se stabileşte categoric că nu pot fi avansaţi la alegere, decât candidaţii cari au calificarea **foarte bună.**

Prevederea de mai sus a determinat pe cei mai mulţi şefi ierarhici să dea această calificare subalternilor cu foarte largă generozitate. Dintr'un anumit punct de vedere, această generozitate este explicabilă, căci cei chemaţi să dea nota calificativă, au ţinut să nu bareze complet, prin simplul efect al notei calificative, avansarea subalternului, acesta nemai putând forma obiect de discuţie la Comitetul de Inaintări.

In faţa acestei situaţiuni, când toţi propozabilii, cum a fost cazul la unele grade, — se prezintau cu calificare foarte bine — nota calificativă nu-ţi mai spune absolut nimic în ce priveşte diferenţierile dintre candidaţi.

Iţi dădeau posibilitatea de a alege pe oricare, dar nu-ţi ofereau nici cel mai mic indiciu pentru a te pronunţa în favoarea unuia sau altuia.

De aci rezultă, în mod indiscutabil, necesitatea de a recurge la alte elemente în afară de cele specificate în nota calificativă, pentru a te documenta.

In felul acesta am ajuns treptat la întocmiri de tablouri complicate şi greu de urmărit, pentru toată seria de propozabili.

Acest tablou nu reprezintă altceva decât documentarea din sistemul punctajului. Era redat însă sub o formă în care reţinerea datelor pentru fiecare candidat şi examinarea lor comparativă, aşa cum se cere la desenarea celor mai merituoşi, este aproape o imposibilitate. In plus, simpla înşiruire a datelor, ducea la o apreciere arbitrară, nesistematizată şi necoordonată.

Aceste deficienţe pentru cunoaşterea, documentare şi apreciere echitabilă, sunt complet înlăturate prin sistemul punctajului.

Adoptând acest sistem totalul meritelor se însumează într'un număr de puncte pentru fiecare, stabilindu-se uniform şi comparativ. candidaţii în ordinea meritelor lor, prin punctele arătate în dreptul fiecăruia.

Dar ceea ce este mai important şi reprezintă poate cel mai însemnat avantaj, **este faptul că acest sistem introduce unitatea de măsură**, aceiaşi, pentru toţi candidaţii şi pentru fiecare din meritele lor. Balanţa de cântărirea meritelor sau dozarea, se face uniform pentru toţi. Toate elementele se exprimă cu un acelaşi număr de puncte pentru toţi.

In sistemul actual, de exemplu, Comitetul de înaintări găsindu-se în faţa a diferitelor elemente de apreciat: nota calificativă, felul de absolvire al şcoalei, examenul de subinspector, etc., fără o prealabilă coordonare, membrii Comitetului vor gândi şi aprecia diferit şi vor da fiecare importanţă diferită elementelor ce are de examinat; unii vor socoti mai determinant examenul, altul nota şi aşa mai departe. Punctajul coordonează această inevitabilă diferenţiere ce se iveşte în mod natural în aprecierea elementelor de către cei chemaţi să facă propunerile de avansare just.

Este adevărat că aci întâmpinăm greutatea de a stabili care e raportul de puncte just între diferitele elemente.

Aceasta este poate cea mai grea şi subtilă problemă ce ne prezintă punctajul. Dacă este uşor a marca diferenţele de puncte la acelaş element (de exemplu la nota calificativă bună: 2 puncte, iar foarte bună: 4 puncte), stabilirea raportului de puncte între elemente, adică între **nota calificativă** şi examen sau alt element este oricând discutabil, pentrucă nu ai la ce indicii şi repere să recurgi.

Este numai chestiune de apreciere.

Dar, indiferent câtimea punctelor cu care intră în suma totală fiecare element, presupunând chiar că nu am cădea pe formula cea mai justă — pe care nu avem cum s'o determinăm — şi totuşi atâta timp cât sistemul, odată stabilit, se aplică uniform tuturor, realizăm acest mare postulat al obiectivității: echitatea.

Se înlătură aprecierile arbitrare.

Fiecare e cântărit la fel și cu aceiaș balanță nu cu balanțe diferite și în plus fiecare știe cu anticipație, cum se apreciază orice act important din cariera lui și va trebui să lupte ca să-l realizeze în cât mai bune condiții, după importanță.

•

Față de atâtea avantaje și garanții de obiectivitate ce prezintă acestui sistem al punctajului nu i se poate obiecta nimic.

Chiar în discuțiunile largi și dese avute nu s'a putut ridica nicio obiecțiune de principiu. Discuțiunile s'au limitat la chestiuni de amănunte foarte importante de altfel, dar cari în nici un caz nu pot duce la părăsirea sistemului.

Enumărăm aceste obiecțiuni pentrucă lămurirea și precizarea lor va contribui la perfecționarea sistemului ca:

a) stabilirea diferențelor de puncte la aceleași elemente;

b) stabilirea raportului de puncte între diferitele elemente;

c) posibilitatea de a prinde în puncte și alte elemente;

d) siguranța stabilirei precisă a probelor, pentru a nu se comite erori.

Ultimele două considerații ne-a determinat ca în anul acesta să procedăm cu oarecare rezervă și timiditate.

Totuși, într'o expunere viitoare, când voi arăta cum se prezintă rezultatul avansărilor anului 1945 în raport cu punctajul se va putea vedea că, chiar sub această formă timidă și rapid întocmită, punctajul a însemnat o indicațiune prețioasă și pot chiar anticipa, afirmând că greșelile comise — puține ce-i drept — se oglindesc perfect în punctaj — ceea ce înseamnă că dacă se urmărea punctajul, se evitau aceste greșeli.

Se poate deduce astfel că experimentația punctajului — căci pentru anul acesta punctajul a avut mai mult un caracter de experimentare — a reușit, confirmându-se necesitatea utilizării lui.

•

Odată stabilită necesitatea acestei metode, problema care se pune o constituie perfecționarea și completarea ei.

Principial, această perfecționare se prezintă în mod foarte simplu.

Având elemente în două compartimente: unul al documentării, cu date certe (A și B) și unul al aprecierii, deci supus subiectivismului (C), urmează să trecem cât mai multe elemente în compartimentul documentării — al cântăririi echitabile — restrângând în egală măsură compartimentul aprecierii:

iar drept consecință:

— subiectivismul — veșnicul și inevitabilul sentiment invocat de toți cu sau fără îndreptățire, care este o realitate fiind indisolubil legat de ființa noastră, se va reduce la minim;

— diferențierile între candidați vor fi mai aparente;

— cercul celor desemnați a forma obiect de discuțiune pentru înaintare va fi mult mai mic — restul rămânând în afară ca rezultat al punctajului;

— surprizele, adică marile greșeli nu vor mai fi posibile și prin urmare ocuparea locurilor celor meritoși de către cei cu „intervenții“ sau susținuți pentru considerente ce n'au nicio legătură cu activitatea de serviciu.

In mod practic vorbind, presupunând că se găsesc candidați la un anumit grad, care au puncte în număr diferite dela 1—10, n'ar forma obiect de discuțiune decât cei cu 8—10 puncte, adică un număr de candidați cari să depășească cu puțin sau foarte puțin numărul locurilor vacante.

Și în sfârșit s'ar putea realiza și acel deziderat — susținut de foarte mulți ingineri și pe drept cuvânt — și anume: **votul pe față.**

In actualele împrejurări, votul pe față expune pe membrii Comitetului, — în special pe cei mai mici în grad decât candidații pe care îi votează — la resentimente ce le-ar putea atrage neplăceri în carieră, chiar când votează pe drept.

Adoptându-se metoda punctajului, însăși sarcina Comitetului de inaintări se ușurează enorm:

discuțiunile se reduc, criticile dispar, sau sunt minime, pentru că dreptatea e asigurată, iar membrii Comitetului sunt apărați de punctaj;

intervențiile și subiectivismele vor rămâne fără efect.

Concluziuni

Adoptarea metodei punctajului, se impune cu atâta tărie, încât nici nu mai poate forma obiect de discuțiune.

Dacă, aplicând această metodă, se asigură, prin partea documentară, cunoașterea comparativă a candidaților și odată meritele cunoscute, se asigură echitatea, prin utilizarea aceleiași unități de măsură, dacă adăogăm în plus și votul pe față, se înlătură subiectivismul sau se reduce la minimum posibil, este dela sine înțeles că obiecțiuni de principiu nu s'ar mai putea ridica decât de aceia cari vor vedea închise orice portiţe prin care ar urmări să se strecoare pe căi lăturalnice.

Am convingerea fermă că această metodă se va generaliza, adoptându-se şi de alte organizaţiuni similare în opera lor de promovare a celor merituoşi.

Am susţinut din răsputeri să-i înscriu începutul în normativa anului 1945, cu toate marile imperfecţiuni, în care se prezenta din cauza lipsei de timp şi a împrejurărilor şi care m'au determinat să nu-i dau un caracter obligatoriu, ci numai un caracter de indicaţiune şi experimentare.

Nu-mi închipui că se va găsi cineva care să-şi ia răspunderea înlăturării acestei metode.

Prin urmare, pentru Corpul inginerilor silvici nu se mai poate pune decât o singură chestiune: **completarea şi perfecţionarea acestei metode, pentru a da un caracter obligatoriu.**

In realizarea acestei perfecţionări trebue urmărit drept scop esenţial:

lărgirea compartimentului cunoaşterii candidatului, deci al documentării şi stabilirei meritelor;

şi respectiv restrângerea compartimentului aprecieri, deci al posibilităţii ca subiectivismul să-şi poată găsi o aplicare.

Se atinge acest ţel, notând în puncte elemente din categoria C (din normativă) — eventual şi altele ce nu figurează — şi trecându-le în categoria A şi B.

Iar ca chestiune de amănunt:

stabilirea unui cât mai just raport de puncte între diversele elemente (merite) şi unei cât mai juste diferenţe de puncte înlăuntrul aceluiaş element. Idem în ce priveşte pedepsele cu posibilitatea de a se acorda eventual reabilitarea după un anumit număr de ani.

Având normativa (partea referitoare la punctaj) şi amplele explicaţiuni ce am dat, socotesc că această chestiune se prezintă în mod lămurit, fiecăruia. Este în cauză problema fiecăruia în parte şi a tuturor în comun, deci a Corpului. Promovarea elitelor Corpului, înseamnă promovarea Corpului şi a intereselor pădurii. Este cazul mai mult ca aricând să nu lipsească contribuţia nimănui. Fie prin articole separate, fie prin observări şi expuneri rezultate din consfătuiri locale, această contribuţie o atşeptăm. Să nu se reproşeze cândva că s'a aranjat la centru după interese particulariste. Este în plus o problemă agreabilă şi antrenantă, pentru care timpul necesar e mai uşor de găsit. In cel mult trei luni trebue să i se dea o formă definitivă pentru a avea timpul necesar să se emită instrucţiuni, în vederea stabilirei şi culegerii datelor pentru înaintările anului viitor. E oricum mai preferabil puţină stăruinţă în sensul cerut acum, decât străduinţa de mai târziu de a face întâmpinări, fără efect, spre a încerca să dovedeşti că eşti mai merituos decât toţi candidaţii avansaţi.

(Martie 1945).

EXTRAS DIN DECIZIUNEA NORMATIVĂ

Art. VII. — Comitetul stabileşte în prealabil pe Corp numărul locurilor vacante la fiecare grad în raport cu necesităţile corespunzătoare structurei administraţiilor unde funcţionează inginerii silvici.

In acest scop Secretariatul va cere acestor administraţii situaţiile respective.

Art. VIII. — Toţi cei aflaţi pe tabloul de propozabili, sau care vor deveni propozabili prin efectul unei rectificări de vechime, trebue să formeze obiectul unei minuţioase şi obiective examinări în ceeace priveşte activitatea depusă în serviciu. In acest scop Secretariatul Comitetului împreună cu Directorii sau şefii Serviciilor Personalului din Instituţiile unde funcţionează inginerii silvici, vor pregăti documentarea necesară referitoare la activitatea fiecărui candidat şi anume:

A. Date cerute asupra activităţii din stagiul ultim;
B. Date cerute deduse din activitatea depusă în trecut;
C. Elemente de apreciere de ordin general.

Art. IX. — Pentru a se concretiza, evidenţa şi a se putea examina comparativ situaţiunile candidaţilor, datele ce constituesc documentarea se vor exprima şi în puncte, astfel:

A. *Activitatea din ultimul stagiu*

a) Nota calificativă f. bine . . . . + 4 puncte
„ „ bine . . . + 2 „

b. *Vechimea în grad*

Dela 2 la 4 ani vechimea peste stagiul cerut de lege + 1 punct.
Mai mult de 4 ani vechime peste stagiul cerut de lege + 2 puncte.

c) *Pedepse*

15 zile amendă formând o singură pedeapsă sau 20 zile amendă prin cumulare de sancţionări repetate sau transferare disciplinară se va nota cu —2 puncte.

Suspendarea din serviciu se va nota —4 puncte.

Punerea în disponibilitate se va nota —6 puncte.

B. *Activitatea din trecut*

a. Diploma Şcoalei superioare de silvicultură Bucureşti sau
Diploma Şcoalei Politechnice cu f. bine şi bine . . . . . . + 2 puncte
b) Examenul de subinspector: cu f. bine . . . . . . + 2 puncte
cu bine . . . . + 1 punct

c) Doctorat în Ştiinţe silvice sau licenţe în alte specialităţi + 1 punct

d) *Vechime în serviciu.*

Se va ţine seama de dreptul de a avansa la vechime sau la alegere, conform art. ... din legea de organizare a Corpului silvic din 1923.

5 ani peste stagiile minime cerute de lege . . . . . + 1 punct
10 „ „ „ „ „ „ „ . . . . . + 2 puncte

e) *Lipsa de activitate pe teren*

Sub 5 ani până la gradul de subinspector . . . . . — 2 puncte
„ 8 „ „ „ „ „ insp. general . . . . . — 2 „
„ 12 „ „ „ „ „ consilier . . . . — 2 „

Nu se socoteşte activitatea de teren:

a) funcţionarea în biurourile centrale ale administraţiilor forestiere, funcţionarea în serviciile administrative şi financiare ale Direcţiilor şi Inspectoratelor silvice din exterior;

b) funcţiunile de conducere: Administrator, Subadministrator la C.A.P.S., Director şi Subdirector în Minister se consideră ca activitate de teren: asemenea funcţionarea la I. C. E. F., Politechnică, şcoli forestiere şi laboratorii.

Pedepse (Legea de organizare a Corpuuli Silvic).

Suspendarea din serviciu . . . . — 2 puncte
Punerea în disponibilitate . . . . — 3 puncte

De aceste aprecieri specificate la cap. II — activitatea din trecut, al. a, b, d, se va ţine seama numai până la gradul de ing. insp. silvic inclusiv.

C. *Elemente de apreciere de ordin general*

a. Importanţa serviciului ce ocupă sau a ocupat candidatul;

b. Activitatea mai mult sau mai puţin intensă ce a silit să o depună în exercitarea atribuţiei ce are;

c) Comportarea în serviciu şi în afară de serviciu, conform referinţelor cunoscute de membrii comitetului;

d) Merite excepţionale;

e) Lucrări ştiinţifice de valoare recunoscută;

f) Conferinţe de valoare;

g) Reprezentări de ordin profesional şi de Corp.

Toate aceste elemente de sub cap. III, nu se notează cu puncte ce rămân la exclusivă apreciere a Comitetului de înaintări.

La gradul ce urmează imediat după obţinerea diplomei — inginer silvic — şi după depunerea examenului de subinspector — inginer subinspector silvic — datele respective dela litera B, alin. a şi b, se vor aprecia în plus şi ca elemente de ordin general (C), aceste date constituind, pentru gradele menţionate, unele din considerentele esenţiale în vederea promovării.

Art. X. — Rezultatele documentării dela art. IX, reprezintă o primă selecţionată a candidaţilor, care nu este obligatorie pentru membrii Comitetului, dar care asigură cercetarea situaţiei fiecărui candidat, sub diverse aspecte ale activităţii depuse în timpul carierei, oferind în acelaş timp indicii asupra recomandărilor pentru gradul la care aspiră candidaţii.

Art. XI. — Vor fi admişi pentru avansare numai inginerii care au obţinut majoritatea de voturi (exprimate secret) din numărul total al membrilor Comitetului.

Atr. XI. — Vor fi admişi pentru avansare numai niginerii care au obţinut majoritatea de voturi (exprimate secret) din numărul total al membrilor Comitetului.

„INFERIORI“ SAU AUXILIARI?...

In vremurile actuale, este foarte greu de precizat care au fost criteriile pe baza cărora s'a dat brigadierilor silvici și pădurarilor, numirea de „inferiori“!

Pornind dela logica pe care o dă înțelesul cuvântului „inferior“, ar însemna ca brigadierul silvic și pădurarul, este o vietate foarte puțin însemnată — din toate punctele de vedere — în angrenajul technic și administrativ al organizației noastre forestiere. Lucrurile stau însă cu totul altfel!

Brigadierul silvic este un slujbaș cu răspunderi importante și ca să fie la înălțimea misiunei ce i s'a încredințat, depune o muncă — atât intelectuală cât și de natură practică — adesea covârșitoare și deci termenul „inferior“ devine și nelogic și necorespunzător, mai ales în timpul de față.

Pădurarul — din punct de vedere al faptelor ca misiune principală — a ieșit încă demult din situația pe care o avea ca factor de pază și a devenit „administratorul“ pădurei ce formează cantonul său. Sub controlul și îndrumările șefilor erarhici, el conlucrează la toate lucrările de: împăduriri, exploatări și puneri în valoare din canton; deci, nici lui nu i se mai potrivește catalogarea de „inferior“.

Probabil, pornind dela aceste considerente în presa noastră de specialitate, când a fost vorba de brigadieri și pădurari, li s'a spus „subalterni“. Mi se pare totuși că nici acest cuvânt nu este prea potrivit. Fiindcă din punct de vedere practic, pe scara valorilor morale — și acestea trebue să primeze — cineva este folositor serviciului și societății nu în măsura rangului pe care-l poartă, ci cu randamentul muncii pe care o depune în susținerea acestui rang! Un slujbaș modest în erarhie, dar care își îndeplinește misiunea cu abnegație, cu zel, din punct de vedere moral, este tot așa de valoros, ca și șeful ce-l susține pe această linie de conduită. Deci, nu poate fi o ființă „inferioară“ și nici „subalternă“, ci un prețios auxiliar.

De sigur, în manifestările lor, brigadierii silvici și pădurarii n'au făcut prea mult caz de titulatura generică ce li s'a dat în trecut. Ei au fost modești în această privință, poate și fiindcă au avut alte revendicări pe care le-au crezut mai importante și pe care au trebuit să le susțină cu vigoare în anii trecuți. In prezent însă, când se pune pe primul plan înnobilarea muncii cinstite — de orice natură ar fi ea — socotim că în corpul silvic nu trebue să mai rămână termenul de „inferior“, ca treaptă ierarhică. Fiindcă pădurarii şi brigadierii silvici n'au fost niciodată — şi cu atât mai mult în prezent — „inferiori" în atribuţiile lor! Pe umerii lor s'a pus mult greu în gospodăria forestieră, ei au dus la bun sfârşit misiuni dintre cele mai importante şi credem că în legile ce se vor alcătui, să li se dea denumirea de „corp silvic auxiliar".

N. I. M.

SOLIDARITATEA PROFESIONALĂ

Trebue să se înţeleagă dela început că prin „solidaritatea profesională" a corpului silvic nu intenţionăm a colecta forţele cu scopul răsturnării altor organisme sociale din drepturile pe care le au sau pe care le solicită, ci urmărim o unire totală în spirit creator, în domeniul specialităţii noastre. Dela consilierul silvic albit de ani în slujba pădurilor şi până la modestul pădurar, ce-şi face datoria într'un colţ de ţară, pe un pisc de munte, noi dorim o solidaritate de corp, cu scopul de a da un impuls mai viu serviciului pe care ni-l cere ţara, pe de o parte, iar pe de alta de a ridica nivelul de trai al celor modeşti, atât din punct de vedere material, cât şi spiritual.

Până în prezent, este adevărat, în cadrele corpului silvic s'a lucrat mult în domeniul profesional, dar acţiunile noastre au fost duse separat şi — câteodată — în mod contradictoriu. Fiindcă într'un fel se desfăşura acţiunile inginerilor, în altul ale conductorilor şi răsleţ de tot îl găsim pe ale brigadierilor şi pădurarilor.

Nimeni nu susţine că interesele socotite pe trepte erarhice, sunt la fel! Deosebirile de cultură, de atribuţii şi de revendicări, sunt realităţi nedesminţite, însă spre a se ajunge la maximum de realizări, mai ales în vremurile actuale, corpul nostru întreg trebue să-şi coordoneze acţiunile prin înţelegerea fruntaşilor aleşi să-l conducă?

Răsboiul ne-a cerut — şi ne mai cere — ca să dăm din domeniul forestier contribuţii enorme la susţinerea organismului economic al Statului. Armata, instituţiile publice şi populaţia, trebue aprovizionate cu materiale de construcţie şi combustibil. Transporturile şi mâna de lucru sunt scumpe, preţurile în varietatea lor dela o zi la alta, ne îngreunează enorm misiunea şi fără o solidaritate profesională de sus până jos, în materie de serviciu, nu ne vom putea descurca uşor din multiplele îndatoriri pe care le avem.

In comparaţie cu ceilalţi salariaţi, lefurile noastre sunt cele mai mici, deşi răspunderile sunt proporţional opuse. La noi nu se munceşte cu „ora de serviciu", ci de multe ori în raport cu cât ni se cere: şi ni se cere.... mult! Noi suntem „la serviciu" sărbătorile, suntem în serviciu şi noaptea, fiindcă suntem pătrunşi de misiunea pe care o avem. De munca şi de strădaniile pe care le depunem acum, depinde siguranţa de continuitate a gospodăriei forestiere raţionale în viitor, chiar dacă socotim acest „viitor" în decurs de o sută de ani. Fiindcă din ce plantăm şi semănăm noi acum, pot culege generaţiile viitoare peste 50 şi chiar peste 100 de ani.

In înţelesul acesta de muncă creatoare pentru binele ţării şi de revendicări profesionale obiectixe, credem că mai ales în prezent, trebue să realizăm cât mai neîntârziat, în toate privinţele solidaritatea profesională, pornind acţiunea cu toate treptele corpului.

IN CHESTIUNEA EXPROPRIERII PĂDURILOR

In Monitorul Oficial Nr. 76/945 a apărut Decizia Ministerială a Agriculturii şi Domeniilor Nr. 707 din 28.III.1945, semnată de D-l Ministru R. Zăroni, referitoare la exproprierea pădurilor particulare.

In art. I al acestei decizii se prevede textual:

„Intrucât exproprierea pădurilor particulare este în studiu, autorităţile de Stat, comună şi judeţ, precum şi comitetele locale săteşti „F. N. D.", sunt invitate a opri orice amestec şi încălcări, în orice categorie de pădure şi în administraţia acestora, precum şi de a respecta normele silvice în vigoare şi exploatările ordonate de organele silvice respective.

Exploatarea şi administrarea pădurilor se va face de către proprietarii respectivi.

Serviciile silvice judeţene, precum şi organele C. A. P. S., sau P. P. J., sunt obligate a sesiza imediat Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Prefectura şi Jandarmeria, dacă locuitorii, etc., intră cu forţa în pădure, arătând totodată cine face abuzurile şi dacă proprietarii nu respectă programul de exploatare ordonată.

Sunt necesare aceste principii pentrucă, dacă nu se execută programul de exploatări şi împăduriri, conform normelor în vigoare şi controlul organelor silvice se împiedică executarea condiţiilor armistiţiului şi aprovizionarea normală a armatelor aliate şi române, cât şi a industriilor şi a populaţiei".

Decizia a fost comunicată Prefecturilor de Judeţe, Inspectoratelor Silvice Judeţene, precum şi tuturor ocoalelor silvice din ţară spre aducere la îndeplinire a măsurilor prevăzute.

REDESCHIDEREA ŞCOALEI DE BRIGADIERI SILVICI DIN COMUNA GURGHIU, JUD. MUREŞ.

In ziua de 4 Martie 1945 s'a făcut deschiderea solemnă a Şcoalei de Brigadieri Silvici din comuna Gurghiu jud. Mureş, prima Şcoală silvică din Transilvania de Nord, care îşi reia activitatea după realipirea acestei regiuni la Patria Mumă. Solemnitatea s'a desfăşurat în prezenţa personalului Şcolii, a reprezentanţilor autorităţilor şi organizaţiilor politice democratice locale, precum şi a unei numeroase asistenţe alcătuită din intelectualii şi populaţia satelor învecinate.

După sfinţirea localului a luat cuvântul S. S. păr. I. Man, relevând spiritul de înţelegere al noilor orânduiri democratice în care începe colaborarea naţiunilor conlocuitoare din Ardeal în sânul patriei mume România. Apoi a vorbit d. brigadier silvic Fr. Kremin care exprimă urări de propăşire pentru Şcoală.

In încheerea seriei cuvântărilor vorbeşte d. inginer silvic Batea Enea directorul Şcoalei. D-sa face o expunere amănunţită a străduinţelor depuse pentru repunerea Şcolii în stare de funcţionare, insistând asupra rolului Şcoalei în acest centru forestier al Văii Gurghiului. D-sa a subliniat importanţa tehnică şi culturală a Şcolii pentru întreaga regiune a Mureşului superior, încheind prin fixarea programului de activitate a Şcolii pentru a răspunde atât cerinţelor de progres ale ideii forestiere cât şi ale economiei generale a Ţării.

ADUNAREA GENERALĂ A CORPULUI SILVIC INFERIOR

La 29 Aprilie a. c. s'a ţinut în sala soc. Progresul Silvic din Bucureşti adunarea generală a Asociaţiei generale a corpului silvic inferior. Au participat numeroşi delegaţi din toate regiunile ţării.

D. Florea Căruntu, Preşedintele Asociaţiei, în cuvântarea de deschidere, a făcut o largă expunere a împrejurărilor prin care a trecut Asociaţia în timpul regimului de dictatură şi a înfăţişat doleanţele actuale ale brigadierilor silvici şi pădurarilor.

După ce au luat cuvântul d-nii: secretar general Rachieru în numele Ministerului de Agricultură, consilier Rodoteatu în numele soc. Progresul Silvic, consilier Popovici în numele Casei Pădurilor, conduc. Steriopol în numele Soc. conducătorilor silvici, ing. Colpaci în numele grupării F. N. D. a corpului silvic, subadministrator Predescu, ing. Bedros din partea sindicatului din Beiuş, ing. Comes şi diferiţi delegaţi din provincie, s'a votat o moţiune care a fost înaintată forurilor superioare.

In şedinţa de după amiază, adunarea a dat descărcare consiliului, privitor la gestiunea pe anii trecuţi şi a votat bugetul pe anul 1945.

Prin aclamaţii, adunarea a ales un nou consiliu de administraţie, în frunte cu d. Florea Căruntu, ca preşedinte.

SERBAREA SĂDIRII ARBORILOR DIN 15 APRILIE 1945

In ziua de Duminică 15 Aprilie a. c. s'a desfăşurat în pădurea Pusnicul tradiţionala serbare a sădirii arborilor organizată de M. A. D. In aceeaşi zi având loc şi inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor şi funcţionarilor forestieri, serbarea din acest an a luat un aspect profesional festiv, bucurându-se de prezenţa d-lui *R. Zaroni, Ministrul* Agr. şi Domeniilor, însoţit de d. C. Rachieru, Secr. gen. M. A. D., Paul Stănescu, Secr. gen. Min. Ed. Naţ. şi d. gen. Gheorghiu, Secr. gen. Min. A. N. şi o selectă asistenţă în frunte cu conducerile Instituţiilor forestiere din Capitală.

Primirea invitaţilor la locul plantaţiei a fost făcută de d. ing. C. Angelescu, Şeful Ocolului Silvic Brăneşti şi de d. ing. N. Codru, Directorul Şcoalei de Brigadieri Silvici din com. Brăneşti, serviciul de ordine şi orientare fiind asigurat de elevii acestei scoli.

Serbarea a început cu sfeştania dela locul plantaţiei, după care au luat cuvântul d-nii: Secr. gen. C. Rachieru, Secr. gen. P. Stănescu, Secr. gen. Gheorghiu, ing. agr. Teodorescu, insp. gl. C. Cristea, Decan Const. C. Georgescu, seria cuvântărilor încheind-o d. Ministru R. Zaroni, care aprobă propunerea făcută de a numi plantaţia făcută la această ismbolică serbare cu numele Preşedintelui Fr. D. Roosevelt, pentru permanentizarea idealului de pace a marelui dispărut.

Apoi s'a făcut plantarea puieţilor de către toţi participanţii, în frunte cu d. Ministru R. Zaroni.

In continuarea serbării s'a făcut inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor şi funcţionariolr forestieri, aşezată în pădurea Pusnicul, într'un peisagiu încântător, pe malul lacului Pasărea, în faţa Mânăstirii cu acelaşi nume. După slujba sfinţirii au luat cuvântul d. Al. Bratu, Adm. CAPS. şi d. ing. insp. silvic C. Angelescu, şeful Oc. silvic Brăneşti, realizatorul acestui locaş de recreaţie, d-sa expunând greutăţile întâmpinate in calea acestei realizări şi mulţumind tuturor celor cari şi-au dat contribuţia neprecupeţită în acest scop. D. Ministru R. Zaroni a preţuit apoi în cuvinte calde această iniţiativă adânc umană prin care se asigură muncitorilor cu braţele şi cu creerul refacerea forţelor lor creatoare, îndemnând la continuarea acestor opere in toată ţara.

Serbarea s'a încheiat cu servirea prânzului după care participanţii au făcut plimbări prin parc, cu barca pe lac, vizitarea Mânăstirii, sport, etc.

† CORNEL BORDUŞ

Student inginer anul IV al Facultăţii de Silvicultură
Politehnica Bucureşti

Mort eroic pe câmpul de luptă dela Oc'ova la 8 Martie 1945
şi înmormântat în cimitirul din com. Dumbrova-Cehoslovacia.

INFORMAȚIUNI

— Prin Decizia Ministerială Jl. nr. 4623 din 31 Mai 1945, s'a prelungit valabilitatea permisului de vânătoare și a permisului de pescuit în apele de munte din anul 1944/945, până la 15 Iunie 1945.

— Prin Decizia Ministerială nr. 998 din 18 Mai 1945, D-l Ing. Inspector Silvic Victor Pașcovici, a fost delegat Inspector de vânătoare, onorific, al județului Câmpulung, în locul D-lui Ing. Gavril Titu, demisionat.

— *Facultatea de Silvicultură caută cărți cu caracter forestier: o colecție cât mai complectă a vechei publicații:* Buletinul Ministerului Agriculturei, Domeniilor, Industriei și Comerțului și o colecție Revista Pădurilor.

Ofertele se vor adresa d-lui Prof. Ilie C. Demetrescu, str. Polizu Nr. 1, București.

— *In cadrul sindicatului M. A.D.* s'a constituit secția sindicală I.C.E.F. cu următorul comitet de conducere: președinte prof. Const. C. Georgescu, vicepreședinte At. Haralamb, secr. gen. E. Vintilă, secr. de șed. V. Porumbescu, casier și delegat cu manifestațiunile culturale Maria Ionescu, delegat cu cantina R. Stefăniță, delegat cu aprovizionarea N. Crânguș, membri în comitet: G. Toma, I. Dumitriu, N. Marisov, V. Hape și Melanica Pop.

— *La Politehnica din București* s'a constituit grupul sindical aparținând Sindicatului Corpului didactic universitar. Președintele comitetului ales este d. prof. Const. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură. Activitatea sindicatului se desfășoară în două secțiuni: Secțiunea economică și secțiunea culturală.

— *Dela A.R.L.U.S.*

In cadrul Soc. A.R.L.U.S. funcționează la secția de științe aplicate o subsecție de Silvicultură la care s'a înscris până în prezent cca. 50 ingineri silvici. Comitetul acestei subsecții are următoarea alcătuire:

Președinte: I. Zeicu.

Vicepreședinți: V. Popovici și Gr. Colpacci.

Secretar general: V. Lisievici.

Secretar: B. Borovschi și I. Păduraru.

Casier: St. Constantinescu.

Din activitatea acestei subsecții menționăm următoarele comunicări și referate ținute în ședințe publice:

— Aspecte forestiere din U.R.S.S., d. V. Lisievici.

— Organizarea sectorului silvic în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Cultura nucului în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Tanantele în U.R.S.S., d. V. Lisievici.

— Domeniul forestier al U.R.S.S., d. Gr. Colpacci (conferință la Radio).

— Mecanizarea exploatărilor forestiere in U.R.S.S. d. V. Lisievici.

Aceste lucrări se găsesc in arhiva Subsecției A.R.L.U.S. (calea Victoriei 115) unde pot fi consultate.

— *Dela Colegiul Inginerilor.* Noua conducere a Colegiului inginerilor are ca Decan pe d. prof. Profiri iar ca prodecan pe d. prof. Georgescu. Comitetul Secției Silvice a Colegiului are următoarea compunere: Președinte I. Zeicu, membri: C. Belu, Gr. Colpacci, Gh. Pană și I. Popescu.

— *Dela Asoc. Gen. a Inginerilor.* La A.G.I.R. a luat ființă un Cerc de studii tehnico-economice, care cuprinde 7 secții, între cari și o secție de Silvicultură. Colegii noștri mai participă și la lucrările secțiilor Industrie și Căi de Comunicații.

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

PROCES-VERBAL Nr. 1

Şedinţa din 14 Noemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iulian, Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu Şt. Şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu, vice-preşedinte.

Din ordinea de zi stabilită s'au luat în discuţie şi s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se constitue Biroul Comitetului Provizoriu:

— vicepreşedinţi: St. Rodoteatu şi I. Zeicu,

— secretar general: Şt. Predescu,

— casier: D. Bozdoc,

— secretari de şedinţă: I. Niculescu şi Gh. Pană.

2. — Se desemnează Comisiile şi se dau următoarele delegaţii:

— Comisia Govora, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, V. Dănciulescu şi I. Chirvăsuţă.

— Comisia Carmen Sylva, d-nii. C. Nettea, V. Popovici, Al. Chiriţescu şi E. Mavrodin.

— Comisia Amara, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, D. Coban şi I. Vlad.

— Comisia Căminului, d-nii: St. Rodoteatu şi D. Bozdoc.

Pot semna valabil în numele Societăţii unul din cei doi vicepreşedinţi împreună cu secretarul general.

3. — Comitetul hotărăşte să fie invitaţi d-nii membrii ai fostului Comitet pentru a face predarea.

4. — Se alege Comitetul de redacţie al revistei: Redactor şef, d. prof. C. C. Georgescu. Comitetul de redacţie, d-nii: D. Sburlan, Gr. Eliescu, I. Demetrescu, Gh. Ionescu şi Gh. Pană. Redactor responsabil d. A. Haralamb. Conducerea bibliotecii, d-nii: C. C. Georgescu şi I. Demetrescu.

5. — Luând în discuţie chestiuni administrative şi diverse, Comitetul hotărăşte următorul program de realizări:

a. — înfiinţarea unui birou de contencios şi informaţii pentru membrii Societăţii;

b. — legiferarea fondului de aducaţie;

c. — înfiinţarea unui Cerc de Studii cu trei secţiuni: socială-culturală, profesională-tehnică şi economică-administrativă;

d. — tipărirea şi difuzarea desbaterilor Adunării Generale din 12 Noemvrie 1944;

f. — etatizarea Casei de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic (CEACS);

g. — îmbrăţişarea şi sprijinirea revendicărilor profesionale şi materiale ale întregului Corp Silvic, în care scop sunt invitate Asociaţiile respective să apeleze la Soc. „Progresul Silvic" oridecâteori vor socoti necesar.

p. Preşedinte,
ss. *St. Rodoteatu*

Secretar general,
ss. *Şt. Predescu*

PUBLICAŢIUN

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Silvică

DECZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcţiei Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul comun al pădurilor Iereig, Dumbrava, Silagiu şi Varmes, proprietatea Statului şi Iersig-Frăsinet, proprietatea A. S. R. Principesa Elisabeta, situate în judeţele Timiş şi Caraş, în suprafaţă totală de 4909 ha. 1100 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive şi revoluţia 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Tânţăreni-Brăneşti, din judeţele Dolj, Mehedinţi şi Gorj, proprietatea Statului formând Seria VI-a din ocolul silvic Filiaşi, în suprafaţă de 1104 ha. 2800 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Mulciova, judeţul Constanţa, proprietatea Statului formând Seria I-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafaţă de 410 ha. 2600 m. p. Regim şi tratament crâng cu rezerve. Revoluţia 30 ani Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cioroiu, judeţul Constanţa, proprietatea Statului formând Seria XI-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafaţă de 361 ha. 3200 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Gorgova, judeţul Tulcea, proprietatea Statului formând Seria XVIII-a din ocolul silvic Tulcea în suprafaţă de 88 ha. 7100 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 3 Februarie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *I. C. Nicolae.*
No. 178/945.

---

a) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Beliu, judeţul Bihor, proprietatea Statului, în suprafaţă de 5827 ha. 7400 m. p. tratate în o serie de codru cu tăeri progresive şi revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 16 Dec. 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *I. C. Nicolae.*
No. 112050/944.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ŞTIINŢIFICĂ

Redactor-şef:
Prof. C. C. Georgescu

Redactor responsabil:
Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacţie.

Prof. Gr. Eliescu
Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Sburlan
Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-şef şi responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU
ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.
Dăscălescu I.
Dumitrescu Ion
Georgescu C. C.
Nettea C.
Nicolae Ion
Niculescu Iulian
Pană Gh.
Popovici Valer
Predescu Ştef.
Zeicu Ion
Rodoteatu Stere

Cenzori: **Pană Vasile, Sprangatte Şt.** şi **Teodorescu Dem.**

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri .	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate şi Manuale.
Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAŢII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee şi terasamente; Şosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:
PROTECŢIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI **DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ**
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE şi C. CHIRIŢĂ
ELEMENTE DE ŞTIINŢA SOLULUI
Vol. I: **Formarea solului. Tipuri genetice de soluri**
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ŞI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ŞI FENOMENUL TORENŢIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECŢIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUŢIU, BUCUREŞT

ANUL 57 Nr. 7—9 IULIE—SEPTEMB. 1945

REVISTA PADURILOR

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicaţiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacţia şi Administraţia: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucureşti

ANUL 57, Nr. 7—9 IULIE—SEPTEMBRIE 1945

SUMARUL:

Studii:

D. A. Sburlan: Procedee expeditive pentru dimensionarea grinzilor principale ale podurilor de lemn — — — — — — — — — — — 133

Eug. Vintilă: Contragerea şi umflarea placajelor de fag încleiate cu clei pe bază de răşini sintetice — — — — — — — — — — — — 145

N. Ghelmeziu: Incercări privitoare la influenţa formei pieselor de probă asupra rezistenţei încleieturilor la placaje din şapte foi — — — 153

Comentarii — Insemnări:

D. Teodorescu: Impozitele şi taxele fiscale cari grevează exploatarea pădurilor — — — — — — — — — — — — — — — 163

R. Răşcanu: Salarizarea muncii forestiere — — — — — — — — 171

Vl. Kristofovici: Aplicarea codrului cu tăieri progresive — — — — — 177

Vânătoare — Pescuit:

Otto Witting: Lupul în Transilvania în veacul al 19-lea — — — — — 181

I. D. Uscoiu: Apele de munte din regiunea Petroşani (Huniedoara) — — — 192

Acum 50 ani (pag. 196), *Cronica cinegetică* (pag. 198), *Cărţi* (pag. 202).

SOMMAIRE

Études:

Procédés expéditifs pour calculer les dimensions des poutres principales des ponts en bois — — — — — — — — — — D. A. Sburlan

La rétractibilité du bois contreplaqué de hêtre fabriqué à l'aide de colles à base de résines synthétiques — — — — — — Eug. Vintilă

Essais sur l'influence de la forme des éprouvettes sur la résistance des collages du contreplaqué à 7 feuilles — — — — — N. Ghelmeziu

Commentaires:

Les impôts et les taxes fiscales qui grèvent l'exploitation forestière D. Teodorescu

Le salaire et le travail en forêt — — — — — — — — — — R. Răşcanu

L'application des coupes progressives — — — — — — — Vl. Kristofovici

Chasse et Pisciculture:

Le loup en Transylvanie dans le 19-ème siècle — — — — — Otto Witting

Les eaux de montagne dans la région de Petroşani (dép. Huniedoara) I. D. Uscoiu

Il y a 50 ans, Chronique cynégétique, Les livres.

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — Nr. 7—9/945

STUDII

PROCEDEE EXPEDITIVE PENTRU DIMENSIONAREA GRINZILOR PRINCIPALE ALE PODURILOR DE LEMN

de Prof. D. A. SBURLAN

Date fiind lungimile reduse, sub care grinzile principale ale podurilor de lemn se pot obține din trunchii de arbori, aceste piese sunt utilizate, de cele mai multe ori, ca bare rezemate la capete și supuse la încovoiere simplă.

Dimensionarea lor se face pornind dela relația lui Navier: $W.\sigma = M$, în care $W = bh^2/6$ este momentul rezistent al secțiunii grinzii, b și h sunt laturile acestei secțiuni, M momentul încovoietor ce acționează grinda, iar σ rezistența admisibilă la încovoiere a lemnului.

Pentru poduri, după DIN, 1074 se ia, de regulă, $\sigma_{adm} = 100$ kg/cm^2 pentru grinzi de brad și $\sigma_{adm} = 110$ kg/cm^2 pentru stejar.

In unele lucrări recente se găsesc descrise diferite procedee simplificate pentru dimensionarea acestor grinzi. Căutând să fac aplicarea acestor procedee, în cadrul unor studii referitoare la grinzile principale ale podurilor de cale ferată ecart. 0,760 m, am adus unora din ele anumite modificări, care le fac deosebit de ușor de utilizat în practică.

Voi examina aceste procedee, în ce privește modalitatea de aplicare și schimbările propuse, separat pentru grinzile simple și pentru cele combinate, întrucât ele comportă dispozitive de calcul diferite.

1. Grinzi simple.

Una din metodele menționate pentru dimensionarea expeditivă a grinzilor supuse la încovoiere este aceea descrisă de Wille în „Neue Bemessungsverfahren für Holzbauwerke", 1942, în care se consideră, că raportul laturilor secțiunii, $\varphi = \frac{h}{b}$ este dat.

Exprimând momentul încovoetor M în tm, din relația lui Navier rezultă ($b = \frac{h}{\varphi}$):

$$W = \frac{M}{\sigma}, \frac{bh^2}{6} = \frac{h^3}{6\varphi} = \frac{M.\ 100.1000}{\sigma}, \text{ de unde}$$

$$h = \sqrt[3]{\frac{600.000.\ M.\ \varphi}{\sigma}} = 84{,}3 \sqrt[3]{\frac{M.\ \varphi}{\sigma}} = 84{,}3\ \frac{\sqrt[3]{M}.\ \sqrt[3]{\varphi}}{\sqrt[3]{\sigma}}$$

Notând constantele: $84{,}3/\sqrt[3]{\sigma}$ cu s_1 și $\sqrt[3]{\varphi}$ cu s_2, se poate scrie

$$h = s_1.\ s_2.\ \sqrt[3]{M}$$

și dacă se înseamnă produsul $s_1 . s_2$ cu s,

$$h = s\ \sqrt[3]{M},\ \text{iar } b = h/\varphi$$

Wille dă în lucrarea sa tabele numerice și abace pentru valorile s_1 s_2 și s, luând diferite valori uzuale pentru rezistențele admisibile la construcțiunile în lemn, în funcțiune de calitatea și specia acestora și dând raportului laturilor $\varphi = h/b$ anumite valori utilizate în practică. Folosind datele din aceste tabele, dimensionarea grinzilor supuse la încovoiere se reduce la multiplicarea a două sau trei cifre.

Pentru cazul special al grinzilor principale pentru poduri, procedeului deschis mai sus i se pot aduce anumite modificări, care simplifică și mai mult dimensionarea acestor piese.

După cum arată Laskus în „Hölzerne Brücken", 1942, în construcția podurilor nu trebuesc admise decât lemne de cea mai bună calitate. In acest caz, se vor lua pentru rezistențele admisibile la încovoiere, valorile amintite mai înainte: 100 kg/cm² pentru grinzi de brad și 110 kg/cm² pentru stejar.

Pe de altă parte trebue avut în vedere, că grinzile pentru poduri având dimensiuni mari, se găsesc rare ori ca atare în comerț, ele trebuind să fie tăiate în gater la comandă sau cioplite în pădure, cu toporul. In consecință, acestor grinzi li se pot da tocmai secțiunile ce rezultă din calcul sau cele ce prezintă anumite avantaje constructive.

In această privință, este avantajos ca raportul laturilor b/h să fie în așa fel ales, încât secțiunea să aibă momentul rezistent maxim. Această condițiune este împlinită, după cum se știe când

$$\frac{b}{h} = \frac{\sqrt{2}}{2} = 0{,}7071.$$

Dacă se iau deci valorile σ şi $b/h=\varphi'$ constante, procedeul de calcul descris mai înainte poate fi simplificat după cum se arată în cele ce urmează. Trebue observat, că raportul laturilor este în acest caz $\varphi'=\frac{1}{\varphi}$ adică inversul celui utilizat de Wille, în felul acesta folosindu-se un mod de notare mai frecvent în practică.

Se scrie, ca mai sus: $b=\varphi'.h$, $\varphi'=\frac{\sqrt{2}}{2}=0{,}7071$, deci $b=0{,}7071\ h$.

$$W=\frac{bh^2}{6}=\frac{\varphi' hh^2}{6}=\frac{\varphi'.h^3}{6}=\frac{0{,}7071}{6}\cdot h^3=0{,}11775\ h^3$$

Dacă în relaţia $W=\frac{M}{\sigma}$ se exprimă M în kgm (în loc de kgcm) se ajunge la următoarele formule simple:

Pentru grinzile de brad ($\sigma=100$): $W=\frac{100\ M}{100}=M$

deci: $0{,}11785\ h^3=M$, de unde, $h=\sqrt[3]{\frac{M}{0{,}11785}}=\sqrt[3]{8{,}484\ M}$ (1

iar pentru grinzi de stejar ($\sigma=110$) avem:

$$h=\sqrt[3]{\frac{M}{12963}}=\sqrt[3]{7{,}714\ M} \qquad (2)$$

Ambele relaţii se pot scrie şi sub forma $h=s\sqrt[3]{M}$, ca în procedeul Wille, însă pentru practică e mai avantajos să se multiplice valorile M (în kgm) cu coeficienţii numerici şi după aceea să se caute rădăcina cubică, precizia operaţiei crescând pentru numerele mari.

Dacă în formule se introduce valoarea M exprimată în tm, (cum este dată de obiceiu în tabelele de momente din agendele şi manualele tehnice), se pot aplica tot formulele de mai sus, însă rezultatele trebuesc multiplicate cu 10.

$$h=\sqrt[3]{\frac{1000.\ M}{0{,}11785}}=10\ \sqrt[3]{8{,}484\ M} \qquad (3)$$

Următorul exemplu arată uşurinţa cu care se determină, graţie acestui procedeu, laturile secţiunii unei grinzi de brad, pentru un podeţ de cale ferată îngustă. La o deschidere de 4,20 m s'a calculat un moment al greutăţii proprii de 1.045 kgm şi un moment încovoetor al convoiului de sarcini de 12.400 kgm. Luând pentru convoiul de sarcini un coef. de impact $\gamma=1,4$ (după DIN 1074), rezultă că momentul total $M=1045+1,4\times12400=18405$ kgm. Se iau trei grinzi simple, astfel că asupra fiecăreia revine: $M=6135$ kgm.

Din formulele de mai sus rezultă:

$$h=\sqrt[3]{8,484\,M}=\sqrt[3]{8,484\times6136}=\sqrt[3]{52049}=37,4\simeq38 \text{ cm}$$

$$b=0,7071\ h=0,7071\times37,4=26,4=27 \text{ cm.}$$

Grinzile podului vor avea deci secţiunea $b/h=27/38$ cm.

Relaţiunile de mai sus sunt aplicabile, ca atare, numai grinzilor dintr'o bucată (simple). După **Melan**, „Brückenbau" I, aceste grinzi pot avea secţiuni de cel mult 30÷35/35÷45 cm. La noi, unde există însă multe păduri bătrâne (virgine) se pot confecţiona cu destulă uşurinţă, la podurile pentru căi ferate silvice, grinzi cu secţiunea de 35/45 cm.

2. Grinzi combinate.

Din calculele statice rezultă de regulă, pentru podurile cu deschideri mai mari de 6—7 metri, utilizate la căile de transport din exploatările de păduri, secţiuni ce depăşesc cifrele maxime arătate mai sus. In asemenea cazuri, trebue să se recurgă la grinzi **combinate**, care sunt alcătuite, după cum se ştie, din 2—3 grinzi simple, suprapuse şi solidarizate prin dinţi, pene sau colţuri şi şuruburi.

La podurile pentru căi ferate înguste se utilizează, de cele mai multe ori, grinzi combinate din bârne de brad sau stejar, cu pene transversale din lemn tare (stejar). Ele sunt alcătuite din 2 sau din 3 straturi suprapuse. Cele cu mai mult de 3 strate sunt mai greu de confecţionat şi au o stabilitate redusă pe reazime.

Din practică s'a constatat, că ori cât de îngrijit s'ar face îmbinarea pieselor componente, nu se poate conta, la grinzile combinate din 2 strate, pe o rezistenţă admisibilă mai mare de 80% din rezistenţa unei grinzi pline (simple) de aceleaşi dimensiuni, iar la cele din 3 strate pe cel mult 60%. In acelaşi sens au conchis şi încercările de laborator făcute asupra acestor îmbinări, iar prin ordonanţe oficiale (DIN, 1072) s'a statornicit, să se admită, pentru grinzile combinate, rezistenţe reduse cu 20% respectiv 40% faţă de cele simple, de aceleaşi dimensiuni.

Calculul static al grinzilor combinate se poate face, în acest caz, ca şi când ele ar fi dintr'o bucată, ceeace revine la a lua:

$\sigma'_{adm} = 0,8\ \sigma_{adm}$ pentru grinzile duble (din 2 strate) şi
$\sigma''_{adm} = 0,6\ \sigma_{adm}$ pentru grinzile triple (din 3 strate)

Pentru ca la ecarisarea acestor grinzi să se piardă cât mai puțin lemn, prin cioplirea cu toporul sau prin tăierea în gater, grinzile simple ce intră în alcătuirea urșilor de poduri e recomandabil să aibă secțiunea patrată (fiindcă patratul este dreptunghiul cu suprafața cea mai mare înscrisă în cercul secțiunii buștenilor). Dacă se admite acest mod de confecționare, dealtfel utilizat cel mai des în practică, urmează că o grindă combinată dublă va avea înălțimea H=2 b, iar cea triplă H=3 b, b fiind latura secțiunii patratului.

În acest caz, formulele stabilite anterior pentru dimensionarea grinzilor simple, supuse la încovoiere, vor trebui modificate, pentru grinzile combinate după cum urmează:

a. Grinzi duble: $H=2\,b$, $\sigma'_{adm} = 0,8\,\sigma_{adm}$

$$W = \frac{bh^2}{6} = \frac{M}{\sigma}\ ;\ \frac{H^2}{2}\,\frac{H}{6} = \frac{H^3}{12} = \frac{M}{0,8\sigma}$$ și punând M în kgm, se află:

$$\text{pentru brad:}\ \frac{H^3}{12} = \frac{100\ M}{0,8.110} = \frac{M}{0,8}\ \text{sau}\ H = \sqrt[3]{15\ M} \qquad (4)$$

$$\text{pentru stejar:}\ \frac{H^3}{12} = \frac{100\ M}{0,8.110} = \frac{M}{0,88}\ \text{sau}\ H = \sqrt[3]{13,63\ M} \qquad (5)$$

După cele arătate mai sus, lățimea secțiunii grinzii b=H/2.

b. Grinzi triple: $H=3b$, $\sigma''_{adm} = 0,6\,\sigma_{adm}$

$$W = \frac{bh^2}{6} = \frac{M}{\sigma}\ ;\ \frac{H}{3}\,\frac{H^2}{6} = \frac{H^3}{18} = \frac{M}{0,6\,\sigma}$$ și dacă M este dat în kgm

se află:

$$\text{pentru brad:}\ \frac{H^3}{18} = \frac{100\ M}{0,6.100} = \frac{M}{0,6}\ \text{sau:}\ H = \sqrt[3]{30\ M} \qquad (6)$$

$$\text{pentru stejar:}\ \frac{H^3}{18} = \frac{100\ M}{0,6.110} = \frac{M}{0,66}\ ,\ \text{sau:}\ H = \sqrt[3]{27,3\ M} \qquad (7)$$

$$\text{și}\ b = \frac{h}{3}$$

Rezultă deci, că și în cazul grinzilor combinate, ca și în acela al grinzilor simple, valorile lui H se pot obține printr'o simplă multiplicare și prin utilizarea unei tabele de rădăcini cubice

3. Poziția penelor (dinților).

Aceste relațiuni între H și M conduc și la o simplificare a procedeelor utilizate azi pentru determinarea poziției penelor pe ½ din deschidere.

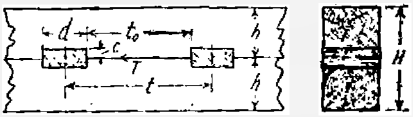

Fig. 1

Se știe, că depărtarea între pene este determinată de mărimea forței longitudinale, ce se desvoltă într'un anumit punct pe suprafața de contact (alunecarea specifică T, în tone sau kg/ml.) Dacă se neglijează frecarea între piesele componente ale grinzilor combinate, valoarea acestei alunecări este dată de expresia (după **Melan**)

$$T = K\frac{Q}{H}$$

în care Q este forța tăietoare în secțiunea considerată, H înălțimea grinzii combinate, iar K un coeficient numeric ($K = \frac{3}{2} = 1{,}5$ pentru grinzile duble și $K = \frac{4}{3} = 1{,}33$ pentru cele triple).

Asupra unei pene având lungimea b (cât lățimea grinzii), apasă prin crestătura c o forță de alunecare $T.t_0$ care trebue anihilată prin rezistența la compresiune a penei: $R = b.c.\sigma_z$, adică: $t_0 T = b.c.\sigma_z$

Din relația de mai sus se poate deduce distanța între două pene vecine (lungimea pragului grinzii): $t_0 = \frac{b.\ c.\ \sigma_z}{T}$

In practică se iau următoarele valori: $c = 0{,}1\ h$, $b = \frac{H}{2}$ sau $\frac{H}{3}$ (vezi mai sus) iar σ_z este așa zisa sarcină specifică pe dinte sau sarcina admisibilă la compresiune, perpendicular pe fibre.

După **Melan** se ia pentru această rezistență valoarea medie $\sigma_z = 0{,}3\ \sigma_{adm}$ (adică 30% din rezistența admisibilă la încovoiere). In prescripțiile oficiale germane (DIN 1052) se dă pentru rezistența admisibilă la compresiune perpendicular pe fibre (tangențial) valoa- $\sigma_1^c = 30$ kg/cm² pentru brad și $\sigma_1^c = 40$ kg/cm² pentru stejar.

Deoarece alunecarea specifică supune pana la strivire-forfecare în sensul lățimii ei, trebue ca $d\,\tau_{adm} > c.\ \sigma_z$ sau la limită, $d = \frac{c.\ \sigma_z}{\tau_{adm}}$ iar pentru ca pragul grinzii, a cărui lungime este t_0 să nu se spargă, este necesar ca $d < t_0$ (când ambele piese sunt din lemn de aceiaș specie). In relațiile de mai sus τ_{adm} este rezistența admisibilă la forfecare a lemnului grinzii (după **Laskus**, pentru brad $\tau_{adm} = 12$ kg/cm² iar pentru stejar $\tau_{adm} = 20$ kg/cm²).

Inlocuind T în relația de mai sus se obține:

$$t_0 = \frac{1}{T} \cdot c.\ b.\ \sigma_z = \frac{H}{K.\ Q} \cdot c.\ b.\ \sigma_z$$

în care Q este forţa tăietoare ce acţionează grinda în secţiunea considerată. La podurile c. f. îngustă Q se calculează de obiceiu pentru podul întreg, în secţiuni echidistante (de ex. la 1/10, l fiind deschiderea) şi fiindcă se utilizează după caz, 2 sau 3 urşi, se va lua Q/2 sau Q/3. Inlocuind K, c şi b prin valorile arătate: pentru grinzile duble, $K = 1{,}5$; $c = 0{,}1\,h = 0{,}1\frac{H}{2}$, $b = \frac{H}{2}$ şi pentru grinzile triple $K = 1{,}33$; $c = 0{,}1\,h = 0{,}1\frac{H}{3}$, $b = \frac{H}{3}$ se obţine:

$$t_0 = \frac{H.\ 0{,}1\frac{H}{2} \cdot \frac{H}{2}\ \sigma_z}{\frac{3}{2} \cdot \frac{Q}{2}} = \frac{0{,}1\frac{H^3}{4} \cdot \sigma_z}{3\frac{Q}{4}} = \frac{0{,}1\ H^3}{3\ Q}\ \sigma_z$$

când sunt doi urşi şi:

$$t_0 = \frac{H.\ 0,\ 1\frac{H}{3} \cdot \frac{H}{3} \cdot \sigma_z}{\frac{4}{3} \cdot \frac{Q}{3}} = \frac{0{,}1\frac{H^3}{9}\sigma_z}{3\frac{Q}{9}} = \frac{0{,}1\ H^3}{4\ Q}\ \sigma_z$$

când podul are trei urşi.

Luând apoi pentru penele de stejar $\sigma_z = 0{,}3\ \sigma_{adm} = 0{,}3.\ 110$, adică $\sigma_z = 33$ kg/cm² se obţine:

$$t_0 = \frac{3{,}3\,H^3}{3\ Q} = 1{,}1\ \frac{H^3}{Q} \text{ pentru grinzi duble şi}$$

$$t_0 = \frac{3{,}3\,H^3}{4\ Q} = 0{,}825\frac{H^3}{Q} \text{ pentru grinzi triple}$$

Intrucât la deducerea valorilor H din acelea ale momentelor încovoetoare este necesar să se facă anumite rotunjiri în plus, spre a le exprima în cm întregi, se pot scrie pentru valorile t formule, care să le facă independente de aceste rotunjiri. Aceasta se poate obţine, utilizând relaţiile stabilite anterior, între înălţimile H ale grinzilor combinate şi momentul încovoetor total M.

Inlocuind în formulele de mai sus:
pentru brad, $H^3 = 15$ M la grinzile duble şi $H^3 = 30$ M la grinzile triple şi:
pentru stejar, $H^3 = 13{,}63$ M la grinzile duble şi $H = 27{,}3$ M la grinzile triple, se obţine:

pentru brad, $t_0 = 1{,}1\ \frac{15\ M}{Q} = 16{,}5\frac{M}{Q}$ la grinzile duble şi

$$t_o = 0{,}825\frac{30\ M}{Q} = 24{,}75\ \frac{M}{Q}\ \text{la grinzile triple}$$

$$\text{pentru stejar, } t_o = 1{,}1\ \frac{13{,}63\ M}{Q} = 14{,}96\ \frac{M}{Q}\ \text{la grinzile duble şi}$$

$$t_o = 0{,}825\ \frac{27{,}3\ M}{Q} = 22{,}5\ \frac{M}{Q}\ \text{la grinzile triple}$$

Valorile momentului încovoetor se calculează ca şi acelea ale forţelor tăietoare, pentru podul întreg. Solicitarea repartizându-se, în cazul podurilor de c. f. îngustă pe 2 sau 3 urşi, formulele de ma sus se pot scrie după cum urmează:

a) pentru brad:

$$(9)\quad \begin{aligned} t_o &= \frac{1}{2}\ 16{,}5\ \frac{M}{Q} = 8{,}25\ \frac{M}{Q} && \text{pentru fiecare din cei 2 urşi dubli} \\ t_o &= \frac{1}{3}\ 24{,}75\frac{M}{Q} = 8{,}25\ \frac{M}{Q} && \text{pentru fiecare din cei 3 urşi tripli} \end{aligned}$$

b) pentru stejar:

$$(10)\quad \begin{aligned} t_o &= \frac{1}{2}\ 14{,}96\ \frac{M}{Q} = 7{,}5\ \frac{M}{Q} && \text{pentru fiecare din cei 2 urşi dubli} \\ t_o &= \frac{1}{3}\ 22{,}5\ \frac{M}{Q} = 7{,}5\ \frac{M}{Q} && \text{pentru fiecare din cei 3 urşi tripli} \end{aligned}$$

In aceste formule, M este momentul încovoetor total, ce solicită podul. Valoarea lui este unică, pentru fiecare deschidere, când Q forţa tăietoare, este calculată deasemenea pentru podul întreg, însă în fiecare din secţiunile la care se referă t_o.

Este de remarcat, că pentru determinarea distanţei între pene s'a ajuns la formule unice, după specia lemnului grinzilor şi indiferent dacă grinda e dublă sau triplă.

După ce cu ajutorul acestor formule simple se determină distanţele teoretice între pene, poziţia acestora se poate stabili folosind iperbolele de repartiţie, din procedeele grafice descrise în diversele manuale de poduri sau de construcţiuni în lemn.

4. Interpretări grafice (nomograme)

Diferitele formule stabilite mai sus (1—10), pentru dimensionarea grinzilor simple sau combinate ale podurilor, pot fi interpretate grafic, în modul cel mai simplu, utilizând nomograme sau abace pentru calculul grafic în serie. In exemplele ce urmează se arată modul cum se pot determina secţiunile grinzilor simple şi combinate, solicitate de un moment încovoetor total M, precum şi distanţele teoretice între pene, în funcţiune de momentul încovoetor ce solicită podul întreg şi de forţa tăietoare în secţiune Q. Utilitatea acestor monograme este evidentă, în special când e vorba de determinări preliminare, cum sunt cele ce trebuiesc făcute în vederea stabilirii greutăţii proprii a grinzilor, pentru a corecta rezultatele găsite din aplicarea unor formule empirice.

Ele pot corespunde însă necesităţilor şi în alte împrejurări, când dimensionarea nu reclamă o precizie prea mare, ceea ce este de altfel cazul la multe construcţii provizorii în lemn.

Interpretările grafice ce urmează se bazează pe efectuarea în serie a celor 4 operaţiuni aritmetice (reduse de fapt la două: adunarea şi inversul ei scăderea şi înmulţirea respectiv împărţirea).

In anumite cazuri, împărţirea a fost înlocuită avantajos prin înmulţirea cu valoarea reciprocă, de ex.: $\frac{x}{y} = x \cdot \frac{1}{y}$

Din exemplele ce urmează se poate vedea cu destulă uşurinţă modul cum s'a procedat la întocmirea nomogramelor şi la interpretarea grafică a fiecăreia din formulele 1—10 de mai sus.

Toate aceste exemple se referă la grinzile de poduri pentru căi ferate înguste, pentru care, în cadrul unui studiu prezentat la ICËF s'au calculat o serie de date şi dimensiuni (v. mai jos):

Nomograma I. Pentru podurile de c. f. ecart. 0,76 m s'a stabilit, că momentele încovoetoare totale, ce solicită grinzile simple au valori cuprinse între 1 şi 11 tm. Se cere să se întocmească nomograme pentru calculul grafic al înălţimii secţiunii grinzii, după formula $h = \sqrt[3]{k.M.} = \sqrt[3]{8{,}484\ M}$ sau $h = \sqrt[3]{7{,}714\ M.}$

Pe verticala din stânga s'au pus la scară valorile în tm ale momentelor, iar pe orizontala de jos valorile produsului k.M, pentru k = 7,714 la grinzile de stejar şi k = 8,484 la cele de brad.

Trasarea oblicelor de multiplicare s'a făcut astfel: se înmulţesc valorile k cu M = O şi M = 10 şi se uneşte origina axelor de coordonate cu valorile 77,14 resp. cu 84,84 de pe orizontala momentului M = 10.

Linia parabolică reprezintă rădăcinile cubice ale valorilor kM de pe orizontala de jos şi de pe verticala din dreapta, pe care se citesc dealtfel şi rezultatele :

Exemplu: La un pod pe c. f. forestieră cu deschiderea de 4,20 m s'a calculat pentru fiecare grindă un moment încovoetor total:

$$M_{tot} = M + \varphi \cdot M_{max.\ max} = 6{,}1\ tm.$$

Să se afle h pentru o grindă de brad (k = 8,484).

Prin valoarea 6,1 de pe verticala din stânga se trasează o orizontală, care taie oblica de multiplicare 8,484 într'un punct. Din acest punct se ridică binate, solicitate de un moment încovoetor total M, precum şi distanţele teoretice între pene, în funcţiune de momentul încovoetor ce solicită podul întreg şi de forţa tăietoare în secţiune Q. Utilitatea acestor monograme este evidentă, în special când e vorba de determinări preliminare, cum sunt cele ce trebuiesc făcute în vederea stabilirii greutăţii proprii a grinzilor, pentru a corecta rezultatele găsite din aplicarea unor formule empirice.

Ele pot corespunde însă necesităţilor şi în alte împrejurări, când dimensionarea nu reclamă o precizie prea mare, ceea ce este de altfel cazul la multe construcţii provizorii în lemn.

Interpretările grafice ce urmează se bazează pe efectuarea în serie a celor 4 operaţiuni aritmetice (reduse de fapt la două: adunarea şi inversul ei scăderea şi înmulţirea respectiv împărţirea).

In anumite cazuri, împărţirea a fost înlocuită avantajos prin înmulţirea cu valoarea reciprocă, de ex.: $\frac{x}{y} = x \cdot \frac{1}{y}$

Din exemplele ce urmează se poate vedea cu destulă uşurinţă modul cum s'a procedat la întocmirea nomogramelor şi la interpretarea grafică a fiecăreia din formulele 1—10 de mai sus.

Toate aceste exemple se referă la grinzile de poduri pentru căi ferate înguste, pentru care, în cadrul unui studiu prezentat la ICEF s'au calculat o serie de date şi dimensiuni (v. mai jos):

Nomograma I. Pentru podurile de c. f. ecart. 0,76 m s'a stabilit, că momentele încovoetoare totale, ce solicită grinzile simple au valori cuprinse între 1 şi 11 tm. Se cere să se întocmească nomograme pentru calculul grafic al înălţimii secţiunii grinzii, după formula $h = \sqrt[3]{k.M.} = \sqrt[3]{8,484\ M}$ sau $h = \sqrt[3]{7,714\ M.}$

Pe verticala din stânga s'au pus la scară valorile în tm ale momentelor, iar pe orizontala de jos valorile produsului k.M, pentru k = 7,714 la grinzile de stejar şi k = 8,484 la cele de brad.

Trasarea oblicelor de multiplicare s'a făcut astfel: se înmulţesc valorile k cu M = O şi M = 10 şi se uneşte origina axelor de coordonate cu valorile 77,14 resp. cu 84,84 de pe orizontala momentului M = 10.

Linia parabolică reprezintă rădăcinile cubice ale valorilor kM de pe orizontala de jos şi de pe verticala din dreapta, pe care se citesc dealtfel şi rezultatele :

Exemplu: La un pod pe c. f. forestieră cu deschiderea de 4,20 m s'a calculat pentru fiecare grindă un moment încovoetor total:

$$M_{tot} = M + \varphi \cdot M_{max.\ max} = 6,1\ \text{tm.}$$

Să se afle h pentru o grindă de brad (k = 8,484).

Prin valoarea 6,1 de pe verticala din stânga se trasează o orizontală, care taie oblica de multiplicare 8,484 într'un punct. Din acest punct se ridică o verticală până la intersecția cu parabola de rădăcină cubică, apoi de acolo se duce o nouă orizontală, care taie verticala din dreapta în punctul de diviziune 37,5. Aceasta este valoarea căutată a lui h.

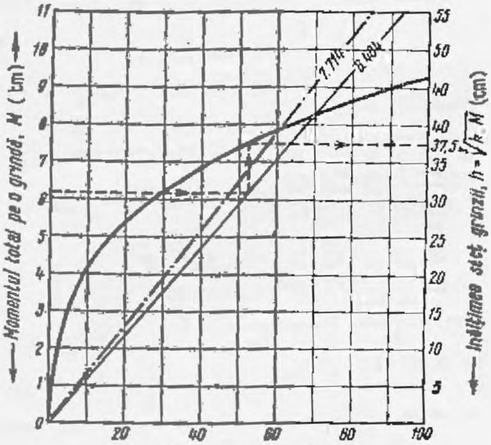

Nomograma I.

In mod analog e construită și *nomograma Nr. II*, care servește la calculul valorilor din relațiile (4) și (5) respectiv (6) și (7) referitoare la secțiunile grinzlior combinate duble și triple.

Exemple: Grindă dublă de brad pentru pod de c. f. f. cu deschiderea de 9,40 m. Momentul total=70 tm repartizat pe 2 urși=35 tm pe grindă, $H=\sqrt{k.M}=\sqrt{15\times35}=80$ cm.

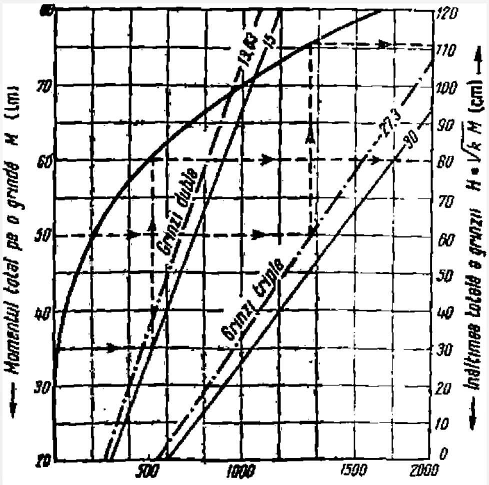

Nomograma II.

Pornind dela valoarea M=35 pe orizontală, până la intersecția cu oblica 15, se urcă pe verticală până la parabolă, apoi se merge pe orizontală până la valoarea căutată, H=80 cm, de pe verticala din dreapta.

In acelaş mod se află pentru un pod de 14,0 m deschidere, $\frac{M_{tot}}{3} = \frac{150}{3}$
50 tm pe o grindă, $H = \sqrt[3]{27,3 \times 50} = 111$ cm.

Nomogramele III şi IV dau calculul grafic al expresiei $t_0 = K\frac{M}{Q}$ care dă distanţa între pene, când se cunoaşte momentul încovetor pentru podul întreg M_{tot} şi forţa tăetoare în secţiune Q.

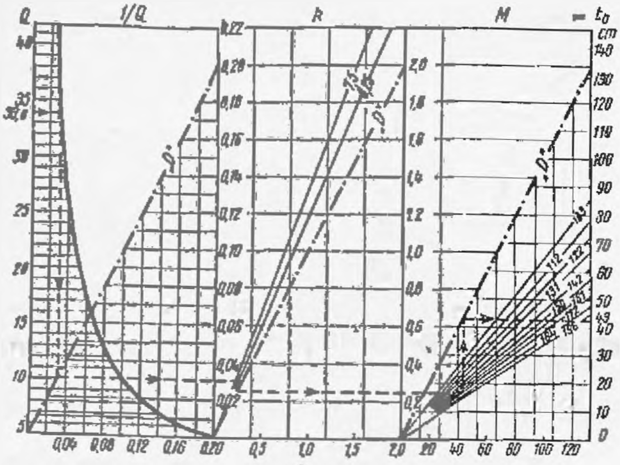

$t_0 = k \cdot \frac{M}{Q} = 1/Q\ k\ M$

Nomograma III.

Nomograma III dă distanţa între pene la grinzile duble, iar IV la cele triple. Pentru o reprezentare mai avantajoasă, s'a transformat relaţia care dă pe t_0 astfel:

$$t_0 = K\frac{M}{Q} = \frac{1}{Q} \cdot K.\ M$$

operaţiile grafice succesive urmând în această ordine.

Se vede, că pornind dela valoarea Q de pe verticala din stânga, se află valoarea reciprocă 1/Q, care se multiplică cu coef. K, iar rezultatul se înmulţeşte cu valoarea momentului M.

Oblicele punctate din monogramă (notate cu literile "D") se numesc linii directoare şi servesc la transpunerea valorilor de pe orizontala de jos, pe verticalele din dreapta, în vederea continuării operaţiei în serie.

Să se observe, că în monogramele I şi II, rolul de directoare îl joacă însăşi parabolele de rădăcină cubică, fiindcă dau rezultatele K.M transpuse direct pe verticalele din dreapta.

Trasarea liniilor "D" se face unind coordonatele de aceaş cotă din sistemul: jos — dreapta, de pildă 0—0 cu 0,2—0,2 sau 0—0 cu 2,0—2,0 sau 0—0 cu 130—130 din nomograma IV.

Exemplul de calcul dat în nomograma III se referă la determinarea distanței t_0 la o grindă dublă de brad pentru un pod cu deschiderea de 10,0 m, solicitat de un moment încovoetor total M=77 tm și de o forță tăietoare în secțiune Q=18,6 t, potrivit relației t_0=1/Q. K.M.

Pornind pe orizontală de la valoarea Q=18,6 până la intersecția cu parabola, se află valoarea reciprocă 1/Q=0,57 pe orizontala de jos și prin directoare se transpune rezultatul pe verticala din dreapta. Acest rezultat se multiplică, în modul arătat anterior, cu valoarea k=8,25, iar noul rezultat (0,45) se înmulțește cu momentul (M=77 tm). Produsul acestor trei operațiuni se transpune prin directoare și se citește pe verticala din dreapta (t_0=34 cm).

Nomograma IV cuprinde aceleași elemente de calcul, pentru grinzile triple. In exemplul dat, Q=33,8, k=8,25 și M=172 tm. Se citește în acelaș mod, pe verticala din dreapta, t_0=43 cm.

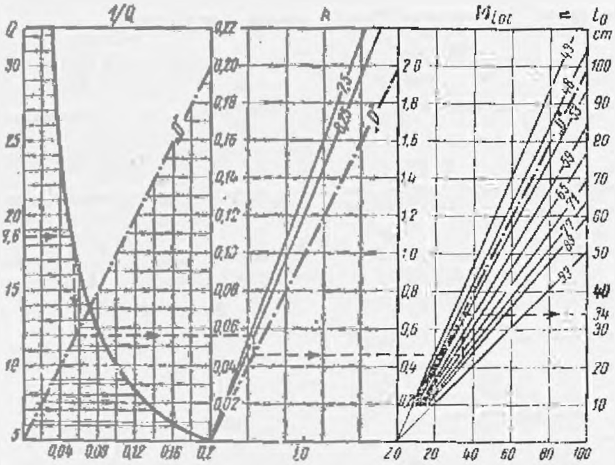

$$t_0 = k \frac{M}{Q} = 1/Q \; k \; M$$

Nomograma IV.

Distanțele astfel determinate, pentru toate valorile forțelor Q în diferite secțiuni și momentele M corespunzătoare unei deschideri, se utilizează apoi la construcția iperbolelor de repartiție a penelor și șuruburilor, după procedeele indicate în manualele de construcțiuni în lemn.

Asupra acestor procedee, a se vedea studiul nostru: „*Contribuțiuni la studiul grinzilor principale de lemn pentru podurile de cale ferată ecart. 0,760 m*" în curs de tipărire în „Analele ICEF".

Procédés expéditifs pour calculer les dimensions des poutres principales des ponts en bois.

L'auteur expose d'abord un procédé de Wille pour le calcul expéditif des dimensions des poutres en bois et propose, pour le cas spécial des ponts de chemins de fer à voie étroite (0,76 m), quelques modifications, pour simplifier de plus ce procédé.

En prenant pour les poutres simples le rapport des deux cotés de la section: $b/h = \sqrt{2}/2 = 0{,}7071$ on trouve l'expression: $h = \sqrt[3]{8{,}484\ M}$ pour des poutres en sapin et $h = \sqrt[3]{7{,}714\ M}$ pour le chêne, M étant le moment fléchissant total du pont (en kgm).

Pour les poutres chevillées à goujons transversaux, ayant une résistance reduite $\sigma' = 0{,}8\ \sigma$ adm et formées par deux pièces superposées, chaque à section carrée ($H = 2b$), on trouve l'expression: $H = \sqrt[3]{15\ M}$ pour sapin et $H = \sqrt[3]{13{,}63\ M}$ pour chêne.

Dans le cas des poutres triples à goujons, ($H = 3\ b$, $\sigma' = 0{,}6\ \sigma$ adm) on a: $H = \sqrt[3]{30\ M}$ pour sapin et $H = \sqrt[3]{27{,}3\ M}$ pour chêne.

L'auteur donne ensuite des relations pour la distance théorique entre les goujons, en connaissant le moment total M et la force transversale en section, Q:

pour poutres en sapin: $t_0 = 8{,}25\ M/Q$ (doubles ou triples)

pour poutres en chêne: $t_0 = 7{,}5\ M/K$ (doubles ou triples)

Pour la détermination rapide de toutes ces dimensions, l'auteur donne quatre nomogrammes pour le calcul graphique en série et explique l'établissement et l'emploi de ces abaques.

CONTRAGEREA ŞI UMFLAREA PLACAJELOR DE FAG INCLEIATE CU CLEI PE BAZĂ DE RĂŞINI SINTETICE

de Ing. Dr. EUG. VINTILĂ

Lemnul de fag din ţara noastră a găsit în ultima vreme o întrebuinţare de mare preţ sub formă de placaje. Asemenea placaje, încleiate cu cleiuri pe bază de răşini sintetice — Tego sau Kaurit — datorită însuşirilor deosebite de rezistenţă şi de stabilitate faţă de umezeală, sunt folosite pe scară mare la construcţiile aeronautice.

Cercetările de faţă au de scop să stabilească care sunt schimbările de dimensiuni la asemenea placaje de diferite grosimi, sub influenţa umidităţii. Rezultatele sunt comparate cu contragerile şi umflările lemnului masiv de fag, punându-se astfel în evidenţă îmbunătăţirea realizată din acest punct de vedere la placaje.

1. Consideraţiuni generale asupra însuşirilor lemnului de fag întrebuinţat la derulare.

Alegerea buştenilor pentru derulare este o operaţiune foarte importantă. Trunchiurile trebue să fie pe cât posibil drepte, fără bifurcări, fără noduri sau putregaiuri. Sunt de preferat trunchiuri cât mai cilindrice, deoarece pierderile la începutul derulării, până se obţine o foaie întreagă, sunt cu atât mai mici. Nodurile mici, aderente, pot fi tolerate între anumite limite, deşi ele slăbesc rezistenţa la tracţiune a furnirelor şi deci a placajelor din care provin. In special la placajele folosite în construcţiile aeronautice, cari trebue să reziste la solicitări mai mari, ele sunt admise în anumite limite fixate prin caietele de sarcini. In fotografia de faţă (nr. 1) se pot vedea probe de placaj rupte în dreptul unui nod aflat pe una din foile exterioare şi a căror rezistenţe au fost cu cca. 30—50% mai mici decât a celorlalte probe.

Pentru derulare este în deosebi apreciat lemnul cu inele anuale regulate, nu prea late şi cu fibra dreaptă, produs de arbori crescuţi în masive închise. Din pădurile noastre virgine de fag se poate scoate

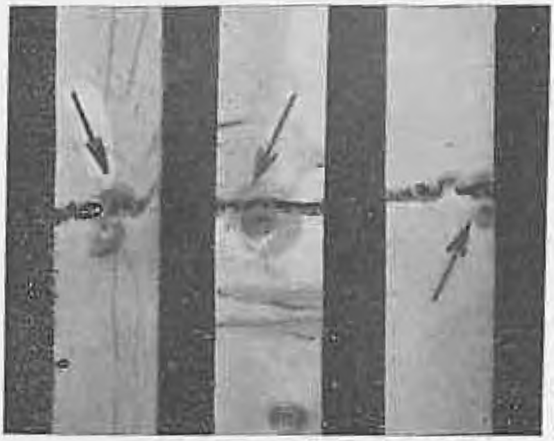

Fig. 1. — Probe de placaj rupte în dreptul nodurilor.

asemenea material (al cărui diametru să fie peste 40 cm) încă într'un procent destul de mare în anumite regiuni.

Arborii crescuţi, din contra, repede, cu inele anuale foarte late, dau multe noduri şi un lemn mai vânjos, cu contragere relativ mare, şi uşor expus crăpării la uscare [1].

Afară de aceasta, trebue avută în vedere la alegerea buştenilor buni pentru derulate şi următorul fenomen. Există buşteni foarte frumoşi ca aspect exterior şi cu lemn perfect sănătos la interior, dar cari după doborîre, pe măsură ce sunt secţionaţi se crapă la mijloc. Crăparea are loc sub ochii tăietorilor, în câteva minute dela scurtare, dintr'o cauză care încă nu este precis stabilită 2)). Crăparea începe dela mijlocul trunchiului şi se întinde văzând cu ochii până la marginea exterioară, putând face inapt un asemenea material pentru fabricarea furnirului, când crăparea s'ar întinde şi în lungul trunchiului.

---

[1] Crăparea uneori se produce mai uşor la un material cu însuşiri cu totul contrarii, adică la buşteni cu inele anuale fine, regulate, lipsite complet de noduri. Fenomenul este explicabil tocmai prin lipsa de concreştere a fibrelor, care se produce la un lemn fără noduri. De regulă generală însă, contragerea este mai puternică la un lemn mai greu, în cazul multor foioase când acesta are inele anuale late şi o zonă de lemn târziu mai mare.

Am avut prilejul să văd acest fenomen într'o exploatare de lemn de fag din bazinul superior al Teleajenului şi l-am atribuit unor tensiuni interne din trunchiul arborelui, tensiuni care se aflau într'o stare de echilibru în momentul în care arborele se găsea în picioare.

Un alt inconvenient al lemnului de fag este formaţiunea inimii roşii, destul de accentuată în deosebi la arborii foarte bătrâni şi crescuţi în condiţiuni grele de vegetaţie. Asupra însuşirilor technologice ale lemnului de fag şi asupra formaţiunii inimii roşii la fagul din pădurile noastre, se găsesc date mai amănunţite în lucrările nepublicate ale lui Gh. Predescu [5] şi E. Vintilă [6].

2. Contragerea şi umflarea lemnului masiv de fag.

Lemnul masiv de fag face parte din categoria speciilor fără zone distincte de lemn timpuriu şi lemn târziu. Vasele, care într'o secţiune transversală a lemnului apar ca nişte „pori", sunt răspândite pe toată lăţimea inelului anual. Arborele de fag (Fagus silvatica L.) nu are un duramen propriu zis, ci o formaţiune cunoscută sub denumirea de inimă roşie, care scade valoarea tehnologică a lemnului.

Tabloul Nr. 1. — *Densitatea şi contragerea lemnului de fag*
(valori mijlocii pentru alburn)

După cercetările lui	Densitatea g/cm³		Contragerea totală %				$\frac{\alpha_v}{R}$
	R	ro	α_t	α_r	α_e	α_v	
1. Grössler [3] . . . . . (Fag din Bavaria)	0,543	0,651	11,3	5,6	0,47	16,7	30,8
2. E. Vintilă [6] . . . . (Fag din România)	0,527	0,625	10,6	5,4	0,45	15,9	30,1

In tabloul Nr. 1 sunt arătate valorile mijlocii ale contragerii şi densităţii lemnului de fag, după cercetări proprii cu lemn pro-

---

2) Crăparea nu are loc din cauza contragerii, deoarece se face înainte de a începe uscarea. Este probabil ca şi căderea să contribue într'o anumită măsură la provocarea ei. Fenomenul merită a fi cercetat mai în deaproape. Se crapă în deosebi tocmai arborii menţionaţi mai sus, lipsiţi de noduri, cu inele fine, denumiţi de lucrători în unele regiuni ca lemn „fraged".

venit din țara noastră [6] și după cercetările lui Grössler [3] cu fag din Bavaria. După cum se vede din acest tablou, contragerea tangențială (αt) este de circa 2 ori mai mare decât cea radială (αr) și de 20 ori mai mare decât contragerea longitudinală (αl).

Contragerile lemnului de fag sunt mari în raport cu densitatea. Astfel, între contragerea în volum și densitatea lemnului de fag, există relația $\alpha v = 30$ R.

Lemnul de fag este ușor fizibil pe direcțiunea radială și are predispoziția de a crăpa la uscare din cauza contragerii.

3. Fabricarea placajelor cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Derularea lemnului pentru obținerea furnirelor de fag se face cu lemnul în stare încă verde. In acest scop buștenii trebuesc să fie transportați la fabrică imediat după doborîre și păstrați în tot timpul în zăcători cu apă. In acest mod derularea se poate face în orice anotimp și se evită pericolul crăpării sau încinderii lemnului din cauza căldurii.

Un rol important în fabricarea placajelor de aviație îl au cleiurile întrebuințate în acest scop. Cleiurile cunoscute sub denumirile de Tego și Kaurit sunt realizate pe baza rășinilor sintetice. Ele sunt produse prin unirea aldehidei formice cu o materie azotoasă, în cazul Kauritului, sau cu Phenol în cazul cleiului Tego. Incleierea Kauritului se produce cu ajutorul unui „întăritor", — o substanță care, în contact cu cleiul, la anumită temperatură și presiune, transformă amestecul într'o masă insolubilă și cu putere mare de lipire. In cazul cleiului Tego, acesta trece direct, numai sub influența temperaturii și a presiunii, într'o formă insolubilă, de natura bachelitului.

Aceste cleiuri au o putere mare de lipire și sunt, spre deosebire de celelalte cleiuri de natură organică cunoscute în trecut, perfect stabile față de apă și de acțiunea microorganismelor.

Condițiunile technice de manipulare și întrebuințare ale acestor cleiuri sunt stabilite de norme speciale, asupra cărora nu dăm aci detalii [1].

4. Determinarea contragerii și umflării placajelor.

In literatura de specialitate sunt menționate asupra acestei chestiuni cercetările lui Christians și Gaber [2]. Aceștia au determinat comparativ contragerile la lemnul masiv, furnirele și placajele de Okumé (Aucoumea Klaineana), specie exotică din Africa, cunoscută și sub denumirea de Gaboon. Contragerea și umflarea determinată de către aceștia este raportată în procente la dimensiunile corespunzătoare umidității de 11%. In cazul cercetărilor de față și în altele anterioare cu privire la anin [8], am determinat contragerile și umflările placajelor în raport cu dimensiunile maxime după îmbibarea cu apă, corespunzătoare lemnului verde, aşa cum în mod obişnuit se face la lemnul masiv. Aceasta ne-a permis o perfectă comparaţie cu contragerea dela lemnul masiv precum şi calcularea contragerii pentru o variaţie a umidităţii de 1%.

Probele care au servit la aceste cercetări au fost de 10×10 cm, au avut grosimi variabile, dela 1,2...5,2 mm şi au fost formate din 3 şi 5 foi, încleiate cu Kaurit şi Tego. Ele au fost debitate din plăci fabricate de Industria silvică din Bucovina — Krasna Ilschi, în anul 1943.

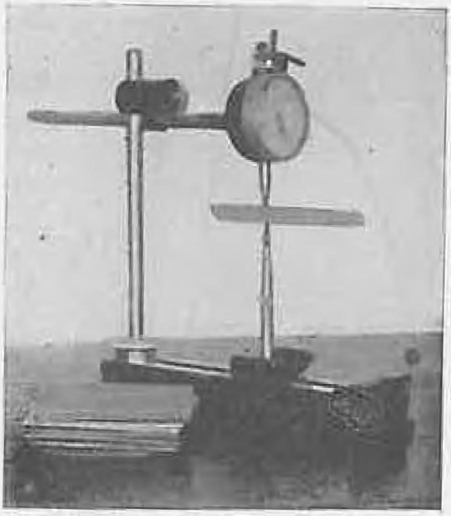

Fig. 2. — Ceas micrometric pentru măsurat grosimea placajului.

Măsurătorile s'au efectuat în 6 puncte diferite la fiecare placă. Pentru grosimi s'a folosit un ceasornic micrometric, ca acela din fig. Nr. 2, a cărei precizie este de 0,01 mm. Pentru determinarea contragerilor paralele cu suprafaţa s'a procedat astfel: s'a trasat cu creionul un contur la 0,5 cm depărtare de marginea fiecărei probe şi s'au măsurat cele 4 laturi. Două din aceste laturi sunt corespunzătoare direcţiunei paralele cu fibrele dela foile exterioare, iar celelalte două sunt perpendiculare pe acestea. Măsurarea acestora s'a făcut cu un microscop Leitz, de construcţie specială, care culisează pe o bară gradată, folosit în mod obişnuit în laborator pentru măsurarea lăţimii inelelor anuale. Metoda a fost folosită de mine şi cu prilejul cercetărilor făcute la placajele de anin [6], unde ea este arătată mai pe larg. Probele au fost măsurate prima oară după ce au stat în apă — deci cu volumul mărit la maximum şi a doua oară după completa lor uscare în etuvă la 150° C. Valoarea contragerii s'a exprimat în procente în raport cu dimensiunile maxime.

5. **Rezultatele cercetărilor.**

In tabloul Nr. 2 sunt arătate contragerile totale ale placajelor de fag dela starea complet îmbibată cu apă şi până la starea complet uscată (u=0%), precum şi valorile densităţilor R şi ro.

Tabloul Nr. 2. — *Contragerea totală a placajelor de fag în raport cu dimensiunile maxime* (după îmbibarea cu apă)

Placajul Nr.	Incleiat cu	Nr. foilor de furnir	Grosimea placajului mm	Contragerea %			Densitatea g/cm³	
				α_g	α_s	α_v	R	r_o
1	Tego	3	1,2	8,14	0,45	8,97	0,623	0,683
2	„	3	1,2	8,85	0,75	8,35	0,645	0,711
3	„	3	1,7	7,45	0,41	8,21	0,655	0,710
4	„	3	1,8	6,90	0,60	8,39	0,671	0,724
5	„	5	1,5	9,54	0,45	10,35	0,693	0,771
6	„	5	1,6	8,24	0,64	9,42	0,675	0,740
7	„	5	3,0	8,13	—	—	0,649	0,725
8	„	5	3,0	8,46	0,59	9,53	0,641	0,705
9	Kaurit	3	3,3	7,21	0,64	8,40	0,674	0,733
10	„	3	3,3	8,17	0,50	9,09	0,692	0,757
11	„	5	5,2	9,64	0,77	11,04	0,730	0,816
12	„	5	5,2	9,26	0,69	10,52	0,714	0,794
Valorile mijlocii				8,33	0,61	9,47	0,672	0,739

După cum se vede din acest tablou, contragerea în grosime a placajelor αg a variat între 6,9% şi 9,6%. Contragerea a fost mai mare în deosebi la placajele groase de 5,2 mm şi în mod excepţional la un placaj de 1,5 mm. In rest contragerile au avut valorile rotunjite de 7%—8% şi 9%, fără a putea stabili vre o relaţie între aceste contrageri pe de o parte şi numărul foilor sau grosimea placajelor pe de alta.

Contragerile paralele cu suprafaţa placajelor au fost în schimb mult mai mici şi egale în ambele direcţii. Astfel, contragerea paralelă cu suprafaţa, pe care am notat-o cu αs, a fost cuprinsă între 0,4% şi 0,8%. Ea este independentă de grosimea sau de numărul foilor de furnir. Mărimea ei este condiţionată de contragerea longitudinală a lemnului masiv, care este în general sub 1%. Contragerea atât de mică pe direcţia paralelă cu suprafaţa la placaje este rezultatul unei acţiuni mecanice a fibrelor lemnului, încleiate la 90° unele faţă de altele, şi care împiedică contragerea. Contragerea este „încuiată" — redusă la aceia longitudinală a lemnului masiv. Ea este egală pe orice direcţie paralelă cu suprafaţa placajului. Aceasta constitue una din cele mai importante îmbunătăţiri ale însuşirilor lemnului, realizată astfel la placaje.

Comparând contragerile găsite la placaje cu acelea dela lemnul masiv de fag se pot face următoarele constatări:

Contragerea în grosime, găsită în cazul de faţă la placaje, a fost în general mai mare decât contragerea radială şi mai mică decât cea tangenţială a lemnului masiv ($\alpha t > \alpha g > \alpha r$). Dacă ţinem seamă de modul de derulare a lemnului masiv, contragerea în grosime a placajelor ar urma să corespundă contragerii radiale dela lemnul masiv. Din cauză că la fabricarea foilor de furnir, planul de tăiere nu se menţine tot timpul tangenţial la inelele anuale, contragerea în grosime a foilor de furnir şi deci şi a placajelor constituite din acestea, cuprinde şi o parte din contragerea tangenţială a lemnului masiv.

Contragerea relativ mare în grosime a placajelor poate fi în oarecare măsură cauzată şi de fenomenul compresării lemnului pe această direcţie, realizată în momentul încleierii. Acesta pare să fie în deosebi cazul la placajele fine de anin, cercetate de mine [8], a căror contragere în grosime a fost cu mult mai mare decât cea radială dela lemnul masiv, uneori aproape egală cu cea tangenţială a acestuia.

Pentru întrebuinţările din practică ale placajelor, contragerea în grosime are o importanţă mai mică decât contragerea paralelă cu suprafaţa. Atsfel, din cauza grosimilor în general mici ale placajelor — numai de câţiva milimetri — contragerea în grosime se reduce, ca valoarea absolută, numai la câteva zecimi de milimetri. In schimb, contragerea placajelor în suprafaţă, în valoare relativă atât de redusă, în general sub 1%, poate ajunge ca valoare absolută, din cauza dimensiunilor mari ale placajelor, la mai mulţi milimetri. Totuşi, această contragere paralelă cu suprafaţa — de 10—20 ori mai mică decât a lemnului masiv — constitue în comparaţie cu acesta unul din marile avantaje ale placajelor. In deosebi la întrebuinţări mai fine şi de mare precizie, această ameliorare a însuşirii lemnului este foarte preţioasă.

Cercetări asemănătoare făcute asupra contragerilor placajelor de anin [8], încleiate cu cleiul Tego, au stabilit următoarele valori mijlocii $\alpha g = 9{,}7\%$; $\alpha s = 0{,}5\%$ şi $\alpha v = 10{,}5\%$.

Faţă de contragerile găsite la placajele de fag, aceste valori sunt în general apropiate. Contragerea paralelă cu suprafaţa placajului este redusă ca mărime, ca şi în cazul placajelor de fag, la contragerea longitudinală a lemnului masiv. In grosime şi în volum, contragerile placajelor de anin sunt cu 1,0%—1,5% mai mari.

Cum la aproape toate speciile contragerea paralelă cu fibrele αl, denumită şi contragere longitudinală, este foarte mică — în general sub 1%, — este de aşteptat ca şi contragerea paralelă cu suprafaţa a tuturor placajelor, indiferent de specie, să fie totdeauna sub 1%.

6. Contragerea placajelor pentru o variaţie a umidităţii de 1%. Placajele, în majoritatea cazurilor curente în care sunt folostie, nu suferă schimbări prea mari de umiditate. Totuşi, sunt cazuri când acestea pot veni în contact direct cu apa şi atunci ne putem aştepta la o umflare dela starea uscată la aer (cca. 12% umiditate) până la umflarea maximă, corespunzătoare saturaţiei fibrei lemnoase. Chiar la anumite construcţii aeronautice, deşi placajele sunt acoperite cu lacuri speciale pentru izolare, acestea pot veni totuşi în contact cu apa. Aşa dar placajele pot suferi schimbări de umiditate, în cazuri excepţionale, dela 12% până la saturaţia fibrei. Pentru restul cazurilor obişnuite, schimbările de umiditate ce pot avea loc la placaje, sub influenţa schimbărilor de temperatură şi umiditate relativă a aerului, nu pot fi mai mari de 5%.

Părerea că placajele, spre deosebire de lemnul masiv, nu mai au însuşiri higroscopice, este greşită. Cercetări comparative cu placaje şi lemn masiv au arătat că echilibrul higrometric se realizează aproape la fel în ambele cazuri [7]. Numai contragerile sunt, aşa cum am văzut, deosebite de ale lemnului masiv.

Pentru a vedea care este contragerea, respectiv umflarea placajelor în asemenea cazurii, am calculat valoarea contragerii şi umflării corespunzătoare unei schimbări a umidităţii de 1%, cunoscută la lemnul masiv sub denumirea de „coeficient de contragere" [4].

Astfel, punctul de saturaţie al fibrei la lemnul de fag fiind cca. 30% şi contragerea făcându-se direct proporţional cu scăderea umidităţii, contragerea pentru 1% umiditate se obţine prin împărţirea contragerii totale cu umiditatea la punctul de saturaţie al fibrei [1]). Se obţin pe această cale următoarele valori aproximative ale coeficientului de contragere: Cs=0,02% — pentru suprafaţă, Cg=0,28% — pentru grosime, Cv=0,32% — pentru volum. Aceste valori sunt suficient de precise pentru calcule practice.

7. Consideraţiuni de ordin practic cu privire la contragerea şi umflarea placajelor în general.

Pentru a putea aprecia din punct de vedere practic importanţa

---

1) Relaţia între umiditate şi contragere se reprezintă grafic printr'o linie dreaptă care uneşte centrul axelor cu aproximativ punctul de saturaţie al fibrei.

contragerii şi umflării placajelor, să considerăm următorul caz: admiţând că în anumite împrejurări un obiect fabricat din placaje ar suferi o schimbare de umiditate de cca. 5%, să deducem care sunt schimbările, în mărime absolută, ale dimensiunilor.

Valoarea de 5% este în general mare, faţă de cazurile curente. Astfel cea mai mare deosebire de umiditate în decurs de un an a fost constatată într'o încăpere la demisol, încălzită iarna cu calorifer. Contrastul dintre iarnă şi vară este aci foarte mare, deoarece în anotimpurile neîncălzite cu calorifer, umiditatea relativă a aerului este mult mai ridicată decât în timpul încălzirii — caloriferul având tendinţa de a usca în mod excesiv aerul. La aceasta se adaugă bineînţeles şi deosebirile de temperatură dintre cele două anotimpuri. Intr'un asemenea caz cercetat de mine, umiditatea lemnului a variat între 9,5 şi 13,5% [7]. O diferenţă şi mai mare de umiditate poate fi înregistrată totuşi în cazul când am presupune că un mobilier de lemn ar trece dintr'o încăpere neîncălzită, aflată la subsol, deci cu umiditate relativ mare, într'o încăpere foarte bine încălzită cu calorifer, dela parter sau etaj, deci cu aer uscat. In adevăr, între umiditatea cea mai ridicată a lemnului dintr'o încăpere la demisol, găsită în lunile Mai şi Iunie şi umiditatea cea mai scoborîtă a unei încăperi la etaj, încălzită în mod excesiv iarna cu calorifer, s'a constatat o deosebire de aproape 6%. Acesta constitue însă un caz mai rar.

Astfel, un placaj de 3 mm, la o variaţie de 5% umiditate, ar suferi o schimbare în grosime de 5×0,28=1,4%, ceeace reprezintă, ca valoare absolută, deabea 0,042 mm.

Variaţia suprafeţii placajului — care se face în mod egal pe orice direcţie —, reprezintă în cazul de faţă: 5×0,02=0,1%, iar ca valoare absolută, calculată la 1 m lungime de placaj, deabea 1 mm.

In concluzie se poate spune că contragerile în grosime sunt, din punct de vedere practic, neglijabile. Contragerile paralele cu suprafaţa pot ajunge în schimb, în anumite cazuri practice, din cauza suprafeţelor mari în care pot fi întrebuinţate placajele, la valori mult mai mari, de care tehnica constructivă trebue să ţină seamă.

Fenomenul contragerii la placaje este acelaşi şi în cazul placajelor încleiate cu alte cleiuri.

Micşorarea contragerii pe direcţiunile paralele cu suprafaţa pe de o parte, ca şi alte îmbunătăţiri ale însuşirilor lemnului realizate la placaje, a făcut ca acestea să găsească, în urma descoperirii cleiurilor pe bază de răşini sintetice, aplicaţii atât de largi în construcţiile aeronautice.

BIBLIOGRAFIE

1. * * *: Anwendung und Behandlung von Kunstharz. Leimen in holzverarbeitenden Betrieben. A. WF. 30. d. Mai 1939, pag. 6.
2. *Christians G.* şi *Gaber E.*: Sperrholz. Berlin VDI 1929, 23 p.

3. *Grössler W.:* Ueber Raumgewicht und Holzeigenschaften einiger Rotbuchen aus dem Hochgebirge. München, 1939, 68 pag.

4. *Monnin M.:* Bulletin de la Section Technique de l'Aeronautique Militaire. Fascicole nr. 29; 30. Paris, 1919.

5. *Predescu Gh.:* Cercetări asupra formaţiunii inimii roşii în pădurile de fag din bazinul Ialomicioarei de Est, 1941. (Lucrare în manuscris depusă cu prilejul examenului de Subinspector. Biblioteca ICEF).

6. *Vintilă E.:* Untersuchungen uber Raumgewicht, Schwindmass und Wassergehalt, sowie Rotkernbildung des Rotbuchenholzes in den Urwäldern Rumäniens, 1943. (Manuscris la ICEF).

7. *Vintilă E.:* Cercetări cu privire la umiditatea relativă a lemnului în întrebuinţările lui curente. Analele Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră. Seria I, Vol. VIII, 1942, pag. 1—29.

8. *Vintilă E.:* Cercetări asupra contragerii şi umflării furnirelor şi placajelor de anin întrebuinţate în construcţiile aeronautice.
Buletinul Tehnic al Direcţiunii Aeronautice din SSA. 1943, caietul 4—5, pag. 193—209.

La rétractibilité du bois contreplaqué de hêtre, fabriqué à l'aide de colles à base de résines synthétiques.

L'auteur expose les résultats des recherches sur la rétractibilité du bois contraplaqué de l'état imbibé d'eau à l'état complètement sec (rétractibilité totale).

On utilisa 12 sortes de bois contreplaqué (1,2 mm à 5,2 mm) de 3 à 5 feuilles de placage collées à „Tego" ou à „Kaurit". On a obtenu les suivants résultats:

1. La rétractibilité sur la direction de l'épaisseur (αg) varie entre 6,9—9,6%.

2. La rétractibilité sur la direction parallèle à la surface des contreplaqués (αs) est uniforme dans toutes les directions et varie entre 0,4—0,8%.

3. La rétractibilité volumétrique varie entre 8,2—11,0%.

Ont été aussi établies les valeurs de la densité „R" et „ro".

Les résultats obtenus furent comparés avec la réctractibilité du bois massif de hêtre, et ont été ainsi mis en évidence les avantages offerts par les contreplaqués.

On a calculé aussi les coefficients de rétractibilité pour 1% d'humidité (Cg, Cs et Cv). A la fin, l'auteur donne un exemple pratique du changement des dimensions du bois contreplaqué, causé par une variation de 5% humidité du bois.

INCERCĂRI PRIVITOARE LA INFLUENȚA FORMEI PIESELOR DE PROBĂ ASUPRA REZISTENȚEI INCLEIETURILOR LA PLACAJE DIN ȘAPTE FOI

de Dr.-ing. N. GHELMEZIU

I. Introducere.

Intrebuințarea placajelor confecționate din șapte foi de furnir s'a extins în ultimul timp, în special din momentul când s'a început fabricarea plăcilor subțiri 1). Asemenea plăci subțiri au fost cerute cu deosebire de construcțiile aeronautice.

Cunoașterea calității încleieturilor realizate la aceste placaje în general groase, cu multe planuri de încleiere, prezintă o importanță foarte mare la calificarea materialului.

II. Prevederile normelor și caietelor de sarcini privitoare la încercarea rezistenței încleieturilor la placaje din 7 foi.

La întocmirea normelor și instrucțiunilor privitoare la încercările diverselor însușiri ale placajelor s'a ținut seama în primul rând de placajele din 3 și 5 foi. Astfel, în cele mai multe norme, la încercarea rezistenței încleieturilor, denumită uneori impropriu rezistența cleiului, pentru placajele cu mai multe foi se dă doar indicația sumară de a se folosi formele pieselor de probă ale placajelor din 3 sau 5 foi.

Formele pieselor de probă cerute de diferite norme sau folosite de cercetători în lucrările lor pentru măsurarea rezistenței încleieturilor la placaje din 3 sau 5 foi, le-am redat în alte articole [8, 9].

Normele franceze [11] nu indică forma piesei de probă decât pentru placaje din 3 foi.

In caietele de sarcini ale aeronauticei americane [7] se dau două tipuri de piese de probă pentru placajele de diferite grosimi, din 3 foi. Când placa este făcută din mai mult de 3 foi, piesele de probă se despoaie de toate foile, exceptând trei, alese din orice secțiune a plăcii.

---

1) După prescripțiunile date de Germanischer Lloyd [1], construcția din 7 foi se poate întrebuința la placaje mai groase de 6 mm.

Prescripțiunile elaborate de DVL [4], în 1928, nu fixau numărul de foi după grosimea placajului, ci doar cereau ca numărul lor să fie impar. Instrucțiunile germane din 1940 [12] prevăd pentru placajele de aviație dimensiunile și felul de construcție din normele DIN L 182 [5] și DIN L 183 [6], prin care se fixează construcția cu cel puțin 7 foi de furnir pentru placajele de mesteacăn groase de 8 mm sau pentru cele de fag de 4, 5, 6 și 8 mm.

In normele noastre din 1938, contrucția din minimum 7 foi se indică pentru placajele de mesteacăn de 8 mm grosime.

Prescripţiunile engleze pentru placajele folosite în construcţiile aeronautice nu prevăd încercarea mecanică a rezistenţei încleieturii la placajele care sunt destinate pieselor nesupuse sau supuse la eforturi mici [2]. Pentru placajele din care se fac părţi importante din construcţie [3], se indică doar forma piesei de probă a materialelor din 3 foi, la plăcile din mai multe foi ne fiind cerută această încercare mecanică.

Instrucţiunile scoase de Germanischer Lloyd în 1936 [1] prevăd, pentru placaje din 5 sau mai multe foi, piese de probă ca în fig. 1D, iar dacă plăcile sunt prea subţiri, încât nu se pot găuri, recomandă să se facă piese ca în fig. 1A. Prescripţiunile aviaţiei germane [12] 1) dau indicaţiuni asemănătoare, precizând că forma din fig. 1A este pentru placaje până la 3 mm grosime iar aceia din fig. 1D pentru placaje mai groase.

Normele noastre pentru placajele necesare construcţiilor aeronautice au cerinţe asemănătoare, dar recomandă ca, dacă este posibil, la plăcile groase din mai multe foi să se găurească numai foaia dela centru, pentru a se măsura calitatea încleieturii în mijlocul plăcii.

Forma ce se dă piesei de probă are ca scop în primul rând să concentreze solicitarea de forfecare în anumite planuri de încleiere şi să elimine orice eforturi secundare de alt gen, care modifică valoarea rezistenţei încleieturii dintre foile de furnir. Piesele trebue să permită o rapidă şi exactă măsurare a suprafeţei pe care se exercită efortul şi să fie uşor de confecţionat.

La placajele din 7 foi, care au 5 planuri de încleiere, prin adaptarea formelor din fig. 1 pentru piesele de probă, se obţin rezistenţele încleieturilor doar dintre anumite foi de furnir şi acestea califică încleierea întregei plăci. Această calificare diferă uneori de aceea ce se deduce prin încercarea pieselor de probă diagonale [10].

Pentru a vedea dacă vreo altă formă a piesei de probă corespunde mai bine scopurilor arătate mai înainte şi, eventual, dacă rezistenţa încleieturii este diferită după planurile de încleiere, am făcut câteva serii de încercări cu diverse piese de probă din placaj cu 7 foi.

III. **Incercări cu placaje din 7 foi.**

1. *Formele pieselor de probă încercate.*

Pentru placaje din 7 foi, în literatură nu am găsit menţionate decât încercări comparative cu piese de probă de formele ce se deduc din acelea folosite la placajele din 3 foi (fig. 1). Tuomola [13] a obţinut cu piese de forma 1C valori cu 10...25$^{0}/_{0}$ mai mari ca acelea date de forma 1A, iar piesele de forma 1B au dat valori intermediare. In lucrarea lui Tuomola nu se arată modul cum au fost adaptate formele de piese pentru placaje din 3 foi la cele din 7 foi, spre a vedea planurile de încleiere în care s'a produs ruptura.

---

1) Prescripţiunile din 1928 ale DVL [4] nu prevedeau decât forma piesei de probă pentru placaje din 3 foi ca în fig. 1A.

Incercările noastre au fost făcute numai cu piese de probă ale căror forme se deduc din aceea dată în fig. 1D pentru placajele cu 5 foi. Pentru placajele groase, aceste forme simetrice sunt cele mai indicate, fiindcă piesele cu forme deduse din cele arătate în fig. 1A, B și C dau naștere la momente încovoietoare cu atât mai mari, cu cât plăcile sunt mai groase.

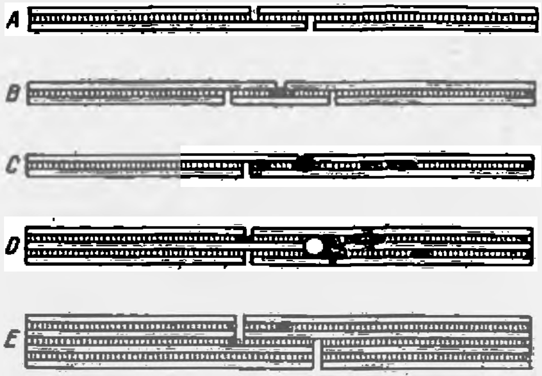

Fig. 1. — Diferite forme ale pieselor de probă pentru placaje cu 3 sau 5 foi, din care s'au dedus forme de piese pentru placajele cu 7 foi (ex.: forma E este dedusă din forma A).

S'au încercat cinci forme de piese de probă (fig. 2). Lungimea pieselor a fost de 100 mm iar lățimea de 20 mm. Distanța l, pe care ar trebui să se producă ruptura, a fost luată egală cu de șapte ori

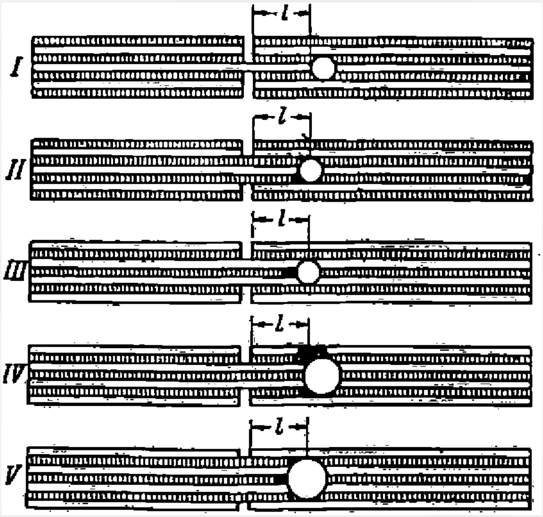

Fig. 2. — Formele pieselor de probă folosite în încercări.

grosimea unei foi de furnir. La piesele cu l egal cu de 10 ori grosimea furnirului, în general ruptura nu s'a produs prin forfecare în planul de încleiere, ci prin întinderea foii de furnir.

2. *Materialul folosit și procedeul de încercare.*

Incercările s'au făcut cu placaje de fag de 6 și 4 mm grosime. Foile de furnir au avut grosimi egale și au fost lipite cu clei Kaurit.

Pentru fiecare formă s'au confecționat câte 20 piese de probă, din care 10 buc. s'au încercat în stare uscată (cca. 10% umiditate) și 10 buc. în stare umedă (după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei).

3. *Rezultatele încercărilor.*

Piesa de probă de forma I (fig. 2), fiind cea mai apropiată de aceea recomandată de norme pentru placajele din 5 foi (fig. 1D), a fost luată ca termen de comparație.

Diferența între rezistența măsurată cu piese de probă de formele II, III, IV sau V și rezistența obținută cu piesa tip I, raportată la aceasta din urmă ne exprimă creșterea sau scăderea respectivă a rezistenței. In tabloul 1 sunt cuprinse aceste cifre, calculate în procente pentru rezistențele medii.

Tabloul 1. — *Variația rezistenței încleieturii la piesele de diferite forme, față de rezistența pieselor de forma I (fig. 2).*

Starea pieselor de probă	Creșterea (+) sau scăderea (—) procentuală a rezistenței încleieturii 1), față de aceea a pieselor de forma I (fig. 2), la piesele de forma:			
	II	III 2)	IV	V
uscată (u=10%)	+16	+15	—14	—16
umedă (după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei)	—12	— 8	—16	—18

---

1) Calcularea s'a făcut la valorile medii ale seriilor de piese de probă.

2) Formă întrebuințată numai la placajele de 4 mm grosime.

Din acest tablou se vede că, la încercarea în stare uscată, piesele de formele II și III au dat rezistențe mai mari cu 15...16%, iar cele de formele IV și V mai mici cu 14...16% decât rezistența măsurată cu piesa de forma I. La încercarea în stare umedă, piesele de formele II, III, IV și V, au dat rezistențe mai mici cu 8...18% decât aceea măsurată cu piesa de forma I.

In fig. 3 sunt schiţate tipurile de rupturi pentru fiecare formă de piesă de probă iar în tabloul 2 s'a arătat proporţia în care s'au rupt aceste piese după fiecare din tipurile caracteristice.

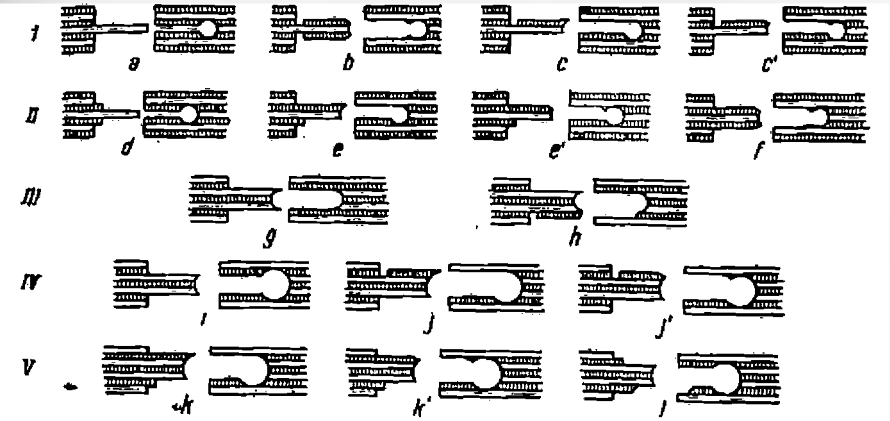

Fig. 3. — Tipuri de rupturi obţinute cu piesele de probă din placaje cu 7 foi.

Examinarea modului cum s'a produs ruptura ne poate explica în parte rezultatele obţinute şi ne dă unele indicaţiuni asupra variaţiei rezistenţei în diferitele planuri de încleiere ale acestor placaje.

La încercările în stare uscată, cele mai multe rupturi normale, adică în planurile în care prin forma piesei s'a căutat să se concentreze solicitările la forfecare, au fost date, în primul rând, de piesele cu formele III şi IV şi apoi de cele cu forma I. Piesele de formele II şi V nu au dat rupturi normale.

Tabloul 2.—*Proporţia în care s'au rupt piesele de probă după tipurile din fig. 3.*

Forma piesei de probă	Felul rupturii	Proporţia pieselor rupte [%]	
		uscate	umede
I	a	60	5
	b	10	15
	c şi c'	30	80
II	d	80	—
	e şi e'	20	70
	f	—	30
III	g	100	—
	h	—	100
IV	i	100	25
	j şi j'	—	75
V	k şi k'	30	65
	l	70	35

La încercările în stare umedă s'au obţinut foarte puţine rupturi normale. Ele au fost date numai de formele II, IV şi I. Rupturile cele mai apropiate de normal au fost obţinute, în ordine descrescândă, de piesele cu formele III, I şi IV.

Ţinând seama de acest considerent, formele care pot fi luate mai departe în seamă sunt cele notate cu III, IV şi I.

La formele de piese folosite în aceste încercări se pot ivi ca eforturi secundare numai eforturi de întindere a foilor de furnir aşezate transversal faţă de direcţia de tracţiune a piesei. Rezistenţa la întindere a foilor de furnir rupte se adaogă rezistenţei la forfecare în planurile de încleiere. Formele V şi II prezintă cele mai multe şi mai însemnate rupturi de foi de furnir în sens transversal (ex.: rupturile de tipul l, k şi d). La piesele de toate formele încercate s'au produs uneori şi rupturi parţiale ale foilor de furnir aşezate transversal, în porţiunea din jurul găurii (ex.: rupturile tip b, f şi j'). Rupturile de acest fel sunt frecvente în special la piesele încercate în stare umedă. Ele fac ca distanţa pe care se produce ruptura prin forfecare să nu mai fie egală cu l indicat în fig. 2. O măsurare a acestei distanţe la fiecare piesă nu este uşoară şi nici de folos practic, mai ales că, în calculul rezistenţei nu se ţine seama şi de adaosul pe care îl reprezintă rezistenţa la întinderea transversală a foilor de furnir rupte. Este interesant de remarcat că, la o aceeaşi formă de piesă, rupturile de acest gen nu dau rezistenţe care să iasă din cadrul dispersării rezultatelor pieselor rupte normal. Probabil că între erorile ce intervin se face o compensare.

Ţinând seama şi de aceste consideraţiuni, cele mai bune piese de probă sunt cele de forma III, IV şi I.

Pentru a vedea dacă sunt deosebiri de rezistenţă în diferite planuri de încleiere, am comparat rezultatele grupelor de piese care au dat cele mai multe rupturi normale. Astfel, la piesele de forma I, III şi IV încercate în stare uscată, se observă că rezistenţa măsurată în planurile dintre foile 3, 4 şi 5 este mai mică, în cazul nostru, la placajul de 6 mm şi mai mare la placajul de 4 mm, decât rezistenţa măsurată între foile 2 şi 3, 5 şi 6. Asemenea diferenţe se observă şi la piesele încercate în stare umedă. Diferenţele în acest caz se pot pune şi pe seama faptului că planurile de încleiere, în care se produc rupturile la piesele de formele III şi IV, sunt mai în afara piesei, deci se umezesc mai mult. Deasemenea gaura la forma IV este mai mare şi taie mai multe foi de furnir, astfel că apa poate pătrunde mai uşor.

In tabloul 3 este dată scăderea rezistenţei încleieturii prin ţinerea pieselor 48 ore în apă la temperatura camerei.

Tabloul 3. — *Influenţa umezirii pieselor asupra rezistenţei încleieturii la piesele de probă de diferite forme (fig. 2).*

Scăderea procentuală a rezistenţei încleieturii 1) pieselor umede faţă de aceea a pieselor uscate, la piesele de probă de forma:				
I	II	III 2)	IV	V
41	55	46	43	43

---

1) Calcularea s'a făcut la valorile medii ale seriilor de piese de probă.
2) Formă întrebuinţată numai la placajele de 4 mm grosime.

Din aceste date se vede că, procentual, scăderea are valori apropiate la formele I, IV şi V şi ceva mai mari la formele II şi III. După normele americane [7], rezistenţa pieselor în stare umedă nu trebue să scadă sub 55% din aceea a pieselor uscate. Se vede deci că, rezultatele pieselor de forma II ar determina eliminarea placajului, pe când piesele de formele I, IV şi V dau rezultate admisibile pentru acelaşi material.

IV. Incheiere.

Piesa de probă pentru determinat rezistenţa încleieturii la placajele groase din 5 foi (fig. 1D), adaptată la placajele din 7 foi, poate da naştere la mai multe forme de piese. Incercările comparative cu câteva forme de piese deduse astfel arată că:

rezultatele diferă după forma piesei;

cele mai potrivite forme sunt, în ordinea de preferinţă, III, IV şi I;

rezistenţa încleieturilor în diferite planuri de încleiere poate să fie diferită.

Deaceea, este de preferat ca, pentru măsurarea rezistenţei încleieturilor la placajele din 7 foi, să se folosească două forme de piese de probă, III şi I sau IV şi I, acestea determinând rupturi în planuri diferite de încleiere.

Calificarea încleieturii se face atunci prin media rezultatelor obţinute cu ambele forme de piese de probă.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Abnahme- und Prüfvorschriften des Germanischen Lloyd für Sperrholz des Luftfahrzeugbaues. Ian. 1936.
2. British Standards Institution: Plywood for unstressed and lightly parts of aircraft V. 34, Dec. 1932, London.

3. British Standards Institution: Plywood for structurally important parts of aircraft. 4. V. 3, Dec. 1932, London.
4. Deutsche Versuchsanstalt für Luftfahrt: Bauvorschriften für Flugzeuge. Berlin — Adlershof, 1928.
5. DIN L 182: Sperrholzplatten. Birke. Berlin, 1940.
6. DIN L 183: Sperrholzplatten. Buche. Berlin, 1940.
7. Forest Products Laboratory and Navy Department, Bureau of Aeronautics: Manual for the inspection of aircraft wood and glue for United States navy. Washington, 1928.
8. *Ghelmeziu, N.:* Incercări comparative pentru determinarea rezistenţei încleieturii pieselor de lemn din diferite specii. Buletinul Soc. Politecnice, 58 (1944), No. 9—12, pag. 350—365.
9. *Ghelmeziu, N.:* Incercarea rezistenţei încleieturilor la placaje. Incercări comparative cu piese de probă umezite în apă la temperatura camerei sau prin fierbere în apă. Revista Pădurilor 57 (1945), nr. 1—3, pag. 1—4.
10. *Kraemer, O.:* Der Einfluss der Leimung auf die Güte von Flugzeugsperrholz. DVL — Jahrbuch 1930, pag. 434—442.
11. Min. Trav. Publics, Serv. Techn. de l'Aéronautique: Cahier des charges spéciales provisoire pour la fourniture des placages et bois contreplaqués destinés aux appareils volants. Paris, 1927.
12. Reichsluftfahrtministerium: Bauvorschriften für Segelflugzeuge (BVS), H. 2, Baustoffe. Berlin, 1940.
13. *Tuomola, T.:* Ueber die Festigkeitsprüfung des Sperrholzes. Helsinki, 1939 [litografiat].

Essais sur l'influence de la forme des éprouvettes sur la résistance des collages du contreplaqué à 7 feuilles.

Les prescriptions d'essais des contreplaqués ne donnent pas la forme exacte de l'éprouvette à essayer les collages des contreplaqués à 7 feuilles; il y est seulement recommandé d'utiliser une éprouvette analogue à celle prévue pour les contreplaqués à 3 ou 5 feuilles.

Les essais faites sur 5 types d'éprouvette de contreplaqué à 7 feuilles, déduits du type montré dans la figure 1D, ont conduit aux suivantes conclusions:

1. les résultats diffèrent d'après la forme de l'éprouvette;
2. dans l'ordre de préférence, les meilleures formes sont III, IV et I;
3. la résistance de collage entre les différentes feuilles de placage peut être différente.

Il en résulte que, pour déterminer la résistance de collage des contreplaqués à 7 feuilles, il est préférable d'utiliser deux formes d'éprouvette, III et I ou IV et I, celles-ci donnant des ruptures dans de différents plans de collage. La qualification du collage se fera allors par la moyenne des résultats obtenus avec les deux formes d'éprouvettes.

COMENTARII—ÎNSEMNĂRI

IMPOZITELE ŞI TAXELE FISCALE CARI GREVEAZĂ EXPLOATAREA PĂDURILOR

de Ing. insp. g-l silvic D. THEODORESCU

Prin nouile legi fiscale apărute în Monitorul Oficial No 76 din 1 Aprilie 1945, s'au schimbat mult taxele fiscale şi s'au creiat noui sarcini cari grevează exploatarea pădurilor.

In dorinţa de a face cunoscut celor ce se interesează de soarta domeniului forestier şi mai ales de a fi util acelor ce sunt puşi a face lucrări de punere în valoare, am socotit necesar a face o revedere la zi a tuturor impozitelor şi taxelor speciale azi în vigoare.

Pădurile, ca bunuri funciare agricole, sunt supuse la impozite şi taxe fiscale, precum şi la plata altor impozite creiate prin legi speciale, atunci când sunt puse în exploatare, adică din momentul ce ele sunt producătoare de venituri. In cazul pădurilor administrate de Stat, adică pentru pădurile colectivităţilor (Obştii, Composesorate, Comune, etc.), valoarea lor în cazul vânzărilor nu se poate camufla pentru fisc, cum s'ar putea face pentru o pădure proprietatea unui particular, astfel că tocmai această categorie de păduri este aceea care suportă integral toate impozitele în baza registrelor ce cuprind starea reală pusă oricui la vedere.

Vom expune mai jos diferitele impozite ce se aplică la o pădure pusă în exploatare în ordinea normală a depunerii lor pe bază de prezentare la viză sau a impunerilor fiscale efectuate.

Să presupunem, pentru uşurinţa înţelegerii lucrurilor, cazul unei păduri, proprietatea unei Obştii, vândută spre exploatare pe baza unei licitaţii cu suma de Lei 10.000.000. Pădurea este situată în regiunea de munte şi este amenajată în regimul codrului cu modalitatea de tratament codru regulat. Odată contractul incheiat, cumpărătorul trebue să-l prezinte la Administraţia Financiară şi să plătească următoarele:

Cap. I. — Taxe de timbre şi impozite speciale.

1) *8% impozit proporţional* (taxe de viză) conform art. 15 — Legea Timbrului . . . . Lei	800.000
2) *8% impozit excepţional,* conf. art. I din legea No. 246/945 pentru modificarea impozitului excepţional din 1/IV/941, publ. în M. Of. No. 76/I/945 . . . . . Lei	800.000
Art. I spune că acest impozit excepţional se va percepe pentru păduri privind orice fel de concesiuni şi cesiuni de exploatări de orice fel sub orice formă. In cazul când pădurea nu s'ar vinde în picioare, ci s'ar vinde materialele fasonate în lemn de lucru şi de foc, impozitul excepţional nu se percepe la lemnul de foc fasonat în figuri, ci se percepe numai la lemnul de lucru, cu cota de 12% din valoarea lui.	
3) *1% taxa fondului de educaţie,* creiat prin legea publ. în Mon. Of. No. 51/3/III/945 pentru educaţia copiilor personalului silvic şi administrativ . . . . . . Lei	100.000
4) *1% taxa fondului de ameliorare,* conform al. 11 din Legea pentru modificarea art. 27 din legea ameliorării terenurilor degradate A. T. D. publicată în Mon. Of. No. 141/28/VI/930 . . . . Lei	100.000
5) *2% taxa fondului de construcţie,* conform legii No. 441/944 de mobilizare agricolă din 1944, publ în Mon. Of. No. 197/944 . . . . , , Lei	200.000
6) *0,50% taxa fondului de combaterea insectelor,* potrivit D. L. No. 1174/942, publicat în M. Of. No. 93/22/IV/942 . . . . Lei	50.000
Total 20,50% . . . . Lei	2.050.000

Cap. II. — Impozit agricol, cote adiţionale şi supracotă.

Impozitele directe elementare (agricol şi comercial), precum şi cele de supracotă şi complimentar sunt specificate în legea contribuţiunilor directe (L. C. D.) din 1 Aprilie 1941 cu modificările aduse prin legea din 1 Aprilie 1942 republ. în M. Of. No. 99 p. I/30/IV/942.

Conform art. 104 L. C. D. pentru pădurile amenajate din regiunea de câmpie venitul impozabil se reduce cu 5%, iar pentru cele de deal şi munte cu 10%. In cazul de faţă venitul impozabil se reduce cu 10% din suma de Lei 10.000.000, urmând ca cifra impunerii să se aplice la suma de Lei 9.000.000. Această sumă constitue *venitul la tulpină,* pe care îl notăm cu lit. V.

„*Art. 3 L. C. D.* Sunt supuse unui impozit de 28% pe numele proprie-„tarilor, uzufructuarilor sau titularilor oricărui alt drept real de folosinţă, ve-„niturile proprietăţilor funciare agricole.

„*Art. 4 L. C. D.* Venitul impozabil se determină din cinci în cinci ani de „Comisiuni de recensământ, care fac evaluări şi impuneri; pădurile sunt trecute „la categ. B.

„Venitul se stabileşte după contractele de arendare, în lipsă sau când nu „corespund realităţilor, prin apreciere în comparaţie cu alte proprietăţi similare „arendate.

„*Art. 5 L. C. D.* La preţul contractelor de arendă, după care se fac eva-„luările şi se stabilesc veniturile, se vor adăoga toate sarcinile impuse aren-„daşului, care legalmente privesc pe proprietar, cum şi accesoriile în bani, în „natură sau în servicii, pe cari arendaşul e obligat a le da peste arendă.

„*Art. 6 L. C. D.* Pădurile din cari nu se trage nici un folos, nu se impun „decât atunci când sunt date în tăere.

„Cele puse în exploatare prin tăere se impun cu impozitul corespunzător „cotei prevăzute de art. 3 majorat cu 10%, când pădurea se defrişează sporul e „de 25%.

„Pentru pădurile puse în exploatare în cursul anului, impunerea se sta-„bileşte cu începere din prima zi a lunei în care s'a încheiat contractul de „arendare, iar când exploatarea se face de proprietar, cu începere din prima „zi a lunei în care începe tăierea pădurei.

7) *28% impozit elementar agricol,* conform art. 3 L. C. D. reperat la cifra venitului de Lei 9.000.000 adică Lei	2.520.000
8) *2,80% majorare 10%* la impozitul elementar agricol . . . . Lei	252.000
Total 30,80% impozit agricol . . . . Lei	2.772.000
9) *1,1% (1%+10% majorare) pentru Camera Agricolă* . . . . Lei	99.000
10) *5% din impozitul elementar adiţional pentru comună.* In cazul de faţă . . . . Lei	138.600

(5/100×2.772.000=138.000.

sau: $0{,}0154 \times V = \frac{5}{100} \times \frac{30{,}80\ V}{100} = 0{,}0154 \times 9.000.000$

11) *Impozitul supracotă (art. 55 şi 60 L. C. D.).*

Conform Legii contribuţiunilor directe veniturile supuse impozitelor elementare vor fi supuse şi unui alt impozit zis *supra cotă* (art. 55).

Impozitul supracotă se aplică la veniturile impozabile mai mari ca Lei 300.000 (art. 60).

In cazul nostru valoarea pădurei fiind de Lei 10.000.000 se aplică şi impozitul supra cotă.

Acest impozit este progresiv. Astfel avem următoarele cote:

La Lei	300.000	cota este	1 %=	Lei	3.000
„ „	400.000	„ „	1,5 %=	„	6.000
„ „	500.000	„ „	1,8 %=	„	9.000
„ „	600.000	„ „	2 %=	„	12.000
„ „	800.000	„ „	2,25%=	„	18.000
„ „	1.000.000	„ „	2,4 %=	„	24.000
„ „	2.000.000	„ „	4 %=	„	80.000
„ „	3.000.000	„ „	5 %=	„	150.000
„ „	5.000.000	„ „	8,3 %=	„	415.000
„ „	10.000.000	„ „	12 %=	„	1.200.000
„ „	20.000.000	„ „	28,5 %=	„	2.850.000

12⁰/₀ Impozit supracotă la Lei 10.000.000. . . . Lei 1.200.000

Total . . . . Lei 4,209,600

Adică cifra impozitului agricol cu adiţionalele sale s'a ridicat la 42⁰/₀ în cazul de faţă, iar la o pădure cu o valoare de Lei 20.000.000, cota se sporeşte cu încă 16,50⁰/₀, (supra cota fiind la 20.000.000 Lei de 28,5⁰/₀) faţă de 12⁰/₀ la Lei 10.000.000, adică totalul se ridică la 58,5⁰/₀.

In legătură cu cele expuse mai sus, la cap. II, No. 7—11, avem de adăogat următoarele:

„*Art. 38 L. C. D.* Se scutesc de impozit exploatările prin tăeri de arbori „făcute de proprietari când toată producţia a fost întrebuinţată pentru nevoile „proprii.

In cazul art. 5 L. C. D., când proprietarul pădurii obligă pe cumpărător să plătească el impozitul agricol sau să-i predea anumite materiale, toate aceste sume se adaogă la cifra venitului impozabil şi se impun apoi cu cotele de 28% plus 10% majorarea (2,80%).

Să presupunem că în cazul de faţă s'a vândut pădurea cu obligaţia ca cumpărătorul să plătească el impozitul agricol.

Calculul s'ar face astfel:

10% scăzământ din cifra venitului (art. 104) din Lei 10.000.000 rămâne cifra impozabilă Lei 9.000.000 . . . . Lei 9.000.000

a) *30,80% impozit agricol (28%+2,80)* . . . . Lei 2.772.000

Total 39,80% . . . . Lei 11.772.000

20,80% impozit agricol la Lei 11.772.000 . . . . Lei 3.625.777

b) 1,10% Camera Agricolă la Lei 11.772.000 . . . . . . Lei 129.492

c) 0,0154% (5% din imp. elem.) pentru comună la suma de 11.772.000 . . . . Lei 181,289

d) 12% supracotă la Lei 10.000.000 . . . . Lei 1.200.000

Total . . . Lei 5.136.557

In cazul de faţă cifra impozitului agricol cu adiţionalele sale s'a ridicat al 51,36%.

Cap. III. — Impozitul comercial și complimentar.

12) „*Art. 30 L. C. D.* Sunt supuse unui impozit de 32% veniturile nete „din întreprinderile comerciale și industriale de tot felul.

„Veniturile exploatatorilor de păduri sunt impozabile oricine ar fi ei, fie chiar proprietari, fiindcă aceste venituri nu sunt cuprinse în evaluarea pe „la impusă cu veniturile prevăzute conform art. 4 L. C. D.

„*Art. 31 L. C. D.* Stabilirea venitului net impozabil se face în urmă„toarele moduri:

„a) *după elementele din bilanț și din registrele de contabilitate,* când „întreprinderea ține registre rgulat și sincer registrele obligatorii potrivit Co„dului Comercial în vigoare și a încheiat bilanț regulat corespunzător regi„strelor.

„registrele de contabilitate și bilanțul, înlăturate dela constatare pe baza „lor a veniturilor întreprinderii ca neîndeplinind vreuna din condițiile prevă„zute de alin. precedente, păstrează, față de fisc, valoarea probatorie a unei „recunoașteri în ce privește conținutul lor.

„b) *după cifra de afaceri a anului precedent,* asupra căreia se aplică coefi„cientul net de rentabilitate corespunzător, stabilit anual prin decizia Mini„sterului de Finanțe.

(Pe 1945/46 cota este de 14% conform art. 378 din Tabloul de coeficienți M. Of. No. 115/24/V/945).

„cifra de afaceri se stabilește după registrele de contabilitate, când sunt ținute regulat, iar când nu sunt ținute regulat sau în lipsă, prin evaluări directe.

„constatarea veniturilor nete, când n'au registre și nu se poate dovedi „acest beneficiu, se va face ținând seama de valoarea locativă a proprietăților „exploatate, stabilite după recensământ. Venitul net impozabil se va socoti la „½ din venitul la ha. stabilit prin recensământ.

„cifra de afaceri cuprinde suma totală a drepturilor și încasărilor brute „provenite din vânzările făcute pe bani gata sau pe credit în cursul unui an.

„suma rezultată prin aplicarea coeficienților de rentabilitate asupra cifrei „de afaceri, constitue venitul impozabil din care nu se mai face nici o deducție „pentru nici un motiv.

Să presupunem că din comercializarea pădurii s'a realizat un beneficiu net de Lei 3.000.000, stabilit după registre și bilanț. Să presupunem că cifra vânzărilor brute a fost în cursul anului precedent de Lei 22.500.000.

a) *Calculul impozitului după bilanț și registre.*

32% impozit comercial (art. 30 L. C. D.)

32% impozit comercial . .	la Lei 3.000.000	beneficiu	= 960.000
supracotă	„ „ 3.000.000	„	= 150.000
2% fond războiu	„ „ 3.000.000	„	= 60.000

— fondul de războiu conf. Legii speciale din 1 Aprilie 1944 —

0,50% impozit statistic (socotit la imp. elem. și supra cotă) (Lei 960.000+150.000) . . „ = 5.550

5% adițional pentru comună (socotit la imp. elem. și supra cotă) (Lei 960.000 + 150.000)	„	= 55.500
Total . . .		1.231.050

Această sumă de Lei 1.231.050 reperată la beneficiul de Lei 3.000.000 dă cifra de 41% drept impozit comercial și adițional. Acest impozit se plătește fie de proprietar dacă își exploatează el pădurea, fie de antreprenor dacă pădurea a fost vândută.

b) *Calculul impozitului după coeficientul de rentabilitate.*

Cifra vânzărilor brute socotită după registre	Lei	22.500.000
14% coeficientul de rentabilitate conform art. 38 din tabloul de coeficienți publ. de M. Finanțe în M. Of. No. 115/24/V/945	Lei	3.150.000

In cazul de față impunerea se face după coeficientul de rentabilitate. Pentru că e mai mare decât cifra de Lei 3.000.000 stabilită după bilanț și registre.

Avem deci:

32% impozit comercial (art. 30 L. C. D.) la Lei 3.150.000	Lei	1.008.000
Supracotă conf. tabloului.	„	157.500
2% fond războiu (Legea din 1/IV/944)	„	63.000
0,50% fond statistic (la elem. și s. cotă)	„	5.827
5% adițional pentru comună (la elem. și s. cotă)	„	58.270
Total . . .	„	1.292.597

Această sumă reperată la beneficiul de Lei 3.000.000 stabilit după bilanț, revine la 43%.

13. *Impozit complimentar — art. 36 L. C. D.*

Dacă cumpărătorul este o societate anonimă sau o societate cooperativă, va mai plăti și impozit complimentar conform art. 36 L. C. D.

„*Art. 36 L. C. D.* Societățile pe acțiuni și cooperativele al căror venit „impozabil este stabilit pe bază de registre de contabilitate și bilanț, se mai „impun la un impozit complimentar pe venitul comercial.

„Cota de impunere variază după rentabilitatea capitalului, adică după „raportul dintre capital împreună cu toate rezervele și beneficiul net, astfel:

	Soc.	Coop.		Soc.	Coop.
8% — 10%	1 %	—	18% — 20%	6%	3%
10% — 12%	1,5%	—	25% — 30%	9%	6%
12% — 13%	2 %	—	35% — 40%	11%	8%
13% — 14%	2,5%	1 %	41% — 50%	14%	11%
14% — 15%	3 %	1,50%	90% — 100%	18%	15%
16% — 18%	5 %	2,50%	100% — 120%	19%	16%

ajungând la 500% cu cotele de 28% respectiv 25%.

Să presupunem că Societatea cumpărătoare a avut un capital de Lei 10.000.000, deci rentabilitatea a fost:

$$\frac{B}{C} = \frac{3.000.000}{10.000.000} = 30\%$$

Cota de impunere este deci 9% pentru o societate anonimă şi 6% pentru o societate cooperativă. Avem deci:

13 a. *Impozit complimentar după bilanţ:*

Soc. anon. 9% la 3.000.000 lei . . . . Lei 270.000
Soc. coop. 6% la 3.000.000 lei . . . . Lei 180.000

Recapitulând avem deci că din Lei 3.000.000 beneficiu trebue să scădem sumele plătite: 1.231.050 impozit comercial + Lei 270.000 impozit complimentar pentru soc. anonimă, sau Lei 1.231.050 + 180.000.

Beneficiul se micşorează cu Lei 1.501.050 pentru societate anonimă şi cu Lei 1.411.050 pentru cooperativă, sau procentual cota de impunere s'a ridicat la 50% respectiv 47%, mai rămânând din beneficiu Lei 1.498.950 pentru soc. anon. şi Lei 1.588.950 pentru cooperativă.

13 b. *Impozit complimentar după coeficientul de rentabilitate.*

Soc. anon. 9% la 3.150.000 lei . . . . Lei 283.500
Soc. coop. 6% la 3.150.000 lei . . . . Lei 189.000

Recapitulând vedem că din beneficiul real de Lei 3.000.000 stabilit după bilanţ, sumele plătite fiscului vor fi după impunerea făcută cu coeficienţi de rentabilitate:

a) soc. anon. Lei 1.292.597 + 283.500 = 1.576.097
b) soc. coop. Lei 1.292.597 + 189.000 = 1.489.597

Sau procentual 52,53% respectiv 49,36%.

Iar din beneficiul de Lei 3.000.000 scăzând impozitele avem:

Soc. anon. Lei 1.423.903
Soc. coop. Lei 1.548.403

Cap. IV. — **Impozitul progresiv pe venituri globale**
(Legea No. 238/945 M. Of. No. 76/1 Apr. 1945).

14. *Impozitul progresiv pe venitul global.* S'a înfiinţat prin legea No. 238/945, publ. în M. Of. No. 76 din 1/4/945 şi se aplică

conf. art. 9 la totalitatea veniturilor încasate de orice persoană fizică sau juridică de orice natură, dacă venitul total trece de Lei 2.500.000 în anul financiar expirat.

Din impozitul determinat conform tabelului de mai jos, se va scădea impozitul supracotă stabilit asupra veniturilor cari au intrat în compunerea venitului global. Diferența astfel rezultată constitue impozitul global datorat potrivit legii.

Conf. art. 12 din Lege impozitul global se percepe asupra veniturilor anului precedent.

Cotele de impunere conform art. 9.

2.500.000	10%
2.501.001— 3.000.000	22%
3.000.001— 4.000.000	25%
4.000.001— 5.000.000	28%
5.000.001— 7.000.000	32%
7.000.001—10.000.000	36%
10.000.001—15.000.000	42%
15.000.001—20.000.000	50%
20.000.001—25.000.000	58%
25.000.001—30.000.000	66%
peste 30.000.000	74%

In cazul nostru făcând aplicabilitatea legii, avem:

a) Beneficiul net realizat după bilanț	Lei	3.000.000
b) Beneficiul net stabilit după coeficientul rentabilitate	„	3.150.000
Impozit supracotă plătit la beneficiu (No. 12 lit. a)	„	150.000
Idem (idem lit. b)	„	157.500
22% impozit global (art. 9) reperat la lei 3.000.000	„	660.000
25% impozit global (art. 9) reperat la lei 3.150.000	„	787.500

La fisc, cum s'a arătat mai sus, se scad din cota stabilită ca datorată drept impozit global, impozitul plătit ca supracotă, adică Lei 150.000 în cazul No. 12 a. și Lei 157.500 în cazul No. 12 b.

Rămâne deci ca impozit global:

a) 660.000 — 150.000 = 410.000
b) 787.500 — 157.500 = 630.000

Notă. Beneficiul de Lei 3.000.000 realizat în cazul No. 12 a. se reduce după cum urmează:

a) *Antreprenor sau proprietar*

Beneficiul net după bilanț			Lei	3.000.000
Impozit comercial adițional	Lei	1.231.050		
Impozit global	„	410.000	„	1.641.050
Rest beneficiu			„	1.358.950

Adică cota beneficiului de 30% reperată la capitalul de Lei 10.000.000, s'a redus după plata impozitelor la 13,58%.

b) *Societate anonimă*

Beneficiul net după coeficientul de rentabilitate		Lei 3.150.000
se scade:		
Impozit comercial cu adiţional	Lei 1.292.597 . . .	
Impozit complimentar	„ 283.500 . . .	
Impozit global	„ 630.000 . . .	„ 2.206.097
Rest beneficiu		„ 943.903

Adică cota de beneficiu real de 30%, s'a redus, după plata impozitelor, la 9,43%, capitalul fiind de lei 10.000.000.

Dacă ţinem seama că la exploatările de păduri situate în regiunile de munte valorificarea completă nu se poate face mai devreme ca doi ani, vedem că procentul de fructificare la capitalul angajat s'a redus la 4,5—5% pe an.

c) *Societate cooperativă*

Beneficiul net după coeficientul de rentabilitate		Lei 3.150.000
se scade:		
Impozit comercial cu adiţionale	Lei 1.292.597 . . .	
Impozit complimentar	„ 189.000 . . .	
Impozit global	„ 630.000 . . .	„ 2.011.597
Rest beneficiu		Lei 1.138.403

Cap. V. — **Taxe şi impozite la vânzări de materiale lemnoase fasonate.**

15. a) Dacă un proprietar îşi exploatează singur pădurea va plăti la fisc impozitul agricol cu adiţionalele arătate la cap. II No. 7—11, impozit comercial cu adiţionale Cap. III No. 12, cele dela Cap. IV No. 14, impozitul progresiv pe venitul global, iar dacă este societate anonimă sau cooperativă şi impozitul complimentar, cap. II No. 13.

Va fi obligat a încasa dela cumpărător şi a depune lunar la fisc la valorea înscrisă pe chitanţe şi facturi şi următoarele impozite:

I) *Impozitul pe cifra afacerii*

5,37% cifra de afaceri pentru lemne de foc

6,48% cifra de afaceri pentru lemne de construcţie şi lucru

Pentru cifra afacerii vânzătorul va ţine un registru special şi la finele lunii va vărsa fiscului sumele încasate.

II) *Impozitul excepţional.*

12% pentru lemnul de lucru şi construcţie

lemnul de foc este scutit.

Acest impozit se încasează dela cumpărător şi se lipesc timbre mobile pe bonurile de vânzare.

III) *Timbru de factură.*

Când un cumpărător pretinde a i se elibera factură, vânzătorul este obligat a i-o preda şi a încasa dela cumpărător timbru de factură 20‰, pe care va aplica prin timbre mobile impozitul excepțional dacă e cazul ca la No. 21 și se va plăti impozitul pe cifra afacerilor.

Impozitul proporțional s'a majorat la 4% dela 1 Aprilie 1945.

15. b) Un antreprenor care a cumpărat o pădure spre exploatare plătește și impozitul dela cap. I No. 1—6.

Penalități fiscale.

O exploatare forestieră făcută de însuși proprietarul, se impune din prima zi a lunei când începe exploatarea, pentru antreprenor termenul impunerii decurge din prima zi a lunei când se vizează contractul, dacă aceasta nu se face după începerea tăerii.

Indată ce s'a început exploatarea trebue să se facă o declarație de impunere la Percepția respectivă pe raza căreia se află pădurea. Nedepunerea declarației în termen de 30 zile atrage impunerea din oficiu cu o majorare de 10% dacă este în cursul aceluiași exercițiu financiar, iar dacă impunerea se face după expirarea exercițiului financiar, se va impune cu dublul impozitelor (art. 70 și 78 L. C. D.).

Notă. In acest articol nu s'a vorbit de plata taxelor datorate de patron (cel care exploatează pădurea), asigurărilor sociale, întrucât acest capitol este în afară de cel al impozitelor și taxelor fiscale datorate Ministerului Finanțelor.

Concluzii

Din cele arătate, în mod detaliat în expunerea de mai sus, se desprind următoarele constatări:

1. Când se vinde o pădure administrată de Stat, se plătesc: taxe de viză (timbru), impozit excepțional și taxe pentru fondurile speciale, în sumă de 20,50% peste valoarea pădurii. De aceste taxe este scutit proprietarul dacă face singur exploatarea. Cap. I No. 1—6.

2. Impozit agricol, special pe seama proprietății, cota legală este 30,80%, iar cu adiționale se ridică împreună cu impozitul supracotă la 42% pentru o pădure în valoare de Lei 10.000.000.

Cifra impozitului agricol cu adiționalele lui și cu impozitul supracotă se ridică la 58,50% pentru o pădure în valoare de 20.000.000 Lei, iar dacă pădurea este de o valoare mai mare, cifra se sporește întrucât impozitul supracotă este progresiv. Cap. II No. 7—11.

3. Impozitul pe venit — impozit comercial — se plătește de exploatator (proprietar dacă își exploatează singur pădurea, sau de cumpărător.

Cifra impozitului este de 32⁰/₀ dar sporeşte cu adiţionalele până la 52 şi 53⁰/₀.

Tot pe venit se mai aplică impozitul complimentar dacă exploatatorul e o societate anonimă sau cooperativă şi impozitul progresiv pe venitul global pentru orice exploatator dacă suma veniturilor ce intră în calcul este mai mare de Lei 2.500.000, Cap. III No. 12—14.

4. Impozite plătite de cumpărător, prin intermediul vânzătorului: cifra afacerii (5,37⁰/₀ pentru lemnul de foc şi 6,48⁰/₀ pentru lemnul de lucru şi construcţie), impozitul excepţional 12⁰/₀ la lemnul de lucru şi construcţie.

Timbru de factură 20‰

Impozit proporţional 4⁰/₀ se plăteşte de vânzător la facturile pentru materialele furnizate la autorităţi publice.

5. Cifrele diferitelor impozite sunt foarte mari, ele grevează foarte mult proprietatea forestieră, făcând ca preţul la tulpină şi beneficiile realizate din exploatare să fie reduse considerabil prin cotele aplicate.

Aceste cote de impuneri excesive ar trebui să fie reduse, mai ales azi când preţul manoperii şi al transporturilor care intră într'o exploatare forestieră într'o foarte mare proporţie la cap. cheltueli de exploatare, s'au ridicat azi în proporţie cu mult mai mare decât valoarea lemnului admisă de cele mai multe ori de Ministerul Economiei ca preţ la tulpină.

6. Impozitele sunt numeroase şi creiate prin legi diferite, ceiace face să nu fie cunoscute de cei în drept şi astfel sunt expuşi contravenţiunilor fiscale.

Ar fi de dorit ca cotele de impunere să se unifice cel puţin în felul următor:

) Un singur impozit cu cotă fixă pentru vizarea contractului;
b) idem, privitor la proprietate;
c) idem, privitor la beneficiul antreprizei;
d) un singur timbru pe chitanţe şi facturi.

Statul să facă apoi, pe bază de bună gospodărie, repartiţia fondurilor conform legilor ce le-au creiat, depunând pe seama instituţiunilor în drept cotele încasate spre a se efectua lucrările pentru cari au fost percepute aceste fonduri cu afectaţie specială.

Les impôts et les taxes fiscales qui grèvent l'exploitation forestière.

Les impôts sur l'exploitation et sur le produit bois constituent pour l'économie forestière roumaine une très grande charge.

L'auteur soumet à un examen critique les diverses taxes payées à l'occasion de la mise en exploitation d'une forêt dans la lumière des nouvelles lois fiscales parues en 1945.

SALARIZAREA MUNCEI IN PĂDURE

de Ing. ROMEO RĂŞCANU

(Comentarii pe marginea Deciziei Comisariatului General al Preţurilor No. 748 publicată în Monitorul Oficial No. 138, partea I-a din 21 Iunie 1945).

De ani de zile ne sbatem într'un non sens în ceeace priveşte fixarea preţurilor de vânzare a produselor lemnoase.

Nu se poate concepe maximalizarea unui produs semifinit sau finit fără tarifarea prealabilă a mânei de lucru.

Este ştiut (sau dacă nu, trebuie să fie ştiut) că mecanizarea a pătruns foarte puţin în exploatările de pădure; şi, fără să fiu retrograd, pot afirma că are puţine şanse să elimine braţul vânjos al lucrătorului de pădure şi în special al ţapinarului. Munca cu palmele şi cu vitele a rămas suverană; iar în procesul de producţie forestieră, manopera intră într'un procent covârşitor. Deci în compunerea preţului de vânzare al produselor lemnoase ar trebui să se ţină seamă de aceasta. Insă, fixarea preţurilor maximale a fost până acum o tocmeală penibilă între exploatatori şi organele de Stat, ce au avut însărcinarea să fixeze aceste preţuri, fără să se fi studiat anticipat componenţele preţurilor.

Să analizăm sumar de unde provine această stare de fapt vicioasă.

In primul rând exploatatorii de toate categoriile nu şi-au dat suficient osteneală să studieze munca în pădure şi lucrările de exploatare şi să introducă regia; ci s'au mărginit să predea parchetele în antrepriză. Fiecare din ei şi-a spus: „mai bine să mă coste ceva mai mult, dar să nu am bătaie de cap". Au predat astfel implicit şi muncitorii pe seama antreprenorilor, care au ştiut să-i spolieze totdeauna, creind astfel o întreagă serie de îmbogăţiţi de pe urma pădurilor. Aceşti antreprenori îmbracă meseria lor în cel mai strict secret profesional transmiţându-l, ca şi vechii constructori de piramide egiptene, din tată în fiu.

In al doilea rând se poate vorbi obiectiv de o reală dificultate în stabilirea preţurilor unitare la diferitele faze de exploatare, dată fiind diversitatea pădurilor și a modului de tratament aplicat, varietatea terenului și a muncii în funcție de sezonul în care se execută lucrarea.

Dar în secolul al XX-lea nu se poate privi o problemă cu brațele încrucișate, oricât de grea ar părea în aparență. Soluții se găsesc, însă trebuie bună-voință și muncă. Astfel:

a) Introducerea lucrărilor de regie și a acordului mic, în locul marei antreprize.

b) Ținerea cu strictețe a evidenței zilelor, măsurarea cantităților produse și cronometrarea lucrărilor în funcție de variabilele mai sus enumerate (prin aceasta se ajută la strângerea datelor statistice necesare).

Intr'un articol publicat în numărul precedent al acestei reviste [1]) am dat câteva puncte de pornire. Iată însă că primul pas înainte este făcut prin Decizia No. 748 a Comisariatului general al prețurilor, care pentru prima dată enunță principalele faze întâlnite în manipulația de pădure și stabilește, între anumite limite, prețurile respective.

Această decizie izvorăște din inițiativa Confederației Generale a Muncii. Sesizată de repetatele conflicte de muncă între muncitorii forestieri și patroni, cât și de dorința de a promova munca în acordul mic, C. G. M. a invitat la un loc pe patroni și muncitorii de pădure (din aproape toate regiunile Țării) pentru a ataca în fond problema salarizării muncilor forestiere. Aceasta era cea mai logică și cea mai democratică metodă de acțiune.

Numita decizie fixează prețuri unitare (pe m^3, st. și bucată) pentru manipulația lemnului de lucru de rășinoase, fagul de lucru, lemnul de foc în regiunile de munte; muncile din pădurile de deal și câmpie; confecționatul grinzilor de poduri, traverselor și stâlpilor de telegraf, plutitul lemnului de lucru de rășinoase și tarifele pentru transportul lemnelor de foc, al traverseolr și a lemnului rotund de lucru și construcție cu căruțele și autocamioanele de orice fel din păduri la gări, depozite intermediare sau locurile de consum.

Caracteristica acestei decizii este că se ocupă de mai multe faze de exploatare nu numai de doborît, curățat de crăci, cojit și retezat cum se făce până în prezent. Pentru fiecare fază de lucru stabilește prețul între două limite căutând să cuprindă în acest spațiu variațiile volumetrice ale pădurei precum și diversitatea terenului. Ea hotărăște ca timp de lucru la pădure 10 ore.

---

1) R. Rășcanu: Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor. Rev. Păd. 1—3/945.

Desigur că este numai un început plin de speranțe și înțelegere pentru această delicată problemă a salarizării muncilor forestiere. Chestiunea este însă mult mai vastă și comportă studii amănunțite. Astfel, sunt și alte sortimente care se manipulează în pădure: manele, mangal, coajă de molid, etc.

Randamentul lucrătorilor, care se ia ca bază la alcătuirea prețurilor este în funcție și de modul în care se execută tăerea: ras, succesiv sau grădinărit, precum și de sezonul de lucru.

Lipsesc anumite faze de manipulație și în special corhănitul, care este de o importanță capitală.

S'au strecurat și unele evaluări de prețuri, care nu corespund realității. Astfel vom scoate în evidență tabloul dela pagina 5205 prin care se stabilește tariful de transport pentru 1000 Kg în funcție de distanța de tras. O primă observație este că nu se face nici o deosebire între tracțiunea automobilă și cea cu vitele. A doua observație: pentru 15 Km distanță de transportat se prevede pentru lemne de foc pe tonă Lei 2.600 minimum și Lei 3.400 maximum. Insă la această distanță nu se poate face decât un singur drum pe zi și nu se poate încărca mai mult de 3 st., deci cca. 1500 Kg. Ori numai întreținerea unei perechi de cai costă peste Lei 4.500 pe zi.

Multe consecințe neplăcute pot rezulta dintr'o supra și mai ales subevaluare a muncilor în pădure. Voi cita doar două:

1. Lucrătorii de pădure vor căuta alte munci mai ușoare și mai remuneratorii și în special cărăușii.

2. Este știut că stabilirea valorii pădurii în picioare se deduce printr'o analiză de prețuri pornind dela prețul maximal de comercializare și scăzând costul transportului și manipulației din pădure.

Ori dacă prețurile pe hârtie sunt mai mici decât cele reale, rezultă o valoare mare pentru lemnul în picioare, care în realitate este falșă, iar exploatarea nu mai prezintă rentabilitate. Deci valorificarea pădurilor exploatabile nu se va mai putea face și necesitățile tot mai mari de produse lemnoase nu vor putea fi satisfăcute. Deci iluzia unei rente mari aparente poate duce sau la stagnarea exploatărilor, sau la tendința de valorificare cu prețuri negre.

Le salaire et le travail en forêt.

Commentaire sur les dispositions de la décision du Commissariat général des prix concernant la fixation des prix du travail dans les exploitations forestières.

APLICAREA CODRULUI CU TĂIERI PROGRESIVE

de KRISTOFOVICI VLAD (Craiova)

Articolul D-lui ing. Czech, prin care se făceau unele recomandări practice privind aplicarea codrului cu tăieri succesive 1) m'a interesat foarte mult. Deoarece am avut prilejul să cunosc, în Bucovina, acest fel de tratament al pădurilor, îmi permit să fac, pe marginea acestui articol, unele observaţii rezultate din practica mea.

Vorbind despre tăierea de însămânţare (pag. 276 al 15-lea rând de sus) autorul scrie: „se va extrage seminţişul fără viitor, neutilizabil". Aş vrea să subliniez că operaţia aceasta este una din cele mai importante, deoarece fără ea nu vom putea avea niciodată un seminţiş de aceiaş vârstă, instalat egal pe toată suprafaţa parchetului si în consecinţă — în viitor — un arboret bine închis. Asupra acestui fapt, ar trebui insistat cu atât mai mult, cu cât brigadierii şi pădurarii, cari sunt de regulă însărcinaţi cu executarea acestei operaţiuni, numai cu mare greutate se lasă convinşi de necesitatea scoaterii acestor arbori într'adevăr tineri sau pseudo-tineri, adică de o vârstă înaintată, dar rămaşi în urmă cu desvoltarea din cauza diferitelor vătămări şi lipsei de lumină, deobiceiu înalţi 1—3 m. Aceştia, imediat după executarea tăierii definitive, opresc creşterea în înălţime desvoltând în schimb excesiv coronamentul, care cu anii va acoperi cu umbra lui 100—300 mp de sol. Asemenea exemplare cu coronamente uriaşe dăunează, nu numai prin ocuparea unei atât de mari suprafeţe, dar la tăiere rup şi doboară la pământ tot tineretul şi chiar arborii mari din jurul lor. La fasonat dau mai mult grămezi de crengi, trunchiul însuşi fiind complectamente neapt ca lemn de lucru, iar datorită întortochierii fibrelor, adeseori nici nu poate fi despicat în steri de foc. Aceşti truchi, neputând fi transportaţi din cauza grosimii lor la bocşe pentru ars cărbunii, rămân în pădure fără nici-un folos. Brigadierii şi pădurarii însă sunt foarte surprinşi, dacă li se impune tăierea acestor arbori, cari — după spusele lor — „sunt deja puţin mai mărişori" şi din cari — susţin ei greşit — provin tocmai acele splendide exemplare de copaci mari şi frumoşi, relicve ale unor timpuri mai bune, cu cari sunt încă adesea presăraţi codrii noştri bătrâni.

In privinţa procentului de volum lemnos, care trebue scos din

---

1) Ing. Fr. Czech: Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăieri progresive. Rev. Păd. Nr. 10—12/1944.

arboret la tăierea de însămânţare (pag. 276 al 19-lea şi al 22-lea rând de sus) şi pe care d-l ing. Czech îl stabileşte la 15—25%, respectiv 10—15% pe soluri umede, aş fi mai de grabă de părere că trebuie scos ceva mai mult, ca însămânţarea pe toată suprafaţa să aibă loc deja după prima tăiere; aceasta, deoarece însămânţări consecutive după prima şi a doua tăiere au inconvenientul neregularităţii semintişului. Precizez însă că procentul de volum lemnos, care trebuie scos, depinde de expoziţia parchetului exploatat şi de direcţia vânturilor cari bântuie deobiceiu în regiune. Pe partea nordică, trebuie câteodată scos dublu decât pe un povârniş sudic, ca să ajungem la acelaş rezultat de însămânţare; aşa că e greu să stabilim vreo normă, chiar numai aproximativ fixă. In niciun caz nu se poate lăsa pentru tăierea definitivă 50—60% (pag. 277 primul rând de jos) sau 60—70% (pag. 277 al 13-lea rând de jos) din volumul lemnos, fără ameninţarea semintişului instalat, cu distrugerea lui la doborîrea, corhănitul, fasonarea şi scoaterea din parchet a unei aşa mari cantităţi de lemn. Este şi imposibil ca regenerarea să fie complectă, dacă nici măcar 60% din volumul lemnos n'a fost scos până la tăierea definitivă.

Vorbind despre timpul când se vor face tăierile, autorul articolului susţine (pag. 277 al 21-lea rând de jos) că „în caz că arboretul nu are nici un fel de semintiş utilizabil, tăierea de însămânţare se poate executa excepţional în timpul verii" şi — puţin mai jos — „corhănirea lemnului din parchet se va executa numai în timpul verii". Aici părerea mea este diametral opusă! Numai o tăiere rasă, căreia îi urmează plantarea cu puieţi, adică regenerarea pe cale artificială, se poate executa vara, fiindcă singurul ei inconvenient va fi acela, că buştenii vor fi incomparabil mai grei decât dacă ar fi fost exploataţi în timpul când seva nu circulă. Acolo însă, unde regenerarea trebuie să aibă loc pe cale naturală, o tăiere, fie chiar numai aceia de însămânţare şi executată în lipsa totală a unui semintiş utilizabil, va fi totdeauna, în cazul efectuării ei vara, foarte dăunătoare; aceasta pentrucă arborii, la doborîre, rănesc trunchiurile şi rup crengile celor rămaşi în picioare. Faptul este inevitabil mai cu seamă când e vorba de prima tăiere, când consistenţa arboretului este încă plină. Deasemenea, la scoaterea buştenilor din parchet, se rod jos lângă pământ trunchiurile copacilor. Vătămările acestea făcute în timpul circulaţiei sevei se resimt de către arbori cu mult mai mult, decât în timpul stagnării vegetaţiei. Am avut adeseori prilej să văd parchete întregi cu frunze îngălbenite din cauză că tăierile de însămânţare sau secundare s'au prelungit primăvara târziu până în perioada circulaţiei sevei. Şi extragerea în timpul verii a seminţişului neutilizabil şi a subetajului (pag. 279 al 14-lea rând de jos) este nerecomandabilă din cauză că obţinem grămezi de crengi cu frunze (steri nerezultând decât puţini din asemenea operaţiuni), care grămezi, păstrând mult timp umezeală, sunt foarte grele la transporturi şi putrezesc foarte repede. In concluzie, pot fi de acord numai cu susţinerea autorului exprimată la sfârşitul articolului (pag. 280 al 11-lea rând de sus) şi anume că: „tăierile se vor executa în timpul iernii, iar în timpul cel mai scurt, materialul lemnos se va scoate pe zăpadă din parchet în vederea ocrotirii şi protejării seminţişului utilizabil".

In articolul citat, se vorbeşte în mai multe rânduri (pag. 277 al 12-lea rând de jos, pag. 278 primul, al 8-lea şi al 15-lea rând de sus, pag. 279 primul şi al 19-lea rând de sus şi al 11-lea de jos) şi despre complectări cu puieţi, executate înaintea tăierii definitive. Personal sunt, în general, contra complectărilor efectuate înaintea tăierii definitive şi asta din următoarele motive: 1. Plantarea cu puieţi din pepinieră, fiind mult mai recomandabilă decât plantarea cu cei din pădure, la efectuarea complectărilor înaintea tăierii definitive, introducem puieţi obişnuiţi deja cu soare şi ger — deci cari nu mai au nevoie de protecţie — într'un mediu relativ mult mai umbrit. Excepţional se găsesc, în unele păduri, suprafeţe neînsemnate — de obiceiu văi şi viroage mici — unde până târziu primăvara par'că s'ar strânge frigul şi gerul, care usucă vârfurile, mai ales ale stejarilor şi frasinilor, chiar dacă sunt viguroşi şi destul de mari. In asemenea locuri şi puieţii din pepinieră trebuiesc plantaţi sub protecţia arborilor bătrâni. 2. La tăierea definitivă şi lucrările legate de ea, complectările anterioare ei sunt expuse primejdiei gravelor distrugeri. Practic este greu să se efectueze, în vederea ocrotirii plantaţiunilor, şi tăierea şi scoaterea complectă a materialului lemnos numai pe zăpadă mare, fără care mai ales molizii şi brazii sunt expuşi pericolului de rupere complectă sau numai a vârfurilor. Este de sine înţeles că în timpul tăierii definitive, suferă şi tineretul instalat pe cale naturală; dar el este de obiceiu des şi instalarea lui nu ne-a costat nimic, pe când orice lipsă într'o plantaţiune se resimte imediat, iar complectarea ei este costisitoare. Dacă n'avem pepinieră, atunci bine înţeles suntem siliţi de a complecta înaintea tăierii definitive, fiindcă în caz contrar puieţii cari sunt luaţi din pădure, deci au fost protejaţi până acuma vor degera sau se vor usca din cauza arşiţei. In nici un caz însă din puieţii din pădure, cari suferă mult din cauza transplantaţiunii, nu vom avea în viitor un arboret aşa de regulat şi viguros ca cel dintr'o plantaţiune efectuată cu puieţi din pepinieră [2]). La sfârşitul articolului (pag. 279 al 18-lea rând de sus), autorul, vorbind despre tăierea de însămânţare, spune: „Intreruperile care se produc în consistenţa arboretului prin extragerea carpenului se vor planta cu stejar sau brad pentru a nu se îmburuieni". Admit că lupta cu buruienile, mai ales pe soluri umede, este câteodată foarte grea, dar plantarea, imediat după tăierea de însămânţare, duce inevitabil la o neregularitate prea accentuată în arboretul viitor, căci puieţii, plantaţi în asemenea condiţiuni, vor fi totdeauna mult mai mari decât seminţişul care deabia de acum are posibilitatea să se instaleze. Mult mai recomandabilă este însămânţarea efectuată direct în pădure simultan cu prima tăiere, respectiv cu extragerile.

Având în vedere toate cele arătate mai sus referitor la timpul şi modul efectuării complectărilor în condiţiuni normale, cred că D-l ing. Czech are deplină dreptate când, terminând articolul său (pag. 280 al 18-lea rând de sus) scrie: „După tăierea definitivă se vor complecta imediat golurile cu puieţi viguroşi din esenţe potrivite şi dorite".

L'application des coupes progressives.

L'auteur fait quelques observations sur les oppinions exposées la-dessus par Mr. Fr. Czech, dans un autre cahier (Nr. 10—12/944) de cette revue.

---

2) Când un puiet este scos din pământul moale şi curat al pepinierei, rădăcinile lui nu se rup, dar dacă este scos din solul pădurei, bătătorit şi plin de rădăcinile altor plante, rădăcinile puietului se rup totdeauna în mare parte.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

LUPUL IN TRANSILVANIA IN VEACUL AL 19-LEA

de OTTO WITTING — Braşov

Pe când ursul — în opoziţie cu trecutul — este apreciat azi drept vânatul cel mai preţios, care populează pădurile din Transilvania, lupul în schimb, azi, ca şi în trecut, este atât vânătorilor cât şi agricultorilor, cel mai odios şi urît vânat, din tot ce există în terenurile noastre de vânătoare. S'a putut constata, că ursul numai în cele mai rare cazuri sau chiar de loc, nu atacă alt vânat. In cazul afirmativ, paguba cauzată de dânsul animalelor de casă, este cu mult mai mică, decât cea presupusă în trecut. Faţă de acesta, lupul constitue un pericol permanent şi însemnat atât pentru vânat (cerbi, căprioare, mistreţi, capre negre, etc.), cât mai ales pentru animalele de casă. Intrucât înmulţirea lui este cu mult mai mare, decât cea a ursului, întrucât lupul populează nu numai munţii înalţi, ci şi regiunea de coline precum şi câmpia (aria lui de răspândire fiind deci cu mult mai întinsă, decât cea a ursului), din aceste motive şi pagubele cauzate de el sunt incomparabil mai mari decât cele cauzate de urs.

In cele ce urmează se va trata răspândirea, combaterea şi importanţa lupului în veacul al 19-lea.

I. Răspândirea lupului.

Date statistice precise asupra răspândirei în trecut a lupului nu există. Abia începând dela mijlocul secolului al 19-lea găsim unele date cu privire la împuşcarea lupilor. Astfel în decursul anilor 1853, 1854 şi 1856 s'a vânat următorul număr de lupi[1]):

---

[1] 1) Bericht der Handels- u. Gewerbekammer in Kronstadt, 1853—1856, pag. 67.

		1853	1854	1856
Districtul	Sibiu	101	—	—
„	Odorheiu	118	—	—
„	Bistrița	134	—	—
Regiunea	Orăștie	—	199	230
„	Sibiu	—	64	101
„	Brașov	—	94	102
„	Odorheiu	—	52	97
„	Bistrița	—	82	87
	Total	353	491	612

Față de aceasta, numărul urșilor împușcați în aceeași regiune este foarte redus și anume: 56 în anul 1853; 82 în anul 1854; 90 în anul 1856. Rezultă deci, că în anii 1853, 1854 și 1856 s'au împușcat de 6 ori mai mulți lupi decât urși. In anii 1878 și 1879 diferența este și mai mare. S'au vânat 50—70 urși, 400—600 lupi și 1400—2200 vulpi, adică numărul lupilor împușcați este de 8 ori mai mare decât cel al urșilor [2]). In cursul anilor 1885—1894 au fost răpuși în județul Brașov anual 4 lupi [3]), iar în anul 1886 în județul Sibiu 37 lupi [4]).

Indrăsneala extraordinară a lupului și răspândirea lui numeroasă o dovedesc următoarele date:

In ziua de 5.X.1876 un lup capital a trecut dimineața la orele 9 pe lângă marginea comunei Râșnov șoseaua națională Râșnov-Bran [5]), iar la 9.II.1878 a fost sfâșiată ziua o vacă într'o grădină din Moeciul de Jos (Bran), deși grădina este îngrădită [6]).

In ziua de 13.XI.1880 după masă a fost împușcat un lup în Brașov pe bulevardul dintre Brașovul Vechiu și Blumena [7]).

In acelaș an lupii s'au înmulțit în plasa Brad din Jud. Hunedoara în măsură atât de alarmantă încât în luna Decembrie ziua au atacat vitele de casă [8]).

In luna Ianuarie 1884 lupii au apărut în jurul Bistriței în numărul extrem de mare. In Beșeneu ziua au fost văzuți 7 lupi în dosul viilor, iar la cetate în Valea Arbuștilor („Buschental“) lupii s'au apropiat fără teamă de oameni. Pe piscul cetății zăpada a fost complect călcată de ei [9]).

---

[2]) Bericht der Handels-, u. Gew. kammer, Kronstadt, 1878—1879, pag. 95.

[3]) Das sächsische Burzenland, Dr. Fr. Herfurth, 1898, pag. 609.

[4]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 225 din 26.IX.1888.

[5]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 160 din 10.X.1876.

[6]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 24 din 5.II.1878.

[7]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 180 din 13.XI.1880.

[8]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 203 din 20.XII.1880.

[9]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 9 din 16.I.1884, 13 din 23.I.1884.

In luna Octombrie a anului 1895 lupii au atacat nişte cai aflaţi la marginea oraşului Bistriţa, în dosul utlimelor case, lângă târgul vitelor [10]).

In zilele de 15 şi 17 Febr. 1886 şeful serviciului de ecarizaj din Sibiu a împuşcat lângă locuinţa sa câte un lup [11]), la fel şi şeful de birou al Judeţului Sibiu, Gustav Binder, la 15.I.1888 la locul numit „Lazaret" lângă baia de pietre din Sibiu [12]). Lupul din urmă se îndeletnicea cu prinderea şoarecilor.

In Februarie a aceluiaşi an lupii au intrat în comunele Aldorf şi Satu Nou lângă Bistriţa [13]).

La 25.II.1888 seara la orele 17,30 a fost împuşcat de vânătorul Ioan Silea un lup la marginea comunei Cristian, Jud. Braşov dealungul străzii „Hang" [14]), iar la 14.II.1890 noaptea au intrat 3 lupi în curtea preotului din comuna Sona, Jud. Târnava Mică şi au ucis 5 oi, deşi curtea se afla în mijlocul comunei [15]).

In luna Februarie 1891 un lup a fost împuşcat în Sibiu în faţa porţii cetăţii („Burgtor") [16]).

In ziua de 3.I.1895 şeful Serviciului Silvic al Oraşului Braşov, George Sterns, deplasându-se la Vlădeni, a văzut dimineaţa la orele 8,30 în pădurea Comunei Codlea desupra cantonului drumarului lângă Valea Aurului 6 lupi, traversând şoseaua naţională [17]).

In ziua de 21.III.1897 vânătorii din Braşov au răpus, nu departe de Oraşul Braşov, în pădurea situată între Cristian şi Braşov, un lup capital [18]).

Faţă de datele de mai sus se poate constata o diminuare simţitoare a lupului în cursul secolului al 19-lea. Pe când după A. Berger în anul 1859 în Ardealul întreg au fost ucişi încă 1700 lupi, în anul 1909 n'au fost nimiciţi decât 191 piese [19]).

II. Combaterea lupului.

Din timpuri străvechi şi până în zilele noastre, lupul, din cauza pagubelor cauzate de el, a fost totdeauna urmărit şi ucis prin toate mijloacele existente. Această nimicire a fost executată şi sprijinită în Ardeal prin următoarele 3 dispoziţiuni:

1. Vânătoare liberă de răpitoare.
2. Premii de împuşcare.
3. Vânători din oficiu.

---

[10]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 249 din 27.X.1885.

[11]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 40 din 19.II.1886.

[12]) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 13 din 17.I.1888.

[13]) Kr. Ztg. 37, 15.II.1888.

[14]) Kr. Ztg. 47, 27.II.1888.

[15]) Kr. Ztg. 39, 17.II.1890.

[16]) Kr. Ztg. 36, 14.II.1891.

[17]) Kr. Ztg. 4, 5.I.1895.

[18]) Kr. Ztg. 66, 22.III.1897.

[19]) Verhandlungen u. Mitteilungen des siebenb. Vereines für Naturwissenschaften, Sibiu, volum 1914, pag. 21.

1. *Vânătoarea liberă de răpitoare.* Vânătoarea liberă de răpitoare este cea mai veche instituţie în Ardeal, prin care a fost executată combaterea lupilor. Ea se poate urmări distinct în toate evenimentele vânătoreşti din Evul Mediu până în secolul al 19-lea.

Legea de vânătoare din anul 1504 şi regulamentul de vânătoare al lui Josef din anul 1786 au confirmat-o în întregime şi-au recunoscut-o ca bază pentru treburile vânătoreşti din Ardeal. Conform acestor legi vânatul răpitor şi păgubitor s'a putut vâna şi stârpi oricând de oricine, fie el liber sau supus, bogat sau sărac. Supuşilor neliberi, nu numai că le-a fost admisă exercitarea vânătoarei la răpitoare, ci le-a fost cerută drept obligaţie, iar timpul întrebuinţat la această vânătoare nu era calculat în robota ce aveau de făcut.

In afară de aceasta, unele comune precum şi unii vânători individuali au angajat — mai ales în timpul de mai târziu — „vânători", cari pe lângă vânatul util, vâna în primul rând vânatul răpitor.

Această perioadă de vânătoare liberă a durat, cu unele restricţiuni, până în mijlocul secolului al 19-lea. Prima lovitură a primit-o acest sistem în anul 1854 prin Ordonanţa permiselor de vânătoare, eliberată de Regimul absolutist. In sensul acestei ordonanţe. vânătoarea la vânat răpitor s'a putut executa pe terenul nerezervat, numai după achitarea unei taxe anuale de 8 fl.; pe terenul rezervat însă, numai cu aprobarea arendaşului sau proprietarului terenului de vânat. Prin această dispoziţie, libertatea de a vâna vânat răpitor a fost tăiată subit.

Deşi ordonanţa de mai sus a fost în vigoare numai până în 1861 (data încetării absolutismului) totuşi, după cât-va timp, a urmat ultima lovitură, care a distrus definitiv exercitarea liberă a vânătoarei la vânat răpitor. Mersul evoluţiei generale a vânătoarei nu s'a mai putut împiedeca. În vederea protecţiei vânătoarei şi pentru diminuarea numărului extrem de mare al celor ce vânau, a trebuit să vină momentul, când exercitarea liberă a vânătoarei să fie definitiv îngrădită. Această s'a făcut prin legea impozitului vânătoresc, adică prin legea Nr. 21 din 1875, prin care s'a introdus permisul de vânătoare eliberat de Stat şi prin care s'a creat un impozit, plătit de fiecare armă de vânătoare. Incepând din acest an (1875) exercitarea vânătoarei, deci şi a vânătoarei la vânat răpitor, a fost legată de scoaterea unui permis de vânătoare de la Stat, în valoare de 12 fl., şi de un permis de port armă de la Stat, în valoare de fl. 1—2. Prin această lege, vânătorii liberi să vâneze vânatul răpitor au dispărut pentru totdeauna în Ardeal şi odată cu ei ceva din partea romantică a unui timp trecut de mult.

2. *Premii de împuşcare.* In secolul al 16-lea se plătiau premii pentru uciderea lupului, şi anume de obiceiu 12—25 Asp. pentru fiecare lup[20]). Aceste premii de împuşcare au fost menţinute până în timpul nostru, schimbându-se numai cuantumul lor precum şi persoanele sau autorităţile, care le plăteau. In timpurile de mai înainte, premiile le plăteau mai ales primăriile comunale, mai târziu autorităţile superioare de Stat (Guberniul ţării, Guvernământul civil şi militar din Ardeal, Cancelaria Curţii din Transilvania, Ministerul ungar de afaceri interne, după 1918 Ministerul Român al Agriculturii şi Dom.), iar în ultimul timp şi arendaşii particulari ai terenurilor de vânătoare în vederea protecţiei şi ocrotirii vitelor şi a vânatului.

Datele următoare ilustrează problema premiilor în secolul al 19-lea.

In anul 1833 Guberniul Ţării a ordonanţat premiul cuvenit pentru uciderea unui lup în favorul supuşilor feudali Martin Székeşi şi Petru Nistor din Satu Nou[21]). In acelaşi an Guberniul Ţării aprobase locuitorilor din Cristian, Petrus Boltres, Cristian Péntek şi Mihail Schütz premiile cuvenite pentru 12 lupi, cari au fost ucişi în timpul dela 21.I.1831—3.XI.1832[22]).

In anul 1852 premiul pentru un lup ucis era de 12 fl.[23]).

In anul 1872 Ministerul Ungar al Afacerilor Interne a plătit pentru uciderea unui lup, locuitorului din Râşnov, Juliu Salmen, iar în anul 1873 locuitorului din Codlea, Tomas Stof şi locuitorului din Sân Petru, Kaspar Klees, câte un premiu de 4 fl. 72 şi ½ kr.[24]).

In anul 1874 plata premiilor pentru uciderea răpitoarelor a fost sistată de către Ministerul Ungar al Afacerilor Interne în baza legii de vânătoare din anul 1872, care contrar vechilor obiceiuri n'a mai dispus plata acestor premii[25]). In acest timp numai comunele au plătit din iniţiativă proprie şi în cadrul atribuţiunilor lor, premii pentru uciderea lupilor. Astfel, Consiliul Comunal al oraşului Braşov a hotărît în şedinţa din 12.VIII.1874 de a plăti 4 fl. pentru fiecare lup ucis pe teritoriul oraşului Braşov[26]), iar în anul 1887, Comisiunea judeţeană din Sibiu a stabilit următoarele premii pentru uciderea

---

20) O. Witting, Geschichte der Jagd, în „Wirtschaftsgeschichte des Burzenlandes, Volum V, pag. 53.

21) Archiva Istorică Braşov, Fondul Ab. II-a, Nr. 648/1833.

22) Archiva Istorică Braşov, Fondul Ab. II-a, Nr. 650/1833.

23) Kr. Ztg. Nr. 93, 22.XI.1852.

24) Archiva Ist. Braşov, Fond. Ab. II-a, 466, 16.I.1872, 437/1872, 1970/1872, 3047/1872, 1544 din 1.III.1873 şi 8108 din 6.VIII.1873.

25) Ibidem, Nr. 417 din 14.I.1874.

26) Kr. Ztg. Nr. 126 din 10.VIII.1874.

unui lup[27]): Pentru un pui de lup sugător 2 fl.; pentru un lup adult 3 fl.; pentru o lupoaică adultă 5 fl.

Greşala legii din 1872 a fost rectificată prin Legea de Vânătoare din anul 1883, care a introdus din nou sistemul premiilor.

In acest timp şi societăţile de vânătoare, care tocmai atunci s'au înfiinţat pretutindeni şi care în programul lor aveau ocrotirea şi protecţia vânatului, au luat parte activă la combaterea lupilor.

Astfel în luna Mai 1889 unii gonaşi, cari au prins 7 pui de lupi, au primit dela Societatea de Vânătoare din Cincul Mare Jud. Făgăraş o răsplată cuvenită [28]), iar în anul 1895 Societatea Vânătorilor din Braşov a aprobat maestrului de vânătoare al societăţii un premiu de împuşcare de câte 5 fl. pentru fiecare lup ucis [29]).

In secolul al 20-lea s'a continuat plata premiilor. In anul 1914 Statul Ungar a plătit pentru fiecare lup ucis un premiu de 30 cor. [30]), iar în anii 1938 şi 1939 Statul Român, pentru fiecare lup împuşcat, prins sau otrăvit, Lei 300, şi începând din anul 1942 suma de Lei 2000.

Din cele de mai sus rezultă deci, că plata premiilor s'a făcut din timpurile străvechi până în zilele noastre, sistemul premiilor dovedindu-se drept mijloc eficace pentru diminuarea efectivului lupilor.

3. *Vânători din oficiu.* Cronologic, s'a instituit ulterior vânătorile din oficiu pentru reducerea calamităţilor produse de lupi. Evoluţia istorică a acestor vânători din oficiu este următoarea:

In secole de mai înainte, locuitorii comunelor au fost aceia, care mai mult sau mai puţin voluntari s'au unit şi au combătut în mod colectiv duşmanul comun. Mai târziu, crescând puterea oficială populaţiunea sporindu-se, autorităţile au ordonat, în caz de nevoie, ţinerea acestor vânători, iar locuitorii comunelor interesate au fost obligaţi, a lua parte la ele. Participarea la aceste vânători a fost obligatorie, atât pentru locuitorii liberi, cât şi pentru cei supuşi sau neliberi. Supuşilor neliberi, timpul întrebuinţat la aceste vânători nu era socotit în durata şi măsura robotei lor. Incă în anul 1819. supuşii potrivit „Urbariului" regelui Franz I, au fost obligaţi să vâneze răpitoarele în afară de robotă timp de 3 zile pe an, praful de

---

27) Kr. Ztg. Nr. 115 din 21.V.1887.

28) Kr. Ztg. Nr. 117 din 21.V.1889.

29) O. Witting, Geschichte de Jagd etc. pag. 79.

30) Verhandlungen u. Mitteilungen des Siebenbürgischen Vereines für Naturwissenschaften, Sibiu, Vol. din 1914, pag. 20.

puşcă şi plumbul punându-li-se la dispoziţie de către stăpânii lor [31]).

In secolul al 19-lea — mai ales sub supremaţia sistemului funcţionăresc în epoca absolutismului — aceste vânători comune au fost transformate tot mai mult în vânători oficiale organizate din oficiu. In 1850 ţinerea lor generală a fost ordonată de Guvernul absolutist, iar în 1855 a fost creiată instituţia maeştrilor vânători (Jägermeister) şi a vânătorilor de lupi (Wolfsschützen). Atribuţia acestora din urmă era organizarea corectă a vânătorilor din oficiu precum şi conducerea lor precisă în calitate de specialişti. Pe cale constituţională, vânătorile din oficiu au fost introduse întâia oară prin legea Nr. XLIV din anul 1876 şi au fost apoi păstrate atât prin legea ungară de vânătoare din 1883, cât şi prin legea română de vânătoare din 1921, până în ziua de astăzi cu unele restricţiuni şi complectări.

Următoarele date vor ilustra modul, importanţa şi efectul acestor vânători în cursul secolului al 19-lea.

In 1833 vitele de jug folosite la construirea şoselei din Vledeni au fost periclitate în mod extraordinar. Şeful lucrărilor a intervenit la Municipiul Braşov pentru ţinerea unei vânători din oficiu şi pentru despăgubirea cuvenită.

In Decembrie 1853 autoritatea cercuală în urma înmulţirii lupilor în munţii Şanţului Vechiu şi ai Buzăului Ardelean a organizat o mare vânătoare cu gonaşi, la care s'au vânat numai puţin decât 22 lupi şi 15 vulpi [32]).

In luna Septembrie a anului 1856 s'au împuşcat în pădurea comunei Boian nu departe de băile Bazna din Jud. Târnava Mică la o vânătoare din oficiu, 4 lupi din 7 ieşiţi, iar 3 din ei au fost răniţi [33]).

In Octombrie 1857 s'a ţinut în Ţara Oltului o vânătoare din oficiu, la care au participat peste 300 oameni şi la care a fost rănit numai un singur lup. Cronicarul scrie, că „strigătele, zgomotul şi pocniturile de biciu au făcut, ca vânătoare să aibă un caracter romantic" [34]).

In luna Mai a aceluiaşi an, 4 piese au fost vânate lângă comuna Zizin, Jud. Braşov cu ocazia unei vânători cu bătăiaşi. La această vânătoare a luat parte şi principele Carol de Schwarzenberg [35]).

In ziua de 14.V.1858 doi lupi au fost împuşcaţi la o vânătoare cu bătăiaşi ţinută la Merghindeal, Jud. Făgăraş. La această vânătoare au participat 30 gonaşi şi 18 vânători [36]).

Intrucât în pădurea comunei Apaţa, Jud. Braşov lupii au mâncat mai mulţi cai şi mai multe oi, la cererea primăriei comunale s'a ţinut în 18.V.1862 o vânătoare din oficiu, la care gonaşii au fost recrutaţi din comunele Măieruş şi Apaţa[37]).

---

[31]) O. Witting, Istoria dreptului de vânătoare, Academia Română, Studii şi Cercetări, XXVII, pag. 12 şi 13.

[32]) Kr. Ztg. Nr. 101 din 17.XII.1853.

[33]) Kr. Ztg. Nr. 37 din 20.IX.1856.

[34]) Kr. Ztg. Nr. 163 din 10.X.1857.

[35]) Kr. Ztg. Nr. 69 din 2.V.1857.

[36]) Kr. Ztg. Nr. 68 din 9.VI.1858.

In luna Iulie 1869 o haită de lupi a nimicit 7 vite din ciurda de vite de jug din Măieruş, Jud. Braşov. Primăria Comunală văzând aceasta a ordonat o vânătoare cu gonaşi în ziua de 23.VII.1869. Din 3 lupi bătrâni şi 6 lupi tineri găsiţi lângă comuna Datc, au fost împuşcaţi 5 lupi[38]).

Fără niciun resultat a fost o vânătoare din oficiu organizată la Timişul de Sus în luna Iunie 1874, deşi cheltuelile ei efective s'au ridicat la suma de 46 fl., sumă însemnată pe acele vremuri[39]).

In anul 1881 lupii în judeţul Arad şi Trei Scaune au cauzat mari stricăciuni în turmele de oi. Pentru stârpirea lor s'au ordonat vânători din oficiu de către Ministerul Ung. al Afacerilor Interne[40]).

In pădurile de stejar ale comunelor Cloaşteri, Saschiz, Criş, Daia şi Apold din Jud. Târnava Mare, în anii 1884—1887 lupii s'au înmulţit peste măsură. Deşi vânătorile din oficiu, cari s'au organizat de către primăriile comunale respective au costat peste 1000 fl., resultatul acestor vânători a fost zero. Din acest motiv comunele în locul ţinerei vânătorilor din oficiu au propus aplicarea premiilor pentru uciderea răpitoarelor[41]).

In general se poate constata, că rezultatul vânătorilor din oficiu era foarte redus şi în cele mai puţine cazuri în raport cu cheltuelile efectuate. Totuşi ele au rămas în fiinţă până în zilele de astăzi, pe de o parte din motivul, că prin ele lupii erau speriaţi şi conturbaţi, pe de altă parte din motivul, că situaţia generală juridică, în care s'a găsit vânătoarea, le-au socotit necesare în scopul coordonării intereselor vânătoreşti cu cele agricole.

III. Mijloacele şi metodele de vânătoare.

Pe când în secolul al 16-lea şi 17-lea în general lupul era prins în lanţuri, plăşi şi cu ajutorul câinilor, în secolul al 18-lea s'a înfiripat tot mai mult vânătoarea cu arme de foc. La începutul şi în cursul secolului al 19-lea lupul a fost vânat aproape exclusiv numai cu arma de foc la pază, cu dibul sau la goană. La aceste vânători, felul armelor întrebuinţate a fost foarte diferit şi variat. La începutul secolului al 19-lea s'au folosit exclusiv numai arme cu cremene, care în unele locuri au găsit întrebuinţare chiar până în sfârşitul secolului al 19-lea. După 1820 s'au răspândit armele antecarice, cari s'au întrebuinţat la fel, în multe locuri până la sfârşitul secolului al 19-lea. Dela mijlocul secolului al 19-lea puşca retrocarică a

---

37) Archiva Istorică Braşov, Fond. Ab. II-a, Nr. 3576 din 9.V.1862.

38) Kr. Ztg. Nr. 118 din 26.VII.1869.

39) Arch. Ist., Braşov, Fond. Ab. II-a, Nr. 4705 din 5.VI.1869.

40) Kr. Ztg. Nr. 105 din 29.VI.1881.

41) Kr. Ztg. Nr. 188 din 17.VIII.1887.

început să fie tot mai mult cunoscută, iar în ultimul trimestru carabina cu glonț. Încă în anul 1858 vânătorii de lupi au primit dela orașul Brașov pentru combaterea lupilor din oficiu arme antecarice. Odată cu arma li s'au predat vânătorilor de lupi și uneltele necesare, ca: estompa, arbiu apoi 12 capsule și un sfert de punt praf de pușcă, cu condițiunea, că aceste arme să nu fie folosite decât exclusiv numai pentru vânătoarea la răpitoare și în primul rând la vânătorile din oficiu[42].

Metodele de vânătoare aplicate au fost extrem de variate. Intre ele cea mai răspândită metodă era vânătoarea cu bătăiași, care se executa cu un aparat și resultate foarte variate.

Semnificativ pentru aceste vânători a fost o goană, care s'a organizat în luna Iulie 1875 în Prejmer, Jud. Brașov. Locuitorii străzilor întregi au ieșit noaptea din comună, înarmați cu arme de foc, trâmbițe și scârțâitorile paznicilor de noapte. Pe cât de mare a fost aparatul, pe atât de mic a fost rezultatul. Nu s'a împușcat nimic[43].

Un rezultat mult mai mare, pe lângă un aparat mult mai mic, avea paza la hoit.

In anul 1887 Sublocotenentul Kreutzer și cârciumarul din Cisnădie, Jud. Sibiu, Moser, au răpus la hoit cu o carabină de cavalerie în valea Sevis, în apropierea podului din Cisnădie 2 lupi capitali[44]. In același an — în ziua de 13.III.1887 — se amintește o colibă pentru pândă la hoit, din care Sublocotenentul Speck a împușcat un lup de 2 ani[45].

Pe lângă aceste metode de vânătoare, s'a mai practicat și prinderea lupilor în gropi și cu plase.

In anul 1875, se amintește de „groapa lupului" la marginea comunei Prejmer, Jud. Brașov, prin care însă, în afră de unii câini de ciobani, care au cazut în ea, nu s'a prins nimic[46].

In anul 1880, un lup a fost prins lângă Sft. Gheorghe Jud. Trei Scaune, într'o capcană[47].

Este evident și corespunde situației din Ardeal, că în afară de metodele de mai sus, lupii de munte ori au fost uciși în mod foarte primitiv.

---

42) Arch. Ist. Brașov, Fond. Ab. II-a, Nr. 1765 din 5.II.1858, 2527 din 28.II.1858.

43) Kr. Ztg. Nr. 122 din 4.VIII.1875.

44) Kr. Ztg. Nr. 52 din 5.III.1887.

45) Kr. Ztg. Nr. 60 din 15.III.1887.

Astfel, la începutul lunei Martie 1888, frații Ioan și Mihai M. Dan din Zărnești s'au întâlnit în apropierea comunei Zărnești cu o haită de lupi. Unul dintre acești lupi a fost rănit cu armă de foc și apoi ucis cu toporul[48].

Nu s'a putut constata când a fost folosită în mod sistematic otrava, pentru prima dată în Ardeal, pentru stârpirea lupilor.

S'au găsit numai două date și anume: In anul 1868 un cal otrăvit cu strychnină (20 loți de strychnină) a fost pus în Județul Bihor și în anul 1888 Societatea de Vânătoare din Brașov a început prima dată, în mod sistematic, otrăvirea răpitoarelor[49].

Se poate constata, în general, că după anul 1880 a început otrăvirea lupilor în Ardeal în mod sistematic și într'o măsură mai întinsă.

IV. Turbarea lupilor și periclitarea oamenilor.

Sunt relativ dese datele asupra lupilor turbați. In stare turbată lupul totdeauna este extrem de primejdios, atât omului, cât și vitelor.

In 28.III.1744 a apărut un „lup furios" în comuna Codlea, Jud. Brașov, a pătruns în 14 curți și a mușcat numeroase vite și mulți porci, care toți au turbat[50].

In zilele de 2 și 4.II.1796 un lup turbat a mușcat lângă Mediaș 34 persoane, apoi viței, porci, oi și capre. După 15 și 17 zile, din acești „nefericiți" oameni, 5 au murit în urma „idrofobiei și turbărei în timp de două ori 24 de ore"[51].

In luna Iunie 1857 a apărut un lup turbat în Gheorgheni, Jud. Ciuc[52], și în Ianuarie 1880 un lup turbat a mușcat în comuna Halalis lângă Soborsin, Jud. Arad 6 oameni, 2 vaci, 4 porci și 3 câini. Oamenii mușcați nu mult după aceasta au căzut victima acestei „boli teribile". Ei au fost prinși și legați cu ajutorul furcilor, cleștelor, lanțurilor lungi și altor instrumente[53].

In luna Aprilie 1881 au fost mușcate de un lup turbat mai multe persoane lângă Rodna-Veche, Jud. Bistrița. Două din acestea au turbat[54].

In luna Decembrie 1888, lupi turbați au apărut în apropierea orașului Orșova, mușcând peste 30 persoane, care cu toate s'au îmbolnăvit de turbare[55].

---

46) Kr. Ztg. Nr. 122 din 4.VIII.1875.

47) Kr. Ztg. Nr. 211 din 30.XII.1880.

48) Kr. Ztg. Nr. 54 din 6.III. 1888.

49) Kr. Ztg. Nr. 35 din 11.III.1868 și O. Witting, Die Geschichte der Jagd etc. pag. 78.

50) Isvoarele la istoria Orașului Brașov, vol. V, pag. 393.

51) Blätter für Geist, Gemüth u. Vaterlandskunde, Vol. X, pag. 232.

52) Kr. Ztg. Nr. 93 din 16.VI.1857.

53) Kr. Ztg. Nr. 29 din 13.II.1880.

Extrem de numeroase sunt datele asupra periclitării omului din partea lupilor sănătoşi în secolul al 19-lea. Lupul adult, de sigur, nu este un adversar neînsemnat, mai ales având în vedere şi faptul, că în trecut efectivul lui era cu mult mai mare, decât astăzi. Totuşi, majoritatea din următoarele cazuri s'a petrecut cu siguranţă mai mult în fantezia ziariştilor, decât în realitate. Deaceea datele următoare se pot primi numai cu rezerva cuvenită.

In Ianuarie 1853 lupii s'au înmulţit în Jud. Treiscaune în mod extraordinar, urmărind şi atacând oamenii 56).

In luna Februarie 1880 preotul gr. cat. din Caransebeş a fost sfâşiat de lupi 57).

In Noembrie 1884 preotul rusesc din Crasnişoara plecând cu sania la Lonca, Jud. Maramureş, a fost atacat de o haită de lupi. Preotul, după ce a împuşcat cu un revolver 2 din ei, a fost sfâşiat împreună cu băiatul său 58).

In Ianuarie 1886 sania de poştă din Târgul Secuesc, Jud. Trei Scaune a fost atacată de lupi între Tg. Secuesc şi Macşa. Caii speriaţi au luat-o la fugă, sărind peste şanţ. Mai multe sănii venind cu zărgălae, au speriat „bestiile" 59).

In Ianuarie 1887 au fost atacaţi şi „muşcaţi" de o haită de lupi, 11 oameni lângă Bilbor, Jud. Mureş 60).

In Ianuarie 1888 nişte călători în munţii Haţegului au fost atacaţi de lupi. Pătura, care a fost aruncată din sanie, a fost complet ruptă de lupi 61). Din acelaşi an se comunică o poveste veselă a unui ţigan lăutar, care reîntorcându-se noaptea la Sft. Gheorghe, s'a întâlnit cu un lup. Spre a fi salvat, ţiganul a stors din cornetul cu piston tonuri puternice. Lupul a rămas uimit, a urlat teribil (!) şi a urmat pe „muzicant", care a sunat în continuu din corn până a ajuns la marginea oraşului 62).

In luna Ianuarie a aceluiaşi an, 2 jandarmi în judeţul Timiş-Torontal au fost atacaţi şi sfâşiaţi de o haită de lupi, deşi s'au apărat disperat 63).

In luna Decembrie 1889 Gheorghe Cârţoiu a fost atacat de 4 lupi mergând dela Araci la Ariusd din Jud. Treiscaune. Lupii au apărut în număr atât de considerabil încât oamenii după apusul soarelui nu au mai cutezat să iasă afară 64).

In Februarie 1890 un ţăran, venind pe jos dela Poiana Sărată spre Breţcu, Jud. Treiscaune, a fost urmărit de 2 lupi. S'a urcat într'un arin, iar fiarele l-au asediat aci 2 ore, până când s'au apropiat alţi călători 65).

---

54) Kr. Ztg. Nr. 70 din 27.IV.1881.
55) Kr. Ztg. Nr. 292 din 13.XII.1888.
56) Kr. Ztg. Nr. 1 din 3.I.1853.
57) Kr. Ztg. Nr. 27 din 16.II.1880.
58) Kr. Ztg. Nr. 211 din 24.XI.1884.
59) Kr. Ztg. Nr. 7 din 11.I.1886.
60) Kr. Ztg. Nr. 6 din 10.I.1887.
61) Kr. Ztg. Nr. 15 din 19.I.1888.
62) Kr. Ztg. Nr. 30 din 7.II.1888.
63) Kr. Ztg. Nr. 23 din 28.I.1888.
64) Kr. Ztg. Nr. 300 din 24.XII.1889.
65) Kr. Ztg. Nr. 38 din 15.II.1890.

Toate aceste date din urmă sunt foarte problematice şi dovedesc câte ştiri false au fost răspândite încă în secolul al 19-lea asupra vieţii şi caracterului lupului.

Le loup en Transylvanie dans le 19-ème siècle.

D'après les documents consultés, l'auteur du présent article montre que le loup a été très rèpendu en Transylvanie dans le dernier siècle.

Pour sa diminution on a utilisé trois moyens:

1. La liberté totale d'être chassé.
2. Décernation de prix pour les chasseurs qui le tuait.
3. Organisation de chasses officielles.

Puis, on montre les outils et les méthodes de chasses employés dans le 19-ème siècle.

Enfin, on donne quelques données sur la rage du loup et les dommages causés par lui.

APELE DE MUNTE DIN REGIUNEA PETROŞANI (HUNEDOARA)

de IOAN D. USCOIU
Student la Facultatea de Silvicultură din Bucureşti

Ameliorarea gospodăriei piscicole în apele de munte este o problemă acută şi de o importanţă deosebită pentru toţi accia care iubesc şi se îndeletnicesc cu pescuitul sportiv de salmonizi. Dar problema are însemnătate şi pentru prestigiul naţional, precum şi pentru conservarea faunei noastre aquatice, din care păstrăvul, lipanul şi lostriţa lipsesc în multe ape. De aceea, nu este de mirare că ea a fost mult desbătută, pentru ca în anii 1935 şi 1938 să fie şi legiferată.

Odată apărută legea, s'a crezut că problema este definitiv rezolvată în sensul că braconierii vor fi prinşi şi pedepsiţi, că apelor de munte li se vor aduce amenajări pentru a îmbunătăţi mediul de trai al peştilor, că se vor creia staţiuni de repopulare pentru a produce puieţii de păstrăv necesari apelor sărăcite, etc. Dar, în cea mai mare parte, acestea n'au fost decât speranţe neîmplinite, situaţia de mai înainte continuând.

In vara anului 1943, cu ocaziunea practicei de vară pe care am executat-o la Ocolul silvic Caps Petroşani (judeţul Hunedoara), am avut prilejul să cunosc situaţia pe teren la apele de munte din această regiune. Şi aci, gospodăria rudimentară se menţine. Cauzele perpetuării unei asemenea situaţii sunt multiple şi mă voi strădui a înfăţişa o parte din ele în prezentul articol, stabilirea lor fiind rodul observaţiilor personale, făcute la faţa locului.

Vom face în prealabil o sumară prezentare a situaţiei apelor din regiunea Petroşani. In partea de Sud-Vest, Jiul românesc ale cărui isvoare sunt în Nordul judeţului Gorj adună pâraele din această regiune, traversând comunele: Câmpul lui Neagu, Uricani, Bărbătenii de Sus, Lupeni, Vulcan, Coroeştii de Jiu, Bărbătenii de Jos, formând Jiul, în dreptul comunei Iscroni, împreună cu Jiul ardelenesc. La Nord-Est, basinul Jiului ardelenesc culege pâraiele cuprinse între culmile Smida Mare şi Clăbucet, deoparte şi Poiana Muierii şi Parângul de alta. Traversează comunele Cimpa, Lonea, Petrila, Petroşani şi Livezeni, iar în dreptul comunei Iscroni se uneşte cu Jiul românesc. Afluenţii mai importanţi sunt Jieţul, care vine din Parâng, şi Auşelul care vine de sub Şurian. La Nord-Vest, mai multe pârae şi văi adună apele din Retezat, între care cel mai important este Râul Bărbat, ale cărui isvoare sunt sub Peleaga şi care se varsă în Streiu, în dreptul comunei Pui, de pe linia CFR. Simeria-Petroşani. Date fiind condiţiunile fizico-chimice şi biologice extrem de favorabile ale acestor ape, păstrăvul şi lipanul nu cred să găsească, în multe părţi ale ţării, pârae şi văi atât de prielnice ca în această regiune. Aceasta, până în zona unde începe vărsarea apelor otrăvite de industriile locale. Intr'adevăr, pe Jiul românesc, Jiul ardelenesc, Jieţ, Jigor, Râu Bărbat, etc., condiţiunile de trai sunt atât de prielnice pentru salmonide, încât numai cu puţină osteneală, cheltuială de bani, dar cu multă dragoste pentru aceşti „păuni" ai apelor noastre de munte, s'ar putea face din aceste ape, fonduri extrem de bogate în salmonide. Numai prin existenţa acestor condiţiuni deosebit de favorabile se explică faptul că deşi gospodăria este cu totul nesatisfăcătoare, în unele din aceste ape, totuşi păstrăvul şi lipanul încă n'au dispărut.

Semnalez aci, o parte din cauzele care fac ca aceste ape să fie astăzi aşa de sărace în salmonide:

1. Braconajul sub toate formele sale ca:

a) Pescuitul cu undiţa, fără permis;

b) Pescuitul prin răstocirea apei;

c) Otrăvirea apei cu buruieni;

d) Producerea de explosii în ape, cu dinamită, var şi alţi explosibili;

e) Prinderea peştilor, noaptea, cu tridinul, la lumina faclei;

f) Prinderea în massă a păstrăvului, toamna când el urcă spre isvoare spre a-şi depune icrele;

g) Prinderea păstrăvului cu sacul, mâna, etc.

Poliţia apelor este ca şi inexistentă. In timpul şederii mele (aproape două luni), în această regiune, nu s'au încheiat decât două procese-verbale de contravenţie la legea pescuitului în apele de munte.

2. Pescuitul legal, dar excesiv. Societatea, care are arendate mai multe văi din regiune, dă drept de pescuit pe fondurile sale unor oameni, care, se pare că nu au altă ocupaţie decât de a prinde peşte cât mai mult şi de orice dimensiune şi apoi de a-l comercializa pe la restaurantele din Petroşani, la preţul de 600—800 lei kilogramul[1]).

3. Lipsa uneia sau mai multor staţiuni de repopulare, centrale sau volante, spre a produce puieţii necesari pentru apele sărăcite.

4. Lipsa oricăror amenajări ale cursului de apă, pentru a favoriza refacerea stocului pe cale naturală, acolo unde pâraele ar fi indicate (pinteni, scări pentru urcat opusturile, etc.).

5. Lipsa zonelor de protecţie, pentru fiecare apă.

Din enumerarea neajunsurilor de mai sus vedem că nu e de mirare dacă astăzi contingentul de păstrăvi din aceste ape este atât de redus şi dacă mâine păstrăvii vor trăi, poate, numai în amintirea noastră.

Pentru că orice boală are şi un leac, a cărui eficacitate depinde de energia şi capacitatea medicului, vom face câteva propuneri, care rezultă chiar din enumerarea cauzelor de depopulare a apelor:

1. Organizarea unei poliţii severe a apelor, pentru stârpirea braconajului şi controlul cantităţii de peşte prinsă de pescar, de fiecare dată.

2. Studii la faţa locului, întocmindu-se dosare monografice, — piscicole şi grafico-piscicole — ale pâraelor de populat, încât vărsarea de puieţi să aibă la bază o cifră stabilită în funcţiune de puterea de hrănire a apei.

3. Creearea a cel puţin două instalaţiuni de produs puieţi, una pe valea Jiului românesc şi alta pe valea Jiului ardelenesc, cu o producţie anuală adaptată nevoilor locale.

4. Creearea zonelor de protecţie şi indicarea acestora prin semne vizibile, zone în care să nu se pescuiască sub nici un motiv în nici o epocă a anului, pe toată durata decretării ca atare a acestor zone de protecţie.

5. Executarea lucrărilor de amenajare ale cursurilor de apă (scări de trecere, pinteni), acolo unde se simte nevoia.

6. Controlul modului cum arendaşii dreptului de pescuit şi-au executat obligaţiunile contractuale.

---

1) Preţurile sunt cele din anul 1943.

Iată o chestiune prea adeseori neglijată: Arendaşii, în cele mai multe cazuri, se mărginesc să achite arenda; încolo, nici nu mai citesc textul contractului. După cât ştim, organele în drept nu se ostenesc să urmărească executarea contractului, încât cele mai multe dispoziţiuni rămân literă moartă. Fără gând de şicană, autoritatea ar trebui să oblige pe arendaşi să-şi respecte semnătura şi să-i pedeapsească cu reziliereа imediată a contractului, în caz de abateri grave. Am ajunge, astfel, sau la corectarea arendaşilor neglijenţi, sau la eliminarea lor şi încredinţarea fondurilor de pescuit arendaşilor serioşi.

7. In extremis, interzicerea pescuitului pe un anumit timp (1—2 ani) pe anumite văi în care salmonidele au dispărut aproape cu desăvârşire, dar în care există un număr oarecare de reproducători.

Desigur, mi se va obiecta că propunerile de mai sus nu constitue o noutate. Este adevărat. Dar îndreptarea lucrurilor nu se datoreşte totdeauna invenţiunilor, concepţiilor înalte, ci adeseori luării unor măsuri simple, dar eficace. Sunt unele lucruri elementare, cunoscute de toată lumea, dar care trebuie mereu repetate până când, intrând în conştiinţa tuturora, duc la îndreptarea răului. Propunerile de mai sus fac parte din această categorie.

Satisfacţia înaltă pe care ni-o dă pescuitul cu undiţa la salmonide şi dragostea faţă de comorile naturale ale ţării, trebuie să fie un îndemn pentru toţi spre a contribui la stăvilirea unui rău: împuţinarea îngrijorătoare a salmonidelor în apele noastre de munte.

Les eaux de montagne dans la région de Petroşani (dép. Hunedoara).

L'auteur montre que la truite des eaux montagneuses du département Hunedoara est détrouite par l'utilisation des divers moyens qui ne sont pas permis par les lois. A la suite de cette situation, il propose les moyens d'améliorer la situation.

CRONICA

ACUM 50 ANI

- In trimestrul Iulie-Septembrie, numit obişnuit în lumea gazetărească a periodicelor „de secetă literară", Revista Pădurilor rezistă brav, cu vigoare, înscriindu-se în paginile istoriei literaturei silvice româneşti cu încă 100 de pagini (6¼ coale).

- In afară de două articole în continuare, menţionate deja în cronicile anterioare şi anume în legătură cu *„Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde să dispară"* de N. R. Danilescu şi studiul monografic intitulat *„Pădurile jud. Dorohoiu"* de El. Apostolescu, sunt de notat alte două subiecte desbătute mai amplu în câte şi treile numere de care ne ocupăm. *„Diferite sisteme de amenajament şi în special metoda austriacă"* (24 pag.) de Petre Antonescu, care revenit dela studiile de specializare din străinătate, reia în Revista Corpului seria colaborărilor care avea să dureze circa patru decenii. După cum era şi firesc, debutul îl face cu un studiu din domeniul lui de predilecţie, al amenajării pădurilor („raţiunea de a fi a administraţiei forestiere"). După fireştile „Consideraţiuni generale", discută câteva noţiuni de bază între care: capital normal de exploatare, pădure normală, raport susţinut. In acest scop trece în revistă opiniile bătrânilor maeştri ai silviculturii (citiţi de el, pentru noi toţi, care numai îi cităm): Cotta, Parade, Puton, Broillard, Boppe, Reus, Landlot, Judeich, Hartig, pentru a arăta, în continuare, în ce constă diferitele metode de amenajament: metoda bazată pe suprafaţă, metoda bazată pe volum, metoda mixtă, metoda lui Judeich (metoda exploatărei fiecărui arboret la epoca cea mai favorabilă). Pentru specialiştii noştri în materia respectivă, recitirea acestui studiu va oferi destule motive de reflecţie atât pe marginea luptei de acum o ½ de secol pentru o terminologie forestieră, cât şi în ceea ce priveşte penetraţia ideilor în practică.

In *„Pădurile Dobrogei"* (17 pag.) P. Grigorescu ne face cunoştinţă cu realităţile forestiere găsite de silvicultorii români în Dobrogea, după revenirea acestei provincii a lui Mircea cel Bătrân la Ţara Românească. Pentru cine face istoricul pădurilor, sau istoria Silviculturei la noi, sau cel puţin o istorie a Dobrogei forestiere, descrierile lui Grigorescu referitoare la starea de lucruri sub Turci, până la venirea Românilor (regimul forestier, starea şi administrarea pădurilor, păşunatul, sistemul de exploatare) şi apoi schimbările intervenite sub regimul românesc (împărţirea administrativă a pădurilor) sunt deosebit de preţioase ca şi notele geografice în legătură cu solul şi clima, creşterile şi felul esenţelor, uzanţele în materie de comerţul lemnului. Dar chiar fără a scrie studii istorice, cred că pentru colegii din serviciul activ dobrogean paginile lui Grigorescu satisfac din plin un sentiment de curiozitate intelectuală, atât pentru motivul că mai în fiecare aliniat se simte svâcneala unui temperament, care trebue să fi fost foarte viguros la vremea aceea în tânăra administrație românească transdanubiană, cât și pentru motivul că ne arată calea naturală a creației: întâi înțelegerea (cunoașterea, priceperea) realităților în care trebue să activăm și apoi... administrația și tehnica. P. Grigorescu ne apare ca un silvicultor cultivat.

● Pe lângă aceste subiecte de specialitate, atenția era îndreptată și înspre alte manifestări, mai largi. Astfel:

In „*Administrația proprietăților Eforiilor*“ (9 pag.) articolul nesemnat — se arată natura și valoarea fondului acestor Eforii, organizarea și administrația lor. (Este vorba de Eforia Spitalelor civile din București și Sf. Spiridon din Iași) pentru a se ajunge la concluzia, că trecerea Administrației Proprietăților Eforiilor la Stat este o chestiune „inevitabilă“ în interesul însăș al acestor proprietăți, al pădurilor în special, și pentru completa îndeplinire a voinței testatorilor în folosul lumei suferinde. Constatăm însă, cu toată justețea argumentelor, că „inevitabilul“ durează de 50 de ani și va mai dura.

„*Administrația Domeniilor Coroanei la exposiția Cooperatorilor*“ (6 pag.) de G. S. este o ocaziune pentru autor pentru a arăta importanța economică a expozițiilor în general, și rostul lor în țara noastră în special, unde resultatele activității românești în diferite ramuri economice se cereau a fi făcute cunoscute.

„*Protecția păsărilor folositoare*“ (5½ pag.) de G. S. apare ca o necesitate atât pentru folosul adus agriculturii și silviculturii prin stârpirea diferitelor insecte vătămătoare cât și pentru contribuția lor prețioasă la poesia peisagiului prin grația și cântecul lor. Articolul își avea o notă de actualitate prin faptul că era în legătură cu o conferință internațională dela Paris în această materie și cu legea vânătoarei dela noi unde chestiunea se părea că fusese neglijată.

„*Cunoștințele pădurarului*“ (6 pag.) de N. R. Danilescu. Paginile acestea par a face parte dintr'un „précis“ de silvicultură pus la îndemâna auxiliarilor noștri de teren. (Ele sunt continuate de altfel și în trimestrul IV). Sunt definite noțiunile de pădure (virgină și cultivată), esențe forestiere, se arată rolul pădurii în economia naturii și importanța lor în economia națională, starea proprietății forestiere în România, raportul dintre suprafața păduroasă și teritoriul țării, în sfârșit se definește ce este silvicultura și care sunt rosturile ei. In continuare, considerațiuni asupra datoriilor pădurarilor și brigadierilor, însușirilor pe care trebue să le posede aceștia, felul cum trebue organizată casa și gospodăria lor. — Ca idee, dar și ca un început de realizare, acest mănunchi de cunoștințe reprezinta o anticipare de patru decenii a acelei mici enciclopedii portative numită „Cartea pădurarului“, editată de colegii dela „Viața Forestieră“.

● In rest, informațiuni diverse și cronica forestieră foarte variată, de peste hotare și din țară, precum și buletinul meteorologic lunar dela 20 de stațiuni. Dela Informațiuni, reținem pentru semnificația lui deosebită faptul că „M. S. Regele pentru înalta atențiune ce păstra Societății „Progresul silvic" şi în special „Revistei Pădurilor". a binevoit a conferi medalia Bene Merenti D-lui Inginer G. Stătescu, redactorul acestei Reviste". — Avis aux amateurs!

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● † Borduş Cornel.

Revista Pădurilor Nr. 4—6/1945 ne aduce vestea tristă că Borduş Cornel, student în anul IV al Facultăţii de Silvicultură din Bucureşti a căzut pe front în Cehoslovacia, în cursul lunei Martie 1945.

In această rubrică destinată chestiunilor cinegetice, nu ne vom ocupa decât de ceeace a însemnat şi, mai ales, putea să însemneze pentru vânătoare tânărul dispărut. In cursul anilor de studii dela Facultate, a dovedit o dragoste deosebită pentru îndeletnicirea zeiţei Diana. In ultimul an al practicei de vară pe care a mai putut-o face, în loc să se odihnească după un greu an de şcoală şi după eforturile pe care le cere şi practica, Borduş Cornel a urcat Munţii Retezat şi, timp de peste o săptămână, a studiat fauna cinegetică din parcul naţional Retezat, căutând să-şi dea seama de măsura în care înfiinţarea acestui parc a dus la rezultatele aşteptate. Din lucrarea pe care a întocmit-o ca rezultat al acestor cercetări, se desprinde nu numai o cunoaştere temeinică a biologiei vânatului, ci şi o dragoste fierbinte faţă de frumuseţile pământului românesc şi faţă de Neamul din care făcea şi el parte. Aprecierea favorabilă de care s'a bucurat această lucrare, la care s'a adăugat nota obişnuită la cursul de vânătoare, i-au adus lui Borduş drept premiu o armă de vânătoare, de care însă, din motive independente de voinţa sa, nu s'a putut bucura.

Cu ocaziunea unei excursii de studii făcută în Bucovina, au ieşit la iveală calităţile lui de om de spirit, de bun orator şi de admirabil organizator. Pentru el, cadrul programului şcolar era prea strâmt. Dorea să-şi pună în valoare puterea de muncă şi în afară de şcoală. Dacă la aceste calităţi adăugăm dârzenia de Dac din regiunea Hunedoarei, unde a văzut lumina zilei şi a crescut, dârzenie pe care Borduş o avea din plin, înţelegem de ce toţi aceia care urmăresc formarea unei elite în conducerea trebilor vânătoreşti deplâng pierderea cu adevărat prematură a unui tânăr, care promitea mult pentru economia vânătorească.

După obiceiul vânătoresc, depunem o ramură verde pe mormântul proaspăt a lui Cornel Borduş. (91)

● Film de propagandă piscicolă.

Pentru ziua de 2 Mai 1945, Institutul de Cercetări Piscicole al României a anunţat prezentarea filmului „Piscicultura la staţiunea Făgăraş". La data indicată, un public destul de numeros format din iubitori ai naturii, s'a adunat în sala Soc. Progresul Silvic din Bucureşti. Inainte de prezentarea filmului, D-l Dr. C. S. Antonescu dela I. C. P. R. a făcut, ca introducere, o foarte interesantă expunere nu numai asupra Staţiunii dela Făgăraş, ci şi asupra pisciculturii în general, insistând îndeosebi asupra biologiei crapului şi a păstrăvului. Asistenţa, pregătită să vadă un film, a avut plăcuta surpriză de a asculta timp de o jumătate de oră o plăcută şi interesantă conferinţă.

Făcând o incursiune în domeniul valorificării unor terenuri prin înfiinţarea de iazuri pentru peşte, precum şi asupra punerii în valoare a iazurilor existente, conferenţiarul a arătat că o gospodărie raţională nu este posibilă decât în lacurile care se pot goli şi umplea după necesitate, graţie unui dispozitiv de închidere bine cunoscut, numit călugăr. Intrând în biologia apelor, a arătat transformările organice în floră şi faună al căror produs final este peştele. A insistat asupra mediului aquatic care convine crapului şi asupra celui necesar păstrăvului, descriind în linii generale şi modul de cultură. Din consideraţiunile făcute, n'au lipsit: condiţiunile fizico-chimice şi biologice, pe care trebuie să le îndeplinească apa în fiecare caz, procedeul depunerii icrelor şi al fecundării artificiale, apoi creşterea şi valorificarea. După această expunere, a urmat rularea filmului din lucrările de cultura crapului şi a păstrăvului în staţiunea Făgăraş. — Deşi are lipsuri, îndeosebi în partea vorbită, totuşi ne bucurăm de această realizare românească şi ne exprimăm nădejdea că ceea ce s'a făcut nu este decât un început. Scopul urmărit de I. C. P. R. a fost desigur acela de a desvolta interesul publicului pentru piscicultură. Acest scop, prin conferinţa şi filmul amintit, a fost atins. (92)

● Lostriţa în pericol.

După cum se ştie, lostriţa, acest valoros salmonid nu se mai găseşte azi, sigur, decât în râul Bistriţa. Deşi un puet găsit în anii trecuţi în râul Cerna ne dă speranţa că şi aci trebue să mai fie cel puţin două exemplare: un mascul şi o femelă, totuşi efectivul pe care putem conta este numai cel din Bistriţa. Fără îndoială, e de mare interes pentru orice iubitor al comorilor noastre naturale de a nu pierde din fauna României acest valoros element. In ultimul timp însă, de pe valea Bistriţei, ne vin veşti îngrijorătoare. Se braconează cu explosivi, iar fructul acestui procedeu barbar, lostriţa, constituie un obiect de comerţ. Datoria de a stăvili acest neajuns revine în primul rând Direcţiunei Vânătoarei, în grija căreia sunt date apele de munte. In al doilea rând, vine asociaţia de pescari sportivi care s'a constituit în anii trecuţi şi căreia i s'a dat pescuitul din valea Bistriţei, tocmai cu scopul de a salva lostriţa. Avem informaţiuni că această din urmă asociaţie ar fi primit şi subvenţie dela Direcţiunea Vânătoarei, tocmai pentru redresarea situaţiei piscicole din Bistriţa. Nădăjduim că oficialitatea noastră vânătorească va lua măsurile cuvenite pentru a face ca fauna piscicolă a râului Bistriţa să nu sufere o pagubă ireparabilă. Casa Pădurilor, consecventă în acţiunea ei de a contribui la ameliorarea gospodăriei vânătoreşti şi piscicole în apele de munte, în cercul ei de atribuţiuni, a dat dispoziţiuni organelor sale exterioare să întărească paza. Nădăjduim că cel puţin acolo unde Caps are păduri, deci şi personal de pază, pagubele vor fi mai mici. (93)

● Un aspect al democratizării vânătoarei.

Se știe că prin legea noastră de vânătoare, calea spre îmbrățișarea nobilei îndeletniciri a Sf. Hubertus a fost și este deschisă oricărui cetățean corect. Ceeace a îndepărtat pe unii dela practicarea vânătoarei au fost unele măsuri administrative și îndeosebi în „Carpații", s'au scris rânduri pline de căldură la adresa vânătorilor țărani și s'a cerut luarea de măsuri care să facă accesibil acest sport, în mai mare măsură, și plugărimii noastre. Referindu-ne la democratizarea vânătoarei, despre care se vorbește așa de mult în ultimul timp, ne face plăcere să înregistrăm aci activitatea inginerului silvic V. B. șeful ocolului silvic B. din apropierea Capitalei, care cu 3—4 ani în urmă a organizat o societate de vânătoare formată aproape numai din țărani localnici și intelectuali dela țară. De unde înainte, regiunea respectivă era considerată ca una dintre cele mai braconate și unde „nu se putea realiza nimic pe teren vânătoresc", azi, acei așa ziși braconieri sunt vânători disciplinați, deoarece li s'a dat posibilitatea să vâneze în mod legal și au fost îndrumați și puși sub control sever de un om de inimă. Nu este un secret pentru nimeni, că cele mai multe călcări de lege în materie de vânătoare, când este vorba de țărani, se datoresc nu atât relei vointe, cât lipsei de educație cinegetică. Dându-li-se posibilitatea să vâneze legal și deschizându-li-se ochii asupra principiilor de ocrotirea vânatului, reușim să facem din bunii noștri plugari, vânători corecți. (94)

● Un general britanic la vânătoare în România.

Cititorii revistei „Carpații" au luat cunoștință de faptul că, la începutul acestui an, D-l general Arthur Lee din Misiunea militară britanică, fiind invitatul unui grup de vânători români, a împușcat un urs în regiunea Intorsura Buzăului. Șederea de câteva zile în mijlocul vânătorilor noștri și în ținutul fermecător dela isvoarele Buzăului a dat posibilitate distinsului oaspe să ne cunoască așa cum suntem, iar nu așa cum suntem prezentați de cei care nu ne iubesc. Am citit în ziare că, nu mult după aceea, generalului A. Lee i s'a încredințat comanda unei armate. Cei care se mai îndoesc despre valoarea vânătoarei ca mijloc de propagandă națională, au în vânătoarea de urs dela Buzău un prilej să-și revizuiască părerile. Noi felicităm pe vânătorii care, dând generalului Lee încă un prilej să ne cunoască țara, au făcut un serviciu Neamului. (95)

● Câteva dispozițiuni administrative bune date de Casa Pădurilor pentru paza apelor de munte.

Ni se pare că în ultimii ani, piscicultura în apele de munte s'a bucurat de prea puțină atențiune din partea oficialității noastre. S'ar putea întâmpla ca grija pentru organizarea vânătoarei, domeniu în care în adevăr s'a lucrat intens, să fi absorbit toată atențiunea Direcțiunei Economiei Vânatului, programând pentru mai târziu așezarea temelii mai solide a pisciculturii în apele de munte. Fapt este că n'am văzut nici un semn din care să reiasă grija deosebită pentru acest sector. Cu atât mai mare ne este satisfacția să constatăm că s'a făcut ceva în această privință la Casa Pădurilor.

In anul 1943, s'a publicat în Foaia Oficială Caps împărțirea apelor de munte în fonduri de pescuit. Necesitatea acestei publicări era bine simțită. In anul 1939, adică la un an după apariția legii de pescuit în forma ei de azi, printr'o decizie ministerială, apele de munte au fost împărțite în unități economice numite fonduri de pescuit. Este adevărat că deciziunea a fost publicată în Monitorul Oficial, dar pentru ca textul ei să fie în orice moment la îndemâna personalului silvic din exterior, s'a găsit nimerit să se facă publicarea și în organul nostru propriu de difuzarea ordinelor. Prin alt ordin, s'au repartizat fondurile de pescuit pe ocoale silvice, dând dispozițiuni ca Ocoalele la rândul lor, să împartă fondurile pentru pază și control brigadierilor și pădurarilor. Știm că multe fonduri de pescuit cad în total sau în parte în afara razei pădurilor Statului, deci nu peste tot locul personalul silvic are ocaziunea să-și exercite controlul. Mai știm că personalul silvic are ca principală preocupare gospodăria forestieră, grija celei piscicole fiind încredințată de lege Direcției Vânătoarei, totuși suntem siguri că prin măsurile luate, o ameliorare se va produce. Descoperind și numai câteva cazuri de infracțiuni la legea pescuitului, fiecare brigadier și pădurar își va face simțită prezența pe teren, iar cei care obișnuesc să calce legea se vor isbi de încă un obstacol. (96)

● **Intrunirea Eforiei terenului didactic de vânătoare.**

Timp de 16 ani (1924—1939), singurul teren de vânătoare pus la dispoziția studenților Facultăților de Silvicultură a fost pădurea Pustnicul în suprafață de circa 600 Ha din Ocolul silvic Brănești. Suprafața fiind mult prea mică pentru necesitățile școalei, unde an de an urmau cursuri de vânătoare 30—40 studenți, în anul 1939—1940 s'a adăugat o suprafață de circa 600 Ha din pădurea Cernica, precum și cca 2500 Ha formând terenul comun Brănești-Ilfov. Pentru administrarea acestui teren s'a constituit o „Eforie" compusă din: Directorul Economiei Vânatului, Administratorul Caps, Directorul silvic din M. A. D., Directorul Institutului Național Zootehnic, Decanul și Conferențiarul dela Facultatea de silvicultură, Directorul și Profesorul de vânătoare dela Școala de brigadieri silvici din Brănești. Conform statutelor, Eforia urma să fie ajutată din punct de vedere moral și material, de către instituțiile de mai sus pentru a-și ajunge scopul: de a pune la îndemâna elevilor un mijloc de a-și completa cunoștințele de vânătoare, de a trezi și desvolta în elevi dragostea față de vânat. La data de 18 Iulie crt. a avut loc ședința ordinară a Eforiei, în care s'a făcut o dare de seamă asupra activității din trecut și s'a aprobat programul de lucru și bugetul pentru anul în curs. (97)

Vasile Cotta

LUCRĂRI NOI:

Dr. ILIE-MIRCEA ENE:

Experimentaluntersuchungen über das Verhalten des Maikäfer-Engerlings (Melolontha spec.).

(Cercetări experimentale asupra comportării larvei de cărăbuș).
Teză de doctorat publicată în: „Zeitschrift für angewandte Entomologie", Band XXIX, H. 4, S. 529—600, Berlin, 1942.

R E C E N Z I I

Ing. E. PETCU: *Tabele de cubaj pentru lemn rotund și cioplit.*

Intr'o broșură de 48 pagini, pe formatul 18×1,5 cm, au apărut niște tabele, care, după cum arată titlul, trebue să servească la cubajul lemnului rotund și cioplit. Broșura conține anume trei tabele:

I. Cubajul lemnului rotund.
II. Cubajul lemnului cioplit.
III. Coeficienți de transformare.

Prima tabelă dă volumul în metri cubi, calculat cu două zecimale, ceea ce revine la metri cubi și sutimi de metri cubi. Din această cauză precizia tabelei lasă de dorit. Astfel, o manelă cu diametrul la mijloc de 7 cm apare în tabelă cu volumul de 0,02 mc (adică 20 dmc) atât la lungimea de 4 m cât și la lungimea de 6 m. In realitate, manela aceasta cubează 15 dmc când e lungă de 4 m și 23 dmc când e lungă de 6 m. Diferența de 5 dmc nu este neglijabilă în primul caz, căci reprezintă un plus de 33%.

A doua tabelă dă volumul „lemnului cioplit" pentru diferite lungimi și pentru secțiuni apropiate de pătrat (10×10—32×32 cm). Prin urmare tabela nu poate fi folosită la cubajul scândurilor, dulapilor și altor piese având una din dimensiunile secțiunii mult diferită de cealaltă. In această tabelă volumul este dat în metri cubi cu trei zecimale.

A treia tabelă, de pe ultima pagină a broșurii, dă niște coeficienți de transformare a unor unități străine (englezești și austriace) în unități metrice.

Lucrarea d-lui Petcu, foarte potrivită ca format și putând aduce bune servicii în multe cazuri, ar fi fost totuși mult mai utilă în practică dacă ar fi ținut socoteală mai mult de uzanțele din comerțul de lemnărie.

G. T. T.

CERNESCU, TIB.: *Contribuțiuni la cunoașterea platanului din Timișoara.* Extras din „Bulletin scientifique de l'Ecole Polytechnique de Timișoara", Tome 11, fasc. 3—4. Timișoara, 1944.

Pentru introducerea pe scară mare în culturi a unei specii exotice, care s'a dovedit adaptabilă condițiunilor de vegetație din țara noastră, este de o deosebită importanță să se cunoască însușirile fizice, chimice și mecanice ale lemnului ei, în special dacă specia produce lemn mult, deci cultura sa ar putea avea un rol mai mult decât decorativ sau de protecție a solului.

Incercarea materialului, care se poate recolta din exemplarele ajunse la maturitate în plantațiile existente, ne dă cele mai prețioase cunoștințe. Este drept, datele ce se obțin, întrucât asemenea specii au fost crescute în general izolat, în parcuri, diferă într'o anumită măsură de însușirile lemnului arborilor crescuți în masiv. Ele rămân totuși cele mai bune indicațiuni, raporturile între însușirile arborilor crescuți izolați și în masiv fiind în deajuns cunoscute.

Incercările d-lui ing. insp. silvic Tib. Cernescu asupra lemnului de platan recoltat dintr'un parc din Timișoara se încadrează în această categorie de lucrări foarte necesare.

In partea I se arată că platanii încercați se apropie cel mai mult de specia Platanus acerifolia; se descriu apoi caracteristicile stațiunei în care au crescut și se calculează creșterea medie anuală pe ha de cca 18,5 m³ până la 65 ani, ceeace situiază platanul între speciile foarte prețioase pentru producerea de material lemnos.

Partea II cuprinde rezultatele încercărilor privitoare la puterea calorifică, conţinutul de cenuşă, umiditate, greutate specifică, contragere, rezistenţele la întindere, compresiune, încovoiere statică, torsiune, întindere perpendicular pe fibre, încovoiere prin izbire, uzură şi duritate. Au fost calculate şi cotele de calitate cu ajutorul cărora se poate califica mai uşor lemnul pentru diferite întrebuinţări.

Rezultatele acestor încercări se încadrează între limitele stabilite în tabela sintetică publicată în revista Holz als Roh- und Werkstoff, 1943, pag. 219, de Institutul din Eberswalde pentru cercetarea lemnului. Datele ar fi mai uşor comparabile, dacă încercările s'ar fi făcut cu piese de probă cu forme mai apropiate de cele acceptate de majoritatea normelor în ultimul timp (piesă de formă prismatică, pentru încercarea la compresiune, secţiune pătrată şi raport 12...14 între distanţa dintre reazime şi latura secţiunei la piesa pentru încovoiere statică şi dinamică). Deasemenea rezistenţa la întindere perpendicular pe fibre trebuia tratată diferit de rezistenţa la despicare, solicitările fiind deosebite.

Autorul compară valorile obţinute pentru însuşirile lemnului de platan cu acelea ale lemnului de fag şi stejar şi ajunge la concluzia că platanul dela noi dă un foarte bun material de lucru, dar nu este apt pentru construcţii solicitate dinamic.

Lucrarea d-lui Tib. Cernescu, rezultat al unei munci deosebite, reprezintă o primă şi importantă contribuţie la cunoaşterea lemnului de platan crescut în condiţiunile de vegetaţie din ţara noastră.

N. Ghelmeziu

Ing. N. PAŞCOVICI: *Noţiuni de economia vânatului. Folosinţa vânatului doborît.* Editura Şcoalei de Brigadieri silvici şi Pădurari de la Curtea de Argeş, 54 pagini, 95 lei.

In vremuri grele de răsboi, când chiar publicaţiunile periodice vechi cu resurse materiale însemnate abia se pot menţine, Şcoala de Brigadieri silvici şi Pădurari dela Curtea de Argeş a găsit la modesta Societate a elevilor acestei şcoli, fondurile băneşti necesare pentru a tipări *azi*, lucrarea de mai sus şi a o pune la dispoziţia publicului vânătoresc, pe un preţ mai mult decât modest. Şi mai mare este meritul autorului, D-l ing. insp. silvic N. Paşcovici, care în refugiu fiind, a sacrificat timp şi energie pentru a ne da această folositoare broşură.

Simpla înşirare a capitolelor ne dă o imagine limpede asupra conţinutului: Cap. I. Aerisirea vânatului; Cap. II. Jupuirea vânatului; Cap. III. Conservarea blănurilor brute până la tăbăcire; Cap. IV. Tăbăcirea blănurilor şi pieilor de vânat; Cap. V. Montarea blănurilor de vânat ce ţin locul covoarelor în camere; Cap. VI—VII. Pregătirea şi montarea trofeelor; împăierea păsărilor; Cap. VIII. Impăierea vânatului mic cu păr; Cap. IX. Gătirea cărnii de vânat.

Autorul şi-a propus şi a reuşit să ne dea o broşură tratând chestiuni care interesează pe orice vânător, dar care nu au fost publicate în literatura românească, toate la un loc, într'un volum. Autorii cinegetici români s'au ocupat mai mult cu ocrotirea şi recoltarea vânatului, dând mai puţină atenţiune valorificării produselor vânătoarei.

După părerea celui ce scrie această recenzie, poate că era mai bine, dacă la capitolul privitor la montarea trofeelor, autorul ne-ar fi dat şi câteva desene, reprezentând diferitele feluri de montări: cu osul frontal, cu osul nasal, cu maxilarul superior întreg. Utile ar fi fost şi câteva forme de tablete, pe care se montează coarnele.

Dar, aceste observaţiuni nu micşorează valoarea acestei lucrări, care nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui vânător.

Poate fi procurată dela Şcoala de Brigadieri și Pădurari din Curtea de Argeș, chiar și prin ramburs, cu prețul de 95 lei, costul a unui bilet de tramvai.

Vasile Cotta

Dr. ULRICH RUGE: *Übungen zur Wachstums- und Entwicklungsphysiologie der Pflanze.* Exerciții in legătură cu fiziologia creșterii și desvoltării plantelor. Editura: J. Springer, Berlin 1943; format 16×24; XII+136 pagini, cu 50 figuri în text.

E o lucrare cu caracter didactic cuprinzând, sub formă de exerciții practice, o privire generală asupra fiziologiei desvoltării plantelor.

Lucrarea cuprinde 10 capitole de fiziologie și anume:

1. Germinația, 2. Creșterea în lungime și hormonii creșterii în lungime, 3. Fiziologia biohormonilor și a vitaminei B1, 4. Hormonii rănilor, polyploidie și organocultură, 5. Restituție și altoire, 6. Polaritate, 7. Corelații, 8. Simbioză și parazitism, 9. Morphose și 10. Fiziologia stadiului activ de odihnă și a rezistenței.

In fiecare capitol cercetările sunt așezate în ordine sistematică. Se dă destul de amănunțit metodica de lucru, iar la sfârșitul fiecărei cercetări se arată rezultatul la care se ajunge.

Deși lucrarea are un scop aproape exclusiv didactic, ea nu este lipsită de interes pentru cei cari vor să-și îmbogățească într'un mod mai simplu și mai repede cunoștințele de fiziologie vegetală, și în special pentru acei cari vor să facă diferite experiențe de germinație sau diferite lucrări cu hormoni vegetali, cari în ultimul timp au început să ia un avânt însemnat în cultura plantelor agricole și horticole și cari se pare că nu sunt lipsiți de interes nici pentru silvicultură.

In partea finală se dă o anexă cu indicații practice cu privire la: reguli generale pentru lucrările de fiziologie, soluții nutritive, prepararea soluțiilor și pastelor cu hormoni, aparatură ș. a., arătându-se compoziția și modul de preparare a mai multor soluții nutritive și diferite substanțe folosite la experiențe ce se găsesc în comerț sub diverse forme și numiri.

Interesant pentru silvicultură este capitolul I. *Germinație*, în care se arată cercetarea germinației în germinator și pe cale biochimică, cu săruri de telur, apoi influența: coacerii târzii, a vârstei semințelor, a păstrării (depozitării) în spații cu aer saturat de vapori de apă și a temperaturii uscate asupra germinației.

Tot în acest capitol ne arată: mersul germinației, schimburile și mobilizările de substanțe de rezervă în timpul germinației ca și influența diferiților factori (apă, oxigen, ger, lumină) asupra acesteia și substanțele care împiedică sau stimulează germinația semințelor.

Lucrarea prezintă un deosebit interes pentru laboratoarele didactice de fiziologie, ca și pentru acelea ale institutelor științifice de cercetări în acest domeniu.

I. Lupe

CĂRȚI NOI:

ANALELE I. C. E. F., Vol. IX2 — 1943
Cuprinde:

Conspectul lichenilor gymnocarpi din România, (I) de Paul Cretzoiu

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 7—8—9/945 Redactor şef şi responsabil: Ing. Traian Vişan

ÎNCADRAREA SALARIAŢILOR PUBLICI IN CONFEDERAŢIA MUNCII

de Ing. TRAIAN VIŞAN

Clasele sociale se constituesc după criterii economice şi după tendinţele politice pe cari acele criterii le impun clasei respective.

Criteriul fundamental în constituirea claselor sociale este rolul pe care o categorie de cetăţeni îl joacă în procesul de producţia, circulaţia şi distribuţia bunurilor.

Un al doilea criteriu îl constitue cantitatea mai mare sau mai mică de forţă economică şi politică, pe care o posedă categoria de cetăţeni, care constitue o clasă socială.

Un al treilea criteriu îl constitue mecanismul sau modalitatea prin care, în societatea respectivă, fiecare categorie de cetăţeni îşi însuşeşte partea sa de bunuri din totalitatea bunurilor produse.

Să exemplificăm.

Posesorul mijloacelor de producţie şi circulaţie a mărfurilor, cum sunt pământul, minele, fabricele, căile ferate, banii, este un capitalist sau cum i se mai zice în mod curent, un burghez, iar totalitatea cetăţenilor din această categorie, constituesc clasa socială a marilor moşieri şi a marei burghezii.

Acei cari vin în procesul de producţie numai cu munca lor manuală sau intelectuală, pe care o închiriază unui patron în schimbul unui salariu constituesc clasa muncitorimii salariate.

Acei cari vin cu munca lor şi cu cunoştinţele acumulate în cursul unei anumite specializări, pe cari le oferă ori cui are nevoe, contra unei plăţi care variază după valoarea acestor cunoştinţe şi după nevoia pe care o au membrii societăţii de serviciile lor, sunt muncitorii liberi profesionişti. In această categorie intră medicii, avocaţii, pictorii, scriitorii, arhitecţii, inginerii, meşteşugarii independenţi.

Aici intervine criteriul al 3-lea, anume modalitatea prin care cetăţenii din categoria respectivă îşi însuşesc plata muncii sau serviciilor prestate.

Aceiaşi medici, avocaţi, etc., dacă în loc de a-şi oferi în mod liber serviciile lor oricui are nevoe, se angajează la o instituţie pe care o servesc contra unui salariu, devin muncitori salariaţi.

Privitor la criteriul al 2-lea de stabilire a claselor sociale, în care intră noţiunea de cantitate a forţei economice pe care o reprezintă individul respectiv, este deajuns să arătăm că proprietarul moşiei de câteva mii de hectare nu poate intra în aceeaşi categorie socială cu acel care are o proprietate de numai 50 hectare. Primul este un mare moşier, al 2-lea este un mic proprietar de pământ. Deasemeni, proprietarul unei mari fabrici de cherestea nu poate intra in aceeaşi categorie socială cu proprietarul unui mic atelier de tâmplărie.

Pe baza acestui criteriu s'au stabilit cele două clase sociale: marea burghezie şi mica burghezie. Amândouă au la bază posesiunea capitalului, însă cantitatea acestui capital le deosebeşte fundamental.

Marea burghezie foloseşte o mare cantitate de capital, care îi dă posibilitatea să se constitue în trusturi şi să-şi impue prin forţa sa economică privilegii specale şi venituri imense, exploatând marile masse de consumatori; pe când mica burghezie prin micile sale ateliere, prăvălii, etc. strânsă în cleştele concurenţei, reuşeşte cel mult să obţină un standard de viaţă mulţumitor.

Condiţiunile economice ale unei clase sociale îi impun anumite tendinţe politice.

Astfel, marea burghezie, având, prin imensele sale venituri, o mare forţă economică şi având şi posibilitatea de a se solidariza mai uşor, fiind constituită dintr'un număr relativ redus de indivizi, şi având posibilitatea de a obţine aliaţi puternici, cum sunt presa, elita intelectualităţii, etc. va tinde să obţină rolul hotărîtor în conducerea Statului şi îl va şi obţine destul de uşor.

Clasa muncitorilor salariaţi, de îndată ce devine conştientă de importanţa ei covârşitoare în producţie şi de drepturile ei, totdeauna încălcate de patroni, va avea tendinţa politică de a se organiza în sindicate şi de a lupta astfel uniţi în contra capitaliştilor.

* * *

Care este rolul funcţionarilor publici în procesul de producţie?

Foarte adeseori s'a susţinut că funcţionarii publici constituesc o clasă socială aparte.

Dacă privim pe funcționarul public în perspectiva trecutului nostru, trebue să recunoaștem că el nu a avut la început nimic comun cu clasa muncitoare.

La început funcționarul public a fost un boier. Pe atunci tot pământul țării și toată puterea politică aparținea Voevodului. Pentru administrarea țării Domnul avea boerii existenți și pe cei pe care îi mai făcea el. Fiecare rang boeresc reprezenta o funcție publică: logofeții, vornicii, vistiernicii, etc. Drept plată a serviciilor sale, Domnul îi lăsa boerului mai departe în stăpânire mosiile pe cari acesta le poseda, sau îi mai dădea altele, iar celui nou numit îi dădea uneori și o moșie. Stăpânirea unei moșii era ceeace este azi salariul, fiindcă banii earu puțini, iar pământ era prea mult, datorită primitivismului economic de atunci, când agricultura era singura activitate în sectorul producțiunii și activitatea funcționărească a boerilor era extrem de redusă. Deaceea, în sfera noțiunii curente de boier, sunt cuprinse noțiunile de: a munci puțin și de a trăi bine.

Tot datorită primitivismului economic numărul boerilor — funcționari era destul de restrâns, întrucât și serviciile publice și sociale erau foarte rudimentare și puțin solicitate.

Mai târziu, după revoluția dela 1848, sub influența curentelor liberaliste din Apus și prin slăbirea puterii absolute a Domnitorului, funcțiunile publice au început să fie ocupate și după criterii mai obiective, adică după studiile și diplomele ce posedau candidații. Totuși, s'a păstrat încă mult timp concepția că funcționarul public este un boier. Astfel, mult mai târziu, Petre Carp adresându-se într'un discurs licențiaților Universității din București, cu prilejul înmânării diplomelor de absolvire a facultății, le-a spus: „Vă înmânez aceste diplome cari reprezintă firmanul Dvs. de boerie".

Această concepție despre funcționarul public, era justificată și prin faptul că numărul acestora era încă restrâns, dar mai ales pentru motivul că funcționarul public reprezenta puterea discreționară a Statului, reprezenta actul de Guvernământ, necenzurabil sau puțin cenzurabil. Funcționarul public avea în mâna sa puterea de a rezolva o cerere nefavorabil sau favorabil, sau de a amâna soluționarea, reprezenta dreptul de a se purta cuviincios sau arogant cu cei nevoiți a se prezenta înaintea lui, într'un cuvânt reprezenta o ramificație a vechei clase boerești, fără bogăția și puterea acesteia, însă cu caracteristici și rol social asemănătoare.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, funcționarii publici au reușit să-și mențină această situație asemănătoare boerimii prin obținerea de privilegii de cari nu se putea bucura celelalte categorii de muncitori salariați: lefuri mult mai mari ca muncitorii manuali, pensii după numărul anilor serviți, număr redus de ore de lucru, concedii de odihnă, reduceri pe c. f. r. Deosebit se bucurau printre concetățenii lor de stima cuvenită unei clase superioare.

Aceste privilegii s'au menținut până aproape în zilele noastre.

In opoziție cu această concepție a funcționarului-boier s'a format treptat, odată cu desvoltarea noastră economică, o altă doctrină asupra rolului social al funcționarului public. S'a precizat tot mai mult că rostul funcționarului public în angrenajul societății este de a garanta și înlesni condițiuni favorabile și echitabile, în procesul de producția, circulația și distribuția bunurilor. Tot mai mult s'a precizat că funcționarul public trebue să fie un slujitor demn, dar modest în slujba colectivității pe care este obligat să o servească, după criterii obiective și cu înlăturarea completă a arbitrarului boieresc.

In unele sectoare economice Statul luând asupra sa producția și circulația bunurilor, funcționarii publici au căpătat și roluri active în aceste sectoare (C. F. R., P. T. T., C. A. M., C. A. P. S., etc.), In aceste noi funcțiuni, atributele salariatului public nu mai au nimic comun cu vechiul funcționar-boier. El este angrenat direct în mecanismul economic, alături de ceilalți muncitori manuali și intelectuali, salariați din toate sectoarele de producție.

Pe de altă parte, privilegiile de cari se bucură funcționarul public-boier, parte sunt desființate, parte au dispărut prin extinderea lor și la celelalte clase de muncitori salariați. Astfel, salariul său este acum egal sau chiar mai mic decât al celorlalți salariați. Numărul orelor sale de lucru s'au mărit, iar cel al muncitorilor s'a micșorat, astfel că diferența este acum foarte mică.

Pensii se acordă acum și celorlalte categorii de muncitori, prin Asigurările Sociale și prin Case de pensii speciale.

Concedii de odihnă plătite obțin acum și muncitorii.

Arbitrarul și aroganța în relațiile cu publicul s'au diminuat foarte mult prin autoeducarea funcționarilor și printr'o ridicare a nivelului demnității cetățenești.

In ce privește stima deosebită de care se bucurau înainte funcționarii publici, aceasta s'a modificat mult din cauza sporirii enorme a numărului lor și din cauză că a diminuat importanța privilegiilor de care se bucurau, astfel încât astăzi cetățenii în aprecierea lor față de funcționarii publici, îi împart în două categorii: cei mulți și cinstiți, pe care îi stimează și îi compătimesc, din cauza vieții pline de privațiuni pe care o duc, și cei puțini și necinstiți, cari au avere și trăesc bine dar pe care toată lumea îi disprețuește și îi urăște și pentru care toți așteptăm cu nerăbdare să vină ziua judecății și a sancțiunilor nemiloase.

In rezumat deci, rolul funcționarul public în procesul de producție, conform concepției democratice de azi, este de a înlesni și garanta condițiuni favorabile pentru desvoltarea economică și socială, de a fi mereu numai în slujba colectivității, pe care să o servească cu modestie, zel și obiectivitate, iar atunci când are un rol direct în producțiune să ție seamă deasemeni numai de interesele colectivității.

* * *

In ce clasă socială se încadrează astăzi funcționarul public?

Am văzut că prin origina și cuprinsul atribuțiunilor sale și prin privilegiile de cari se bucura în trecut, funcționarul public, constituia o clasă aparte.

Astăzi însă privilegiile nu mai există în cea mai mare parte, iar concepția nouă democratică face din funcționar un muncitor în slujba colectivității și astfel au dispărut cauzele cari puteau determina o clasare aparte, a funcționarilor publici.

Rămâne caracteristic pentru funcționarul public faptul că aportul său în angrenajul economic este munca pe care o depune și că pentru această muncă primește un salariu.

Se obiectează însă că funcționarul public, prin atribuțiunile sale, reprezintă însăși Statul și deci are o situație aparte față de ceilalți salariați.

Este o concepție greșită. Rostul funcționarului public este după cum am spus de a înlesni și garanta condițiuni favorabile desvoltării economice și sociale a colectivității: poliția garantează ordinea, administrația ministerului de interne, prefecturi și primării, înlesnesc raporturile normale între cetățeni și o bună gospodărie publică; serviciul sanitar garantează sănătatea publică; serviciul silvic înlesnește o bună funcționare a dreptului de proprietate asupra pădurilor și de normală exploatare a produselor lemnoase, etc.

Dar funcțiuni identice îndeplinesc și Societățile particulare de pază, societățile de gaz și electricitate, sanatoriile și spitalele particulare, medicii, avocații și inginerii cari lucrează pe cont propriu, etc.

Cu cât organizația socială a unui Stat are un caracter mai individualist, cu atât mai mult îndeplinirea de către asociații particulare a acestor prestații de servicii publice se face pe o scară mai mare, cum este cazul în America.

Funcționarul public reprezintă Statul numai atunci când este pus în situaţia de a aplica legile ţării, având dreptul să încheie acte cu caracter de ordine publică, cum sunt magistraţii şi ofiţerii de poliţie judiciară de toate categoriile, unii funcţionari ai fiscului, ofiţerii de stare civilă, etc. şi aceasta numai în timpul când exercită în mod efectiv aceste atribuţiuni ale lor. In restul timpului de serviciu chiar şi aceşti funcţionari execută lucrări cu caracter biurocratic, întru totul asemănătoare lucrărilor celorlalţi funcţionari din întreprinderile particulare. Cu atât mai mult ceilalţi funcţionari publici, cari constituesc marea majoritate în aparatul de Stat, se ocupă exclusiv cu lucrările de birou şi de gospodărie internă a instituţiei respective, întocmai ca oricare funcţionar dintr'o întreprindere particulară.

Rămâne deci stabilit că ceea ce deosebeşte pe salariaţii publici de ceilalţi muncitori salariaţi, este de puţină însemnătate şi se referă la o categorie restrânsă numericeşte. Ei se încadrează deci în marea clasă socială a muncitorimii salariate.

Unii dintre noi însă îşi pun întrebarea. Ce să căutăm noi funcţionarii publici, şi mai ales noi inginerii, intelectuali, alături de muncitori.

Ne desparte de aceştia cultura noastră şi felul nostru de viaţă, atât de deosebit de al lor.

La aceasta răspundem că mai întâiu, ceeace caracterizează o clasă socială sunt elementele economice iar nu acele de cultură. Astfel, printre capitalişti şi industriaşi, sunt mulţi oameni complet inculţi. In această privinţă s'a vorbit şi s'a scris mult, mai ales despre îmbogăţiţii de războiu. Cu toată această lipsă a lor de cultură, ei au continuat a face parte din clasa marei burghezii şi au toate legăturile lor sociale cu această clasă. Nimeni nu s'a gândit că pentru lipsa lor de cultură ar urma să treacă în altă clasă socială.

La noi problema se pune în acelaşi fel.

Faptul că suntem mai culţi decât muncitorii şi că până acum am avut condiţii de viaţă ceva mai bună decât ei, este secundar. Esenţialul este că şi unii şi alţii suntem salariaţi, că trăim de pe urma muncii noastre, pe care o închiriem contra plată.

Felul de traiu deasemeni nu este esenţial pentru clasele sociale. Sunt muncitori manuali, de superioară calificare, cari trăesc mai bine ca majoritatea funcţionarilor. Astăzi mai ales, când toţi muncitorii manuali sunt mai bine plătiţi decât salariaţii publici, superioritatea acestora este desfiinţată complet şi ne aflăm foarte aproape de standardul de viaţă al muncitorilor manuali. In schimb însă, ne-am depărtat enorm de câştigurile pe cari le realizează astăzi toate celelalte clase sociale. Prin aceasta se evidențiază iarăși faptul că noi nu avem nimic comun cu acele clase.

Dacă diferența de cultură și de mentalitate între funcționari și muncitori este astăzi destul de mare, ea va deveni mult mai mică într'un viitor apropiat, când acțiunea de luminare și de culturalizare a masselor va face și la noi progresele cari s'au realizat în alte țări.

Noi funcționarii publici mai avem și o mare slăbiciune. Nu avem conștiința de clasă și nu suntem capabili de solidaritate.

Dacă am încerca să ne constituim ca o clasă aparte, nu am reuși. Deosebit de aceasta am avea contra noastră, atât muncitorimea, perfect organizată și solidară, cât și marea burghezie, stăpânii noștri de până acum.

Ca relații sociale și fel de viață, funcționarii publici sunt apropiați de mica burghezie, cu care eventual s'ar putea solidariza. Prin mica burghezie înțelegem pe negustorii mijlocii și mici, pe micii patroni, pe meseriașii independenți, mici proprietari de case de raport sau pământuri, etc., și pe profesioniștii liberi de clasă mijlocie. Este o clasă cam amestecată.

Toți acești mici burghezi au comun faptul că sunt independenți din punct de vedere economic, că nu depind de un patron, fie acesta Statul sau un particular, în fine că nu sunt salariați. Pentru acest motiv ei și constituesc o clasă aparte față de funcționarii publici și patriculari, fiindcă datorită acestei deosebiri economice, care este esențială, mica burghezie nu are interese materiale comune de apărat cu funcționărimea salariată și nu au format niciodată asociații comune cu caracter economic, cu toate că din punct de vedere al relațiilor sociale, sunt foarte apropiați unii de alții.

Vedem deci că solidarizarea noastră cu muncitorimea organizată este singura soluție pentru apărarea intereselor noastre de clasă socială, iar faptul că ne solidarizăm cu o clasă puternică bine organizată și care are înaintea sa un drum sigur, spre o viață mai bună, nu poate să fie decât spre folosul nostru.

Incadrarea sindicatelor de salariați publici în Confederația Generală a muncii alături de întreaga muncitorime manuală și intelectuală, hotărîtă prin Congresul dela 28 August 1945, constitue o rezolvare înțeleaptă a problemei funcționarilor publici și o cotitură hotărîtoare în concepțiile de până acum despre rolul economic și social al acestora, precum și în atitudinea pe care funcționărimea a avut-o până acum față de muncitori.

Desigur că, încadrarea funcționarilor publici în Confederația generală a muncii nu convine deloc reacționarilor din sânul funcționărimii. Aceștia au tot interesul să mențină și în viitor pe funcționarii publici la remorca marilor afacerişti ale căror slugi devotate şi bine hrănite au fost întotdeauna. Mai sunt apoi şi acei funcţionari cari au o ideie prea bună despre persoana lor şi cari consideră o diminuare de prestigiu pentru ei să stea alături de muncitorime. Ei păstrează în sufletul lor imaginea roză şi pufoasă a funcţionarului-boier şi se tem că funcţionarul-muncitor nu va avea prestigiul semeţ şi arogant pe care ei îl socotesc ca un atribut esenţial al slujbei.

Reacţionarii vor începe propaganda lor prin a minimaliza importanţa şi activitatea sindicatelor de salariaţi publici existente şi vor căuta apoi să înfiinţeze sindicate separatiste. Însă aceşti funcţionari reacţionari, sunt atât de puţini, interesele lor meschine sunt atât de bine cunoscute, încât suntem siguri că nu vor avea curajul să ridice capul.

CONTRIBUŢII LA CUNOAŞTEREA LEGĂTURILOR ÎNTRE SILVICULTURA ROMÂNEASCĂ ŞI CEA RUSEASCĂ

(retrospecţiuni — pionierii)

de Ing. Insp. General CEZAR CRISTEA

Urmărind cunoaşterea şi preţuirea reciprocă dintre Uniunea Sovietică şi noi, precum şi strângerea relaţiunilor economice şi culturale, „Arlus-ul" a acordat un loc de seamă şi problemelor forestiere, fapt pentru care-i suntem recunoscători.

Pentru deschidere, în secţia respectiv agro-silvică, a fost pusă în program în Martie, dubla comunicare a colegilor Lissievici şi Văluţă, ambele referitoare la înfăptuirile din teritoriile imense ale vecinei noastre dela Răsărit.

Conferinţa Domnului Inginer silvic Lissievici despre „Economia Forestieră în Rusia Sovietică", ne-a dat o imagine asupra bogăţiei forestiere a Rusiei, asupra modului de exploatare, valorificare, conservare sau refacere a pădurilor, asupra administrării acestora, asupra formării cadrelor (învăţământul), asupra propagandei în marile masse şi în fine asupra problemelor actuale ce se pun economiei forestiere sovietice. A urmat apoi conferinţa D-lui Gr. Colpacci — la Radio, conferenţiind despre: „Domeniul forestier al U. R. S. S.".

E bine să arătăm cu această ocazie că în domeniul în care se activează azi, sub auspiciile „Arlus-ului" au existat în trecut numeroase relatări şi studii documentare, asupra stărilor de lucru şi înfăptuirilor din marea republică vecină.

Folosesc deci prilejul, spre a face o incursiune în trecutul nu prea depărtat, amintind — pentru respectul adevărului — că încă din anul 1932, în Congresul A. G. I. R. dela Braşov, câţiva temerari ingineri cereau ca: excursia tradiţională, ce urmează congreselor noastre inginereşti, să o facem în Rusia Sovietică, fireşte, dacă se va obţine autorizarea şi concursul respectiv.

S'a exprimat, acest deziderat, normal pentru etica inginerească însetată de a cunoaşte şi de a domina forţele naturii, tocmai din nevoia de a rupe vălul necunoscutului şi al ereziilor, spre a verifica svonuri şi neadevăruri, produsul unei anumite propagande tendenţioase. Inginerii vroiau să se convingă prin mijloace proprii, pe teren, unde să vadă giganticele realizări în domeniul technicei, obţinute în cadrul planurilor cincinale, pe baza celei mai vaste reforme sociale şi politice, menite să transforme radical structura societăţii şi a Statului viitor.

Presa a făcut mare vâlvă; factorul politic s'a alarmat, n'au lipsit suspiciunile, dar, urmări grave nu s'au produs! Semnalul însă fusese dat, curentul se declanşase, inginerii aşteptau numai prilejul acestor regăsiri şi cunoaşteri reciproce.

Dacă s'ar fi făcut de atunci apropierea dintre noi, s'ar fi evitat poate chiar pe plan politic multe rătăciri şi erori, care ne este dat nouă — generaţia de sacrificiu — să le expiem.

Consider deci util şi drept o datorie, pentru orice cronicar obiectiv şi desinteresat al faptelor şi evenimentelor, să reamintim şi alte manifestări meritorii ale colegilor noştri ostenitori în domeniul scrisului.

Marele P. S. Aurelian, încă din 1883, publica o dare de seamă asupra „Expoziţiei de Artă şi Industrie dela Moscova", în tipografia Academiei Române.

Silvicultorul Gh. Belinski, pe când se afla în serviciul Domeniului Coroanei — Bicaz, scria în „Revista Pădurilor" din 1901, despre: „Staţia Centrală Fito-Patologică a Grădinei Botanice Imperiale din Sf. Petersburg"; iar în 1904, tot dânsul semna notele în serie despre: „Comerciul Lemnului Rusiei".

In 1933 în „Revista Pădurilor" colegul St. Rubţov scrie un rezumat despre: „Tipurile de pădure în Rusia" iar în 1930 colegul Profesor C. Georgescu, tot în revista noastră, se ocupase de „Impăduririle în Stepa Rusiei", recenzând lucrarea cu acest nume, a lui E. Buchholz, prin care luam cunoştinţă de fenomenul rusesc şi înfăptuirile de ordin silvic.

In 1934, Ing. I. Guran scria în Revista Pădurilor despre: „Codul Silvic sovietic din 1923".

Se cuvine să insistăm mai întâiu asupra problemei „Tipurilor de pădure".

Ideia de „tip de pădure" a lui Morossov (profesor la academia forestieră din Petrograd), apărută pentru prima oară în Rusia, e bazată pe tipurile de pădure, caracterizând „tip" prin trei coordonate sau elemente: proprietățile biologice ale speciilor unei asociații, proprietățile biologice ale asociației în întregime și mediul ambiant: sol și subsol.

Morossow a avut ca discipoli o mare pleiadă de învățați, printre care se desting: Krüeder, prof. Alexiew, vestitul botanist și tipolog Sucaciov, cu remarcabile studii de phytosociologie, Tcacenko, prof. Kutsche, din Cehoslovacia și alții. Școala Finlandeză a botanistului Cajander, oarecum diferită de precedenta, caracterizează „tipul" după vegetație, independent de sol și specie.

Menționăm că în contra „tipurilor de pădure" a luat poziție Orlow profesor de amenajament, cu școala sa, acesta punând la baza tipurilor de pădure bonitatea cu clase diferite și producția lor.

Colegul Rubțov (Revista Pădurilor din 1933) ne-a dat în această privință un interesant studiu documentar al doctrinelor specific rusești, cu aplicații la noi.

„Die Lehre vom Walde", al profesorului Morossov a fost recenzat în revista noastră de colegul Ing. Molceanowski, iar profesorului Sucaciov îi datorăm clasicul „Manual de cunoașterea tipurilor de pădure".

In „Revista Pădurilor" din 1936 găsim o amplă și interesantă recenzie a colegului N. Caragea asupra: „Modificărilor în politica forestieră sovietică", marginalii la desbaterile Congresului Comisarilor Poporului, privitor la: masivele forestiere de exploatat, la deplasarea centrului lor de gravitate în Nord și Nord West, prin Comisariatul forestier și Comisariatul Industriilor grele și ușoare, utilajul technic, lucrătorii calificați și munca mecanizată, organizarea serviciilor administrative. Se fixau ca zone de protecție pentru regimul apelor și se dă semnalul înlocuirei lemnului de foc prin alți combustibili. Au apărut atunci ca nou înființate: Direcțiunea Generală a Protecției și Impărduririlor, precum și Direcțiunea Generală a Culturii și Economiei Forestiere.

N. Celea ?
[illegible]

Camarazii ingineri: Caminschi, Lupe, Lissievici, Colpacci și D-nii: C. Georgescu, D. Sburlan, Ilie Demetrescu, C. Chiriță, T. Bălănică și At. Haralamb, s'au ocupat nu arareori în articole, note și recenzii din revistele noastre de: „Rusia și Ucraina Forestieră", și de „rolul perdelelor de protecție agro-silvice".

După această incursie în trecut, vom poposi insistând asupra unor temerare manifestări, cari socot a fi marcat epocă prin curajul relatărilor de atunci şi urmările lor.

Prin anii 1931/32 regretatul agronom de elită prof. M. Chiriţescu-Arva, revenit din Rusia Sovietică, unde participase la câteva congrese de specialitate, internaţionale, a scris o serie de judicioase articole, ţinând şi câteva conferinţe de mare răsunet, asupra problemei „Irigaţiei aeriene", înfăţişându-ne şi nouă rezultatele experienţelor profesorilor Glinka şi Tumin, privitoare la influenţa benzilor de protecţie ale vegetaţiei forestiere, ca scut împotriva vânturilor, secetei şi inundaţiilor.

Prof. Kiriţescu a ţinut conferinţe şi la Soc. „Progresul Silvic", despre: „Pădurea şi irigaţia aeriană în agricultură" (Rev. Păd. 1932) şi la Iaşi ca invitat al Cercului Regional A. G. I. R. „Moldova".

Bună ocazie pentru noi inginerii silvici şi agronomi — de a aduce azi un pios omagiu memoriei acestui pionier, agronomul cărturar, prieten al pădurii şi breslaşilor ei.

Deunăzi D-l Profesor I. Andreescu-Cale, a ţinut în cadrul şedinţelor Academiei de Agricultură, o interesantă conferinţă asupra: „Marilor proecte şi lucrări de amelioraţiuni funciare şi technică-hidraulică în Uniunea Sovietică".

D-sa, ne-a înfăţişat enormele progrese pe acest tărâm, sub influenţa pădurilor mutate din loc, sau creiate unde nu au fost, prin care s'a schimbat caracterul unor întregi ţinuturi de stepă, cucerite şi date populaţiei. Pădurile şi benzile de protecţie au avut o covârşitoare influenţă asupra producţiei agricole, a cursului apelor şi chiar a climatului acelor regiuni.

Cu decenii în urmă, D. R. Rusescu, punea aceeaşi problemă în cunoscuta sa lucrare: „Chestiunea împăduririlor artificiale în România". Pornind de la „nesiguranţa recoltelor agricole", pe baza unor analize judicioase, făcute pe judeţe, asupra cantităţii de ploaie căzute în timpul perioadei vegetative şi a producţiei la hectar a cerealelor noastre de bază: grâul şi porumbul, autorul ajungea fatal şi logic la necesitatea împăduririi ţinuturilor de stepă şi antestepă din Câmpia Dunării.

Opera lui Rusescu a fost premiată de Academia Română în 1907, şi deşi peste ea au trecut patru decenii, concluziile se impun şi azi, ca un ţel, spre care trebuia chiar de atunci să ne îndreptăm.

Mai recent un agronom şi un silvicultor — D-nii profesori G.

Ionescu-Sisești și M. Drăcea — au tratat problema „Relațiunilor între exploatarea agricolă și cea forestieră", în referatele ce au prezentat la un Congres agricol. Acesta e terenul real de colaborare a celor două profesiuni, ce înțeleg just: interdependența ogor și codru, iar nu conflictul provenind din necunoaștere reciprocă.

Camarazii silvicultori proveniți din școala și administrația rusească, sunt buni practicieni, și s'au făcut remarcați printre noi încă de trei decenii. Amintim pe exponentul acestora, regretatul: Z. Prsemețschi, cunoscător al problemelor împăduririlor, a refacerei terenurilor și arboretelor degradate și a fixării nisipurilor sburătoare.

Procesele-Verbale de inspecțiuni la ocoale dresate de el erau adevărate tratate de doctrină silvică. Dela dânsul ne-a rămas și lucrarea: „Technica Impăduririlor".

Sunt dator să insist și asupra comunicării extrem de interesantă a D-lui Văluță care a elogiat memoria învățatului Lissenko. Ca și profesorul său Miciurin, acești eroi ai Uniunei Sovietice, au devenit celebri prin câteva teorii îndrăsnețe, de universală circulație și cu uimitoare rezultate, chiar dacă unele sunt încă controversate în lumea științifică.

Din teoriile lui Lissenko, trei sunt cu deosebire importante și anume:

a) Teoria desvoltărei în stadii a plantelor, distingând două faze: de creștere și alta de fructificare (desvoltare), cu diferite cerințe față de mediul exterior și alte influențe asupra plantei, după modul și epoca în care se produce intervenția noastră.

b) Teoria modificării reacțiunii cartofilor atinși de degenerare, prin însămânțarea lor târzie.

c) Teoria iarovizării, care, în esență constă în recunoașterea că: desvoltarea plantelor este influențată de anumiți factori ai mediului exterior, cari au o înrâurire directă asupra plantelor când intervin în primul stadiu de desvoltare. Acești factori de iarovizare sunt: căldura (un anumit grad de temperatură mai joasă, ori ridicată), lumina sau întunericul, umiditatea sau seceta. Intr'un anume stadiu de desvoltare al plantelor, acești factori accelerează procesul de creștere sau de maturare al lor.

Lissenko, dendrolog, biolog, și pomicultor de renume mondial, auto-didact, este — asemeni lui Luther Borbank din America — descoperitor de plante și încrucișeri de tipuri și specii prin care s'a extins arealul plantelor în Rusia Sovietică.

Miciurin (n. 1855, mort 1935), a descoperit 125 de plante fructifere. A fost membru al Academiei Lenin și cea Rusă. Poseda în satul său natal o colecție unică de adevărate bizarerii horticole, contribuind la vulgarizarea procedeelor și dând mare avânt pomiculturii. A arătat influența portaltoilor asupra altoiului; modul de educare al arborilor, în timpul desvoltării lor, și a dat cu totul altă explicație practică influenței plantelor prin tratamentul „spartanic" al produselor hibride, în primele stadii de desvoltare. Se anticipa oarecum teoria iarovizării, al cărei precursor necontestat rămâne elevul său, Lissenko.

Ne aflăm la începutul unei epoci, când se scrie prefața dorinței de cunoaștere, înțelegere și prețuire reciprocă dintre noi și Uniunea Sovietică. Eu am voit să arăt că în realitate însă mergem pe un drum cunoscut, trasat încă de mult de vrednicii noștri înaintași.

Prin „A. R. L. U. S." — ne regăsim deci și continuăm cu elan sporit.

ADUNAREA GRUPĂRII F. N. D. A CORPULUI SILVIC

In ziua de 23 Iunie 1945 s'a ținut în sala de festivități a Societății „Progresul Silvc" Adunarea Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, în prezența d-lui Prof. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale, a d-lui C. Rachieru, Secretar General M. A. D., a d-lui prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură și a unui număr impunător de membri ai Corpului Silvic.

Ședința e deschisă de d-l Decan C. Georgescu, care oferă președinția de onoare a Adunării d-lui Ministru Gh. Nicolau.

Incepând seria cuvântărilor d-l Secretar General C. Rachieru urează bun benit silvicultorilor democrați și spor la lucrările Adunării.

Luând cuvântul, d-l Ministru Gh. Nicolau începe prin a elogia aportul la actul din 23 August 1944 și rolul covârșitor pentru victoria finală jucat de Armata Roșie și de marele ei Conducător Stalin. Apoi d-sa trece în revistă realizările guvernului F. N. D.: reforma agrară, câștigarea încrederii U.R.S.S., instalarea autorităților românești în Transilvania de Nord, acordul de colaborare economică cu U.R.S.S. D-l Ministru închee cu îndemnul la unire în cadrul grupării F. N. D. și ducerea luptei patriotice pentru binele general.

D-l Decan C. Georgescu, salută prezența în mijlocul adunării a d-lui prof. Gh. Nicolau, vechiu luptător pentru cauza democrației. D-sa expune apoi obiectivele imediate ale Corpului Silvic: realizarea unității de luptă în slujba idealului forestier, democratizarea Corpului Silvic, realizarea deziderattelor profesionale ale Corpului în cadrul legiuirilor de prefacere generală democratică a țării.

Iau cuvântul apoi d-nii: Gr. Colpacci, V. Lisievici și Tr. Vișan, subliniind înfăptuirile guvernului F. N. D. și necesitatea încadrării totale a Corpului Silvic pe linia preocupărilor democratice ale acestui guvern.

D-l Secretar General C. Rachieru, făcând istoricul evoluției luptelor prin cari s'au impus principiile democratice în cadrul Corpului Silvic, arată rostul grupării F. N. D. al cărui program se schițează astfel:

— reorganizarea totală a sectorului silvic;

— realizarea individualizării sectorului silvic într'un Minister;

— problema reîmpăduririlor;

— democratizarea Corpului Silvic prin: reeducare, unire, sindicalizare, înființări de sfaturi de colaborare la Ocoale, înscrierea în grupări democratice.

D-sa închee cuvântarea cerând Adunării acordarea încrederii pentru gruparea F. N. D. a Corpului Silvic, căreia să-i revină sarcina conducerii destinelor Corpului.

Din partea Asoc. Inginerilor Agronomi vorbește d-l ing. V. Economu, președintele Asociației. D-sa elogiază personalitatea d-lui Decan C. Georgescu, din a cărui prodigioasă activitate de organizare vor recolta roade toate corpurile tehnice din țară. D-sa asigură Corpul Silvic de sentimente de frățietate din partea Corpului Agronomilor, chezășia acestei uniri fiind concepțiile democratice de cari suntem animați deopotrivă.

D-l Gr. Colpacci înfățișează Adunării rostul organizațiilor cetățenești „Uniunea Patrioților" și „Apărarea Patriotică", cari și-au luat două mari însărcinări: vindecarea rănilor războiului (A. P.) și reeducarea poporului (U. P.). Corpul Silvic își găsește câmp deschis de activitate în ambele aceste organizații, iar pentru intelectuali mai ales în U. P. Vechea mentalitate de privilegii trebuie să dispară, activitatea pentru binele colectiv fiind singurul criteriu de emanciparea individului în sânul Societății. Aceste grupări servesc tocmai cauza binelui colectiv.

In încheerea seriei cuvântărilor d-l C. Rachieru citește lista comitetului și a cenzorilor propuși din partea grupării F. N. D. a Corpului Silvic, având în frunte pe D-l prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură, pentru alegerile dela conducerea Societății „Progresul Silvic".

APELUL

Comitetului de inițiativă al inginerilor și tehnicienilor pentru ajutorarea orfanilor de războiu

Din inițiativa unui Comitet având în frunte pe d-l prof. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale și delegații diferitelor Asociații de ingineri și tehnicieni, s'a lansat un Apel pentru ajutorarea orfanilor de războiu.

Societatea „Progresul Silvic" a aderat din primul moment, cu toată căldura și înțelegerea, la această acțiune, delegând în Comitetul de inițiativă pe d-nii: prof. C. Georgescu, Președintele Societății, C. Rachieru și Gr. Colpacci, vice-președinți, iar în Adunarea din 14 Septemvrie a. c. a membrilor din Capitală, al cărui proces verbal îl dăm în corpul revistei, s'a soluționat problema ajutorării în mod practic, stabilindu-se o contribuție procentuală din salariul lunar. Cu această ocazie s'au făcut și subscrieri individuale, dintre cari menționăm donația de 50.000 lei a d-lui consilier pens. M. Boldur, pentru mărirea fondului de ajutorare.

Publicăm în cele ce urmează un extras din apelul lansat, îndemnând pe Domnii colegi ca deosebit de contribuția lunară fixă, să subscrie individual la fondul de ajutorare. Menționăm că pentru întreținerea unui orfan este necesară o sumă de 30.000 lei lunar și că doritorii pot lua în întreținere completă unul sau mai mulți copii orfani. (Orice contribuție se va anunța la adresa: AGIR — Str. Romană Nr. 8 — București).

Publicăm în cele ce urmează un extras din apelul Comitetului de inițiativă:

„Totul pentru vindecarea rănilor răsboiului".

Aceasta este lozinca pentru care toți românii, în frunte cu Majestatea Sa Regina Mamă Elena și-au strâns rândurile, decretându-se mobilizați în jurul acțiunii de ajutorare întreprinsă de „Apărarea Patriotică".

Rănile războiului sunt grele.

Zeci și sute de orașe și sate distruse.

In toată țara peste 100.000 copiii rămași orfani fără adăpost, fără hăinuțe, fără pâinea cea de toate zilele....

Către acești copii care-și dau tributul de suferință — vlăstare plăpânde care mâine trebue să devină puternici apărători ai României libere și democrate — se îndreaptă azi toată grija, tot sprijinul întregei Națiuni.

Este o datorie de onoare a fiecăruia.

Și, dela această datorie inginerii și technicienii de toate categoriile nu pot lipsi.

Ei trebue să fie în fruntea acestei acțiuni de ajutorare așa cum sunt în fruntea operei de reconstrucție a țărei, ca elemente de elită.

Deaceia, Comitetul de inițiativă, compus din reprezentanți ai tuturor asociațiilor și instituit pentru ajutorarea orfanilor face cald apel la sufletul tuturor inginerilor și technicienilor, rugându-i să contribue cu tot prisosul material la opera de redresare a firavelor și nevinovatelor vlăstare, fie oferindu-le creștere, instrucție și educație, fie înscriindu-se cu ajutoare lunare.

Nici unul din membrii Corpului Technic nu trebue să lipsească dela această datorie de onoare pe care i-o solicită țara. Și cunoscându-le sufletul de elită suntem siguri că nu-și vor precupeți sprijinul, pe care dându-l azi copiilor îl pun înzecit la temelia țării, a României, care îi va crește în spiritul adevăratei democrații.

Așteptăm cu încredere mâna de ajutor salvatoare pe care technicienii din întreaga țară o vor întinde orfanilor de răsboi.

Și desigur nimeni nu va lipsi dela datorie.

Președintele comitetului de inițiativă: Prof. Inginer *Gh. Nicolau*, Ministrul Asigurărilor Sociale;

Delegații A. G. I. R.: Prof. Ing. *N. Profiri*, Ing. *Petrini Gh.*;

Președintele Soc. Ing. Agronomi: Ing. *Virgil Economu;*

Delegații Soc. Progresul Silvic: Prof. Ing. *C. Georgescu*, Ing. *C. Rachieru*, Ing. *Gr. Colpacci;*

Delegații Colegiului Arhitecților: Arhitect *Evolceanu Titus*, Arhitect *Davidescu Ionel*, Arhitect *Simota;*

Delegații Antreprenorilor: Ing. *Ulescu Alex.*, Ing. *C. Bărdeanu*, Ing. *J. Berman;*

Delegații Colegiului Inginerilor: Prof. Ing. *Tănăsescu Tudor*, Ing. *Pârvu Aurel;*

Delegații Corpului Subinginerilor: Subinginer *G. Iancu;*

Delegații Conductorilor Arhitecți: *Grigorescu, Marian.*

ADUNAREA MEMBRILOR DIN CAPITALĂ AI SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

In ziua de 14 Septemvrie a. c. s'a ținut Adunarea membrilor din Capitală ai Societății „Progresul Silvic", Adunarea fiind convocată pentru discutarea problemelor la ordinea zilei, — ajutorarea orfanilor de războiu și congresul A.G.I.R., precum și pentru recepția festivă a d-lor: Anatolie Finogenov, președintele delegației economice forestiere a U.R.S.S. și inginer silvic Naum Lurie, absolvent al Academiei Forestiere din Leningrad, membru al aceleiași delegații.

Adunarea s'a bucurat de o numeroasă participare a silvicultorilor din Capitală.

Acțiunea de ajutorare a orfanilor de războiu a fost inițiată de un Comitet din care fac parte și delegații Soc. „Progresul Silvic". Publicăm în corpul revistei apelul lansat de Comitet în acest scop. Pentru o cât mai largă răspândire a apelului de ajutorare şi pentru soluţionarea practică a modalităţii de subscriere, Societatea „Progresul Silvic" a convocat Adunarea membrilor din Capitală. In urma discuţiunilor cari au avut loc s'a stabilit principial contribuţia generală prin reţineri procentuale din salariul lunar, asupra modalităţii de calcul, şi reţinere, dându-se mandat Consiliului Societăţii. Publicăm în corpul revistei procesul verbal al Adunării, cu discuţiunile cari au avut loc.

Referitor la organizarea şi patriciparea la lucrările Congresului A.G.I.R. au făcut expuneri detaliate d-nii: Ing. Blitz, delegatul A.G.I.R.-ului, I. Zeicu, C. Rachieru şi preşedinte C. C. Georgescu. Membrii Societăţii au primit individual apelul A.G.I.R.-ului pentru participare la acest Congres, cadrul general al programului fiind cuprins în următoarele 4 mari teze: 1. mijloace pentru mărirea producţiei în toate sectoarele de activitate tehnică; 2. problemele în legătură cu refacerea ţării după războiu; 3. coordonarea planurilor şi măsurilor pentru desvoltarea tehnică şi economică a ţării şi 4. problemele profesionale interesând activităţile tehnice.

Partea a doua a Adunării a constituit-o şedinţa festivă de recepţie în sânul Societăţii „Progresul Silvic" a d-lor Anatolie Finogenov şi inginer silvic Naum Lurie, cari au contribuit prin personalităţile Domniilor lor la cimentarea legăturilor dintre U.R.S.S. şi România, prin semnarea tratatului economic forestier. Din partea ţării noastre au fost delegaţi pentru semnarea acestui tratat d-nii: Decan C. Georgescu, preşedintele OLEMN.-ului şi Gr. Colpacci, Administratorul CAPS.-ului.

Societatea „Progresul Silvic" a folosit acest prilej pentru adâncirea legăturilor cu lumea forestieră sovietică, proclamând ca membru de onoare al Societăţii pe D-l Anatolie Finogenov şi ca membru corespondent pe d-l inginer silvic Naum Lurie.

Au luat cuvântul d-nii: Decan C. Georgescu, preşedintele Societăţii şi preşedintele OLEMN.-ului, C. Rachieru, Secretar General M. A. D., Gr. Colpacci, Administratorul CAPS.-ului şi St. Predescu, Secretar General al Societăţii „Progresul Silvic".

Tuturor le-a răspuns d. ing. silvic N. Lurie, care a mulţumit personal pentru cinstea acordată afirmând dorinţa vie de continuarea pe această cale a legăturilor directe între intelectualitatea forestieră sovietică şi română.

După ridicarea şedinţei s'au făcut prezentările de rigoare, d-l ing. silvic N. Lurie întreţinându-se cu membrii Societăţii. Apoi Domnia-Sa a fost condus în saloanele şi biblioteca Societăţii.

*

CONGRESUL A. G. I. R.

Asociaţia Generală a Inginerilor din România îşi ţine congresul din anul acesta între 14 şi 17 Octomvrie, şedinţele ţinându-se în Parlament.

Lucrările Congresului vor avea ca obiect: **Discutarea problemelor tehnice-economice şi sociale de actualitate** şi anume:

1. Mijloacele pentru mărirea producţiei în toate sectoarele de activitate technică.
2. Problemele în legătură cu refacerea ţării după războiu.
3. Coordonarea planurilor şi măsurilor pentru desvoltarea technică şi economică a ţării.
4. Problemele profesionale interesând activităţile technice.

La acest Congres se vor desbate soluţiile problemelor studiate în secţiunile Cercului de Studii AGIR, precum şi comunicările ce se vor face în legătură cu aceste probleme.

La lucrările Congresului vor fi invitaţi delegaţi străini şi delegaţi ai celorlalte asociaţii profesionale, technice şi ştiinţifice din ţară şi străinătate.

Colegii ingineri silvici au fost încunoştiinţaţi prin comunicări poştale asupra programului detaliat al Congresului. Dată fiind activitatea intensă desfăşuraăt în cadrul AGIR-ului, colegii noştri sunt invitaţi şi pe această cale să participe în număr cât mai mare la Congres, aducând contribuţiunea lor preţioasă atât prin comunicări şi participare la şedinţele secţiei a V-a „Silvicultură" cât şi la celelalte secţiuni ale AGIR-ului.

Menţionăm că în împrejurările actuale se asigură participanţilor întreţinerea completă în Capitală pe tot timpul Congresului.

CĂRŢI NOI APĂRUTE:

Ing. GH. CONSTANTINESCU

Tabele de valori naturale centesimale şi Formule uzuale întrebuinţate în topografie, erori şi toleranţe admisibile

(sin., cos., tg., cotg., cos^2., calculate din minut în minut şi cu diferenţe tabulare pentru secunde).

Doritorii a se adresa la Laboratorul de Cadastru şi Topografie Forestieră al Facultăţii de Silvicultură — tel. 5.75.63 — sau la autor:

Str. Petru Rareş, 30 — Tel. 7.45.10

Preţul: 2.000 lei.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Cercul de Studii al Societății „Progresul Silvic“ își reia activitatea printr'o serie de conferințe ce se vor ține din două în două săptămâni la sediul Societății din Bd. Take Ionescu 31 — sala de festivități — începând din luna Noemvrie 1945.

Conferințele din acest an vor fi încadrate în următoarele cicluri:

I. **Munca în producția forestieră;**

II. **Apărarea și sporirea patrimoniului forestier;**

III. **Adaptarea economiei forestiere la împrejurările postbelice;**

IV. **Diverse.**

Colegii sunt rugați să se înscrie, anunțând participarea, depunând la timp un exemplar cu textul conferinței la sediul Societății, cu mențiunea: „Pentru Cercul de Studii“.

Procesele verbale ale ședințelor
Comitetului Provizoriu

PROCES VERBAL Nr. 2

Ședința din 16 Noemvrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc C., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu I., Predescu St., Rodoteatu Șt., Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

S'au luat în discuție aducându-se hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se deleagă d. C. Georgescu a referi asupra sumei ce ar fi necesară pentru plata colaboratorilor revistei.

2. — Se deleagă d. C. Nettea cu strângerea materialului în vederea modificării Statutelor. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: I. Nicolae, C. Georgescu, D. Bozdoc și Șt. Predescu se schițează liniile mari ale acestei modificări.

3. — Se admite angajarea d-lui av. Ilie Paniță pentru biroul de contencios al Societății.

4. — La propunerea d-lui preș. St. Rodoteatu se aprobă convocarea inginerilor silvici din Capitală pentru discutarea și stabilirea unor criterii juste de avansări.

5. — La chestiuni administrative și diverse se hotărăsc următoarele:

a. — se aprobă plata sumei de 16.034 lei, cheltuită cu evacuarea;

b. — se însărcinează d. av. Paniță cu cercetarea chestiunii onorariului cerut de d. av. Mardaloescu în cazul vilei Silva-Govora.

c. — d. av. Paniță se însărcinează cu deținerea bonului de rechiziție a vilei Silva.

p. *Președinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Șt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 3

Şedinţa din 21 Noemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nicolae I., Niculescu I., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I. Ca invitat d. ing. Oprescu, dela Fondul Bisericesc Bucovinean.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au luat în discuţie aducându-se hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — d. ing. Oprescu, din partea Soc. ing. silvici dela Fondul Bisericesc informează comitetul de dorinţa acestei Societăţi de a se încadra într'o formă oarecare în Soc. „Progresul Silvic". Comitetul hotărăşte ca d. Oprescu să aducă precizări într'o şedinţă viitoare asupra fondului şi formei acestei încadrări.

2. — în chestiunea mandatului cenzorilor iau cuvnâtul d. St. Rodoteatu şi Şt. Predescu hotărîndu-se a se interveni la Dir. Persoanelor juridice din Min. Justiţiei pentru prelungirea mandatului.

3. — Se aprobă punerea la dispoziţia Academiei de Agricultură a sălii Societăţii, chiria fixându-se forfetar.

4. — Se respinge ca neoportună cererea d-lor Haimovici şi Geler de a înfiinţa un cinematograf în sala festivă.

5. — idem cererea d-lui Jean Georgescu pentru ţinerea de cursuri experimentale cinematografice.

6. — Se aprobă cererea de înscriere în Societate a d-lui ing. insp. silvic V. Mironescu.

7. — Se aprobă plata a 40 lei de corectură de pagină pentru cele 2 volume ale desbaterilor Adunărilor generale din 1942 şi 1943, respingându-se propunerea de comercializarea lor.

8. — Se aprobă angajarea în mod provizoriu a femeii Maria Marin Dumitru în postul de cameristă a Societăţii.

9. — Se respinge protestul d-lui consilier M. Pandrea referitor la Adunarea generală din 12 Noemvrie 1944.

10. — Comitetul hotărăşte convocarea unei Adunări a tuturor inginerilor silvici din Capitală în ziua de 23 Noemvrie 1944 pentru desbaterea problemei *normativelor de avansare* şi modul de încadrare a Administraţiilor silvice de Stat.

p. *Preşedinte*, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 4

Şedinţa din 29 Noemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăscăelscu I., Niculescu I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

S'au luat în discuţie şi s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se aprobă d-lui ing. Bulauca, a i se pune la dispoziţie o cameră în Căminul Societăţii pentru intervalul 6 Nov.5—Dec. 1944 cu 250 lei/zi.

2. — Se hotărăşte plata integrală de către d. ing. Zăvoianu a datoriei de 8.900 lei, provenită din restanţe de cotizaţii.

3. — Se hotărăşte darea unui preaviz de 30 zile d-lui I. Georgescu, neaprobându-se cererea d-sale de închiriere a sălii.

4. — Se aprobă majorarea salariilor funcţionarilor Societăţii, potrivit dispoziţiunilor generale ale Min. Economiei Naţionale.

5. — Pentru angajarea d-lui av. I. Paniţă cu conducerea biroului de contencios al Societăţii, se va pune în vedere să-şi formuleze condiţiunile.

6. — Nu se aprobă cererea d-lui Chiser de a i se închiria o cameră la Cămin, nefiind membru al Societăţii

7. — Se fixează şedinţa din 4. XII. 1944 pentru luarea în discuţie a referatului d-lui consilier Em. Dumitrescu, delegatul M. A. D., în chestiunea adunării din 12 Nov. 1944.

p. *Preşedinte,* (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 5

Şedinţa din 1 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt. şi Rodoteatu St. Prezidează d-l St. Rodoteatu.

S'au luat în discuţie şi s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — In problema avansărilor d. Preşedinte rezumă desbaterile adunării membrilor din Bucureşti, hotărîndu-se ca Concluziunile să fie concretizate de d-sa într'o normativă spre a fi supusă Ministerului Agr. şi Domeniilor spre semnare.

2. — Se decide ca Cercul de studii să-şi înceapă activitatea la începutul lunii Ianuarie 1945.

3. — Comitetul constată că tipărirea desbaterilor Adunării Generale din 12 Nov. 1944 nu se poate face deoarece nici până în prezent stenograma acelor desbateri nu a fost predată de cei în drept, din vechiul Consiliu de Administraţie. Totodată se constată că din aceleaşi motive nu s'a putut face luarea în primire formală a gestiunii. Se hotărăşte trimiterea unei notificări pentru predarea gestiunii.

4. — Se ia act de confirmarea din partea Academiei de Agricultură a primirii adresei Societăţii noastre referitor la închirierea sălii de festivităţi pentru ţinerea şedinţelor sale, obligându-se a plăti o sumă forfetară de şedinţă.

5. — Se ia notă de lista elevilor merituoşi admişi în anul I ai Facultăţii de Silvicultură, trimisă de Politehnică în vederea cazării lor în căminul Societăţii.

5. — Se aprobă angajarea d-lui av. I. Paniţă pentru conducerea biroului de asistenţă juridică a membrilor Societăţii plata făcându-se câte 1000 lei de şedinţă.

6. — D. C. C. Georgescu protestează împotriva faptului că d. Em. Dumitrescu, delegat pentru controlul activităţii Societăţii a depus referatul d-sale.

asupra desbaterilor adunării generale din 12 Nov. 1944 fără nicio justificare Inspectoratului de Control general al Min. Agr. şi Domeniilor, lezând prestigiul Societăţii. Se fixează pentru şedinţa următoare luarea în discuţie a acestui referat.

p. *Preşedinte,* (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 6

Şedinţa din 4 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dumtirescu I., Dăscălescu I., Geôrgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au adus în discuţie şi s'au luat hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se dă citire raportului D-lui Cons. Em. Dumitrescu asupra adunării generale din 12 Nov. 1944. După discuţiuni ample la cari iau parte d-nii Em. Dumitrescu, I. Zeicu, St. Rodoteatu, Const. Georgescu, Şt. Predescu, Bozdoc D. şi Dumitrescu I. se precizează caracterul legal şi statutar al desbaterilor adunării generale din 12 Nov. 1944. Comitetul respinge concluziunile raportului d-lui Em. Dumitrescu, considerând valabil procesul verbal încheiat în şedinţa Adunării generale şi care a fost comunicat la Minister şi la Tribunal.

2. — Se aprobă Şcolii primare din Govora în mod gratuit, pentru o singură şedinţă, sala de spectacole din Vila Silva.

3. — Pentru modificarea Statutelor se numeşte d-l C. Popescu în locul d-lui C. Nettea.

p. *Preşedinte,* (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 7

Şedinţa din 8 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu Const., Niculae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitat: d. ing. insp. gl. C-tin Popescu. Prezidează d. St. Rodoteatu.

S'au luat în discuţie şi s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — In chestiunea problemei avansărilor d. C. Popescu prezintă concluziunile d-sale referitoare la aplicarea metodei de punctaj: După discuţiuni ample comitetul hotărăşte criteriile cari trebuie să se aibă în vedere la baza normativelor de avansare.

2. — Se aprobă folosirea sălii de festivităţi a Societăţii până la 1. I. 1945, d-lui J. Georgescu, pentru ţinerea cursurilor de cinematografie experimentală.

3. — Se trimite Comisiei căminului spre satisfacere cererea pădurarului D. N. Toma, pentru admiterea în cămin a fiului său.

4. — Se hotărăşte cumpărarea stocului de hârtie necesar pentru apariţia Revistei Pădurilor pe 1945 dela tip. Bucovina.

5. — Se hotărăşte tipăriera unui organ profesional al Societăţii intitulat „Curierul Forestier".

6. — Se cooptează d. Ing. Insp. gl. Al. Ştefanopol în Comitet, însărcinându-se cu conducerea „Curierului Forestier".

7. — Se cooptează d. insp. gl. C. Popescu în comitet însărcinându-se cu pregătirea lucrărilor de modificarea statutelor Societăţii.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 8

Şedinţa din 15 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Ştefanopol Al., Rodoteatu St., Zeicu I.

Prezidează d. Zeicu I.

S'au pus în discuţie şi s'au luat hotăriri în următoarele chestiuni:

1. — D. St. Rodoteatu citeşte proectul deciziei normative pentru avansări. Se fixează pentru şedinţa viitoare discuţia în continuare.

2. — Se aprobă cumpărarea a 100 calendare ale Crucii Roşii pentru 1945.

3. — Se dă în studiul Comitetului de redacţie al Revistei Pădurilor referatul d-lui Paia, Administratorul Societăţii, în legătură cu oferta de hârtie a tip. Bucovina şi celelalte propuneri cu privire la apariţia Revistei.

4. — Se ia act de cererea d-lui ing. C. Dragu, pentru luarea în studiu a proectului d-sale de Cod Silvic, rugând a se depune proectul.

5. — Se ia act, cu mulţumiri, de donarea din partea d-lui ing. Pană I. Gh. a două exemplare din lucrarea d-sale „Uscarea artificială a lemnului".

6. — Constatând că nici până în prezent nu s'a predat de către fostul Consiliu de Ad-ţie al Societăţii stenograma desbaterilor Adunării generale din 12 Nov. 1944, se hotărăşte facerea unei notifcări prin portărei.

Preşedinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES VERBAL Nr. 9

Şedinţa din 19 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St., Ştefanopol Al.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie aducându-se hotăriri în următoarele chestiuni:

1. — Se hotărăşte luarea în discuţie în şedinţa viitoare a proectului de modificarea Statutelor.

2. — Se hotărăşte prelungirea contractului de închiriere cu CAPS-ul, acceptând ca avans chiria calculată de Caps, până la tranşarea litigiului asupra majorării acesteia, d. av. Paniţă indicând calea de urmat pentru acţiune.

3. — In chestiunea sporirii salariilor personalului Societăţii se hotărăşte ca d. Secr. gen. Şt. Predescu să studieze sugestiile prezentate în şedinţă, aducând propuneri în acest sens.

4. Din lipsă de fonduri nu se poate satisface cererea de ajutor a d-nei Popescu-Făurei.

5. La adresa Ocolului Silvic Bistra se hotărăşte facerea unor reparaţii sumare la „Colonia Bistra" şi achiziţionarea de materiale în limita sumei disponibile, Ocolul făcând un deviz al acestora.

6. In concluzia problemei avansărilor se hotărăşte a se interveni la M. A. D. pentru stabilirea locurilor disponibile pentru fiecare grad pe baza încadrării funcţionarilor la Instituţiile forestiere.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 10

Şedinţa din 29 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu Şt., Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Inainte de intrare în ordinea de zi d. Preşedinte aduce la cunoştinţa Comitetului încetarea din vieaţă a inginerului Insp. Silvic P. Cafegiu. După păstrarea câtorva momente de reculegere comitetul hotărăşte trimiterea unei adrese de condoleanţe familiei şi acordarea unui ajutor de 60.000 lei în locul coroanei.

Comitetul ia în discuţie şi aduce hotăriri în următoarele chestiuni:

1. — D. Secretar gen. M. A. D. Neculae Ion, aduce la cunoştinţa Comitetului însuşirea de către D-l Ministru a normativei de avansare prezentată de Societate.

2. — Se citeşte şi se aprobă materialul destinat primului număr al Curierului Forestier.

3. — Se hotărăşte cumpărarea hârtiei oferite de tip. Bucovina, dându-se un aconto. Totodată se va interveni pentru hârtie la fabrica Petreşti.

4. — Se hotărăşte facerea unui apel în „Curierul Forestier" pentru plata cotizaţiilor restante, precum şi publicarea răilor platnici.

p. *Preşedinte*, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 11

Şedinţa din 5 Ianuarie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St., Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Ca invitat: d. Consilier Petre Ioan.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se citesc şi se aprobă procesele verbale din şedinţele precedente.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se aprobă cererea pentru ţinerea şedinţelor Cons. de Adm. al Soc. Inginerilor Agronomi în sala de şedinţe a Consiliului Soc. „Progresul Silvic" cu plata cheltuelilor de luminat şi încălzit.

2. — Se citeşte Decizia Ministerului Justiţiei referitoare la numirea comisiei de Cenzori, precum şi extrasele din proc. verbal al adunării generale din 12 Nov. 1945, constatându-se flagranta contradicţie a raportului d-lui Em. Dumitrescu cu realităţile confirmate oficial.

3. — Se dă citire adresei făcută C.A.P.S.-ului pentru acceptarea sporului de chirie, hotărîndu-se ca în caz de neacceptare să se facă proces de constatarea chiriei.

4. — La referatul d-lui Administrator al Societăţii, pentru acordarea unei reduceri d-lor ing. C. Emanoil şi Iancovici, sinistraţi, pentru timpul cât au locuit în cămin, se hotărăşte ca cel în drept să depună cerere în acest sens.

5. — Se va pune în vedere cameristei Maria D. Marin că i se va da preaviz de concediere dacă va mai lipsi dela serviciu.

6. — Din lipsă de fonduri nu se poate aproba cererea de ajutor a Primăriei Govora.

7. — Idem invitaţiile pentru ceaiul dansant P. N. Ţ. — Sect. IV.

8. — Se aprobă publicarea în Revista Pădurilor a discursului d-lui ing. C. Cristea ţinut la înmormântarea inginerului Cafegiu Petre.

9. — Se trimite comisiei de epurare cererea d-lui ing. V. A. Ionescu, referitoare la epurarea a doi membri din Corpul Silvic.

10. — Se hotărăşte ca până la obţinerea autorizaţiei de apariţie a „Curierului Forestier", să apară un „Supliment profesional" la Revista Pădurilor.

11. — Problema sporirii salariilor personalului Societăţii se dă spre rezolvare d-lui Secr. gen. St. Predescu.

12. — D. Bozdoc C. aduce la cunoştinţa Comitetului încetarea din vieaţă a ing. M. Poenaru. Comitetul acordă familiei un ajutor de 30.000 lei, rugând pe d-l C. Emanoil să reprezinte Societatea la înmormântare.

13. — D-l Consilier Petre Ioan face o amplă expunere asupra problemei Statutelor, prezentând o schemă de modificare a acestora.

D. Preşedinte St. Rodoteatu propune menţinerea pe ordinea de zi a acestei probleme pentru studierea şi discutarea ei amănunţită.

p. *Preşedinte,* (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 12

Şedinţa din 12 Ianuarie 1945.

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St., Ştefanopol Al., Zeicu I.

D. Cons. Em. Dumitrescu, din partea M. A. D.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se dau hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — La întâmpinarea d-lui Em. Dumitrescu în legătură cu chiria sălii pentru şedinţele Soc. Inginerilor Agronomi, se hotărăşte ca Soc. Agronomilor să sesizeze în scris Comitetul.

2. Faţă de situaţia de fapt a confirmării Comitetului provizoriu de către Min. Justiţiei, se cere D. Em. Dumitrescu să-şi precizeze obiecţiunlie. Domnia sa face o propunere cu caracter personal.

3. — La propunerile d-lui Secr. general Şt. Predescu se hotărăşte mărirea cotizaţiei membrilor dela 900 la 2000 lei, precum şi majorarea abonamentului la Revista Pădurilor, pentru diferite categorii de abonaţi. Deasemeni se fixează noi preţuri pentru: camerele de locuit în cămin, cărţile tipărite de Societate, intervenindu-se la M. A. D. pentru majorarea taxelor pentru publicarea deciziilor de aprobarea amenajamentelor.

4. — Nu se aprobă cererea Soc. Corală „România", sala de festivităţi fiind angajată deja pentru alte Instituţii.

5. — Se dă în studiul d-lui av. Paniţă cererea d-lui Tacu, bibliotecarul Societăţii, referitoare la salariul d-sale.

6. — Se hotărăşte trimiterea memoriului d-lui ing. C. Profir la comisia de epurare.

7. — Se ia în discuţie chestiunea majorării chiriei opinându-se şi asupra posibilităţii majorării subvenţiei.

p. *Preşedinte,* (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 13

Şedinţa extraordinară din 13 Ianuarie 1945

Convocată pentru discutarea chestiunei reformei agrare.

Sunt prezenţi 47 membri ai Societăţii, şedinţa fiind prezidată de d. Consilier St. Rodoteatu.

D. Preşedinte arată motivele convocării acestei adunări. D. Prof. Ilie Demetrescu expune pe larg stadiul lucrărilor comisiei pentru pregătirea reformei agrare, cerând în încheere apărarea economiei forestiere printr'o acţiune de luminare pe calea publicisticei, făcând un apel la unire pentru salvarea pădurilor ţării.

D. ing. insp. P. Bozdog susţine utilitatea pădurii comunale, iar în privinţa economiei alpine cere să se treacă în seama economiei forestiere.

D. ing. insp. g-ral Al. Ştefanopol evidenţiază importanţa laturii economice a problemei. D-sa cere: 1) o nouă aşezare a pădurilor particulare, cu administrarea Statului, 2) definiera bunurilor forestiere, 3) înglobarea în patrimoniul forestier a terenurilor cari numai prin împădurire pot deveni productive, 4) gruparea pădurilor în unităţi de cultură şi exploatare, 5) dotarea cu mijloace tehnice pentru mărirea randamentului prin intensificarea şi raţionalizarea gospodăriei forestiere şi 6) punerea în valoare să se facă în sensul socializării produselor, făcându-se o industrializare cât mai aproape de locul de producţie.

D. consilier Petre Ioan aduce importante precizări de principii în chestiunea reformei agrare, relevând aspectele: agrar, agricol, social şi forestier, ale problemei. D-sa subliniază în concluzie necesitatea socială a atribuirii de păduri comunelor, dar folosinţa să se facă în marea colectivitate a Statului.

D-l ing. insp. g-ral Vasilescu Iosif susţine menţinerea păşunilor alpine cu un tot indivizibil al domeniului forestier.

D-l Consilier I. Zeicu învederează rolul pădurilor comunale în ridicarea standardului de viaţă a ţăranului. Greşelile cari au fost trebuesc înlăturate, desigur, dar nu pot fi acuzate comunele şi nici toţi proprietarii că nu se ştiu gospodări. Silvicultorii trebuie să rămână cu conducerea tehnică a pădurilor comunale.

D-l prof. Ilie Demetrescu constatând atitudinea de simpatie pentru instituţia pădurilor comunale, relevă concluziile potrivnice ale doctrinei forestiere. D-sa expune justificarea de principii a acestor concluzii.

D-l Preşedinte Şt. Rodoteatu propune să se intervină direct la M. A. D., pentru completarea comisiei de reformă, iar deosebit să se ducă o acţiune prin presă pentru lămurirea opiniei publice în privinţa luptei de apărare a patrimoniului forestier, acesta fiind menit să satisfacă interesul general al unui şir întreg de generaţii.

Adunarea desemnează pentru întocmirea memoriului o comisie formată din d-nii: Petre Ioan, Tănăsescu Pavel, Ştefanopol Al. şi Avram Gh. Memoriul redactat se va aduce mai întâi în discuţia Comitetului Societăţii.

p. *Preşedinte,* (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 14

Şedinţa din 16 Ianuarie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu Const., Nettea C., Niculae I., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Şt., Ştefanopol Al., Radoteatu Şt., Zeicu I.

Ia parte d. Cons. Petre Ioan pentru expunerea proectului de organizarea M. A. D., proectul de Statut al Societăţii.

Prezidează d. Şt. Rodoteatu.

D. C. Georgescu dă citire apelului semnat de d-nii: I. Zeicu, St. Rodoteatu, Nicolae Ioan, C. Georgescu şi Şt. Predescu adresat colegilor din exterior pentru formare de Cercuri regionale ale Soc. Progresul Silvic.

La ordinea de zi se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

administrarea Statului, 2) definiera bunurilor forestiere, 3) înglobarea în patrimoniul forestier a terenurilor cari numai prin împădurire pot deveni productive, 4) gruparea pădurilor în unităţi de cultură şi exploatare, 5) dotarea cu mijloace tehnice pentru mărirea randamentului prin intensificarea şi raţionalizarea gospodăriei forestiere şi 6) punerea în valoare să se facă în sensul socializării produselor, făcându-se o industrializare cât mai aproape de locul de producţie.

D. consilier Petre Ioan aduce importante precizări de principii în chestiunea reformei agrare, relevând aspectele: agrar, agricol, social şi forestier, ale problemei. D-sa subliniază în concluzie necesitatea socială a atribuirii de păduri comunelor, dar folosinţa să se facă în marea colectivitate a Statului.

D-l ing. insp. g-ral Vasilescu Iosif susţine menţinerea păşunilor alpine cu un tot indivizibil al domeniului forestier.

D-l Consilier I. Zeicu învederează rolul pădurilor comunale în ridicarea standardului de viaţă a ţăranului. Greşelile cari au fost trebuesc înlăturate, desigur, dar nu pot fi acuzate comunele şi nici toţi proprietarii că nu se ştiu gospodări. Silvicultorii trebuie să rămână cu conducerea tehnică a pădurilor comunale.

D-l prof. Ilie Demetrescu constatând atitudinea de simpatie pentru instituţia pădurilor comunale, relevă concluziile potrivnice ale doctrinei forestiere. D-sa expune justificarea de principii a acestor concluzii.

D-l Preşedinte Şt. Rodoteatu propune să se intervină direct la M. A. D., pentru completarea comisiei de reformă, iar deosebit să se ducă o acţiune prin presă pentru lămurirea opiniei publice în privinţa luptei de apărare a patrimoniului forestier, acesta fiind menit să satisfacă interesul general al unui şir întreg de generaţii.

Adunarea desemnează pentru întocmirea memoriului o comisie formată din d-nii: Petre Ioan, Tănăsescu Pavel, Ştefanopol Al. şi Avram Gh. Memoriul redactat se va aduce mai întâi în discuţia Comitetului Societăţii.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 14

Şedinţa din 16 Ianuarie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu Const., Nettea C., Niculae I., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Şt., Ştefanopol Al., Radoteatu Şt., Zeicu I.

Ia parte d. Cons. Petre Ioan pentru expunerea proectului de organizarea M. A. D., proectul de Statut al Societăţii.

Prezidează d. Şt. Rodoteatu.

D. C. Georgescu dă citire apelului semnat de d-nii: I. Zeicu, St. Rodoteatu, Nicolae Ioan, C. Georgescu şi Şt. Predescu adresat colegilor din exterior pentru formare de Cercuri regionale ale Soc. Progresul Silvic.

La ordinea de zi se iau în discuţie şi se aduc hotăriri în următoarele chestiuni:

1. — Comitetul ia în discuţie proectul de Statute prezentat de d. Petre Ioan, desbătând amplu chestiunea modificării Statutelor Societăţii şi hotărîndu-se numirea unei comisii formată din d-nii Petre Ioan, C. Nettea şi C. Popescu pentru redactarea proectului de statut.

2. D. Petre Ioan face un istoric al organizării actualului Minister al Agriculturii şi Domeniilor. D-sa determină apoi obiectul acestui Minister ca întindere şi cuprins —, distingând două categorii de preocupări: îndrumare-contol şi administrare. Pentru fiecare categorie de producţie îndrumată şi controlată de M. A. D., corespunde o Lege de organizare conformă funcţiunilor respective.

Vremurile noi de azi cer imperios schimbări cari să pornească dela precizarea funcţiunilor şi să sfârşească cu organizarea generală a Ministerului.

In actuala formă de organizare se fac confuzii de principii din lipsă de politică de Stat unitară, din lipsă de respect al proporţiilor, din lipsă de coordonare între organ şi funcţiune. Reorganizarea propusă respectă principiul organizării simultane a producţiei şi valorificării.

Comitetul acceptă în unanimitate punctul de vedere al d-lui Consilier Petre Ioan, autorizându-l a lucra în numele Corpului pentru legea de organizare a Ministerului.

3. D. Şt. Predescu dă citire cererii adresată de Societate Domnului Ministru pentru completarea Comisiei de reformă agrară.

p. *Preşedinte*, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 15

Şedinţa din 19 Decemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St., Zeicu I. Ia parte şi d. Florea Căruntu, din partea Asoc. Brigadierilor silvici şi a pădurarilor.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. In chestiunea coordonării activităţii profesionale a Corpului Silvic d. Const. Georgescu expune modalităţile colaborării tuturor categoriilor de silvicultori. Ca prim pas se cooptează d. Florea Căruntu ca redactor al „Curierului Forestier".

La acelaşi subiect d. Fl. Căruntu expune aspiraţiile generale ale Corpului Brigadirilor şi pădurarilor.

După discuţiuni la cari iau parte d-nii: Fl. Căruntu, Şt. Predescu, St. Rodoteatu, C. Georgescu, Bozdoc D. şi Zeicu I., se fixează detaliile activităţii de colaborare între Asoc. Brigadierilor şi Pădurarilor şi Soc. Progresul Silvic.

2. D-l Şt. Predescu aduce la cunoştinţa comitetului depunerea d-lui Secretar General M. A. D. a întâmpinării pentru completarea comisiei de reformă agrară.

3. Se hotărăşte deschiderea unui credit de 1 milion lei în cont curent la CEACS. pentru diverse plăţi ale Societăţii.

4. Se aprobă pentru sindicatul Topometrilor sala de festivităţi. Plata de 10.000 lei, cu anticipaţie.

5. Se aprobă gratuit colecţia Revistei Pădurilor pe anii 1942 şi 1943 cerută de Soc. Politehnica.

6. Se amână pentru şedinţa viitoare referatul d-lui av. Paniţă în chestiunea impunerii Vilei Silva.

p. *Preşedinte*, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 15 bis

Şedinţa extraordinară din 25 Ianuarie 1945.

Convocată pentru discutarea chestiunii salarizării inginerilor silvici.

Sunt prezenţi la şedinţă 60 membri, sub preşidenţia D-lui I. Zeicu.

D. preşedinte I. Zeicu expune motivele convocării acestei adunări. D-sa dă cuvântul d-lui ing. insp. g-l Chercea pentru a-şi desvolta expunerea asupra salarizării inginerilor silvici.

D-l ing. insp. g-l Chercea Gh. expune pe larg problema salarizării inginerilor silvici.

Dela cea mai bună salarizare pe care o aveau înainte de 1916 inginerii faţă de alte corpuri, în 1940 au ajuns printre cei din urmă salarizaţi din Grupa A. D-l Chercea arată situaţia nedemnă creată acestui corp select de tehnicieni, prin compararea încadrării altor corpuri profesionale cu pregătire inferioară. In anul 1941 se face un început de dreptate obţinându-se o încadrare mai justă. Sporurile ulterioare n'au rezolvat nimic din fondul problemei. Intre asociaţiile cari au dus luptă permanentă pentru realizarea revendicărilor inginerilor este AGIR.-ul. D. Chercea face un rezumat al broşurei AGIR.-ului referitor la chestiunea salarizării inginerilor din serviciile publice, care a stăruit la timpul său o susţinută polemică în ziare. Pentru obţinerea revendicărilor noastre d. Chercea recomandă calea urmată de Corpul didactic, care a reuşit recent să-şi îmbunătăţească încadrarea în tabelele de salarizare. Lupta trebuie dusă în colaborare cu celelalte categorii de silvicultori: conductorii, brigadierii şi pădurarii. In încheere D-sa face propunerea concretă a unei noi tabele de salarizare.

După discuţiuni la care iau parte d-nii: Cezar Cristea, St. Rodoteatu, Petre Ioan, Georgian Teofil, se hotărăşte continuarea luptei şi prin AGIR., iar pentru perfectarea propunerilor de salarizare din partea Societăţii noastre se numesc d-nii: T. Georgian, B. Borovschi şi Gh. Chercea.

p. *Preşedinte*, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 16

Şedinţa din 30 Ianuarie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc C., Dăscălescu I., Georgescu Const., Nettea C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Rodoteatu St., Zeicu I.

Invitaţi d-nii: Petre Ioan şi Ion Dragomir.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Comitetul hotărăşte trimiterea unei scrisori de condoleanţe familiei inginerului silvic Gheorghe Sandulache, mort într'un accident.

Se iau apoi în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l Consilier Petre Ioan dă citire expunerii de motive şi primei părţi din proectul noului statut al Societăţii. După discuţii, comitetul aprobă principiile expuse şi hotărăşte redactarea completă a proectului şi difuzarea lui inginerilor silvici din exterior.

2. La propunerea d-lui Cons. Petre Ioan, Comitetul însărcinează pe d-nii: Petre Ioan, I. Zeicu, C. C. Georgescu, Ilie Demetrescu, Gh. Avram, C. Nettea, Popescu-Zeletin, Gh. I. Pană, V. Filip, I. Manolescu şi I. Dragomir, pentru strângerea materialului documentar în vederea întocmirii unor legiuiri forestiere. Această comisie va lucra în trei secţii: tehnică, economică şi profesională.

3. Ca urmare a iniţiativei luată de a se înfiinţa o Bancă Populară Cooperativă a Corpului Silvic, a fost invitat d-l I. Dragomir la Consiliul CEACS-ului pentru discutarea acestei propuneri.

4. Se aprobă trimiterea unui apel în exterior pentru înfiinţarea Cercurilor regionale de studii ale Societăţii, la fiecare Direcţie Silvică.

5. Se hotărăşte lansarea unei liste de subscripţie la Caps., P. P. J. şi Direcţia Silvică pentrul satisfacerea ajutorului bănesc solicitat de d. ing. insp. silvic pensionar M. Chiriţescu.

6. Se aprobă plata sumei de lei 93.500 d-lui av. Mardaloescu, drept onorariu — fixat' de fostul Consiliu de Administraţie — pentru un proces cu fiscul al Societăţii.

7. Se trimite cererea d-nei Elena Popescu-Cerneanu pentru închirierea gheţăriei vilei Silva din Govora, d-lui ing. Chirvăsuţă, Şeful Serv. Silvic jud R. Vâlcea.

8. Se aprobă majorarea salariilor d-lor N. Paia, Administratorul Societăţii şi I. Tacu, bibliotecarul Societăţii, în conformitate cu Dec. Min. Ec. Naţionale.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 17

Şedinţa din 17 Februarie 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Rodoteatu St., Ştefanopol Al., Zeicu I.

Invitaţi d-nii: Petre Ioan, Marinescu I. şi Cristea C.

Prezidează d. Rodoteatu Sterie.

Comitetul ia în discuţie şi aduce hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Împlinindu-se zece ani dela moartea profesorului Petre Antonescu, Comitetul comemorează personalitatea marelui silvicultor dispărut, d-nii: Rodoteatu Sterie, Georgescu C., Petre Ioan. şi C. Cristea, calităţile, munca corectă şi activitatea prodigioasă desfăşurată în toate sectoarele silvice de profesorul Petre Antonescu.

2. D-nii: Georgescu C., Rodoteatu St. şi Zeicu I., expun modul cum au decurs avansările din acest an. D-l preş. St. Rodoteatu propune convocarea unei şedinţe publice a colegilor din Bucureşti, pentru desbaterea aceleaşi chestiuni.

3. Se hotărăşte înscrierea la Tribunal a gazetei „Curierul Forestier", redactor responsabil fiind d. C. Georgescu.

4. Se ia în discuţie chestiunea majorării chiriei ce trebuie să plătească CAPS-ul pentru localul închiriat dela Societate, numindu-se d-nii Şt. Predescu şi D. Bozdoc pentru redactarea unui memoriu în care să se ceară majorarea.

5. D-nii: I. Marinescu, P. Ioan şi St. Rodoteatu expun problema înfiinţării unei bănci populare, avantajele şi desavantajele faţă de Casa de Credit (CEACS) existentă.

6. D-l Al. Ştefanopol depune suma de 300.000 lei destinată de d-sa ca bursă a studentului Horia Nicovescu originar din jud. Teleorman, pe timp de 34 luni, până la terminarea Facultăţii de Silvicultură.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL Nr. 18

Şedinţa din 21 Februarie 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C., Nettea C., Niculescu Iul., Popescu C., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Iau parte la şedinţă şi d-nii: N. Mândache şi I. Dragomir din partea INCOP-ului, d-nii: Gh. Avram, Salcie şi I. Marinescu din partea CEACS-ului şi d-l Sprangate, cenzor, iar din partea conductorilor silvici d. Vulcu.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. In chestiunea înfiinţării Băncii Populare d. I. Dragomir expune prevederile Legii Cooperaţiei, iar d. St. Rodoteatu arată situaţia CEACS-ului şi posibilitatea contopirii lui cu Banca Populară.

D. I. Marinescu expune stadiul lucrărilor pentru înfiinţarea Băncii. Comitetul hotărăşte continuarea şi desăvrâşirea lucrărilor în acest sens, fixându-se principial şi compunerea conducerii Băncii.

2. Se aprobă un ajutor de 20.000 lei D-rei Gherman şi d-lui Ursulescu, studenţi în anul IV la Facultatea de Silvicultură.

3. D-l preşedinte St. Rodoteatu dă citire proectului de buget pe 1945 care include la venituri şi cheltuieli 8.820.000 lei. Comitetul aprobă proectul de buget, ţinându-se seama de specificările făcute în raportul cenzorilor.

4. D-l preşedinte St. Rodoteatu dă citire memoriului adresat d-lui Ministru al Agricutlurii şi Domeniilor în legătură cu majorarea chiriei localului închiriat CAPS-ului, cerându-se să se aprobe încheerea unui contract la suma de 10.000.000 lei, sau se prevadă o subvenţie echivalentă, faţă de chiria derizorie pe care o plăteşte CAPS-ul Societăţii.

5. D-l Sprangate citeşte raportul cenzorilor asupra verificării gestiunii Societăţii pe anul 1944.

p. *Preşedinte*, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL

al Adunării extraordinare din ziua de 14 Septembrie 1945, a membrilor Societății „Progresul Silvic" din București

Ședința se deschide la orele 18, în sala de festivități a Societății „Progresul Silvic", din Bd. Tache Ionescu Nr. 31.

Prezidează d. Decan C. C. Georgescu, președintele Societății la Ordinea de zi fiind:

a) Congresul A.G.I.R. (pregătirea lucrărilor și participarea membrilor Societății „Progresul Silvic").

b) Ajutorarea Orfanilor de răsboiu.

c) Comunicări — diverse.

d) Primirea festivă în sânul Societății „Progresul Silvic" a delegației economice forestiere a U. R. S. S.

D-l Decan C. C. Georgescu, Președintele Societății, deschide ședința, printr'o scurtă expunere a situației corpului silvic în ansamblul problemelor economice și profesionale ce se pun, făcând apel la toate energiile pentru încadrarea în efortul general de redresare a țării, pe făgașul democrației.

1. Intrându-se în ordinea de zi, d-l președinte C. C. Georgescu citește apelul Comitetului de inițiativă din A.G.I.R., din care fac parte și delegații Societății „Progresul Silvic", pentru ajutorarea orfanilor de răsboiu. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: M. Burculeț, Ioan Zeicu, V. Lissievici și Președinte C. C. Georgescu, Adunarea hotărăște principial:

asocierea generală a membrilor Societății la opera de ajutorare, contribuția plătindu-se lunar și calculându-se procentual din salariu.

Asupra modalităților de vărsare și a celorlalte detalii se dă mandat Comitetului Societății.

D-l președinte C. Georgescu anunță subscrierea de către d-l Consilier M. Boldur a unei sume de 50.000 lei pentru fondul de ajutorare.

La propunerea d-lui președinte C. C. Georgescu, Adunarea deleagă pentru Adunarea extraordinară convocată de A. G. I. R., pentru ajutorarea orfanilor, pe d-nii: C. Rachieru, Secretarul general al M. A. D. și Vice-președinte al Societății, Ștefan Predescu, Secretarul general al Societății și Mihai Boldur, membru Consilier.

2. Domnul Președinte C. C. Georgescu dă cuvântul d-lui inginer Blitz, delegatul A.G.I.R.-ului. D-sa face o expunere în fața Adunării, referitoare la Congresul A.G.I.R., care se va ține anul acesta între 14—17 Octombrie subliniind însemnătatea acestui Congres, rolul participanților în general și al membrilor Societății „Progresul Silvic" în special, planul de organizare și programul Congresului. D-sa încheie făcând un apel la o cât mai largă participare activă a inginerilor silvici la lucrările Congresului. Mai aduc precizări în legătură cu programul, participarea, depunerea lucrărilor ș. a. d-nii: I. Zeicu, C. Rachieru și președinte C. C. Georgescu.

Comunicări — diverse: D-l *V. Lissievici* comunică Adunării reluarea în cadrul A.R.L.U.S.-ului a ședințelor subsecției „Silvicultură", din cadrul secției Științe Aplicate, luni 17 Septembrie făcându-se prezentarea de către d. inginer I. Lupe a lucrării lui Bodrov, despre perdelele de protesție.

D-l președinte C. C. Georgescu comunică Adunării înființarea Editurii de Stat, făcând un apel la membrii Societății, pentru prezentarea de lucrări cu caracter practic, pentru uzul corpului silvic superior, mediu și inferior. Până în prezent se află sub tipar traducerea făcută de d. inginer St. Rubțov, din limba rusă, a: *„Normativei pentru exploatările forestiere"*.

După o suspendare de 10 minute a ședinței, se deschide ședința festivă de recepție la Societatea „Progresul Silvic", a delegației economice forestiere U. R. S. S. în persoana domnilor: d. Anatolie Finogenov, președintele delegației și d. Inginer silvic Neaum Lurie, absolvent al Academiei forestiere din Leningrad.

D-l președinte C. C. Georgescu expune lucrărilor cari au dus la semnarea tratatului comercial forestier cu U.R.S.S., la a cărei perfectare au contribuit, cu competență și înțelegere d. Anatolie Finogenov și d. inginer silvic Naum Lurie.

Societatea „Progresul Silvic" folosește acest prilej pentru strângerea legăturilor directe cu lumea științifică silvică din U.R.S.S., ca o întregire a legăturilor comerciale oficiale.

D-l Secretar General al M. A. O., *C. Rachieru,* aduce salutul d-lor miniștri dela Departamentul Agriculturii și Domeniilor, C. Agiu și Romulus Zăroni distinșilor oaspeți ai Societății „Progresul Silvic" și urarea de continuarea colaborării între U.R.S.S. și România, în același spirit de sinceritate și înțelegere.

D-l *Gr. Colpacci,* Administratorul C.A.P.S.-ului, ca fiind unul din semnatarii tratatului alături de d. Decan C. C. Georgescu, din partea țării noastre, aduce mulțumiri delegației sovietice pentru spiritul de înțelegere cu care au urmat tratativele, elogiind pe d-nii: Anatolie Finogenov și inginer silvic Naum Lurie, ca figuri reprezentative ale economiei forestiere sovietice. D-sa închee cu urări pentru Armata Roșie, pentru alianța Ruso-Română și pentru animatorul întregii vieți a marii noastre alianțe: *Generalissimul Stalin.*

D-l *Ștefan Predescu,* Secretarul General al Societății „Progresul Silvic" aduce salutul din partea Societății, remarcând că aceasta e prima luare de contact direct a Societății noastre cu lumea silvicultorilor din U. R. S. S. In numele Consiliului de Administrație al Societății, propune proclamarea ca *membru de onoare* a d-lui Anatolie Finogenov, și ca *membru corespondent* al Societății, pe d. inginer silvic, *Naum Lurie.* (Adunarea aclamă cu vii aplauze).

D-l Președinte C. C. Georgescu felicită pe d. ing. Naum Lurie, personal, punându-i pe piept insigna Societății „Progresul Silvic".

D-l Inginer silvic *Naum Lurie,* mulțumește cordial pentru cinstea arătată, atât din partea d-sale, cât și din partea d-lui Anatolie Finogenov, a cărui absență o scuză din motive de sănătate. D-sa urează ca acest gest simbolic, care încununează actul comercial încheiat, să fie continuat printr'o strânsă legătură între intelectualitatea forestieră română și sovietică.

D-l Președinte C. C. Georgescu mulțumește d-lor An. Filogenov și inginer Naum Lurie pentru acceptarea onoarei de a fi membri ai Societății „Progresul Silvic".

Ședința se ridică la orele 20 și 30 minute.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) *Șt. Predescu*

† Ing. Cons. Silvic

N. GH. TEODORESCU

Fost administrator al C.A.P.S.
și efor al Fondului Bisericesc

Corpul Silvic și Instituțiile pădurărești se cernesc iară: dela o vreme faptul se repetă cam des și ni se răresc rândurile.

Cade un stejar mândru, nu atât prin vigoare, cât prin caracterul inflexibil și poezia din suflet a acestui cântăreț, iubitor al naturei și patriot din convingere.

Pentru familia sa, e o adevărată tragedie: trei inși, toți slujitori ai codrului, se sting la interval destul de scurt, văduvind Corpul nostru de energii și speranțe. După emeritul *Andrei Ionescu*, fost Secretar General al A.G.I.R.-ului și al Consiliului Technic, a urmat Inginerul *Petre Cafegiu;* iar acum trece în viața de dincolo de moarte: *Nicu Teodorescu*, o figură a breslașilor pădurei; mai adăugând și pe eroul de răsboi: ofițerul *Cuțic*, soțul unicei sale fiice.

Ialomițean, născut la 1888, în com. Iazul, absolvent al Liceului din Brăila, pepinieră de strălucite inteligențe și valori reale, prin 1907 a intrat în Școala Superioară Silvică dela Brănești, pe care absolvind-o ca șef de promoție, rămâne în Minister, la Serviciul ridicărilor în plan și plantații.

Ca etape mai principale în carieră, regretatul Teodorescu a fost: Șef la Ocolul Dolhasca, apoi iar în Minister, în 1914 trece Șef la Ocolul Leordeni, unde se şi căsătoreşte; venind războiul se evacuează cu ai săi în Moldova, găsindu-l Şef de Ocol la Coşula Botoşani, de unde revine la Slăveşti-Teleorman. La Sighetul Marmaţiei e Subdirector şi director regional, în Ardealul de Nord.

In Capitala Moldovei Iaşul „Oraşul amintirilor", e nu numai Insp. de Control şi apoi Director al Regionalei Silvice, sau Şef al Inspectoratului, ci un animator, activând în cadrul „A. M. I." şi al Cercului regional „AGIR-Moldova"; casa ospitalieră, spirit de camaraderie şi emulaţie, — ca Şef dovedind mult tact, energie şi exemplul ţinutei proprii, corectă şi în viaţa sa familiară „model" şi pe tărâmul vieţii social-culturale.

In ultimii ani Consilierul silvic Nicu Teodorescu a fost Efor al Fondului Religionar Ortodox din Bucovina, Administrator al Casei Pădurilor, din care post a demisionat şi iar Efor la Fondul Bisericesc, până în clipa decesului surprinzător.

A activat intens în cadrul Direcţiunei Silvice la controlul general, pentru Inspectoratul Bucureşti, îndeosebi; precum şi la controlul Invăţământului silvic mediu şi inferior, fiind bine apreciat de Conducătorii cu cari a colaborat şi de conduşii pe cari i-a îndrumat, la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor, precum şi la Fondul Bucovinean.

Durerile mari se tac, vorbele părând să insulte maiestatea morţii.

Şi totuşi sufletele simt nevoia compasiunii, împărtăşirea prin graiu şi slove, alinătoare a durerii.

In familiile Teodorescu, Cafegiu şi Ionescu, atât de crunt lovite, semincerii au căzut, doborîţi de vânt şi vitregii omeneşti.

Rămân în urmă: vlăstarele plăpânde, micuţii copilaşi, asemeni mugurilor şi puieţilor ce se ridică sfielnici, precum şi umbrele cernite ale unei umbre, fiinţele dotate cu fina sensibilitate feminină şi mai slabă rezistenţă pentru prea durele lovituri ale vieţii.

Noi spre ele privim cutremuraţi, plângându-le, odată cu cei dragi ce nu mai sunt.

Din partea camarazilor dela Direcţiunea Silvică, P. P. J. şi C. A. P. S., reprezentând în acelaş timp prin delegaţie şi veterana noastră Societate ştiinţifică şi profesională „Progresul Silvic", ne împlinim o datorie moral — afectivă prin acest necrolog, ce va să fie un pios „omagiu post-mortem", unui apreciat technician, bun şef, drept şi loial camarad, calităţi ce ni l-au apropiat, conlucrând la Iaşi, sub directivele sale, pierderea lui prematură văduvindu-ne Corpul de o vie inteligenţă şi frumos caracter, mai rar îmbinate armonic, şi tocmai de aceia mai preţuite.

Pierdem în Eforul Consilier Nicu Teodorescu, pe omul sobru, întreg, cu atitudini ferme, de curaj şi de rară eleganţă şi distincţie.

Cuvântul nostru de adio — fie o palidă consolare celor ce-i supravieţuiesc, frânţi de durerea la care, pe lângă familiile înrudite, se integrează sufletul colectiv al familiei pădurăreşti.

Dumnezeu ni-l odihnească în pace, rânduit în ceata drepţilor aleşi, veşnicindu-i aducerea aminte!

Ing. Cezar Cristea

A plecat încă unul dintre noi, unul dintre cei mai sinceri şi mai buni, creiându-se un nou gol în cadrele corpului inginerilor silvici.

Abea în a. c. a fost avansat la gradul de inspector silvic, deschizându-i-se larg porţile validării în cadrele serviciului, când cruda soartă l-a răpit din mijlocul nostru, rupându-i pe neaşteptate firul carierei sale.

Om blajin, disciplinat, modest, conştiincios şi foarte silitor, ne-a îndreptăţit la speranţele unei perfecte colaborări în serviciu, şi la o camaraderie sinceră în afară de serviciu.

†

NIŢESCU V. CONSTANTIN

Inginer Inspector Silvic

I-a fost dat de soartă colegului nostru C. Niţescu, de când a fost transferat la Direcţia silvică Arad, să îndure repetate încercări, cari i-au sdruncinat organismul, în aparenţă atât de robust, încât ne părea că va putea rezista ca şi un falnic stejar şi vijeliei celei mai puternice.

I s'a rezervat în cadrul Direcţiei silvice Arad un rol important, dar din cauza repetatelor îmbolnăviri, abia s'a familiarizat cu mediul cel nou în care a fost transplantat în toamna anului trecut. Era emoţionant când abia putând umbla din cauza suferinţelor, a ţinut să se prezinte personal în cabinetul directorului, scuzându-se în mod vădit jenat, pentru că starea sănătăţii nu-i permite a-şi relua firul preocupărilor oficiale.

Destinul lui a fost însă ca în vârstă de abea 44 ani, să-şi părăsească soţia sa nemângâiată, rudele şi camarazii întristaţi.

Camarade Costică Niţescu, în numele Societăţii Progresul Silvic, şi în numele camarazilor din Direcţia silvică Arad, precum şi în numele Societăţii Vânătorilor Ingineri silvici „A.V.I.S."-Arad, iţi zic un ultim adio, păstrându-ţi amintirea de bun camarad şi funcţionar model.

Dumnezeu să te primească între cei drepţi.

Ing. I. Moga

† ION V. BĂTUCĂ

Inginer subinspector silvic

Subdirector Direcţiei Pădurilor din Eforia Spitalelor Civile.
Născut în anul 1904 — 16.I.
Decedat în ziua de 28 August 1945.

† DUMITRU V. IONESCU

Şeful Ocolului Silvic Baia de Aramă-Mehedinţi

Fost şef al Ocolului Silvic Teleneşti-Orhei şi al Ocolului Silvic Dorohoi.
Născut în 1903 în com. Amara-Râmnicul Sărat.
Decedat în 10 Iunie 1945 la Baia de Aramă.

† PASCU VICTOR

Inginer inspector general silvic pensionar

Decedat la Arad în ziua de 11 Septemvrie 1945 în vârstă de 64 ani, după o scurtă suferinţă.

† ION I. STĂNESCU

Ing. inspector general silvic

Decedat la Craiova în ziua de 2 Octombrie 1945, în vârstă de 58 ani.

INFORMAŢIUNI

MODUL DE ELIBERARE A PERMISULUI DE VÂNĂTOARE PE ANUL 1945/946

Permisul de vânătoare se eliberează de Inspectorul de vânătoare al judeţului în care solicitatorul are domiciliul legal, pe baza prezentării, fără cerere scrisă, a actelor următoare:

I. Permisul de port-armă vizat pe anul în curs.

II. Recipisa C. E. C. de plata taxei, de lei 5.420 (inclusiv taxa timbrului) depuşi la Contul Nr. 322, la dispoziţiunea Direcţiunei Economiei Vânatului, taxa permis vânătoare, pentru a se evita eventualele erori, s'au imprimat formulare speciale C. E. C. pentru depunerea acestei taxe, cari s'au trimis Inspectoratelor de vânătoare judeţene spre distribuire.

III. Dovada dreptului de a vâna pe terenuri vânătoare, în una din calităţile următoare:

1. Membru al unei Societăţi de vânătoare (se va prezenta chitanţa de plata cotizaţiei pe anul în curs);

2. Proprietar sau arendaş al dreptului de vânătoare al unui teren de vânătoare;

3. Autorizat să vâneze pe un fond de vânătoare, pe baza autorizaţiei scrise a proprietarului sau arendaşului dreptului de vânătoare.

MODUL DE ELIBERARE A PERMISULUI DE PESCUIT IN APELE DE MUNTE PE ANUL 1945/1946

Permisele de Pescuit în Apele de Munte se eliberează de Inspectoratele de vânătoare judeţene, pe baza prezentării, fără cerere scrisă, a actelor următoare:

I. Dovada dreptului de pescuit pe un fond de pescuit, în una din calităţile următoare:

1. Membru al unei Societăţi de pescuit în apele de munte (în acest caz se va prezenta chitanţa de plata cotizaţiei pe anul în curs);

2. Proprietar al unui fond de pescuit în apele de munte, recunoscut de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Direcţiunea Economiei Vânatului;

3. Arendaş al dreptului de pescuit al unui fond de pescuit, conform contractului aprobat de Minister;

4. Autorizat să pescuiască pe un fond de pescuit pe baza autorizaţiei scrise a proprietarului sau a arendaşului dreptului de pescuit.

II. Recipisa C. E. C. de depunerea taxei de lei 700, Contul 323, la dispoziţia Direcţiunei Economiei Vânatului (formulare C. E. C. tipărite special în acest scop, se găsesc la Inspectoratele de vânătoare judeţene).

APEL

Facultatea de Silvicultură din Bucureşti roagă pe cititorii acestei reviste să doneze obiecte pentru colecţia de material didactic a Conferinţei de Vânătoare şi Piscicultură în Apele de Munte.

Facultatea are nevoe îndeosebi de: coarne de cervide, fie cu cranii, fie numai coarne izolate, lepădate; apoi, cranii de cervide, întregi sau numai maxilarul inferior; coarne şi maxilare de capră neagră, colţi şi cranii de mistreţi; arme cu ţevile sparte din cauza încărcăturii prea mari sau a înfundării ţevilor; cranii de orice alte specii de vânat; cornuri de vânătoare, unelte de confecţionat cartuşe de vânătoare; blănuri în stare brută sau lucrată, în fine, orice obiecte care ar putea figura într'un muzeu de vânătoare sau colecţie de material didactic.

Se precizează că nu se urmăreşte a se colecta numai material frumos, pentru decor, ci material apt pentru scop didactic, deci pot fi obiecte uzate sau deteriorate.

Aceste obiecte urmează a fi trimise pe adresa: *Facultatea de Silvicultură, Conferinţa de Vânătoare, Bucureşti, Calea Griviţei Nr. 132.* Pe aceeaşi adresă, urmează a se comunica şi cheltuielile de ambalaj şi transport, spre a fi achitate.

Facultatea ar fi recunoscătoare dacă D-nii directori regionali şi şefi de inspectorate silvice ar binevoi să ia iniţiativa colectării şi expedierii acestor obiecte. S'ar simplifica expedierea şi s'ar reduce cheltuielile.

Deasemenea roagă să se doneze pentru biblioteca Conferinţei de Vânătoare şi Pescuit, colecţii complete sau numai numere izolate din „Revista Vânătorilor" pe anii 1919—1944 inclusiv. Administraţia revistei ne mai având numere de rezervă, singura cale de a ne completa colecţia este aceea de a face apel la cititori. Expedierea se va face pe aceeaşi adresă.

Nădăjduim că acest apel va găsi ecou în sufletele tuturor acelora care poartă interes pregătirii cât mai temeinice în materie de vânătoare a viitorilor ingineri silvici.

INDEMN

Acţiunile întemeiate numai pe raţiune nu dau randamentul aşteptat, dacă nu sunt ajutate şi de pasiune. Credinţa, sufletul formează un motiv de mare importanţă.

In materie de pregătire profesională în domeniul vânătoarei şi pisciculturii în apele de munte, pe lângă partea teoretică este nevoe şi de practică, în măsură mult mai mare decât la o bună parte a altor materii de Şcoală.

Complectarea pregătirii practice trebuie făcută pe teren. Studenţii Facultăţii de Silvicultură au fost sfătuiţi să folosească prilejul vacanţelor pentru a vâna sau a pescui în timpul corespunzător legal după calendarul acestor îndeletniciri. Dar neavând arme şi nici teren la dispoziţie, ci numai permisul de vânătoare, ne adresăm pe această cale d-lor Şefi de Ocoale şi Societăţilor „AVIS" să uşureze practicarea vânătoarei tinerilor silvicultori, invitându-i la vânătorile organizate, împrumutându-le arme etc. etc.

In străinătate pregătirea teoretică în Şcolile de Silvicultură e asemănătoare cu cea dela noi. Spre deosebire însă de situaţia din ţara noastră, acolo tânărul silvicultor ajungând în carieră intră într'un mediu de silvicultori-vânători, mediu în care pregătirea lui vânătorească se desăvârşeşte pe teren practic.

Indemnul nostru e făcut cu scopul creerii acestui mediu prin mijloacele amintite mai sus, lăsând liberă iniţiativa silvicultorilor cu practică vânătorească mai veche să îndrumeze primii paşi ai tinerilor silvicultori, având ca lozincă: „în fiecare silvicultor se ascunde un perfect vânător".

C. V.

Ştiri vânătoreşti — Mişcare în personal — Ştiri diverse.

— Prin Decizia Ministerială Jl. Nr. 5.214 din 16 Iunie 1945, s'a oprit vânarea potârnichilor, pe anul 1945, în întreg teritoriul judeţului Roman.

— Idem prin Decizia Ministerială Jl. nr. 4.419/945, pe întreg teritoriul judeţului Tutova.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.176 din 29 Iunie 1945, D-l Ing. Ion Chirvăsuţă, a fost numit Inspector de vânătoare, onorific, al Plăşii R. Vâlcea, în locul D-lui Const. Zavricescu.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.246 din 9 Iulie 1945, D-l Ing. Teo Vidinivschi, Inspector Silvic din cadrul particular, a fost numit Inspector de vânătoare onorific al judeţului Baia, în locul D-lui Gh. Butnaru, a cărui delegaţie încetează.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.440 din 2 August 1945, au fost numiţi Inspectori de vânătoare de Plasă D-nii:

Ing. Silvic Popovici, pentru Plasa Iara (Turda) în locul D-lui Octavian Bică.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.018 din 8 Iunie 1945, D-l Ing. Anton Levitschi, a fost numit Inspector de vânătoare al Plăşii Peşteana-Jiu (Gorj), în locul D-lui Ing. Nicolae Micu.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.331 din 24 Iulie 1945, s'au majorat premiile cari se acordă descoperitorilor sau denunţătorilor cazurilor de infracţiuni la Legea Vânatului şi Legea Pescuitului în Apele de Munte, după cum urmează:

Lei 20.000 (douăzeci mii), pentru descoperirea — denunţarea, fiecărui caz de ucidere ilegală a cerbului (mascul sau femelă);

Lei 15.000 (cincisprezece mii), pentru descoperirea — denunţarea fiecărui caz de ucidere ilegală a caprei negre (mascul sau femelă);

Lei 6.000 (şase mii), pentru descoperirea — denunţarea fiecărui caz de ucidere ilegală a dropiei (mascul sau femelă);

Lei 6.000 (şase mii), pentru pescuitul ilegal a unei lostriţe.

Dacă descoperirea — denunţul priveşte vânătoarea ilegală a mai multor exemplare din speciile sus arătate, premiul se multiplică cu numărul corespunzător.

Acordarea acestor premii se face în condiţiunile prevăzute în Decizia Ministerială rN. 7.356/942, publicată în Monitorul Oficial Nr. 117 din 22 Mai 1942.

— Prin Decizia Ministerială Nr. 2.332 din 24 Iulie 1945, s'a majorat la lei 4.000 (patru mii) premiul instituit pentru uciderea fiecărui lup.

Acest premiu se va acorda cu îndeplinirea formalităţilor prevăzute în Decizia Ministerială Nr. 2.645/941, publicată în Monitorul Oficial Nr. 59/941.

— Mon. Of. Nr. 123 din 2 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. prin care se institue noua Comisie pentru purificarea administraţiei M. A. D. Comisia este prezidată de d. prof. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură.

— Idem detaşarea d-lui ing. subinsp. silvic Popescu-Zeletin Ion dela Direcţia Silvică la Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării.

— Mon. Of. Nr. 124 din 4 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.422/945 de confirmarea înaintării următorilor ingineri silvici dela ICEF: în gradul de ing. inspector silvic: Carra Nicolae şi

Bălănică Teodor; în gradul de ing. subinspector silvic: Toma Gavril, Mircea Romulus, Vintilă Eugen, Ene Mircea şi Mateescu Ion.

— Mon. Of. Nr. 128 din 6 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.097/945 de transferarea d-lui ing. insp. silvic Frăţilă Virgil, şef al serv. silv. jud. Braşov ca inspector de control al unităţilor silvice din judeţele Trei Scaune şi Odorhei şi d-lui ing. insp. silvic Dârlău Ion din Centrul Direcţiei Silvice, ca Şef al Serv. Silvic jud. Braşov.

— Mon. Of. Nr. 130 din 11.I.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 18.077/945 prin care se stabileşte că darea în arendă sau valorificarea sub orice altă formă a dreptului de vânătoare din pădurile Statului, aparţinând Oc. Silv. C.A.P.S.: Calafat, Pucioasa, Ploieşti, Radna, Fântânele şi Centrul de Exploatare Caşin, se va face de C.A.P.S. — Ocoalele Silvice C.A.P.S. mai sus menţionate au fost desemnate cu Dec. M.A.D. Nr. 12.670/945 publicată în Mon. Of. Nr. 107 din 15.V. 1945 spre a servi pentru practica studenţilor Facultăţii de Silvicultură din Bucureşti.

— Mon. Of. Nr. 140 din 23.VI.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 19.390/945 prin care se repartizează D-l Ing. Şef Silv. Stângă I. ca şef al Oc. Silv. Sineşti.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 20.543/945 prin care D-l Ing. Insp. G-l Silvic Emanoil C. Subdir. Dir. Com. CAPS. se deleagă pe lângă Ministerul de Industrie şi Comerţ, pentru a lucra la Oficiul lemnului de lucru.

— Idem Dec. Adm. CAPS. Nr. 19.650/1945 prin care D-l Ing. Subinsp. Silv. Profir C. din Centrala Dir. Reg. Constanţa se transferă la cerere în Centrala Dir. Reg. Craiova.

— Mon. Of. Nr. 141 din 26.VI.945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.130/945 de reprimire în serviciul Statului a următorilor ingineri silvici în cadrele Dir. Reg. Silvice Bistriţa:

Ing. Şef Silv. Persecă M., Ing. Subinsp. Silv. Fixek E., Ing. Şef Silv. Csizek L., Ing. Şef Silv. Sofalvy St.. Ing. Şef Silv. Gondos E., Ing. Şef Silv. Decei O., Ing. Şef Silv. Silaghi C., Ing. Subinsp. Silv. Rubţov St.

— Mon. Of. Nr. 145 din 30.VI.945 publică tablourile posturilor vacante în Centrala ICEF. şi serviciile exterioare ICEF.

— Mon. Of. Nr. 147 din 8.VII.945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.157/945 prin care se reînfiinţează şcoala de brigadieri silvici din Com. Gurghiu Jud. Mureş, cursurile predându-se în limba română. Decizia prevede ca pentru elevii cari vor voi să cunoască limba maghiară va funcţiona în cadrul şcolii un profesor pentru această limbă. Elevii anului II dela Şcoala de Brigadieri Silvici Petreşti-Alba vor trece cu începere dela 1.IX.1945 la Şcoala de Brigadieri Silvici Gurghiu, împreună cu personalul şi întreg inventarul şcolii.

— Mon. Of. Nr. 148 din 11.VII.945 publică Dec. M. A. N. Nr. 2.165/945 prin care se transferă în interes de serviciu următorii: D-l Ing. Şef Silv. Kersching V. din Dir. P. P. J. ca şef al Oc. Silv. Covasna şi D-l Ing. Şef Silv. Popovici Ilulian, dela Oc. Silv. Abrud ca Şef al Oc. Silv. Tg. Secuesc.

— Mon. Of. Nr. 150 din 5.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.080/945 prin taşează dela ICEF la Oficiul lemnului care D-l Ing. Silv. Trifăenscu At. se dede lucru, Min. Ind. şi Com., pe intervalul 1.VII—30.IX.945.

— Mon. Of. Nr. 156 din 12.VII.945 publică Decretul Regal Nr. 2.099 din 2.VII. 1945 prin care se numesc în serviciul CAPS. cu gradul de Ing. Silvic stagiar, următorii:

Rusu Gr. Ioan, Grigoraş D. Ştefan, Oprişiu I. Remus, Dorin C. Tudor, Popovici A. Traian, Bălan Eftimie, Moraru Teodor, Crinu Jean, Ionescu R. Faustin, Ionescu R. Petre, Roşca D. Eugen, Bârcă R. Ioan, Comes I. Viorel, Mărgineanu I. Octavian.

— Idem, publică Dec. M. A. D. Nr. 1.727/945 prin care se aprobă Statutul pentru gospodărirea Ocoalelor Silvice Experimentale — Didactice I. C. E. F., prevăzându-se următoarele:

1) Facultatea de Silvicultură să înainteze până la 1 Decembrie al fiecărui an deziderațele sale cu privire la lucrările de programat; 2) Consiliul Institutului se va completa cu Decanul Facultăţii de Silvicultură pentru discutarea proectelor de program de lucru şi al budgetului I.C.E.F., în părţile ce privesc raporturile cu Facultatea de Silvicultură; 3) Programele definitive vor fi comunicate şi Facultăţii de Silvicultură spre a le folosi la adaptarea lucrărilor cu caracter didactic; 4) Facultatea de Silvicultură va înaintea trimestrial I.C.E.F.-ului programul lucrărilor de aplicaţiuni, iar în luna Maiu (sau Iunie) programul lucrărilor practice de vară. 5) Direcţia I.C.E.F. va prevedea după posibilităţi la construirea de cămine în cuprinsul ocoalelor experimentale-didactice.

— Idem publică Dec. M. A. D. Nr. 2.266/945 prin care se numesc D-nii: Ing. Insp. G-ral Constantin Rachieru ca Administrator al C.A.P.S.-ului în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Alex. Bratu care trece la controlul general C.A.P.S., menţinându-se delegaţia de Secretar General al Sectorului Forestier din M. A. D. dată D-lui Ing. Insp. G-ral Rachieru Constantin.

D-l Ing. Insp. Silv. Grigore Colpacci se numeşte subadministrat al C. A. P. S.-ului în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Valer Popovici, trecut la Comitetul de Direcţie C.A.P.S., şi se deleagă ca Administrator al Casei Pădurilor pe timpul cât durează mandatul de Secretar General al D-lui Ing. Insp. G-l Constantin Rachieru.

Cu aceeaşi Decizie se deleagă: D-l Ing. Cons. Silv. Popovici V. în Comitetul de Dir. C.A.P.S. în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Nedelcovici At., care trece la Controlul General C.A.P.S.; D-l Ing. Cons. Silv. Dăscălescu I. din Dir. Technică C.A.P.S. în Comitetul de Dir. în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Rodoteatu Sterie, care trece la Controlul General CAPS. D-l Ing. Cons. Silv. Luţescu I. dela Controlul General CAPS. ca subadministrator al CAPS.-ului, D-l Ing. Insp. G-l Silv. Georgescu V. ca Director al Dir. Ad-tive în locul D-lui Bozdoc D. care trece la Controlul General CAPS.; D-l Ing. Insp. G-l Silv. Paladian I. la conducerea Dir. Comerciale CAPS. în locul D-l Cons. Silv. Atanasescu Anton, care trece la Controlul General CAPS.

— Mon. Of. Nr. 157 din 14.VII.1945 publică Dec. Adm. CAPS. Nr. 62.193/945 prin care D-l Ing. Silv. Pokoi E. dela Centrul Bădeni-Arnota se transferă la cerere în Centrala CAPS. Dir. Technică. Idem de prelungirea detaşării D-lui Ing Şef Silv. Agavriloaei T. din Centrala Dir. Reg. Arad în Centrala Dir. Reg Piteşti, până la 1.I.1946.

— Mon. Of. Nr. 159 din 17.VII.945 publică Dec. Min. Nr. 27.544/945 prin care D-l Ing. Subinsp. Silv. Caloianu D. I. din Centrala Dir. Reg. Silv. Craiova, se transferă în Centrala Dir. Reg Silv. Iaşi.

— Mon. Of. Nr. 160 din 19.VII.945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.292/945 prin care se transferă următorii:

D-l ing. insp. silv. Diaconescu C. dela Oc. Silv. Beiuş-Nord, în calitate de şef al Serv. Silv. Jud. Bihor şi girant al Oc. P. P. J. Corabia;

D-l ing. şef silv. Mutică C., dela Oc. Silv. Dumbrăveni-Tr. Mică în calitate de şef al Oc. Silv. P. P. J. Mircurea Ciuc şi girant al Serv. Silv. Jud. Ciuc;

D-l ing. şef silv. Logofătu A., rămas disponibil prin desfiinţarea Oc. Silv. Călăţele-Cluj, în calitate de şef al Oc. Silv. Sân Martin-Ciuc;

D-l ing. subinsp. silv. Ştefănescu O. dela Oc. Silv. Câmpeni-Turda, în calitate de şef al Oc. Silv. Gheorghieni-Ciuc;

D-l ing. şef silv. Vlaheli I. dela Dir P. P. J. în calitate de şef al Oc. Silvic Corund şi girant al Serv. Silv. Jud. Odorheiu şi al Ocoalelor Silvice I. Gh. Duca şi Odorhei;

D-l ing. subinsp. silv. Chibeleanu A. dela Inspectoratul Silvic-Sibiu, în calitate de şef al Serv. Silv. Jud. Mureş şi girant al Ocoalelor Silvice P. P. J. Tg Mureş şi Sovata;

D-l ing. subinsp. silv. Urzică P., dela Insp. Silv. Bucureşti, în calitate de şef al Oc. Silv. Topliţa-Mureş;

D-l ing. şef silv. Zamfir I. dela Oc. Silvic Săcele-Braşov în calitate de şef al Oc. Silv. şi girant al Serv. Silv. Zalău şi al Oc. Silv. Cehul Silvaniei;

D-l ing. silv. Nistor C. dela Oc. Silv. Aiud-Alba în calitate de şef al Oc. Silv şi girant al Serv. Silv. Jud. Satu-Mare.

D-l ing. subinsp. silv. Popovici R., dela Dir. Silvică, în calitate de şef al Oc. silv. Negreşti-Satu Mare;

D-l ing. şef silv. Fosti I., dela Serv. Silv. Jud. Tecuci, în calitate de şef al Serv. Silv. Jud. Someş şi girant al Oc. Silv. P. P. J.-Dej;

D-l ing. subinsp. silv. Popovici I. dela Oc. Silv. Hălmagiu-Arad, în calitate de şef al Oc. Silv. P. P. J. Sighet şi girant al Serv. Silv. Jud. Maramureş;

D-l ing. silv. Proorocu D. dela Şcoala de Brigadieri Silvici-Petreşti Alba, în calitate de şef al Oc. Silv. Vişeul de Sus şi girant al Oc. Silv. Dragomireşti.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2.237/945 prin care d-l ing. subinsp. silv. Bozdog Pavel din Centrala Dir. Silvice se transferă ca şef al Serv. Silv. Jud. Turda.

— Mon. Of. Nr. 168 din 27.VII.945 publică Decretul Regal Nr. 2.285/945 prin care D-l Insp. G-l Silvic Constantin Rachieru se numeşte pe data de 11.VII 1945 în funcţiunea de Ad-tor al Casei Pădurilor Statului, în locul D-lui Ing. Cons. Silvic Alex. Bratu, a cărui delegaţie încetează.

— Idem, Decretul Regal Nr. 2.286/945. prin care se numeşte la aceiaşi dată D-l Ing. Insp. Silv. Grigore Colpacci, ca subadministrator al CAPS.-ului, în locul D-lui Ing. Cons. Silv. V. Popovici, delegându-se ca ad-tor al CAPS.-ului, pe tot timpul cât durează mandatul de Secretar General al D-lui Ing. Insp. G-l C. Rachieru.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 27.490/945 prin care se transformă pedeapsa de punere în disponibilitate pe cinci ani a D-lui Ing. Şef silv. Bivol Vl. în transferare disciplinară, reprimindu-se în serviciul CAPS.-ului cu gradul de inginer subinsp. silvic la Centrala Dir. Reg. Lugoj.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.589/945 prin care D-l Ing. Insp. Silv. Vişan Traian din ad-ţia centrală CAPS. se deleagă a exercita atribuţiunile de subdirector al Dir. Com. CAPS. în locul D-lui Ing. Insp. G-l Silv. Emanuil C. detaşat la Min. Ind. şi Com.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.064/945 şi Nr. 30.066/945 prin care se transferă în interesul serviciul următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Vulpe Filip dela Oc. Silv. Căiuţi în Centrala Dir. Craiova — Serv. Technic;

D-l ing. şef silv. Nemiş Doru dela Oc. Silv. Creţeşti ca şef al Oc. Căiuţi;

D-l ing. subinsp. silv. Belcea Traian dela Oc. Silv. Gilău ca şef al Oc. Silv. Albac;

D-l ing. silv. Pasenco V. P. dela Fabrica Valea Ierii ca şef al Oc. Gilău;

D-l ing. şef silv. Samoilescu Ioan dela Oc. Silv. Butoiu, ca şef al Oc. Silv. Câmpul Cetăţii;

D-l ing. silv. Budiu Emil dela Oc. silv. Sâibca ca şef al Oc. Borleşti;

D-l ing. şef silv. Cerbu Anatolie, dela Oc. Dobreşti ca şef al Oc. Lăpuşna;

D-l ing. insp. silv. Chiculiţă C. din Centrala Dir. Cluj ca şef al fabricei Vişeu;

D-l ing. subinsp. silv. Cartas Const. dela Oc. Silv. Sebeş Moneasa ca şef al Ocolului Butoiu.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.587/945 prin care se transferă în interes de serviciu d-l Ing. Cons. Silv. Caragea N., dela conducerea Dir. Reg. Piteşti, în Centrala Adm. CAPS., delegându-se cu girarea conducerii Piteşti D-l Ing. Insp. G-l Silv. Ionescu D. Constantin, actual subdirector al Dir. Piteşti.

— Idem. Dec. Adm. CAPS. 30.331/945 prin care se detaşează în interesul serviciului d-l Ing. suinsp. silv. Vaniş L., dela Dir. Bucureşti în Centrala CAPS., la serviciului lemnului de foc.

— Mon. Of. Nr. 176 din 6.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.358/945 prin care se transferă următorii: d-l Ing. subinsp. silv. Dan T. din Centrala Dir. P. P. J. ca şef al Oc. silv. Tinca-Bihor şi d-l Iancu N. ing. silv. dela Oc. silv. Beiuş la Oc. silv. Abrud în calitate de şef şi girant al Oc. silv. Câmpeni-Turda.

— Idem, se însărcinează cu girarea următoarelor ocoale:

D-l ing. insp. silv. Diaconescu Constantin, şeful serv. silv. jud. Bihor cu girarea oc. silv. Alejd-Bihor;

D-l Protopopescu Caton, ing. insp. silv., şeful serv. silv. Alba cu girarea Oc. silv. Aiud-Alba;

D-l ing. insp. silv. Crăiţaru Ion, şeful oc. silv. Sibiu cu girarea Ocolului Sălişte-Sibiu;

D-l ing. şef silv. Vintilescu N., şeful oc. Mediaş cu girarea Oc. Dumbrăveni;

D-l ing. şef silv. Vlaicu D., şeful serv. silv. Jud. Mehedinţi cu girarea Ocolului silv. Baia de Aramă;

D-l ing. şef silv. Popescu Aurel, şeful serv. silv. jud. Neamţ, cu girarea Oc. Bicaz-Neamţ;

D-l ing. şef silv. Leon Gh., şeful serv. silv. Câmpulung Bucovina cu girarea Oc. silv. V. Dornei;

D-l ing. silv. Miron Virgil şeful oc. silv. Argeş cu girarea Oc. silvic Titeşti-Argeş;

D-l ing. şef silv. Romoşanu Bruno şeful oc. silv. Baia de Criş-Hunedoara cu girarea oc. silv. Hălmagiu-Arad.

— Mon. Of. Nr. 173 din 2 August 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.328/945 prin care se desfiinţează oc. silvice Iara şi Călăţele Turda, primul trecând la oc. Huedin iar al doilea la Oc. Gilău-Cluj.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.290/945 prin care se completează comisia pentru numiri, înaintări şi transferări dela I. C. E. F. cu D-l ing. insp. g-l silv. Haralamb At., ca reprezentat al Sindicatului I. C. E. F. (supleant d-l cond. silv. Marisov N.).

— Mon. Of. Nr. 148 din 4.VII.1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 2.159/945 prin care d-l ing. insp. g-l silvic Sandi Mircea din Insp. Silvic Sibiu se deleagă de ministru cu conducerea lucrărilor de ridicări în plan şi amenajări pentru pădurile composesorale şi cele ale comunelor sărace din cuprinsul Ardealului.

In această calitate d-sa îşi va putea

asocia atât ingineri din serviciul Statului, cât şi ingineri particulari, formând echipe de lucru sub controlul şi pe răspunderea d-sale.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 32.581/945 prin care d-l ing. subinsp. silvic Halmageanu A. dela Dir. Reg. Sebeş şi d-l ing. subinsp. silvic Mihăilescu M. dela Dir. Reg. Bacău, se transferă unul în locul celuilalt, primul în interes de serviciu al doilea la cerere.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 31.455/945 prin care se ridică suspendarea din serviciu a d-lui ing. subinsp. silv. Nahlik Alfred dela Oc. Silvic Prahova, cu dec. Nr. 32.581/945 transferându-se în interesul serviciului la conducerea Oc. Silv. Lugoj.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. prin care d-na ing. şef silvic Gruescu Aurora, din Administraţia centrală CAPS se detasează în interesul serviciului la fabricile Ucea din jud. Făgăraş.

— Iedm Dec. Nr. 31.453/945 prin care se transferă în interesul serviciului urtorii:

D-l ing. insp. silv. Lazăr Vasile, dela Oc. silv. Vălenii de Munte în Centrala Dir. Reg. Bucureşti.

— Iedem se transferă la cerere d-l ing. şef silvic Dalametra Gh., dela Oc. silv. Casimcea la Oc. silv. Cerna-Vodă.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Manoliu T., dela Oc. silv. Vălenii de Munte, se numeşte titular al Oc. silvic Vălenii de Munte.

— Idem d-l ing. insp. silv. Giuncu V., insp. de control regional din Dir. Constanţa, se deleagă cu girarea Oc. silv. Casimcea.

— Mon. Of. Nr. 190 din 22.VIII.1945 publică Dec. Min. Nr. 2.421/945 prin care d-l ing. subinsp. silv. Mihai Vasile din centrul Dir. Silvice se transferă în interes de serviciu în calitate de şef al Serv. silvic jud. Odorhei şi girant al Oc. silvic P. P. J. Odorhei.

— Idem Dec. Min. Nr. 2.464/945 prin care d-l ing. silv. stg. Gheorghiu I. M., se transferă la cerere dela Serv. silv. jud. Muscel la Serv. silv. jud. Tecuci, delegându-se cu conducerea acelui serviciu.

— Mon. Of. Nr. 194 din 28.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.483/945 prin care d-nii: ing. subinsp. silvic Georgescu Al., din Dir. Silvică şi ing. insp. silvic Paraschivescu A., dela Insp. Sibiu sunt transferaţi în interes de serviciu la Insp. Focşani cu atribuţiuni de inspectori de control.

— Mon. Of. Nr. 195 din 29.VIII.1945 publică Decretul Regal Nr. 2.532/1945 prin care d-nii Popovici V. şi Dăscălescu I., ing. consilieri silvici sunt numiţi membri în Comitetul de Direcţie al CAPS.-ului, pe termen de 4 ani, în locul d-lor Nedelcovici At. şi Rodoteatu St., ing. cons. silvici, ale căror mandate încetează.

— Idem Dec. M. A. D. 34.829/945 prin care d-l ing. subinsp. silv. Fedeleş C-tin se transferă în interesul serviciului ca şef al căii ferate silvice Gurghiu-Ierbuş-Mureş şi şef al depozitului de valorificarea materialelor lemnoase produse în Ocoalele CAPS de pe valea Gurghiului.

— Idem se transferă în interesul serviciului următorii: d-l ing. silv. Marcu Ioan, din Centrala CAPS ca şef al Oc. silv. Isticeu; d-na ing. silv. Oprişiu Maria, dela Oc. silv. Câmpina, ca ajutor la Oc. silvic Câmpul Cetăţii, d-l ing. insp. silv. Tarhon C-tin, din Dir. Reg. Constanţa, în centrala CAPS.; d-l ing. subinsp. silv. Contantinescu I., din centrala Dir. Reg. Cluj, în centrala Dir. Reg. Bacău.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Damian N. se detaşează în interes de serviciu din Centrala Dir. Bucureşti în centrala CAPS.

— Idem d-l ing. silvic Oprişiu Remus se repartizează la Oc. silv. Câmpul Cetăţii.

— Idem se primeşte demisia d-lui ing. şef silvic Frigură D., din serviciul CAPS-ului.

— Idem Dec. Adm. CAPS Nr. 37.257/945 prin care se repartizează în serviciu următorii ing. silvici:

Rusu Gr. I., la fabrica Mănăştur; Grigoraş D. Şt., la Oc. silv. Lipova; Dorin Gh. T., la Comisia de amenajări Buc.; Moraru T., la Oc. Babadag; Bălan E., la Ocolul Casimcea; Popovici A. Tr., la Oc. Vălenii de Munte; Ionescu P., la Oc. Tisău; Roşca Diacenco E., la Oc. Comana, Crinu J., la Oc. Brăneşti; Mărgineanu O., la fabrica Ierbuş; Comes I. V., la Oc. Lăpuşna; Ionescu R. F., la Centrul Anota-Băbeni; Bârcă I. L., la Centrul Caşin.

— Idem Dec. Nr. 37.257/945 prin care se transferă la cerere următorii: d-l ing. şef silv. Petcu Elpidifor, dela Oc. silv. Tg. Ocna în centrala Dir. Bacău şi d-l ing. silv. Petcu Ion, dela Oc. silv. Rusca Montana, la fabrica Caps-Areva.

— Idem d-l ing. silv. Iancov N. se numeşte şef al Oc. silv. Dobreşti.

— Mon. Of. Nr. 200, din 4.IX.1945 publică tabloul cu propunerile la înaintare a inginerilor silvici pe data de 1 Ian. 1946.

— Mon. Of. Nr. 205 din 10.IIX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 38.363/945 prin care d. ing. cons. silv. Popovici V. din comitetul de Dir. CAPS se numeşte în Comitetul de îndrumare pentru administrarea oc. silvice model CAPS.

— Idem Dec. Min. Nr. 39.828/945 prin care d. ing. insp. g-l silvic Ionescu D. C-tin, actual subdirector şi girant al Dir. Reg. Piteşti se numeşte în funcţiunea de director al acestei Direcţiuni.

— Idem Dec. Nr. 38.061/945 prin care se transferă următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Jangoci Eug., la cerere dela fabrica Piatra Neamţ în centrala Dir. Bucureşti;

D-l ing. silvic Nicolaescu M., în interes de serviciu, dela fabrica Piatra Neamţ, ca ajutor la Oc. Vaduri şi

D-l ing. silvic Vintea M. se numeşte şeful fabricei.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2.569/945 prin care se reîncadrează următorii ingineri silvici propuşi de Comisia de epuraţie:

D-l ing. insp. silvic Podeanu D., dela Dir. Buc. şi d-l ing. silv. cl. I. dela Insp. silv. Timişoara.

— Idem dec. Adm. CAPS Nr. 39.054/1945 prin care se detaşează în interes de serviciu pe intervalul 1.IX—30.X.945 următorii:

D-l ing. silv. Pokoi Eug. din centrala CAPS. la C.F.S. Leordina-Poienele de sub Munte din Dir. Cluj;

D-l ing. subinsp. silv. Vulpe F. din Centrala Dir. Craiova la linia Băbeni-Horezu, Dir. Craiova;

D-l ing. subinsp. silv. Iţoaie V., din

Centrala Dir. Cluj la c. f. s. Valea Gurghiului și

D-l ing. Chiriacescu N., din centrala Dir. Pitești la fabrica Sighet, din Dir. Cluj.

— Mon. Of. Nr. 208 din 13.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.637/945 prin care d-l ing. cons. silvic Ivanovici C. dela Dir. Silvică se deleagă cu controlul general al Inspectoratelor silvice București și Constanța, în locul d-lui ing. cons. silvic Teodorescu G. N., decedat.

— Mon. Of. Nr. 205 din 10.IX.1945 publică Dec. M. A. D. prin care d-nii insp. de control general se repartizează a exercita controlul astfel:

D-l ing. cons. silv. Nedelcovici A., șef al Controlului general CAPS și delegațiuni speciale;

D-l ing. cons. silv. Rodoteatu St., la Dir. Reg. Iași;

D-l ing. cons. silv. Pandrea M., la Dir. Constanța;

D-l ing. insp. g-l silv. Roșescu P., la Dir. Bacău;

D-l ing. cons. silv. Bratu Al., la Dir. București;

D-l ing. insp. g-l silv. Alboteanu C-tin, la Dir. Pitești;

D-l ing. cons. silv. Atanasescu A., la Dir. Craiova;

D-l ing. cons. silv. Bozdoc D., la Dir. Sebeș;

D-l ing. insp. g-l silv. Moldoveanu A., la Dir. Cluj;

D-l ing. cons. silv. Caragea N., la Dir. Lugoj;

D-l ing. cons. silv. Niculescu Emil la Dir. Arad;

D-l ing. insp. g-l Constantinecu I. Leu la lucrările speciale fabrici și c. f. s.;

— D-l ing. cons. silv. Calotescu Stelian, la Com. de Armistițiu și lucrări urgente speciale;

D-l ing. insp. g-l silv. Ștefănescu Al., la cultura și amenajarea pădurilor;

D-l ing. cons. silv. Păiș T. la Ad-ția depozitelor CAPS și lucrări speciale;

D-l ing. cons. silv. Tănăsescu P. delegațiuni speciale.

— Mon. Of. Nr. 210 din 15.IX.1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2.665/945 prin care d-l ing. cons. silv. I. Marinescu dela Dir. Silvică se detașează la Insp. silv. București, în calitate de șef al acelui Inspectorat, în locul d-lui ing. cons. silv. Priboianu V., detașat la Controlul General.

— Mon. Of. Nr. 211 din 17.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.662/945 prin care d-l Iacob Marin, inginer insp. silvic, directorul Școalei de Brigadieri silvici Târgoviște, se transferă în interes de serviciu la Insp. București, urmând a fi utilizat la Dir. Silvică Serv. regimului silvic.

— Idem d-l ing. insp. silv. Gh. Răducu se transferă în interes de serviciu dela Insp. silvic București la Șc. de Brig. Silvici Târgoviște, unde va fi utilizat ca profesor.

— Mon. Of. Nr. 213 din 19.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.666/945 prin care d-l ing. insp. silv. Rusu V. din Centrul Insp. Sibiu se detașează până la 31.III.1945 în centrul Dir. CAPS-Cluj, iar d-l ing. subinsp. silv. Imbăruș N. se consideră detașat din Dir. Silvică la Insp. Sibiu.

— Mon. Of. Nr. 214 din 20.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 40.690/945 prin care d-l ing. insp. g-l silv. Ștefănescu Al. se detașează în interesul serviciului din Centrala Dir. Iași în Centrala C.A.P.S., numindu-se la Controlul general al CAPS-ului.

— Idem d-l ing. insp. silv. Pally Emil dela Oc. Cernavodă se transferă în Centrala Dir. Sebeș.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Popescu D. I., se detaşează din Centrala Dir. Piteşti în Centrala C.A.P.S. şi d-l ing. silv. Rusu Ion se transferă în interes de serviciu dela Oc. silv. Babadag ca şef al Oc. Enlişenlia.

— Idem d-l ing. insp. silv. Stănescu N. Şeful serviciului tehnic din Dir. Bacău se numeşte subdirector al acestei Direcţini, în locul d-lui ing. insp. silv. Mayer Ed., care revine la conducerea serviciului administrativ.

— Mon. Of. Nr. 217 din 24.IX.1945 publică Dec. Nr. 2.698/945 pentru concursul de ocuparea celor 90 locuri de ingineri silvici vacante în Dir. P. P. J. şi Dir. Silvică M. A. D., comisiunea pentru numiri şi înaintări completându-se prin aceeaşi Decizie cu d-nii: ing. insp. g-l silv. D. Sburlan, profesor la Facultatea de Silvicultură din Bucureşti şi ing. insp. g-l M. Burculeţ, dela Dir. Silvică, în calitate de secretar.

— Mon. Of. Nr. 219 din 26.IX.1945 publică Dec. Min. Nr. 2.730/945 cuprinzând „normativa" de înaintare a inginerilor silvici".

— Idem Dec. M.A.D. Nr. 43.561/945 prin care se transferă în interes de serviciu d-nii: ing. insp. silv. Dan M., dela conducereaa Oc. Silvic Sebiş-Moneasa, în Centrala Dir. Arad şi d-l ing. subinsp. silv. Cartas C-tin. dela Oc. silvic Butoi ca şef al Oc. Sebiş-Moneasa.

— Idem se revine asupra transferării d-lui ing. şef silvic Samoilescu I. dela Oc. Silv. Butoiu.

— Mon. Of. Nr. 222 din 29.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.764/945 prin care d-l ing. consilier silv. dr. C. Georgescu, decanul Fac. de Silvicultură, se deleagă la conducerea I. C. E. F.-ului, în locul d-lui prof. dr. M. Drăcea a cărui delegaţie încetează.

D-l ing. insp. g-l silvic prof. D. Sburlan se deleagă cu atribuţiuni de Subdirector al ICEF.-ului.

SOCIETATEA INGINERILOR SILVICI „PROGRESUL SILVIC"
BUCUREȘTI III, BD. TAKE IONESCU, 31

PROIECT

PENTRU

MODIFICAREA STATUTELOR

CU

EXPUNEREA DE MOTIVE A COMITETULUI PROVIZORIU

ȘI

CONVOCAREA ADUNĂRII GENERALE

1945
TIPOGRAFIA „BUCOVINA", I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

DOMNULE ŞI IUBITE COLEG,

In conformitate cu art. 21 din Statute, cu onoare vă aducem la cunoştinţă că sunteţi convocat la a 59-a Adunare Generală ordinară, ce se va ţine în ziua de SÂMBĂTĂ 9 IUNIE 1945, la orele 10 dimineaţa, la sediul Societăţii, din Bucureşti, B-dul Tache Ionescu Nr. 31.

Intrucât este posibil ca la ceasta dată să nu se întrunească numărul de membri prezenţi, prevăzut de Statute, adunarea generală se va ţine irevocabil la 24 IUNIE 1945, la acelaşi oră şi în acelaşi loc, cu orice număr de membri prezenţi, fără o nouă convocare.

Adunarea generală este chemată a delibera şi decide asupra următoarei:

ORDINE DE ZI:

1. Darea de seamă a Comitetului Provizoriu, asupra activităţii sale;
2. Raportul cenzorilor asupra gestiunei anului 1944;
3. Aprobarea Bilanţului şi Contului de Venituri şi Cheltueli, încheiat la 31 Decembrie 1944 şi descărcarea conducerii de gestiunea pe 1944;
4. Aprobarea Bugetului pe 1945;
5. Modificarea Statutelor Societăţii;
6. Alegerea Consiliului de Administraţie, potrivit noullor Statute.

DOMNULE ŞI IUBITE COLEG,

Adunarea generală din acest an se ţine sub semnul unor adânci şi evolutive prefaceri sociale şi economice, pe linia marilor principii democratice, iar prin modificarea Statutelor se va decide asupra viitoarei activităţi a societăţii, imprimându-i un ritm mai dinamic.

Roadele acestor modificări sunt menite să asigure:

o mai bună şi sistematizată funcţionare a Societăţii, pentru realizarea scopurilor sale culturale şi technice,

precum şi o mai efectivă şi susţinută apărare a intereselor profesionale, care să se restrângă asupra tuturor categoriilor de membri ai corpului silvic.

Date fiind problemele de mare importanţă ce se pun pentru viitorul Societăţii, suntem încredinţaţi că, trecând peste toate greutăţile, veţi face efortul necesar spre a răspunde acestui apel, cu prezenţa Domniei voastre, pentru a vă putea da contribuţia personală la hotărârile ce se vor lua.

p. PREŞEDINTE
(ss) Stere Rodoteatu

Secretar General,
(ss) Ştefan Predescu

EXPUNEREA DE MOTIVE
la
MODIFICAREA STATUTELOR
SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Societatea „**Progresul Silvic**" înființată în anul 1886, cu scopul de a apăra interesele pădurilor și interesele profesionale ale membrilor săi, a întrunit și întrunește toate năzuințele inginerilor silvici.

In țara noastră, Corpul Silvic face parte din puținele Corpuri de profesioniști, cari:

1. Să fi avut încă de pe acum 60 de ani, intuiția clară a rolului însemnat ce va avea de îndeplinit pe lângă importanta bogăție națională: pădurile;

2. Să fi simțit așa de puternic impulsiunea de a se institui în devotați păzitori ai acestor păduri și în acelaşi timp ocrotitori ai intereselor profesionale a slujitorilor pădurilor;

3. Să îmbrățișeze atât de unitar și complet interesele pădurilor și ale Corpului Silvic.

Dacă se cercetează viața Societății „Progresul Silvic" dela înființare și până astăzi, adică perioada de peste o jumătate de veac și se caută adevărul în sbuciumările și durerile ei, se va constata următoarele:

1. Societatea n'a părăsit nici un moment grija de permanența, continuitatea și propășirea pădurilor, cu toate încercările grele și repetate suferite de păduri și de Corpul Silvic;

2. Rezultatele obținute prin această activitate n'au fost totuși așa de mulțumitoare.

Societatea „Progresul Silvic" a fost creiată într'un spirit de democrație, dar nu și-a putut atinge țelurile urmărite, **pentrucă n'a fost nici odată democrată.**

O asociaţiune democrată cu membrii de aceiaşi profesiune este aceea care aşează la temelia organizarei ei:

Libertatea (de asociere, de gândire şi de exprimare a ideilor;

Egalitatea în drepturi şi datorii.

Conducerea să se exercite cu aleşi dintre membrii asociaţiunii, prin acordul unanim al membrilor şi care să lucreze în interes general.

Aproape dela înfiinţare şi până în anul 1926, Societatea „Progresul Silvic", a avut o **conducere aristocrată**, prin doi preşedinţi din afară de Corp, personalităţi de mare prestigiu şi cu înalte situaţiuni în Stat. Această conducere a imprimat influenţe puternice asupra pădurilor şi Corpului, o stăpânire nediscutată în Societate şi o activitate redusă, accidentală, nesusţinută şi subordonată multiplelor ocupaţiuni în afară de Societate.

Epoca aristocrată se închee cu câteva legi, cu intenţia de ordine şi promovarea pădurilor şi Corpului; legi călcate deseori chiar de autorii lor. Această epocă se mai închee cu practicarea tuturor sistemelor de distrugerea pădurilor, fără tolerarea nici unui cuvânt şi nici unei acţiuni de protest sau de realizări temeinice pentru păduri şi pentru Corp.

In epoca a doua, din anul 1926 până în toamna anului 1944, Societatea a avut o **conducere oligarhică**, prin conducători, cari au reuşit să lucreze mai mult în interes personal şi să confunde solidaritatea membrilor asociaţiei cu solidarizarea la faptele personale ale conducătorilor.

Conducătorii, deşi aleşi dintre membrii asociaţiunii, prin situaţia înaltă în administraţie şi Corp şi cu ajutorul unei minorităţi de colaboratori, înscăunaţi în posturi înalte din administraţie, au isbutit să înlăture dela temelia asociaţiunii, cele două elemente de bază ale democraţiei **libertatea** şi **egalitatea** şi astfel să elimine elementele dinamice şi capabile pentru promovarea intereselor pădurilor şi Corpului.

Epoca oligarhică se termină cu un noian imens de legi disparate, fără acea coheziune şi precizіune necesare unui echilibru stabil pentru asigurarea propăşirei pădurilor şi Corpului.

* * *

Actul dela 23 August 1944, începutul adevăratei democraţii în ţara noastră, trebue să imprime o **democratizare sinceră şi reală** a Societăţii „Progresul Silvic".

Urmările războiului actual vor produce prefaceri însemnate în structura politică, socială și economică din viața Statului Român.

Cerințele noui ale timpului, democratizarea și adaptarea la prefacerile menționate sunt hotărîtoare pentru reorganizarea Societății „Progresul Silvic".

Ca urmare, Statutele acestei asociațiuni urmează a se modifica prin:

a) Precizarea principiilor călăuzitoare de funcțiionare a Societății;

b) Crearea organelor de executare a funcțiunilor stabilite.

In rândurile ce urmează se va indica în linii generale principiile călăuzitoare și organele de execuție, ce trebue să se prevadă in noile statute ale Societății „Progresul Silvic"

In primul rând, Societatea trebue sa devină centrul de preocupări de interes general in sectorul pădurilor și să constitue o funcție națională, care să-și lege viața profesională de viața Statului, in strânsă colaborare cu Guvernul căruia să-i pună la dipsoziție competința sa organizată.

Societatea „Progresul Silvic" ca organism constituit să se țină departe de frământările politice.

Pe linia de **permanență și de continuitate**, principii de bază ale Economiei forestiere, Societatea să urmărească politica de propășirea pădurilor și de apărarea intereselor profesionale, adaptând mijloacele de acțiune la nevoile vremurilor.

La temelia Societății „Progresul Silvic" să se așeze **pregătirea științifica** a inginerilor silvici și să se introducă acel **spirit technic** atât de necesar promovării Economiei forestiere

In afară de aceasta, Societatea „Progresul Silvic" formată din ingineri silvici, cu rol de **organizatori și conducători** in technica economică-forestieră, având menirea importoasă de a lărgi sfera de activitate în masele tuturor celor ce poarta interes propășirii pădurilor, va avea și rolul de **coordonare** a sforțărilor tuturor factorilor din sectoarele Economiei forestiere: **producția, valorificarea** și munca și anume:

a) Proprietarii de păduri, exploatatorii, industriașii și comercianții de lemne;

b) Celelalte categorii de membrii ai Corpului Silvic: conductorii, brigadierii și pădurarii.

Pentru toți acești factori trebue să se găsească posibilitatea de activare și colaborare cu inginerii silvici, in Societatea „Progresul Silvic" sau prin ea.

In modul acesta Societatea:

1. Va constitui forul central de coordonare a tuturor eforturilor din Economia forestieră;

2. Va deveni instituţia care să cerceteze ansamblul nevoilor economiei forestiere şi Corpului Silvic;

3. Va apăra interesele profesionale generale şi individuale ale membrilor săi, cari să rezulte în mod natural din promovarea intereselor generale ale pădurilor.

Faţă de cele arătate, în modificarea statutelor menţionate, trebue să se prevadă precis şi complet:

Obligaţiunile Societăţii faţă de Economia forestieră:

Raporturile membrilor Societăţii faţă de intsituţiile unde lucrează şi între ei.

Organele însărcinate cu îndeplinirea funcţiilor precizate mai sus, trebue să fie astfel stabilite, ca să constitue o chezăşie de emulaţie în dinamica constructivă şi creatoare, în care scop trebue:

a) Să li se dea o durată de timp scurtă, de verificarea activităţii şi de eligibilitate, astfel ca să se desvolte şi să se ţină treaz şi susţinut spiritul de activitate în interes general;

b) Să li se stabilească sectoarele de activitate, mai precise şi mai multe decât în trecut, în funcţie de cerinţele noui ale timpului.

* * *

In spiritul celor arătate mai sus, s'a întocmit proiectul pentru Statutele Societăţii „Progresul Silvic", faţă de care se dau mai jos o serie de completări.

In anul 1886, Societăţii „Progresul Silvic" i s'a dat caracterele de **cultural** şi **profesional** iar în anul 1937 i s'a mai adaogat caracterul **administrativ.**

In anul 1945, faţă de cerinţele actuale, arătate mai sus, pe lângă **caracterul cultural trebue ridicate la acelaş nivel de importanţă preocupările de ordin technic şi profesional.**

Statutele prevăd deasemenea norme pentru o cât mai bună gospodărire a averii Societăţii.

In raport cu cele trei caractere menţionate la art. 2 din proiect s'au stabilit precis şi complet funcţiunile Societăţii (art. 7 din proiect).

Se subliniază caracteristica funcţiunilor în cele trei sectoare:

a) In sectorul technic, funcţiunile urmează a se încadra în

Producţia — Politica forestieră;

Valorificarea — Politica lemnului;

Munca — Politica social-silvică.

ca rezultate ale unei Economii forestiere raţionale.

b) **In sectorul profesional**, urmează să se apere în mod efectiv — nu ca până în prezent — interesele generale ale Corpului şi interesele individuale ale membrilor săi;

c) **In compartimentul administrativ**, urmează ca bunurile imobile ale Societăţii să se gospodărească raţional.

Faţă de funcţiunile menţionate s'au stabilit mijloacele de acţiune (art. 8 din proiect) şi preocupările speciale după caracterele celor trei sectoare (art. 9 din proiect), ca o consecinţă a consideraţiunii arătate mai sus: Societatea va deveni centrul de preocupări de interes general în sectorul pădurilor şi va constitui o funcţie naţională care să-şi lege viaţa profesională de viaţa Statului.

Se subliniază preocupările speciale mai importante din cele trei sectoare reclamate de nevoile pădurilor şi Corpului:

a) **In sectorul technic:**

Alcătuirea unui cod unitar şi complet al legiuirilor necesare în vederea organizării: Economiei forestiere, Ministerului pădurilor, Administrarea pădurilor, Invăţământul Silvic, Institutul de Cercetări forestiere, Corpul Silvic, în care să se reflecteze cele trei ramuri ale Economiei forestiere: producţia, valorificarea şi munca.

Intocmirea planului general şi special al lucrărilor de realizare maximă şi minimă, anual şi periodic.

b) **In sectorul profesional:**

Grija unei salarizări minime a membrilor Corpului Silvic: Apărarea cu devotament a intereselor profesionale; Respectarea şi susţinerea elementelor de valoare la conducerea funcţiunilor administraţiei silvice, invăţământului silvic şi institutului de cercetări forestiere;

Păstrarea unui echilibru just între competinţă şi capacitate, cu experienţa vârstei, spiritul de reînoirea cadrelor cu avântul şi energia tinerească;

Instituirea unei Comisii de anchetă, care să examineze cazurile individuale de prigonire ale membrilor Societăţii, din partea autorităţilor, fie din partea altor membrii, cazuri asupra cărora Societatea se va sesiza prin cel progonit sau din oficiu.

c) **In sectorul administrativ:**

Constituirea unui fond social compus şi alimentat din valoarea bunurilor imobile, mobile, donaţiuni, legate, fonduri în numerar, fonduri în efecte şi excedentul anilor precedenţi (art. 10).

Ca o concluzie a democratizării sincere şi reale a Societăţii, drepturile membrilor se arată precis şi anume:

a) Exprimarea în deplină libertate a gândirii şi voinţei privitoare la scopul şi mijloacele de acţiune ale Societăţii: verbal, în scris sau prin vot.

b) Folosirea în măsură egală a bunurilor mobile şi imobile ale Societăţii şi a ajutoarelor morale şi materiale pe cari le poate da Societatea şi instituţiile pendinte de ea.

Pentru întronarea unui spirit nou în societate, bazat pe obligaţiuni morale ale membrilor faţă de Societate şi între ei s'au introdus şi s'au arătat precis abaterile dela aceste îndatoriri, cari trebue să se urmărească şi să se sancţioneze prompt şi obiectiv (art. 24 din statute).

Sancţiunile s'au gradat în raport cu gravitatea abaterilor dela îndatoririle morale (art. 25).

Organele cari aplică sancţiunile se precizează mai bine (art. 28 şi 29) şi se creiază în cadrul Consiliului de administraţie al Societăţii: Comitetul secţiei disciplinare, cu rol de comisiune de anchetă, juriu de onoare sau comisie de judecată, după gravitatea faptelor (art. 30). Acest comitet dă avizul asupra tuturor abaterilor morale şi materiale ale membrilor Societăţii.

Potrivit caracterelor date Societăţii „Progresul Silvic" chestiunile de discutat în Adunarea Generală se grupează în ordinea de zi, corespunzător celor trei sectoare: **cultural-technic**, **profesional** precum şi **administrativ** (art. 37).

Ca organe de desbateri, se precizează:

Adunarea generală — numai pentru membrii activi ai Societăţii (art. 41), deci cu caracter strict al specialităţii.

Congresul, pentru toate categoriile de membri ai Societăţii şi cu invitaţii pentru persoanele ce poarta interes pădurilor (art. 41).

Consiliul de administraţie al Societăţii, ca organ de conducere şi administrare generală a Societăţii se compune numai din membrii aleşi în număr de 27, pe termen de un an, cu drept de realegere, cu scopul de a desvolta emulaţia dinamismului creator (art. 44). Membrii Consiliului se vor alege numai dintre membrii activi ai Societăţii.

Potrivit funcţiunilor Societăţii (art. 7—9 din Statut) şi specializărilor precizate şi desvoltate, în cadrul Consiliului de administraţie s'au introdus 6 comitete de secţiuni (art. 53) în loc de 3 din vechiul Statut. Ele sunt:

Comitetul secţiei **technice** — se ocupă cu politica forestieră;

Comitetul secţiei **economice** — se ocupă cu politica lemnului;

Comitetul secţiei **culturale** — se ocupă cu publicaţiile Societăţii, învăţământ, institute de cercetări forestiere, biblioteca, cercul de studii, muzee, etc.;

Comitetul secţiei **social profesionale** — se ocupă cu politica socială şi profesională;

Comitetul secţiei **disciplinare** — se ocupă cu anchete, juriu de onoare şi comisie de judecată;

Comitetul secţiei **administrative** — se ocupă cu administraţia Societăţii, contencios, asistenţă medicală.

Comitetele secţiunilor menţionate sunt formate din câte un preşedinte — în biroul consiliului de administraţie al Societăţii are rol de vice preşedinte, — un secretar şi doi membrii.

Pentru îndeplinirea misiunii în cele mai bune condiţiuni aceste comitete sunt **organe de iniţiativă** şi:

a) Se ocupă cu toate chestiunile privitoare la secţiunea respectivă, care se aduc la cunoştinţă de membrii Societăţii, ori le sesizează din oficiu, sau li se trimite de Consiliul de administraţie (art. 54);

b) Au **competenţă deplină** pentru delegaţiile date de Consiliul de administraţie (art. 55);

c) **Au însărcinări precise şi complete.**

Alegerea membrilor în aceste Comitete trebue sa se facă dintre membrii **cu calificaţie şi specializările respective** (art. 46).

Pe linia specializărilor desvoltate, în funcţie de care s'au creiat cele 6 comitete de secţiuni în cadrul Consiliului de administraţie, **Comitetul de Direcţie** este format din preşedintele Consiliului de administraţie, Secretarul general, casierul şi preşedintele unei din cele 6 comitete de secţiuni, cu **rol de vice preşedinte** (art. 56). In modul acesta, Comitetul de Direcţie variază în funcţie de lucrările ce urmează a fi studiate şi soluţionate.

Comitetul de direcţie **rezolvă cu puteri depline** lucrările atribuite de Consiliul de administraţie al Societăţii şi pe cele cu caracter urgent, ultimele sub rezerva ratificării date de Consiliul de administraţie (art. 58).

In spiritul celor arătate mai sus la alegerea membrilor Consiliului de administraţie al Socităţii, s'a stabilit ca şi Comitetul Cercului regional să fie ales de adunarea regională, **pe timp de un an.**

COMITETUL PROVIZORIU

PROECT

pentru

STATUTELE
SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Partea I-a

INFIINŢAREA ŞI COMPUNEREA SOCIETĂŢII

CAP. I.

Numele, durata şi sediul Societaţii.

Art. 1. — Societatea „Progresul Silvic", infiinţată în 1886, recunoscută persoană morală prin I. D. R. No. 1630 din 29 Aprilie 1904, înregistrată la Tribunalul Ilfov S. I-a C. C. sub No. 11/928 conform legii persoanelor juridice din 1924, se reorganizează adaptându-se nevoilor noi ale timpului, iar statutele ei, votate în adunarea generală din 31 Mai 1937, aprobate de Tribunalul Ilfov S. I-a C. C. sub No. 158 din 3 Decembrie 1937 şi publicate în Mon. Of. No. 300/937 se modifică precum urmează.

Art. 2. — Soc. „Progresul Silvic" este asociaţia inginerilor silvici din România, persoană morală cu caracter tehnic şi profesional.

Art. 3. — Durata Societăţii este nelimitată.

Art. 4. — Sediul Societaţii este în Bucureşti, în imobilul său propriu din B-dul Tache Ionescu No. 31.

CAP. II.

Scopul şi caracterul Societăţii.

Art. 5. — Societatea „Progresul Silvic", fiind constituită din ingineri silvici cu specială pregătire ştiinţifică şi intrând deci în procesul economiei forestiere cu aport ştiinţific, organizatorlu şi coordonator al tuturor factorilor din producţiunea forestieră, are îndoitul scop:

a) Să promoveze interesele economiei forestiere a ţării româneşti;

b) Să apere interesele profesionale ale Corpului Silvic.

Interesele profesionale ale membrilor se vor satisface însă în măsura în care se vor satisface mai întâi interesele generale ale pădurilor.

Art. 6. — Pentru înlesnirea îndeplinirii ţelurilor sale statutare, Societatea poate poseda bunuri patrimoniale, pe care este datoare să le gospodărească cu toată grija.

In general caracterul activităţii ei este deci: technic, profesional şi admimistrativ.

CAP. III.

Funcţiunile Societăţii.

Art. 7. — Funcţiunile, ce are de îndeplinit Societatea „Progresul Silvic", sunt:

A. *In sectorul tehnic.*

Să stimuleze ştiinţa silvică şi să coordoneze activitatea tuturor instituţiunilor silvice — administraţie, învăţământ şi institute de cercetări — din cele 3 sectoare ale economiei forestiere: producţie, valorificare şi muncă, adică din sectoarele de politică silvică, politica lemnului şi politica social silvică, astfel cum rezultă din principiile unei raţionale economii forestiere.

B. *In sectorul profesional.*

Să apere în mod efectiv, interesele profesionale generale de orice natură ale Corpului Silvic, precum şi pe cele individuale ale membrilor ei.

C. *In sectorul administrativ.*

Să gospodărească raţional bunurile mobile şi imobile ale Societăţii, pentru creiarea veniturilor necesare îndeplinirii misiunii sale.

CAP. IV.

Mijloacele de acţiune.

Art. 8. — Societatea „Progresul Silvic", în general îşi va realiza scopul prin următoarele mijloace:

A. *In vederea promovării ştiinţei silvice, va activa prin:*

a) Studii, proecte, referate, conferinţe, publicaţiuni, expoziţii, muzee, etc.;

b) Reuniuni colegiale — centrale şi regionale;

c) Acordări de premii şi subvenţionări de cercetări forestiere;

d) Editarea şi popularizarea cunoştinţelor de economie forestieră;

e) Incurajarea înfiinţării de diferite şcoli profesionale pentru ridicarea mediului cultural al celor interesaţi în economia forestieră

B. *In vederea propăşirii pădurilor şi apărării intereselor membrilor ei.*

a) Va mobiliza toate forţele sincer creatoare ale naţiunii, interesate in acţiunea Economiei forestiere;

b) Le va pregăti pentru o luptă grea şi lungă până la izbândă

c) Le va ţine la curent cu evoluţia economiei forestiere şi cu progresele ei.

C. *In vederea lărgirii sferei de activitate in cercurile largi ale tuturor celor ce poartă interes propăşirii pădurilor.*

a) Va coordona sforţările tuturor factorilor din producţia şi valorificarea pădurilor, în primul rând cu proprietarii de păduri, apoi cu exploatatorii şi industriaşii produselor forestiere şi în urmă cu comercianţii de lemne;

b) Va colabora cu celelalte categorii de membrii ai Corpului Silvic: conductori, brigadieri şi pădurari.

Art. 9. — Societatea „Progresul Silvic", osebit de mijloacele de acţiune generală, va avea şi preocupări speciale în fiecare sector şi anume:

A. *In sectorul technic.*

a) Va tinde spre inzestrarea economiei forestiere cu un cod unitar şi complect al necesarilor legiuirii: organizarea economiei forestiere, organizarea Ministerului Pădurilor, organizarea administrării pădurilor, organizarea învăţământului silvic, organizarea Instituttutului de Cercetări Forestiere şi organizarea Corpului Silvic, în care să se oglindească cele trei principale ramuri de activitate ale economiei forestiere: producţia, valorificarea şi munca;

b) Va întocmi planul general şi special al lucrărilor de maximă şi minimă realizare, anual şi periodic;

c) Până la întocmirea ansamblului de legi necesare, Societatea va urmări aplicarea corectă şi promptă a actualelor dispoziţiuni în vigoare, precum şi abrogarea celor păgubitoare patrimoniului naţional forestier.

B. *In sectorul profesional.*

a) Să poarte grija unei minime salarizări a membrilor Corpului Silvic, corespunzătoare pregătirii, aportului şi rolului lor în economia naţională;

b) Să pretindă aplicarea cu stricteţă a legilor în toate chestiunile, cari se referă la drepturile ori conflictele membrilor Societăţii cu terţele persoane, fizice şi juridice;

c) Să apere cu devotament interesele profesionale;

d) Să respecte şi să impună elementele de valoare la conducerea funcţiunilor administraţiei silivice, învăţământului şi institutului de cercetări forestiere;

e) Să păstreze un just echilibru între competinţă şi capacitate, cu experienţa vârstei, precum şi între spiritul de perpetuă reînoire a cadrelor, cu avântul şi energia tinerească;

f) Să ajute în mod efectiv înfiinţarea şi regulata funcţionare a economatelor, Casei de credit, economie şi ajutor;

g) Să stabilească relaţiuni camaradereşti şi să desvolte spiritul de reală solidaritate şi sinceră colaborare între toţi membrii Societăţii;

h) Să ţină la curent pe membrii ei cu situaţia locurilor vacante din serviciile publice şi particulare, precum şi să-i impună în întreprinderile, care se ocupă cu exploatarea, industria şi comerţul lemnului;

i) Să colaboreze cu asociaţiunile profesionale similare din ţară şi străinătate, pentru atingerea ţelurilor Societăţii;

j) Să încurajeze şi să ajute elementele tinere şi talentate, fii ai membrilor Corpului Silvic, care se destină carierei silvice, pentru studii în ţară şi în străinătate;

k) Să ajute moral şi material pe membrii Societăţii, ajunşi in situaţii grele, în limita fondurilor disponibile;

l) Să stabilească raporturi normale între inginerii silvici din cadrul de stat şi cadrul particular al Corpului Silvic;

m) Să institue o comisie de anchetă care să examineze cazurile individuale de prigonire a membrilor Societăţii, fie din partea autorităţilor, fie din partea altor membrii, cazuri asupra cărora Societatea se va sesiza prin cel prigonit ori din oficiu;

n) Să institue un juriu de onoare pentru urgenta aplanare a conflictelor ivite între membrii Societăţii pe chestiuni ştiinţifice ori profesionale.

C. *In sectorul administrativ*

a) Să întocmească un inventar precis al bunurilor sale mobile şi imobile;

b) Să gospodărească patrimoniul ei cu o corectă rentabilitate;

c) Să întocmească un buget, bazat pe realităţi;

d) Să încheie anual un bilanţ sincer şi real;

e) Sa caute izvoare noui de mărire a patrimoniului şi de plasare sigură a fondurilor sale.

Art. 10. — Societatea îşi constitue un fond social, compus şi alimentat din valoarea bunurilor sale mobile şi imobile, donaţiuni, legate, fonduri în numerar, fonduri în efecte şi excendentul anilor precedenţi.

Donaţiunile se vor administra conform dorinţei donatorilor, acceptate de Societate.

Art. 11. — Taxa de inscriere, cotizaţia şi abonamentul la publicaţiunile Societăţii se fixează anual de către Consiliul de Administraţie.

Art. 12. — Bugetul va cuprinde la „Venituri" toate incasările probabile, pe care Societatea le va putea realiza anual, iar la „cheltueli" toate plăţile necesare împlinirei misiunei ei, în limita veniturilor.

CAP. V.

Membrii Societăţii.

Art. 13. — Pot fi admişi în Societatea „Progresul Silvic":

a) Membrii activi, persoanele care exercită aceiaş profesiune — ingineria silvică — şi acţionează simultan pentru promovarea intereselor pădurilor şi apărarea intereselor profesionale, urmând a se dovedi calitatea de inginer silvic, cu cartea de membru a Colegiului Inginerilor;

b) Membrii aderenţi, factorii din producţia forestieră, în primul rând, proprietarii de păduri, apoi exploatatorii şi industriaşii, comercianţii de lemne, precum şi persoanele cari prin activitatea lor ştiinţifică contribue la promovarea economiei forestiere.

c) Membrii donatori, persoanele care purtând interes acestei Societăţi, îi fac donaţiuni de importanţă;

d) Membrii de onoare, persoanele care în viaţa lor publică s'au remarcat în mod deosebit prin acţiunea lor pentru atingerea scopurilor Societăţii;

e) Membrii fondatori, acele 43 persoane cari în 1886 au înfiinţat această Societate şi dintre care la data modificării acestor statute în luna Mai 1945 nu a mai rămas nici una în viaţă.

Membrii activi şi aderenţi pot deveni şi membrii donatori ori de onoare în condiţiunile prezentelor statute.

Numărul membrilor activi, aderenţi, donatori şi de onoare este nelimitat.

CAP.: VI.

Admiterea membrilor în Societate.

Art. 14. — Membrii activi, aderenţi şi donatori se admit în Societatea „Progresul Silvic" de către Consiliul de Administraţie cu majoritate de 2/3 din numărul consilierilor prezenţi, în urma unei cereri susţinută de 2 membrii activi din compunerea Societăţii.

Asupra cererii se va putea decide chiar din prima şedinţă a Consiliului de Administraţie, în care este pusă la ordinea de zi.

Orice membru al Societăţii poate face contestaţie asupra primirii, iar Consiliul de Administraţie poate reveni oricând motivat asupra ei.

Membrii de onoare se primesc prin aclamaţiuni de către Adunarea Generală, la propunerea Consiliului de Administraţie.

Admiterea membrilor activi şi aderenţi devine definitivă numai după plata taxelor statutare, iar cea a membrilor donatori numai după efectuarea în drept şi fapt, a donaţiunei.

Drepturile şi datoriile membrilor.

Art. 15. — Membrii activi ai Societăţii au drepturi şi indatoriri egale.

Sarcinile Societăţii apasă pe umerii tuturor membrilor.

Cel ce primeşte o delegaţiune din partea ei, se incarcă cu o obligaţiune faţă de Societate şi membrii ei, fiind dator s'o execute corect şi prompt sub sancţiunea de a trage conecinţele, in caz de refuz.

Art. 16. — Fiecare membru are drept:

a) Să-şi exprime în deplină libertate gândul şi voinţa sa privitor la scopul şi mijloacele de acţiune ale Societăţii, verbal, înscris, ori prin vot;

b) Să se folosească in egală măsură de bunurile imobile şi mobile ale Societăţii, precum şi de toate ajutoarele morale şi materiale, pe care le poate da Socitatea şi instituţiunile pendinte de ea.

Art. 17. — Fiecare membru este dator:

a) Să activeze in interesul general al Societăţii cu sinceritate şi devoţiune, cu respect faţă de drepturile celorlalţi membri ai Societăţii, cu grija de a cultiva armonia între membri şi de a întări solidaritatea de Corp;

b) Să-şi achite prompt toate obligaţiunile către Societate, precum: taxe, cotizaţii, abonamente, etc.

Art. 18. — Membrii aderenţi au drepturi şi datorii numai in legătură cu activitatea ori conlucrarea lor privind apărarea intereselor economiei forestiere, adică fără amestec asupra intereselor profesionale ale membrilor activi.

Ei vor plăti aceleaşi taxe, cotizaţii şi abonamente, ca şi membrii activi.

Art. 19. — Membrii de onoare şi donatori sunt scutiţi de taxele prevăzute la art. 17 al. b.

Art. 20. — Instituţiunile şi persoanele juridice de ori ce fel, membre in Societate, se prezintă şi îşi exercită drepturile lor in Societate, prin reprezentanţii lor legali.

CAP. VII.

Retrageri din Societate.

Art. 21. — Membrii activi şi aderenţi ai Societăţii „Progresul Silvic" se pot retrage din ea pe baza unei cereri motivată şi în urma hotărîrii Consiliului de Administraţie.

Membrii retraşi pot cere reinscrierea după cel puţin un an dela retragere, cu indeplinirea aceloraşi formalităţi ca la admitere, numai dacă au achitat toate datoriile din trecut faţă de Societate.

Art. 22. — Membrii de onoare şi donatori pot pierde această calitate, dacă dispar — în total sau în parte — motivele pentru care au primit la timp această calitate.

Retragerea calităţii de membru de onoare ori donator se va face după aceiaşi procedură ca la numire.

CAP. VIII.

Sancţiuni impotriva membrilor.

Art. 23. — Pentru neindeplinirea indatoririlor lor morale şi materiale faţă de Societate ori membrii ei, membrii Societăţii „Progresul Silvic", sunt supuşi sancţiunilor prevăzute mai jos.

Art. 24. — Se consideră abateri dela indatoririle morale:

a) Dezinteresul faţă de Societate şi de ţelurile ei;

b) Impiedecarea — graduală — din neglijenţă, rea voinţă ori rea credinţă, pentru atingerea scopurilor Societăţii;

c) Atingerea ori impiedicarea exercitării drepturilor celorlalţi membrii dela vot, dela folosinţa bunurilor Societăţii, dela libera exprimare prin grai ori scris a gândurilor privitoare la scopul şi mijloacele de acţiune ale Societăţii;

d) Defăimarea Societăţii ori a membrilor ei;

e) Distrugerea armoniei dintre membrii;

f) Acte imorale, bine dovedite, în viaţa publică ori privată a membrilor Societăţii.

Art. 25. — Abaterile dela îndatoririle morale se sancţionează după gravitatea cazului prin:

a) Avertismentul în scris;

b) Admonestare colegială;

c) Publicaţie — comunicat prin organele Societăţii şi ziare;

d) Suspendare din Societate;

e) Excludere limitată din Societate.

f) Eliminare din Societate.

Art. 26. — Se consideră abateri dela indatoririle materiale:

a) Neplata la timp a sumelor datorate către Societate;

b) Păgubirea pe orice cale a bunurilor mobile ori imobile ale Societăţii.

Art. 27. — Abaterile dela indatoririle materiale se sancționează după caz prin:

a) Radierea din Societate;

b) Excluderea din Societate, fără despăgubiri ori cu urmărirea lor.

Art. 28. — Sancțiunile prevăzute la art. 25 alin. a—c și art. 27 alin. a—b, se pronunță de către Consiliul de Administrație pe baza referatelor întocmite de către organele respective ale Societății, având în toate cazurile la acte dovada încunoștiințării celui învinuit asupra faptelor imputate precum și a invitațiunii ca să-și formuleze justificarea sa într'un termen dat.

Art. 29. — Sancțiunile dela art. 25 alin. d—f, se pronunță de către Adunarea Generală anuală ori extraordinară, la propunerea Consiliului de Adminitrație pe baza actelor întocmite de comisiunea de anchetă.

Art. 30. — Comitetul secției disciplinare din cadrul Consiliului de Administrație, care funcționează — după gravitatea cazului — drept comisiune de anchetă, juriul de onoare, ori comisie de judecată, își dă în primul rând avizul asupra tuturor abaterilor dela îndatoririle morale și materiale ale membrilor.

Constituirea acestui comitet, anchetarea, încadrarea faptelor învinuiților, judecarea și sancționarea lor, se va preciza într'un Regulament special ce se va întocmi de Consiliul de Administrație.

Art. 31. — Membrii eliminați nu mai pot fi reprimiți în Societate, decât numai după 5 ani dela constatarea reabilitării lor, prin hotărîrea adunării generale la propunerea Consiliului de Administrație.

Art. 32. — Membrii retrași, radiați, excluși ori eliminați din Societate, precum și văduvele ori descendenții membrilor decedați, nu au nici un drept asupra fondului social al Societății.

Partea II-a

ORGANE DE CONDUCERE A SOCIETĂȚII

CAP. IX.

Adunarea Generală.

Art. 33. — Adunarea Generală reprezintă totalitatea membrilor Societății „Progresul Silvic" și se consideră constituită, când la prima convocare sunt prezenți jumătate plus unul din numărul membrilor Societății.

Dacă la prima convocare nu se prezintă cel puțin jumătate plus unul din numărul membrilor activi ai Societății, Adunarea Generală va avea loc in a 8-a zi liberă, după ziua primei convocări, fără a se mai face vreo nouă convocare, când este legal constituită cu ori care ar fi numărul membrilor prezenți.

Hotărîrile se iau cu majoritatea voturilor membrilor prezenți.

Art. 34. — Adunarea Generală pentru modificarea statutelor se consideră constituită numai cu 2/3 din numărul membrilor activi ai Socetății, la prima convocare, iar dacă acest număr nu a fost atins, adunarea se amână pentru a 15-a zi, când va lucra cu ori care ar fi numărul membrilor prezenți.

Hotarîrile se vor lua cu o majoritate de jumătate plus unu din numărul membrilor activi prezenți la adunare.

Art. 35. — Adunarea generală poate fi ordinară și extraordinară.

Adunarea generală ordinară se ține odată pe an in cursul lunei Iunie.

Adunările generale extraordinare se țin ori de câte ori va găsi necesar Consiliul de Administrație, ori când sunt cerute în scris și motivat de către cel puțin 100 membrii ai Societății.

Art. 36. — Data, când are loc adunarea generală, ordinara ori extraordinară, va fi adusă la cunoștința Ministerului Agriculturii și Domeniilor precum și celorlalte autorități prevăzute de legea persoanelor juridice.

Adunările generale, ordinare ori extraordinare, se convoacă prin invitații personale, adresate membrilor activi ai Societății, precum şi prin publicaţiune în Mon. Oficial şi în organele de publicitate ale Societăţii, cu cel puţin 8 zile înainte de ziua fixată.

Convocarea va cuprinde locul, data şi ordinea de zi care va sta tot timpul la dispoziţia membrilor la secretariatul Societăţii.

Art. 37. — Chestiunile de discutat în adunarea generală vor fi de 3 categorii, corespunzătoare celor trei feluri de activităţi ale Societăţii „Progresul Silvic", administrativă, tehnică şi profesională, urmând a fi înscrise astfel în ordinea de zi.

A. *Din punct de vedere administrativ.*

a) Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie asupra activităţii societăţii pentru intervalul de timp dela ultima adunare generală; bilanţul, contul de gestiune, raportul cenzorilor asupra gestiunei anului expirat, bugetul anului următor;

b) Alegerea consiliului de ad-ţie, precum şi alegerea comisiunii cenzorilor, pentru verificarea gestiunii pe anul următor.

B. *Din punct de vedere technic.*

Se vor discuta problemele economiei forestiere, înscrise pe ordinea de zi.

C. *Din punct de vedere profesional.*

Se vor discuta probleme cu caracter profesional înscrise pe ordinea de zi.

Art. 38. — Adunarea Generală, are căderea de a discuta ori ce alte chestiuni în legătură cu scopurile societăţii, după epuizarea ordinei de zi.

Art. 39. — Asupra chestiunilor discutate se vor lua hotarîri ori vota moţiuni — după caz — care vor fi aduse la cunoştinţa Guvernului printr'o delegaţie a Consiliului de Administraţie

Art. 40. — Desbaterile adunărilor generale se vor conduce după un regulament, ce se va întocmi de Consiliul de Administraţie.

CAP. X.

Congresele.

Art. 41. — Adunările generale ordinare ori extraordinare se convoacă numai între membrii activi ai societăţii, cu drept de vot, pentru obişnuitele dări de seamă asupra activităţii administrative, precum şi pentru discutarea chestiunilor de ordin tehnic şi profesional cu caracter restrâns şi urgent

In schimb congresele se convoacă periodic, odată cu adunările generale, ori separat, pentru toate categoriile de membrii ai societăţii şi cu invitaţi dintre persoanele, care poartă interes pădurilor sau membrilor societăţii, spre a discuta şi vota moţiuni asupra problemelor de ordin tehnic ori profesional în legătură cu interesul general al ţării.

Art. 42. — Convocarea Congresului se face cu formele prevăzute pentru Adunările generale.

Art. 43. — Şedinţele congresului sunt publice şi pot lua cuvântul membrii Societăţii de toate categoriile precum şi invitaţii.

Se votează moţiuni, cari se aduc la cunoştinţa Guvernului prin delegaţii congresului, aleşi pentru acest scop.

CAP. XI.

Consiliul de Administraţie

Art. 44. — Conducerea şi administrarea generală a Societăţii „Progresul Silvic" este încredinţată unui Consiliu de Administraţie, compus din 37 membrii, aleşi pe timp de 3 an şi cu drept de realegere dintre membrii activi ai Societăţii.

Art. 45. — In prima sa şedinţă, care va avea loc în una din primele 15 zile după alegere, Consiliul de Administraţie se va constitui şi va alege dintre membrii săi.

1 preşedinte
1 vicepreşedinte.
1 secretar general
1 casier
6 comitete de secţiuni având fiecare din ele câte un preşedinte
1 secretar şi
2 membrii.

Art. 46. — Având-se în vedere aceste atribuiri de precise şi serioase însărcinări în Consiliul de Administraţie al Societăţii, alegerea membrilor în acest consiliu trebue să se facă dintre membrii cu calificările şi specializările respective.

Art. 47. — Vacantele ce se vor produce în Consiliul de Administraţie, din orice cauze, vor fi completate prin cooptare de către Consiliul de Administraţie dintre membrii, cari la adunarea generală ordinară anuală, au întrunit cel mai mare număr de voturi, precum şi dintre acei membrii cari au dovedit prin manifestările lor, că poartă un viu interes Societăţii.

Membrii cooptaţi vor fi ratificaţi de adunarea generală şi vor continua mandatul acelora în locul cărora au fost cooptaţi.

Art. 48. — Consiliul nu poate lucra decât cu cel puţin 10 membri prezenţi.

Hotăririle se dau cu majoritatea membrilor prezenţi prin votare pe faţă.

Votarea se va face secret, numai dacă este cerută de cel puţin 3 membri.

La votarea pe faţă, în caz de paritate de voturi, votul preşedintelui decide, — iar la votarea secretă se amână în acest caz hotărîrea pentru o altă şedinţă, ori se repetă votul, dacă chestiunea este extrem de urgentă.

Minoritatea este în drept să ceară înscrierea opiniei sale în procesul verbal al şedinţei.

Deliberările Consiliului se consemnează într'un proces verbal, înscriindu-se numele membrilor prezenţi în capul procesului verbal al fiecărei şedinţe.

Procesul verbal al şedinţei se semnează de către preşedinte, vice preşedinte ori membrul cel mai în vârstă care a prezidat şedinţa respectivă în lipsa lor.

CAP. XII.

Atribuţiunile Consiliului de Administraţie.

Art. 49. — Consiliul de Administraţie are puteri depline pentru conducerea şi administrarea Societăţii în chestiunile ce urmează:

a) Urmăreşte îndeplinirea scopurilor Societăţii;

b) Organizează activitatea Societăţii, întocmind regulamentele interioare;

c) Studiază chestiunile de interes general şi cele de interes special, de care s'a sesizat din oficiu, ori a fost sesizat de către membrii Societăţii sau de către autorităţile publice;

d) Reprezintă Societatea în justiţie prin delegaţii săi;

e) Intervine în numele Societăţii pe lângă autorităţile publice şi Corpurile constituite, ori de câte ori interesele Societăţii o cer;

f) Cumpără imobile şi execută construcţiuni pe terenurile Societăţii, face vânzări, contractează împrumuturi, face ipoteci ori radieri, precum şi orice alte acte de administraţie patrimoniale, în limitele bugetelor anuale ale Societăţii;

g) Intocmeşte bugetul anual al Societăţii şi îl execută conform aprobării lui de către adunarea generală;

h) Numeşte şi revocă funcţionarii şi personalul de serviciu al Societăţii;

i) Fixează salariile funcționarilor și personalului de serviciu al Societății;

j) Aprobă viramentele necesare în cursul exercițiului financiar;

k) Aplică disciplina membrilor Societății în condițiunile art. 22—28;

l) Deleagă atribuțiuni Comitetului de Direcție, Comitetelor de Secțiuni, Comisiunilor speciale și chiar membrilor Consiliului in cazuri deosebite;

m) Execută hotărîrile adunărilor generale și intervine la organele în derpt pentru aducerea la îndeplinire a moțiunilor acestor adunări;

n) Fixează data adunării generale ordinare între 31 Mai—30 Iunie, precum și data adunărilor extraordinare, stabilind ordinea de zi a acestor adunări.

Art. 50. — Consiliul de Administrație se va întruni cel puțin de 2 ori pe luna la convocarea sa de către președintele ori unul dintre vicepreședinți.

Pentru chestiuni urgente, președintele poate convoca și ședinte extraordinare.

In convocarea adresată membrilor consiliului se va specifica ordinea de zi a ședinței respective.

Art. 51. — Consiliul de Administrație poate da delegație ori cărui membru al Societății, pentru însărcinări speciale.

Dacă la ședințele Consiliului vreunul dintre membri propune o chestiune în afară de ordinea de zi, Consilrul va decide imediat, dacă acea chestiune urmează a fi trecută pe ordinea de zi, fixând concomitent și data punerii ei în ediscuție.

Consiliul poate invita la ședințele sale ca informatori — pe ori care dintre membrii Societății, chiar și alte persoane in afară de Societate.

Art. 52. — Consiliul de Administrație încredințează președintelui și unui membru din compunerea lui, fie la 2 membri ai săi, semnătura socială a Societății.

CAP. XIII.

Comitetele de Secțiuni.

Art. 53. — Cele 6 Comitete de Secțiuni sunt:

a) Comitetul secției tehnice, care se ocupă cu politica forestieră;

b) Comitetul secției economice, care se ocupă cu politica lemnului;

c) Comitetul secţiei culturale care se ocupă cu editura, publicaţiunile Societăţii, învăţământul silvic, institutul de cercetări forestiere, biblioteca, cercuri de studii;

d) Comitetul secţiei social-profesionale, care se ocupă cu politica socială şi profesională;

e) Comitetul secţiei disciplinare care se ocupă cu anchete, juriu de onoare şi comisie de judecată;

f) Comitetul secţiei administrative, care se ocupă cu personalul, administraţia bunurilor, contabilitatea, finanţele, contenciosul, asistenţa medicală.

Art. 54. — Comitetele secţiunilor sunt organe de iniţiativă şi se ocupă cu toate chestiunile referitoare la secţiunea respectivă, care li se aduce la cunoştinţă de către membrii Societăţii, ori la sesizarea din oficiu, ori li se trimit de către Consiliul de Administraţie.

Art. 55. — Comitetele secţiunilor au competinţă deplină pentru aceste atribuţiuni ce i-au fost delegate în acest scop de către Consiliul de Administraţie. — pe celelalte chestiuni de resortul lor le studiază şi hotărăşte asupra lor sub rezerva ratificării Consiliul de Administraţie; iar chestiunile primite dela acest consiliu spre examinare şi avizare urmează a fi discutate şi a se hotărî asupra lor de de către Consiliul de Administraţie pe baza lucrărilor întocmite de către Comitetul Secţiei respective.

Art. 56. — Pe lângă cei 4 membri ai comitetului fiecărei secţii, preşedintele ei poate convoca pentru lucrările secţiei, in mod accidental ori periodic, pe ori care alt membru al Societăţii, care ar fi socotit necesar la studierea şi soluţionarea chestiunilor ce se pun.

Cu atât mai mult, ori care membru al Consiliului de Administraţie se poate oferi şi alătura Comitetului ori cărei secţii pentru examinarea şi soluţionarea lucrărilor ei.

CAP. XIV.

Biroul Societăţii.

Art. 57. — Preşedintele Consiliului de Administraţie împreună cu secretarul general şi casierul Societăţii formează biroul Societăţii, care întregit cu oricare dintre preşedinţii celor 6 secţiuni, constitue comitetul de direcţie al Societăţii.

In acest caz preşedintele de secţiei respective capătă calitatea de vice preşedinte al Societăţii.

Art. 58. — Comitetul de Direcţie rezolvă cu depline puteri lucrările atribuite de Consiliul de Administraţie, precum şi pe cele cu caracter urgent sub rezerva ratificării soluţiunilor date, la prima şedinţă a Consiliului.

CAP. XV.

Atribuţiunile membrilor Comitetului de Direcţie.

A. *Preşedintele.*

Art. 59. — Preşedintele are următoarele atribuţiuni:

a) Reprezintă Societatea faţă de autorităţi, particulari, diverse corpuri, asociaţiuni şi societăţi precum şi în justiţie;

b) Prezidează adunări generale, şedinţele Consiliului de Administraţie şi Comitetelor de Direcţie;

c) Ingrijeşte de aducerea la îndeplinire a hotăririlor Consiliului de Administraţie şi Comitetului de Direcţie;

d) Insărcinează pe oricare dintre membrii Consiliului de Administraţie să studieze o anumită chestiune, ori să îndeplinească un serviciu, în cazurile de interese urgente pentru Societate;

e) Semnează împreună cu secretarul general, toată corespondenţă Societăţii.

B. *Vice-preşedinţii.*

Art. 60. — Vicepreşedinţii Societăţii — cei 6 preşedinţi ai comitetelor de secţiuni — înlocuesc pe preşedinte în atribuţiunile sale, ori de câte ori acesta este împiedicat de vreo împrejurare a le exercita.

C. *Secretarul General.*

Art. 61. — Secretarul General are în sarcina sa intreaga activitate administrativă a Societăţii conform unui regulament intern, aprobat de către Consiliul de Admininiatraţie.

Ingrijeşte de convocarea Considiului le Administraţie şi Comitetului de Direcţie, stabilind ordinea de zi a şedinţelor şi urmăreşte aducerea la îndeplinire a hotăririlor luate.

Urmăreşte deasemenea executarea însărcinărilor date de Consiliul de Administraţie membrilor din afara Consiliului.

Art. 62. — Secretarii comitetelor de secţiuni vor îndeplini şi atribuţiunea de secretari de şedinţă ai Consiliului de Administraţie, ca ajutoare ale secretarului general.

In această calitate ei urmăresc desbaterile, iau note şi redactează procesele verbale.

Secretarilor de şedinţă li se mai pot da de către Consiliul de Administraţie şi alte atribuţiuni speciale.

Când secretarul general este împiedicat din vreo împrejurare oarecare dela executarea atribuţiunilor sale, el este înlocuit de unul din secretarii de şedinţă.

D. *Casierul.*

Art. 63. — Casierul face operaţiunile de încasări şi plăţi ale Societăţii, fiind ajutat de un secretar contabil, funcţionar al Societăţii, care va ţine la zi toată contabilitatea operaţiunilor de încasări şi plăţi în partidă dublă, având răspunderea prevăzută în Codul de Comerţ şi legea persoanelor juridice.

Secretarul contabil are în seama şi răspunderea sa şi cassa mică, în care nu va putea păstra, decât maximum de numerar fixat anual de Consiliul de Administraţie.

Art. 64. — Incasările şi cheltuelile se fac conform prevederilor bugetare. Cheltuelile se aprobă de Consiliul de Administraţie, Comitetul de Direcţie şi persoanele cărora li s'a fixat de Consiliu anumite competinţe, până la sumele fixate.

Ordonanţarea plăţilor se face de Preşedintele Societăţii.

Casierul este obligat a opri efectuarea unei cheltueli, dacă nu este în acord cu statutele şi prevederile bugetare, fiind ţinut a lămuri Consiliul sau Comitetul de Direcţie, asupra considerentelor care l-au determinat să oprească acea cheltuială.

CAP. XVI.

Cenzorii.

Art. 65. — Pentru controlul tuturor operaţiunilor financiare ale Societăţii, adunarea generală ordinară alege 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi. Cenzorii verifică gestiunea financiară a Societăţii cel puţin de 2 ori pe an, făcând propuneri Consiliului de Administraţie şi întocmind procesul verbal şi raportul pentru adunarea generală.

Mandatul lor este anual. Cenzorii şi supleanţii pot fi realeşi.

Partea III-a.

CERCURILE REGIONALE.

Art. 66. — Membrii Societății „Progresul Silvic" din exterior pot forma „cercuri regionale", purtând numele localității unde funcționează, cu aprobarea Consiliului de Administrație al Societății.

Aceste cercuri se vor înființa cu minimum 20 membrii și vor avea sediul în localitățile de reședință ale direcțiilor regionale sau inspectoratelor silvice.

Art. 67. — Scopul principal al cercului regional este de a ajuta conducerea Societății în îndeplinirea misiunii sale, de a o informa asupra problemelor speciale, ce prezintă regiunea din punct de vedere al economiei forestiere și al condițiunilor profesionale, cum și de a strânge legătura între toți membrii Societății din cercul respectiv.

Art. 68. — Fiecare cerc va fi condus de un comitet, compus din 5 membrii, aleși în adunarea regională, ce se va ține în luna Decembrie, convocată special în acest scop.

Comitetul cercului regional este ales anual.

Art. 69. — Pentru cheltuelile necesitate de organizarea și funcționarea cercului, Consiliul de Administrație al Societății va aproba sumele respective și anume, până la 50% din cotizațiile efectiv încasate de cerc dela membrii săi.

Art. 70. — Modul de funcționare al acestor cercuri se va determina printr'un regulament special întocmit și aprobat de Consiliul de Administrație.

Art. 71. — Adunarea generală poate desființa cercurile regionale, pentru inactivitate ori pentru activitate contrarie scopurilor Societății, după propunerea Consiliului de Administrație.

Art. 72. — Președinții cercurilor regionale fac de drept parte din Consiliul de Administrație al Societății și pot lua parte după posibilități la ședințele Consiliului de Administrație.

Partea IV-a

DIVERSE DISPOZIŢIUNI

Art. 73. — Membrii actuali ai Societăţii rămân, iar noui membrii se vor primi numai în condiţiunile prevăzute în statutele astfel modificate.

Art. 74. — Bugetul Societăţii se va întocmi la începutul fiecărui an şi va fi aprobat de Adunarea Generală. Anul bugetar începe la 1 Ianuarie.

Art. 75. — Consiliul este în drept a utiliza prevederile bugetului anului expirat, până la alcătuirea noului buget.

Deasemenea Consiliul de Administraţie poate executa prevederile noului buget pe anul următor, până la aprobarea acestuia de Adunarea generală.

Art. 76. — Pentru investiţii, care nu vor putea fi executate în limitele prevederilor bugetare, Consiliul de Administraţie, cu majoritate de 2/3 din numărul total al consilierilor, poate împrumuta sumele necesare în numele Societăţii, cu garanţia veniturilor Societăţii pe timp de cel mult 3 ani, urmând ca pentru acoperirea împrumutului să fie trecute în bugetele anilor viitori, anuităţile respective.

Imprumutul, care angajează veniturile Societăţii pe mai mult de 3 ani, se va aproba în prealabil de Adunarea Generală.

Art. 77. — Statutele Societăţii nu pot fi modificate decât în urma propunerii a 1/4 din membrii activi ai Societăţii, sau în urma deciziunii Consiliului, luată cu 2/3 din numărul total al membrilor săi.

Modificările propuse de membri se vor studia în prealabil de Consiliu, făcând un raport către adunarea generală, care cu majoritate de 2/3 din membrii prezenţi va hotărî modificarea.

Proectul de statute întocmit de Consiliul de Administraţie, se va trimite membrilor cu 30 zile înainte de Adunarea Generală a Societăţii.

Aprobarea statutelor modificate se va da cu 2/3 din numărul membrilor prezenţi la Adunarea Generală şi va fi adusă la cunoştinţa tuturor membrilor Societăţii, prin publicaţiunile Societăţii.

Art. 78. — In caz de dizolvare a Societăţii, Adunarea Generală va decide de întreaga avere a Societăţii.

Art. 79. — Statutele de faţă intră în vigoare imediat după aprobarea lor de către Adunarea generală.

Art. 80. — Prezentele Statute se vor publica în Monitorul Oficial.

SOCIETATEA PROGRESUL SILVIC

" 1971

DAREA DE SEAMA

A

COMITETULUI PROVIZORIU

DELA 12.XI.1944 PÂNĂ LA 24.VI.1945

PREZENTATĂ ADUNĂRII GENERALE
ORDINARE DIN 24 IUNIE 1945

18 86
S.P.S.

„BUCOVINA" I. E. TOROUŢIU, BUCUREŞTI

Domnilor Colegi,

Comitetul provizoriu pus la conducerea Societăţii, prin voinţa liber manifestată a membrilor participanţi, la adunarea generală din 12 Noembrie 1944, salută prezenţa Dvs. la a 59-a adunare ordinară cu multă satisfacţiune şi cu îndreptăţite şi însufleţite nădejdi, legate de înfăptuirile de ordin naţional la cari am asistat dela ultima noastră despărţire.

Supremul nostru bun, Ţara şi Neamul Românesc, împins într'un războiu nefericit, care-i ameninţă însăşi fiinţa lui naţională, prin voinţa celui Atotputernic şi prin iscusinţa tânărului, dar Marelui nostru Rege, şi-a regăsit drumul lui firesc, alături de Marii Aliaţi, cărora sufletul nostru le-a rămas totdeauna credincios şi cu sprijinul cărora nu numai că ne-am salvat, dar ne-a dat putinţă tuturor şi nouă ca astăzi să chibzuim la o aşezare definitivă sub cerul liber al României, întregită cu Ardealul de Nord şi sub semnul libertăţii gândului şi voinţei noastre.

In această atmosferă de supremă încordare a tuturor forţelor neamului pentru refacerea ţării, de redresare economică şi de prefaceri sociale, din care pădurea nu este scutită de sacrificii mari, toţi trebue să luptăm pentru câştigarea păcii.

In cele ce urmează, Comitetul provizoriu, vă înfăţişează activitatea Societăţii pe timpul scurt de 7 luni, cu conducerea căreia a fost însărcinat de Dvs. în vederea readucerii pe drumul luminat, larg şi curat, drept şi cinstit, al vieţii noui democratice instaurată în ţara noastră, de victoria contra dictaturii după 23 August 1944 şi aceia de câştigarea războiului dela 9 Mai 1945.

In tot trecutul atât de îndelungat al Soc. noastre, nu au existat perioade de lucru mai frământate şi agitate ca aceia ce ne-a fost hărăzită nouă. Munca noastră sbuciumată, a cunoscut greutăţi neînchipuite.

Dela o zi la alta ne-am sbătut, între nădejdi, decepţii, isbânzi şi dezamăgiri. De nenumărate ori greutăţile ne-au deconcertat, dar povara grea a răspunderii şi mulţumirea unui cât de mic mai bine, ce s'ar fi putut realiza într'o epocă de resemnări generale, ne-au ţinut mereu treji pentru a întâmpina toate loviturile.

N'am căutat desigur să oprim calea cerinţelor ce apăreau factorilor hotărîtori ca imperative naţionale şi de ordin social general, dar ceeace a stat în putinţa noastră să se facă, s'a făcut. In ce măsură vom fi făcut faţă, veţi binevoi a aprecia Dvs. în raport desigur cu aceste difificultăţi — din care unele ne-au depăşit, iar altele au pus în întârziere rezultatele scontate şi dorite, dar în cari încă nădăjduim.

PARTEA I.

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ-CULTURALĂ

a) Cea mai arzătoare problemă pentru care Comitetul provizoriu a dat cea dintâi luptă, a fost aceea a avansărilor în Corpul Silvic, realizând astfel în parte, repararea multor nedreptăţi din trecut şi respectarea meritelor în serviciu a Inginerilor Silvici. Este cazul să arătăm că în acest an, s'a avansat un număr de 278 ingineri silvici, din totalul de 983 pe care îl are Corpul, — cu toate opunerile ce s'au întâmpinat.

Atmosfera de suspiciuni, de aranjamente restrânse în cercuri închise, a fost înlăturată şi sperăm să nu se mai revină la ea. Legea nouă de organizare a Corpului Silvic este aproape terminată şi s'au luat măsuri pentru asigurarea obiectivităţii, în măsura posibilităţii maxime.

Grija cea mai mare pentru recunoaşterea acestor drepturi şi celuilalt personal silvic de toate categoriile, a fost pusă de reprezentanţii noştri tot atât de insistent, astfel că spre marea noastră mulţumire, au fost avansaţi, conductori, brigadieri şi pădurari ca şi ceilalţi funcţionari din serviciul de Stat, în număr care a satisfăcut cele mai legitime speranţe; căci aşa ne-a fost hotărîrea când am plecat la drum şi am înţeles să o respectăm şi să o îndeplinim în limita posibilităţilor celor mai largi, ce ne-am putut creia după mari eforturi şi îndelungate frământări şi chibzuinţă.

b) In ordinea cronologică, urmează cea de a doua realizare pentru care atât de multă vreme s'a ostenit Corpul cerând-o, legiferarea fondului de educaţie.

Trebue recunoscut că aceasta reprezintă una din realizările de seamă ale Comitetului, înfăptuită cu concursul unor colegi membrii ai Societăţii, realizare care trebue cu atât mai mult apreciată, cu cât era în pericol de a fi pierdută definitiv, salvându-se în ultimul moment.

Amintim că fondul de educaţie a fost creiat pentru a da posibilitate copiilor personalului silvic, care în general locueşte (prin natura atribuţiunilor de serviciu), în localităţi departe de instituţiile de învăţământ, în scopul de a se instrui în mod temeinic, în centre importante de cultură.

Acordarea fondului de educaţie, apare însă în împrejurărlie de astăzi, mai mult ca oricând, ca o mai mare şi mai dreaptă necesitate, date fiind dificultăţile şi mediul special în care sunt chemaţi să activeze membii Corpului silvic.

Pentru considerente ce se încadrează astăzi în spiritul vremei, s'a prevăzut în lege extinderea repartizării acestui fond la conductori, brigadieri, pădurari, cum şi celorlalţi funcţionari adminisitrativi ai C.A.P.S.-uului, iar cota de percepere a fost majorată dela 0,5% la 1%.

Din sumele încasate anual, urmează a fi reţinută o cotă de 20% pentru constituirea unui fond necesar construirii unui cămin pentru copii de şcoală, în centre mari de cultură.

c) Spre a se veni în ajutorul membrilor când au nevoe de asistenţă judiciară, în chestiuni profesionale, Comitetul provizoriu a luat iniţiativa înfiinţării unui birou de contencios la sediul Societăţii şi în timpul celor 7 luni s'au dat numeroase consultaţii şi au fost asistaţi un mare număr de membri în faţa instanţelor judiciare.

d) Salarizarea, una din cele mai acute probleme pe timpurile acestea de grea existenţă a funcţionarului public, a fost şi este şi acum preocuparea permanentă a Comitetului provizoriu ca şi a fiecăruia dintre Dvs.

Nu s'a pregetat dela nici o osteneală. Am convocat consfătuiri, s'au făcut nenumărate intervenţiuni, demersuri, proecte de legi, etc., dar până în prezent fără o realizare practică.

Activitatea desfăşurată de Comitet până în prezent în problema salarizării Corpului, alături de A.G.I.R., Soc. Agronomilor şi celelalte asociaţii inginereşti, a creiat o atmosferă favorabilă dreptelor noastre revendicări, pe care continuăm să le susţinem şi să le urmărim.

Lupta nu este încă câştigată — desigur nici pierdută — trebue însă dusă luptă aprigă mai departe, cu ajutorul factorului politic şi cu încredere în reprezentanţii noştri. Problema îmbracă în acelaşi măsură atât nevoile inginerilor silvici, cât şi acelea ale conductorilor, brigadierilor şi pădurarilor şi rămâne cea dintâi pe ordinea de zi a Societăţii şi reprezentanţilor noştri.

e) Contactul cu asociaţiile profesionale şi culturale s'a păstrat şi s'a desvoltat, obţinându-se raporturi strânse şi poziţii favorabile de colaborare cu asociaţiile altor categorii de profesionişti şi în special cu A.G.I.R., Colegiul Inginerilor şi Soc. Inginerilor Agronomi.

Contactul a fost în special permanent şi strâns cu organele de conducere ale A.G.I.R.-uului şi Colegiului, prin reprezentanţii Corpului silvic, aleşi în Consiliul A.G.I.R. şi Comisia interimară a Colegiului.

Este cazul să menţionăm că membrii Societăţii noastre, colaborează rodnic la ARLUS în secţia ştiinţelor aplicate subsecţia silviculutrei, în scopul de a cunoaşte cât mai deaproape literatura forestieră, cercetările şi realizările în domeniul forestier, cum şi organizarea şi administrarea pădurilor marei vecine U.R.S.S.

f) In domeniul propăşirei ideii forestiere şi a ştiinţei silvice, este drept că în aceste vremuri grele, şi în timpul scurt parcurs, nu s'au putut face paşi mai mari decât altădată. S'a căutat să se continue publicaţiile societăţii, să partitcipe câţi mai mulţi membrii şi persoane dela conducerea actuală a Statului ca şi din marile mase populare la serbarea sădirii arborilor, să se facă schimb de volume cu caracter de specialitate cu A.R.L.U.S. şi să se ţină sub auspiciile aceleiaşi asociaţii conferinţele d-lor Ing. V. Lisievici şi Gr. Colpacci despre domeniul forestier U.R.S.S., industrializarea lemnului şi administraţia silvică, cum şi diferitele comunicări şi recenzii.

In problema planificării pentru mărirea producţiei şi organizarea economiei forestiere, delegaţii noştri sunt prezenţi şi susţin în secţiile cercului de studii tehnico-economic dela A.G.I.R. şi anume secţia industrială, căi de comunicaţie şi silvicultură, referatele întocmite şi supuse mai întâi discuţiunilor Comitetului Societăţii pe baza planului prezentat de D-nii Ing. Gh. Avram şi V. Popovici.

g) Cercurile regionale prevăzute de Statute, au început a luat fiinţă şi funcţionează la unele Direcţii regionale din ţară şi anume: Cercul regional Oltenia la Craiova, Constanţa, apoi la Piteşti şi la Arad, desfăşurând activităţi în conformitate cu prevederile statutare. La cercul Piteşti, s'a ţinut o conferință de D-l Prof. C. C. Georgescu iar la Constanța s'a făcut o excursie de studii sub conducerea d-lui Prof. C. C. Georgescu.

h) Tot de ordin profesional și cultural, încă dela începutul activității sale, Comitetul provizoriu ales de adunarea generală din 12 Noembrie 1944 și-a propus să înființeze o gazetă bilunară intitulată „Curierul Forestier", pentru a cărei apariție sunt în curs de perfectare formele necesare, pentru obținerea autorizației.

Acest organ a fost conceput din dorința de a pune la dispoziția tuturor categoriilor de slujitori silvici, o tribună de apărare a intereselor profesionale generale. Până la apariția gazetei, rolul acesteia l-a îndeplinit „Suplimentul Profesional" anexat Revistei Pădurilor.

Dela data de 12 Noembrie 1944 și până astăzi au apărut: un „supliment" la caietul ultim al Revisatei Pădurilor pe 1944 și câte unul la caieteele Nr. 1 și 2 pe 1945, în cari au fost desbătute cele mai arzătoare probleme ale Corpului silvic de toate categoriile între care menționăm: problema avansărilor, chestiunea salarizării și a standardului de viață, necesitatea solidarității profesionle, etc.

La apariția „Curierului Forestier" toată lumea silvică va avea un organ de publicitate dinamic, cu informații proaspete, cu tribune în care se va continua a fi puse în discuție liberă opiniile, sugestiile, observațiile și revendicările tuturor slujbașilor pădurilor, în cel mai larg spirit democratic.

i) *Revista Pădurilor.*

Pe aceiași linie de obiectivitate, revista a fost redactată exclusiv în sfera de preocupări științifice.

Cu toată lipsa acută de hârtie și a greutăților inerente vremurilor actuale, revista a continuat să apară, natural redusă la posibilitățile de azi.

Pentru asigurarea apariției în tot cursul anului 1945, Comitetul a făcut aranjamente spre a-i se rezerva hârtia necesară tipăririi.

Dintr'un justificat spirit de economie, am trebuit să convenim la simplificări, urmărind să salvăm fondul — renunțând la formă.

In intervalul 12.XI.1944—24.VI.1945, au apărut 9 numere în 3 caiete, cu un total de 497 pagini, cuprinzând 21 articole, 3 cronici cinegetice, 3 cronici interne, 3 recenzii, jurisprudențe, etc.

Fiecare caiet al revistei a fost tipărit în 1050 exemplare, distribuindu-se la 923 membrii, 32 la instituţii publice, 50 abonaţi în ţară, 20 schimb cu alte reviste şi 25 exemplare pentru depozit şi colecţia societăţii.

j) *Editura.*

Pentru lămurirea opiniei publice, cu privire la urmările nefaste ale păşunatului iraţional, s'a hotărît tipărirea lucrării D-lui Ing. At. Haralamb, intitulată: „Păşunatul, capacitatea de absorbţie a solului, scurgerea superficială a apei şi eroziunea", lucrare ce se găseşte sub tipar.

S'a mai luat hotărîrea ca referatele tratând diferite probleme de interes general depuse Comitetului, de membrii Societăţii, să fie tipărite şi difuzate.

In ceeace priveşte traducerile făcute sub auspiciile asociaţiei A.R.L.U.S., Comitetul a hotărît atât încurajarea traducerilor cât şi a tipăririi celor cari vor fi de mare interes şi utilitate pentru membrii noştri.

k) *Biblioteca.*

Evenimentele internaţionale au împiedecat îmbogaţirea bibliotecii cu un mare număr de volume, cum ar fi fost intenţia şi dorinţa noastră.

Totuşi s'au cercetat secţiile de specialitate ale librăriilor şi s'au achiziţionat un număr de 60 volume cărţi şi reviste, din care 21 volume române şi 15 străine şi un număr de 24 reviste, române şi străine.

In total biblioteca Soc. noastre, cea mai completă şi bogată din ţară în cărţi de specialitate forestieră, cuprinde un număr de 6530 volume şi a fost cercetată în intervalul 12 Noembrie 1944—24 Iunie 1945, de un mare număr de cetitori.

l) Din iniţiativa membrilor Societăţii noastre din Bucureşti, s'a constituit şi este pe cale de oficializare, Banca populară „Silva", înfiinţată în scopul de a reduce dobinzile împrumuturilor membrilor Corpului, de a uşura şi pune la îndemână fondurile necesare negoţului cu lemne şi alte produse, cum şi de a creia organe democratice în comerţul de bancă, venind cât mai mult în ajutorul tuturor membrilor de orice categorie din Corpul silvic şi din administraţiile forestiere.

m) *Casa de Credit, ajutor şi economie a Corpului silvic* C.E.A.C.S.-ul a format deasemeni în mod repetat obiectul de îndeaproape examinare a Comitetului provizoriu. După cum cei mai mulţi ştiţi, iar parte din Dvs. aţi avut chiar prilejul să simţiţi efectiv ajutorul bănesc venit la timpul oportun, această relativ mică Bancă, a constituit în plus pentru C.A.P.S. adăpostul salvator al fondului de educaţie, lăsat multă vreme pe margine de prăpastie. Tactica de ajutorare reciprocă între Fond şi C.E.A.C.S. urmărită cu perseverenţă a dus la salvarea amândorora. Sunt acum ambele în deplină siguranţă. A rezistat această mică Bancă ameninţată în ultimul timp în plus şi de un spor de cheltueli şi tentativei de a fi atrasă în sistemul acaparator al M. A. D.-lui. Işi face un titlu de glorie şi un exemplu din această rezistenţă. Sperăm că îşi va lua în curând forma unei etatizări cu capacitate de ajutoare mult sporită. Calea spre această ţintă, apare acum mult mai netezită. Dar şi într'un caz şi în altul, C.E.A.C.S.-ul merge efectiv şi sigur pe calea micşorării dobinzilor, a sporirii capitalului şi operaţiunilor de credit şi ajutoare.

n) *Operă de asistenţă.*

S'au acordat diferite ajutoare colegilor, cari din cauza stării de războiu, s'au aflat în greutăţi materiale, datorite refugiilor şi sinistrărilor, cum şi văduvelor de colegi.

S'au luat măsuri de redeschiderea vilei dela Govora, pentru folosinţa membrilor în sezonul actual de băi.

La Căminul Societăţii au fost cazaţi un număr de 18 studenţi ai Facultăţii de Silvicultură, fii de ingineri silvici, conductori, brigadieri şi pădurari, dintre cei cari îndeplinesc condiţiunile de primire, prevăzute în regulamentul Căminului.

Domnilor Colegi,

o) In spiritul lumei acesteia noui, în care luptăm să instaurăm o viaţă democratică cu adevărat, Comitetul provizoriu a propus şi Dvs. aţi aprobat, să vină cu un proect de modificarea Statutelor Societăţii.

In scopul de a reda Soc. noastre tot dinamismul acestei vieţi democratice, de aşezarea ei pe baze de noui progrese în apărarea, susţinerea şi promovarea intereselor profesionale ale

Corpului ca și cele culturale și economice ale pădurilor, v'am înaintat acest proect cu rugămintea de a-l examina și a-i aduce amendamentele necesare, spre a corespunde cât mai bine scopurilor Societății și a strânge cât mai mult legăturile cu toate categoriile de slujbași ai pădurilor, apărând interesele lor ca și pe cele ale membrilor societății noastre.

p) Comitetul provizoriu nu a absentat în problema sindicalizării Corpului. Referatele și proectele sunt depuse și aflate în studiu. Dar cum în această chestiune Comitetul provizoriu a înțeles să salveze, principiul esențial al unității de corp, armonizând separațiunile fireșit în care se găsește — pe admnistrații, județe și regiuni — problema prezintă aspecte foarte complexe și necesită încă examinări și puneri de acord cu forurile ce dirijează în țară normele călăuzitoare de ansamblu și de uniformizare a sindicatelor.

r) Este de datoria noastră ca să cinstim pe cei ce au fost într'adevăr figuri reprezentative în Corpul Silvic și ca atare Comitetul a hotărît culegerea datelor necesare pentru întocmirea biografiilor lor.

Domnilor Colegi,

s) Reforma agrară s'a promovat din motive de ordine superioare, economice și sociale ale Neamului, dar contingența agriculturii cu pădurea și insuficiența suprafețelor agricole necesare împroprietăririlor, au dus la expropierea din pădurile particularilor, a poenilor și pâlcurilor de păduri și împroprietărirea sătenilor pe aceste terenuri. Oricine își poate da seama că aceasta este o gravă atingere și periclitare a domeniului forestier. Comitetul nostru a făcut demersurile necesare pe lângă factorii politici, cari sesizați de justele noastre observațiuni, ne-au încredințat că în viitoarele instrucțiuni, se va căuta remedierea.

Suntem încă în cursul studierii unei serii de legi gata să reformeze integral sectorul forestier, spre binele pădurilor și al progresului lor, acestea datorită inițiativei d-lui Secretar General Ing. Insp. General C. Rachieru.

t) *Acte de gospodărie.*

Din cauza urcării considerabile a tuturor cheltuelilor şi în special a cheltuelilor cu imprimarea Revistei Pădurilor, precum şi a salariilor personalului administrativ al Societăţii, majorate, în conformitate cu dispoziţiile legale, veniturile Societăţii rămase aproape aceleaşi ca şi în trecut din cauza legilor excepţionale de proteguire a chiriaşilor, la un moment dat erau depăşite de cheltueli.

Pentru a se putea face faţă acestei stări de lucruri, s'a stăruit de Comitet şi s'a reuşit a se obţine o subvenţie de 7.000.000 lei din partea C.A.P.S.-ului, în plus, Societatea închirindu-i C.A.P.S.-ului pentru nevoile crescânde ale serviciului şi aripa din fund a parterului cu chiria legală, precum şi podul mansardat dela etajul VII, în vederea amenajării pentru birouri.

Numai în acest fel s'a putut asigura apariţia revistei, plata salariilor la zi şi alte cheltueli statutare şi gospodăreşti.

Ca o măsură de prevedere, s'a majorat dela 12.000.000 lei la 100.000.000 lei valoarea de asigurare contra incendiului a imobilului din Bucureşti, iar a vilei „Silva" dela Govora dela 5.000.000 lei la 50.000.000 lei, cea dela Carmen Silva, dela 750.000 lei la 5.000.000 lei.

Este cazul să arătăm deasemeni membrilor noştri, că pentru imobilul din Bucureşti, Comitetul a pus toate diligenţele şi înlesnirile ca Administraţia C.A.P.S. să transforme instalaţia caloriferului din combustibil cu ţiţei în combustibil cu gaze naturale, lucrare efectuată, în prima lună dela delegarea Comitetului provizoriu cu conducerea Societăţii.

u) In ce priveşte situaţia membrilor, vă rugăm a cunoaşte că pe data de 24 Iunie 1945, Societatea noastră are un număr total de 922 membri, din care 817 activi, 95 pensionari, 9 membrii de onoare şi un membru corespondent.

In intervalul dela 1 Ianuarie 1944—24 Iunie 1945, s'au înscris 18 membrii noui şi au decedat 20 ingineri silvici.

Cei trecuţi în lumea celor drepţi sunt următorii:

1. Zaharia Przemeţchi, 2. Stelian Cămărăşescu, 3. Ionel Gh. Bănulescu, 4. Radu Giuvelca, 5. Dem. Borş, 6. Mihai Secăreanu, 7. Alex. Bulgăreanu, 8. Ion Balaban, 9. Dumitru Burghelea, 10. Teodor Grigoraş, 11. Petre Cafegiu, 12. Victor Ivă-

nescu, 13. Gh. Săndulache, 14. Constantin N. Pârvulescu (căzut pe front), 15. Sabin Pelle, 16. Ştefan Moraru, 17. Ion Ghica Anastase, 18. Aurel Gh. Adam, 19. Ioan Gh. Solacolu, 20. M. Poenaru.

In memoria lor să păstrăm un moment de reculegere.

Domnilor Colegi,

Incercând să alcătuim un bilanţ sincer de rezultatele activităţii noastre de ordin spiritual, este cazul să constatăm:

— am înregistrat succese cari ne-au condus la rezultate reale, ce se resfrâng binefăcător asupra întregului Corp sau a marei lui majorităţi;

— evitând şi preîntâmpinând greutăţi adequate vremurilor de excepţionale prefaceri, am menţinut şi condus mai departe realizările atinse în trecut, cu inevitabilele mici scăderi cu caracter general, înregistrate în mod mai accentuat chiar în toate organizaţiile similare.

Adunarea generală actuală ne-a găsit în cursul unor lupte ce ducem pentru obţinerea unor revendicări, pentru cari fără preget şi cu neprecupeţite osteneli am pregătit terenul, păstrându-se speranţele neştirbite.

Am fost surprinşi de prefaceri neaşteptate ce ating patrimoniul forestier al ţării. Protestele şi întâmpinările noastre, făcute în timp util şi cărora s'a arătat o înţelegere deplină de forurile hotărîtoare, totuşi n'au putut împiedeca o etapă provizorie impusă de necesităţi superioare de ordin social cu caracter imperativ şi precumpănitor în Stat.

Nu s'ar putea face altceva decât întăriţi prin voinţa unanimă a Dvs. să persistăm în atitudinea de apărători ai patrimoniului forestier pentru realizarea unor cât mai eficace şi rapide îndreptări.

Ne aflăm deasemenea în deficienţă faţă de trecut printr'o lipsă de activitate în ordinea culturală a cercului de studii la care se desvoltau conferinţe şi comunicări cu caracter forestier.

Aceasta este de altfel un fenomen quasi general.

Aproape peste tot se constată, dacă nu o stagnare, în tot cazul o reducere a acestei activităţi, preocupările fiind cu deosebire îndreptate spre domeniul de activitate social, profesional şi a altor discipline de o stringentă actualitate, aşa cum se desprinde din atmosfera generală prea bine cunoscută tuturor.

Această lipsă se poate considera cu prisosinţă împlinită prin înfiinţarea cercurilor regionale — prin activitatea desvoltată în cadrul A.R.L.U.S.-ului, etc. şi în plus — preocupărilor de ordin social şi profesional le-am rezervat şi noi tot interesul cuvenit.

In această ordine de idei, nu am înţeles să circumscrim aceste preocupări în cercul restrâns al Comitetului provizoriu, ci am lărgit acest cerc pe cât a fost posibil. Am făcut din preocupările noastre, preocupările tuturor celor ce au răspuns invitaţiei şi apelului nostru. Am deschis larg uşile la şedinţele Comitetului celor ce aveau comunicări şi observaţiuni de făcut: Reprezentanţi ai A.G.I.R.-ului, ai I.N.C.OO.P.-ului, ai Fondului Religionar, ai brigaderilor şi pădurarilor, colegi de ai noştri, cari au fost solicitaţi pentru desbaterea problemelor în care erau specializaţi.

Problemele mai importante de imediat interes pentru Corp şi păduri au format obiectul mai multor adunări convocate ad-hoc şi la cari au participat de fiecare dată un important număr de membri.

S'au discutat chestiunea reformelor sociale cu caracter agrar, sub prima ei formă, problema avansărilor, înainte şi după efectuarea lor, a salarizării, situaţia financiară a Societăţii, etc.

Am ţinut să dăm şi am dat această formă de largă examinare a intereselor de Corp, pentru a ne găsi permanent în acord cu toţi acei ce socotesc că spiritul de armonie şi de reală democraţie, trebuie să inspire, să însufleţească, să predomine toate acţiunile noastre de interes comun. Acest spirit va trebui să călăuzească şi în viitor toate faptele noastre.

Domnilor Colegi,

Aceasta a fost activitatea în măsura posibilităţilor noastre în timpul celor 7 luni. Judecată în mod absolut, se prezintă desigur cu scăderile inerente vremurilor de excepţionale greutăţi care interpun stavile şi bariere de nepătruns. Judecată în mod relativ, în raport cu aceste excepţionale dificultăţi, în faţa conştiinţei ne simţim descărcaţi. Dvs. veţi aprecia şi hotări. Vom fi noi cei dintâi mulţumiţi că în alegerile ce vor urma şi la statutele ce veţi vota să fiţi cât mai bine inspiraţi pentru ca steagul Societăţii noastre să fie purtat cu cât mai multă dârzenie spre biruinţi depline.

Acestor biruinţi, cari să fie ale Corpului, ale pădurilor şi ale ţării, dăruim întreg gândul nostru bun, neîntinat de nici-o urmă de alte interese mărunte şi de ambiţiuni personale.

Ţara aflată încă în mari nevoi, îşi croeşte drumuri noi. Din binele pe care îl dorim acestei prea încercate ţări şi din felul cum înţelegem să-şi croiască aceste căi spre cea mai fericită aşezare, să ne conducem în aceste zile, pe cari cu străduinţi mari, aţi venit să le închinaţi binelui vechei noastre Societăţi „Progresul Silvic" care trebue menţinută la înălţimea corespunzătoare cerinţelor vremurilor ce străbatem.

PARTEA II-a.

ACTIVITATEA ECONOMICĂ

Domnilor Membri,

V'am înfăţişat în prima parte a acestei dări de seamă activitatea profesională şi culturală a Comitetului Provizoriu dela 12 Noembrie 1944 când ne-aţi încredinţat conducerea Societăţii, până la adunarea D-voastră de azi.

In ce priveşte activitatea economică încheiată la 31 Decembrie 1944, ea priveşte întregul an 1944, deci gestiunea fostului Consilui de Administraţie până la 12 Noembrie 1944 şi a Comitetului Provizoriu dela această dată până la 31 Dec. 1944.

Intru cât gestiunea Societăţii se încheie la 31 Decembrie potrivit prevederilor Legii persoanelor juridice şi Statutelor, gestiunea Comitetului Provizoriu dela 1 Ianuarie 1945, va forma obiectul dării de seamă pe anul 1945, care se va prezenta la viitoarea adunare generală.

— Examinând cifrele *Bilanţului* încheiat la 31 Dec. 1944, constatăm următoarele:

ACTIVUL

La 31 Decembrie 1944 se ridică la suma de Lei 44.469.541 activ propriu şi Lei: 2.391.900 la conturi de ordine, în total Lei: 46.861.441 faţă de Lei: 46.467.290 cât a fost la 31 Decembrie 1943, deci cu o creştere de Lei: 394.151.

A. *Activ disponibil*

1. Numerar în casă	Lei	387.816	
2. Depuneri la C.E.A.C.S. . . .	„	13.020	400.836

B. *Activ realizabil*

1. *Efecte publice proprii* la valoarea reală . . . . cu o majorare de 241.000 lei, care reprezintă obligațiunile Imprumutului Național 1944 (la valoarea de subscriere).	„	1.187.725	
2. *Cărți, editură.* Valoarea cărților rămase în depozit sau răspândite pentru vânzare la librării și instituții	„	802.019	
3. *Debitori diverși.* Casa Pădurilor Statului rest de chirie datorată pe 1944 și abonamente .	„	984.390	
4. *Diverse conturi.* Avansuri nelichidate, medalii, materiale . .	„	151.443	3.125.577

C. *Activ imobilizat*

1. Imobilele Societății înregistrate la prețul de cost: Casa din București, Vilele din Govora și Carmen Sylva, Sanatorul în construcție din Amara, terenurile dela Băile Herculane, Sinaia, Bistra-Sebeș, Păltiniș și Cumpăna	„	36.868.058	
2. *Mobilier.* La sediul Societății din București și la Vilele din Govora și Carmen Sylva . . . față de 1.771.582 cât a fost la 31 Decembrie 1943. Diferența în plus de Lei: 54.211 repre-	„	1.825.793	38.693.851

Transport Lei 42.220.264

		Report Lei	42.220.264
zintă mobilierul nou achiziționat în cursul anului 1944.			
3. *Biblioteca.* La suma de lei 1.630.000 din 31 Dec. 1943, se adaogă costul cărților cumpărate în cursul anului 1944 în suma de Lei: 29.642, prețul de cost al cărților din bibliotecă la 31 Dec. 1944 fiind de . .	„	1.659.642	1.659.642
Diverse conturi.			
1 *Depozitele Fondurilor culturale* depuse la bănci spre fructificare	„	358.909	
2 *Depozit Fond ajutor funcționari* la C. E. C.	„	230.726	589.635
Total activ propriu	„		44.469.541
La care se adaogă pentru ordine contabilă, conturile de ordine și anume:			
a) Efecte publice donate M. T. Moșandrei, V. A. Golescu și C. Dissescu, V. N.	„	1.006.000	
b) Efecte publice proprii V. N.	„	1.385.900	2.391.900
Total general activ	„		46.861.441

PASIVUL

Pasivul se ridică la 31 Decembrie 1944 cași activul la suma de Lei: 44.469.541 la care se adaogă conturile de ordine Lei: 2.391.900, în total deci pasivul este de Lei: 46.861.441.

A. *Pasivul neexigibil*

1. *Fondul social* format din subscrierile pentru clădirile So-

cietății, cotizațiuni, taxe de înscriere, donațiuni și excedentele anuale, se ridică la 31 Decembrie 1944, Lei	„		38.405.188
2. *Fondul pentru amortizarea imobilelor*, care se alimentează din excedentele anuale, se ridică la 31 Dec. 1944 la suma de .	„		4.855.151
neschimbat față de anul 1943 din cauza lipsei de excedent a exercițiului 1944.			
3. *Fondul pentru construirea Sanat. Amara* provenit din sumele realizate prin contribuția benevolă a membrilor Corpului Silvic și din donațiuni, neschimbat, Lei	„		614.271
			38.874.610

B. *Pasiv exigibil*

1. Venitul Fondurilor culturale trecute în gestiunea Societății la activ, Lei	„	361.105	
2. Fondul ajutor funcționari . .	„	230.726	591.831

C. *Conturi diverse*

1. Cotizații anticipate	„	100	
2. Cont tranzitoriu	„	3.000	3.100
Total pasiv	„		44.469.541
La care se adaogă pentru ordine contabilă, conturile de ordine și anume:			
1. Donațiuni culturale: M. T. Moșandrei, V. A. Golescu și C. Dissescu	„	1.006.000	
2. Subscrieri la diverse împrumuturi publice	„	1.385.900	2.391.900
Total general pasiv	„		46.861.441

CONTUL DE GESTIUNE (VENITURI & CHELTUELI)

După cum se vede din tabelul acestui cont dela pag. 26, veniturile Societăţii pe anul 1944 au fost de . . . . Lei 4.531.255 faţă de Lei : 6.946.133 cât au fost pe anul 1943, deci cu o diferenţă în minus de Lei: 2.414.878.

Această diferneţă în minus provine în primul rând din lipsa veniturilor ce se obţineau în alţi ani la vilele din exterior.

Intr'adevăr Vila din Govora care în anul 1943 a fost închiriată Băncii Naţionale a României, în anul 1944 fiind rechiziţionată de armată nu a adus nici un venit, iar vila din Carmen Sylva, din cauza stării de răsboi, n'a funcţionat.

Deasemenea, din cauza stărilor excepţionale din anul 1944, administraţia Societăţii fiind evacuată la Govora, iar membrii în mare parte evacuaţi, refugiaţi şi mobilizaţi, nu s'a putut urmări realizarea în întregime nici a celorlalte venituri (cotizaţii, abonamente, publicaţii, etc.).

Nerealizându-se în întregime veniturile prevăzute în buget, ca o măsură de bună gospodărie, conducerea Societăţii s'a limitat la cheltuelile strict necesare conservării averii, plata impozitelor, tipărirea revistei, plata salariilor şi cheltuelile de administrare şi întreţinere, şi acestea strict în

Transport Lei 4.531.255

	Report Lei	4.531.255
măsura realizării veniturilor, astfel că, după cum rezultă din contul de gestiune, veniturile au fost balansate cu cheltuelile.		
Cheltuelile pe anul 1944 s'au ridicat la . .	„	4.510.345
rezultând un excedent de	„	20.910
care, potrivit Statutelor, s'a trecut la Fondul Social.		

Aceasta fiind situaţia reală a Societăţii noastre la 31 Decembrie 1944, supunem spre aprobarea Dvs. Bilanţul şi Contul de gestiune.

Comitetul Provizoriu

PROCES-VERBAL

31 Ianuarie, 5 și 7 Februarie 1945

Subsemnații cenzori, în conformitate cu prevederile Statutelor, verificând gestiunea Societății „Progresul Silvic" pe anul 1944, am constatat că toate operațiunile de încasări, plăți, cheltueli, etc. sunt regulat înregistrate și justificate.

Verificând Bilanțul și Contul de Venituri și Cheltueli încheiate la 31 Decembrie 1944 le-am găsit întocmite real, în conformitate cu registrele și actele justificative.

Aceasta fiind situația reală a Societății noastre la 31 Decembrie 1944 vă rugăm să binevoiți a da descărăcare Conducerii Societății de gestiunea sa pe anul expirat.

Cenzori: *D. Teodorescu*
Vasile Pană
St. Sprangatie.

BILAN

ACTIV

Societății „Progresul Silvic"

Nr. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1943	1944
	1. *Activ disponibil*		
1	Cassa numerar	663.851	387.816
2	Casa de Credit a Corpului silvic . .	906.396	13.020
	II. *Activ realizabil*		
3	Efecte publice v. r.	946.725	1.187.725
4	Cărți editură	1.001.964	802.019
5	Debitori	7.572	984.390
6	Avansuri nelichidate	66.803	96.803
7	Insigne și medalii	9.490	9.490
8	Materiale	—	45.150
	III. *Activ imobilizat*		
9	Imobil București	16.431.498	16.441.403
10	„ Govora	17.508.904	17.508.904
11	„ Carmen Sylva	244.449	244.449
12	„ Amara	2.611.822	2.611.822
13	„ Bistra-Sebeș	21.357	21.357
14	„ Băile Herculane	10.848	10.848
15	„ Păltiniș	18.087	18.087
16	„ Cumpăna	3.419	3.419
17	„ Sinaia	7.769	7.769
18	Mobilier București	376.000	388.395
19	„ Govora	1.255.582	1.297.398
20	„ Carmen Sylva	140.000	140.000
21	Bibliotecă	1.630.000	1.659.642
22	Depozite diverse fonduri	314.057	358.909
23	Depozit Fond ajutor N. Paia . . .	139.997	230.726
	Total Lei . .	44.316.390	44.469.541

CONTURI

24	Efecte publice donate:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Golescu	5.000	5.000
	C. Dissescu	1.000	1.000
25	Efecte publice proprii V. N. . . .	1.144.900	1.385.900
	Total Lei . .	2.150.900	2.391.900
	Total Lei . .	46.467.290	46.861.441

Președinte, *St. Rodoteatu.*

Cenzori:
Ing. D. Teodorescu
Ing. V. Pană
Ing. St. Sprangatte

ȚUL

încheiat la 31 Decembrie 1944 PASIV

Nr. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1943	1944
	I. Pasiv neexigibil		
1	Fondul social	38.384.278	38.405.188
2	Fondul amortizări imobile	4.855.151	4.855.151
3	Fondul Amara	614.271	614.271
	II. Pasiv exigibil		
4	Venituri fonduri culturale	316.013	361.105
5	Fond ajutor N. Paia	139.997	230.726
	III. Diverse Conturi		
6	Cotizații anticipate	3.680	100
7	Cont transitoriu (D. Mateescu) . .	3.000	3.000
	Total Lei .	44.316.390	44.469.541

DE ORDINE

8	Donațiuni culturale:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Golescu	5.000	5.000
	C. Disescu	1.000	1.000
9	Subscrieri diverse împrumuturi publice .	1.144.900	1.385.900
	Total Lei .	2.150.900	2.391.900
	Total Lei .	46.467.290	46.861.441

Casier, *D. Bozdoc*

Contabil,
N. Paia

VENITURI

CONTUL DE VENI

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1943	1944
	I. *Chirii*		
1	Chiria C. A. P. S.	2.914.905	3.140.405
2	„ Sala festivă	7.000	85.500
3	Taxe cămin	47.730	187.283
4	C. E. A. C. S.	20.000	20.000
5	Vila Sylva	2.594.818	2.016
6	„ Carmen Sylva	32.295	–
	II. *Revista Pădurilor*		
7	Abonamente restante	1.875	2.150
8	Abonamente curente	58.375	110.000
9	Publicaţiuni	32.200	31.560
	III. *Taxe statutare*		
10	Cotizaţii restante	288.530	117.600
11	„ curente	165.095	113.693
12	Taxe de înscriere	2.500	600
	IV. *Diverse*		
13	Cupoane efecte publice	54.077	45.994
14	Subvenţia C. A. P. S.	387.500	662.500
15	„ Minişter. Agr. şi Domenii .	300.000	—
16	Dobânzi	8.820	6.624
17	Venituri neprevăzute	44.413	5.330
	Total Lei .	6.946.133	4.531.255

Preşedinte,
Şt. Rodoteatu.

Cenzori: { *Ing. Teodorescu*
Ing. V. Pană
Ing. St. Sprangatte

TURI ŞI CHELTUELI

CHELTUELI

Nr. crt.	NATURA CHELTUELILOR	1943	1944
	I. Cheltueli generale		
1	Cheltueli de ad-ţie şi întreţinere	218.985	230.991
2	Salarii, asigurări sociale	1.021.877	1.059.921
3	Ajutoare	37.000	15.309
4	Reparaţii imobil	410.206	7.950
5	„ mobilier	166.662	19.660
6	Asigurarea imobilului	16.110	15.780
7	Impozite	687.522	1.125.769
8	Cheltueli neprevăzute	132.516	547.323
	II. Cheltueli activitate culturală		
9	Revista Pădurilor	855.852	737.712
10	Adunarea generală	78.410	11.500
11	Subvenţiuni	17.500	32.500
12	Conferinţe	18.240	20.138
13	Mişcarea cinegetică	65.000	—
14	Propaganda forestieră	49.792	—
	III. Administraţia Vilei Govora		
15	Cheltueli de administraţie	136.665	143.458
16	„ „ întreţinere şi reparaţii	330.565	50.965
17	„ „ exploatare	177.767	
18	Impozite şi taxe	212.023	357.500
	IV. Administraţia Vilei Carmen Sylva		
19	Cheltueli de administraţie	72.656	80.499
20	„ „ reparaţii şi întreţinere	8.000	—
21	„ „ exploatare	10.960	—
	V. Administraţia Sanatoriului Amara		
22	Cheltueli de administraţie	42.400	53.370
	VI. Repartizarea excedentului		
23	Fondul social conf. Statut.	456.125	20.920
	Total Lei .	6.946.133	4.531.255

Casier, *D. Bozdoc*

Contabil,
N. Paia

BUGETUL SOCIETĂȚII PE ANUL 1945

Domnilor Membri,

După cum se vede din tabelul pe articole publicat la finele acestei expuneri, cifra bugetului pe 1945, se ridică astfel:

Lei 15.000.000 la venituri și aceiași sumă la cheltueli pentru
bugetul ordinar.
„ 5.732.000 la venituri și aceiași sumă la cheltueli pentru
bugetul extraordinar
„ 45.592 la venituri și aceiași sumă la cheltueli pentru
bugetul Fond. culturale.

Lei 20.777.592 total general, față de 7.873.351 cât a fost pe 1944.

Cifra bugetului ordinar pe 1945 este majorată cu 150% față de anul 1944. Majorarea provine în primul rând din subvenția de 7.000.000 lei acordată de Casa Pădurilor Statului, apoi majorarea cotizației pe 1945, precum și majorarea legală a chiriei dela C.A.P.S.

La Bugetul extraordinar s'a prevăzut majorarea venitului Vilei din Govora prin eventuală punere în exploatare în sezonul de băi din vara curentă.

Veniturile principale ale Societății fiind chiriile imobilelor din București și exterior, din cauza împrejurărilor excepționale de răsboi ce dăinuesc încă, aceste venituri neputându-se mări în ritmul creșterii cheltuelilor, Societatea noastră s'a găsit într'un moment în situația de a nu putea face față cerințelor statutare și nici nevoilor de bună conservare și gospodărire a averii sale.

Casa Pădurilor Statului, chiriașa noastră în imobilul din București, singurul producător de venit, fiind îngrădită prin legea chiriilor, nu ne-a putut majora chiria de cât cu sporul legal, cu totul neînsemnat, față de chiriile reale la prețul zilei. Totuși conducătorii C. A. P. S.-ului înțelegând situația grea în care se găsea Societatea, au venit în ajutorul ei acordându-i o subvenție mai însemnată, dându-i astfel putința să-și continue activitatea pe care o depune de aproape 60 de ani în folosul pădurilor țării.

Pe de altă parte, la cererea C.A.P.S.-ului, Societatea a convenit să-i închirieze partea din fund a parterului, restrângându-și administrația în saloanele din față, precum și podul mansardat în vederea amenajării de către C.A.P.S. pentru birouri.

Pentru a ne apropia de nivelul ridicat al cheltuelilor, s'au prevăzut majorări și la celelalte venituri obicinuite ale Societății ca: abonamente, cotizații, publicațiuni, taxa la cămin, etc.

In măsura veniturilor s'au prevăzut și cheltuelile necesare funcționării Societății și gospodăririi averii sale.

Capitolele mai însemnate de cheltueli sunt: tipărirea Revistei Pădurilor și a Suplimentului profesional, care se va transforma într'o publicație bilunară „Curierul Forestier", impozitele asupra clădirilor, salariile personalului cu cotizațiile și contribuțiile patronale, majorate potrivit legilor în vigoare, precum și cheltuelile pentru administrarea și întreținerea imobilelor.

De altfel, ca o măsură de bună gospodărie, — în tradiția Societății noastre — cheltuelile se vor efectua numai în măsura realizării veniturilor, pentru ca balanța să fie în orice moment echilibrată.

In bugetul extraordinar și cel al Fondurilor culturale administrate de Societate, se înregistrează sumele pentru evidență, fără a influența gestiunea Societății.

Astfel alcătuit bugetul pe 1945, îl supunem aprobării D-voastră.

COMITETUL PROVIZORIU

[illegible] BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ŞTIINŢIFICĂ

Redactor-şef: Prof. Gr. Eliescu
Redactor-responsabil: Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacţie:

Prof. C. C. Georgescu
Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Sburlan
Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-şef şi responsabil:

Ing. Vişan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂŢII:

Preşedinte: Prof. C. C. Georgescu
Vice-Preşedinţi: Ing. C. Rachieru şi Gr. Colpacci
Secretar general: Şt. Predescu
Casier: Constantinescu Şt.

Membrii Consilieri

Bordea Dem.
Borovschi B.
Beldar Mihail
Butoi Alex.
Comşia M. Aurel
Cames Titus
Constantinescu Leu Ioan
Eliescu Grigore
Ene Mircea
Filip C. Vasile
Georgescu Vencu
Ionescu I. Gh.
Lissievici Vasile
Mancle Horia
Marinescu Ionel
Nettea Constantin
Pană Gheorghe
Paladian Ioan
Popescu Gh. Const
Popovici Valer
Purcăreanu Gh.
Redoteatu Sterie
Sburlan Dimitrie
Vişan Traian
Volosciuc Aurel
Teodorescu Ştefan
Zeicu Ioan

Cenzori titulari: Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin
Supleanţi: Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA **PĂDURILOR**
1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

4. AT. HARALAMB:
PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA
1945; 38 pagini; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

ANUL 57 Nr. 10—11 OCTOMV. — NOEMV. 1945

REVISTA PADURILOR

...steanu 35.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicaţiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56 938.

Redacţia şi Administraţia: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucureşti

ANUL 57, No. 10—11 OCTOMBRIE—NOEMBRIE 1945

SUMARUL:

Studii:

Toma, G. T.: Cercetări asupra cubajului exact şi cubajului expeditiv la buşteni — — — — — — — — — — — — — — — 205

Constantinescu, N. A.: Stejarul pufos în Oltenia — — — — — — 215

Rădulescu, Anton V.: Contribuţie la cunoaşterea florei lemnoase din bazinul superior al Prahovei — — — — — — — — — — — 225

Lupe, I.: O staţiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea) — — 233

Comentarii — Insemnări:

Paşcovschi, S.: In chestiunea uscării stejarului — — — — — — — 238

Zeicu, I.: Factorii de producţie din domeniul forestier — — — — — 245

Breţu, Anton: Să regenerăm pădurile — — — — — — — — — 249

Vânătoare — Pescuit:

Cotta, V.: Extinderea culturii căpriorului — — — — — — — — 252

Cronica internă (pag. 257), *Acum 50 ani* (pag. 263), *Cronica cinegetică* (pag. 264), *Jurisprudenţă* (pag. 266), *Cărţi* (pag. 274).

SOMMAIRE

Études:

Recherches sur le cubage exact expéditif des bûches — Toma, G. T.

Le chêne pubescent en Petite Valachie — — — — Constantinescu, N. A.

Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin supérieur de la rivière Prahova — — Rădulescu, Anton V.

Une station de Daphne Blagayana dans la vallée Cheia (dép. Vâlcea) — — — — — — — — — Lupe, Ion

Commentaires:

Sur l'assèchement du chêne — — — — — — — — Paşcovschi, S.

Les facteurs de production en forêt — — — — — Zeicu, Ion

Il faut régénérer les forêts — — — — — — — — Breţu, Anton

Chasse et Pisciculture:

L'extension de la culture du chevreuil — — — — Cotta, V.

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres.

STUDII

CERCETĂRI ASUPRA CUBAJULUI EXACT ŞI CUBAJULUI EXPEDITIV LA BUŞTENI

de Ing. Dr. G. T. TOMA

Două sunt problemele pe cari caută să le rezolve lucrarea de față:

I. In institutele de cercetări forestiere, cubajul trunchilor de arbori se face de obiceiu după metoda lui Huber, socotind acești trunchi secționați din 2 în 2 m, adică după formula: $v=2.(g_1+g_2+\ldots g_n)$, în care n este numărul bucăților de 2 m în cari se închipuie secționat trunchiul, iar g_1, $g_2 \ldots g_n$ suprafața cercului dela mijlocul acestor bucăți. Această metodă este cunoscută și sub numele de „cubaj exact prin metoda secționării". La mijlocul fiecărei secțiuni de 2 m (adică la distanța de 1, 3, 5 m.... dela baza trunchiului doborît) se iau câte două diametre, perpendiculare unul pe altul, cu ajutorul unei clupe de precizie, pe care diametrele se citesc în milimetri, făcându-se apoi media între cele două citiri. Cubajul, la birou, se face cu ajutorul unor tabele cari dau suprafața cercului în centimetri pătrați, în funcție de diametrul exprimat în milimetri.

Metoda, care desigur dă rezultate precise, își are inconvenientele ei. Astfel, pe teren, se cere o clupă de mare precizie, având rigla divizată în milimetri, iar la birou se cere muncă multă. De aceea ne-am pus întrebarea, dacă nu cumva se obține precizie suficientă măsurând diametrele, nu în milimetri, ci numai în centimetri întregi. Aceasta este prima problemă ce ne-am propus să rezolvăm. Ea este de interes științific și privește simplificarea metodelor de cercetare în institutele forestiere.

II. In practica forestieră, cu prilejul vânzărilor și cumpărărilor de material doborît, cubajul trunchilor se face de obiceiu după metoda $\gamma . l$, adică măsurând lungimea trunchiului în metri și diametrul său la mijloc în centimetri și căutând apoi volumul în obișnuitele tabele de cubaj. Uneori am auzit afirmându-se că această metodă de cubaj dă rezultate mai mari decât realitatea și deci este în avantajul vânzătorului; alteori am auzit spunându-se dimpotrivă că dă rezultate mai mici; iar alteori am auzit susţinându-se că trunchii groşi dau rezultate în plus, iar trunchii subţiri în minus. In orice caz, fiind vorba de o metodă expeditivă de cubaj, este normal ca ea să dea naştere la controverse. Noi ne-am propus să cercetăm, cât de exactă este această metodă şi dacă diferenţele faţă de volumul exact sunt totdeauna de acelaşi sens sau sunt pur şi simplu întâmplătoare: când în plus când în minus, indiferent de mărimea trunchiului. Aceasta este cea de a doua problemă studiată. Ea este în primul rând de interes practic.

Materialul folosit în aceste cercetări este alcătuit din 1000 arbori, esenţă molid, doborîţi în anul 1937 cu prilejul exploatărilor efectuate de societatea forestieră „Lomaş" în 4 păduri din Munţii Călimani. Aceşti arbori au diametrul la mijloc cuprins între 8 şi 48 cm şi lungimea între 10 şi 46 m. Datele au fost sistematizate într'un tablou, care în manuscris cuprinde 40 pagini. Pentru exemplificare, dăm în tabela Nr. I un extras din acest tablou cuprinzând calculele pentru 25 din cei 1000 arbori.

I.

Volumul v_1, calculat după metoda secţionării, diametrele fiind măsurate în milimetri, l-am numit şi l-am socotit volumul real al trunchiului. Insumând volumul real al celor 1000 trunchi de molid, se obţine: $\Sigma v_1 = 1.180,373$ mc.

Volumul v_2, calculat tot după metoda secţionării, diametrele fiind măsurate însă în centimetri, l-am numit exact, pentru a-l deosebi de volumul v_3, aproximativ, calculat după metoda expeditivă γ. l. Insumând volumul v_2 al celor 1000 trunchi, se obţine: $\Sigma v_2 = 1.186,901$ mc.

Diferenţa între Σv_2 şi Σv_1 este $+6,528$ mc, ceeace raportat la volumul total real de 1.180,373 mc face $+0,55\%$, eroare ce poate fi admisă chiar în lucrările cu caracter ştiinţific.

Din punctul de vedere al cercetărilor însă, interesează nu atât această eroare globală, sau medie, cât erorile individuale ale fiecărui trunchiu în parte şi mai ales erorile extreme şi eroarea cea mai frecventă, pentrucă acestea ne arată la ce precizie ne putem aştepta când, făcând cubajul unui trunchiu sau unui buştean, determinăm, pentru economie de timp pe v_2 în loc de v_1.

O idee generală despre aceasta ne dă tabela Nr. 1, în care diferenţa d_1, dintre v_2 şi v_1, este exprimată pentru fiecare trunchiu în

TABELA Nr. 1

Nr. arb.	Diam. la mijl. cm.	Lung. m.	v_1 dmc	v_2 dmc	v_3 dmc	$d_1 = v_2 - v_1$		$d_2 = v_3 - v_2$		Observaţiuni
						dmc	%	dmc	%	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	21	30	1094	1096 (1035)	1039	+ 2 (— 59)	+0,2	— 57	— 5,2	v_1 = volumul *real* calculat după metoda secţionării, diametrele fiind măsurate în milimetri.
2	15	18	269	271 (235)	318	+ 2 (— 34)	+0,7	+ 47	+17,4	
3	24	30	1375	1365 (1236)	1357	— 10 (—119)	—0,7	— 8	— 5,8	
4	33	34	3043	3046 (2844)	2908	+ 3 (—199)	+0,1	—138	— 4,5	
5	24	30	1300	1294	1357	— 6	—0,5	+ 63	+ 4,9	
6	27	34	1945	1960 (1750)	1947	+ 15 (—195)	+0,8	— 13	— 0,7	v_2 = volumul *exact* calculat după metoda secţionării, diametrele fiind măsurate în cm.
7	20	26	855	885 (782)	817	+ 30 (— 73)	+3,5	— 68	— 7,6	
8	22	26	1023	1018	988	— 5	—0,5	— 30	— 3,0	
9	20	30	1010	1011	943	+ 1	+0,1	— 68	— 6,	
10	22	26	951	949	988	— 2	—0,2	+ 39	+ 4,1	
11	24	34	1680	1663 (1582)	1538	— 17 (— 98)	—1,0	—125	— 7,5	
12	29	38	2437	2437 (2321)	2510	0 (—116)	0	+ 73	+ 3,0	v_3 = volumul *aproximativ*, calculat după metoda expeditivă y.1.
13	32	34	2631	2610	2734	— 21	—0,8	+124	+ 4,8	
14	28	34	2116	2117 (1958)	2094	+ 1 (—158)	+0,1	+ 23	+ 1,4	
15	23	34	1417	1418 (1351)	1413	+ 1 (— 66)	+0,1	— 5	— 0,4	
16	42	38	5354	5399	5265	+ 45	+0,9	—134	— 2,5	
17	30	38	2552	2567 (2359)	2686	+ 15 (—193)	+0,6	+119	+ 4,6	Cifrele în paranteză, pentru v_2 şi d_1, reprezintă valori calculate cu diametrele (multiplu de 5 mm) rotunjite în minus (ex. 195 mm=19 cm).
18	29	34	2359	2349 (2294)	2246	— 10 (— 65)	—0,4	—103	— 4,4	
19	25	34	1579	1565 (1561)	1699	— 14 (— 18)	—0,9	+134	+ 8,6	
20	35	38	3943	3969 (3930)	3656	+ 26 (— 13)	+0,7	—313	— 7,9	
21	29	38	2766	2774 (2754)	2510	+ 8 (— 12)	+0,3	—264	— 9,5	
22	24	34	1716	1681 (1629)	1538	— 35 (— 87)	—2,0	— 43	— 2,6	
23	31	38	3133	3122	2668	— 11	—0,4	—254	— 8,1	
24	26	30	1523	1540 (1252)	1593	+ 17 (—271)	+1,1	+ 53	+ 3,4	
25	23	34	1529	1531	1413	+ 2	+0,1	—118	— 7,7	
			49600	49637 (47827)		+ 37 (—1773)	+0,07 (—3,57)			

parte atât în valoare absolută (deciemtri cubi) cât şi în valoare relativă (procente).

Examinând această diferenţă la toţi cei 1000 arbori cercetaţi, se constată că ea atinge cele mai mari valori absolute la câţiva arbori de dimensiuni mai mari. Eroarea extremă pozitivă este de +91 dmc (+3,6%) şi o găsim la un trunchiu lung de 30 m, gros la mijloc de 32 cm şi având volumul v_1 de 2562 dmc. Eroarea extremă negativă de —45 dmc (—1,8%) o găsim la un arbore de aceleaşi dimensiuni (lungimea 30 m, grosimea 32 cm, volumul 2552 dmc).

Măsura erorii este exprimată însă mult mai eloquent de valoarea ei relativă, calculată în procente. Este de remarcat că erorile relative extreme, spre deosebire de cele absolute, se întâlnesc de obiceiu la arbori de dimensiuni mai mici. Lucrul acesta este explicabil. Intr'adevăr eroarea exprimată în valoare relativă nu este altceva decât raportul dintre eroarea absolută şi volum înmulţit cu 100, adică $\frac{e}{v} \cdot 100$. Intrucât volumul apare la numitor, se înţelege că pentru aceeaşi valoare a lui e raportul devine cu atât mai mare cu cât v este mai mic. Astfel extrema pozitivă, de 8,6% (+70 dmc) o găsim la un trunchiu lung de 26 m şi gros de 20 cm, iar extrema negativă, de —9,7% (—21 dmc) o găsim la unul de 18 m lungime şi numai 11 cm grosime.

In ce priveşte frecvenţa erorilor, ea este redată de tabela Nr. 2. Din această tabelă se vede că la 50 din cei 1000 arbori eroarea a fost nulă (adică v_2 a fost egal cu v_1), în 709 cazuri eroarea a fost pozitivă (v_2 mai mare decât v_1) şi numai în 241 cazuri ea a fost negativă (v_2 mai mic decât v_1).

TABELA Nr. 2

Clasa Semne	0	0,1—1,0%	1,1—2,0%	2,1—3,0%	3,1—5,0%	Peste 5 %	Total
Plus	—	432	183	55	29	10	709
Minus	—	183	39	11	6	2	241
Zero	50	—	—	-	—	—	50

Total general 1000

Faptul că imensa majoritate a erorilor (71%) sunt pozitive ne-a sugerat întrebarea, dacă nu cumva acest lucru provine din imperfecta rotunjire a diametrelor. Intr'adevăr cu prilejul rotunjirii acestora din milimetri în centimetri întregi, jumătatea centimetrului (5 mm) a fost totdeauna socotită centimetru întreg (exemple: 194 mm=19 cm, *195 mm=20 cm*, 196 mm=20 cm). Pentru a vedea dacă rotunjirea justă a jumătăţii de centimetru este în plus sau în minus, am cercetat acest lucru mai îndeaproape la cei 25 arbori din tabela Nr. 1. In coloanele Nr. 5 şi Nr. 7 sunt redate în paranteză rezultatele calculelor cu ipoteza rotunjirii în minus a diametrelor exprimate în numere terminate cu 5 (mm). Mai întâiu se observă că numai 17 din cei 25 de trunchi au prezentat acest caz, (având 1—3 diametre multiplu de 5), restul de 8 arbori neavând niciunul din diametre în situaţia de dubiu la rotunjire. Din însumarea cifrelor din caloanele 4, 5 şi 7 şi din compararea rezultatelor, se vede că Σv_2 calculat cu obişnuita rotunjire în plus a jumătăţii de centimetru diferă faţă de volumul real Σv_1 numai cu +0,07%, pe când Σv_2 calculat cu rotunjirea respectivă în minus diferă cu —3,57%. Examinând apoi individual diferenţele (d_1) dintre v_2 şi v_1 (coloana a 7-a), se constată următoarele:

a) De unde în primul caz din cele 25 diferenţe, 14 sunt pozitive, 10 negative şi una zero; în cazul al doilea 22 (douăzecişidouă) diferenţe sunt negative şi numai 3 pozitive.

b) In valoare absolută (indiferent de semn), diferenţele calculate pentru cazul al doilea sunt aproape toate *mai mari* decât cele calculate pentru primul caz. Nu face excepţie decât un singur arbore (Nr. 20).

Din toate acestea rezultă în mod neîndoielnic că rotunjirea justă a jumătăţii de centimetru este *în plus*, iar nu în minus. Prin urmare faptul, că 71% din erori (v_1—v_2) sunt pozitive, nu poate fi pus pe socoteala rotunjirii defectuoase a diametrelor.

In tabela Nr. 2 erorile au fost grupate nu numai după semne, dar şi după mărime. Din ea se vede că din cele 1000 de diferenţe calculate, numai 12 (10+2), depăşesc valoarea de 5%; 101 sunt de 2—5%; 222 sunt de 1—2%, iar 615 sunt mai mici de 1% (restul de 50 fiind egale cu zero). Reţinem prin urmare că 5% din diferenţe sunt zero, iar 61,5% sunt sub un procent. Aşa dar la 2/3 din toate cazurile cercetate eroarea a fost cuprinsă între zero şi 1%.

După cum am amintit şi în altă parte (vorbind despre erorile extreme), cele mai mari diferenţe procentuale le găsim la trunchii de dimensiuni mici, iar pe cele mai mici la trunchii de dimensiuni mari. Lucrul se vede clar în diagrama din fig. 1 şi în tabela Nr. 3, în care se arată erorile procentuale medii pentru diferitele clase de diametre (este vorba de diametrele la mijlocul trunchiului). Cifrele din paranteză arată numărul exemplarelor din clasele respective. Se vede că:

— în toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mici decât cele pozitive;

— erorile (atât cele pozitive cât și cele negative) sunt cu atât mai mici cu cât diametrul trunchiului este mai mare;

TABELA Nr. 3

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	5,0 (10)	1,8 (119)	1,3 (202)	0,9 (197)	0,7 (120)	0,6 (42)	0,5 (14)	0,5 (7)
Zero	(1)	(14)	(13)	(7)	(8)	(4)	(2)	(1)
Minus	2,6 (3)	1,5 (48)	0,9 (64)	0,6 (63)	0,4 (32)	0,4 (22)	0,3 (6)	0,1 (1)

— cele 50 de diferențe nule sunt răspândite pe toate clasele de diametre, cele mai numeroase fiind în acele clase în cari și numărul exemplarelor este mai mare (11—15 cm și 16—20 cm).

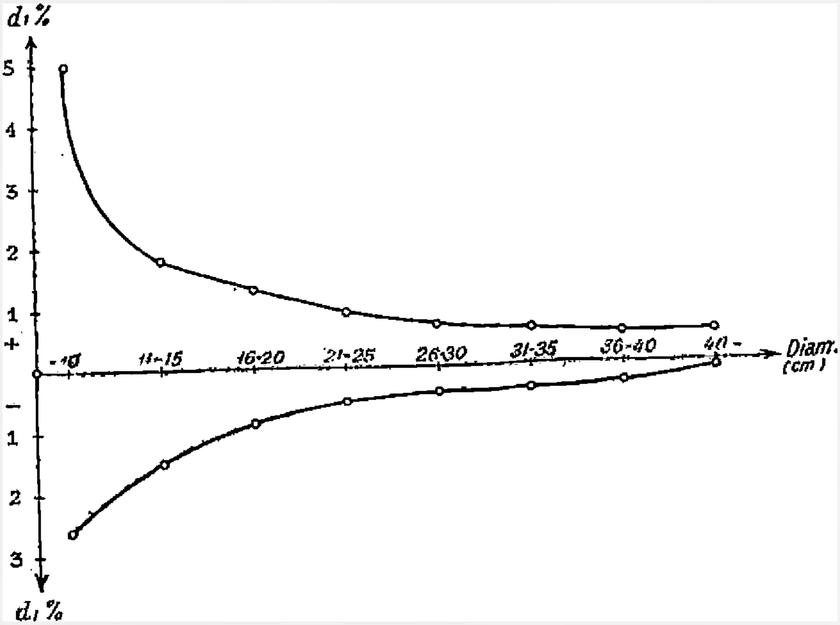

Fig. 1. — Variația erorii relative medii (d_1%) cu grosimea trunchiului.

II.

Problema care interesează practica în materie de erori cu prilejul cubajului trunchilor de arbori doborîți, este mai ales cunoașterea preciziei procedeului expeditiv al lui Huber, cunoscut sub numele de γ. 1, care constă în aflarea volumului (v_3) cu ajutorul lungimii și a diametrului la mijloc. Ca termen de comparație în această cercetare am luat volumul exact (v_2), calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în centimetri.

Insumând volumul v_3 al celor 1000 trunchi de molid, se obține $\Sigma v_3 = 1.143.599$ dmc. Scăzând aceasta din volumul exact $\Sigma 'v_2$ (=1.186.901 dmc), se obține diferența de —43.302 dmc, care reprezintă o eroare globală de —3,65%. In cazul unei transacții, cel care ar ieșit păgubit ar fi vânzătorul.

TABELA Nr. 4

Clasa / Semne	0	0,1—5,0 %	5,1—10,0 %	10,1—15,0 %	15,1—20,0 %	20,1 -25,0 %	Peste 25%	Total
Plus		216	107	20	7	1	—	351
Minus		279	202	90	40	23	3	637
Zero	12							12

Total general 1000

Cercetate individual (tabela Nr. 1), diferențele (d_2) dintre v_3 și v_2 prezintă valori foarte diferite atât în cifre absolute (dmc) cât și în procente. Diferența extremă absolută pozitivă este de +529 dmc (+7,5%) și o găsim la un trunchiu gros de 48 cm, lung de 42 m și

TABELA Nr. 5

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	2,3 (1)	5,4 (69)	4,9 (98)	4,7 (106)	4,7 (45)	4,6 (19)	4,7 (4)	3.4 (6)
Zero	—	(4)	(6)	—	(2)	—	—	—
Minus	10,7 (13)	6,7 (108)	7,1 (175)	7,3 (161)	7,8 (113)	7,2 (49)	6,1 (18)	5,7 (3)

având volumul 7.071 dmc; iar extrema negativă este de —809 dmc (—16,6%), la un trunchiu de 39 cm grosime, 34 m lungime, cu volumul de 4.871 dmc. Deci ambele extreme absolute se găsesc la arbori de dimensiuni mari, cum este şi normal. Extremele relative, dimpotrivă, se află la arbori de dimensiuni mici. Astfel eroarea extremă relativă pozitivă, de +24,6%, se găseşte la un trunchiu gros de 23 cm, lung de 14 m, cu volumul (v_2) de 465 dmc, iar cea negativă, de —26,4%, la unul cu diametrul de 21 cm, lungimea de 18 m şi volumul de 846 dmc.

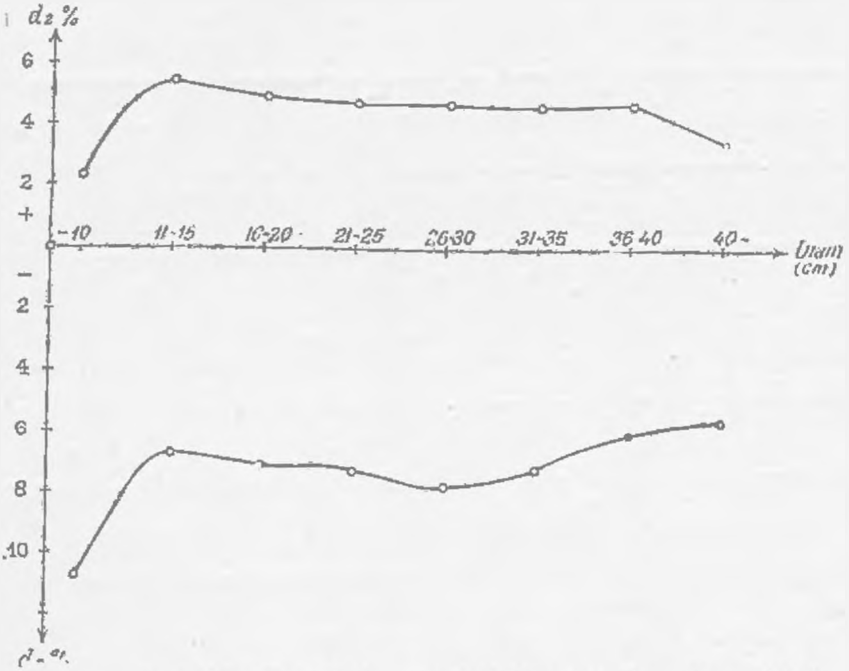

Fig. 2. — Variaţia erorii relative medii (d_2%) cu grosimea trunchiului.

Frecvenţa erorilor este dată de tabela Nr. 4. Din această tabelă se vede că numai la 12 din cei 1000 de arbori diferenţa dintre v_3 şi v_2 este nulă, în 351 cazuri eroarea este pozitivă, iar în 637 cazuri negativă. Aşa dar 64% din erori sunt negative.

Grupând acum erorile relative numai după mărime, indiferent de semnul lor, constatăm, din aceeaşi tabelă, că 495 de erori (216 + 279) sunt cuprinse între 0,1% şi 5%, 309 sunt de 5,1—10%, 181 sunt de 10,1—25%, iar 3 depăşesc 25%. Reţinem că majoritatea erorilor (12 + 216 + 279 = 507 = 51%) sunt cuprinse între zero şi 5%.

Pentru a se urmări cum variază eroarea medie cu grosimea trunchiului, s'a alcătuit tabela Nr. 5 și s'a întocmit diagrama din fig. 2, din cari se deduc următoarele:

a) In șapte din cele opt clase de diametre, erorile negative sunt mai numeroase decât cele pozitive (după cum arată cifrele din paranteză, cari indică numărul exemplarelor din cari s'au calculat erorile medii).

b) In toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mari decât cele pozitive.

c) Eroarea medie negativă cea mai mare (—10,7%) o găsim în clasa arborilor celor mai subțiri (sub 10 cm), iar pe cea mai mică (—5,7%) în clasa arborilor celor mai groși (peste 40 cm).

Regula aceasta se verifică și la eroarea medie pozitivă, dacă facem însă abstracție de valoarea de +2,3% din prima clasă, care de fapt nu este o eroare medie, ci una unitară, fiind dedusă dintr'un singur exemplar. In rest, eroarea cea mai mare (+5,4) o găsim în clasa arborilor subțiri (11—15 cm), iar pe cea mai mică (+3,4%) în clasa arborilor celor mai groși (peste 40 cm).

d) Cele 12 diferențe nule, dintre cari 4 se află în clasa de diametre 11—15 cm, 6 în clasa 16—20 cm și 2 în clasa 26—30 cm, trebuesc socotite întâmplătoare. Probabilitatea erorii nule nu este decât $\frac{12}{1000}$, adică abia 1,2%.

Concluzii.

I. Relativ la simplificarea cubajelor de precizie prin măsurarea diametrelor în centimetri întregi, în loc de milimetri, și prin determinarea volumului corespunzător v_2 în locul volumului real v_1, cercetarea de față, extinsă la 1000 trunchi de molid, stabilește că, cu o probabilitate de 66,5%, eroarea ce se face nu depășește un procent.

Probabilitatea ca eroarea să fie pozitivă este de 71%
„ „ „ „ „ negativă „ „ 24%
„ „ „ „ „ nulă „ „ 5%

Erorile absolute cele mai mari le au trunchii de dimensiuni mari. Dimpotrivă, erorile procentuale cele mai mari le au trunchii de dimensiuni mici.

II. Relativ la precizia cubajului trunchilor prin procedeul expeditiv γ. 1, s'a stabilit că față de volumul exact (Σv_2), de 1.186,901 mc, al celor 1000 trunchi, volumul aproximativ (Σv_3) diferă cu —3,65%.

Considerate individual (dela arbore la arbore), erorile sunt in majoritate (64%) negative, indiferent de dimensiunile trunchilor.

Deşi în mod excepţional eroarea poate să atingă şi chiar să depăşească 25%, totuşi probabilitatea cea mai mare (51%) o au erorile ce nu depăşesc 5 procente.

Dar trebue reţinut că şi probabilitatea erorilor mai mari de 5 procente este mare (49%).

Recherches sur le cubage exact et sur le cubage expéditif des bûches.

Dans la présente étude, l'auteur, en utilisant comme matériel de recherche les mesurages faits sur 1000 tiges d'épicéa (de 8—48 cm diamètre moyen et de 10—46 m longueur), abattues dans les Montagnes Călimani, étudie la précision des cubages par la méthode de Huber.

I. Le premier priblème qu'il se pose est d'établir si, à propos du cubage de précision par la méthode du sectionnement (qui suppose le tronc sectionné en morceaux de 2 m de longueur), effectué par les instituts de recherches forestières, les diamètres ne pouvaient pas être mesurés en centimètres entiers, et non pas en millimètres comme on a l'habitude à présent.

A la suite des recherches faites, il en résulte qu'avec une probabilité de 66,5%, l'erreur individuelle qu'on commet en ce cas ne dépasse pas la valeur de 1%.

La probabilité afin que l'erreur soit positive est de 71%.

La probabilité afin que l'erreur soit négative est de 24%.

La probabilité afin que l'erreur soit nulle est de 5%.

Les plus grandes erreurs absolues se trouvent chez les troncs de grandes dimensions. Au contraire, les erreurs relatives (exprimées en pourcents) les plus grandes se trouvent chez les troncs de petites dimensions.

II. Le second problème etudié est la détermination de la précision du cubage expéditif par la méthode $\gamma.l$ (longueur multipliée par la surface du cercle de la moitié de la longueur du tronc), comparée au cubage exact par la méthode du sectionnement (les diamètres étant mesurés en centimètres).

On a établi qu'en rapport au volume exact, de 1.186.901 mc des 1000 troncs, le volume approximatif, déterminé par la méthode $\gamma.l$, diffère de —3,65%.

Considerées individuellement, les erreurs sont en majorité (64%) négatives, indépendamment des dimensions des troncs.

Quoiqu' exceptinellement, l'erreur puisse atteindre et même dépasser 25%, cependant les erreurs qui ne dépassent pas 5 pourcents ont la plus grande probabilité (51%).

Mais il faut remarquer qu'aussi est grande (49%) la probabilité des erreurs supérieures au taux de 5%.

STEJARUL PUFOS IN OLTENIA

de Ing. N. A. CONSTANTINESCU

Stejarul pufos (Quercus pubescens Wild, syn. Quercus lanuginosa Lam) este stejarul cel mai puţin studiat dintre toate speciile genului Quercus ce cresc în ţara noastră.

El n'a fost cercetat, deoarece a fost considerat de minimă importanţă pentru economia forestieră: „are o creştere foarte înceată şi nu atinge dimensiuni mari, are în general aspect de arbust. Trunchiul are crăci chiar dela bază, deaceea i se zice tufă râioasă" [1]).

Acesta fiind aspectul sub care a fost cunoscut de silvicultura românească, era normal să i se dea o atenţiune cu totul secundară de silvicultorii români.

S'a protestat însă [2]) atât contra atmosferii care pe nedrept i s'a creat în ţara noastră, cât şi contra numelui de tufă râioasă ce i s'a dat în literatura silvică, propunându-se ca nume demn pentru el, numele de stejar pufos. Numele propus a şi rămas definitiv în literatura noastră de specialitate.

In rândurile ce urmează, voi arăta răspândirea acestui stejar în Oltenia, asociaţiile ce formează aici şi importanţa lui pentru silvicultura românească.

Stejarul pufos ocupă în Oltenia o făşie care, în linii generale, se încadrează în zona antestepei calde sau a stepei cu păduri [3]). Atât limita nordică, cât şi cea sudică ale acestei fâşii sunt foarte neregulate, înaintarea sau retragerea stejarului pufos, ca a tuturor esenţelor forestiere, fiind în funcţie de numeroşi factori staţionali locali.

Limita nordică a acestei făşii porneşte din pădurea Vrancea (Ocolul silvic Vânju-Mare), şi, înconjurând depresiunea Vânju-Mare prin partea sa de Sud, se îndreaptă spre Est, trecând prin Nordul pădurii Punghina, pe care o cuprinde în întregime; continuă aceeaşi direcţie pela Sudul pădurilor Poiana-Pleniţa şi Fântânele (Ocolul Perişor); de unde coboară spre Sud-Est la pădurea Radovan, trece pela Nordul pădurilor Lipovul de Sus şi Malaica, se îndreaptă apoi din nou spre Est, pela Sudul comunei Segarcea-Dolj, orientare pe care o păstrează până în lunca Oltului, unde ajunge trecând pela Sud de Caracal.

---

1) N. Gh. Popovici: Curs de Silvicultură.

2) Iuliu Moldovan: Viaţa Forestieră. 1934.

3) Petre Enculescu: Zonele de Vegetaţie lemnoasă în România. Memoriile Instit. Geologic al Rom. Bucureşti I/1924.

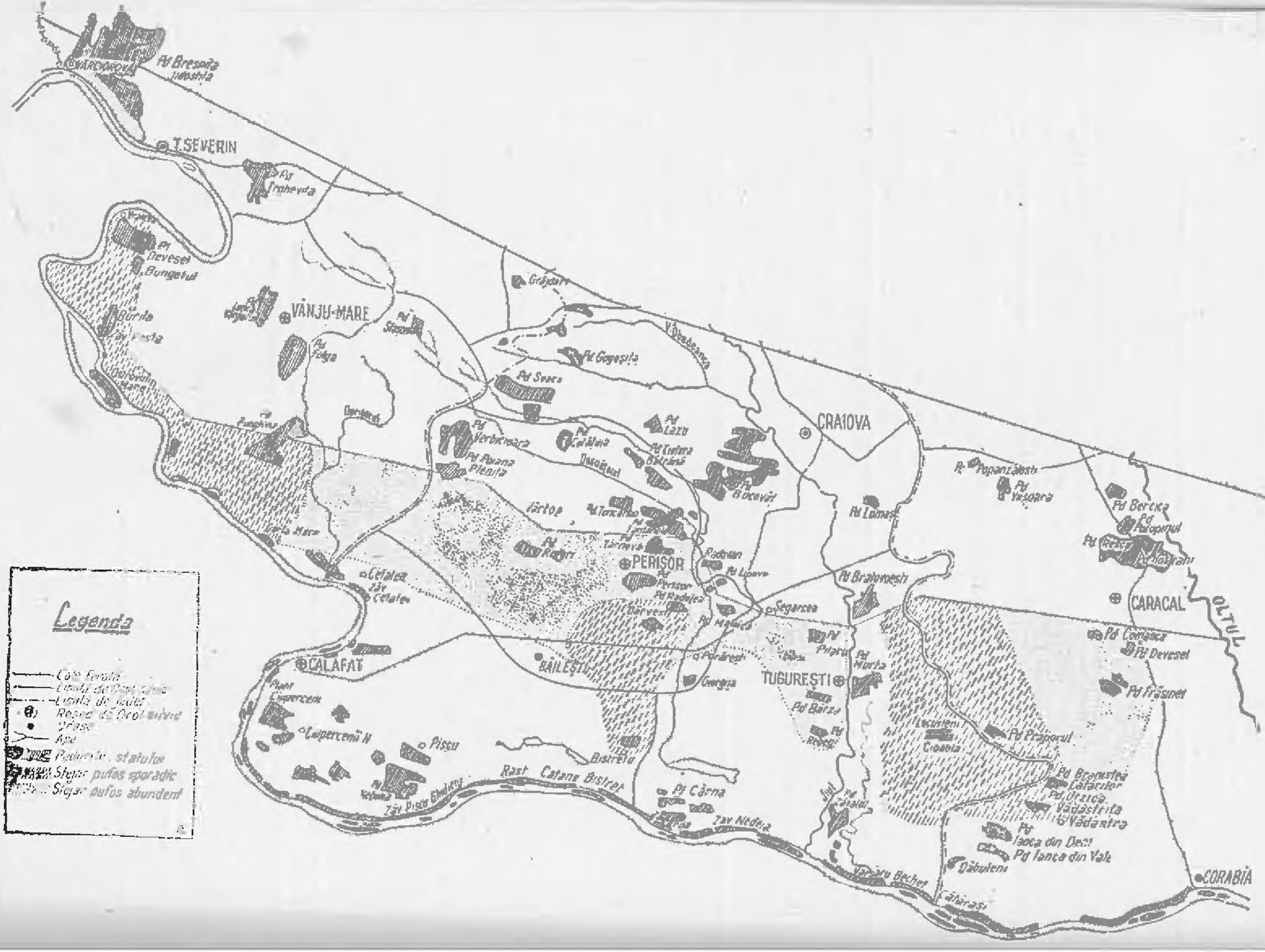
Legenda
Cale Ferată
Limita de Ocol silvic
Limita de Județ
Reșed. de Ocol silvic
Orașe
Ape
Pădurile statului
Stejar pufos sporadic
Stejar pufos abundent
VÂRCIOROVA
Pd Bresnița Jidoștița
T. SEVERIN
Pd Prahovița
Pd Devesel
Bungetul
Burila
Ostrovul Mare
VÂNJU-MARE
Pd Jiana
Pd Stignița
Pd Fulga
Pd Punghina
Grădari
Pd Gogoșița
V. Desnățui
Pd Seaca
Pd Verbicioara
Pd Poiana Plenița
Pd Cetăţuia
Pd Lazu
Pd Cutina Bătrână
Desnățui
Pd Bucovăț
CRAIOVA
Pd Lomașt
Pd Popanzălești
Pd Vișoara
Pd Bercika
Pd Potopinul
Pd Resca
Pd Hotărani
CARACAL
OLTUL
Pd Comanca
Pd Devesel
Pd Frăsinet
Jartop
Pd Tencănău
Pd Fântânele
Pd Tarnava
Pd Rojiști
PERIȘOR
Radovan
Pd Lipova
Pd Perișor
Pd Radeiea
Dârvești
Pd Malaica
Segarcea
Pd Bratovești
Pd Pleniță
Pd Murta
Porărești
Giorgiga
TUGUREȘTI
Pd Bârza
Pd Rebegi
Locusteni
Craiova
Pd Praporul
Pd Branustea Catarilor
Pd Urzica
Vădastrița
Vădastra
Pd Ianca din Deal
Pd Ianca din Vale
Dăbuleni
Jiul
Pd Zăval
Vârșaru Bechet
Călărași
CORABIA
Cetatea
Zăv Cetate
CALAFAT
Piscul Ciuperceni
Ciuperceni N
Piscu
Pd Vatana
Zăv Pisc Ghidiciu
Rast
Catane Bistreț
Bistrețu
Pd Cârna
Zăv Nedeia

Limita sudică a acestei fâşii este şi mai neregulată. Dela pădurea Vrancea până la Est de Gârla Mare-Mehedinţi, ea este formată chiar de Dunăre. In această regiune găsim stejar pufos şi în ostroave, Ostrovul Mare (Ocolul Vânju Mare), unde este diseminat în arboretele de stejar brumăriu. Dela Gârla-Mare până în lunca Oltului, zona ocupată de stejarul pufos este limitată de spaţiile ocupate de stepă. Excepţie face porţiunea cuprinsă între Perişor şi Giurgiţa, unde această zonă este limitată de terasa Băileşti, care este ocupată, sau, mai potrivit spus, a fost ocupată de stejarul brumăriu. Acum aproape totalitatea arboretelor de aici au fost defrişate.

Zona delimitată mai sus este întreruptă numai de lunca Jiului, care, ca şi cea a Oltului, este ocupată de păduri de şleau de luncă şi zăvoaie de salcie, plop şi anin.

In afara limitelor acestei zone, stejarul pufos se mai găseşte în Oltenia pe versanţii sudici ai dealurilor ce formează malul stâng al Dunării, dela Vârciorova până aproape de T. Severin.

Asemenea, îl mai găsim în regiunea Tismana în dreapta apei Tismana, pe dealul Cioclovina, la 960 m altitudine, şi pe dealul din stânga acestei ape la punctul numit „La Scumpie“ la 430 m altitudine. In aceste puncte este însă în afara zonei sale de vegetaţie, prezenţa lui aici datorindu-se unor factori staţionali locali excepţionali.

In zona stabilită mai sus, stejarul pufos nu este uniform răspândit. Regiunea cu cea mai mare densitate a lui este terasa din dreapta Jiului.

Aci găsim pădurile Rebegi şi Bârza, în care, pe marea majoritate a suprafeţei, arboretul principal este format din stejar pufos pur. In pădurea Rebegi numai pe o uşoară depresiune găsim câteva exemplare de stejar brumăriu, iar în pădurea Bârza, rari exemplare de cer.

In afară de această regiune, mai găsim arborete de stejar pufos aproape pur în partea de Est a terasei dintre Jiu şi Olt, la Sud de Caracal, în pădurea Devesel, proprietatea Fundaţiei Ion C. Mihail.

In restul zonei, stejarul pufos intră în compoziţia arboretelor în procente diferite, după cum îi permite elementele staţionale şi, în special, natura solului, după cum vom vedea mai departe.

Astfel, pornind dela Olt spre Vest, pe măsură ce ne depărtăm de pădurea Devesel, stejarul pufos formează amestec cu stejarul brumăriu în pădurile: Comanca, Frăsinet şi Urzica Vădăstriţa. In aceste păduri, procentul stejarului pufos scade dela Est spre Vest, până ce în pădurea Branişte Catârilor rămâne numai sub formă de rari exemplare, răspândite în arboretele de stejar brumăriu [4]).

Pe terasa din dreapta Jiului, la Vest de pădurile Rebegi şi Bârza, în arboretele de stejar pufos apare din nou stejarul brumăriu, al cărui procent se măreşte pe măsură ce ne depărtăm de Jiu, ajungând pe terasa Băneşti şi în pădurile Punghina şi Burila să formeze majoritatea arboretelor.

Mergând dela Sud spre Nord, în zona precizată, în arboretele de stejar pufos pur, sau în amestecul cu stejar brumăriu, apare mai întâiu cerul, care îşi măreşte procentul pe măsură ce înaităm spre Nord şi apoi gârniţa, în partea nordică a acestei zone. Limita sudică a cerului este mai coborîtă în partea vestică a Olteniei, unde aproape că nu găsim pădure fără cer, de cât în partea estică, unde, din cauza accentuării climatului de stepă, această limită se retrage mai spre Nord. Astfel, el lipseşte complect din pădurile: Rebegi, Urzica Vădăstriţa, Braniştea Catârilor, Praporul, Frăsinet, Devesel şi Comanca.

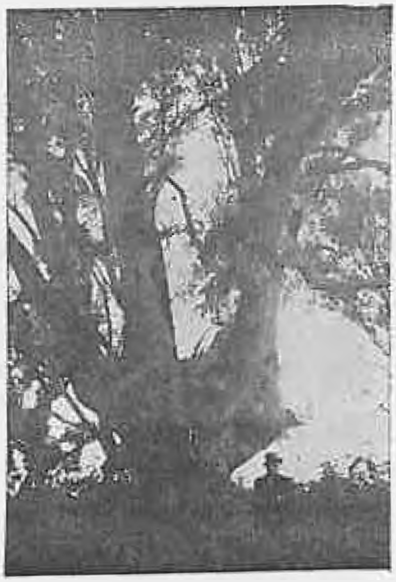

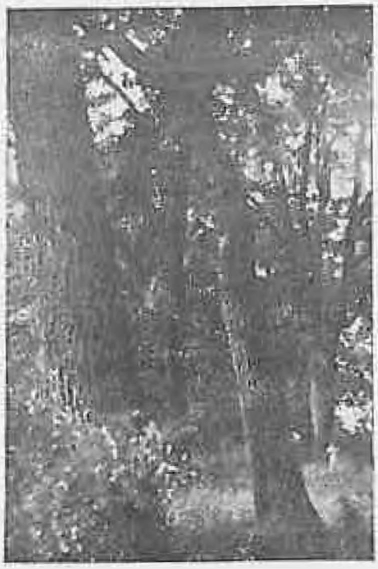

Fig. 1. — Pădurea Burila din ocolul silvic Vânjul-Mare. Stejar pufos de 1,25 m diam. la 1,30 m dela sol şi 25 m înălţime.

Fig. 2. — Pădurea Rebegi din ocolul silvic Ţugureşti. Exemplare de stejar pufos cu diam. de 0,60 m măsurate la 1,30 m dela sol şi înălţimi de 18 m, la vârsta de 120—130 ani.

---

4) N. Constantinescu: Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia. Rev. Pădurilor LVI/1944.

Răspândirea neuniformă a stejarului pufos în această regiune se datorește variației diferiților factori staționali.

In zona fixată în limitele de mai sus, temperatura medie anuală este de 11°, cea maximă de 41,5°, iar cea minimă —27°, deci o amplitudine de 68,5°.

Vânturile dominante sunt cele de Sud-Vest și Nord-Est; primele având o frecvență mai mare decât cele din urmă.

Media anuală a precipitațiunilor atmosferice este cuprinsă între 450—500 mm. In lunile de vară cad 140 mm; deci mai puțin decât cantitatea considerată ca minimă pentru instalarea pădurii[5]).

Analize mecanice de sol.

Numărul profilului și locul	Numărul probei	Adâncimea	Nisip mare	Nisip fin	Pulberi	Argilă	Humus	CO_3Ca	Total
			%	%	%	%	%	%	%
72 Pădurea Perişor	136	0—20	7,5	34,9	19,0	32,1	5.5	0,1	99,1
	137	55—65	6,8	36,1	19,8	34,5	1,8	0,1	99,7
	138	95—105	5,8	38,4	22,9	30.4	1,0	0,1	98,6
	139	140—150	5,7	31,7	16,7	26,5	0,7	17,8	99,1
85 Pădurea Târnava	181	0—20	4,1	34,0	23,4	32,3	5,9	—	99,7
	182	55—65	3,3	29,1	22,1	42,9	1,8	—	99,2
	183	100—110	3,8	31,6	24,2	38,6	1,0	—	99,2
	184	145—155	2,8	27,6	17,9	32,2	0,8	19,0	100,2
87 Pădurea Fântânele	192	0—20	5,1	32,6	23,9	32,5	5,3	—	99,4
	193	60—70	3,2	26,2	21,0	47,6	1,4	—	99,4
	194	105—115	3,1	27,0	24,0	44,0	1.0	—	99,9
	195	170—180	3,2	26,5	18,7	41,5	1.0	8,0	98,9

După datele stațiunii meteorologice din Craiova, deci o stațiune situată într'o regiune cu o altitudine mai mare și deci mai umedă, decât regiunea ce ne preocupă, umiditatea atmosferică este de 68,1%.

Indicele de ariditate este mic, nu atât datorită lipsei de precipitațiuni atmosferice, cât mai ales tempeaturei ridicate. El este 23,5 la Segarcea, 25,6 la Rast, iar în luna August coboară până la 11,5 la Vârtop.

Aceste elemente staționale variază în limite relativ reduse în cuprinsul regiunei precizate, ele accentuându-și caracterul stepic pe

---

5) M. Popovăț: Degradation des Sols de Steppe. An. Inst. Geologic al Rom. București XVIII/1933.

măsură ce înaintăm către colţul de Sud-Est al Olteniei, unde găsim în regiunea Vadaştra şi şesul Oltului, regiuni de stepă [6]).

Elementul staţional, care variază mai mult în această zonă, este solul.

In pădurea Rebegi, solul este un cernoziom foarte slab degradat, format pe leoss lehmo-nisipos, moderat bogat în humus, cu structura glomerulară tipică de cernoziom, de culoare brună cu nuanţă cenuşie.

In pădurea Perişor solul este un cernoziom degradat [7]), format pe lehm amestecat cu pulberi de origină eoliană, iar în pădurea Târnava avem un sol brun-roşcat de pădure format tot pe lehm, dar în care pulberii de origină eoliană sunt în cantitate mai mică.

Dăm mai sus câteva din rezultatele obţinute prin analizele mecanice făcute [8]) în probele de sol luate din profilele săpate în pădurile Perişor, Târnava şi Fântânele.

Din aceste date rezultă că stejarul pufos ocupă în Oltenia o zonă unde elementele staţionale sunt puţin prielnice vegetaţiei lemnoase, el fiind pionul cel mai avansat al pădurii către stepă. Cele mai puţin prielnice elemente staţionale le găsim în partea de Sud-Est a Olteniei, ele ameliorându-se pe măsura ce urcăm în altitudine către Nord şi Vest.

In funcţie de aceste elemente, stejarul pufos formează, în zona ce ne preocupă, diferite tipuri de pădure.

I. In partea de Sud-Est a acestei zone, în regiunea cea mai avansată către stepă, pe cernoziom în stare incipientă de degradare avem, în etajul dominant, stejerete pure — Quercetum pubescentis — tip de pădure din care sunt formate pădurile Rebegi, Devesel şi Bârza.

In subetaj, în porţiunile mai ferite de păşunat, găsim: Ulmus procera, Crataegus monogyna, Evonymus bulgaricum, Rhamnus cathartica, Ligustrum vulgare, Sorbus lanuginosa, Prunus fruticosa, Cytisus Heuffelii, Cytisus hirsutus, Rosa canina [9]).

In uşoarele depresiuni din interiorul teritoriului ocupat de acest tip de pădure, unde solul este mai afânat datorită levigării particulelor mai fine în adâncime, cât şi aluviunilor aduse din regiunile înconjurătoare, s'au instalat puţine exemplare de stejar brumăriu.

---

6) P. Enculescu: op. cit.

7) M. Popovăţ: op. cit.

8) Kaminski — citat după Mircea Popăvăţ.

9) Prof. C. C. Georgescu şi Ing. N. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile şesurilor joase şi înalte ale Olteniei. Manuscript.

Acest timp de pădure se găsește 60—70 m altitudine.

II. Pe măsură ce urcăm în altitudine, înaintând spre Nord, tipul de pădure se schimbă, intrând în compoziția sa și cerul. Avem deci stejar pufos cu cer — Quercetum pubescentis cerris. Acest tip de pădure îl găsim în pădurile: Pitarul, Malaica, Lipovul de Sus, Perișor, Târnava, Rudari și Poiana-Plenița.

In acest tip de pădure, pe lângă cele două specii principale (stejar pufos 60—70% și cer 30—40%), în subetaj se mai găsesc: Cornus mas, Ligustrum vulgare, Crataegus monogyna, Euonymus bulgarica, Prunus dasyphylla, Rhamnus catharica, precum și plantele erbacee: Lithospermum purpureo-coeruleum, Dactylis glomerata, Muscari comosum, Ornithogalum umbellatum, Chrysanthemum corymbosum, Calamagrostis epigeios, Geum urbanum, Glechoma hederacea, Poa angustifolia, Filipendula hexapetala, Galium verrum, Cytisus hirsutus, Lathyrus venetus [10]).

Solul e cernoziom degradat până la brun-roșcat de pădure (pădurea Târnava), format pe lehm în amestec cu pulberi. La Nordul acestei păduri unde, după cum am văzut se mărește argilozitatea solului, stejarul pufos dispare complect depe platou, rămânând localizat numai pe versanții cu expoziție sudică, în mici grupe sau indivizi izolați (pădurea Fântânele). Aici găsim arborete de gârniță cu cer. Intre acestea și tipul precedent este o zonă de tranziție, formată din cer, stejar pufos și gârniță (Nordul pădurei Târnava și Nordul pădurei Punghina).

III. La Est de Jiu, pe o regiune de formă triunghiulară, cu vârful la Craiova, una din laturi pe Jiu, o alta pe marginea sudică a șesului înalt din stânga acestui râu până aproape de Corabia și a treia dela Craiova la Vest de Corabia, solul este format de dune de nisip quaternar, nisip lăsat de Jiu prin mutarea albiei sale dela Est spre Vest. Dus de vânt și la Estul acestei regiuni, peste leoss-ul lehmo-nisipos, s'a schimbat și textura solului de aici. Ca urmare, în pădurile de stejar pufos din această regiune, a pătruns și stejarul brumăriu — Quercetum pubescentis pedunculiflorae. Acest tip îl avem în pădurile Frăsinet, Comanca și Urzica Vădăstrița.

IV. La Vest de pădurea Plenița, în partea centrală a pădurii Punghina și pe anumite porțiuni în pădurile Burila și Vrancea, întâlnim arborete formate din stejar pufos, stejar brumăriu și cer — Quercetum pubescentis pedunculiflorae cerris. Acest tip îl găsim pe cernoziom degradat, format pe loes lehmo-nisipos cu orizontul de calcar aproape de suprafață.

---

[10]) Prof. C. C. Georgescu și Ing. N. N. Constantinescu: Op. cit.

Din cele expuse până acum rezultă deci că, în limitele regiunei studiate, în funcție de elementele climatice și edafice locale, stejarul pufos formează mai multe feluri de asociații sau tipuri de pădure.

In partea de Sud a șesului înalt din dreapta Jiului, pe cernoziom slab degradat și cu compacitate mijlocie, uscat, la altitudinea de 60—70 m, stejarul pufos formează arborete pure, cum îl găsim în pădurile Rebegi, Bârza și Devesel. Acestea sunt cele mai avansate păduri către stepă în această regiune, unde niciuna din esențele forestiere principale nu mai pot rezista elementelor staționale de aici. Pe ușoarele depresiuni, pe soluri intrazonale, mai puțin compacte și mai levigate, deci mai evoluate, apar insule de stejar brumăriu.

Mai la Nord, la altitudine de 100—120 m, în pădurile Pitarul, Malaica, Perișor, Târnava și Rudari, pe cernoziom în stare de degradare avansată, format pe lehm, cu o compacitate mai mare decât precedentul, dar mai puțin uscat, stejarul pufos formează amestec cu cerul, condițiunile staționale întâlnite aici fiindu-i și acestuia favorabile.

Mai la Nord, la 130—140 m altitudine, pe sol brun roșcat de pădure format pe lehm cu compacitate sporită, apare gârnița (Quercus Frainetto), stejarul pufos rămânând în minoritate, deoarece este eliminat de gârniță și cer, care găsesc aici condițiuni prielnice de vegetație (Nordul pădurilor Târnava și Punghina).

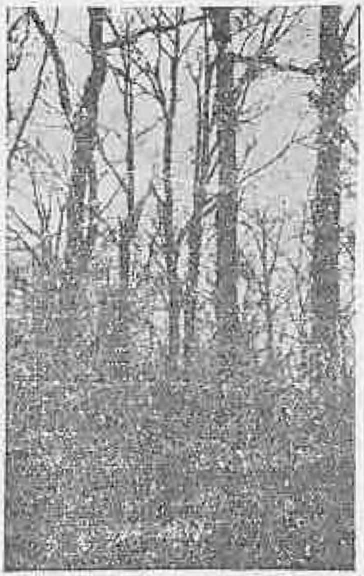

Fig. 3. — Pădurea Rebegi. Arboret de stejar pufos, în vârstă de 40 ani. Bogat subarboret de păducel.

Unde dunele de nisip quaternar, la Est de Jiu și la Vest de pădurea Plenița, au schimbat textura solului, făcându-l mai afânat, apare stejarul brumăriu, care-și mărește procentul pe măsură ce se micșorează compacitatea solului, până ce, pe soluri nisipoase, înlocuește complect stejarul pufos. Aici stejarul brumăriu, găsind condițiuni de vegetație mai prielnice decât stejarul pufos, îl elimină pe acesta și rămâne singur în compoziția arboretelor principale.

Pădurile de stejar pufos fiind situate într'o regiune unde solul este aprig solicitat de agricultură, majoritatea lor au fost desființate Deoarece aproape întreg terenul astfel obținut este ocupat de cultura agricolă, pentru creșterea vitelor afectându-se suprafețe cu totul neîndestulătoare față de nevoi, pădurile ce au mai rămas nedefrișate au fost intens pășunate.

Aceste păduri fiind așezate și într'o regiune dens populată, lemnul produs de ele este mult solicitat. Aceste circumstanțe, precum și faptul că nu s'au cunoscut îndeajuns calitățile technologice ale lemnului său, au făcut ca pădurile de stejar pufos să fie tratate numai în crâng.

Această modalitate de tratament repetată mai multe revoluții consecutive, precum și pășunatul abuziv au adus pădurile descrise într'o stare de degradare foarte înaintată. Mai toate au consistența redusă, solul înțelenit, starea de vegetație a arborilor lâncedă, forma lor neregulată, crăcuroși, cu o producție lemnoasă foarte redusă.

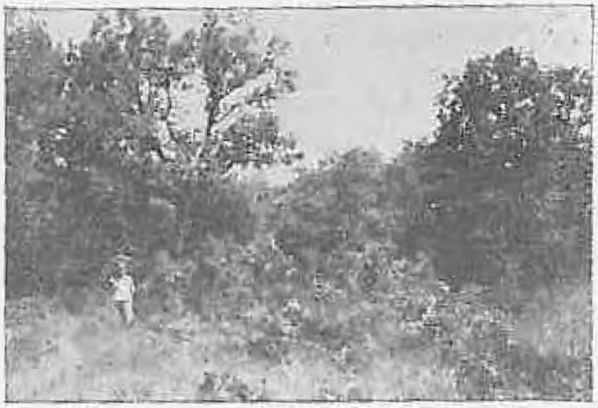

Fig. 4. — Pădurea Rebegi. Regenerare naturală din sământă în arborete de stejar pufos.

Această stare a pădurilor de stejar pufos, care este datorită factorilor biologici amintiți, a făcut să se acrediteze ideia nedreaptă, că aceasta este starea normală a arboretelor pe care le formează stejarul pufos.

Din pădurile de stejar pufos care au putut fi menținute neexploatate până la 40—50 ani și care au putut fi, în oarecare măsură, apărate de pășunat și deci și-au putut crea o stare mai apropiată de normal, adică o consistență mai mare și un subetaj bogat, care să protejeze solul, — se poate constata că stejarul pufos poate forma arborete bine constituite, cu starea de vegetație activă, cu arbori destul de bine conformați și elagați pe lungimi apreciabile.

Din arborii scăpați, datorită unor împrejurări fericite, încă netăiați de zeloșii exploatatori producători (?) de material lemnos, se poate vedea că stejarul pufos poate atinge 20—25 m înălțime și

0,50—1,25 m diametru și poate produce un procent apreciabil de lemn de lucru.

Cercetări asupra calităților technologice ale lemnului produs de el nu știu dacă se va fi făcut în țara noastră. Din întrebuințările pe care i le dă populația locală puținului material rezultat din puținele exemplare de dimensiuni mari ce se mai găsesc, reese că el este foarte bun pentru gater, doage și diverse construcțiuni.

Stejarul pufos fiind pe de o parte singura esență forestieră principală care, în unele regiuni, poate suporta cu succes condițiunile de vegetație puțin prielnice, pe care zona de antestepă le oferă, iar pe de alta, atingând în această zonă dimensiuni care fac lemnul său apt pentru numeroase întrebuințări, el merită toată atențiunea silvicultorilor români. El poate fi folosit cu succes la refacerea pădurilor degradate din antestepă, a căror producție lemnoasă, datorită stării în care se găsesc, a ajuns acum derizorie. Asemenea, el poate forma elementul principal la creearea perdelelor de protecție din câmpia română. In toate aceste lucrări însă, trebue să se țină seama de exigențele sale față de stațiune și în special față de sol, căutându-se a se crea, într'o stațiune dată, tipul de pădure cel mai potrivit, pe care ni-l indică natura, pentru această stațiune. Numai așa vom putea crea păduri sănătoase și rentabile.

Le chêne pubescent en Petite Valachie.

Pour l'économie forestière, le chêne pubescent (Quercus pubescens Wild., syn. Q. lanuginosa Lam.) est généralement considéré de moindre importance, car — dit-on — les forêts formées par lui produisent peu en matière, et pardessus tout le matériel est de qualité inférieure. L'auteur de cet article montre que l'état actuel des peuplements est dû à l'action destructive des agents biologiques extérieurs. Au contraire, mis en bonnes conditions de végétation, le chêne pubescent peut atteindre les mêmes dimensions que les autres espèces de chêne.

On décrit l'aire de répartition de cet espèce en Petite Valachie et les types de forêts qu'il constitue.

C'est le chêne pubescent que supporte avec le plus grand succès les conditions stationnales dificilles de la steppe et de l'avant-steppe. C'est à cause de ce fait qu'il est indiqué pour la réfaction des peuplements dégradés de ces régions et pour la création des rideaux-abri dans la plaine.

CONTRIBUŢIE LA CUNOAŞTEREA FLOREI LEMNOASE DIN BAZINUL SUPERIOR AL PRAHOVEI

de Ing. Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Flora din Valea Prahovei s'a bucurat de multă vreme, încă dela începutul studiului botanicei în România, de atenţia a mulţi cercetători români. Dar, chiar înainte de aceştia, un număr mare de botanişti străini au vizitat această vale, datorită culmei Munţilor Bucegi care a fost şi este încă şi astăzi un loc de atracţie prin bogăţia şi varietatea florei ce adăposteşte [1]). Multe din cercetări au ca obiect de studiu Bucegii.

De curând, flora lemnoasă a Bucegilor a fost studiată de Ing. Al. Beldie [2]) din punctul de vedere fitogeografic. S'a căutat, spune Beldie în introducere: „să se dea o enumerare cât mai completă a speciilor lemnoase, până astăzi cunoscute, din cuprinsul şi dela poalele masivului munţilor Bucegi....".

In cele ce urmează, publicăm câteva observaţiuni privind staţiuni noui, unde au fost găsite câteva specii lemnoase, având importanţă pentru stabilirea mai exactă a ariei lor de vegetaţie pe Valea Prahovei; multe din aceste staţiuni marchează limita superioară.

In alte cazuri (larice) aducem numai câteva preciziuni de ordin fitosociologic.

Cu observaţiunile de faţă se confirmă sau se infirmă unele afirmaţiuni din publicaţiuni anterioare asupra prezenţei unor specii.

Larix europaea D. C. var. polonica (Rac) Ostf. et Syr. — Larss.

In lucrarea: Contribuţiuni la studiul distribuţiei geografice a coniferelor din România a Dr. George P. Antonescu, 1926, găsim la pagina 73: „laricele se găseşte (este vorba de laricele din Caraiman) în amestec cu molidul dela 1500 m până la 1700 m unde alcătuieşte masive încheiate".

Citind aceste însemnări asupra laricelui din Caraiman, am crede că el apare abia la 1500 m. Este adevărat că dela altitudinea de 1500 m la 1700 m se găseşte în amestec cu moliftul, dar nu trebuie să credem că laricele apare în Caraiman dela această altitudine. Iată cum stau în realitate lucrurile:

---

[1]) In lucrarea: Plantele vasculare din Bucegi, de D. Grecescu, 1911, se găseşte literatura asupra florei.

[2]) Ing. Al. Beldie: Observaţiuni asupra vegetaţiei lemnoase din Munţii Bucegi, Analele ICEF, 1940.

Laricele apare în Caraiman, diseminat, la altitudinea de 1350 m. După ce, până la 1200 m, avem predominanța bradului asupra celorlalte specii întovărășitoare, bradul pierde locul lăsând să apară tot mai mult în etajul principal, molifitul, care, la 1300 m este predominant. Dela altitudinea de 1350 m la 1500 m se intercalează un amestec de molift și fag în proporție de 1/2 pentru fiecare, ajungând la 1500 m să predomine fagul. Din vale, se vede distinct această fâșie în care predomină fagul. Prin amestecul de fag și molift apare laricele diseminat cu exemplare frumoase de dimensiuni mari: diametre de 60 cm și înălțimi de 25 m. După această fâșie de tranziție, urmează un amestec de larice cu molift până la limita pădurei care se află la 1700 m. Laricele în unele părți rămâne singur formând arborete curate pe suprafețe apreciabile de câteva hectare. Expoziția generală a Caraimanului este franc estică.

Salix daphnoides Vill.

In lucrarea amintită a lui Beldie, la pagina 59 este scris: „Noi nu am reușit să găsim această specie în cuprinsul Bucegilor".

Fără să fie frecventă, cum este spre exemplu Salix purpurea, această specie se întâlnește destul de des, mai cu seamă în prundișul și pe marginea Prahovei. Așa am aflat-o în prundișul Prahovei mai jos de locul de vărsare a pârâului Isvorul, în tovărășie cu Salix elaeagnos Scop., Alnus incana (L.) Mönch. și Salix purpurea L.

Deasemenea pe prundișul Isvorului, aproape de podul șoselei naționale Ploești—Predeal am găsit multe exemplare în stadiu de desvoltare arbustiv, în tovărășie cu aceleași specii amintite mai sus, la care se adaugă Hipphophaë rhamnoides și Myricaria germanica.

Un exemplar de dimensiuni mari se află în prundișul Prahovei, lângă digul de piatră dela capătul dinspre Bușteni, al punței ce face legătura între cătunul Zamora și Bușteni. Numai la câțiva metri de această punte, pe marginea apei, se află exemplarul despre care este vorba. Diametrul la 1,30 m dela pământ măsoară 90 cm, înălțimea 13 m. Dela înălțimea de 1,40 m, trunchiul se ramifică în patru, fiecare având diametrul la ramificare cuprins între 30—40 cm. Multe din ramurile periferice au început să se usuce, ceeace ne arată că a atins maximum de longevitate.

Alte două exemplare de dimensiuni mai reduse decât cel descris se găsesc pe partea stângă a Prahovei, tot în prundiș, nu departe de marginea apei (7 m). Aproape la 150 m dela puntea amintită, în vale, puțin mai jos de punctul de vărsare al pârâului Măturarul, se află cele două exemplare de Salix daphnoides, distanţate numai cu 20 cm între ele, în asociaţie cu Alnus incana şi Salix purpurea.

Diametrul tulpinei la 1,30 m dela pământ este de 30 cm şi 40 cm. La înălţimea de 2,5 m, trunchiul se ramifică, formând coroana; înălţimea totală 10 m; starea de vegetaţie, bună.

Salix fragilis L.

Deşi nu cunoaştem în literatură, până acum, staţiuni din Valea Prahovei cu Salix fragilis (nici Grecescu şi nici Beldie nu au citat-o în Bucegi), totuşi aveam bănuiala că este, cel puţin în prunidşul Prahovei, destul de frecventă.

Dăm acum o staţiune unde am identificat-o, care nu face parte din Bucegi.

Pe drumul ce leagă Poiana Ţapului cu cătunul Zamora, imediat ce trecem podul peste Prahova, pe partea stângă, chiar în marginea şoselei, la 4 m, se află primul exemplar de Salix fragilis. Diametrul la 1,30 m dela pământ 80 cm, înălţimea totală 14 m. La înălţimea de 1,50 m trunchiul se ramifică în două, având fiecare din ramuri 40 cm şi 55 cm grosime. Starea de vegetaţie în general, lâncedă, se vede că a intrat în depericiune.

La distanţă de 14 m Nord de exemplarul descris, găsim al doilea exemplar de Salix fragilis; diametrul la 1,30 m dela pământ, 65 cm; înălţimea totală ca precedentul. Şi acesta are trunchiul ramificat dela 5 m înălţime; starea de vegetaţie deasemenea lâncedă.

Un grup de alte trei exemplare se găsesc la 25 m în direcţia Nord-Est dela al doilea exemplar. Diametrul la unul din aceasta este 80 cm, la altul 56 cm şi la al treilea 50 cm. Inălţimea totală 16 m — unul din exemplare 18 m înălţime — starea de vegetaţie mult mai bună ca la precedentele, slabe urme de depericiune.

Salix purpurea L.

Despre această specie găsim în lucrarea lui Beldie, cât şi în lucrarea lui Grecescu („Plante vasculare din Bucegi") că este sporadică, destul de rară pe prundişul râurilor. Dacă se poate spune că Salix purpurea este rară în Valea Ialomiţei în bazinul ei superior, nu se poate spune astfel de Valea Prahovei. Incepând dela Comarnic până la Predeal, Salix purpurea este salcia cea mai comună şi cea mai răspândită pe vale. Ori unde, pe această distanţă, vom coborî în prundişul Prahovei, va fi imposibil să nu găsim răchita. Apariţia ei în unele locuri este în massă. Se poate vedea în partea de jos a punţei amintite mai sus, pe o suprafaţă de aproape 1/2 hectar, o asociaţie aproape curată de răchită. Pe văile secundare răchita se rărește. Mai ales pe acele văi închise, umbrite, răchita este cu totul rară. Dar și pe acestea, acolo unde are lumină suficientă, o întâlnim chiar la altitudini mari. Pe văile mai mari, Valea Isvorului, Valea Cerbului, Valea Azugei, răchita este destul de frecventă. Pe Valea Azugei am întâlnit-o sus la Retivoiu, pe vale, la 1200 m alt.; pe Valea Cerbului este deasemenea frecventă până la Casa Dihamu, la 1000 m altitudine.

Salix viminalis L.

In lucrarea citată a lui Grecescu, la pag. 79 găsim despre această specie următoarele: „Pe prundișul torentelor, în regiunile dela poale, Sinaia, Bușteni".

Deși este o specie care se recunoaște ușor, chiar dela distanță, după culoarea gălbuie a mlădițelor, iar de aproape după frunzele înguste și lungi cu dosul lor alb, nu am întâlnit-o la locurile indicate de Grecescu. Faptul că și Beldie o citează după lucrarea lui Grecescu fără să ne confirme dacă a întâlnit-o undeva, suntem în bănuială că este o eroare. De altfel, presupusele stațiuni fiind la poalele torenților, ar fi trebuit să fie mai ușor și mai des găsită.

Din observațiunile ce avem până acum, Salix viminalis se oprește pe Valea Prahovei, mai jos de Valea Largă, puțin mai jos ca Alnus glutinosa; între cele două tunele, altitudine 650 m. Coincide locul unde se oprește Salix viminalis cu apariția primelor exemplare de brad.

Alnus glutinosa (L.) Gaertn.

Beldie[3]) citează după Grecescu (Supliment la Conspectul florei României, 1909) aninul negru, la Bușteni în Valea Jepilor.

Pe Valea Prahovei aninul negru atinge limita superioară a ariei de vegetație, la Valea Largă, altitudine 700 m. Peste această limită este îndoelnic a mai vorbi de aninul negru. Cercetând Valea Jepilor dela vărsarea în Prahova (altitudine 870 m) până la Cariera de piatră din Caraiman (altitudinea în partea de sus, 1140 m) nu am găsit nici un exemplar de anin negru. Citarea lui Grecescu se poate să fie eronată. Ar fi imposibil să fie anin negru pe Valea Jepilor, fără ca pe Valea Prahovei dela Valea Largă la Bușteni să nu-l găsim pe marginea apei, așa cum îl întâlnim până acolo. Intreruperea în distribuția lui ar fi, credem, prea mare; mai bine de 10 km pe orizontală și mai bine de 250 m pe verticală.

---

3) Op. cit. pag. 62.

Alnus viridis (Chaix.) Lam. et D. C.

Element al zonei subalpine şi alpine, liliacul de munte este citat în lucrarea lui Beldie[4]) că, coboară în lungul văilor până în etajul pădurilor montane. Cele mai joase altitudini cunoscute în Bucegi sunt:

Valea Ialomiţei, cheile Zănoagei	1250 m	(C. Georgescu)
Valea Jepilor	1370 m	
Valea Poarta	1075 m	(Fekete şi Blatny)
Valea Bângălesei	1180 m	„ „
Valea Peleşului, faţa Furnicii	1220 m	

Chiar mai jos, la altitudini mai mici, liliacul de munte se poate coborî. Aceasta ne face să credem cele câteva exemplare arbustive ce le-am găsit în Valea Isvorului, aproape de vărsarea în Prahova, nu departe de şoseaua naţională Ploeşti-Predeal.

Aproape de şoseaua naţională amintită, valea Isvorului este adânc săpată în vechea terasă a Prahovei, adâncimea ajunge până la 10 m şi chiar mai mult. In acest taluz al terasei, format din pietriş, nisip şi chiar pietre mai mari am găsit în anul 1930 câteva exemplare de Alnus viridis. Expoziţie nordică, altitudine 780 m.

Revenind în vara 1945, la locul unde ştiam că am găsit liliacul de munte în anul 1930, nu am mai aflat exemplarele amintite. O parte din acest taluz a fost împădurit cu molift între timp, astfel că molidul crescând a distrus liliacul.

In Bucegi staţiunea cea mai joasă unde am întâlnit liliacul de munte este în Valea Jepilor la Cariera din Caraiman, la locul de vărsare a pârâului Gălbinelelor. Pe grohotişul rezultat din exploatarea carierei se găsesc câteva tufe de liliac înalte de 2 m şi cu o grosime de 4—6 cm — locul aşezat — altitudine 1140 m.

Carpinus betulus L.

Incepând dela Comarnic, carpenul nu se mai poate menţine decât pe versanţii sudici sau cel mult vestici, datorită faptului că se găseşte la limita superioară a arealului său de vegetaţie. Această limită se află în Pădurea Piscul Câinelui, proprietatea Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră. Pe versantul din Valea Câinelui, cu expoziţie sudică, până la altitudinea de 870 m sunt exemplare de carpen de grosimi ce trec de 40 cm — în amestec

---

4) L. c. pag. 62 şi 63.

intim cu fagul. Este de asemenea frecvent carpenul și pe versantul spre Valea Prahovei a cărei expoziție este vestică, începând din imediata apropiere a apei. Dimensiunile la care ajunge nu mai sunt așa de mari; abia până la 12 cm diametru. Pe această față, carpenul se ridică până la altitudinea de 930 m, cum l-am găsit în marginea de jos a Poienei Piscul Câinelui (Poiana Carp) reprezentat printr'un exemplar de 5,5 m înalt și cu diametrul de 5 cm la 1,30 m dela pământ.

Am fost surprinși cum în plantația de molift din partea de jos a pădurii lângă poteca ce duce la Poiana Carp, am găsit câteva exemplare de carpen care s'au putut menține alături de molift timp de 30 ani.

Clematis vitalba L.

Tot la Sinaia are limita superioară a răspândirii sale, curpenul de pădure. Destul de frecvent de o parte și de alta a căii ferate, până la Valea Câinelui, cu creșteri viguroase, acoperind complet unii fagi și paltini de care se agață pe 4—5 m înălțime.

Altitudinea maximă, la care mai găsim curpenul, este de 800 m după exemplarele întâlnite la poalele pădurii Gagu pe surpăturile din dreptul Fabricei de cherestea Costinescu; expoziție vestică.

Euonymus verrucosa Scop.

Salba râioasă a fost găsită de Beldie „la Sf. Ana pe bolovănișuri, singura stațiune cunoscută în Bucegi" 5).

In anul 1930 am găsit câteva exemplare de salbă râioasă lângă șoseaua națională Ploești-Predeal, pe partea stângă, în dreptul Fabricei de șurupuri Costinescu, la Sinaia. Taluzul șoselei în această parte este format dintr'un zid de susținere înalt de 2—2,5 m. Deasupra acestui zid, pe solul pietros am găsit cele câteva tulpini de salbă râioasă. Vegetarea nu era prea bună din cauză că erau umbrite de anin și soc. Expoziție estică; altitudinea 785 m.

Căutând să revăd, în vara 1945, tufele de salbă râioasă nu le-am găsit. Am făcut totuși această consemnare ca posteritatea să urmărească dacă va mai apare în acest loc sau prin apropiere.

Cornus sanguinea L.

Acest arbust atât de abundent în pădurile de luncă, zăvoi, lacoviște și în mai slabă măsură în pădurea de șleau, se ridică pe Valea

---

5) Beldie, l. c. pag. 69.

Prahovei până la Sinaia. Dela Câmpina la Comarnic (Cernica) sângerul participă frecvent la compunerea tufărişurilor ce acoperă dealurile de ambele părţi ale Prahovei. Alături de el găsim cătina albă, plopul alb şi negru, călinul, dârmozul, curpenul de pădure, aninul alb şi negru în părţile dela marginea apei, etc. Mai sus de Cernica, sângerul nu se mai găseşte decât pe prundişul Prahovei alături de Salix purpurea, Viburnum lantana, Salix elaeagnos, Alnus incana şi până la un anumit punct şi Alnus glutinosa.

Punctul cel mai superior unde se mai întâlneşte sângerul pe Valea Prahovei este la Sinaia exact în dreptul Fabricei de cherestea Costinescu, puţin mai sus de vărsarea în Prahova a pârâului Isvor. In stânga Prahovei, datorită eroziunei produsă de apă s'a prăvălit malul pe distanţa de zeci de metri. Pe această ruptură se găsesc câteva exemplare de sânger. Expoziţia vestică, altitudine 800 m.

Hippophae rhamnoides L.

După ce Valea Prahovei se îngustează la Cernica, se restrânge şi răspândirea cătinei albe. Cu cât mergem mai sus, se observă cum cătina coboară după dealuri, ca dela Valea Largă să se întâlnească numai în prundişul Prahovei. In puţine locuri se mai îndepărtează de apă, mai exact de prundiş, aşa cum am găsit-o la Cariera din Piatra Arsă [6]) pe stânci calcare.

Vom descrie mai jos două staţiuni noi de cătină albă, găsite chiar în prundişul Prahovei, în anul 1944.

Prima staţiune de cătină albă se află între Poiana Ţapului şi Buşteni, pe partea dreaptă a Prahovei, în dreptul coloniei Fabricei de Hârtie (la odăi).

După ce ajungem, cum venim din Buşteni spre a merge în cătunul Zamora, la puntea de trecere peste Prahova, numai la 200 m dela capătul punţei, în josul apei, dăm de un buchet compact de cătină albă. Buchetul are forma dreptunghiulară cu laturile de 20×30 m. Am numărat, cu aproximaţie, 50 exemplare cu tulpini groase până la 6 cm, afară de puieţi care se găsesc în mare număr. Inălţimea cea mai mare măsurată este de 2,5 m. Alături de unele exemplare ce se uscau probabil în urma unui incendiu, mulţi puieţi aşteptau să le ia locul.

In partea de sud şi vest a buchetului, printre cătină, se ameste-

---

6) Până la ce altitudine vegetează cătina albă (Hippophae rhamnoides) pe Valea Prahovei, Rev. Păd., 1936, pag. 255.

cau și câteva exemplare de Salix purpurea. Pe celelalte părți buchetul era curat, numai cătină albă. Altitudinea 860 m, terenul plan.

Subliniez că prezența acestui buchet de dată recentă, după 1920, ne arată că acum, cătina, în timpurile noastre, cucerește terenuri noi, mărindu-și astfel aria sa de vegetație.

Urmând firul apei, în sus de stațiunea descrisă, după ce trecem de comuna Bușteni, lăsând Valea Fetei în urmă, ne găsim, pe partea stângă a Prahovei, în cuprinsul pădurii Sorica, proprietatea particulară a M. S. Regelui. Inainte ca să ajungem la podul șoselei naționale peste Prahova, cunoscut sub numele de podul dela Sorica, la 250 m, exact în dreptul cimitirului nou al comunei Azuga, pe o ridicătură în marginea apei se găsește a doua stațiune de cătină albă. De dimensiuni mai reduse decât stațiunea dela Bușteni, avem aici numai două tufe mai mari, de 2 m înălțime; restul, exemeplare mai mici. Diametrul la 1,30 m dela pământ al celor două tulpini, mai mari, dacă are 4 cm. Suprafața pe care se întinde acest ochiu de cătină este numai de 6×3=18 mp. Altitudinea 900—910 m, teren plan. In ce privește altitudinea, stațiunea de cătină albă dela Sorica este mai joasă decât cea dela Piatra Arsă; ea este în schimb situată cu 5 km mai la Nord. Deducem din aceasta că pe Valea Prahovei cătina se poate ridica mai sus de Azuga, chiar până la Predeal.

Revăzând buchetul de cătină în vara aceasta, nu am găsit fructe la niciunul din exemplare.

Solanum Dulcamara L.

Arbustul de față a scăpat să fie menționat atât de Grecescu, cât și de Beldie.

Destul de frecvent, fără să fie comun, în locurile umbroase și umede din marginea pâraielor, cât și pe prundișul Prahovei, dela Sinaia până la Predeal. O tufă pe care o observ de 15 ani, se găsește la capătul punței amintite când a fost vorba de Salix daphnoides. La Sinaia pe Valea Isvorului, pe Valea Tirului în pădurea Piscul Câinelui (alt. 960 m), pe taluzul căii ferate între Sinaia și Poiana Țapului, în Piatra Arsă la carieră....

Frecvent se întâlnește Solanum Dulcamara în tăerile rase unde devine chiar comun.

Viburnum lantana L.

Dârmozul este încă frecvent în părțile regiunei Câmpina-Comarnic, unde în asociație cu alte specii formează tufărișurile caracteristice acestor terenuri. Ca şi tovarăşul său sângerul, dela Comarnic, se mai întâlneşte numai în vale, fără să fie prea obişnuit.

In cuprinsul Bucegilor se poate vedea dârmozul la Sinaia, lângă cantonul de cale ferată din dreptul Uzinei electrice.

In afara Bucegilor, l-am găsit pe Valea Câinelui, nu departe de vărsarea în Prahova a pârâului, lângă drumul ce merge pe această vale.

Punctul cel mai nordic unde se poate vedea dârmozul este pe Valea Zamorei, la locul de trecere a potecei de agrement ce merge din podul Zamorei spre Cumpătu. La acest punct se găsesc câteva exemplare destul de mari, care vegetează bine şi fructifică abundent. Altitudinea 890 m.

Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin supérieur de la Prahova.

L'auteur apporte de précisions sur les aires de répartition de quelques plantes ligneuses dans la vallée de Prahova qui longe la partie orientale du massif montagneux de Bucegi. Il s'agit de: Larix europaea D. C. var. polonica (Rac) Ostf. et Syr.-Larss., Salix daphnoides Vill., Salix viminalis L., Alnus glutinosa (L.) Gaertn., Alnus viridis (Chaiv.) Lam. et D. C., Carpinus betulus L., Clematis vitalba L., Euonymus verrucosa Scop., Cornus sanguinea L., Hipophaë rhamnoides L., Solanum Dulcamara L., Viburnum lantana L.

O STAŢIUNE DE DAPHNE BLAGAYANA Frey.
IN VALEA CHEIA (VÂLCEA)

de Ing. ION LUPE (Bucureşti)

Daphne Blagayana Freyer, este o plantă, destul de rară în ţara noastră, ce aparţine florei ilirico-pontice. Aria ei de vegetaţie se găseşte în Sud-Estul Europei, în Peninsula Balcanică.

A fost descoperită de contele Blagay, dela care îşi trage şi numele, în anul 1837, pe dealurile St. Lorenzi la Billichgraetz în Krain 1) şi descrisă, pentru prima oară sub acest nume, de către Freyer în Flora, 1838.I.176.

În Peninsula Balcanică se găseşte destul de frecventă în: Stiria inferioară, Krain, Bosnia, Herţegovina, Muntenegru, Albania, Croaţia, Macedonia, Bulgaria şi Serbia, de unde se întinde apoi sub formă de insule izolate sau exemplare sporadice şi în ţara noastră, în Apuseni şi Carpaţii Meridionali.

E o specie calcifilă, de aceia o găsim totdeauna pe stânci de calcar sau în păduri şi pe văi cu sol calcaros.

In România prezenţa acestei specii este cunoscută în: munţii Bihorului la Vidra de Sus, munţii Parângului pe versantul sudic, munţii Bârsei la Braşov, munţii Bucegi pe Bucşoiu şi la Sinaia pe stâncile Sf. Ana, muntele Ciucaş [2]), masivul Gârbovei pe Valea Cazacului [3]) şi pe Cozia [4]).

Se prezintă sub formă de arbust pitic, de cca 30 cm înălţime, cu tulpină târâtoare numai la vârf erectă. Frunzele sunt sempervirescente (veşnic verzi), obovate sau alungit obovate, glabre, pe faţa superioară verzi închis lucioase, pe cea inferioară de un verde mai deschis. Lungimea frunzelor: 3.5—5,5 cm, lăţimea: 1,4—2,5 cm. Florile în buchete terminale dese, înconjurate la bază cu stipele, cu perigonul alb-gălbui fin păros, distins parfumate mai cu seamă spre seară.

Infloreşte în Maiu, imediat după topirea zăpezii. Fructele sunt nişte bace roşii-gălbui, de mărimea mazărei.

Pentru frumuseţea şi raritatea ei, este considerată la noi în ţară ca monument al naturei.

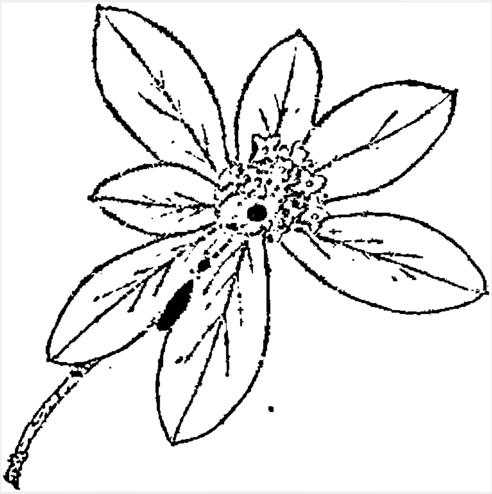

Fig. 1. — Daphne Blagayana Frey. (mărime naturală)

In rândurile ce urmează prezentăm o staţiune de Daphne Balayana Frey., situată în Oltenia, pe versantul sudic al masivului Căpăţânei, staţiune a cărei prezenţă n'a fost semnalată până în prezent.

Staţiunea de mai sus se află pe Valea Cheia, un afluent al Văii Olăneşti din judeţul Vâlcea, la o altitudine de cca 1200 m deasupra nivelului mării, la locul unde piciorul Claia Strâmbă, din muntele Vânturariţa, se întâlneşte faţă în faţă cu pintenul Stogşoarele, din muntele Stogu, închizând valea întocmai unui baraj şi lăsând numai un defileu îngust prin care şerpuieşte pârâul Cheia (fig. 2).

Porţiunea ocupată de Daphne Blagayana Frey. se află pe abruptul stâncos, cu expoziţie estică, al piciorului Claia Strâmbă către Cascadele Cheii.

Solul, în această porţiune de teren, este foarte superficial, bogat în schelet calcaros şi în humus de bună calitate. E format pe pragurile și crăpăturile stâncilor de calcar ce alcătuesc piciorul Claia Strâmbă.

Daphne Blagayana Frey. a fost găsită, în această stațiune, în asociație cu următoarele plante:

Taxus baccata L.
Juniperus intermedia Schur.
Salix glabra Scop.
Sorbus cretica (Lindl.) Fritsch.
Sorbus aucuparia L.
Sorbus aucuparia × suecica (L.) Krok.
Rosa pendulina L.
Cotoneaster tomentosa Lindl.
Spiraea chamaedrifolia L.
Rubus sp.
Betula verrucosa Ehrh.
Berberis vulgaris L.
Cytisus falcatus W. et K.
Euonymus verrucosa Scop.
Rhamnus cathartica L.
Daphne mezereum L.
Fraxinus ornus L.
Aconitum sp.
Gnaphalium sp.
Antennaria dioica (L.) Gaertn.
Gentiana lutea L.
Hypericum perforatum L.
Saxifraga aïzoon Jacq.
Selaginella selaginoides (L.) Lk.
Aspidium filix mas L.
Aspidium lonchitis L.
Asplenium trichomanes L.
Asplenium viride Huds.
Asplenium ruta muraria L.
Scolopendrium vulgare Sm.
Athyrium filix femina (L.) Roth.
Ceterah officinarum Lam. et D. C.

In apropiere, pe locuri puțin mai așezate, cu sol ceva mai profund format pe anrocamente de calcar, se găsește o stațiune bogată în tisă (Taxus baccata L.) în amestec cu: Picea excelsa Lk., Abies alba Mill., Populus tremula L., Fagus silvatica L., Fraxinus excelsior L., Acer pseudoplatanus L., Ulmus scabra Mill., Corylus avellana L., ş. a., iar pe vârfurile stâncilor şi pe pragurile mai înainte ale acestora găsim: Salix glabra Scop. în pâlcuri mari, Pinus silvestris L. în exemplare izolate şi floarea reginei (Leontopodium alpinum L.).

Cum Daphne Blagayana Frey. este considerată la noi în ţară ca un monument al naturei şi având-se în vedere bogăţia acestei staţiuni în plante rare, ceiace prezintă un deosebit interes din punct de vedere geobotanic, cum şi faptul că pe stâncile Claia Strâmbă trăeşte o turmă restrânsă de capre negre (Rupicapra rupicapra), o altă podoabă a Carpaţilor expusă a fi distrusă prin braconaj; credem că ar fi bine ca această staţiune, împreună cu piciorul stâncos al Clăii Strâmbe să fie declarată rezervaţie naturală şi pusă la adăpostul legii pentru protecţia monumentelor naturei.

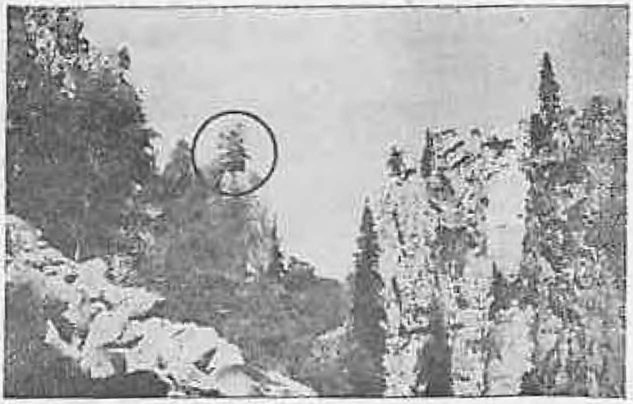

Fig. 2. — Valea Cheia la locul de întâlnire al Clăii Strâmbe (stânga) cu Stogşoarele (dreapta). (Arborele închis în cerc este un pin silvestru).

In acest fel, pe lângă faptul că s'ar conserva un minunat colţ naturalistic, foarte important din punct de vedere floristic şi turistic, s'ar contribui în acelaş timp la înmulţirea caprei negre, element de mare valoare cinegetică, în porţiunile stâncoase ale munţilor din Nordul Olteniei.

⁂

Pentru cei ce doresc să viziteze această staţiune, dăm mai jos o schiţă de plan şi descrierea itinerariului de urmat:

Dela Râmnicul Vâlcea spre Olăneşti, până în comuna Cheia, se poate merge cu maşina sau trăsura.

Din comuna Cheia se merge, fie pe plaiul Cheii (I) prin cătunul Gurguiata, unde se poate ajunge şi dela Olăneşti prin cătunul Tisa, şi de aci pe plaiu în sus peste Stogşoarele de unde se coboară în vale la punctul numit Gura Râului și de aci pe vale în jos cca 500 m până la stațiune; fie pe părâul Cheia în sus pela mănăstirea Cheia, prin Cascadele Cheii la stațiune (II).

Schița de plan a stațiunei

.... itinerar

* stațiunea de D. Blagayana Frey.

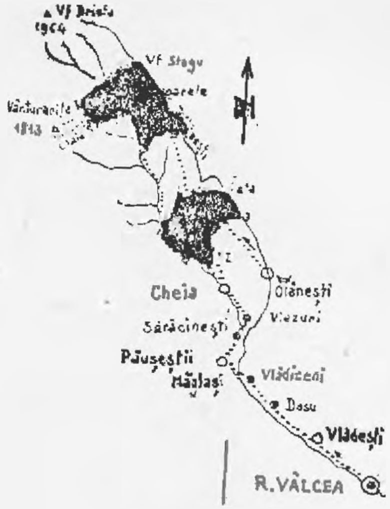

Ambele drumuri durează cam cinci ore de mers și se pot parcurge cu piciorul și călare.

Pentru rămânere peste noapte se pot folosi casele Soc. forestiere Carpatina dela stația de funicular situată pe Valea Cheia, la cca 500 m în amonte de stațiunea cu Daphne Blagayana Frey., la locul numit Gura Râului.

Une station de Daphne Blagayana Frey dans la vallée de Cheia (dép. Vâlcea).

L'auteur signale une station nouvelle de Daphne Blagayana Frey. située au Nord de la Petite Valachie (Oltenie) dans la vallée de Cheia dép. Vâlcea, à 1200 m d'altitude, sur des roches calcaires. Cette rare éspèce pour la flore de la Roumanie a été découverte dans la dite station associée à d'autres rares plantes, dont leurs noms sont donnés dans le texte du présent article.

L'auteur propose que l'endroit rocheux occupé par cet association de plantes, où se trouve aussi un tropeau de chamois (Rupicapra rupicarpa) très exposés au braconnage, soit déclaré comme réservation naturelle et par conséquent mis sur la protection de la loi pour la protection des monuments de la nature.

LITERATURA

1. *Willkomm M. Dr.* — Forstliche Flora von Deutschland und Österreich, ed II. Leipzig. 1886. 569.
2. *Prodan Iuliu.* — Flora. vol. I, p. 1. Cluj. 1939. pag. 641.
3. *Badea M.* și *Cretzoiu P.* — O nouă stațiune de Daphne Blagayana Frey. în România. Rev. Păd. Nr. 5. 1941. pag. 286.
4. *Grecescu D.* — Conspectul florei României, București. 1898. pag. 513.

COMENTARII

IN CHESTIUNEA USCĂRII STEJARULUI

de Ing. S. PAŞCOVSCHI (Timişoara)

Uscarea în masă a stejarului pedunculat a fost semnalată în ultimii ani în Muntenia şi a constituit prilejul unui schimb de păreri între specialişti („Revista Pădurilor", Nr. 11—12/1942, 3—4/1943, 11—12/1943); ulterior am luat cunoştinţă şi de fenomene asemănătoare din străinătate (ibidem, Nr. 7—9/1944). Concluzia, ce se desprinde din toate cercetările publicate, ar fi că, această uscare catastrofală se datoreşte conlucrării unui complex întreg de factori nefavorabili stejarului. In mod accidental aceşti factori au atins în ultimii ani o intensitate neobişnuită, provocând prin acţiunea lor comună moartea unui număr mare de arbori.

Putem socoti deci definitiv stabilit că, au fost mai multe cauze ale uscării. Dar asupra naturii acestor cauze şi asupra importanţei fiecăreia din ele se mai poate discuta mult. Este destul de probabil că n'a fost în toate cazurile absolut acelaş complex de factori vătămători; unii au putut să lipsească în unele locuri sau să aibă o influenţă redusă.

In regiunea Timişoarei, uscarea stejarului a luat în 2—3 ani din urmă deasemenea proporţiile unei catastrofe. Aici se pot deosebi destul de bine mai multe aspecte ale fenomenului. In primul rând sunt câteva cazuri, în care uscarea ar reprezenta ceva „normal", ceva ce s'ar produce şi în alte condiţiuni; dar acum acţiunea combinată a factorilor vătămători a făcut să se usuce brusc un număr mare de arbori, care altfel s'ar usca treptat în cursul mai multor ani. In asemenea cazuri desigur nu trebuie să fim prea îngrijoraţi de proporţia mare a uscăturii. Astfel ar fi:

a) Uscarea stejarilor bătrâni (cca. 100 ani), proveniţi mai mult din lăstari, care a fost observată într'un arboret cu consistenţă redusă din pădurea Casa Verde. Chiar şi mai înainte aceşti stejari erau în mare parte coronaţi, din care câte 1—2 se uscau în fiecare an.

b) Uscarea puternică în plantaţii slab reuşite, în vârstă de 30—50 ani, făcute pe locuri ocupate în vechime de cerete, cu solul împropriu pentru stejar pedunculat. Cazul este dela sine lămurit și nu trebuie insistat asupra lui. Notez numai că în anii din urmă uscarea a condus în multe locuri la întreruperea masivului și degradarea totală a acestor plantații. Cazul se întâlnește mai ales în pădurea Pișchia.

c) Uscarea în plantații bine reușite, în vârstă tot de 30—50 ani, făcute în stațiuni potrivite stejarului pedunculat. Atâta timp, cât uscarea se întinde numai asupra arborilor dominați și consistența masivului nu se întrerupe, nu este cazul de îngrijorare. Este tocmai vârsta, la care eliminarea naturală atinge maximum. Tablele de producție ale lui Schwappach („Agenda Forestieră", pag. 156—158) arată că, la asemenea vârste se poate elimina într'un deceniu peste 50% din numărul arborilor. In plantațiile noastre s'ar putea elimina și mai mult, fiind în general mai dese decât arboretele normale, la care se referă tablele de producție. Deci singurul lucru anormal ar fi în acest caz că, din cauza factorilor nefavorabili s'a eliminat în 2—3 ani ceeace ar fi trebuit să se elimine într'un interval mai lung de timp. Asemenea cazuri sunt frecvente în toate pădurile din jurul Timișoarei.

Din nefericire însă lucrurile uneori nu se opresc aici și ajungem la ultimul caz, care într'adevăr trebuie să ne dea de gândit:

d) Uscarea catastrofală a stejarului din plantații, dela vârstă de 30—40 ani în sus, cu toate că sunt făcute în stațiuni potrivite și până acum păreau pe deplin reușite. S'a ajuns în unele locuri la întreruperea puternică a masivului. Uscarea continuă cu rapiditate și în vara anului 1944, cu toate că factorii vătămători cunoscuți par să-și fi încetat acțiunea mai de mult. Cazul a fost observat într'un arboret din pădurea Pișchia; mi s'a comunicat însă că și unele plantații din pădurea Bistra se prezintă la fel.

N'am observat uscare, care să întreacă cifra normală, în arborete naturale bine încheiate, fie ele chiar destul de bătrâne. Dar trebuie adăogat că în pădurile din șesul Banatului au rămas prea puține arborete de felul acesta.

In ce privește cauzele probabile ale uscării, admit pentru regiunea Timișoarei:

1. Atacul omizilor de Lymantria dispar L. în primul rând care s'a repetat trei ani dearândul, 1940—1942; s'au asociat și alte specii ca Cheimatobia brumata L. și Tortrix viridana L. A adus în majoritatea cazurilor distrugerea întregului aparat foliaceu.

2. Atacul oidiumului (Microsphaera alphitoides Griff.) în unele cazuri a distrus din nou frunzișul abia refăcut, după ce fusese mâncat de omizi. Dacă în general această ciupercă nu este prea vătămă-

toare arborilor bătrâni, în astfel de condiţiuni, când produce o a doua defoliere în acelaş sezon de vegetaţie, poate deveni după părerea mea foarte periculoasă. Mai ales stejarii bătrâni, menţionaţi mai sus sub a), au suferit de acest atac dublu.

3. Două ierni grele [1]), care s'au repetat repede una după alta, 1939—40 şi 1941—42.

4. Două veri secetoase dearândul, 1942 şi 1943. In unele locuri din Banat efectele secetei asupra plantelor lemnoase au fost evidente; astfel în Cazane, în August 1942, o mulţime de arbuşti (mai ales liliac şi mojdrean) din tufărişuri de pe abrupt aveau frunzişul complet uscat. Regiunea Timişoarei, care ne interesează direct, a fost ceva mai scutită, dar n'a scăpat cu totul.

Fiind vorba de un fenomen nediscutat încă, îl caracterizez aici prin câteva cifre:

	Temperatura medie						Precipitaţiunile atmosferice							Umiditatea atmosferică					
Lunile	IV	V	VI	VII	VIII	IX	IV	V	VI	VII	VIII	IX	TOTAL pe sezon de veget.	IV	V	VI	VII	VIII	IX
1942	9.8	16.4	19.9	21.5	21.3	20.	72.4	37.7	68.9	39.3	29.0	7.6	254.9	67	65	65	55	58	58
1943	12.1	14.4	18.2	21.3	23.1	19.6	25.6	61.3	52.3	51.4	14.3	18.1	223.0	53	66	69	59	51	64
Valori normale	11.1	16.6	19.6	22.0	21.0	16.8	52.4	69.9	92.1	65.9	50.5	52.0	382.8	73	73	74	70	70	75

Se vede că, în ambii ani seceta a fost pronunţată mai ales în lunile August şi Septembrie, când temperaturile au fost egale ori mai ridicate faţă de valorile normale, iar precipitaţiile însumate n'au atins decât cca. 1/3 din normală.

Nu vreau să exagerez importanţa acestei secete. Cred că, în altfel de condiţiuni ar fi trecut chiar cu totul neobservată. Nici acum n'a vătămat prea mult, dacă am separa acţiunea ei de a celorlalţi factori; dovada ar fi de ex. faptul că, în 1943 am avut la stejar o fructificaţie destul de abundentă, cu ghinda sănătoasă. Insă pentru exemplarele slăbite de mai înainte, acţiunea ei a înrăutăţit eventual situaţia.

---

[1]) Menţionez că, amănunte asupra iernii 1939—40 se găsesc în articolul meu din Revista Pădurilor Nr. 1—2/1942 (unde mă refer însă numai la pagubele provocate esenţelor exotice). Iar amănunte asupra celeilalte ierni, precum şi asupra atacurilor de omizi şi oidium, constituie subiectele altor două articole sub tipar în Analele I.C.E.F.

5. In ce priveşte atacul de Ceratostomella, în materialul examinat din pădurea Casa Verde s'au găsit din abundenţă simptomele caracteristice, care dovedesc prezenţa acestei ciuperci şi chiar o activitate destul de intensă a ei. Nu mă îndoiesc că, există şi în alte păduri.

6. Trecem acum la chestiunea ultimului factor, care s'a invocat pentru explicarea uscării stejarului, atribuindu-i-se o importanţă mare: inundaţiile. Aici este cazul să ne oprim ceva mai mult şi să vedem ce s'a întâmplat în împrejurimile Timişoarei, o regiune cu soluri în general foarte argiloase şi greu permeabile, care ar putea favoriza stagnarea apei (deşi aceste soluri n'au ajuns încă la podzolire, ca în celelalte cazuri cercetate la noi în ţară).

După iarna bogată în zăpadă 1939—40 şi după ploile abundente din primăvara următoare, am înregistrat în 1940 chiar două inundaţii, în Martie şi Iunie. Asupra acestor inundaţii am publicat o notă în Revista Pădurilor, Nr. 1/1941; deci nu mai revin. Alte preocupări însă m'au împiedecat de a arăta că, şi în verile 1941 şi 1942 unele porţiuni din pădurea Casa Verde au fost din nou inundate şi apa a stagnat acolo mai mult timp. Intr'o porţiune din parcela 37 (azi conform amenajamentului revizuit — 44) apa a stagnat în 1940 din mijlocul lui Martie până la începutul lui Septembrie, în 1941 dela începutul lui Februarie până la sfârşitul lui August; în fine, în 1942 mi-a scăpat să notez precis, cât a durat inundaţia, dar în orice caz s'a întins asupra celei mai mari părţi din sezonul de vegetaţie [2]). In această ultimă vară porţiunea inundată a luat aspectul unei adevărate bălţi: a crescut papura pe margini, iar suprafaţa apei s'a acoperit cu linţiţă de baltă. Mulţi stejari bătrâni au stat, în toţi trei ani, luni dearândul cu partea inferioară a tulpinii cufundată în apă; abia în ultima vară un număr dintre ei s'au uscat. In alte porţiuni din pădurea Casa Verde, unde apele au stagnat deasemenea, dar un timp mai scurt, n'am putut observa ca procentul uscăturii să fie exagerat; de altfel în aceste porţiuni avem arborete amestecate cu proporţia stejarului relativ redusă. Pe de altă parte porţiunea din pădurea Pişchia, unde se observă uscarea cea mai puternică, n'a fost niciodată inundată în ultimii ani.

Aceasta mă face să elimin cu totul apa stagnantă din complexul

---

2) Colegul I. Vlad (l. c.) din eroare socoteşte că, observaţiile mele se referă la inundaţii provocate de apa în mişcare; din contra este vorba de apa stagnantă, care a dispărut prin evaporare şi infiltrare înceată în sol.

general de factori, care au provocat uscarea în masă a stejarului în regiunea Timişoarei. O admit numai în unele cazuri excepţionale, ca cel din parc. 37, pădurea Casa Verde; cred că, în acest caz apa stagnantă a fost chiar singurul factor vătămător şi de fapt uscarea acestor câtorva stejari n'are legătură cu fenomenul general.

Chestiunea merită cu prisosinţă să fie supusă unei discuţii generale. Autorii români, care s'au pronunţat până acum, toţi acordă o importanţă deosebită apei stagnante, care ar provoca fie asfixierea rădăcinilor, fie un dezechilibru între absorbţie şi transpiraţie. Prof. G. Eliescu face chiar o afirmaţie generală şi prea categorică: „se ştie că stejarul pedunculat este o specie foarte sensibilă la apa stagnantă" (l. c., Nr. 11—12/1943). Dar tot D-sa, în articolul următor, reproduce constatările unor specialişti germani, din care rezultă: în cazuri de uscare foarte asemănătoare cu cele dela noi, apa stagnantă nu pare să fi avut vre'o influenţă vătămătoare.

Este departe de mine gândul de a contesta a priori că, în cazurile dela noi, analizate de autorii menţionaţi, apa stagnantă ar fi putut avea o acţiune vătămătoare puternică. Am spus mai sus că, în diferite locuri factorii nefavorabili ar putea fi diferiţi. Nu găsesc în regiunea Timişoarei nici un indiciu că apa stagnantă să fi vătămat stejarul pe o scară largă; dar aceasta nu constituie un argument categoric ca lucrul să nu se fi putut întâmpla în jud. Vlaşca, Prahova ori Dâmboviţa. Totuşi, trebuie subliniat faptul că influenţa vătămătoare a apei în aceste cazuri pare a fi o simplă ipoteză a cercetătorilor noştri, nesprijinită nici pe examinarea rădăcinilor arborilor uscaţi (cum au făcut germanii), nici pe observaţia mai îndelungată a unei porţiuni efectiv inundate (cum am făcut eu).

Socotesc însă cu totul exagerat de a generaliza lucrurile şi a declara întreaga specie Quercus Robur L., în tot ansamblul ei, drept „foarte sensibilă" la acţiunea apei stagnante.

Ştim astăzi că orice specie vegetală, inclusiv orice esenţă forestieră a noastră, nu reprezintă un tot unitar, ci se împarte într'o mulţime de rase ecologice. Aceste rase pot să fie mai îndepărtate ori mai apropiate între ele din punct de vedere al pretenţiunilor staţionale. Deosebirile ecologice provoacă şi deosebiri morfologice în unele cazuri. In alte cazuri însă aşa ceva nu se observă; două plante absolut identice morfologiceşte pot avea însuşiri ecologice diferite. Orice discuţie asupra pretenţiunilor staţionale ale esenţelor (inclusiv rezistenţa la acţiunea factorilor vătămători) nu mai poate fi purtată astăzi, decât privind lucrurile prin prizma existenţei acestor rase ecologice. Astfel ne putem explica uşor, dece „aceiaşi" esenţă în locuri diferite uneori reacţionează cu totul diferit la acţiunea aceluiaş factor.

Revenind la cazul nostru al stejarului pedunculat, se impune dela sine concluzia că această esenţă, crescând într'un areal foarte întins şi în staţiuni destul de deosebite, trebuie să se împartă într'un număr mare de rase ecologice. Aceste rase însă nu sunt mai de loc cercetate; cunoştinţele noastre asupra lor se cam opresc deocamdată la stejarul precoce şi la stejarul tardiflor.

Printre aceste rase încă necercetate este posibil să se găsească şi unele, care să nu suporte de loc apa stagnantă. Judecând lucrurile teoretic, s'ar putea emite următoarea ipoteză: acolo unde inundaţiile şi stagnarea apei se produc frecvent, trebuie să se fi elaborat rase rezistente; unde asemenea fenomene au loc numai în mod excepţional, stejarul n'a avut cum să capete această rezistenţă şi a rămas foarte sensibil.

Aceasta este judecata teoretică. Datele, pe care le avem din practică însă, arată mai mult că stejarul ar fi o specie cu o anumită rezistenţă la acţiunea apei stagnante, nici decum „foarte sensibilă". Desigur, nu vreau să spun prin aceasta că ar putea echivala cu aninul negru al nostru sau cu atât mai puţin cu unele exotice, ca de ex. Taxodium ascendens Brogn., care poate trăi toată viaţa într'o baltă stagnantă, ce nu seacă niciodată. Dar dintre esenţele noastre principale trebuie privit ca posedând destulă rezistenţă.

In sprijinul acestei afirmaţii pot aduce destule exemple. Primul ar fi cel citat mai sus dela Casa Verde: stejarul bătrân s'a uscat numai după trei sezoane de vegetaţie, în care a stat cu baza tulpinii cufundată în apa stagnantă (şi nici atunci nu s'a uscat toate exemplarele). In aceiaşi situaţie jugastrul de orice vârstă şi unii arbuşti (păducel, porumbar, lemn câinesc) s'au uscat din vara întâia; ulmul tânăr, în vara a doua [3]).

In lucrarea mea asupra arboretelor dela Gurghiu am arătat că stejarul pedunculat vegetează destul de bine pe terasele inferioare, care au un subsol foarte greu permeabil; primăvara, aceste porţiuni de pădure se transformă în adevărate mocirle (de unde şi numele pădurea Mocear). Pe terasa superioară, cu subsolul mai permeabil, stejarul pedunculat a cedat în general terenul în faţa gorunului; a

---

3) Ulmul bătrân a rezistat bine la început, s'a uscat în parte începând din vara a doua.. Dar n'aş putea separa influenţa apei de acţiunea bolii ulmilor şi a gândacilor de scoarţă. Totuşi şi aşa s'ar deduce o diferenţă faţă de constatările colegului I. Vlad. Tot deosebiri de rasa ecologică trebuie să fie cauza.

rămas însă în pâlcuri pure oriunde se produce stagnarea apei, dovedită prin podzolirea solului şi apariţia vegetaţiei ierbacee hidrofile (mai ales Juncus sp.). Nu poate fi eliminat din asemenea locuri de către gorun, fiindcă pentru acesta din urmă apa stagnantă pare să reprezinte într'adevăr un obstacol de neînvins.

Se mai aduc două citate din literatură (al treilea ar fi părerile autorilor germani citaţi de Prof. G. Eliescu!). Prof. M. Drăcea (l. c., pag. 248) spune textual: „Intru câtva stejarul suportă şi apa stagnantă, dar aceasta într'o mică măsură...". Iar colegul I. Vlad, în interesantul său studiu, întocmeşte următoarea scară de rezistenţă la inundaţii: salcia, frasinul american, plopul, stejarul, frasinul comun, părul, ulmul; despre ultimele trei specii se precizează că nu suportă de loc apa stagnantă. Reiese deci că, stejarul o suportă într'o anumită măsură.

In concluzie:

1. Nu se poate nicidecum afirma că stejarul pedunculat, considerat în ansamblul lui ca specie, ar fi „foarte sensibil" la acţiunea apei stagnante.

2. Dimpotrivă, datele existente arată că, rasele ecologice studiate o suportă într'o anumită măsură.

3. Nu este exclusă existenţa raselor ecologice, care să fie într'adevăr foarte sensibile în această privinţă. Dar datele cunoscute nu ne îndreptăţesc să considerăm dovedită existenţa lor.

4. Până la lămurirea definitivă a chestiunii raselor ecologice, când e vorba despre stejarul pedunculat privit în general ca specie vegetală, este mai prudent a spune că, „posedă o anumită rezistenţă contra acţiunii apei stagnante".

Asupra punctelor 2. şi 3. ţin să mai adaog că, nu pot socoti nicidecum documentaţia mea ca desăvârşită şi voi fi foarte recunoscător oricui îmi va comunica în această privinţă date din literatura ştiinţifică, ce mi-au scăpat poate.

LITERATURA CONSULTATĂ

1. *C. Chiriţă:* „Uscarea în masă a stejarului", conferinţă recenzată în „Revista Pădurilor", Nr. 3—4/1943.
2. *M. Drăcea:* „Curs de silvicultură", (litografiat), 1921.
3. *G. Eliescu:* „Asupra uscării în masă a stejarului". Revista Pădurilor, Nr. 11—12/1943.
4. *G. Eliescu:* „Asupra uscării stejarului". ibidem, Nr. 7—8/1944.
5. *C. Georgescu:* „Uscarea în masă a stejarului", ibidem, Nr. 11—12/1942.
6. *S. Paşcovschi:* „Efectele inundaţiilor din 1940 în Câmpia Banatului", ibidem, Nr. 1/1941.

7. *S. Paşcovschi:* „Din efectele gerurilor asupra plantelor lemnoase", ibidem, Nr. 1—2/1942.

8. *S. Paşcovschi:* „Studii asupra vegetaţiei pădurilor din împrejurimile Gurghiului", Analele ICEF-ului, vol. VIII, 1942.

9. *I. Vlad:* „Rezistenţa la inundaţii a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiţei". Revista Pădurilor, Nr. 3—6/1944.

Zur Frage des Massenabsterbens der Stieleiche.

Der Verfasser beschäftigt sich mit dem Massenabsterben der Stieleiche in der Banater Ebene (Umgebung von Timişoara). Als Ursachen werden erwähnt: 1. Entlauben durch die Raupen von Lymantria dispar L., Tortrix viridana L. und Cheimatobia brumata L., das besonders in 1940—1942 stattfand. 2. Beschädigung durch den Mehlpilz (Microsphaera alphitoides Griff.), welche manchmal nach dem Raupenfrass zu einem zweiten Entlauben in demselben Sommer wurde. 3. Die strengen Winter 1939/40 und 1941/42, wenn die absoluten Minima zu niedrig waren und das kalte Wetter lang dauerte. 4. Die trockenen Sommer 1942 und 1943; besonders in August-September fielen wenige Niederschläge, die Temperaturen waren zu hoch und die Luftfeuchtigkeit gering. 5. Beschädigung durch eine Pilzenart der Gattung Ceratostomella (die schon früher in Rumänien entdeckt wurde, aber bisher noch nicht genau studiert und genannt ist). Endlich beschäftigt sich der Verfasser etwas eingehender mit dem Einfluss des Stauwassers, welchem er, gegen die Meinungen einiger rumänischen Förscher, nur eine lokale und geringe Bedeutung zuschreibt.

FACTORII DE PRODUCŢIE DIN DOMENIUL FORESTIER

de Ing. I. ZEICU (Bucureşti)

Cei trei factori de producţiune: capitalul, munca şi natura, care ar trebui să conlucreze armonios pentru a rezulta un maxim de randament, s'au găsit în trecut în flagrantă contradicţie, ca să nu-i zicem duşmănie, iar frământările sociale de azi denotând încă o esenţială discordanţă.

Cât priveşte situaţia acestor factori în sectorul forestier, ea pare să fi îmbrăcat cele mai discrepante antiteze pe care atmosfera democratică de azi are datoria nu numai de a le studia şi echilibra matematic, dar chiar de a veni cu măsuri preferenţiale faţă de factorul în suferinţă.

Capitalul a înţeles în trecut a se situa în rolul precumpănitor de factor esenţial, căruia îi revine conducerea exclusivă, deci nivelul aristocratic al puterei sus pusă.

Munca, în schimb, abia evoluase în Evul Mediu dela treapta subclasată a sclaviei lipsită de orice consideraţie, la dreptul clăcaşilor în stabilitatea muncii cu sudoare, fără a dispune însă liber asupra puterilor braţiale şi a roadelor muncii. Nici chiar acea zisă egalitate, libertate şi frăţietate, care a luat aripi după revoluţiunea franceză, n'a putut ridica factorul muncă din jugul greu al subclasării ce i-a rămas zestre din veacuri străvechi. Despre o evoluţie a muncii pentru a fi recunoscută ca factor determinant în procesul producţiunei nu s'a putut vorbi decât abia după ce s'a organizat însăşi clasa muncitoare, revendicându-şi cu tărie drepturile, nu numai în ceeace priveşte justa remuneraţie a muncii, dar şi în ceeace priveşte recunoaşterea importanţei sociale pe care o reprezintă ea în angrenajul activităţii technice, unde factorul muncă trebue să stea cel puţin pe picior de egalitate cu capitalul, iar în circuitul vieţii economice şi politice, trebuie să i se rezerve o cotă parte chiar din rolul de chibzuinţă şi gândire a conducerii, care constituia până aci turnul de fildeş al reprezentanţilor capitalului.

Dacă aceasta a fost situaţia muncii în general la marile întreprinderi, în ceeace priveşte sectorul forestier ea a avut o soartă şi mai vitregă datorită faptului că exploatările forestiere se întind de obiceiu pe suprafeţe răzleţite şi situate departe de centrele aşezărilor omeneşti, încât cazarea, care constituia o problemă mai dificilă, era lăsată la libera deslegare a muncitorilor, cari recurgeau la cele mai primitive metode de colibi sau bordeie. Plata, dacă părea ispititoare la început, în schimb era cheltuită aproape în întregime pe alimentele pe cari le speculau magaziile de alimente ale capitalului de antrepriză. Vor susţine unii că totuşi mulţi dintre muncitori se întorceau acasă cu o sumă frumuşică pe urma activităţii de 2—3 luni, desăvârşită pe coclaurile munţilor. Să nu uităm însă că aceştia îşi bazau câştigurile pe subnutriţie, pe batjocora aplicată capitalului lor biologic. A executa timp de 12—14 ore una dintre cele mai grele munci sub cerul liber, pe teren accidentat, cu lipsa celor mai elementare condiţiuni de odihnă, de reconfortare şi cu aplicarea unui regim de subnutriţie, însemnează atentat la sănătatea muncitorilor.

Acelaş lucru se poate spune şi pentru muncitorii întrebuinţaţi la transportul materialelor lemnoase, dintre cari, cei folosiţi la plutărit trebuiesc priviţi ca fiind adevăraţi oameni de sacrificiu.

Abia muncitorii întrebuinţaţi la fabricile de prelucrarea lemnului care nu mai prezintă caracter sezonier, pot fi comparaţi cu cei din celelalte industrii, cari, în sfârşit, s'au putut organiza în sindicate, prin ajutorul cărora, îşi pot impune, în parte, doleanţele. Totuşi, nici pentru ei nu se poate spune că ar fi reuşit a-şi asigura un rol determinant în conducere, căci capitalul mereu vine cu obiecţiunea ingeniozităţii pentru găsirea mijloacelor tehnice prin cari materia primă (lemnul) să poată fi desprinsă de pe picior şi introdusă în circuitul vieţii economice. Ca mâine se va ajunge şi la soluţia echitabilă de a beneficia şi grupul muncitorilor de roadele antreprizei.

Pădurea, elementul naturii, fără de care, nici capitalul şi nici munca nu-şi pot desfăşura potenţialul, a fost întotdeauna bagatelizată şi aservită, mai ales în favorul capitalului. Lemnul ca materie primă a fost consecvent pus alături de alte materii brute ce sunt folosite în diferitele fabricaţii ca: piatra, nisipul, minereurile, cărbunele, etc. Stând la îndemână în cantităţi mari, aproape inepuizabile, era natural ca valoarea lui pe picior să fie întotdeauna depăşită de către cheltuelile ce necesită exploatarea şi transportul până la locul de consumaţie sau fabricaţie.

Dar lemnul mai are şi alte desavantagii faţă de celelalte isvoare de materii prime, prin faptul că el nu se poate extrage dintr'un singur punct şi trebuie recoltat de pe mari suprafeţe lipsite adesea de mijloace de comunicaţie, a căror fericită deslegare constituie o grea problemă tehnică. Nu arareori se găseşte situaţia critică când cheltuelile de exploatare şi transport depăşesc preţul de desfacere pe piaţa liberă, fără ca să mai poată rămâne absolut nici o rentă pentru proprietarul solului. Ori, este îndeobşte cunoscut că, materialul lemnos necesitând în cursul procesului de creiare şi desvoltare o mulţime de cheltueli a căror recuperare se încarcă cu interesele investiţiei pe zeci de ani, făcea ca proprietatea forestieră, din toate timpurile să fie fericită dacă, faţă cu procentul de 7—12% din investiţiile bancare, ajungea să poată vedea o fructificaţie de 1—3%.

Dreptatea socială a zilelor de azi, va trebui să găsească o soluţie echitabilă pentru ca din câştigurile de antrepriză a exploatărilor dela păduri, dar mai ales din câştigurile de fabricaţie şi comerţ care pe hârtie se calculează pentru fiecare fază de transformare a lemnului la câte 8—12%, dar în realitate ating cifre mult mai mari datorită salturilor la cari sunt supuse produsele lemnoase în fiecare sezon, să revină o cotă parte şi proprietarului pădurii. Căci nu mai este admisibil ca cei ce învestesc capitalul pe termen scurt de un an doi, să câştige neapărat procente mari (16—25%), câtă vreme proprietarul pădurii rămâne invariabil la fatidica cifră de batjocoră de 1—3%, după un capital la care se străduieşte cu chibzuinţă zeci de ani.

Vremurile de sinceră democraţie trebuie să constate că am ajuns la ceasul final în care suntem datori, a pune la conlucrare armonioasă pe cei trei factori ai producţiunei forestiere. Capitalul, care secole dearândul a beneficiat pe urma muncii subclasate şi a proprietăţii forestiere, are datoria primordială de a veni cu formula împăciutoare care să reverse din beneficiile de antrepriză şi comerţ câte o cotă frăţească pentru muncă şi mai ales pentru factorul natură care reprezintă în speţă pe proprietarul forestier. Este — poate — ultima ocazie când capitalul se poate achita de obligaţiunea recunoştinţei ce o datorează trecutului, căci mâine va veni soluţia logică: înţelegerea dintre muncitorii sindicalizaţi şi proprietarii forestieri. Iar unirea frăţească dintre aceşti doi factori poate uşor elimina capitalul particular din antrepriză şi comerţ, impunând statului ca judecător asupra echităţii dintre factorii de producţiune ca, în locul capitalului particular, să intervină capitalul oficial, prin ceea ce, cu drept cuvânt va putea fi acuzat capitalul particular, că şi-a tăiat singur craca de sub picioare.

Les facteurs de production en forêt.

Les trois facteurs de production: le capital, le travail et la nature se sont trouvé jusqu'aujourd'hui en total désaccord. Dans les exploitations forestières, le capital a eu un rôle preponderant. A son tour, le travail, après une longue lute, se trouve sur le point de réussir d'être reconnu comme facteur déterminant. Reste en souffrance seulement l'élément de la nature.

L'auteur montre qu'il faut trouver une solution équitable de lui accorder la partie qu'il la mérite. Dans ce cas, se sont les bénéfices des exploitateurs et ceux de la fabrication et du commerce qui doivent céder une partie en faveur de l'élément de la nature. A l'avenir, il n'est plus tolérable que le capital ait un taux de 16—25%, tandisque le proprietaire de la forêt reste avec un taux de 1—3%.

SĂ REGENERĂM PĂDURILE

de Ing. ANTON BREȚU (Zărnești)

S'au scris multe articole în ultimele două decenii despre exploatarea peste posibilitatea normală a pădurilor României, arătându-se că în curând se vor lichida pădurile. In acest război însă, în urma cerințelor mari de material lemnos, s'a legiferat în fiecare an să se tae dublu sau triplu peste posibilitatea normală, fapt ce a produs și mai mult diminuarea pădurilor noastre.

Alarmant este însă faptul că nu toate pădurile ce s'au tăiat s'au și regenerat, mai ales în regiunile de munte, unde regenerările se fac pe cale artificială prin plantațiuni de molid. La șes și deal, unde se aplică crângul și codru cu tăieri succesive, regenerările s'au făcut de bine de rău.

Până în anul 1940, cu toate că erau restanțe de împădurit destule parchete exploatate, totuși s'a căutat să se regenereze pe cât posibil pădurea exploatată. Din 1940 însă regenerarea prin plantațiuni de molid a pădurilor de munte, cărora se aplică codru cu tăieri rase, a suferit foarte mult, din care pricină sunt suprafețe întinse exploatate și neplantate. Sunt mai multe motive ce au cauzat aceasta. Voi căuta să le arăt:

1. Pentru a se satisface nevoia de lemne, s'a obligat tăierea anuală a două sau trei parchete. La codru cu tăieri rase, unde plantația trebue făcută după scoaterea materialului din parchet, deci după unul sau chiar doi ani dela exploatare, iar constatarea regenerării se face după trei ani, cu toată străruința silvicultorilor pentru regenerare, proprietarii și exploatatorii pădurilor au putut să taie mai multe parchete fără să le regenereze, fiind apărați de dispozițiunile legale care prevedeau intensificarea exploatărilor.

2. Din cauza operațiunilor de război, nu s'au putut executa în Moldova și Bucovina lucrările de plantație, fiind aglomerări de trupe, frontul în apropiere și situația nesigură.

3. In urma concentrărilor masive, s'au găsit cu greu lucrători pentru plantații, neputându-se executa tot ce s'a programat.

4. Costul lucrărilor s'a ridicat considerabil, iar garanțiile de regenerare depuse în trecut și care au fost confiscate conform art. 9 cod silvic, pentru a se executa în contul lor lucrările de plantație, au fost insuficiente, lucrarea neputându-se efectua decât în parte.

5. Decizia ministerială Nr. 9105/1942 fixează cauțiunea de regenerare ce trebue depusă la tăieri rase, 10.000 lei de hectar. In 1942.

se putea planta un ha cu minimum 15.000 lei, în 1943 cu 20.000 lei, în 1944 cu minimum 25.000 lei.

Decizia ministerială Nr. 645/1945 fixează cauțiunea la 20.000 lei de ha sumă ce este absolut insuficientă, azi costul plantării unui ha fiind de minimum 35.000—40.000 lei.

Garanțiile fiind sub prețul de cost, exploatatorii și parte din proprietarii care erau obligați să execute lucrările, au renunțat, fiind bucuroși să li se confiște garanția de regenerare și să scape astfel de facerea plantației. In cazul cel mai bun au executat lucrările de mântuială, căci plantațiile bine făcute ar fi costat mult mai mult decât garanția depusă.

6. Dacă se dorește să se execute lucrarea din sumele rezultate prin confiscarea garanției de regenerare, se întâmpină multe dificultăți până se primesc sumele rezultate prin confiscare, trecând câteodată unul sau chiar doi ani dela data consfiscării până la primirea sumei.

7. In pădurile particulare au rămas suprafețe neregenerate, deoarece în ultima vreme s'a vorbit mult despre exproprierea pădurilor particulare, proprietarii respectivi nemaivoind să învestească capitalul în plantarea unei păduri ce li se expropriază.

Pentru a se reveni la normal, pentru a se planta tot ce s'a tăiat și pentru a se preveni pe viitor, ar fi de dorit să se ia următoarele măsuri:

1. Tot personalul silvic să depună maximum de stăruință pentru a se planta tot ce s'a tăiat, să se dea premii conductorilor, brigadierilor și pădurarilor, care se dovedesc că au depus stăruință, executând lucrări pe suprafețe mari și în bune condițiuni.

2. Să nu se mai dea absolut nici o autorizație de exploatare, până ce nu sunt la curent lucrările de plantație.

3. Garanțiile de regenerare pentru care s'au făcut formele de confiscare, să se pună cât mai neîntârziat la dispoziție. Pe viitor să se simplifice formalitățile de consfiscarea garanțiilor de regenerare. Garanțiile să se depună în viitor în numerar la Banca Națională, în contul Ministerului de Domenii, iar când se cere consfiscarea garanției, Ministerul să poată ridica imediat dela Banca Națională suma, ce se cere a se confisca, putându-se astfel pune mediat la dispoziția ocolului.

4. Cauțiunea de regenerare trebue mărită la minimum 60.000 lei de ha, pentru ca proprietarii și exploatatorii respectivi să nu aibă un avantaj prin confiscarea garanției și totdeodată să caute să exe-

cute lucrările cât mai urgent posibil şi cât mai bine, pentru a putea căpăta în scurt timp garanţia depusă.

5. La unele păduri administrate de Stat, este obiceiul de a se face plantaţia prin prestaţie, acest sistem nu dă rezultate bune: se execută prost, lucrându-se de mântuială. Pe viitor nu mai trebue permis sub nici un motiv astfel de lucrări. Fiecare proprietar administrat de Stat să aibă în buget prevăzută suma necesară pentru plantaţie, această sumă să fie depusă din beneficiul anului expirat, neputându-i-se da altă destinaţie. Să nu se dea autorizaţie de exploatare dacă nu s'a depus această sumă.

Am arătat măsurile ce am crezut de cuviinţă că sunt nimerite a se lua, pentru a se remedia starea de azi. Poate că măsurile vor apărea prea represive, însă, dacă nu procedăm astfel, în loc de pădure, vom avea coastele goale ale munţilor, terenuri degradate, inundaţii şi în viitor lipsă de lemn.

Prin luarea măsurilor de plantarea tuturor restanţelor, s'ar da de lucru la mulţi lucrători care au perspectivă de a şoma, armata fiind demobilizată, industriile de războí nemai lucrând, iar până la transformarea lor completă în industrii folositoare păcii şi utilizarea tuturor braţelor de lucru disponibile, va mai trece timp.

Il faut régénérer les forêts.

On montre que la guerre qui vient de passer a imposé aux forêts roumaines de grandes sacrifices. Il a fallu exploiter, par anticipation, quelques possibilités, sans pouvoir maintenir le même rythme pour les opérations de régénération dans les parties exploitées à blanc-étoc.

L'auteur du présent article demande qu'on fasse toutes les diligences pour exécuter, le plus vite possible, les plantations nécessaires. Dans ce but, il fait une série de propositions.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

EXTINDEREA CULTURII CĂPRIORULUI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Am afirmat altădată într'un articol, că marea majoritate a vânătorilor noştri rămân toată viaţa amatori ai regiunilor de şes şi baltă, adică de ţinuturi, în cea mai mare parte, numai cu vânat mic Repetăm această afirmaţie şi acum, numai pentru a explica de ce vânătorii noştri nu s'au gândit să colonizeze căpriorul în regiunile din care el a dispărut, în cursul timpului, din cauza omului. Este uşor de înţeles că atunci când gustul vânătorului încă nu este format pentru vânatul mare, când n'a cunoscut farmecul vânătoarei la dibuit, — nu s'a gândit nici să-şi cumpere armă ghintuită şi nici să colonizeze căpriorul, cu toate calităţile lui excepţionale. Intr'adevăr, această specie de cervidee este puţin exigentă în ce priveşte habitatul. Nu cere decât o mică întindere păduroasă pentru a putea trăi, îşi păstrează locul obicinuit de trai, încăpăţânându-se să rămână pe loc, chiar dacă în pădure nu domneşte liniştea. Numai dacă este urmărită sistematic se hotărăşte să-şi schimbe locul. Se înmulţeşte relativ repede, în orice caz, mai uşor decât celelalte cervide dela noi. Aceste calităţi fac din căprioară un valoros element al faunei noastre vânătoreşti. Dacă la acestea adăugăm faptul cu puţini vânători au norocul să poată vâna un cerb, un urs sau o capră neagră, din cauza rarităţii acestor specii şi a distanţei mari de majoritatea centrelor populate, — şi că, pentru cei mai mulţi, a împuşca un ţap roşu constitue un ideal, înţelegem de ce căpriorul are dreptul să se bucure de o atenţiune mai mare decât până acum, trebuind să fie răspândit în toate regiunile care sunt proprii pentru cultura lui, dar din care el a dispărut din cauza omului.

Dacă privim o hartă a răspândirii căprioarelor în ţara noastră, constatăm că, în deosebi în partea sudică a Munteniei, ele sunt rare sau lipsesc cu desăvârşire. Examinarea cauzelor pentru care această specie lipseşte ar fi o lucare mai vastă, care nu poate fi cuprinsă în cadrul acestui articol. Totuşi, faptul că există căprioare în sudul judeţului Ilfov, adică în antestepă, dar lipsesc în pădurile din partea sudică a judeţelor Gorj, Vâlcea şi Argeş, regiuni de coline cu păduri amestecate, precipitaţiuni atmosferice suficiente, cu terenuri agricole fertile, printre trupurile de păduri şi, adeseori, străbătute de ape curgătoare, nu se poate explica altfel decât prin braconajul intens practicat în trecut, care a dus la exterminarea blândei căprioare. Nu încape, deci, nici o îndoială că, în cele mai multe păduri din jumătatea sudică a Munteniei, lipsite azi de căprioare, acestea pot fi introduse, deoarece nu factorii staţionali au fost aceia care au provocat dispariţia, ci omul. Se pune deci, problema colonizării căprioarei în aceste regiuni.

In cele ce urmează facem câteva recomandaţiuni, pentru colonizarea acestei specii de cervidee în acele regiuni din care ea lipseşte cu desăvârşire. Procedând la colonizare fără respectarea unor reguli elementare, riscăm să facem cheltuială zadarnică.

1. Prima întrebare pe care trebue să ne-o punem, înainte de colonizare, este acea dacă regiunea oferă **habitatul** proprice căpriorului. Adăpostul, hrana şi apa sunt trei condiţiuni de căpetenie. Pentru adăpost, ne trebue o porţiune de pădure, care poate fi şi numai de câteva zeci de hectare, dar este prefenabil să avem o întindere de câteva sute de Ha. Deşi în regiunile liniştite, cu multe căprioare, acest animal poate fi văzut şi pe câmp, în culturi, atât vara cât şi iarna, totuşi această cervidă — ca şi celelalte — rămâne un animal de pădure. De aceea, prima condiţiune — adăpostul — este realizată de existenţa pădurii pe terenul de colonizat. Pădurea cu subetaj este şi mai bună, dând nu numai adăpost bun, ci şi hrană. Se înţelege, că hrana este o condiţiune de prim ordin. Vara, poienile din pădure, iarba din tăierile rase şi cele definitive şi culturile agricole din jurul pădurii rezolvă complet chestiunea hranei. Iarna, subetajul, şi mai ales esenţele moi, în deosebi plopul şi salcia, prin mugurii lor, apoi rugul de mure şi — în anii de fructificaţie — ghinda şi jirul, fac ca, în iernile nu prea grele, să nu se simtă nevoie de hrana pusă de om. Doar în pădurile de vârstă înaintată, intens păşunate, deci lipsite de subarboret şi subetaj, precum şi în cele de răşionase pure, menţinerea căprioarei, iarna este condiţionată de punerea din timp a hranei artificiale. La noi, păduri pure de răşinoase există numai în regiunea de mare altitudine, dar nu aceasta este patria căprioarei. Deşi, având o arie de răspândire întinsă, căprioara poate fi întâlnită din regiunea bălţilor Dunării până la limita vegetaţiei forestiere, totuşi optimul ei de trai rămâne

regiunea colinelor cu păduri de foioase amestecate. In fine, apa nu trebue să lipsească din interiorul pădurii. Este de preferat cea curgătoare, totuşi cunosc numeroase cazuri când şi bălţile din interior rezolvă problema apei. Dacă n'ar exista apă decât în afara pădurii, căprioara la nevoe, face câteva sute de metri, în cursul nopţii, pentru a bea apă, dar, fireşte, se expune unei primejdii în plus, aceea de a fi pândită de braconieri în drumul ei spre apă.

2. Prima problemă rezolvată, să trecem la a doua: curăţirea terenului de vânătoare de braconieri, lupi — dacă sunt, — şi de câini vagabonzi. Nu strică nici reducerea masivă a vulpilor, care ştim că sunt primejdioase pentru iezi. Necesitatea acestei acţiuni nu mai trebue dovedită. Pe un teren cu mult vânat, deşi braconierii şi lupii pot face mari pagube, totuşi mai rămâne ceva şi pentru reproducţie. La colonizare însă, unde e vorba de abia câteva perechi de animale, nu trebue să păşim fără combaterea radicală a braconajului şi a lupilor, în primul rând.

3. **De unde procurăm materialul de colonizare — căprioarele?** Aceste animale trebue luate direct de pe terenul de vânătoare, adică din terenul liber şi duse pe terenul de colonizat, cât mai degrabă, apoi, lăsate libere, fără a fi ţinute — pe cât posibil — în captivitate. Căprioara nu suportă, mult timp, regimul de captivitate, fără a degenera. Pare ciudat acest lucru şi totuşi aşa este. Noi nu avem nevoe de material de colonizare degenerat. De aceea, este o greşală a folosi, în acest scop, căprioare ţinute ani de zile în captivitate, aproape îmblânzite, mai ales că acestea pot fi mai uşor răpuse de braconieri. O altă regulă este aceea ca materialul de colonizare să provină din regiuni identice, adică dela munte pentru regiunea de munte, dela câmpie pentru regiunea de câmpie. De preferat este însă că regiunea de unde provin căprioarele să fie ceva mai săracă în hrană decât noua lor patrie. Prinderea vânatului din terenul liber reclamă instalaţii şi personal priceput. Nu cunosc în ţară la noi nici un teren amenajat pentru acest scop. Este totuşi necesar să existe. Se pare că Administraţia Casei Pădurilor este hotărîtă să rezolve această problemă, dacă va găsi înţelegerea cuvenită la Direcţiunea Vânătoarei, adică dacă va primi păduri corespunzătoare în arendă.

Prinderea se face toamna, când femelele sunt fecundate, dar departe de epoca fătării. Astfel de femele, în primăvara următoare, vor avea iezi, deci vom ajunge mai repede la popularea terenului decât aducând numai iezi. Dar, până când vom reuşi să organizăm prinderea de vânat adult din terenul liber, trebue să ne mulţumim cu mai puţin: prinderea iezilor mici. Pe aceştia îi vom ţine cu lapte câteva luni, până când se vor putea hrăni singuri. Făcând investigații, mulți iezi prinși de păstori vor putea fi salvați pentru economia cinegetică, dacă îi adunăm și-i întrebiunțăm ca material de colonizare. Transportul animalelor se face în lăzi speciale de lemn, lungi și înguste, potrivite cu talia animalului, dar făcute așa încât el să nu se poată întoarce. Interesul este ca transportul să nu dureze prea mult. De aceea, se folosește trenul accelerat și se anunță telefonic administrația terenului de destinație, încât la sosire, căpriorul să fie ridicat și transportat imediat pe teren.

4. **Colonizarea propriu zisă.** Putem proceda în două moduri: lăsând căprioarele direct pe teren, imediat la sosire, sau ținându-le un timp oare care într'o porțiune de pădure împrejmuită. Fiecare procedeu are avantaje și desavantaje. Lăsarea direct în terenul liber este simplă și puțin costisitoare, deoarece nu necesită împrejmuire de teren și personal de supraveghere și îngrijire. Vânatul, însă, este expus primejdiei de a fi ucis de braconieri sau de lupi, dispărând toți masculii sau toate femelele și făcând, astfel, înmulțirea imposibilă. Vom aplica acest procedeu atunci când procurarea căprioarelor este ieftină și ușoară, putând aduce multe perechi, așa fel încât cu toate pierderile, să mai rămână un număr suficient pentru a asigura reușita colonizării. Cel de al doilea procedeu presupune împrejmuirea cu sârmă netedă sau cu ulucă a unui teren în suprafață de 0,5 ha pentru o căprioară, minimum de suprafață fiind însă de 5 ha, pentru ca țapii urmăriți de semenii lor să aibă loc unde să scape cu fuga. Procedeul acesta este necesar atunci când trebue să apărăm bine puținele căprioare pe care am reușit să le procurăm. Terenul de împrejmuit se alege acolo unde condițiunile de habitat sunt cele mai favorabile: să fie adăpost, hrană, apă și liniște din plin. Grija aceasta este necesară pentru motivul că, la încetarea regimului de captivitate, căpriorul va cerceta terenul și negăsind nicăeri un loc mai bun decât acela unde a stat închis, va rămâne aci. Este de dorit ca acest regim în teren închis să nu dureze prea mult. El este, totuși, recomandat pentru câteva luni până când „oaspeții" se obicinuesc cu noua lor patrie. Numai în caz de nevoe, adică atunci când vrem ca la punerea în libertate să avem un număr mai mare de indivizi, ținem căprioarele până după fătat, adică până în luna Iunie. In al doilea an al vieții, adică la vârsta de 14—15 luni, căpriorul este apt de reproducție, deci se împerechează.

Proporția normală între sexe este de un mascul la o femelă. Numai atunci când urmărim o înmulțire rapidă față de efectivul total, admitem proporția de un mascul la 2 femele. Cu toate măsurile de precauţiune pe care le luăm, trebue să contăm pe o pierdere de cca 30°/₀ din efectivul adus.

Cunoscând avantajele şi desavantajele fiecărui procedeu, alegerea unuia sau altuia dintre ele va depinde de numărul de reproducători pe care-i putem procura şi de costul lor. De multe ori însă costul împrejmuirii şi cheltuelile cu personalul de îngrijirea şi hrănirea animalelor din captivitate este aşa de mare, încât cu echivalentul lui putem procura un plus de reproducători, încât să asigurăm colonizarea prin lăsarea în libertate imediată, aşa cum am arătat la primul procedeu.

5. **Punerea în libertate a căpriorelor ţinute în teren închis.** Pentru a evita emigrarea, lăsarea în libertate se face îndată după fătat. Căpribara cu iezi mici nu va părăsi terenul, căci nu se poate deplasa uşor. Aceasta este cea mai potrivită epocă. Procedeul punerii în libertate constă în ruperea împrejmuirii în mai multe puncte (nu într'unul singur). Dacă am face o singură deschidere în gard, am risca să intre câini hoinari, care să strâmtorească într'un colţ căprioarele, sfâşiindu-le. Existând mai multe eşiri, se pot salva. Pentru a putea deosebi căprioarele ţinute în captivitate de cele ce se vor naşte după lăsarea în libertate, înainte de ruperea împrejmuirii, căprioarelor li-se face un semn, tăindu-li-se vârful urechilor. Făcând acest semn la urechea dreaptă sau stângă, apoi, dând tăieturii direcţiuni diferite (orizontală, oblică), reuşim să marcăm căprioare de mai multe vârste.

Care este numărul minim de căprioare cu ajutorul căruia colonizarea să fie asigurată? Răspunsul este greu de dat. El depinde de pericolele din terenul liber. Fiindcă totuşi se cere un răspuns, ne exprimăm părerea că trebue să fie cel puţin 4 perechi. Lăsarea în libertate odată realizată, ocrotitorul nu mai are de făcut decât pază, sărării şi combatere de răpitoare. Cu timpul, şi numai dacă amestecul căprioarelor de pe terenul nostru cu altele din vecinii nu este posibil, va trebui să ne gândim şi al împrospătarea sângelui. Dar aceasta este o altă operaţiune care necesită o tratare mai amplă.

L'extension de la culture du chevreuil.

L'auteur montre que l'aire de répartition du chevreuil en Roumanie a été autrefois beaucoup plus grande que celle d'aujourd'hui.

Il fait une plaidoirie pour sa colonisation dans la région de plaine de la Valachie partout où les conditions stationales lui convienent.

On insiste puis sur les moyens et les méthodes à utiliser par ceux qui veulent entreprendre une telle opération.

CRONICA

INTERNĂ

● Tipologia Forestieră.

In şedinţa din 4 Iunie a. c. a Cercului de Studii al Secţiei „Ştiinţe Aplicate" — Subsecţia de Silvicultură din cadrul ARLUS-ului, D-l Prof. Const. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură a făcut o comunicare tratând despre „Tipologia Forestieră".

Originea preocupărilor de împărţire a pădurilor pe tipuri o găsim chiar la primii autori de manuale silvice. In mod practic însă ideia tipurilor de pădure este pusă mai ales de autorii ruşi în frunte cu G. Morozov. Aceştia ajung să deosebească asemenea tipuri în imensitatea spaţiului eurasic care traversat dela Nord către Sud sau dela Vest către Est, frapează pe orice naturalist printr'o succesiune de bande distincte de vegetaţie forestieră, aceasta în opoziţie cu aspectul de dispunere în mozaic al vegetaţiei forestiere din Europa Centrală, din cauza diversităţii orografice a regiunei.

Paralel cu desvoltarea ideii de tipuri de păduri s'a desvoltat şi ştiinţa asociaţiei vegetale, care îşi creiază metode de cercetare asemănătoare celor utilizate în Silvicultură. Dar în timp ce fitosociologia urmează căile de cercetare ale ştiinţei pure, Silvicultura doreşte ca să dea împărţirii pădurilor în tipuri un caracter economico-cultural.

In prima fază a desvoltării tipologiei forestiere se greşeşte întrucât se pleacă dela o anumită premiză economică şi în funcţie de care apoi se trece la clasificarea tipurilor de păduri. Ori tendinţa actuală istorico-naturalistică este inversă, anume de a se afla prin cercetarea obiectivă statistică tipurile de arborete, după care să se găsească şi cele mai proprii condiţii economice-culturale pentru încadrarea arboretelor în mecanismul gospodăresc forestier.

Astfel Morozov defineşte ca un tip de pădure *totalitatea arboretelor care prin condiţiuni staţionale şi raporturile de sol, formează un grup bine distinct.* In clasificarea tipurilor de pădure sunt situate în primul plan proprietăţile solului; totuşi această idee fundamentală a tipologiei ruse este la început condiţionată de considerarea numai a acelor proprietăţi ale solului cari stabilesc pentru arboret o anumită metodă de regenerare şi o anumită modalitate de tratament.

Se vede că în această primă concepţie asupra tipurilor de păduri se ia ca criteriu de împărţire metoda de regenerare (respectiv regimul) şi se ignorează alte proprietăţi importante ale arboretelor, cum este compoziţia arboretelui, etc.

Mai târziu se renunţă la asemenea criterii economice şi se păstrează numai proprietăţile istorico-naturale.

Clasificaţia modernă a asoc. păduroase este naturală, căci ţine seama de totalitatea factorilor ce contribue la biocenoza pădurii, cum sunt:

— proprietăţile ecologice ale speciilor lemnoase;

— mediul geografic: clima, substratul geologic, relief, sol;

— condiţiunile biosociale din interiorul asociaţiei;

— factorii istorico-geologici;

— acţiunea omului.

Din aceşti factori se dă o deosebită importanţă propr. solului, ceiace evidenţiază în general la reprezentanţii moderni ai acestei şcoli şi mai accentuat în lucrările lui Krüedener, care face echivalenţa între tipurile de staţiuni şi tipurile de arborete. Alţi autori ruşi marchează apoi fazele evoluţiei noţiunii de *tip de pădure*, până la ultimul autor, W. Sucaciov, care dă un cuprins foarte larg noţiunii, situându-se totuşi prin obiectivitatea sa la baza tipologiei moderne.

Cea mai clară şi mai cuprinzătoare descriere a unei *asociaţii de plante lemnoase* care corespunde noţiunii de pădure, este dată de Alechi într'o broşură referitoare la asociaţiile vegetale.

Se arată un exemplu de succesiunea tipurilor de pădure la limita stepei sudice a Rusiei, care îşi găseşte asemănare cu succesiunea unor tipuri de păduri dela noi.

Bazat pe metoda de cercetare a autorilor ruşi, se tratează tipurile de pădure din câmpia înaltă a Olteniei, — din care se vede cum, din cercetarea operelor autorilor ruşi, se deschid orizonturi noi pentru studiul tipurilor de pădure din România. (1)

● Industrializarea lemnului în noua concepţie economică.

In şedinţa dela 8 Iunie a. c. a Subsecţiei de Silvicultură din cadrul Cercului de Studii al A.R.L.U.S., d-l Ing. V. Filip a făcut o comunicare având subiectul de mai sus.

In introducere vorbitorul expune consecinţele aplicării concepţiilor şcoalei economice liberaliste în domeniul exploatărilor forestiere: tăieri rase, regerări îndoelnice, defrişări întinse, păduri brăcuite, turburarea echilibrului regimului apelor etc. Concepţia capitalistă desconsidera importanţa şi tripla valoare a pădurii: economică, fizică şi socială.

In ţara noastră, începând din 1887 — data punerii bazelor industriei propriu zise a lemnului —, capitalismul a acaparat întinse masive forestiere ale Statului şi a lichidat cumpărând cu preţuri derizorii pădurile răzăşeşti, moşneneşti şi composesorale. Un număr considerabil de fabrici de cherestea, cu o capacitate de producţie disproporţionată faţă de posibilitatea normală anuală, au debitat, cu număr de gatere record, masive întregi de pădure, fără nicio preocupare de latura socială a problemei. In acelaşi timp industria propriu zisă a lemnului era complet neglijată. Acest fel de exploatare — numit pe drept cuvânt colonial — a dus la reducerea cu cca. 30% a patrimoniului forestier, pe lângă celelalte consecinţe fizice şi sociale. Pentru stăvilirea acestui dezastru forestier s'au ridicat voci numeroase, între cari Soc. „Progresul Silvic" a ocupat un loc de frunte. Pădurea e un bun al colectivităţii naţionale, iar beneficiarul exploatărilor trebuie să fie poporul. Noile concepţii economice consacră astăzi, sub ochii noştri, principii noi de aşezare socială a Statului, pe baza unei structuri adevărat democratice. Scăpat din corsetul de interese exclusiviste ale capitalismului, sectorul economiei lemnului trebuie organizat în lumina acestor noi concepţii economice.

In linii mari urmează a se realiza următoarele:

— permanenţa exploatărilor forestiere;

— cea mai îngrijită sortare a lemnului pentru cea mai bună valorificare a lui;

— adaptarea capacităţii de tăiere a fabricilor de cherestea existente la producţia normală a pădurilor cari le alimentează;

— crearea fabricilor mici şi mijlocii pentru industrializarea lemnului;

— prelucrarea articolelor finite (tâmplărie, butoaie, căruţărie, stupi) necesare consumului intern şi în special ţărănimii şi muncitorimii;

— desvoltarea industriei derivatelor lemnului;

— desvoltarea industriei placajului şi a lemnului cu aplicaţiuni nelimitate în industria ambalajului mobilelor;

— limitarea exportului de lemnărie la cantităţile disponibile realmente şi înlocuirea multor sortimente de produse semiindustrializate, în special a cherestelei cu produse finite, pentru a exporta pe lângă materie primă şi muncă naţională;

— mărirea cotelor exportabile de lemnărie prin înlocuirea în consumul intern a cherestelei de răşinoase cu foioase sub formă de placaje şi cherestea de foioase.

Pentru comercializarea produselor industrializate pe baza acestui plan se defineşte necesitatea unei organizaţii centrale, schiţându-se ca preocupări principale ale acesteia:

— repartizarea raţională a consumului de lemnărie;

— repartizarea materiei prime pentru fabrici;

— repartizarea cotelor pentru export şi consum intern la fiecare întreprindere;

— centralizarea formalităţilor de comenzi şi plăţi pentru străinătate;

— restabilirea preţurilor adevărate pentru produsele industrializate;

— studierea standardizării sortimentelor;

— consemnarea statistică a producţiei şi consumului lemnului.

Problema industrializării şi comercializării lemnului trebuie situată în fruntea preocupărilor Statului. In această privinţă este de luat exemplul U.R.S.S. care sub conducerea Comisariatului Economiei Forestiere, excluzând complet concepţiile capitaliste şi conducându-se după principiile economice noi progresiste, a reuşit cele mai fericite realizări în domeniul exploatărilor forestiere şi a industrializării lemnului în Uniunea Sovietică. (2)

● Protecţia naturii în U. R. S. S.

In şedinţa din 2 Iulie a. c. a Cercului de Studii al Secţiei „Ştiinţe aplicate — *Subsecţia de Silvicultură* din cadrul A.R.L.U.S.-ului, d-nii P. Cretzoiu şi inginer T. Comes au prezentat în colaborare o comunicare tratând despre „Protecţia naturii în U. R. S. S.".

In prima parte a comunicării se arată originea mişcării pentru protecţia naturii, evoluția și realizările pe acest tărâm în celelalte țări ale lumii (U. S. A., Anglia, Franța, Italia, Polonia, Elveția, Germania, Argentina, Africa de Sud, Congo Belgian, Sumatra, etc.) și în România.

In partea a doua a acestei comunicări se expune stadiul actual al realizărilor în domeniul ocrotirii naturii în U.R.S.S.

Statul Sovietic a creeat și întreține cca 45 rezervațiuni și parcuri naturale cu suprafețe între 10.000 ha și 1.000.000 ha și nenumărate rezervațiuni mai mici, cu caracter local, reprezentând toate tipurile biologice existente pe teritoriul Uniunii.

Scopurile urmărite prin crearea acestor rezervațiuni sunt următoarele:

a) păstrarea unor mostre de peisagiu în stare inițială, pentru a da oamenilor de știință posibilitatea cercetării condițiunilor biologice nealterate de activitatea omenească.

b) crearea unor vaste câmpuri de experiență în care se încearcă adaptarea celor mai felurite viețuitoare străine la climatul și condițiile locale ale Uniunii.

Trei rezervațiuni — cele mai mari — au fiecare suprafața de cca 1 milion hectare și sunt situate: una în peninsula Kamciatca, alta la Nord-Est de fluviul Peciora și Ilici și în fine regiunea munților Sichota-Alin din Ussuri.

Rezervația gigantică din Kamciatca cuprinde regiuni de tundră, vulcani activi și stinși, munți înalți cu păduri virgine. In celelalte două rezervațiuni întinse se păstrează deasemeni pentru posteritate o faună și o floră bogată și caracteristică.

Urmează apoi, ca mărime, cu 600.000 ha suprafață rezervația alpină din munții Altai (IV) cu pășuni ierboase nesfârșite și neînchipuit de bogate în plante rare, unice în lume. Regiunea aceasta a fost studiată cu multă competință de expediția științifică a Academiei de Științe din Moscova, sub conducerea profesorului de botanică Boris Keller, în 1936, iar unul din rezultatele teoretice obținute este și faptul că în Altai pășunile alpine sunt o formațiune vegetală recentă instalată abia după defrișarea pădurilor din timpuri istorice. Această explicație destul de neobișnuită, a adus o lumină nou în teoria evoluției și mai ales în ce privește originea stepelor.

Rezervația naturală a Caucazului are o suprafață de 260.000 ha iar cele dela lacul Baical și de la Ciuana Tundra din penisula Kola câte 200.000.

Parcuri naturale cu suprafețe variind între 180.000 și 25.000 ha s'au creeat la Nauxum, Karagaci, Kisilagaci marea rezervă din Bielorusia — Rusia Albă —, apoi cea dela Uci-Kosa, Aksu-Cebagli în munții Ala-Tau și în Tauria.

Rezervația cea mai mare de pe Volga, la Astrahan are 22.794 ha. Urmează celelalte rezervațiuni cu suprafețe mai mici de 20.000 ha împrăștiate în toate colțurile Uniunii.

Rezervațiunea Ciuana Tundra din peninsula Kola se compune în cea mai mare parte din lacul Imandra și zona sa litorală. Pe lângă păstrarea intactă a faunei și florei cu caracter arctic-boreal, rezervațiunea aceasta are menirea să păstreze intactă pentru generațiile viitoare ultima stațiune din Europa a renului sălbatec.

Parcul natural dela Voronej are de scop protejarea coloniilor de castori de pe râul Usmanca. Aici rămăseseră numai câteva sute de capete înainte de războiul precedent aceste animale fiind urmărite pentru blana lor, fără a se fi ținut seama de pericolul dispariției lor totale. Azi numărul castorilor este în creștere.

Parcul natural din Crimeea este compus din platoul și versanții nordici ai munților Iaila. Pădurile seculare ce îmbracă acești versanți sunt compuși în cea mai mare parte din stejari și din fag.

Fagul acestei regiuni nu este din specia răspândită în Europa ci dintr'o specie orientală (Fagus Orientalis) și o rasă locală a acestuia (Fagus taurica). Grație măsurilor luate, în aceste păduri se mențin ultimile rămășițe ale cirezilor de cerbi de Crimeea. Rezervația munților Iaila mai are și scopul practic de a asigura și pentru viitor existența pădurilor și prin aceasta de a menține rezervorul natural de apă atât de necesar irigațiunii bogatelor culturi agricole din Nordul Crimeei. Fără aceste păduri ar seca și isvoarele, întreg bazinul acestor ape căzând atunci pradă secetei.

Rezervația caucaziană este una din cele mai mari — 260.000 ha — și este așezată în districtele nordice ale Caucazului. Această rezervație cuprinde văi adânci și lungi, munți cu vârfurile îmbrăcate în zăpadă veșnică, întreaga regiune având o floră unică, este locul de întâlnire al florei europene cu cea a Asiei. Tot aci cresc relicte din era terțiară, rămășițe din vechi areale de plante odată larg răspândite în Eurasia. Fauna rezervației Caucazului cuprinde încă destul de multe capre negre și turme de capre numite „turii". Prin pădurile dese se mai află și azi leoparzi, urși, lupi, mistreți, râși, cerbi, căprioare. In acest ultim azil își duc zilele numărate cele câteva exemplare supraviețuitoare ale bourului caucazian, distrus aproape complet în urma braconajului dinaintea primului războiu mondial și în primii ani de după revoluție. Regenerarea acestei specii merge foarte încet, din cauză că exemplarele sunt foarte puține la număr, încât cu toate îngrijirile, dispariția acestei specii este de nestăvilit.

Rezervația din delta fluviului Volga a fost creiată special pentru marele număr de specii de păsări ce-și au aici locurile de iernat. Dintre plantele protejate în această rezervație e de mare importanță o specie minunată de nufăr, lotusul indian, care crește aici în singura stațiune naturală din întreaga Europă. Inainte vreme delta Volgei era punctul de întâlnire a mii de vânători și strângători de ouă de păsări. Azi vânătoarea este oprită aici cu desăvârșire, pe o suprafață de mai multe sute de kilometri pătrați.

In întinsa stepă taurică din Nordul Crimeei (25.000 ha) este destinat protejării o specie de graminee destul de bine cunoscută și la noi sub numele de colilie (Stipa penata). Rezervația aceasta s'ar părea cam exagerată pentru o specie de plantă destul de răspândită; trebue ținut însă sema că, azi, întreaga floră a stepelor Rusiei meridionale dinspre Marea Neagră este supusă unei schimbări nemiloase de pe urma plugului. Această rezervație destul de mare a fost creiată tocmai pentru a păstra natura adevărată a stepei străvechi. Cât vezi cu ochii se întinde stepa netedă, acoperită de colilia cu spicele mătăsoase de argint, plecate toate în aceeași direcție a bătăii vântului.

Un aspect cu totul deosebit are rezervația Repetek din pustiul Cara-Cum, în regiunea căii ferate transcaspiene din Turcmenia. Vegetația este aci cu totul caracteristică, fiind formată în cea mai mare parte din plante de pustiuri de nisip, cum sunt tufele de „Calligonum" și „Haloxylon".

In extremul capăt al peninsulei Kamciatca, la capul Lapatca se află o rezervație, care are de scop regenerarea unui animal devenit foarte rar; vidra de mare, a cărei blană foarte scumpă e cunoscută mai mult sub numele de „calan“ sau „castor de Kamciatka“. Animalul acesta, aproape complet decimat sub vechiul regim ţarist, blana sa fiind foarte căutată, a ajuns azi la un total de câteva sute de exemplare, fiind acum — graţie măsurilor de protejare — în afara pericolului dispariţiei.

Rezervaţia Stolbi din apropierea oraşului Krasnoiarsk, la poalele muntelui Saian, adăposteşte miraculoasele coloane de bazalt ce se înaltă gigantice din mijlocul pădurii de conifere. In această pădure (taiga) trăeşte încă elanul, o specie mare de cerb cu coarne late, devenit şi el o raritate. Tot aici trăeşte şi moscul, acel rumegător atât de căutat odinioară pentru glandele sale mirositoare.

Regiunea marelui lac Baical are o rezervă naturală de 200.000 ha. Aici e protejată, dealtfel ca întreaga floră şi faună, hermelina siberiană un animal foarte căutat pentru blana lui scumpă, devenit şi el extrem de rar. In nesfârşitele păduri (taiga) îşi găsesc adăpost sigur şi hrană din belşug mamifere mari şi mici: urşi, cerbi, râşi, elani, etc.

In republica autonomă Kazakstan se află o rezervaţie de cca 30.000 ha, formată în cea mai mare parte din lanţul munţilor Tian-San-ului de West. Dela vârfurile acoperite cu zăpadă veşnică se întinde în lungul văilor pădurea fără capăt de conifere: taiga. Afară de floră, compusă aici din plante rare şi caracteristice acestei regiuni, sunt ocrotite aci o specie rară de oi sălbatece precum şi vulturii cu barbă (Ghypaetus barbatus), un vultur pe care nu-l mai găsim decât în Hymalaia. In Ala-tau îşi au patria şi marmotele cu coadă lungă şi o specie deosebită de porc spinos.

Fără a se pierde din vedere scopul primordial al păstrării de mostre de tipuri biologice intacte pentru generaţiile viitoare, rezervaţiile naturale din U.R.S.S. sunt instituţiuni ştiinţifice care lucrează la reconstrucţia florei şi faunei şi sunt — acolo unde este cazul — subordonate comandamentelor economiei naţionale. Rezervaţiunile nu sunt numai vaste conservatoare de stocuri genetice ale florei şi faunei şi de depozite de variat material animal şi vegetal, susceptibil a fi folosit în agricultură şi zootechnie; nu sunt numai locuri de repaus şi instrucţie, ci şi locuri de înmulţire pentru vânatul nobil, cu care urmează a fi repopulate teritoriile lipsite de acest bun economic.

In comparaţie cu rezervaţiile din alte ţări europene sau extraeuropene, rezervaţiile naturale din U.R.S.S. au metoda lor proprie de lucru. Ele servesc nu numai ca teritorii sustrase alterării, ci şi drept câmpuri de experienţă, în care omul, ca factor integrant în natură, încearcă metodele unei transformări active, dar armonice a naturii. T. C. (3)

CĂRŢI NOI:

DAREA DE SEAMĂ
asupra activităţii
INSTITUTULUI DE CERCETĂRI FORESTIERE
pe anii 1940—1942

ACUM 50 DE ANI

● In ultimul trimestru al anului 1895, Revista Pădurilor publică mai ales în continuare articolele citate în cronicele anterioare și semnate de *P. Antonescu* (Asupra metodelor de amenajament), *P. Grigorescu* (Pădurile Dobrogei) și *G. S.* (Asupra participării Administrației Domeniilor Coroanei la Expoziția Cooperativelor), *N. R. Danilescu* (Asupra principiilor de silvicultură, în continuarea articolului „Cunoștințele Pădurarului").

● De remarcat, din reportajul amplu asupra expoziției cooperativelor, este faptul că Administrația Domeniilor Coroanei a înțeles să arate cu această ocaziune activitatea ei, cu progresele respective, și din sectorul forestier. S'a putut vedea deci, acum cincizeci de ani, străduințele pentru o ameliorare a culturei (prin practicarea metodelor cât mai judicioase), pentru o rațională exploatare folosind instalații de transport corespunzătoare situației locale, pentru asigurarea regenerării, cu specii nobile, a porțiunilor exploatate (la rigoare, intervenție cu regenerări artificiale) etc.

Reținem următoarele: Administrația Domeniilor Coroanei, încă de acum 50 de ani a înființat la Bicaz o seminţerie de conifere, când obiceiul era ca semințele de rășinoase să se aducă din „străinătate", în țară recoltându-se, în general, numai semințe de foioase; a inaugurat o industrie a lemnului de rezonanță; a subliniat necesitatea drumurilor și mijloacelor de transport în cultura rațională a pădurilor; a înțeles să asigure agenților silvici de toate gradele un standard de viață material, corespunzător scopului; a înlesnit alcătuirea de mici muzee silvice regionale pe lângă reședințele agenților silvici, pentru a se arăta bogăția și posibilitățile țărei; a încurajat o industrie locală a lemnului (dogărie, rotărie, tâmplărie, etc.); pentruca în ultima analiză și acțiunea socială a unei mari administrații să fie reliefată, prin asigurarea unei munci rentabile și continue în regiune, locuitorilor. Realizarea acestor progrese de acum o jumătate de secol a fost posibilă prin cunoștințele, energia creatoare și patriotismul administratorului domeniilor, care, pe vremea aceea, era și președintele societății „Progresul Silvic".

● In *„Principii de silvicultură"* N. R. Danilescu schițează o metodologie a „științei silvice", clasificând științele fundamentale și auxiliare ale silviculturei și arătând rosturile fiecăruia din ele în educația profesională.

Rezumându-și discuțiunea. Danilescu își grupează disciplinele din cadrul silviculturei în patru diviziuni și anume: I. *Producția Pădurilor*, (Factorii de producție (1), Cultura pădurilor (2), Protecția pădurilor (3); II. *Exploatarea pădurilor*, (Recolta produselor principale (4), Produsele accesorii (5), Tehnologia silvică (6), Geniul silvic (7); III. *Amenajarea pădurilor*, (Dendrometria (8), Estimația și rentabilitatea pădurilor (9), Amenajarea pădurilor (10); IV. *Administrația pădurilor*, (Dreptul silvic privat, penal și administrativ (11), Politica silvică (12), Statistica silvică (13), Contabilitatea silvică (14), Administrația propriu zisă, sau organizarea serviciului și gestiunea afacerilor (15).

După cadrul din care fac parte (ingineri, brigadieri, etc.), agenții silvici sunt datori să-și adâncească cunoștințele în raport cu activitatea impusă de atribuții pentru a-și îndeplini în bune condițiuni obligațiile de serviciu. Bine înțeles, această muncă de însușiri de cunoștințe începe din școală. De unde, interesul încă actual a unor asemenea vederi de ansamblu în alcătuirea și executarea programelor analitice la școalele noastre silvice, de diferite grade.

● Tot într'un articol al lui N. R. Danilescu și anume în „*Stejarii cei mai buni pentru traverse*“ vedem, în sfârșit, de unde au rămas până de curând silvicultorii români cu părerea că în România există cinci specii de stejar: (1) Quercus pedunculata Ehrh., (2) Quercus sessiliflora Smith, (3) Quercus conferta Kit, (4) Quercus cerris L., (5) Quercus pubescens Wild. In fond, un studiu tehnologic întreprins pentru a discuta pe bază de date științifice cunoștințele din caetul de sarcini pentru traverse dela calea ferată (contractul tip Nr. 11 din 1892). In afară de interesul istoric, articolul merită a fi citit pentru forma în care se scria atunci un articol de fond în revistă și pentru detaliile de nomenclatură populară a speciilor de stejar.

● „*Despre exploatarea depe Domeniul Coroanei Bicaz și instalațiile făcute pentru aceasta*“ scrie F. Davidescu opt pagini dense, în formă de monografie. Este de reținut de aci străduința de a se împăca în aceste operații — după cum declară chiar autorul — atitudinea silvicultorilor români de școală franceză (contra tăierilor rase și pentru însămânțări naturale) cu a celora din școala germană (nu exclude însămânțările naturale, dar pune mare temei pe însămânțări artificiale, mai cu seamă pe plantațiuni, admițând tăierile rase etc.), pentru a asigura regenerarea mai ales în molid, fagul neavând nicio valoare (!). Mesteacănul era apreciat pentrucă putea fi livrat la „fabrica de cue pentru cisme“. Pentru istoria grădinăritului și în general a metodelor de regenerare apreciate în țara noastră, articolul este demn de luat în seamă, prin detaliile furnizate când apreciază oportunitatea metodei adoptate. In afară de aceasta poate servi ca model și pentru studenți, în lucrările de practică.

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● Pădurarii și paza vânatului.

Dela 1930 încoace, data înființării Casei autonome a pădurilor Statului, exploatările de păduri în regie au câștigat mereu teren. Personalul silvic ajutător — brigadieri silvici și pădurari — erau chemați să facă față încă unei însărcinări: lucrările de exploatare în regie. Incă în anii 1931—32, Administrația C. A. P. S. a luat înțeleapta măsură de a împărți personalul silvic ajutător în două categorii: personal de paza pădurilor și personal de gestiune, adică pentru conducerea exploatărilor. Prin această diviziune a muncii, se limita sectorul de activitate al fiecăruia și omul se ținea de o singură treabă. Se știe, doar, că cine se apucă de prea multe treburi, ajunge să nu mai facă pe nici una cum trebue.

Această separare de atribuțiuni, ordonată de Administrația Centrală, s'a realizat la cele mai multe unități forestiere ale Casei Pădurilor Statului şi durează de 12—13 ani. Mai sunt însă Ocoale Silvice şi Centre de exploatare, îndeosebi în regiunea muntoasă, unde această separare nu s'a produs cu toate ordinele date, pe motiv că, fiind vorba de regiuni greu accesibile, nu se comit furturi de lemne, deci nu este nevoe de personal de pază separat. Rezultatul se cunoaşte: pădurarii sunt întrebuinţaţi aproape numai la exploatări; rar mai dau şi prin canton. Plantaţiile sunt păşunate de vite, limitele de proprietate încălcate prin nimicirea semnelor de hotar, plantaţii, degajeri şi operaţiuni culturale făcute superficial, ca din partea unor oameni care mai au şi altceva de lucru. Se mai ştie, că pădurarii sunt obligaţi să plătească valoarea dublă a furturilor de lemne nedescoperite şi neraportate. Şi, de câteori nu se întâmplă ca un pădurar să fie supus la plata a zeci de mii de lei, valoarea arborilor furaţi, deşi el era obligat să stea zile întregi la inventarierea materialului exploatat sau la alte lucrări care nu-i permiteau să facă şi paza pădurii care constituia cantonul său. Aceasta este o nedreptate făcută pădurarilor. După ce instituţia, prin felul ei de organizare, ţintueşte pe loc pe pădurar sau brigadier la lucrările de exploatare, este profund nedrept să-i mai pui în sarcină pagubele care s'au produs pe suprafaţa de 1000 ha ce-i formează cantonul său de pază. Concluziunea pe care o tragem din această scurtă expunere este că, atât pentru a face să înceteze o nedreptate, cât şi în interesul Administraţiei însăşi, personalul silvic ajutător, mult-puţin cât este, trebue împărţit în cele două categorii arătate mai sus şi la acele unităţi C.A.P.S. unde această separare nu s'ar fi produs încă. Personalul de pază să fie însărcinat cu: paza limitelor proprietăţii, paza pădurii contra furturilor de lemne şi a păşunatului, lucrările de împăduriri şi operaţiuni culturale, marcările şi întocmirea actelor de punerea în valoare şi valorificarea arborilor uscaţi, căzuţi, deci a produselor accidentale. Personalul de gestiune să rămână cu exploatările, începând cu tăierea, continuând cu apropiatul (corhănitul) şi terminând cu transportul la depozit.

Am atins, în câteva cuvinte, chestiunea organizării serviciului de pază la păduri pentru a arăta că paza vânatului poate fi făcută în bune condiţiuni de personalul silvic numai dacă se realizează amintita separare de atribuţiuni şi la restul ocoalelor silvice. In adevăr, atât la paza pădurii cât şi la aceea a vânatului, pădurarul trebue să aibă completă libertate de mişcări, adică să se poată deplasa ori când, ziua noaptea — şi mai ales noaptea — acolo unde nevoia cere. Incă odată se face dovada că interesele gospodăriei silvice se pot armoniza cu acelea ale celei vânătoreşti. Făcând separarea de atribuţiuni şi lăsând pădurarii de la pază numai cu această treabă, nu va mai fi nevoe de doi oameni care să se plimbe pe aceeaşi potecă: unul pentru paza pădurii şi altul pentru aceea a vânatului. (98)

● Situaţia vânatului pe terenul regal Gurghiu.

In apropiere de comuna Gurghiu jud. Mureş, în Munţii Gurghiului, — una din cele mai pitoreşti regiuni ale Ţării, — a existat până la 30 August 1940, data „diktatului" dela Viena, poate cel mai frumos teren de vânat mare din ţară, îndeosebi de cerbi. Terenul, în suprafaţă de cca 40.000 ha, era pus la dispoziţia Majestăţii Sale Regelui şi administrat prin Casa Regală.

In luna Iulie 1945, administraţia silvică românească instalându-se din nou în regiunea Gurghiu şi negăsind o gospodărie vânătorească închegată şi mai ales o pază eficace la terenul regal, s'a ocupat ea și de această chestiune. Am primit vești privitoare la situația vânatului la acea dată și la realizările administrației silvice de atunci și până azi, pe teren vânătoresc.

După cum se știe, în regiunea Gurghiu, în toamna anului 1944 s'au dat lupte grele. Din cauza războiului, efectivul de vânat a avut mult de suferit. Populația a ajuns, în posesiunea de arme și cartușe. Braconajul a luat proporții așa de mari, încât din efectivul de cca 3000 cerbi de mai înainte, n'a mai rămas până în Iulie 1945, data instalării administrației silvice românești, decât cca 250 cerbi de toate vârstele și de ambele sexe, deci s'a prăpădit 90% din efectiv. Sunt mai mulți masculi decât ciute; lupii în număr foarte mare. Intre primele măsuri luate de Ocolul silvic Lăpușna a fost chemarea în serviciu a vechiului personal românesc dinainte de 1940. Fără a fi reușit a face ordine deplină, prin patrulările dese și prin mult spirit de sacrificiu al căror rezultat a fost prinderea mai multor braconieri, s'a reușit a se reduce simțitor braconajul la vânat. Critică este însă situația urșilor care coboară la poalele munților în căutarea hranei, expunându-se gloanțelor braconierilor, care, aci, operează și mai intens. Mult a suferit și păstrăvul, din cauza braconajului practicat în toate chipurile, începând cu undița și terminând cu dinamita. In acest sector, însă, azi, domnește ordine completă.

In ce privește celelalte realizări, amintim că Administrația C. A. P. S. a pus la dispoziție fondurile bănești trebuincioase, încât s'a procurat nutrețul necesar pentru iarnă, sarea pentru sărăriile din centrul terenului, care pot fi mai ușor păzite, materialul pentru combaterea lupilor, care, în sensul strict al cuvântului, sunt o calamnitate La păstrăvărie, s'au confecționat 12 incubatoare, s'au reparat zidurile despărțitoare dintre lacuri și s'a repus în funcțiune clocitoria, prinzându-se reproducătorii necesari. Paza, combaterea lupilor, punerea de sare și de hrană în cursul iernii sunt primele și cele mai necesare măsuri de gospodărie. Rămân pentru primăvară reparațiunile de cabane, observatoare, poteci, etc. Va trebui însă multă muncă și cheltuială pentru a readuce acest domeniu vânătoresc la nivelul din August 1940 când administrația românească a fost nevoită să-l părăsească. (90)

● Fabricarea în țară a cartușelor de vânătoare pentru armele de alice.

Dela 6 lei cât era cartușul de vânătoare obicinuit, a ajuns azi la 600 lei. Vânătorul se vede nevoit să rărească escapadele la rațe și prepelițe, unde se consumă multe cartușe. Cine mai jertfește azi cartușe pentru a trage în coțofene sau ciori cenușii?

Cooperativa vânătorilor a făcut o operă utilă atunci când a distribuit membrilor ei cartușe cu preț eftin. Dar, izvorul ei de aprovizionare a încetat: deocamdată nu se mai pot importa cartușe de vânătoare. In căutarea unei soluțiuni, aceeași Cooperativă duce tratative cu Societatea Copșa Mică-Cugir, care, în eforturile ei pentru a putea trece dela producția de război la cea de pace, este dispusă să fabrice cartușe de vânătoare. Avem informațiuni că alicele și capsele au și fost puse în vânzare. In prezent, se fac încercări pentru a realiza și tuburi de bună calitate, din carton presat.

După ce și acest element va putea fi fabricat în bune condițiuni, vom avea și cartușe gata făcute în aceeași fabrică. Pentru primăvară, suntem pe punctul de a nu mai fi tributari străinătății pentru cartușe de vânătoare. Faptul că punerea în vânzare se va face prin cooperativa vânătorilor, va fi o garanție că marfa nu va fi speculată, cartușele ajungând în mâna vânătorilor la un preț moderat. (100)

● Neajunsuri în efectuarea practicei vânătorești a studenților Facultății de Silvicultură.

Pasiunea pentru vânătoare trăiește în stare latentă aproape în fiecare om. Ea nu așteaptă decât prilejul de a eși la suprafață. Devenim vânători în momentul când am doborît primul iepure, prima rață sau prima prepeliță. In acest moment pasiunea pentru vânătoare s'a trezit, dragostea față de această frumoasă și nobilă îndeletnicire ni s'a inoculat. De aci înainte, o mână nevăzută ne va împinge să părăsim confortul orașului și să colindăm câmpiile și munții.

Studenții Facultății de Silvicultură, pe lângă cursurile teoretice de Economie vânătorească, trebuie să facă și practică cinegetică. In puținele zile pe care programa analitică încărcată a Facultății le poate pune la dispoziția cursului de vânătoare, pentru aplicațiuni pe teren, se fac și vânători cu studenții. Lăsând la o parte faptul că 4—5 zile pe an reprezintă prea puțin pentru a face aplicațiuni cu 60—70 studenți, azi, dificultățile de deplasare sunt un nou impediment chiar în aceste puține zile. De aceea, lucrările practice trebue completate în cursul vacanței de vară, apoi a vacanțelor de Crăciun și de Paști. Făcând o anchetă în rândul studenților, asupra modului cum se poate face practică de vânătoare în cursul vacanțelor, au eșit la iveală unele neajunsuri care trebue înlăturate în viitor.

Studenții se izbesc, în primul rând de lipsa de arme de vânătoare. Puțini sunt acei care au mijloacele materiale trebuincioase pentru a-și putea cumpăra armă. Iarăși, puțini găsesc armă de vânătoare la tatăl lor, la rude sau cunoscuți; cei mai mulți sunt avizați la bunăvoința unui coleg mai vârstnic, care, prin legăturile pe care le are în regiune, i-ar putea procura o armă de împrumut pentru 1—2 zile. In egală măsură, este un impediment pentru practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor lipsa unui teren de vânătoare. In fine, chiar dacă tânărul învățăcel ar avea și armă și teren, îi este foarte utilă, indispensabilă uneori, aripa protectoare a unui vânător cu experiență, care să-i îndrumeze primii pași în practicarea vânătoarei corecte.

Am convingerea că în înlăturarea tuturor acestor trei neajunsuri, colegii, cei dela Ocoale în special, pot fi utili studenților. Cu toții, aproape, ne-am început viața de vânător cu o armă veche împrumutată dela un pădurar sau brigadier, sau ținută fără întrebuințare de un vânător mai vechi, care, înaintând pe scara pregătirii vânătorești, și-a procurat una mai bună; tuturora ne-a căzut bine când același coleg mai vârstnic ne-a introdus în vre-o Societate de vânătoare, unde am putut vâna ca oaspeți și ne-a corectat în greșelile inerente oricărui început. Câtă deosebire este între un student care a avut norocul să ajungă în tovărășia unui coleg cu dragoste pentru îndrumarea tineretului, sau a unui vânător binevoitor, care a pus la dispoziția studentului și teren și armă! Aceeași anchetă, de care am pomenit mai sus ne dovedește aceasta. De aceea, socotim că fiecare dintre noi are datoria de a înlesni studenților practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor. Ei au permise de vânătoare. Care Şef de Ocol nu va reuşi să găsească, pentru câteva zile, la cunoscuţii săi o armă de împrumut? Am profitat de bunăvoinţa înaintaşilor noştri şi avem acum datoria să facem cel puţin atât pentru cei care vin după noi. (101)

● Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru practica studenţilor.

După cum se ştie, în ultimii ani, numai studenţii anului I ai Facultăţii de Silvicultură au făcut practica de vară (geodezie şi topografie), în comun, sub conducerea personalului didactic. Studenţii din ceilalţi ani au fost repartizaţi pentru parctică la Ocoalele silvice. Făcută în acest din urmă fel, practica nu a dat totdeauna rezultatele aşteptate, deoarece ea depindea atât de varietatea lucrărilor dela Ocol, cât şi de tragerea de inimă pe care Şeful de Ocol o punea în pregătirea practică a viitorilor săi colegi. Lipsurile practicei făcută în acest fel au determinat Facultatea să se gândească la o *practică în comun*, făcută sub conducerea personalului didactic.

Primul pas către efectuarea practicii în comun a fost declararea ca unităţi forestiere model a Ocoalelor Silvice Calafat, Ploeşti, Pucioasa, Radna, Fântânele şi a Centrului de exploatare Caşin. Acestora li se vor adăuga, probabil, Ocolul Brăila şi Centrul de exploatare Curtea de Argeş. Toate aceste unităţi forestiere se vor bucura de o grijă deosebită din partea Casei Pădurilor, dându-li-se mijloace materiale pentru a putea deveni cu adevărat de model. La întocmirea programelor de lucru anuale, a amenajamentelor, a planurilor de instalaţii de transport, etc. vor colabora şi profesorii de specialităţile respective dela Facultate, armonizând interesul administraţiei cu acela al Şcoalei. Pe de altă parte, pentru a putea adăposti în condiţiuni de confort pe cei 60—70 studenţi ai unui an, se vor construi pavilioane cu dormitoare, sufragerie şi sală de studii, baie, etc. Fără îndoială, practica de două luni, în cursul verii, făcută în aceste condiţiuni, sub conducerea personalului didactic, va da rezultate mult mai bune decât cea de până acum.

Practica în comun, în timpul verii (Iulie—August), este binevenită şi din punctul de vedere al pregătirii vânătoreşti. Pădurile vor trebui amenajate şi din acest punct de vedere. Cu ocaziunea lucrărilor de specialitate pur silvică, studenţii vor vedea ceea ce se poate realiza în materie de gospodărie vânătorească. Apoi, în serile şi dimineţile de vară, vor putea vâna ţapul roşu la pândă sau la dibuit; la Ocoalele din regiunea de baltă, vânătoarea la vânat aquatic va da fiecărui student prilejul de a putea împuşca o raţă, iar în regiunea de câmpie, vânătoarea de prepeliţe şi porumbei va constitui încă o atracţie. In acest chip, serile, dimineţile, zilele de sărbătoare şi repaos vor putea fi întrebuinţate pentru vânătoare. Graţie Ocoalelor model, vânătoarea va fi învăţată în acelaşi timp, şi cu aceeaşi cheltuială caşi restul materiilor din Facultate. Aşa este şi în viaţă: vânătoarea este o anexă a profesiunii de silvicultor.

Pentru a putea ajunge aci, însă, era nevoe, ca Administraţia în grija căreia sunt date Ocoalele model, în speţă C. A. P. S., să aibă mâinile libere şi în ce priveşte administrarea dreptului de vânătoare din aceste păduri. Ministerul, înţelegând acest lucru, printr'o decizie, a dat Casei Pădurilor dreptul de a administra şi valorifica vânatul din Ocoalele model. Ca urmare C. A. P. S are posibilitatea acum să-şi rezerve pădurile de care are trebuinţă în scop didactic şi să arendeze pe celelalte. In instrucţiunile pe care C. A. P. S. le-a dat Ocoalelor şi Direcţiunilor regionale silvice, a prevăzut următoarele:

1. Să se rezerve pentru trebuinţele didactice numai suprafaţa strict necesară. Restul să se dea în arendă;

2. La arendare, să se dea preferinţă vechilor arendaşi, dacă ei şi-au executat obligaţiunile contractuale;

3. Cifra arenzii să fie moderată. Ca normă, Ocoalele urmează a lua de bază proporţia în care s'a urcat preţul zahărului şi al pâinii — articole de primă necesitate;

4. Pentru a creea unităţi vânătoreşti mari, trupurile mici de pădure să fie date în arendă, de preferinţă acelora care au în arendă terenul comun de vânătoare din comuna respectivă. In acest scop, perioada de arendare va fi fixată aşa încât să expire la aceeaşi dată cu a terenului comun, iar noua perioadă să înceapă deodată pentru ambele categorii de proprietăţi;

5. Organele silvice sunt sfătuite să dea concurs arendaşilor atât la paza terenului cât şi la organizarea vânătoarei, căutând a realiza armonia atât de necesară între vânători şi silvicultori.

La Ocoalele de munte, se va cere ca să se anexeze terenului de vânătoare şi câte un fond de pescuit la Salmonide.

Teama unora, că prin trecerea dreptului de administrare a vânatului la Casa Pădurilor, aceasta ar face numai regie, excluzând arendaşii, se dovedeşte astfel neîntemeiată la primul contact cu realităţile.

Prin satisfacerea unei vechi doleanţe a învăţământului silvic, s'a făcut un pas important spre înţelegerea dintre cele două tabere, care nu trebue să stea faţă în faţă, ci să lupte pe acelaşi front pentru propăşirea vânătoarei.

(102)

Vasile Cotta

JURISPRUDENŢĂ

ACCIDENT DE MUNCĂ

Răspunderea patronului este proporţională cu vina pe care o are pentru întâmplarea accidentului.

C. Dragu

TRIBUNALUL LUGOJ JUD. SEVERIN

Sentinţa civilă Nr. 21/1942

La ordinea zilei fiind pronunaţrea sentinţei asupra acţiunei civile înaintată de către reclamanţii Otescu Ion şi Maria Otescu din Mânăştur, prin petiţia înregistrată sub Nr. 4849 din 22 Octombrie 1940 contra pârâţilor Ministerul Agriculturii şi Domeniilor Bucureşti şi C. A. P. S., Direcţia Silvică I. Regională, repr. prin Directorul Regional, pentru 120.000 lei capital şi acces.

……

Tribunalul

Asupra acțiunei civile de față prin care reclamanții Otescu Ioan și Maria Otescu în calitate de părinți a accidentatului Iosif Otescu au cerut să fie obligați părâții Ministerului Agriculturii și Domeniilor și C. A. P. S. să le plătească o despăgubire globală de 120.000 lei sau o rentă viageră de 1.300 lei lunar. Pârâții au cerut respingerea acțiunei.

Având în vedere că din actele dela dosarul penal Nr. 61/1939 Cabinetul de Instrucție Lugoj din actele dela dosarul de față, din susținerile părților precum și din depozițiile martorilor audiați se constată că în ziua de 17 Iunie 1939 ora 16 victima Otescu Iosif, care era angajatul Fabricei de Cherestea din comuna Mânăștur proprietatea C. A. P. S. având misiunea să scoată rumegușul de lemn de sub mașina de tăiat lemne, aflat sub sol, s'a dus împreună cu martorul Ciurescu Aurel, fiind echipați cu curele de legătură peste umeri și cu lada de transport spre a-și îndeplini această misiune. Deoarece această operațiune se făcea des, din 20 în 20 de minute, mașina nu se oprea în acest timp. Astfel în timpul când mașina era în acțiune, victima și martorul au fost nevoiți să treacă pe sub axa de transmisiune care era la o înălțime de circa un metru dela suprafața pământului. Martorul se apucase să încarce lada iar victima așezat pe stâlpul de beton pe care se rezeamă axa de transmisiune a început să se joace punând capătul curelei pe axa de transmisiune care se învârtea. Intr'un moment dat din cauza unui cui aflat pe axa de transmisiune s'a prins cureaua și împreună cu ea a învârtit și pe victimă de mai multe rânduri lovindu-l cu picioarele de podelele deasupra axei, până când s'a rupt cureaua făcându-o pe victimă să cadă la pământ cu picioarele fracturate și cu alte leziuni din cauza cărora a murit în aceeași zi la vre-o câteva ore după ce a fost internat în spitalul din Lugoj.

Că, deși în urmă martorul Ciurescu Aurel a revenit și a declarat că în momentul accidentului el și victima nu erau în lucru, totuși această revenire nu poate fi luată în seamă deoarece este o părere a lui în contrazicere cu cele relatate de el în prima parte a dispoziției și mai ales cu cele declarate de le în prima parte a depoziției și mai ales cu cele declarate cu ocazia cercetărilor prealabile și a instrucției cari date în primele momente a accidentului par a fi mai verosimile ținându-se seama și de faptele necontestate.

Că, victima a fost asigurată la Casa Asigurărilor Sociale.

Considerând că este normă de drept în materie de accidente de muncă suferite de angajații asigurați obligatoriu la Casa Asigurărilor Sociale.

Că răspunderea patronului nu este obiectivă și că potrivit art. 71 din legea asigurărilor sociale, asiguratul sau urmașii lui, pot intenta acțiune de despăgubire conform codului civil contra persoanei culpabile și acelora care răspund pentru ea numai dacă patronul nu a luat toate măsurile prescrise în vederea prevenirii accidentelor, chiar după ce i s'a adus în prealabil la cunoștință prin procesele verbale de inspecție sau în cazul când în urma unui accident s'a deschis o acțiune penală stabilindu-se printr'o sentință definitivă de condamnare, culpabilitatea patronului sau a unei terțe persoane.

Că, potrivit prescripțiunilor pentru prevederea accidentelor în industria de prelucrarea lemnului publicate în Mon. Of. Nr. 256 din 7 Noembrie 1935 Cap. B. pct. 3 îndepărtarea rumegușului de fierăstrău și a talajului din jurul şi de sub maşinele unelte, dacă nu se face automat, nu poate face decât în orele de repaus sau în orele anume hotărîte pentru această operaţie, când maşina unealtă trebuie debreiată.

Ori, în speţă, chiar ing. Petre Niculescu conducătorul întreprinderii declară că, în timpul curăţirei rumeguşului şi trecerei pe sub axa de transmisiune, maşina nu se oprea deoarece nu era pericol fiind un ax cilindric neted fără asperităţi, care nu prezenta niciun pericol, afară de acea curăţirea rumeguşului făcându-se din 20 în 20 minute nu se putea opri maşina de fiecare dată.

Că potrivit prescripţiunilor pentru orice categorie catalogate sub C. 1 publicate în Mon. Of. Nr. 133 din 1934, toate maşinile de forţă sau părţile mobile ale lor cum şi elementele de transmisiune, care se află în zona de comunicaţie, la o înălţime mai mică de 1,80 m., vor fi prevăzute cu aparate de protecţie, balustrade, paravane prin ajutorul cărora să se evite accidentarea lucrătorilor.

Cum în speţă axa de transmisiune se află la o înălţime mai mică de 1,80 m. şi era plasată în zona de comunicaţie, ea trebuia prevăzută cu un aparat de protecţie.

Şi cum pârâta C. A. P. S. nu a prevăzut axa de transmisiune cu un aparat de protecţiune şi cum a lăsat ca îndepărtarea rumeguşului să se facă în timpul orelor de lucru fără ca maşina unealtă să se debreieze, numita a contravenit prescripţiunilor de mai sus.

Considerând că în conformitate cu dispoziţiunile punctului 2 din „Prescripţiunile pentru orice fel de întreprinderi", orice întreprindere industrială, comercială, precum şi exploatările de orice fel sunt obligate a lua cel puţin măsurile de prevenirea accidentelor prevăzute de prescripţiunile generale şi în cele speciale potrivit activităţii sale.

Că, potrivit art. 3 afară de măsurile de siguranţă prevăzute în prescripţiile speciale şi generale, pentru chestiuni de detaliu, inspectorii tehnici ai serviciului de prevedere al Casei Centrale, vor putea recomanda sau impune patronilor şi alte măsuri de prevenire găsite necesare, pe care le vor consemna în procesele verbale încheiate.

Că, de aici rezultă că măsurile prescrise de instrucţiuni minimale şi obligatorii, fără ca ele să mai fie nevoie de a fi puse în vederea patronilor prin procesele verbale speciale ale inspectorilor tehnici ai serviciului de prevenire al Casei Centrale.

Că, afară de aceste măsuri de siguranţă mai sunt şi altele cari nu sunt prescrise de instrucţiuni dar cari au fost găsite de necesare de inspectorii de prevenirea accidentelor şi cari devin obligatorii pentru patroni numai după ce le-a fost recomandate prin procese verbale de inspecţie.

Că, primele sunt obligatorii pentru patroni prin simpla publicare a instrucţiunilor în Monitorul Oficial.

Considerând că în conformitate cu dispoziţiunile art. 325 din legea asigurărilor sociale din anul 1933, măsurile de prevenirea accidentelor în vigoare la punerea în vigoare a acestei legi se menţin până la complectarea sau modificarea lor în conformitate cu legea de faţă.

Ori cum aceste măsuri nu au fost complectate sau modificate până azi, ele erau obligatorii pentru patronul C. A. P. S. în momentul accidentului.

Cum, numitul nu le-a respectat prin această simplă omisiune de luarea măsurilor de prevenirea accidentelor, a căzut în culpă, care apoi la cauzarea accidentului din chestiune, care dacă îndepărta rumegușul s'ar fi făcut în timpul repausului și când mașina unealtă era debreiată, nu s'ar fi produs.

Că, existând astfel o culpă din partea pârâtei C. A. P. S. și un nex cauzal între omisiunea acesteia și accident, pârâta răspunde pentru pagubele suferite de alții în urma acestuia.

Având în vedere că și victima are o vină în producerea lui, deoarece atingea cu cureaua partea netedă a axei de transmisiune care se afla în plină mișcare fără ca prin aceasta să fi intenționat producerea accidentului și fără ca să-l fi putut prevede deoarece în împrejurări normale după cum însuși Ing. Nicolescu Petre declară nu se putea produce întrucât axul de transmisiune este o piesă cilindrică netedă fără asperități.

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 1304 C. C. A. dacă la vre-o păgubire intervine totodată și vina din partea păgubitului, atunci paguba o suportă acesta proporțional cu păgubitorul; iar dacă proporția nu se poate fixa, în părți egale cu acela.

Având în vedere că în speță proporția nu se poate fixa și în consecință pârâta răspunde numai pentru jumătate din pagube.

Având în vedere că din declarațiile Ing. Petre Niculescu se mai constată că, victima a fost menținută în serviciu numai la rugămințile părinților lui, cari nu aveau din ce trăi.

Că din celelalte dovezi și susținerile părților se mai constată că victima se găsea în aceeaș gospodărie cu reclamanții cari îi erau părinți și că întreaga lui leafă se consuma în această gospodărie.

Considerând că, potrivit jurisprudenței stabile simpla constatare că victima trăia în comun cu tatăl său este suficientă spre a justifica acordarea daunelor.

Că, este indiferent faptul că reclamanții mai au și alte ajutoare sau ar mai putea avea căci din moment ce este stabilit că decedatul îi ajuta, că aveau prin urmare un ajutor în plus faptul că, au fost lipsiți de acest ajutor, evident că pentru reclamanți constituie un prejudiciu și cum autorul prejudiciului este pârâta, urmează să fie obligată la repararea lui.

(:Cas. S. I. Dec. Nr. 1458/17 Noembrie 1933 Sever Andru vol. II, pag. 419 speța Nr. 200:)

Având în vedere că, dauna cerută de reclamanți este 1.000 lei lunar.

Că, această sumă, s'a găsit reală apreciindu-se că atât era valoarea ce o da victima reclamanților din câștigul său lunar trăind în gospodărie comună cu ei.

Cum însă reclamanții nu pot pretinde decât jumătate din paguba suferită de ei, urmează a se admite acțiunea numai în parte față de pârâta C.A.P.S.

Având în vedere că Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu era proprietarul întreprinderii în care s'a produs accidentul.

Că, așa fiind, în sarcina numitului nu se poate stabili nici o vină sau neglijență, trebuie să se respingă acțiunea față de acest pârât.

Văzând dispozițiile art. 420 pr. civ. și avându-se în vedere că reclamanții numai în parte au câștigat deoarece s'a stabilit că numai jumătate din prejudiciul suferit de reclamanți urmează a se repara de pârâta C. A. P. S.

Că, pârâta C. A. P. S. și Ministerul Agriculturii și Domeniilor au fost reprezentanți prin acelaș advocat public deci Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu au avut nici o cheltuială în acest proces.

Că așa fiind, cheltuelile de judecată trebuie să fie compensate.

Pentru aceste motive,

In numele legii

Hotărăște:

Tribunalul, admite în parte acțiunea față de pârâta II. C. A. P. S. pe care o obligă să plătească reclamanților cu începere dela 20 Oct. 1940, lunar și anticipativ la data de 20 a fiecărei luni o rentă viageră de 500 lei lunar, mai puțin pensia ce o vor primi reclamanții dela Casa Asigurărilor Sociale.

Ratele scadente se vor achita într'o sumă globală în termen de 15 zile

Toate sub sancțiunile execuției silite.

Respinge acțiunea față de pârâtul I. Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Sistează reciproc cheltuelile de judecată, ivite între părți.

Lugoj, la 6 Noembrie 1942.

LUCRĂRI NOI:

ANALELE I. C. E. F.

Vol. IX$_1$ — 1943

Cuprinde următoarele lucrări:

1. I. Lupe: Inmulțirea ulmului de Turkestan prin butași de rădăcină și tulpină și prin drajoni.
2. E. Vintilă: Cercetări asupra umidității lemnului de stejar în stare verde.
3. S. Pașcovschi: Tipuri de arborete din pădurea Casa Verde.
4. S. Pașcovschi: Gerurile din 1941/42 și plantele lemnoase.
5. S. Pașcovschi: Noutăți dendrologice din Banat și Crișana.
6. C. C. Georgescu și I. Morariu: Studiul sistematic al speciilor de Quercus din România. V. Q. Cerris L.
7. At. Haralamb: Contribuțiuni la cunoașterea florei, fânețelor și pășunilor de munte. VII. Talea, Târsa și Floreiul (Jud. Prahova).

CĂRŢI

HARALAMB, Dr. At.
Ing. insp. g-ral silvic.
Păşunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea.
Bucureşti, 1945, Editura Soc. „Progresul Silvic", pag. 38.

Este un mare merit acela, cred, de a pune în circulaţie cunoştinte — utile pentru profesiune şi pentru ţară — câştigate pe cale de observaţie şi experimentare, în diferite părţi ale acestui mic glob terestru al nostru. Aceste cunoştinţe nu trebue să rămână un capital numai al acelora cărora limba în care au fost publicate le este mai familiară, ori bibliotecile în care se găsesc cărţile respective, mai accesibile, pentrucă răspândite, aceste cunoştinţe pot aduce servicii importante naţiunei şi statului. Este ceea ce face D-l Ing. insp. g-ral silvic Dr. At. Haralamb cu recentul său opuscul de care ne ocupăm.

Tema urmărită este de mult înscrisă în doctrina silvică: pădurea, prin însăş faptul existenţei sale, independent de ce fel şi cât lemn dă, aduce pământului ţărei unde se află şi locuitorilor ei şi aşa numitele (în literatura de specialitate) foloase imateriale. In fond, ar fi nu imateriale, ci indirect materiale. Căci a apăra o cale ferată ori un drum, ori un pod, de năvala unui torent, este un fapt care se poate măsura material; a feri satele şi câmpurile de inundaţiile unui râu înseamnă a feri economia naţională şi particulară de pierderi imense, care bine înţeles se pot măsura... material. In sfârşit, a înfrumuseţa peisagiul unei ţări, prin cea mai desăvârşită podoabă dată de Dumnezeu oamenilor, pentru ţara lor, pădurea, şi a contribui la sănătatea locuitorilor şi la formarea sentimentelor nobile, la ridicarea lor spirituală şi materială, înseamnă fapte, care pot fi măsurate prin efectele lor; prin urmare, nu este vorba de..., figuri retorice.

In sprijinul acestor afirmaţiuni, autorul aduce mărturii relativ recente, obţinute în experimentările americane şi elveţiene.

Desigur, problema poate fi pusă practic în multe feluri. In măsurătorile de care se ocupă d-l Haralamb nu este vorba despre precipitaţiuni ori debite de râuri, ce isvoresc din basinele puse sub observaţie, ori de calcule de pagube ori de ce s'a câştigat prin evitarea pagubelor pe care le-ar fi provocat avalanşele de zăpadă ori inundaţiile, adică de măsurători efectuate asupra unor fenomene pe care natura le serveşte cercetătorului, ci despre cercetări asupra unei părţi din factorii care determină regimul râurilor şi natura lor şi anume: capacitatea solului pentru infiltrarea apei, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea. Nota practică a acestor cercetări o dă consideraţia specială pentru practica păşunatului vitelor atât în terenurile împădurite cât şi cele neîmpădurite dar folosite prin cultură agricolă sau păşune.

In prealabil şi pentru a se înţelege explicaţiile date, se lămureşte diferenţa dintre solurile agricole şi cele forestiere: un sol forestier este mai afânat, posedă o altă structură decât un sol agricol. Criteriile de apreciere sunt: capacitatea pentru aer, permeabilitatea pentru apă, natura humusului dela suprafaţa solului. Se descriu apoi cercetările executate în Elveţia şi America, în legătură cu capacitatea de infiltrare a apei în sol, cu scurgerea superficială a apei şi cu eroziunea. Nu vom repeta cifrele din studiile expuse de D-l Haralamb, nici nu vom discuta metodele de teren folosite în cercetări. Acest lucru îl face autorul. Vom cita însă, în rezumat, concluziile deduse, pentru condiţiile în care a lucrat în ţările respective.

1. Numai solul unei păduri în stare normală posedă o permeabilitate capabilă să permită folosirea maximă a precipitaţiilor. Păşunatul, ridicarea litierei, tăerile rase şi extragerea cioatelor reduc simţitor permeabilitatea solului.

2. Permeabilitatea este minimă în solul de păşune, unde apa de precipitaţie se pierde în cea mai mare parte prin scurgeri şi evaporaţie.

3. Plantaţia de arbori ameliorează starea fizică a solurilor desgolite.

4. Suprimarea păşunatului pe unele soluri de păşune înlesneşte afânarea solului, mărind în consecinţă capacitatea de infiltrare a apei în sol.

5. In pădurea normală scurgerea superficială poate fi suprimată complet, pe când pe terenurile lipsite de pădure întreaga cantitate de apă se poate scurge la suprafaţă.

6. In pădure, chiar în cazul când o parte din apă se scurge pe pante, scurgerea este mult întârziată. Scurgerea este maximă pe solurile desgolite de orice fel de vegetaţie. Intre aceste două extreme se plasează scurgerea superficială pe solurile acoperite de vegetaţie ierbacee.

7. Păşunatul iraţional conduce la distrugerea covorului vegetal, înlesnind astfel eroziunea solului, care, în cazul că este uşor erozibil iar precipitaţiile bogate, face ca transportul materialelor să fi extraordinar de mare.

8. In anumite cazuri, suprimarea temporară a păşunatului şi apoi reglementarea lui sunt măsurile care trebuesc luate când se caută refacerea covorului vegetal şi micşorarea eroziunei. Insă în condiţiuni defavorabile (precipitaţiuni abundente, soluri uşor erozibile), păşunatul trebue interzis complet, iar intervenţia omului trebue să se traducă prin lucrări de înierbare, plantaţii şi lucrări de artă.

Ca încheere, exprimăm convingerea că lucrarea d-lui Ing. Insp. G-ral Dr. A. Haralamb aduce prin bogata şi obiectiva informaţie de peste hotare o lumină nouă în materie de păşunat şi un sprijin ştiinţific atitudinei corpului silvic faţă de solicitările din ce în ce mai numeroase la care este supusă pădurea de către crescătorii de vite. Se mai vede că lupta împotriva păşunatului nu este o invenţie românească şi mai puţin o atitudine duşmănoasă a Corpului Silvic împotriva ţăranilor şi ciobanilor; ea reprezintă o grijă, o dragoste, o apărare a economiei naţionale cu armele ştiinţei pentru mai binele ţărei şi a întregei colectivităţi româneşti. Lectura acestei broşuri este agreabilă pentru toţi silvicultorii, dar mai ales de un real şi imediat folos pentru acei cari au mai adesea nevoe de susţinut interesele pădurei împotriva păşunatului.

T. Bălănică

TURING-CLUBUL ROMÂNIEI: *Enciclopedia turistică românească.* Vol. XII, 1945, 64 pagini, 600 lei.

Dintre societăţile turistice, care activează astăzi pe tot cuprinsul ţării noastre, Turing-Clubul României este una dintre cele mai vechi şi dintre cele mai stăruitoare la treabă. In afară de excursiunile pe care le organizează anual, în afară de casele de adăpost construite în zona de munţi unde activează în deosebi, în afară de marcajele de poteci făcute, Turing-Clubul României foloseşte şi alte căi pentru a face cunoscute frumuseţile ţării noastre, la cât mai multă lume, îndemnând-o să le vază şi să le cerceteze. Astfel, a editat o serie de hărţi turistice, a scos numărate serii de cărţi poştale ilustrate reprezentând vederi din ţară, a scos timbre-vignete şi a publicat numeroase broşuri de informare şi propagandă turistică.

Dintre acestea din urmă, din 1934 a început să scoată anual Enciclopedia Turistică Românească, care oferă cititorilor, an de an, material nou informativ asupra frumuseților noastre naturale.

Cu toate dificultățile prin care trecem azi, cu toată scumpetea excesivă a tiparului, care au făcut ca multe din revistele și publicațiile cu trecut în țara noastră să-și înceteze apariția, Turing-Clubul României a trecut peste toate greutățile scoțând și în anul acesta un volum. Mai redus, este drept, însă la fel de interesant ca și precedentele.

In cele 64 pagini cât cuprinde volumul din anul acesta, în afară de partea societară, se publică 9 articole de informație însoțite de frumoase și interesante desene și fotografii.

Recomandăm călduros tuturor procurarea volumului sau, în cel mai rău caz, citirea lui.

At. Haralamb

PROF. DIONISIE LINȚIA: *Catalogul sistematic al faunei ornitologice române.* Editura Muzeului ornitologic, Timișoara (Palatul Cultural) 1941. 167 pagini, 1800 lei.

După cum însuși autorul ne spune în prefață, s'a urmărit a se întocmi, în primul rând, „Catalogul sistematic al faunei ornitologice din România, cuprinzând și înregistrând în ordine sistematică științifică toate ordinele, familiile, genurile, speciile și subspeciile de păsări identificate până în prezent în România-Intregită, putând astfel servi ca bază la orice lucrare științifică în domeniul ornitologiei, atât pentru țara noastră cât și pentru străinătatte, ea fiind prima lucrare completă de felul ei în limba românească".

Conform acestei lucrări, fauna ornitologică a României identificată până în prezent, cuprinde 23 ordine, cu 48 familii, 175 genuri și 407 specii și subspecii.

Pe lângă numirea românească și cea științifică adoptată de congresele internaționale zoologice recente, acest catalog cuprinde la fiecare specie și numirile în limbile: germană, franceză, italiană, engleză, rusă și ungară.

Intreg catalogul este întocmit numai pe baza materialului colectat în țară și îndeosebi în Banat, material care formează „secția ornitologică prof. D. Linția" din Muzeul Regional al Banatului. După cum ne asigură autorul, această secție este cea mai bogată și mai reprezentativă din România.

La fiecare specie, catalogul arată pe lângă numărul curent și cel de inventar și sexul, data și locul colectării.

Această valoroasă lucrare nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui iubitor al frumuseților pământului românesc.

Vasile Cotta

LUCRĂRI NOI:

S. Pașcovschi: **Contribuțiuni la biologia fluturelui Lymantria dispar L.**
Publicație Icef. Seria II, Nr. 58.

S. Pașcovschi: **I.** Observațiuni asupra gândacilor de scoarță (Ipidae).
II. Cotarii de iarnă.
Publicație Icef. Seria II, Nr. 59—60.

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
No. 10—11/945
Redactor şef şi responsabil: Ing. Traian Vişan

SUMARUL:

Editorial:

Pag.

Şt. Predescu: Către un Minister al Pădurilor 2
Tr. Vişan: Pentru un Minister al Pădurilor 4
C. V. Popescu: Câteva explicaţiuni asupra Proectului de Lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor . 7

Informaţiuni:

Insemnări — Ştiri diverse — Mişcare în personal 11

Dela Soc. „Progresul Silvic":

Procesele-verbale ale şedinţelor Comitetului provizoriu . . . 16
Procesele-verbale ale şedinţelor Consiliului de Administraţie al Societăţii 20

Publicaţiuni 39

CĂTRE UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. ST. PREDESCU

Sectorul forestier este unul din cele mai caracteristice sectoare economice, cu specific larg democratic, cu rădăcinile înfipte adânc în marea masă populară şi în orice moment cu multiple răsfrângeri şi dărnicii gata să satisfacă nevoile de tot felul cum şi să recreeze pe oricare cetăţean dela cel din urmă muncitor — păstor şi lucrător de pădure — până la cel mai înalt cetăţean al ţării.

Este un sector al unei munci grele şi puţin remuneratoare, pentru efortul depus, în comparaţie cu retribuţia ce de atâtea ori capitalul şi-o pretinde aproape în întregime lui.

Dar dacă trecem şi la examinarea produsului pădurilor, atunci sectorul forestier este eminamente un sector de producţie.

Organizarea producţiei materiei prime, lemnul, este principalul scop al acestei ramuri de activitate, pentru ca apoi politica lemnului să-şi desfăşoare acţiunea sa în prelucrarea, circulaţia şi consumul diferitelor sorturi de produse rezultate.

Intre importantele ramuri de producţiune ale ţării noastre sectorul forestier ocupă locul al 3-lea după agricultură şi petrol.

Din punct de vedere statistic suprafaţa păduroasă a ţării reprezintă un procent de circa $20^0/_0$ din suprafaţa totală a ţării, sau pe natură de proprietate avem:

Statul	1.595.270 ha
Persoane juridice şi colectivităţi . .	2.671.125 „
Particulari	2.060.461 „
Total . . .	6.326.856 ha

Toată această suprafaţă păduroasă produce anual circa 12,4 milioane m^3 lemn, sau pe an şi pe hectar circa 2 m^3 materie lemnoasă ce se poate recolta.

Concepţiunea separării sectorului forestier de cel agrar, cu care stă alături sub cupola aceluiaşi departament de un număr mare de ani, a ajuns astăzi la maturitate. Una are la bază producţia extensivă individualistă cu investiţiuni mici, pe termen de un an şi cu o rentabilitate cât mai mare, iar cealaltă o concepţie conservatoare, colectivistă, cu producţia soldată pe perioade de timp cât mai lungi, depăşind viaţa unei generaţii, cu investiţiuni însemnate, cu acumulări anuale de capital lemnos, cu venituri şi rentabilitate în genere modeste, dar permanente şi sigure.

Se vede cât de diferenţiate sunt aceste producţiuni amândouă ale pământului, dar din cauza căror deosebiri hotarul dintre aceste două ramuri de producţiune este totdeauna încălcat de agricultură deşi, în majoritatea cazurilor rezultatul este defavorabil în primul rând agriculturii. Cunoaştem cu toţi atâtea şi atâtea izlazuri comunale, improprii păşunatului, dar rupte din sânul pădurii, alungată definitiv în dauna cetăţenilor ţărani, a economiei rurale şi naţionale.

Lupta aceasta a dus în ţările balcanice şi în Italia şi Spania, la diminuarea şi distrugerea domeniului forestier, cauzând agriculturii pagube considerabile şi investiţiuni pentru refacerea ei, cari întrec de multe ori valoarea însăşi a domeniului agricol respectiv.

Dar dacă examinăm mai atent sub toate aspectele problemele sectorului forestier, acestea sunt atât de numeroase încât complexitatea lor în cadrul statului social de azi **impun definitiv individualizarea şi promovarea organizării administraţiei forestiere pe un plan superior celui de până acum şi anume într'un minister al pădurilor**, aşa cum sunt celelalte sectoare de producţiune în economia naţională: agricultura, petrolul şi minele.

Sub această formulă desvoltarea de sine stătătoare a economiei forestiere poate obţine:

O unitate de comandament în politica forestieră, şi o continuitate în gospodărirea tuturor pădurilor, mărindu-se astfel suprafaţa păduroasă şi producţia în lemn; — va îndruma astfel o politică a lemnului corespunzătoare nevoilor sociale şi a unei juste repartiţii industriilor şi combustibilului, cum şi marilor centre, populaţiei rurale şi exportului. — Se pot totodată promova mai atent interesele profesionale ale salariaţilor de toate categoriile din slujba pădurilor, atât de mult neglijate în trecut.

Una din problemele care n'a ajuns la un stadiu de dezastru fără putinţă de remediere, este aceea de restaurarea solului despădurit şi degradat ca şi aceea de folosirea tuturor terenurilor neproductive şi de proteguirea celor agricole supuse acţiunii permanente a vânturilor prin crearea de perdele de protecţie.

Suntem ajunşi la maturitatea concepţiei de organizare în stat a sectorului forestier într'un Minister al pădurilor.

Aceasta o impun şi necesităţile de **refacerea ţării** în urma războiului mondial isprăvit în vara aceasta cum şi de **aplicarea condiţiilor de amistiţiu**. In amândouă din aceste îndatoriri lemnul constitue elementul strict necesar de materie primă şi alcătueşte baza reconstrucţiei vieţii la sate ca şi la oraşe, pentru construcţii, combustibil, celuloză, locuințe și mobile, inventar rural, ca și pentru industria tăbăcitului.

Cine poate organiza și coordona mai bine producția, distribuția și consumul tuturor produselor pădurilor decât un Minister propriu al sectorului acestei economii. Prin aceasta factorul politic va face un pas înainte în organizarea economiei generale a țării și să nu se uite că dacă domeniul mare agricol a fost lichidat, lupta de acum înainte se va îndrepta în total contra pădurii.

PENTRU UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. TR. VIȘAN

Această chestiune a înființării unui Minister sau Subsecretariat de Stat al pădurilor este astăzi, în sectorul forestier, problema la ordinea zilei, întrucât străduințele de până acum în acest sens s'au concretizat într'un proect de lege, pentru a cărui definitivare trebue să luptăm toți inginerii silvici, împreună cu toți colaboratorii noștri, din acest sector.

Se impune înființarea Ministerului sau a Subsecretariatului de Stat al Pădurilor, pentrucă:

1. Domeniul forestier, prin întinderea sa și prin problemele economice și sociale pe cari le pune acolo unde el predomină sau unde pădurile lipsesc, are un rol atât de important pentru Statul nostru, încât numai prin aceasta el impune crearea unui minister al pădurilor.

2. Produsul principal al pădurilor, lemnul, constitue a treia mare bogăție a țării, după cereale și petrol. Este normal deci ca, după cum agricultura și petrolul au câte un minister al lor, să aibă și pădurile și lemnul, un minister.

3, Conducerea Statului nostru a fost obligată să mărească treptat numărul ministerelor.

Această evoluție a fost determinată de necesitatea în care s'a aflat continuu conducerea politică responsabilă, de a fi în măsură să cunoască cât mai amănunțit toate problemele ce se pun spre rezolvare departamentului respectiv.

Apropierea de popor și de nevoile sale a fost factorul determinant al măririi numărului ministerelor.

De asemenea evoluţia naturală a organismului statal către sporirea continuă a influenţei colectivităţii asupra activităţii individului în societate si progresul continuu al concepţiei că interesele colectivităţii primează asupra drepturilor şi intereselor individului, au avut drept consecinţă sporirea numărului ministerelor.

Astfel U. R. S. S. are de trei ori mai multe ministere decât U. S. A.

La noi reamintim că:

Ministerul Educaţiei Naţionale, s'a scindat în trei ministre.

Din ministerul Industriei şi Comerţului s'au format treptat trei ministere.

Din ministerul Lucrărilor Publice s'au constituit două ministere.

In locul vechiului minister al Muncii şi Sănătăţii, avem astăzi trei ministere.

4. Actualul Minister al Agriculturii şi Domeniilor, unde până acum nu s'a ţinut seama de necesitatea de a se aprofunda problemele de către factorul politic, prin constituirea a două ministere, consecinţele nu au lipsit şi ele au fost suportate de secotorul forestier, care a fost în mod permanent neglijat în folosul agriculturii.

Toţi înalţii funcţionari ai Ministerului nostru pot sta martori că numai cel mult a cincea parte din timpul lor de lucru l-au consacrat toţi miniştrii cari au trecut pe la acest departament, pentru rezolvarea problemelor silvice, restul timpului fiind în întregime folosit pentru sectorul agricol.

5. Ca ingineri silvici trebue să avem curajul de a afirma şi de a repeta mereu această afirmaţie, anume că domeniul forestier al ţării a avut mult de suferit datorită faptului că pădurile, aflându-se în acelaşi minister cu agricultura, au fost continuu sacrificate în folosul, de multe ori discutabil, al acesteia.

Exproprierile masive, pe terenuri improprii pentru izlazuri şi aprobarea în fiecare an a păşunatului în păduri, ca să cităm numai două capitole din suferinţele domeniului nostru forestier, nu s'ar fi putut înfăptui cu atâta uşurinţă, dacă pădurile ar fi avut ministerul lor aparte.

6. Pe teren există o permanentă adversitate între săteanul doritor de a folosi imediat şi cât mai intens produsul pădurii şi între pădurea însăşi, care prin slujitorii ei cere o exploatare şi îngrijire raţională în folosul întregii colectivităţii şi al generaţiilor viitoare.

Această adversitate provoacă nemulțumiri și frământări în pătura țărănească de pe întreg cuprinsul țării, cari se transmit, asemeni valurilor mării, până în pragul cabinetului ministerial și influențează totdeauna pe ministrul respectiv.

De aceea responsabilii noștri silvici din Minister, se află în permanentă stare de alarmă, trebuind să depună mereu reînoite sforțări pentru a lămuri, în lumina adevărului științific și a obiectivității, impresiile defavorabile pădurii și mai ales slujitorilor ei, provocate de aceste necontenite valuri de nemulțumiri.

Sunt energii cari într'un minister aparte al pădurilor vor putea fi mai cu folos cheltuite pentru acțiunea de propagandă silvică în afara ministerului, și pentru discutarea chestiunilor, cu reprezentanții sectorului agricol, dela egal la egal, așa cum se face de exemplu de noi acum cu reprezentanții altor ministere, cu cari avem puncte de contact, ca: ministerul de Interne, etc.

7. In fine, un alt argument bine cunoscut și destul de puternic în folosul tezei noastre este și acela că în mai toate țările din Europa, în cari pădurile au un rol mai însemnat, există un minister al pădurilor. In Uniunea Sovietică sunt chiar trei ministere care se ocupă exclusiv cu sectorul forestier și cu industrializarea lemnului.

*
* *

La toate aceste argumente, se ridică o singură obiecțiune.

Se spune anume că pădurea este un produs al pământului ca și cultura agricolă, că una influențează pe cealaltă și că repartizarea lor pe tot cuprinsul țării și rezolvarea intereselor lor deosebite trebuesc tocmai coordonate și armonizate în interesul ambelor sectoare de către un minister unic.

Noi răspundem acestei obiecțiuni, regrupând parte din argumentele de mai sus și anume că:

1. Nevoia acestei coordonări s'a simțit și în celelalte țări, ca: Uniunea Sovietică, Franța, etc. și totuși aceasta nu a împiedicat înființarea Ministerului pădurilor în aceste țări.

2. Armonizarea și coordonarea sectoarelor agricol și forestier se poate mai bine face când ambele sunt situate în condițiuni egale în ce privește apărarea intereselor respective, având fiecare ministerul lor aparte, decât în situația de până acum în care pădurile au trecut totdeauna pe planul al doilea față de agricultură și creșterea vitelor.

3. Este bine cunoscut că, în conformitate cu datele științei silvice, avem o determinare precisă a terenurilor proprii culturii forestiere și a celor proprii culturii agricole și deci pe teren, zonele de lucru ale celor două sectoare, sunt bine determinate și fac obiectul a două categorii de activități, cari foarte rar se ating. Ca dovadă că noi inginerii silvici nu am venit în contact pe teren cu inginerii agronomi decât cu ocazia trecutei reforme agrare.

Singurele zone de întretăiere a activităților silvice și agronomice sunt pășunile împădurite și perdelele de protecție.

Acestea ar putea chiar să constitue un obstacol serios în calea realizării Ministerului Pădurilor, deoarece competența pentru conducerea și gospodăria acestor două domenii de activitate este revendicată și de corpul agronomic.

Părerea noastră este că mai bine vor fi organizate și gospodărite și pășunile împădurite și perdelele de protecție dacă inginerii agronomi și silvici se vor înțelege ca administrarea acestor sectoare să fie lăsată fie în seama Ministerului Pădurilor, fie în seama Ministerului Agriculturii, care, în acest caz, să aibă atașați și numărul necesar de ingineri silvici cu atribuțiuni de strictă specialitate.

Cu argumentele sumar enumărate aci, a căror difuzare constitue o obligație profesională pentru noi toți, și cu oarecari eventuale renunțări, — dacă nu va fi nevoe de ele cu atât mai bine, — Ministerul pădurilor va putea fi în curând înfăptuit.

CÂTEVA EXPLICAȚIUNI ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE PENTRU INFIINȚAREA ȘI ORGANIZAREA MINISTERULUI PĂDURILOR

de Ing. C. V. POPESCU

Grija pentru păstrarea și administrarea domeniului forestier, a preocupat tot timpul pe slujitorii ei, însă s'a constatat că realizările făcute în decursul ultimelor decenii, nu au fost la înălțimea așteptărilor, datorită faptului că organele de conducere a Statului — din trecut — n'au înțeles îndeajuns rolul și importanța pădurilor în ansamblul economiei naționale.

Administrația Silvică a trecut dela un Minister la altul și de mulți ani ea a rămas pe lângă Ministerul Agriculturii și Domeniilor, însă nici aici n'a dat roadele scontate, fiind considerată ca o soră vitregă căreia i s'a dat puțină importanță, iar din bugetele anuale i s'au alocat sume aproape derizorii în comparație cu celelalte compartimente agricole.

Cu toate protestele corpului silvic în congresele anuale pentru a se separa domeniul forestier de cel agricol, nu s'a putut realiza acest mare desiderat, și cu trecerea timpului urmările unei slabe gospodării s'au accentuat din an în an, încât pădurile românești — care înainte nu numai că satisfăceau toate cerințele locale dar se și exporta o mare cantitate de lemn — astăzi ele nu pot satisface nici măcar consumul intern.

Grija pentru viitor de a da posibilitate populației rurale să se aprovizioneze cu materialul lemnos necesar pentru refacerea gospodăriilor lor în vederea măririi standardului ei de viață, grija pentru mărirea producției dela 2 la 4 m. c. anual pe ha, precum și grija pentru refacerea terenurilor degradate din regiunile de deal și munte din cauza exploatărilor anticulturale din trecut, a preocupat forurile superioare de astăzi ce conduc destinele sectorului forestier, și a trecut la fapte căutând să pună în aplicare acest mare desiderat.

In acest scop, D-l Secretar General al sectorului forestier — Ing. Insp. G-l Silvic C. Rachieru — a numit o comisiune restrânsă pentru studierea acestei probleme care a strâns materialul documentar necesar și l-a expus înaltelor foruri conducătoare printr'un referat în care se arăta situația pădurilor din trecut, situația de astăzi, greutățile întâmpinate în decursul anilor în legătură cu administrarea și exploatarea a acestor bunuri, făcând propuneri concrete în vederea unei mai bune organizări a sectorului forestier.

După câteva luni de muncă intensă, comisiunea și-a terminat lucrările și rezultatul a fost adus la cunoștința partidelor politice spre a se convinge și ele de dreptatea cauzei noastre.

Forurile conducătoare ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, găsind juste doleanțele noastre, au numit imediat o comisiune restrânsă pentru întocmirea proiectului de lege în vederea înființării și organizării Ministerului Pădurilor.

Comisiunea, studiind tot materialul documentar și ținând seama de toate doleanțele corpului silvic expuse în diferitele congrese anuale, a redactat proiectul de lege și l-a depus în starea definitivă pentru aprobarea lui.

Ca unul care am făcut parte din aceste comisiuni, și care cunosc acest proiect de lege, țin de datoria mea de a vă comunica și Dvs., în rezumat conținutul lui.

In primul rând sectorul forestier va fi pe viitor sub un comandament unic — Ministerul Pădurilor —, deci va avea o totală independență față de sectorul agricol.

In exterior s'au prevăzut ocoale silvice mixte, indiferent de natura proprietarului, însă ocolul va avea în administrația sa suprafețe mici: 5000 ha la șes, 8000 ha în regiunea deluroasă și 12000 ha în regiunea muntoasă, astfel ca șeful de ocol să poată executa în birou și mai cu seamă pe teren, toate lucrările de administrare, cultură, exploatare, industrializare și valorificare a tuturor produselor lemnoase și nelemnoase.

De asemenea s'a prevăzut o largă descentralizare și o simplificare a birocratismului, în scopul ca organele silvice să aibă posibilitatea de a activa mai mult pe teren decât în birou.

In ceea ce privește coordonarea cu unitățile administrative județene, s'a prevăzut ca șeful ocolului silvic din capitala de județ, să îndeplinească și acest rol, dându-i-se ajutoarele necesare.

In felul acesta se vor desființa Serv. Silvice Județene și nu vor mai exista pe viitor ocoale de CAPS. și P. P. J. sau de Regim Silvic, ci numai un singur fel de ocol.

Ca organe de îndrumare și control imediat superioare Ocolului Silvic, vor fi Direcțiile Regionale, constituite pe bazine sau unități mari economice, care vor avea rolul mai mult de îndrumare și control, fără gestiune, simplificând formalismul actual.

Se vor desființa Inspectoratele Silvice care se vor contopi cu Direcțiile Regionale.

In centru, organizația se prezintă astfel:

Pe lângă Ministru, va funcționa Secretariatul General, apoi Consiliul Superior Tehnic al Pădurilor ca organ suprem de avizare asupra problemelor de ordin tehnic, social și economic, un Corp al Inspectorilor de Control General, care va avea menirea nu numai de a ancheta diferite reclamațiuni, ci de a face mai mult o îndrumare și un control preventiv.

Tot pe lângă Cabinetul Ministrului, va funcționa I. C. E. F.-ul, ca organizație specială, care se va ocupa cu problemele cu caracter științific, pe care le va difuza spre cunoștință membrilor corpului și masselor populare.

Administrația propriu zisă a pădurilor, pășunilor împădurite, golurilor de munți și terenurilor degradate, se va face în centru prin cele două mari unități: Casa Autonomă a Pădurilor Statului privind pădurile Statului, și Administrația Autonomă a Pădurilor Persoanelor Juridice sub formă de regie mixtă, care va avea în sfera sa de activitate toate problemele în legătură cu bunurile forestiere şi silvopastorale ale tuturor persoanelor juridice şi ale colectivităţilor.

Atât CAPS-ul cât şi A. A. P. P. J.-ul se vor conduce după aceleaşi principii si norme având legi speciale de organizare.

Aceste două mari unităţi de administraţie, vor avea în centru Direcţii pe natură de lucrări.

Pentru politica forestieră şi economia lemnului s'a găsit necesar de a se înfiinţa o Direcţie specială, care se va ocupa cu: politica forestieră, regimul silvic, politica lemnului, statistică, studii, propagandă, corp şi învăţământ silvic.

Pentru amenajarea pădurilor s'a prevăzut crearea unei Direcţiuni speciale numită „Direcţia Amenajărilor" care se va ocupa cu lucrările de ridicare în plan şi amenajare a tuturor pădurilor şi păşunilor împădurite indiferent de natura proprietarului.

In exterior ea va avea pe lângă fiecare Direcţie Regională un Serviciu al Amenajărilor, înzestrat cu personalul şi materialul necesar.

Pentru corecţiunea torenţilor şi ameliorarea terenurilor degradate, deasemeni s'a prevăzut crearea unei Direcţii speciale, care va avea în exterior echipe volante şi va lucra pe toate terenurile din cuprinsul Ţării, indiferent de natura proprietarului.

Tot la acest Minister s'a încadrat şi Direcţia Economiei Vânatului şi Pescuitului în Apele de Munte, care se va conduce după legile ei speciale, şi va folosi în exterior personalul silvic dela Direcţiile Regionale şi Ocoalele Silvice.

Tot de centru ţin apoi ca Direcţii Auxiliare: Direcţia Administrativă şi Direcţia Contabilităţii.

Cam acestea sunt în linii generale punctele esenţiale ale proiectului de lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor.

Dacă se va reuşi ca acest proiect de lege să fie tradus în fapt, atunci sectorul forestier va intra într'o fază epocală de organizare, care va duce o sporire a patrimoniului forestier şi a producţiei şi o mai raţională cultură, exploatare şi administrare a pădurilor Ţării.

INFORMAȚIUNI

Insemnări

— Intre manifestațiunile de artă plastică din Capitală este demnă de relevat expoziția d-nei **Natalia R. Matei** care a avut loc la Ateneul Român, între 23 Sept. și 13 Oct. a. c. D-sa a expus uleiuri, guașe și desenuri, subiectele preferate fiind: flori, naturi statice, peisagii și schițe, inspirate în deosebi din cadrul general al naturii și din cel al codrului în special.

Pe lângă aceste realizări de artă plastică pură, D-na Natalia R. Matei a expus în aceeași sală și o serie de reușite afișe închinate propagandei forestiere, cu subiecte din domeniul protecției pădurilor, al ameliorării terenurilor degradate, perdelele forestiere pentru protecția agriculturii ș. a., având ca „motto" sugestive maxime și dictonuri silvice.

Aceste planșe expuse în una din sălile cele mai frecventate de iubitorii de artă ai Capitalei, au fost mult apreciate de publicul vizitator. Prin natura subiectelor și admirabila lor execuție ele s'au pus în slujba ideii silvice și vor contribui la trezirea conștiinței forestiere în inimile numeroșilor vizitatori ai expoziției.

C. Cr.

— Inaugurând ciclul de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, **d. Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri** și Președinte al Frontului Plugarilor, a ținut în ziua de 1 Noemvrie a. c., în sala „Progresul Silvic" o interesantă cozerie asupra trecutului de luptă al Frontului Plugarilor, organizație democratică a maselor țărănești.

Domnia-Sa a arătat în introducere evoluția cu pași mari a omenirii, dela formele primitivității, prin etapele de sclavie, feudalism, burghezie democrato-capitalistă, la societatea organizată de astăzi, în care popoarele se pregătesc spre a trece la o nouă etapă, aceea a **socialismului**. Poporul nostru, conservator în tradiții, dar ținând pas cu desvoltarea umanității întregi, își croește și el o viață mai bună materială, din care va rezulta apoi progresul vieții noastre culturale.

D-l Prim Ministru Dr. Petru Groza a mulțumit Societății „Progresul Silvic" pentru ospitalitatea oferită conferințelor Frontului Plugarilor, manifestațiuni menite să servească scopurile propășirii materiale și culturale ale poporului.

Știri diverse — Mișcare în personal.

— In ziua de 27 Iulie a. c. s'a prezentat în sala „Progresul Silvic" din Bd. Tache Ionescu No. 31, un **program de filme**, în organizarea Secției Culturale a Societății „Progresul Silvic".

S'a proectat filmul „Corecțiunea văii Tenesee" — U. S. A., referitor la lucrările de ameliorațiuni în cadrul planului Roosewelt.

In completare au fost vizionate jurnale de tehnică și actualități americane.

Deasemeni s'a prezentat de către Administrația CAPS jurnalul serbării sădirii arborilor care a avut loc anul acesta în pădurea Pustnicu.

— Mon. Of. Nr. 234 din 13 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2859/1945 prin care se numesc în Comitetul de înaintări al inginerilor silvici următorii:

a) **membri de drept:**

1. Prof. Const. Georgescu, Directorul ICEF.-ului;
2. D. Grozescu, Dir. Direcţiei Silvice;
3. Gr. Colpacci, Adm. CAPS-ului;
4. I. Zeicu, Dir. Direcţiei P. P. J.;
5. M. Ştefănescu-Suhăţeanu, Preş. Cons. Tehnic al păd.;
6. Directorul Dir. Contabilităţii.

b) **Membri numiţi:**

1. I. Marinescu, ing. cons. silvic, din Dir. Silvică;
2. Gh. Ionescu, ing. cons. silvic, din CAPS.;
3. C. V. Popescu, ing. insp. g-l silvic;
4. St. Georgescu, ing. insp. g-l silvic, din Dir. Silvică;
5. C. Tarhon, ing. insp. silvic, din CAPS;
6. Tr. Vişan, ing. insp. silvic, din CAPS.

c) **Supleanţii membrilor de drept:**

1. D. Sburlan, subdir. ICEF.;
2. I. Florescu, subdir. Dir. Silvică;
3. Gh. Luţescu, subadmin. CAPS.;
4. C. Nettea, subdir. Dir. P. P. J.;
5. N. Nedelcovici, Dir. Cons. tehnic al păd.;
6. Subdirectorul Dir. Contabilităţii.

Secretar al Comitetului: d. ing. insp. g-l silv. M. Burculeţ, ajutat de d. ing. insp. silvic C. Crăciunescu, dela Corpul Silvic.

Comitetul va lucra sub preşidenţia d-lui Secretar g-l C. Rachieru.

— Mon. Of. Nr. 193 din 1 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2548/945 prin care d-l ing. silvic N. Smărăndescu se radiază din Corpul tehnic ~~silvic pe~~ temeiul art. 2 al. a, c şi e din D. L. Nr. 217/945.

— Mon. Of. Nr. 199 din 3 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2546/945 prin care circumscripţiile Inspectoratelor silvice Cluj şi Sibiu se stabilesc după cum urmează:

Inspectoratul Silvic Cluj: Serviciile silvice judeţene şi Oc. silvice P. P. J. din judeţele: Maramureş, Satu-Mare, Sălaj, Mureş, Bihor, Cluj, Someş, Năsăud şi Turda.

Inspectoratul Silvic Sibiu: Serviciile silvice judeţene şi Oc. silvice P. P. J. din judeşele: Târnava-Mică, Târnava-Mare, Făgăraş, Ciuc, Trei-Scaune, Alba, Sibiu şi Odorhei.

— Mon. Of. Nr. 209 din 14 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 35883/945 prin care se revine asupra Dec. Min. Nr. 2229/945, restabilindu-se administraţia C. P. S. asupra golurilor de munte proprietatea Statului, şi cea a Dir. P. P. J. asupra golurilor de munte proprietatea persoanelor juridice.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2621/945 prin care se primesc în corpul tehnic silvic următorii ing. silv. stg.: Arboreanu Al. şi Iuştei N. (27.VII.1945), Armăşescu S. (27.VII.1945), Babeu Z. Eug. (17.VI.1945), Bădilă G. St. (27.VII.1945), Buniş N. N. (27.VII.1945), Colomeico F. L. (21.V.1945), Cotlarciuc G. L. (21.V.1945), Ciucure C. C. (27.VII.1945), Ciumac A. Gh. (27.VII.1945), Chercioban T. C. (3.VIII.1945), Dumitriu N. V. (21.V.1945), Deac V. L. (27.VII.1945), Dogărescu I. Claudiu (27.VII.1945), Dumitrescu St. N. (21.V.1945), Elian D. Gh. (27.~~VII.1945), Mirba D.~~ Gh. (11.VII.1945), Novac N. Mihai (11.VI.1945), Săvescu I. I. (11.VII.1945), Stratan A. D. (11.VII.1945), Săvulescu C. (19.VIII.1945), Ştefan D. (4.VIII.1945), Ştefănescu D. (11.VI.1945), Tatomir E. (11.VI.1945).

— Mon. Of. Nr. 227 din 5 Oct. 1945 publică Dec. M. A. O. prin care se primesc în C. Tehnic Silvic următorii ing. silv. stagiari:

Ardeleanu P. Gh. (30.VIII.1945), Mihăilescu V. Gh. (30.VIII), Crăciunescu P. P. (30.VIII.1945); Dragomir I. N. (30.VIII.1945), Strechescu Gh. C. (30.VIII.1945); Tulbure Gh. T. (16.II.1944), Ionescu T. (28.IX.1945), Discuțianu V. (21.VI.1945) și Datcu P. V. (28.IX.1945).

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2454/945 prin care d. ing. silv. stg. Gheorghe I. M., se transferă la cerere pe data de 1.IX.1945, dela Serv. silv. jud. Muscel, la Serv. silv. jud. Tecuci, delegându-se cu conducerea acestui serviciu.

— Mon. Of. Nr. 228 din 6 Oct. 1945 publică Dec. Adm. CAPS. Nr. 45080/945 prin care se revine asupra repartizării d-lui ing. silvic Rusu Gr. I., la Fabrica Mănăștur în sensul că se repartizează la Oc. silvic Berzeasca. D-l ing. silv. Nicolaescu Mihail, dela Oc. silv. Vaduri se detașează în Centrala CAPS. dela 1.X.1945 la 31.III.1946, în interesul serviciului. Se revine asupra detașării d-lui ing. silv. Procoi Eug. din Centrala CAPS. la C.F.F. Leordina.

— Mon. Of. Nr. 229 din 8.X.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2778/1945, prin care se stabilește că proprietarii de păduri de salcie (cr. simplu și trat. în scaun) pot să exploateze din pădurile lor, în vederea practicării „muguritului" cel puțin 2/3 din suprafețele pădurilor programate a se exploata în anul 1945, iar restul acestor suprafețe se vor exploata până la 15 Apr. 1945.

— Mon. Of. Nr. 230 din 9 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2769/945 prin care D-l Rusu Al., ing. subinsp. silvic din serviciul central al Dir. P. P. J. se detașează în interes de serviciu în calitate de Director al Școalei de Pădurari Gilău-Cluj.

— Mon. Of. Nr. 231 din 10 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2770/1945 și Nr. 47057/945 prin care se detașează la INCOP următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Leescu V. dela Dir. V CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Gh. Cojoc dela Dir. III Reg. CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Ștefănescu C. dela Dir. X CAPS.

— Mon. Of. Nr. 242 din 23 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2879/945 prin care se institue un comitet de colaborare între M. A. D. și INCOP, compus din delegații:

Dir. gen., Dir. tehnică agr. și forest. (din partea INCOP) și Dir. prod. vegetale, Dir. viticulturii, Dir. îmb. funciare, Dir. creșterii animalelor, Dir. Com. a pescăriilor, Dir. silvică, Dir. P. P. J., Ad-ția CAPS (din partea M. A. D.).

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2895 prin care d. ing. subinsp. silv. Popovici Remus dela Insp. silvic Sibiu se transferă la Oc. Silv. Câmpeni-Turda.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 49900/1945 prin care d-l ing. consilier silvic Marin Rădulescu din CAPS se numește secretar al comitetului de îndrumare al Oc. Silvice model CAPS.

— Idem Nr. 2889/945 prin care d-l ing. subinsp. silvic Rubțov Ștefan dela Dir. Silvică Bistrița-Năsăud se detașează în interes de serviciu în centrul Dir. P. P. J.

— Idem Nr. 48992/945 prin care se transferă următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Vulpe Filip, în interesul serviciului din Centrala Dir Craiova în Centrala CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Mihalescu Marcel, la cerere, din Centrala Dir. Sebeș ca șef al oc. Răchitoasa din Dir. Iași;

D-l ing. insp. silvic Dediu Aurel, din Centrala Dir. Constanța, la cerere, în Centrala CAPS;

D-l ing. şef silvic Cunetchi Ilie, în interesul serviciului, dela oc. silvic Murfatlar, în Centrala Dir. Constanţa;

D-l ing. silvic stg. Barca Leon. în interesul serviciului, dela Oc. Silvic Râmnicul Vâlcea, ca şef al Oc. Silvic Murfatlar;

D-l ing. insp. silv. Simionescu I., dela oc. silvic Fântânele, în Centrala Dir. reg. Bacău, în interesul serviciului:

D-l ing. silvic Sava Andrei, în interesul serviciului, dela oc. silv. Valea Rea, ca şef al oc. silvic Fântânele;

D-l ing. silvic Petcu I., in interesul serviciului dela fabrica Areva-CAPS, ca şef al oc. silvic Valea Rea;

D-l ing. subinsp. silv. Jangoci Eugen, în interesul serviciului, din Centrala Dir. silvice Bucureşti, în Centrala CAPS.

Aceste transferări se fac cu post cu tot.

D-l ing. silvic Stănescu N. I. se repartiezează ca şef al oc. silv. Timişoara.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 48808/945, prin care d-l ing. şef silvic Lazanu V., din Centrala Dir. Piteşti se detaşează la cerere la Şcoala de Brigadieri Silvici din Curtea de Argeş.

— Idem se primeşte demisia d-lui ing. silvic Al. Grevu, şeful oc. silv. Trivalea, din serviciul CAPS.

— Idem Nr. 255/945 prin care d-l ing. şef silvic Celac Nicolae se transferă în interesul serviciului din Centrala Dir. Craiova în Centrala CAPS.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2093/945, prin care se transferă d-l ing. şef silvic Ştefănescu Oprea dela Şcoala de Pădurari din Curtea de Argeş la Şcoala de Brigadieri Silvici Târgovişte în calitate de Director.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 2887/945, prin care d-l Găină Petre, ing. silv. cl. II-a dela serv. silv. jud. Gorj, se detaşează la cerere la oc. silv. P. P. J. „Gilort”-Novaci, în calitate de şef al Ocolului.

— Idem Nr. 2085/945 prin care serv. silv. Valea Sadului ia denumirea de Serv. silv. al jud. Sibiu.

— Idem d-l ing. insp. silv. Creiţaru I., şeful oc. silv. Sibiu, se repartizează la Serv. silv. jud. Sibiu, în calitate de şef şi cu girarea oc. silv. Sibiu.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Nicolescu V., actual şef al Serv. silv. Valea Sadului se repartizează la Ocolul silvic Valea Sadului, în calitate de şef.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Bivol Vladimir, se transferă la cerere din Centrala Dir. Reg. Lugoj, în Centrala Dir. Reg. Arad.

— Mon. Of. Nr. 243 din 24 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2960/945, prin care următorii inspectori silvici se deleagă cu controlul serviciilor şi Ocoalelor Silvice din raza Inspectoratului Silvic Timişoara, după cum urmează:

D-l ing. insp. silv. Grecu M., la serv. jud. Caraş şi Severin, şi la Oc. silv. P. P. J. Orlova, îndeplinind în acelaşi timp şi funcţiunea de şef al Serviciului P. P. J. din centrul acestui Inspectorat;

D-l ing. insp. silv. Cernescu Tib., la Serv. silv. jud. Arad şi la Oc. silvice: Ineu-Arad, Hălmagiu-Arad şi Baia de Criş-Hunedoara;

D-l ing. insp. silv. Ostafie Grigore, cu controlul Oc. silv. Haţeg şi Petroşani-Hunedoara îndeplinind şi funcţiunea de şef al serviciului Ad-tiv din centrul Inspectoratului;

D-l ing. insp. silv. Dănilă N., la serv. silv. jud. Timiş Torontal, îndeplinind şi funcţia de şef al serv. regimului silvic şi al Oficiului de Amenajare din Centrul Inspectoratului;

D-l ing. insp. silv. Bărbulescu Ilie, cu controlul serv. silv. jud. Hunedoara şi Oc. silv. Ilia şi Valea Mureşului.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2751/945 prin care d-l ing. şef silvic Celac N., din CAPS se detaşează pe lângă Cabinetul d-lui Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, în calitate de consilier tehnic.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2779/945, prin care se reorganizează Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră schimbându-i-se denumirea în aceea de „Institutul de Cercetări Forestiere al României" (ICEF.). In noua organizare ICEF.-ul are în Centrală 8 Secţiuni de cercetare, un serviciu de bibliotecă, un serviciu administrativ şi un serviciu al bunurilor exterioare. Unităţile exterioare ale Institutului sunt: Ocoale Silvice, Staţiuni Regionale de gr. I şi II, rezervaţii şi Centre de experimentare. Institutul va fi condus de un Director, ajutat de Consiliul Institutului şi de un Subdirector numit dintre Şefii de secţiuni, căruia îi poate delega o parte din atribuţiile sale administrative. Se fixează următoarele secţiuni de cercetare şi conducătorii lor:

S. I.: cultura, exploatarea pădurilor, tehnologia lemnului şi a altor produse forestiere, d-l ing. consilier silvic, prof. M. Drăcea;

S. II: ecologia şi tipologia forestieră, d-l ing. consilier silvic M. Petcuţ;

S. III: botanica şi patologia forestieră, d-l ing. consilier silvic prof. Const. Georgescu;

S. IV: protecţia pădurilor, zoologie, entomologie forestieră şi probleme cinegetice, d-l ing. consilier silvic prof. Gr. Eliescu;

S. V: creşteri, cubaje, estimaţii şi amenajări forestiere, d-l ing. cons. silv. prof. V. Stinghe;

S. VII: construcţii forestiere, instalaţii de transport, corecţiunea torenţilor, ameliorarea terenurilor degradate şi cadastru, d-l ing. insp. g-l silvic prof. D. Sburlan;

S. VIII: economie politică forestieră şi administraţie forestieră, d-l ing. insp. g-l silv. conf. Ilie Demetrescu.

† Ing. I. HOCIUNG

Şeful Serviciului Silvic judeţean Râmnicul-Sărat

Decedat la R.-Sărat la 30 Noemvrie 1945.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Prcesele-verbale ale Şedinţelor Comitetului Provizoriu ales de Adunarea Extraordinară din 12 Nov. 1944

PROCES-VERBAL Nr. 19

Şedinţa din 23 Februarie 1945.

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: Petre Ioan, Avram Gh. şi Marinescu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. La propunerea d-lui preşedinte Şt. Rodoteatu se fixează competinţele membrilor din Administraţia şi conducerea Societăţii pentru cheltuieli, ajutoare, subvenţii etc.

2. D-l C. Georgescu propune redactarea unui statut de colaborare cu AGIR-ul.

3. D-l preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţa Comitetului cererea conductorilor silvici de echivalare cu subinginerii. D-nii C. Georgescu, Petre Ioan şi St. Rodoteatu îşi expun punctul de vedere în această chestiune.

4. Se aprobă închirierea sălii de festivităţi pentru ziua de 4.III.1945, absolvenţilor Şc. de Agricultură şi Viticultură.

5. Idem pentru ziua de 11.III.1945, conductorilor agronomi.

6. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Dincă Dumitru.

7. Se deleagă d-nii A. Haralamb, T. Bălănică şi C. Cristea pentru întocmirea datelor biografice ale personalităţilor din corpul silvic, cerute pentru Enciclopedia Agricolă.

8. Pe baza raportului intendentului vilei dela Carmen Sylva se deleagă d. Mavrodin să ia măsuri pentru conservare.

9. Se numeşte o comisie compusă din d-nii: Gh. Avram, C. Nettea şi Petre Ioan pentru studierea proectului de statut depus de inginerii liber profesionişti.

10. Comitetul dă descărcare casieriei pentru mancul de 3.000 lei provenit din monete false etc.

11. La cererea d-lui Paia, administratorul Societăţii, se aprobă să-şi ridice fondul de bătrâneţe depus la CEC pentru a-l plasa în Imprumutul Refacerii.

12. D-l Petre Ioan dă citire proectului de Statut. După discuţiuni se fixează desbaterea în continuare pentru şedinţa viitoare.

p. Preşedinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Şt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 20

Şedinţa din 1 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Pană Gh., Predescu Şt. şi Rodoteatu St.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri se amână şedinţa pentru o dată ce se va fixa ulterior.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 21

Şedinţa din 5 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitat d-l Comşia A.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l A. Comşia prezintă Comitetului memoriul de protest în chestiunea modificării Legii Vânătoarei. Comitetul acceptă în principiu memoriul, delegându-se d-nii I. Zeicu, C. Nettea şi Şt. Predescu pentru a-i da forma definitivă, în vederea supunerii lui D-lui Ministru al Agriculturii şi Domeniilor din partea Soc. „Progresul Silvic" şi a Direcţiilor interesate din Minister. Se decide ca lupta pentru recâştigarea poziţiilor stabilite de vechea Lege Nedici să fie dusă şi prin presă şi publicaţiile Societăţii.
2. Se dă citire protestului înaintat Societăţii de către d-l N. G. Teodorescu contra d-lui S. Simu. D-sa cere arbitrajul Societăţii. D-nii I. Zeicu şi I. Nicolae dau unele explicaţii în această chestiune. Se hotărăşte ca protestul să fie studiat de un juriu de onoare în conformitate cu art. 1 din Statute, care să dea un aviz. In juriu se desemnează d-nii Gh. Avram şi D. Ivancea.
3. D-l Preşedinte St. Rodoteatu arată că d. C. Cristea a început culegerea datelor necesare pentru întocmirea biografiilor personalităţilor silvice.
4. D-l Secretar general Şt. Predescu anunţă că la intervenţia făcută Ministerul Agriculturii şi Domeniilor a aprobat înscrierea unei subvenţii de 10.000.000 lei pentru Societate în bugetul CAPS-ului.
5. Se aprobă păsuirea d-lui C. V. Dimitriu, sinistrat, cu un an pentru plata cotizaţiei pe anul 1944.
6. Se aprobă mărirea salariului cameristei Domnica Ciobanu, dela Căminul Societăţii, la 18.000 lei lunar.
7. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Gorcea, care donează cu această ocazie 50.000 lei. Comitetul aduce mulţumiri pentru acest gest.

p. **Preşedinte,** (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 22

Şedinţa din 9 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt. şi Rodoteatu St.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Având în vedere situaţia financiară a Societăţii, Comitetul însărcinează pe d-l Adm. Paia să cerceteze şi să refere asupra posibilităţilor de închirierea camerelor dela parter.

2. Comitetul a luat în discuţie problema cazării studenţilor cari până în prezent sunt în Căminul Societăţii.

3. Pentru închirierea etajului VII Administraţiei Casei Pădurilor Statului urmează ca aceasta să facă ofertă.

4. Se aprobă Soc. de vânătoare „Codru" a studenţilor ingineri silvici, sala festivă pentru o serată dansantă pe ziua de 17.III.1945 cu plata cheltuielilor de lumină şi căldură de 25.000 lei.

5. Nu se aprobă cererea d-lor stud. Mărgineanu şi Popescu O. de a fi scutiţi de plata taxei lunare de 1.500 lei.

6. La adresa Oc. silvic Slobozia referitoare la ridicarea unor materiale de către trupele aliate dela Sanatoriul „Amara", se hotărăşte a se ruga Ocolul să închee actele legale de constatare.

7. La adresa CAPS-ului referitor la trecerea în patrimoniul Asociaţiei Brigadierilor Silvici a vilei „Amara" se hotărăşte ca o cerere motivată să fie supusă Adunării Generale pentru rezolvarea ei.

8. In privinţa impozitelor ce se cer de fisc pentru vila Silva pe timpul cât a fost rechiziţionată se va cere Ocolului silvic Râmnicul Vâlcea rezultatul procesului deschis de Societate.

9. In chestiunea modificării statutelor se hotărăşte tipărirea imediată a proectului noilor statute şi trimiterea lor tuturor membrilor Societăţii pentru observaţiuni.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 23

Şedinţa din 15 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Popovici V., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu Ct. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l P. Ioan dă citire memoriului Societăţii în chestiunea reformei agrare şi forestiere. După discuţiuni Comitetul hotărăşte prezentarea memoriului D-lui Ministru al Agr. şi Domeniilor. în ziua de 16 Martie 1945.

2. Se cooptează în Comitetul Provizoriu d-l C. Rachieru, Secretar General al M. A. D.

3. D-l Şt. Predescu propune întocmirea şi prezentarea unui referat special privind atitudinea şi propunerile Societăţii referitoare la bazele reformei agrare.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 24

Şedinţa din 16 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăşcălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici N., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se ia act că proectul noului statut a fost dat la tipărit spre a fi difuzat membrilor Societăţii.

2. Se fixează data Adunării Generale pentru ziua de 9 Iunie 1945, iar în cazul când la această dată nu se întruneşte numărul statutar de membri, pe ziua de 24 Iunie a. c.

3. Se deleagă d-nii V. Popovici şi Gh. Avram pentru a face legătura între Cercul de Studii AGIR şi Cercul de Studii al Soc. „Progresul Silvic". Problema planificării economiei forestiere va fi înfăţişată în prealabil Comitetului.

4. Se aprobă sala de festivităţi a vilei „Sylva" Primăriei din Govora, pentru o serbare în seara zilei de 18 Martie 1945.

5. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Tarnovsky.

6. Se dă citire memoriului prezentat Societăţii de d. C. P. Georgescu, cu privire la conducerea vânătoarei dela 1921 până în prezent.

D-l C. Nettea arată că punctul de vedere exprimat în memoriu a fost luat în considerare de Comisia ce lucrează la întocmirea memoriului ce va fi înaintat d-lui Ministru Agr. şi Domeniilor din partea Societăiţi, în această problemă.

7. Se amână soluţionarea adresei Direcţiei Silvice Piteşti cu privire la conflictul cu D-l L. Wrona, până la terminarea anchetei ce se face de CAPS, în această chestiune. Se va ruga CAPS-ul să comunică Societăţii rezultatul.

8. D-l Preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţă Comitetului rezultatele adunării din ziua de 12 Martie 1945 a membrilor Societăţii aflaţi în Bucureşti, la care s'au pus în discuţie trei chestiuni:

1) înfiinţarea Băncii Populare;

2) închirierea camerelor dela parter a clădirii Societăţii pentru obţinerea unui venit care să completeze nevoile financiare ale Societăţii.

3) critica avansărilor pe anul 1945.

După propunerile făcute, discuţiile urmate şi explicaţiile date, membrii prezenţi au fost de acord în unanimitate ca:

1) Să se continue cu lucrările începute pentru înfiinţarea Băncii Populare, urmând ca ulterior, după împrejurări, să se avizeze şi hotărască poziţia celor două case de credit, CEACS şi Banca Populară, şi eventual contopirea lor.

2) Să se închirieze camerele, cu cât mai puţine transformări, cari acum nu s'ar putea face în bune condiţiuni şi ar întârzia închirierea consumând eventual şi venitul scontat.

3) Avansările au provocat satisfacţiuni depline în Corp constituind un real progres în raport cu procedura şi mai ales cu rezultatele din trecut.

Faţă cu expunerile făcute s'a convenit că o reală şi completă îndreptare nu s'ar putea realiza decât perfecţionând lucrările de bază, neglijate total până acum şi anume:

a) legea de organizare a Corpului Silvic;
b) regulamentul respectiv;
c) metoda de punctaj;
d) alcătuirea unei comisiuni în asentimentul Corpului.

Toate aceste lucrări trebuesc neapărat și neîntârziat efectuate, cu colaborarea și discutarea lor, de toți membrii corpului, spre a ajunge astfel la avansări cari să înlăture orice critică din punct de vedere al echității și procedurii.

p. **Președinte**, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 25

Ședința din 23 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotăriri în următoarele chestiuni:

1. Comitetul ia notă de comunicarea d-lui St Rodoteatu că inițiativa înființării Băncii Populare a fost luată de Soc. „Progresul Silvic", sub a cărei egidă ia naștere. D. I. Marinescu arată că încasările au trecut de 1.000.000 lei și urmează a se trece imediat la constituirea Băncii, fixându-se ziua de 29 Martie 1945 pentru aceasta.

2. D-l președinte I. Zeicu comunică prevederile Legii Reformei Agrare pentru crearea de rezerve pe seama Statului, pe baza cărora Societatea să facă propuneri la M. A. D. ca în cadrul Regulamentului ce se va întocmi să se prevadă afectarea terenurilor necesare pentru pepiniere, reședințe de ocoale silvice, cantoane de pădurari și brigadieri, perdele de protecție etc. Pentru întocmirea memoriului în acest sens Comitetul deleagă pe d-nii C. Nettea și I. Niculescu.

3. Se aprobă închirierea sălii de festivități a Societății pentru seara zilei de 29 Aprilie 1945, Asociației Corpului Silvic Inferior.

4. Se aprobă pentru ziua de 25.III.1945 sala de festivități, pentru gruparea F. N. D. a Corpului Silvic.

5. Se aprobă sala de festivități pentru zilele de 8 și 9 Aprilie 1945, pentru adunarea generală a Asociației Personalului tehnic din Pescării, cu plata cheltuielilor de lumină, căldură și curățenie.

6. Se aprobă inscrierea ca membru al Societății a d-lui Boris Blascu

p. **Președinte**, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 26

Ședința din 6 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Preedescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Pentru definitivarea înfiinţării Băncii Populare se deleagă d-nii: I Marinescu, I. Dragomir şi I. Paniţă. In consiliul de Administraţie se deleagă: I. Zeicu, M. Rădulescu, I. Dragomir, I. Dumitriu, Gh. Vulcu, Gr. Eliescu, T. Căileanu, A. Tecovici, I. Stoenescu, Şt. Sprangate, Gh. Moraru, St. Teodorescu şi I. Paniţă.

2. Se aprobă principial expunerea de motive la modificarea Statutelor, delegându-se d-nii St. Rodoteatu şi Şt. Predescu pentru revederea lor înainte de tipărire.

3. Se deleagă d-nii: Petre Ioan, D. Teodorescu şi Gh. Pană cu întocmirea unui referat în chestiunea sindicalizării Corpului Silvic.

4. In chestiunea planificării economiei întreprinsă de AGIR se hotărăşte ca d. Popovici să depună un referat în şedinţa următoare. Se aduc mulţumiri d-lui Avram pentru munca depusă în cadrul AGIR-ului.

5. In chestiunea Legii Vânătoarei d. C. Nettea comunică depunerea memoriului la M. A. D.

6. Se aprobă tipărirea lucrării d-lui At. Haralamb referitoare la terenurile degradate, în editura Societăţii în limitele sumei de 80.000 lei.

7. Se aprobă plata cheltuielilor pentru tipăritul Revistei Pădurilor Nr. 1—3, în sumă totală de 563.329 lei.

8. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lor: Iosef Pataki, Pâşnenco Petre şi Crăciunescu C-tin.

9. Nu se aprobă sala de festivităţi pentru cursuri de muzică şi artă dramatică d-lui Edmond.

10. Se aprobă sala de festivităţi cerută de ARLUS pentru ţinerea cursurilor de limba rusă.

11. Se aprobă un ajutor de 20.000 lei d-lui V. Ivănescu.

12. Se deleagă d-nii: C. Nettea şi Şt. Predescu pentru a trata cu CAPS-ul închirierea de camere solicitată.

p. **Preşedinte**, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 27

Şedinţa din 12 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. Şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: V. Sabău şi T. Comes.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc următoarele hotărîri:

1. După unele lămuriri tehnice date de d. T. Comes cu privire la organul profesional „Curierul Forestier“ bilunar, se hotărăsc detaliile de format, tiraj etc., numindu-se în Comitetul de redacţie a acestei publicaţiuni d-nii: C. Georgescu, Gh. Ionescu. V. Sabău şi V. Filip.

2. D. V. Popovici expune liniile mari al proectului d-sale de planificare a economiei forestiere.

3. Se deleagă pentru Cercul de Studii (Economia lemnului) dela AGIR, d-nii: Gh. Ionescu, D. Teodorescu şi V. Sabău.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu.**

PROCES-VERBAL Nr. 28

Şedinţa din 13 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: I. Marinescu şi V. Sabău.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. După discuţiuni la care iau parte d-nii: St. Rodoteatu, I. Zeicu, Şt. Predescu, D. Bozdoc, V. Popovici şi V. Sabău, Comitetul hotărăşte ca referatele d-lor V. Popovici, Gh. Avram şi V. Sabău să fie prezentate la AGIR, iar concluziile, sub forma de memoriu, la M. A. D.

2. Constatându-se lipsa multor cărţi din Bibliotecă împrumutate de ani de zile, se hotărăşte întocmirea de către d. Bibliotecar a unei liste a împrumutătorilor.

3. In chestiunea Cercurilor Regionale se va interveni la Direcţiile Silvice spre a da răspunsurile la apelul Societăţii.

4. Se aprobă un ajutor de 10.000 lei d-lui Bighigean, student refugiat.

5. Nu se aprobă ajutorul cerut de parohia St. Nicolae-Buzeşti, nefiind fonduri în buget în acest scop.

6. Se aprobă în mod excepţional reducerea dela 21.000 lei la 10.500, cerută de d. Tarnavschi, ca refugiat.

7 Se dă citire scrisoarei de protest a d-lui C. P. Georgescu, contra noii legi a vânătoarei. Comitetul constată că s'a depus un memoriu la M. A. D., prin care se cere pentru conducerea Direcţiei Vânătoarei în principiu, un inginer silvic, fără a se desemna o persoană oarecare. Se va răspunde în acest sens d-lui C. P. Georgescu.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 29

Şedinţa din 19 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Popovici V., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se fixează programul Adunării generale din 9/24 Iunie 1945 şi modalitatea desfăşurării lui.

2. D. vicepreşedinte St. Rodoteatu cere ca Societatea să ia act cu regret că n'a fost invitată oficial la serbarea sădirii arborilor, presupunând că aceasta s'a făcut dintr'o scăpare din vedere a Direcţiei Silvice M. A. D., organizatoarea din acest an a serbării.

3. Se aprobă cererea de folosirea planului Societăţii de către studenţii Facultăţii de Silvicultură la festivalul organizat pentru ziua de 22 Apr. 1945

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Şt. **Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 30

Şedinţa din 26 Aprilie 1945.

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l Secretar General, Şt. Predescu citeşte „Apelul" adresat membrilor Societăţii pentru participare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945. Se dă forma definitivă acestui apel.

2. Se ia act de constituirea Cercului Regional Craiova, se admite funcţionarea, aprobându-se bugetul prezentat.

— Se ia act de constituirea Cercului Regional Arad, admiţându-se funcţionarea. Cercul va înainta un proiect de buget, ţinând seama că se acordă 50% din cotizaţii, pentru cheltuelile de funcţionare.

D-l Decan C. C. Georgescu comunică constituirea Cercului Regional Piteşti. Consiliul aprobă funcţionarea şi acordă 50% din cotizaţii, pentru cheltuelile de funcţionare.

3. **Diverse — Administrative.**

a) Se acceptă înscrierea în Societate a d-lui Stelian Munteanu.

b) Se acordă d-lui V. Borovschi un ajutor de 12.000 lei, din „Fondul Refugiaţilor".

c) Se ia act de mulţumirile exprimate de Asociaţia personalului technic de pescării din România, „pentru cuvintele rostite de delegatul Societăţii „Progresul Silvic", la adunarea Asociaţiei.

d) Se aprobă cheltuelile în sumă de 7.700 lei, făcute de d. bibliotecar I. Tacu, pentru achiziţionarea volumelor menţionate în referat, necesare bibliotecei societăţii.

e) Se aprobă referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru majorarea asigurării vilelor Societăţii, fixându-se: 50.000.000 lei pentru vila Sylva dela Govora şi 5.000.000 lei pentru vila dela Carmen Sylva, jud. Constanţa.

Pentru imobilul din Capitală, d-l Administrator N. Paia e rugat să refere amănunţit.

f) Se deleagă d. Decan C. C. Georgescu pentru rezolvarea chestiunei cărţilor împrumutate de membrii societăţii.

g) Comitetul cooptează pe d-l Titus Comes, ca secretar de şedinţă-ajutor.

4. Comunicări.

a) D-l Decan C. C. Georgescu propune și Comitetul admite principial donarea din partea societății a unui plug pentru Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în mod simbolic, pentru susținerea campaniei de însămânțări și a producției în general.

b) D-l Al. Stefanopol comunică dorința exprimată de d. Consilier C. Opran, de a dona Societății „Progresul Silvic" biblioteca domniei sale.

p. **Președinte**, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 31

Ședința din 17 Mai 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nicolae I., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Din partea M. A. D. d. consilier Em. Demetrescu, delegat pentru controlul Societății.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuții și se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se hotărăște ca observațiile și sugestiile ce vor veni dela colegi, cu privire la proectul de modificarea statutelor să fie centralizate și cristalizate de d. C. Nettea și discutate de Comitet.

2. Se ia act de comunicarea Ocolului Slobozia, că obiectele date lipsă dela Vila Carmen Sylva au fost găsite. Se acordă o sumă de 30.000 lei personalul Ocolului care s'a ocupat cu păstrarea obiectelor.

3. La cererea Primăriei Govora se aprobă 1.500 lei lunar pentru Comitetele cetățenești cari supraveghează vila Silva.

4. Se ia act de comunicarea Direcției Silvice Bacău referitor la mersul lucrărilor pentru înființarea Cercului regional.

5. Se ia act de mulțumirile d-nei ing. V. Ivănescu pentru ajutorul de înmormântare acordat de Societate.

6. Se aprobă un ajutor de 30.000 lei d-lui ing. N. Damian, repatriat cf. Convenției de Armistițiu.

7. Se aprobă sala festivă a Societății pe ziua de 10.VI.1945, cu plata sumei de 25.000 lei cheltuieli de întreținere — As. G-rale a inginerilor și tehnicienilor cadastrali, pentru conferința d-lui ing. Sc. Pascali.

8 In chestiunea vilelor dela Carmen Sylva Comitetul hotărăște să se ceară Direcției Constanța întocmirea unui deviz de reparații și să comunice dacă e posibilă deschiderea în actualul sezon. Pentru deschiderea vilei Silva dela Govora, d. Administrator Paia e rugat să facă propuneri concrete.

9. Se aprobă cumpărarea a 5 broșuri din lucrarea d-lui ing. Rătan: „Elemente de administrație forestieră".

10. Se dă citire moțiunei Asoc. gen. a Corpului Silvic inferior trimisă Societății pentru cunoașterea și susținerea ei. Punctul 7 din moțiune, referitor la vila Amara, va fi pusă la ordinea de zi a Adunării Generale din 9/24 Iunie 1945. Se deleagă d. D. Bozdoc a referi în această chestiune.

11. In chestiunea salarizării se hotărăşte cu delegaţii Societăţii să intervină pe toate căile pentru o rectificare de salarii egală cu cea proectată pentru inginerii din Corpul Tehnic.

12. In chestiunea exproprierii poenilor şi a golurilor alpine d. preş. I. Zeicu arată că a predat Comisiei de Reformă Agrară un memoriu în care s'a susţinut punctul de vedere silvic. Se hotărăşte înaintarea unui memoriu ce se va prezenta d-lui Ministru de o delegaţie alcătuită din d-nii C. Georgescu, St. Rodoteatu şi I. Zeicu.

p. **Preşedinte**, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 32

Şedinţa din 19 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. Sterie Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D. Şt. Predescu dă relaţii cu privire la salarizarea Corpului Silvic, indicând cele mai nimerite căi pentru îmbunătăţirea acestei salarizări. La discuţie iau parte şi d-nii: C. Georgescu, St. Rodoteatu şi D. Bozdoc.

2. Se citeşte şi se iau în discuţie instrucţiunile Comisiei pentru aplicarea legei de Reformă Agrară, cu privire la expropierea de poeni şi rarişti din pădurile particulare. Se hotărăşte a se întocmi un memoriu-adresă, cu punctul de vedere al Societăţii, în această importantă problemă, care să fie susţinut şi înmânat D-lui Ministru Subsercetar de Stat Agiu şi D-lui A. Niţulescu, preşedint 'e Comisiei de Reformă Agrară.

D-l Consilier Zeicu arată, că un memoriu întocmit de D-sa, în care se arată punctul de vedere silvic, a fost susţinut şi depus Comisiei în una din şedinţe, încă de acum două săptămâni.

D-l Iulian Niculescu, remarcă în procesele-verbale ale Comisiei de Ref. Agrară, nu se menţionează nimic despre această intervenţie din partea D-lui Cons. Zeicu, iar memoriul nu se găseşte depus.

D-l Zeicu lămureşte că hotărîrea Comisiei — tradusă prin instrucţiunile cu privire la expropierea poenilor şi rariştilor din pădurile particulare — s'a luat în şedinţele următoare când nu a mai fost de faţă niciun reprezentant al Corpului Silvic.

Diverse — Administrative.

1. Ministerul Propagandei cere colecţia Revistei Pădurilor pe anul 1944. Se admite trimiterea.

2. D-l Ing. Bozdoc e rugat a depune referatul cu privire la cererea Asociaţiei Corpului Silvic inferior, pentru vila dela Amara.

p. **Preşedinte**, (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 33

Şedinţa din 24 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C., Zeicu I. şi Pană Gh.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri prezenţi şedinţa se amână pentru 25 Mai 1945, ora 16,30.

p. **Preşedinte,** (ss) I. ZEICU

PROCES-VERBAL Nr. 34

Şedinţa din 25 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Predescu Şt., Popovici V., Rodoteatu St., Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l C. Georgescu dă lămuriri cu privire la modul cum a decurs întrevederea dintre Comisia delegată de Societate (compusă din D-sa şi d-nii St. Rodoteatu şi I. Zeicu) şi D-l Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, cu privire la măsurile de reformă agrară ce ating sectorul silvic şi în chestiunea salarizării Corpului Silvic. Atât la d. Ministru Agiu cât şi la d. av. Niţulescu, Preşedintele Comisiei de Reformă Agrară s'a găsit toată înţelegerea pentru problemele silvice şi de salarizare, promiţându-se luarea în considerare a punctului de vedere susţinut de delegaţii Societăţii.

2. Se hotărăşte facerea unei adrese din partea Societăţii către d. Secretar general M. A. D. C. Rachieru, cu rugămintea de a reveni asupra demisiei din Comitetul provizoriu.

3. Se hotărăşte facerea unei adrese CAPS-ului în care se vor arăta cauzele neacceptării contractului de închiriere a etajului VI.

4. Se aprobă asigurarea localului Societăţii din Bucureşti pentru valoarea de 100.000.000 lei.

5. D-l V. Popovici depune proectul de Planificarea Economiei Forestiere, pentru care i se aduc mulţumiri. După însuşirea de către Comitet, prin Comisia compusă din d-nii: C. Goergescu, I. Zeicu, N. Nettea şi Gh. Pană, care va referi, se va depune la Agir din partea Societăţii.

6. Se va da avertismentul de eliminare din Cămin a studenţilor Saviţchi şi Prunescu pentru abatere dela Regulament.

7. Cercul Regional Arad înaintează un memoriu pentru reorganizarea sectorului silvic. Se deleagă pentru referat d. Nicolae Ion.

8. Se hotărăşte a se deschide o aripă a vilei Silva pentru membrii Societăţii D-l Adm. Paia se va deplasa la Govora pentru a se lua măsurile necesare.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 35

Şedinţa din 31 Mai 1945

Membrii prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Predescu Şt., Rachieru C., Rodoteatu St. şi Zeicu I., delegatul de control M. A. D.: Em. Dumitrescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 18 sub preşedinţia d-lui I. Zeicu.

Se citesc şi se ratifică procesele-verbale Nr. 31, din 17 Mai şi Nr. 33 din 24 Mai ale desbaterilor şedinţelor precedente.

D-l I. Zeicu relevă şi salută cu satisfacţie prezenţa d-lui Secretar General C-tin Rachieru în mijlocul Comitetului.

Răspunde d-l Secretar General, mulţumind, arătând totodată că singurul motiv al demisiei d-sale, din Comitet, a fost lipsa de timp pentru a participa la şedinţe.

Comunicări.

Planificarea AGIR. D-l I. Zeicu informează Comitetul că dela Cercul de Studii AGIR, s'a cerut referatul privitor la planificarea economiei forestiere, întocmit de d-l Val. Popovici.

Se hotărăşte ca d-l Decan Georgescu să-l depună — cu un referat din partea Societăţii — în prima şedinţă la AGIR.

Organizarea Corpului tehnic — salarizare. D-l C. Georgescu dă relaţii cu privire la problema, în studiu, a unificării tuturor asociaţiilor inginereşti, într'o uniune (U. T. R.).

Cu privire la salarizare informează Comitetul de audienţa d-sale la d-l Ministru al Finanţelor, Durma.

Mai ia cuvântul în privinţa salarizării, arătând importanţa problemei, d-l cons. Bozdoc.

D-l Secretar General C. Rachieru arată importanţa problemei salarizării membrilor Corpului Silvic şi propune ca o delegaţie din partea Societăţii — împreună cu d-sa şi d-l Secretar General M. A. D., Mihăilescu, — să se prezinte d-lor Miniştri Zăroni şi Agiu, spre a-i ruga să intervină la d-l Ministru de Finanţe, pentru o echitabilă salarizare a inginerilor silvici şi agronomi.

Din partea Societăţii se deleagă dd.: Nicolae Ion, Zeicu I., Nettea C. şi Predescu Şt.

Adunarea Generală. Urmează a se strânge materialul necesar întocmirii Dării de Seamă asupra atcivităţii Comitetului provizoriu. care se va da la tipărit cel mai târziu până la 14.VI.a. c.

Se deleagă de Comitet ca preşedinte D-l Decan Georgescu C. C. şi se cooptează ca vicepreşedinte d-l C. Rachieru.

Proectul de modificarea statutelor, va fi discutat şi cu delegaţii Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, spre a se aduce eventuale modificări. Din partea Societății se deleagă d-l Nettea C. și Nicolae I.

Restul chestiunilor din ordinea de zi se amână.

p. **Președinte**, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 36

Ședința din 7 Iunie 1945

Membrii prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Niculescu J., Popescu C., Predescu St., Rodoteatu St.

Invitat d-l Dem. Teodorescu.

Prezidează d-l C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 17.

Se intră în ordinea de zi:

1. **Adunarea Generală**. D-l Secretar General, Ștefan Predescu dă citire Dării de seamă, pentru Adunarea Generală din 9/24 Iunie 1945. După discuțiuni la care iau parte d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C. și Rodoteatu Sterie, se dă forma definitivă primei părți a dării de seamă, privitoare la activitatea profesională-spirituală a Comitetului provizoriu. Se hotărăște tipărirea Dării de seamă.

2. D-l Președinte St. Rodoteatu aduce la cunoștință Comitetului stadiul înțelegerii între membrii Comitetului Societății și membrii Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, în vederea adunării generale.

3. Luând în considerare nota de cheltueli necesare pentru punerea în funcțiune a vilei dela Govora, prezentată de d-l Administrator N. Paia, Comitetul aprobă principial efectuarea cheltuelilor, cu recomandarea de a le efectua numai în măsura în care se prezintă perspective de închiriere și de recuperare, constatate la fața locului.

4. Luând în considerare referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru folosirea prilejului de a se creia o ieșire mai bună sălii de festivități, Comitetul dispune să se intre în tratative și în timp util să ne țină la curent cu situația.

5. Comitetul ia notă de cererea d-lui Inginer pensionar St. Dem. Olteanu de a face o comunicare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945, referitoare la chestiunea amenajării pădurilor, admițând desvoltarea ei, în timpul limitat de prevederile statutare.

6. La întâmpinarea d-lui Oancea Frățilă, referitoare la Căminul Societății, Comitetul își exprimă regretul că din cauza unor lucrări de reparațiuni, camerile Căminului n'au fost disponibile un interval de timp.

7. Se aprobă cererea de înscrierea în Societate a d-lor Apostol M. Alexandru, Stolojescu I. Ioan-Mircea și Nicolaie Damian.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 37

Ședința din 12 Iunie 1945

Membrii prezenți D-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Ședința se deschide la ora 18,30 sub președinția D-lui Prof. C. C. Georgescu.

Se citește și se ratifică procesul-verbal Nr. 36, din 7 Iunie 1945.

1. Se dă forma definitivă dărei de seamă asupra activității Comitetului Provizoriu.

2. Se hotărăște a nu se mai difuza membrilor societății volumele tipărite, asupra desbaterilor celor de a 56-a și 57-a adunare generală a societății, având unele pasagii cu caracter antidemocratic.

D-l Administrator al Soc. Paia, se va conforma dispozițiilor legale in vigoare, închizând și sigilând aceste broșuri.

3. **Sindicalizarea Corpului Silvic.** Se hotărăște întocmirea unui memoriu către Confederația Generală a Muncii în care se va arăta necesitatea apărării patrimoniului forestier al țării, acțiune care se va duce mai hotărît și cu efect de către un Corp Silvic Sindicalizat.

Se delegă pentru întocmirea memoriului D-nii: I. Zeicu și Gh. Pană.

4. **Diverse — Administrative.**

1. Se citește referatul D-lui Cons. Bozdoc cu privire la vila dela Amara, cerută de As. Corpului silvic Inferior în proprietate. Inainte de a se lua o hotărîre se va ruga D-l Florea Căruntu, Președintele Asoc. Brigadierilor silvici și a Pădurarilor să vină la prima ședință a Comitetului spre a trata și a da lămuriri.

2. Se aprobă sala Soc. în fiecare Joi la ora 6, pentru Secția Sindicală M. A. D., cu condiția ca după ședințe să fie curățită.

3. Se aprobă angajarea unui camerist, cu o leafă egală cu aceea pe care o primesc cameriștii dela Caps.

4. Se delegă D-l Administrator Paia ca să ducă o parte din lucruri la Govora, în vederea deschiderii vilei Silva.

5. Se va ruga D-l Ing. Olteanu să depună textul comunicării pe care d-sa dorește să o facă la Adunarea generală.

Ședința se ridică la ora 20.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 38

Şedinţa din 21 Iunie 1945

Membri prezenţi D-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae Ion, Niculescu I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St., Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Dedelagt M. A. D., de control al Soc.: Em. Dumitrescu.

Invitaţi D-nii brigadieri silvici: Florea Căruntu şi Coman.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală pe 1945.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 18,30 sub preşidenţia D-lui Georgescu C.

1. **Vila dela Amara.** D-l Ştefan Predescu dă citire adresei Asociaţiei Generale a Corpului silvic inferior, prin care cere în proprietatea deplină vila Amara şi referatului în această chestiune a D-lui Cons. D. Bozdoc.

D-l Florea Căruntu preşedintele As. Corpului Silvic Inferior, repetă şi susţine doleanţele brigadierilor şi pădurarilor, cu privire la Vila Amara.

După ample discuţii, în care se face un istoric al modului cum s'au construit vilele Silva şi Amara, la cari iau parte D-nii: Rodoteatu, Bozdoc, Predescu, Nicolae Ion, Zeicu, Ştefanopol, Dumitrescu, se hotărăşte ca în faţa Adunării Generale din Iunie a. c., Comitetul Provizoriu să facă propuneri în sensul că vila dela Amara să fie dată în proprietatea deplină a Corpului Silvic Inferior, fără nicio restricţie.

2. **Adunarea Generală.**

In vederea Adunării Generale se autoriză Comitetul restrâns al Societăţii de a plăti până la lei 100.000 reporterii ziarelor ce vor publica desbaterile Adunării. Se va angaja şi un stenograf.

3. **Diverse — Administrative.** Se aprobă pentru după amiaza zilei de 23.VII.a. c., Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, sala Societăţii.

Şedinţa se ridică la ora 20,30.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

Procesele-verbale ale Şedinţelor Consiliului de Administraţie ales de Adunarea Generală din 24 Iunie 1945

PROCES-VERBAL Nr. 1

Şedinţa din 6 Iulie 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C. C., Colpacci Gr., Predescu Şt., Bordea D., Borovschi B., Butoiu Al., Constantinescu Şt., Eliescu Gr., Ene M., Filip V., Vencu Georgescu, Ionescu Gh., Lisievici V., Nettea C., Pană Gh., Paladian I., Popescu Gh., Rodoteatu St., Sburlan D., Vişan T., Voloşciuc A., Zeicu I., Manole H. şi Boldur M.

Ordinea de zi:

1. Constituirea birourilor Societăţii.
2. Constituirea secţiunilor.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 17 sub preşedinţia D-lui Prof. C. Georgescu, care înainte de a intra în ordinea de zi expune problemele zilei, cele mai importante.

Se aprobă propunerea Ad-ţiei Sanatoriului dela Amara pentru scăderea a 72 scânduri ridicate de Armata Aliată.

Se aprobă numirea unei cameriste cu salariul corespunzător celor dela CAPS.

Se aprobă să se dea sala Societăţii, pentru şedinţele organizaţiei judeţene „Uniunea Patrioţilor" contra unei sume de 5.000 lei (restituirea cheltuelilor cu lumina, curăţenia etc.) Comitetul secţiei administrative va rezolva această problemă.

D-l D. Sburlan este delegat să rezolve împreună cu D-l Secretar General Şt. Predescu şi comitetul secţiei ad-tive următoarele:

1. Amenajarea podului dela etajul 7 pentru birouri.
2. Stabilirea înţelegerii cu CAPS-ul în privinţa instalaţiei de gaze naturale.
3. Reparaţiuni la cabana Bistra-Sebeş.
4. Intocmirea devizului de reparaţiuni la Carmen Silva.

Se ia act de înfiinţarea Cercului Regional al Societăţii „Progresul Silvic" la Constanţa.

Se ia act de invitaţia la congresul Asociaţiei silvicultorilor din Bulgaria.

Se procedează la alegerea comitetelor pe secţiuni după cum urmează:

Comisia Secţiei I-a — Technică: Preşedinte: I. Zeicu; Secretar Vencu Georgescu; Membri: C. Nettea, V. Lissievici şi M. Boldur.

Comisia Secţiei a II-a — Politica lemnului: Preşedinte: Gh. Ionescu; Secretar: V. Filip; Membri: Consatntinescu-Leu, I. Paladian şi H. Manole.

Comisia Secţiei a III-a — Culturală: Preşedinte: D. Sburlan; Secretar: Gh. Pană; Membri: Gr. Eliescu, T. Comes şi M. Ene.

Comisia Secţiei a IV-a — Social-Profesională: Preşedinte: St. Rodoteatu; Secretar: C. Popescu; Membri: A. Comşa, Tr. Vişan şi I. Marinescu.

Comisia Secţiei a V-a — Disciplinară: Preşedinte: C. Rachieru; Secretar: N. Purcăreanu; Membri: Al. Butoiu, D. Bordea şi A. Volosciuc.

Comisia Secţiei a VI-a — Administrativă: Preşedinte: V. Popovici; Secretar: Gr. Colpacci; Casier: Şt. Constantinescu; Membri: Şt. Teodorescu şi B. Borovschi.

Se stabilesc următoarele norme de funcţionare: Comitetele Secţiunilor se vor întruni în şedinţe obişnuite de lucru din 2 în două săptămâni şi pot lucra valabil cu 3 membri prezenţi.

Consiliul în secţii unite se va întruni odată în lună. In modul de lucru se va introduce sistemul criticei. Se trec în revistă de către D-l Preşedinte atribuţiunile Secţiunilor, în general (stabilite prin Statut şi în special se insistă asupra: la secția Culturală, înființarea Cercurilor de studii; la secția Technică, prelucrarea temelor pentru congresul AGIR; la secția Profesională, modificări de legi silvice, în momentul de față cerându-se studiul pășunilor.

Se admite propunerea ca D-l At. Haralamb să rămână ca redactor responsabil al Revistei Pădurilor, iar ca redactor șef, D-l Gr. Eliescu.

La „Suplimentul profesional" al Revistei Pădurilor, redactor responsabil D-l Tr. Vișan.

Secretari de ședință: D-nii M. Ene și B. Borovschi.

Un membru responsabil pentru imobil. se numește în persoana D-lui D. Sburlan.

Secția Ad-tivă ia în studiu și va executa:

a) instalarea unui aparat de proecție și instalație fixă de microfon în sală;

b) mutarea busturilor în bibliotecă sau foyer;

c) modificarea instalației electrice, în sensul ca lumina să fie manevrabilă dela catedră;

d) ornarea sălii, de acord cu Secția Culturală;

e) instalarea scrumierelor la scaunele din sală.

Se dă delegație D-lui Secretar General Șt. Predescu pentru a se studia vânzarea eventuală a vilei dela Govora și posibilitățile de cumpărare a unui imobil în Capitală.

D-l Șt. Predescu propune întocmirea unui program de editarea broșurilor de popularizarea științei silvice și a unui calendar-agendă, care să aducă și venituri.

D-l Consilier Rodoteanu expune caracterul dinamic ce trebue să aibă activitatea secției Social-Profesională și păstrarea unui contact mai strâns cu Consiliul. Este contra întreruperii activității pe timpul verii.

D-l Președinte C. Georgescu dă lămuriri că se va putea lucra valabil și cu 3 membri în Comitetul Secției și că se pot coopta pentru activitate și alți membri ai Societății. Președintele are toată inițiativa, iar legătura se păstrează prin D-l Secretar General Șt. Predescu.

Se hotărăște ca lucrările desbătute în secțiuni să fie supuse plenului în prima ședință.

D-l Președinte reamintește că toți trebue să se încadreze în munca pentru colectivitate, care se cere din ce în ce mai multă, și în special în Capitală, este nevoie de membri activi.

D-l Vencu Georgescu și D-l I. Zeicu vor lua contact cu Comisiunea de planificare a AGIR-ului.

D-l A. Volosciuc, Al. Butoi și Șt. Predescu, vor forma o comisiune de colaborare cu Societatea „AVIS" din provincie.

Pentru legătură cu provincia, sunt însărcinați D-nii: Vencu Georgescu (Craiova, Bacău, Pitești); I. Paladian (Arad, Lugoj); Gh. Ionescu (Sebeș); A. Volosciuc (Bucovina de Sud); C. Nettea (Cluj).

Coordonarea activității Societății cu activitatea Societăților de conductori, brigadieri și pădurari — o va face D-l St. Rodoteatu.

Viitoarea ședință se fixează pentru 13 Iulie ora 17.

Ședința se ridică la ora 18,40.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 2

Şedinţa din 13 Iulie 1945

Prezenţi d-nii: C. C. Georgescu, Gr. Colpacci, Şt. Predescu, B. Borovschi, Al. Butoiu, A. Comşia, T. Comes, Şt. Constantinescu, Gr. Eliescu, M. Ene, V. Filip, Vencu Georgescu, V. Lissievici, C. Nettea, Gh. Pană, C. Popescu, Gh. Purcăreanu, St. Rodoteatu, A. Voloşciuc, I. Zeicu, M. Horia şi M. Boldur.

Prezidează d. C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

I. Rapoartele Secţiilor.

II. Diverse — Administrative.

III. Comunicări.

I. D-l **Gh. Pană** citeşte raportul de program al Secţiei culturale. După discuţiuni la cari iau parte d-nii: Profesor C. C. Georgescu, Şt. Predescu, D. Sburlan, Gr. Eliescu, C. Popescu se hotărăşte:

a) publicarea în suplimentul Revistei Pădurilor, a desbaterilor Adunări Generale, rezumativ;

b) să se intervină pentru obţinerea hârtiei, cota legală pentru revistă, spre a putea folosi hârtia velină pentru alte lucrări;

c) Repartizarea sumei de 2.000.000 lei, din subvenţia de 7 milioane, pentru publicaţii;

d) cumpărarea unor planşe de propagandă forestieră, pentru a fi expuse în sala de festivităţi şi multiplicarea lor pentru răspândire.

D-l **V. Filip** citeşte raportul Secţiei de politica lemnului. După discuţiuni la cari iau parte d-nii: Preşedinte C. C. Georgescu, V. Filip, C. Nettea, etc. se hotărăşte ca acţiunea în acest sector să fie dusă urmărind:

a) extinderea regiei;

b) crearea unei Case autonome pentru exploatarea pădurilor persoanelor juridice;

c) exercitarea dreptului de preemţiune al C. A. P. S.-ului pentru achiziţionarea de masive păduroase.

D-l **Vencu Georgescu** expune liniile mari ale programului de activitate a Secţiei technice.

II. Se iau în discuţiune chestiunile administrative, aducându-se următoarele hotărîri:

1. Se ia act de comunicarea Direcţiunei Regionale Cluj, referitoare la reluarea activităţii Cercului regional.

2. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, în chestiunea instalaţiei pentru gaze naturale, în clădirea Societăţii, după discuţiuni la care iau parte d-nii: V. Lissievici, D. Sburlan, B. Borovschi, V. Georgescu şi Preşedinte C. C. Georgescu.

3. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, pentru repararea casei din colonia Bistra.

4. Se aprobă referatul şi devizul de repararea casei dela Carmen Sylva, prezentat de d-l D. A. Sburlan.

5. Se dă delegaţie d-lor: D. Sburlan, Şt. Constantinescu şi avocat Ilie Paniţă, pentru tratarea cu CAPS.-ul a ofertei acestuia de amenajarea podului clădirei. La discuţiuni au luat parte d-nii: D. Sburlan, A. Volşciuc, V. Lissievici. Referent d. Şt. Predescu.

Consiliul aprobă principial planul şi devizul de 28.000.000 lei prezentat de C.A.P.S.

6. Se aprobă cererea d-lui Inginer Consilier Silvic pensionar, M. Boldur, de scutire de taxele către Societate.

7. Se aprobă plata facturilor Nr. 76 şi 77 a Tipografiei „Bucovina" în sumă de lei 111.868 şi lei 39.150, pentru carnete, note de plată, ordine de plată şi chitanţe.

8. Se admite înscrierea în Societate a următorilor ingineri silvici: 1) Jurcu Silviu, 2) Ioan D. Uscoiu, 3) Ioan Vlaheli, 4) Oprea Constantin, 5) Duţu Rădulescu, 6) Dan Broşteanu, 7) Aurel Mihăilescu, 8) Vasilică D. Chiriac, 9) Faustin Ionescu, 10) Cristian Emil, 11) Dorin Gh. Tudor, 12) Nicolaescu Stelian, 13) Moraru Tudor.

9. Se aprobă acordarea a 2 camere cu 2 paturi la vila Sylva din Govora, în August, d-lui M. Fiera şi Mircea Ene.

10. Se repartizează memoriul d-lui Inginer C. P. Georgescu, Secţiei administrative.

11. Se dă d-lui Ştefan Constantinescu delegaţie permanentă în numele d-lui preşedinte al Societăţii, la C.E.A.C.S.

12. Se aprobă cererea paznicului Victor Soare dela vila Amara, de majorarea salariului, în conformitate cu Decizia 573/1944.

13. Se aprobă o îndemnizaţie lunară de 20.000 lei, d-lui avocat Ilie Paniţă, care acordă consultaţii şi asistenţă juridică.

III. **Comunicări.**

D-l Sterie Rodoteatu aduce la cunoştinţa Consiliului situaţia conductorilor silvici, faţă de noua Lege de organizare a Corpului technic.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu dă explicaţii referitoare la cauzele acestei situaţii.

2. D-l Sterie Rodoteatu, în chestiunea dreptului de lemne al personalului din administraţiile silvice, propune ca sindicatele să îmbrăţişeze revendecările funcţionarilor silvici, de a nu li se leza un drept câştigat.

3. D-l Ioan Zeicu dă citire comunicării D-sale cu privire la Ocoalele silvice pastorale, făcând propuneri pentru atitudinea pe care Societatea trebue să o ia în această chestiune, subliniind tendinţa continuă de imixtiune a agronomilor în sectorul silvic, aceeaşi problemă fiind amplu discutată şi în anii precedenţi, în Consiliile de Administraţie. Iau parte la discuţie d-nii: Vencu Georgescu, M. Boldur, V. Lissievici, D. Sburlan, I. Zeicu şi Preşedinte C. C. Georgescu.

Se hotărăşte delegarea d-lui M. Boldur pentru facerea unei întâmpinări în această chestiune şi prezentarea ei de o delegaţie a Societăţii d-lui Secretar General Mihăilescu Crum.

Şedinţa se ridică la orele 20,30.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 3

Şedinţa din 7 Septembrie 1945

Prezenţi d-nii: Boldur M., Colpacci Gr., Comes T., Constantinescu-Leu, Constantinescu St., Ene M., Filip V., Georgescu C., Georgescu V., Ionescu Gh., Marinescu I., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Purcăreanu Gr., Rodoteatu St., Vişan Tr., Volosciuc A. şi Zeicu I.

Invitat: d-l Sabău V.

Şedinţa se deschide sub preşedinţia D-lui Prof. C. Georgescu, la orele 18,30.

Ordinea de zi:

1. Congresul AGIR dela 14—17 Octombrie 1945.
2. Problema ajutorării organilor de războiu prin comitetul de iniţiativă AGIR.
3. Diverse. Administrative.

Se interverteşte ordinea de zi.

Se citesc şi se ratifică procesele-verbale ale şedinţelor anterioare ale Comitetului şi Consiliului de Administraţie.

Se suspendă şedinţa un minut în memoria colegilor decedaţi după 1 Iulie: I. Niţescu, N. Teodorescu, D. Ionescu şi I. Bătucă.

D-l Prof. C. Georgescu prezintă un referat prin care recomandă lucrarea „Evoluţia economiei forestiere în România", a colegului V. Sabău cu propunerea de a fi tipărită de Societate. După informaţiile date de autor, lucrarea tipărită ar avea 600—700 pag. şi ar costa 2½ milioane. La discuţii iau parte şi susţin lucrarea d-nii: I. Marinescu, V. Georgescu şi St. Rodoteatu.

In chestiunea congresului Agir, d-l Preş. C. Georgescu anunţă că se mai pot trimite referate în termen de 2 săptămâni. E de dorit ca acestea să trateze şi subiecte din alte secţiuni decât cea forestieră. Au depus referate până în prezent, d-nii: V. Filip, C. Popescu, N. Ghelmeziu. Referatele vor fi centralizate de către d-l V. Sabău.

In chestiunea operei de ajutorarea copiilor orfani din Moldova, acţiune întreprinsă de Apărarae Patriotică, şi însuşită de Agir, se propune a se cotiza lunar o sumă de aproximativ 1000 lei. In acest sens AGIR-ul va avea o adunare generală extraordinară în ziua de 16 Sept. Deoarece la această adunare va trebui să participe o delegaţie a Soc. noastre, se propune, pentru această chestiune şi pentru cea a pregătirii lucrărilor pentru congresul AGIR, o adunare extraordinară a Soc. noastre pentru ziua de 14 Sept. (membrii din Capitală).

Este invitat în şedinţă d-l avocat I. Paniţă pentru chestiuni juridice. In consiliile următoare se va fixa data pentru autentificarea noilor statute ale Soc. la care se cere prezenţa a 20 membri. In chestiunea blocului care se clădeşte alături de cel al Soc., sunt necesare, pentru proces, câteva acte şi planuri care n'au putut fi încă procurate.

D-l Preşedinte C. Georgescu roagă secţiile să prezinte în şedinţă referate de activitate, aceasta pentru a se putea urmări realizările propunerilor făcute şi concentra sugestiile.

Se ia act că a fost predată vila dela Amara, Asoc. brigadierilor şi pădurarilor.

Se aprobă sumele cheltuite cu jerbele de flori depuse la înmormântarea colegilor decedaţi.

D-l T. Comes face apel pentru articole necesare suplimentului profesional al revistei. Anunţă din partea Secţiei culturale, că în luna Noembrie Cercul de studii îşi va începe activitatea. Conferinţele se vor ţine din 2 în 2 săptămâni. Se va aranja şi un program de filme documentare.

D-l Preşedinte C. Georgescu anunţă că editura de Stat va începe să tipărească manuale elementare de specialitate. D-sa face apel la membri de a activa şi în această direcţie.

D-l M. Boldur roagă ca în numele inginerilor pensionari Soc. să facă intervenţie pentru o cotă de lemne.

D-l Gr. Colpacci, vicepreşedinte, relatează faptele în care s'a încheiat convenţia de export de lemn pentru Rusia. S'a propus o agapă colegială cu delegaţii Ruşi la ocolul silvic Gruiu, pentru data de Marţi 11 Sept. orele 15, la care sunt rugaţi a lua parte şi câţiva membri din consiliu.

Şedinţa se ridică la orele 20.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 4.

Şedinţa din 28 Septembrie 1945

Prezenţi d-nii: Boldur M., Borovschi B., Colpacci Gr., Comşa A., Constantinescu St., Comes T., Ene M., Georgescu C. C., Ionescu Gh., Lissievici V., Manole H., Nettea C-tin, Paladian L., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt., Purcăreanu Gh., Rachieru C., Rodoteatu St., Sburlan D., Vişan T. şi Zeicu I.

Ordinea de zi:

1. Congresul A. G. I. R. dela 14—17 Octombrie 1945.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Şedinţa se deschide la orele 18, sub preşedinţia d-lui Prof. C. C. Georgescu, preşedintele Consiliului Societăţii.

Se intră în ordinea de zi:

D-l Preşedinte C. C. Georgescu lămureşte tehnica prezentării referatelor la Congresul A. G. I. R. Preşedinţii secţiunilor vor extrage din referatele prezentate punctele principale ale subiectelor respective. Pentru secţiunea silvică punctele vor fi extrase şi centralizate de d. Inginer Vişan Traian şi prezentate de d-l Inginer C. Rachieru.

D-l Ioan Zeicu cere ca referatele să fie depuse cel mai târziu până la 5 Octombrie, pentru a fi tipărite şi roagă ca autorii să facă un scurt rezumat în limba franceză. Inainte de Congres se va ţine o şedinţă, în cadrul secţiei silvice, pentru pregătirea prezentării referatelor. Şedinţa plenară festivă se va deschide în Camera Deputaţilor. Şedinţele vor avea loc separat în secţiuni.

Pentru a se da posibilitate colegilor de a participa la Congres, se va interveni la Minister să se dea o decizie prin care să se acorde 2 zile concediu.

2. **Administrative.**

Se ia cunoştinţă de moartea colegului Victor Pascu. Se păstrează un moment de reculegere.

Se propune şi se aprobă majorarea dreptului de autor la lucrările prezentate a se tipări în editura societăţii şi anume: 1.000 (una mie) lei pagina mare şi 700 lei pagina mai mică.

Se ratifică sporul de salariu la cei doi paznici ai vilelor dela Govora şi Carmen Sylva.

Se aprobă ajutorul de iarnă pentru personal, în sumă de lei 298.000.

Se ia în discuţie şi se aprobă a se plăti ore suplimentare personalului Societăţii dela Centru.

Se aprobă înscrierile în societate ale d-lor ingineri: Ardeleanu T. Gheorghe, Ştefănescu V. Vitalie, Buniş Nicolaie, Bălan Eftimie, Bărcă I. Leon, Batea I. Enea, Stoica A. Nicolaie, Rusu Gr. Ioan.

Rapoartele secţiilor:

Secţia Administrativă.

D-l Valer Popovici citeşte procesul-verbal Nr. 1, al secţiei Administrative, din 14 Septembrie 1945. Consiliul îl ratifică.

Se citeşte procesul-verbal Nr. 2, din 20 Septembrie 1945, Consiliul îl ratifică cu următoarele observaţiuni:

— Instalarea amplificatorului necesitând mari cheltueli, se renunţă deocamdată. Se va închiria amplificatoare când va fi nevoie.

— Pentru închirierea sălii de festivităţi Editurii Ştefan Kiriţescu, d-l preşedinte C. C. Georgescu propune să se dea sala numai după amiază, spre a nu se stânjeni serviciul C. A. P. S.-ului. Deasemeni ar trebui să se ceară o garanţie. De dorit este să se caute a se închiria pentru îndeletniciri paşnice, ex.: expoziţii de pictură, etc. In cazul închirierii pentru spectacole, se vor bara scările, spre a nu se pătrunde publicul în localul C. A. P. S.

— Se va aranja ca pe viitor C. A. P. S.-ul să anunţe în prealabil Secretariatul Societăţii, atunci când are nevoie de sală.

— In privinţa încălzitului părţii din local folosit de Societate, d-l Ştefan Predescu opinează că întrucât C. A. P. S.-ul a închiriat noui încăperi din local, întregul consum să fie plătit de C. A. P. S. Deasemeni să se facă o modificare a contorilor electrici, societatea urmând să plătească pentru camerile pe care le foloseşte efectiv.

— Busturile au fost mutate din sala mare în bibliotecă. Va fi mutată şi placa colegului Condrea. Va fi scos şi soclul bustului Al. Constantinescu. Se va instala în sala mare o placă comemorativă, pentru cei căzuţi în războiu.

— In privinţa ofertei pentru închirierea restaurantului dela vila „Sylva", din Govora, cu 800.000 lei pe sezon, ofertantul îşi ia angajamentul să repare planşeul camerei unde acesta s'a prăbuşit, precum şi alte reparaţii necesare pentru buna funcţioanre a restaurantului. După discuţii se ajunge la concluzia că chiria trebue recalculată la preţurile din primăvară viitoare: contractul să se facă cu începere de la 1 Mai; în acest scop să fie consultat un avocat.

— D-l N. Paia a înaintat o dare de seamă a situaţiei vilei din Govora, care nu s'a putut închiria pe vară, din cauza împrejurărilor cunoscute.

— Se va mulțumi d-lui Inginer Dănciulescu, pentru concursul dat la evacuarea mobilierului vilei.

— Se hotărăște ca d-nii: Șt. Constantinescu și B. Borovschi să facă un inventar amănunțit al societății, plătindu-li-se pentru aceasta onorarii.

— Se vor cere relații Direcției Constanța, în ce condițiuni este ocupată vila din Carmen Sylva de armata rusă.

— Se va interveni la C. A. P. S. să procure 3 canapele pentru dormit în birou, pentru colegii ce vin din exterior și cari nu au loc la cămin.

— Se propune să se cumpere 4 drapele ale țărilor aliate. D-l Șt. Predescu propune să se folosească cele dela C. A. P. S.

— Se aprobă cererea societății Filatelice pentru ținerea adunărilor, în localul Societății, cu plata a 10.000 lei de ședință.

Secția Profesională.

D-l St. Rodoteatu referă:

— Face apel să se înainteze referatele relative la salarizare în congresul A. G. I. R.

— Cere ca legea de organizarea Corpului technic silvic să fie depusă la Minister chiar acum, înainte de congresul A. G. I. R.

Secția Culturală.

D-l D. A. Sburlan referă:

— Activitatea Cercului de studii va începe în Noembrie. Ședințele vor cuprinde conferințe urmate de filme. Acestea vor avea loc, din 2 în 2 săptămâni, Vinerea.

— S'a discutat programul apariției unor broșuri, pe specialități în formă de enciclopedie, la care se vor plăti premii.

— D-sa face apel pentru ținerea de conferințe.

Comunicări.

D-l C. Popescu anunță că d-l Vasile Petrescu membru al Soc., e suferind, într'un sanatoriu din Timișoara. Se aprobă un ajutor de 200.000 lei.

D-l C. C. Georgescu face apel pentru lucrările technice ce vor fi tipărite de Editura de Stat.

Se ratifică procesele-verbale ale ședințelor anterioare.

Ședința se ridică la orele 20 și 15.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PUBLICAŢIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Silvică

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcţiei Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Mon. Of. No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârtieşti, în suprafaţă de 689 ha 9600 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 5 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2830/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Tomeşti, judeţul Iaşi, proprietatea Statului, formând Seria X-a din ocolul silvic Tomeşti, în suprafaţă de 325 ha 1900 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea în anul 1961.

b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Milovanul, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Sf. Mitropolii a Olteniei, în suprafaţă de 500 ha. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 2 Iunie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Valea Sirinia, judeţul Caraş, proprietatea Statului formând Seriile a III-a de raport şi IV-a de protecţie din ocolul silvic Berzasca, în suprafaţă de 7580 ha 9200 mp., tratată în o serie de codru cu tăeri progresive şi revoluţia 120 ani şi o serie de protecţie cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 23 Iulie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2320/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Luncile Ocolului, judeţul Romanaţi, proprietatea Statului, formând Seria I-a din Ocolul Silvic Bobiceşti, în suprafață de 1046 ha 4500 mp. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea în anul 1945.

Dată astăzi 9 August 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. **Rachieru.**

No. 2457/945.

---

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, județul Dâmbovița, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârtiești, în suprafață de 689 ha 9600 mj. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Făget, județul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Ortodoxe Române din Caransebeș, în suprafață de 304 ha 8700 mp. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dealul Popii, județul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Greco-Catolice Române din Lugoj, în suprafață de 303 ha 9400 mp. Regim și tratament codru cu tăeri progresive.. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 10 Septembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. **Rachieru.**

No. 2658/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Berevoești-Ungureni, județul Muscel, proprietatea Statului, în suprafață de 8584 ha 6100 mp., tratată în două serii de codru cu tăeri progresive și revoluția 96 ani și o serie de protecție. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 15 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. **Rachieru.**

No. 2954/945.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamenttelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii de reformă agrară.

Constatându-se însă că în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ŞTIINŢIFICĂ

Redactor-şef: Prof. Gr. Eliescu
Redactor-responsabil: Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacţie:

Prof. C. C. Georgescu
Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Sburlan
Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-şef şi responsabil:

Ing. Vişan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂŢII:

Preşedinte: Prof. C. C. Georgescu
Vice-Preşedinţi: Ing. C. Rachieru şi Gr. Colpacci
Secretar general: Şt. Predescu
Casier: Constantinescu Şt.

Membrii Consilieri:

Bordea Dem.
Berovschi B.
Boldur Mihail
Butoi Alex.
Comşia M. Aurel
Comes Titus
Constantinescu Leu Ioan
Eliescu Grigore
Ene Mircea
Filip C. Vasile
Georgescu Vencu
Ionescu I. Gh.
Lissievici Vasile
Manole Horia
Marinescu Ionel
Nettea Constantin
Pană Gheorghe
Paladian Ioan
Popescu Gh. Const
Popovici Valer
Purcăreanu Gh.
Rodoteatu Sterie
Sburlan Dimitrie
Vişan Traian
Volosciuc Aurel
Teodorescu Ştefan
Zeicu Ioan

Cenzori titulari: Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin
Supleanţi: Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan

---

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituţii	4.000	lei
„ „ „ „ particulari	2.000	„
„ „ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri .	1.000	„
Un exemplar	500	„

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate şi Manuale.
Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAŢII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: Trasee şi terasamente; Şosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

GR. ELIESCU:
PROTECŢIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE şi C. CHIRIŢĂ
ELEMENTE DE ŞTIINŢA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ŞI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ŞI FENOMENUL TORENŢIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECŢIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

4. AT. HARALAMB:
PĂŞUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA SUPERFICIALĂ A APELOR ŞI EROZIUNEA
1945; 38 pagini; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUŢIU, BUCUREŞTI

ANUL 57 Nr. 12 DECEMVRIE 1945

REVISTA PADURILOR

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"
Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB
Inscrisă in Registrul de publicaţiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.
Redacţia şi Administraţia: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucureşti

ANUL 57, Nr. 12 DECEMBRIE 1945

SUMARUL:

Studii:

C. C. Georgescu şi N. A. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile şesurilor joase şi înalte ale Olteniei — — — — — — — 277

Comentarii:

I. Vlad: Tipuri de pădure şi tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia (Ialomiţa) — — — — — — — — — — — — — — — — 294
R. Răşcanu: Transportul lemnelor cu goanga — — — — — — — — 301
I. Florescu: Comentariu asupra art. 5 din Codul Silvic — — — — — 307

Cronica internă (pag. 313), *Mercurială* (pag. 333).

SOMMAIRE

Études:

Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie — — — — — — — — Georgescu C. C. et Constantinescu N.

Commentaires:

Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia (dép. Ialomiţa) — — — — — — — — — — — — Vlad I
Une route forestière particulière «goanga» — — — — — Răşcanu R.
Commentaire sur l'article 5 du code forestier roumain — — Florescu I.

Chronique (intérieure et mercuriale).

REVISTA PĂDURILOR Anul 57, — Nr. 12/945

STUDII

TIPURILE NATURALE DE PĂDURE DIN REGIUNILE ŞESURILOR JOASE ŞI ÎNALTE ALE OLTENIEI

de Prof. C. C. GEORGESCU
şi Ing. N. A. CONSTANTINESCU

In lucrarea de faţă ne propunem a enumera tipurile de pădure din regiunea şesurilor joase sau a teraselor Dunării şi a şesurilor înalte sau a platourilor înalte din Oltenia [1]), care se succed în cadrul climatului cu influenţe mediteraniene al provinciei, în funcţie de altitudine, relief şi tipuri de sol. Primul fapt, care ne frapează este că tipurile de pădure [2]), ca şi tipurile de sol, sunt dispuse mai mult sau mai puţin regulat, în regiuni de vegetaţie, aceasta datorindu-se reliefului regulat al teraselor şesurilor amintite, care se ridică treptat dinspre Dunăre către regiunea muntoasă. După cum mersul curbelor de nivel al teraselor este aproape paralel dela Vest către Est, tot astfel tipurile de sol şi de pădure formează bande mai mult sau mai puţin paralele, care străbat Oltenia în curmeziş şi se succed în altitudine cu destulă regularitate, fiind întrerupte în dreptul luncilor joase ale râurilor, pe care se instalează alte tipuri de soluri, respectiv de pădure. In cele ce urmează vom avea în vedere numai tipurile de pădure de pe platouri şi versanţi, nu şi cele de pe lunci, cari nu intră deocamdată în preocupările noastre.

Dacă se traversează şesurile Olteniei în direcţiunea dela Sud către Nord, atunci se întâlnesc următoarele tipuri naturale de pădure.

A) Teritoriul figurat în harta noastră cu I cuprinde mai întâiu lunca Dunării şi a Jiului, care este limitată spre interiorul ţării printr'o treaptă bine vizibilă. In această luncă vegetează pe cordoanele litorale, pe ostroave sau pe resturile unor vechi terase joase, zăvoaie în preponderenţă de salcie (Salix alba L.) de care, urmând programul propus, nu ne vom ocupa.

---

[1]) *Ionescu-Argetoaia.* Pliocenul din Oltenia. Analele Institutului Geologic al României. Bucureşti. VIII. (1914) 261—350. vezi fig. 1.

[2]) In lucrarea de faţă vom considera tipul de pădure sinonim cu asociaţia de plante lemnoase.

Alăturat luncei Dunării ca şi luncei din stânga cursului inferior al Jiului, mai se găsesc tot în acest teritoriu dune recente, în parte cu nisipuri sburătoare, în parte cu nisipuri fixate, care se prelungesc înspre interiorul ţării prin dune de nisip cuaternar fixate. Pe aceste ultime dune s'au putut forma soluri evoluate dela stadiul de cernoziom ciocolat până la stadiul de cernoziom degradat, care au permis instalarea pădurilor naturale de stejar brumăriu (Quercus pedunculiflora C. Koch); acestea alcătuesc asociaţia — sau tipul de pădure — Quercetum pedunculiflorae, descrisă de Prof. Al. Borza[3]) din pădurile basarabene. Solurile acestea de dune sunt considerate de P. Enculescu[4]) şi apoi de M. Popovăţ[5]) ca azonale; în consecinţă şi tipul de pădure instalat pe ele este un tip azonal. Profilul I din planşele alăturate reprezintă Quercetum pedunculiflorae de pe dune cu sol cernoziom ciocolat până la cernoziom degradat. Acest tip de pădure este aproape desfiinţat prin defrişare; el mai este indicat prin pâlcuri sau exemplare izolate de stejar brumăriu, ultimele mărturii ale arboretelor[6]), cari acopereau dunele de nisip quaternar al regiunii:

a) de pe terasa înaltă vecină luncii Dunării din Sudul Jud. Mehedinţi; aci de ex. se mai găsesc arborete destul de mari (de cca. 1.000 ha) în pădurea Punghina (Mehedinţi);

b) de la cotul Dunării la Sud-Est de Calafat, de ex. pe islazul Com. Smârdan, păd. Ciuperceni, Piscul Tunari, Nebuna-Ivăneasa, Nordul Zăvoiului Piscu-Ghidiciu;

c) din stânga Jiului de ex. păd. Gioroc, Rojişte, Cioabla-Locusteni, Daina, Ianca (Romanaţi); la limita estică a acestor dune către terasa vecină se mai află arborete pure de întinderi destul de mari

---

3) *Al. Borza:* Cercetări fitosociologice asupra pădurilor basarabene. Bul. Grăd. Bot. şi al Muz. Bot. dela Universitatea din Cluj. XVII [1937] 1—96.

4) *P. Enculescu:* Zonele de vegetaţie lemnoasă din România în raport cu condiţiunile oro-hidrografice, climaterice, de sol şi subsol. Memoriile Institutului Geologic al României. Bucureşti I. [1924].

5) *M. Popovăţ:* Degradation des sols de steppe. Application à l'étude agrogéologique des environs de Perişorul (Distr. Dolj). An. Inst. Geolog. al României. Bucureşti XVIII [1933] 281—390.

6) *N. Constantinescu:* Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia. Rev Pădurilor LVI [1944] 183—187.

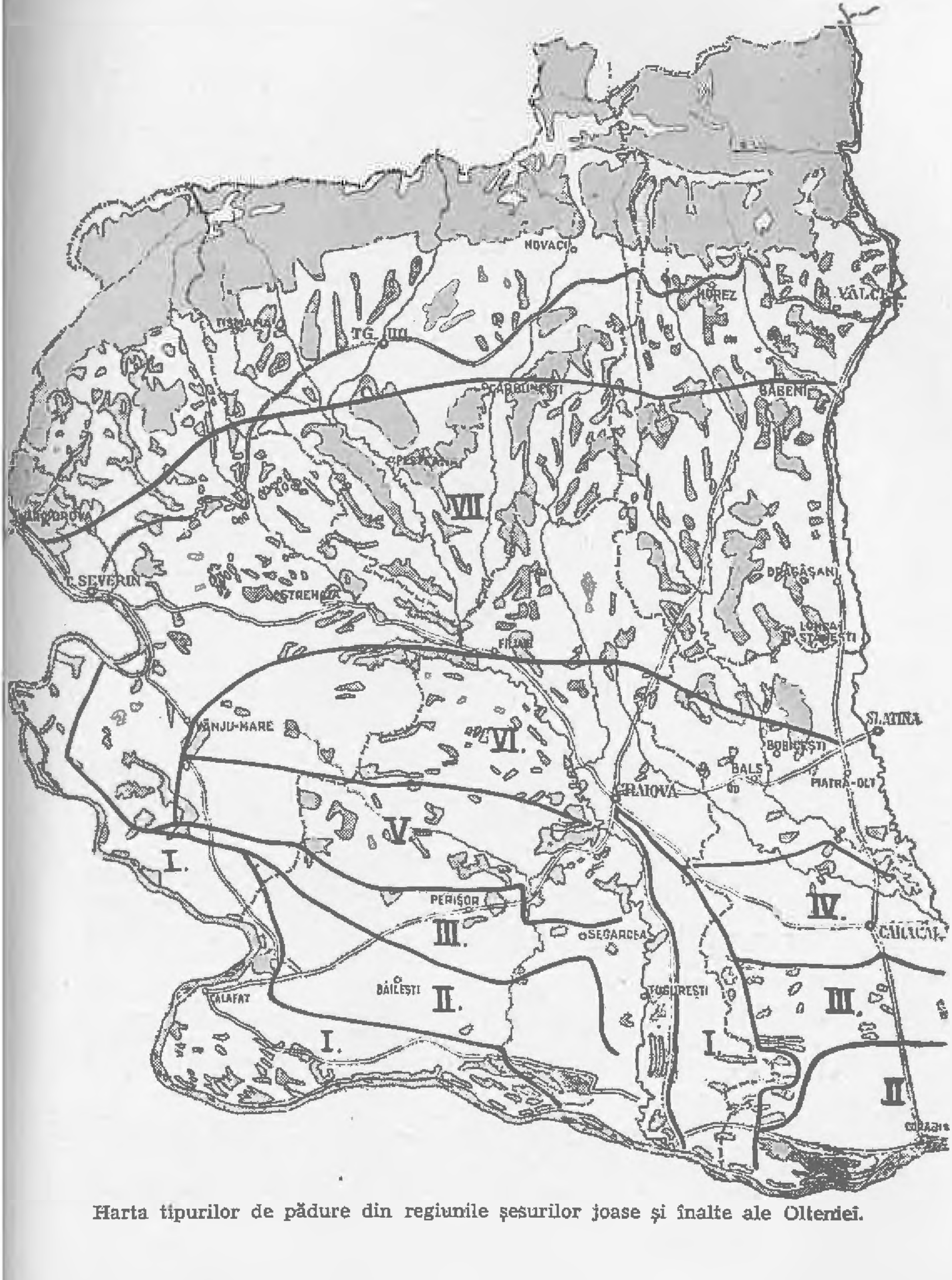
NOVACI
HOREZ
R. VÂLCEA
TISMANA
TG. JIU
CĂRBUNEȘTI
BĂBENI
PEȘTEANA
VII
ORȘOVA
T. SEVERIN
STREHAIA
DRĂGĂȘANI
LUNCA STĂNEȘTI
FILIAȘI
SLATINA
VÂNJU-MARE
VI.
BOBICEȘTI
BALȘ
PIATRA-OLT
CRAIOVA
V.
I.
PERIȘOR
IV.
III.
SEGARCEA
CARACAL
BĂILEȘTI
II.
CALAFAT
TUGURESTI
III.
I.
I.
II
CORABIA

Harta tipurilor de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

în păd. Praporul și Braniștea-Catârilor, despre care vom vorbi mai târziu.

După câte se știe, pe dunele din regiunea aceasta s'au creiat întinse plantațiuni de salcâmi, care și-au aflat aci un optimum de desvoltare [7]).

B) Teritoriul următor (figurat pe hartă cu II), este ocupat de soluri de tipul cernoziomurilor, care formează o bandă mai mult sau mai puțin lată, întreruptă de lunca Jiului, la Sudul regiunei șesurilor joase (mai ales în Dolj), și a câmpiei înalte (în special în Romanați). Pe aceste soluri domină stepa, astăzi prefăcută în terenuri de cultură [8]). Profilul II reprezintă schematic în planșele noastre acest tip de vegetație.

Tot în acest teritoriu se găsesc soluri azonale, pe dunele care au pătruns și s'au instalat peste cernoziomuri. Pe aceste dune quaternare fixate s'a infiltrat în stepă ca niște insule păduroase, arboretele de stejar brumăriu, de ex. în păd. Bistrețu. Prezența pădurilor de stejar brumăriu pe dunele din teritoriul cernoziomurilor este un fapt de o deosebită importanță, căci ne arată cauzele, care împiedică desvoltarea pădurei în stepa olteană. Cercetările pe teren au dovedit că solurile depe dunele quaternare sunt supuse acelorași condițiuni de aprovizionare cu apă din subsol și atmosferă, ca și solurile vecine zonale de tipul cernoziomurilor. Rezultă deci că lipsa de păduri pe cernoziomuri nu se datorește climatului, care a permis în aceleași condițiuni oro-hidrografice, existența pădurei pe dune. Factorul, care împiedică prosperarea pădurei pe cernoziomuri în Oltenia nu poate fi decât prezența aproape de suprafață a orizontului de carbonați, care stânjenește în condițiunile climatice ale regiunei armonioasa absorbție a elementelor minerale de rădăcinile arborilor [9]). Este evident, că solurile de pe dunele nisipoase, fiind mai afânate, au evoluat mai repede către solurile forestiere, decât solul autohton sprijinit pe lehm şi în care deci procesele de degradare au mers lent. Deasemenea, afânarea solului este de un mare avantaj desvoltărei rădăcinilor plantelor lemnoase, cărora le permite o afundare profundă. In stânga Jiului putem avea şi o altă explicaţie pentru instalarea pădurei pe aceste soluri azonale; anume, nisipurile, din această regiune, fiind în genere sărace în calcar, au format un orizont superior peste solul autochton, care fiind sărac în calcar nu împiedică mersul normal al absorbţiei rădăcinilor arborilor.

---

[7]) a) *M. Drăcea:* Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumaenien unter besonderer Berücksichtigung ihrer Kultur auf Sandboden in der Oltenia. București [1928].

b) *Constantin Chiriță* și *T. Bălănică:* Cercetări asupra nisipurilor din Sudul Olteniei. Analele Institutului de Cercet. și Exp. Forest. București IV [1938].

[8]) *P. Enculescu, Em. Protopopescu-Pache, T. Saidel:* Harta solurilor României. Atlas geologic. Foaia 2. Institutul geologic al României. București [1937].

P. Enculescu: Harta zonelor de vegetație a României în legătură cu solul. Atlas fizic. Foaia 3. Institutul Geologic al României. București. [1938].

[9]) *C. Chiriță:* Contribuții la problema culturii salcâmului pe soluri grele în România. Revista Păd. Buc. XLV. [1933].

P. Enculescu [10]) află vegetaţie arbustivă, în această zonă a stepelor, în micile depresiuni, unde solul suferă o evoluţie dela cernoziom către cernoziom degradat şi constituesc aci soluri intrazonale [5]). Vegetaţia lemnoasă este alcătuită din Prunus dasyphylla Schur, Prunus fruticosa Pall, Prunus nana (L.) Stokes, Cytisus Heuffeli Wierzb, diferite specii de Rosa şi Rubus, iar dintre arbori se introduc Pirus communis L., Ulmus procera Salisb., Ulmus foliacea var. suberosa Moench. In accepţiunea lui Tüxen aceasta este o asociaţie „paraclimax" [11]).

C) Mai spre Nord urmează teritoriul figurat pe harta noastră cu III, care se află parte instalat în regiunea şesurilor joase, parte pe câmpia înaltă şi care corespunde bandei de soluri de timpul cernoziomurilor degradate; acest teritoriu aparţine antestepei, aşa cum este delimitat de Enculescu în harta zonelor de vegetaţie a României [5](pentru Oltenia. In acest teritoriu au fost întinse păduri, din care se mai păstrează destule resturi, din cercetarea cărora să se poată reconstitui tipurile de pădure ale zonei.

I. Ionescu-Argetoaia [1]) arată că solurile din regiunea şesurilor joase sunt formate pe un lut roşcat quaternar, care uneori este mai compact, alteori mai nisipos. Pe solurile compacte, care sunt mai puţin evoluate, s'au desvoltat arborete curate de stejar pufos (Quercus pubescens W.), care alcătuesc cel mai înaintat tip de pădure înspre stepă pe solul autohton, tip de pădure, care va fi numit Quercetum pubescentis. Analizele de sol, făcute de M. Popovăţ 5) şi C. Chiriţă 12) dovedesc că acest tip de pădure se găseşte pe cernoziomuri slab degradate, la cari orizontul de carbonaţi este destul de aproape de suprafaţă (0,50—0,60 cm.).

---

[10]) *P. Enculescu:* Evoluţia succesivă a solului şi subsolului din depresiuni şi paralel cu aceasta şi a vegetaţiunei spontane, ce o suportă din stepa uscată până în zona forestieră. Viaţa Agricolă. Bucureşti. [1920] XI. 379—309.

[11]) *R. Tüxen:* Klimax-Probleme des NW-Europäischen-Festlandes. Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam. [1933] 314.

Profilul III din planşele alăturate figurează acest tip de pădure. In arboretele de stejar pufos putem afla următoarele plante lemnoase:

— Quercus pubescens	3—5
(Quercus pedunculiflora)	+ —2
— Ulmus procera	+ —3
(Ulmus foliacea)	+
Ulmus foliacea var. suberosa	+ —1
Pirus communis	+

Crataegus monogyna	+ —3	Prunus nana	+ —3
Euonymus bulgarica	+ —2	Prunus dasyphylla	+ —5
Rhamnus cathartica	+ —1	Cytisus Heuffeli	1—2
Ligustrum vulgare	2—4	Cytisus hirsutus	+
(Cornus mas)	+	Rosa pimpinellifolia	+ —1
Sorbus lanuginosa	+	Rosa canina	+
Prunus fruticosa	+ —3	Rubus sp.	+ —2

In teritoriul acesta notat pe hartă cu III al solurilor de tipul cernoziomurilor slab degradate, au pătruns dunele, care au modificat mai mult sau mai puţin textura solurilor din lehmo-argiloasă în lehmo-nisipoasă până la nisipo-argiloasă, cum se întâmplă la linia de contact dintre teritoriul cu dune şi teritoriul cernoziomurilor degradate. Pe aceste soluri cu un procent de nisip apare în arboretele de stejar pufos şi stejarul brumăriu, cum e cazul în pădurea Urzica-Vădăstriţa (Romanaţi). Infiltraţia stejarului brumăriu este desigur în funcţie de gradul mai înaintat de degradare al solurilor nisipoase faţă de cele argiloase. Pe solurile nisipo-argiloase sau nisipoase intrazonale ale teritoriului, situate pe dune quaternare, stejarul brumăriu rămâne singur să formeze arboretele, de exemplu pădurile Dârveşti, Radulea (Dolj), Braniştea-Catârilor, Praporul (Romanaţi), etc. 9).

In pădurile Perişor, Pitaru (Dolj), cernoziomul degradat având orizontul de carbonaţi destul de apropiat de suprafaţă, a putut pătrunde cerul (Quercus Cerris L.) care a emigrat dinspre

---

12) C. *Chiriţă:* Contribuţiuni la cunoaşterea genezei şi evoluţiei solurilor prin procese de degradare. An. I. C. E. F. Bucureşti VII [1941]. Autorul a analizat solurile în pădurile Brade şi Rebegi (Dolj).

ceretele situate ceva mai spre Nord. Cerul ca şi stejarul pufos sunt specii calcifile şi pot vegeta în solurile compacte cu un procent mai ridicat în carbonaţi. In pădurea Punghina (Mehedinţi) în arboretele de stejar pufos s'au mai introdus şi gârniţe (Quercus Frainetto Ten.), din pădurile de gârniţă, care se află la o mică depărtare.

Pe teritoriul stejarului pufos, în afara dunelor, mai află soluri intrazonale cu vegetaţie forestieră în micile depresiuni şi pe pantele cu expoziţie nordică ale văilor. Aceste soluri cum ne arată P. Enculescu[10]) pentru depresiuni, iar M. Popovăţ[5]) pentru pantele văilor sunt acoperite de soluri cu profil adânc, care sunt mai adânc levigate decât solurile zonale de pe terase. Pe asemenea soluri intrazonale de slabe depresiuni (profilul III—V) sau de pante nordice (profilul III) se instalează tipul de pădure denumit de noi Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici, în care stejarul brumăriu este asociat şi cu arţarul Acer tataricum L.

Apariţia arboretelor de stejar brumăriu în regiunea stejarului pufos o aflăm în pădurile Perişor, Mălaica, Rebegi (Dolj), Frăsinet, Comanca (Romanaţi) etc., în staţiuni similare, cu cele găsite în Muntenia de I. Morariu[13]). Profilul III—V ilustrează apoi pătrunderea cerului în arboretele de stejar pufos; iar profilul I—III ne arată cazul interesant din pădurea Punghina (Mehedinţi), unde tipul de pădure de stejar brumăriu de pe dune nu este urmat de stepă, ci se alătură de tipul de pădure al stejarului pufos, care la rândul lui este pătruns de cer, stejar brumăriu şi rar chiar de gârniţă.

D) Teritoriul notat în harta noastră cu IV corespunde solurilor, care în scara de degradare elaborată de N. Florov[14]) corespunde cu stadiul al III-lea de degradare şi este un cernoziom dela mijlociu până la puternic degradat. Tipul zonal de pe aceste soluri este Quercetum pedunculiflorae, care constitue în succesiune al doilea tip de pădure respectiv asociaţie „climax" de pe cernoziomurile degradate. Asociaţia de faţă o aflăm reprezentată numai fragmentar ca tip de pădure la Est de Jiu, în pădurile de pe platoul din jurul oraşului Caracal, de ex. pădurile Dealul Bobului,

---

13) *Iuliu Morariu:* Asupra oecologiei şi sociologiei lui Quercus pedunculiflora C. Koch. Revista Pădurilor 56 [1944] 257—267.

14) *N. Florov:* Die Waldsteppe vom Standpunkt der Bodenkunde. Bul. Grăd. Bot. şi al Muz. Bot. dela Universitatea din Cluj la Timişoara XXI [1941] 141—171.

Comanca. Acest tip este figurat în profilul IV. In rest, asociația Quercetum pedunculiflorae am văzut că are caracter fie intrazonal, când este pe pante sau depresiuni, fie azonală când este pe dune. Dacă în Oltenia asociația are o slabă desvoltare, în schimb ea formează o bandă bine distinctă în Muntenia, Dobrogea și Basarabia[15]). Slaba sa răspândire în Oltenia, ca tip de pădure zonal, se datorește desigur naturei mai argiloase a solurilor provinciei, stejarul brumăriu fiind o specie de soluri mai ușoare până la curat nisipoase.

Solurile intrazonale ale pantelor sudice sunt crude sau de tipul cernoziomurilor și acoperite de stepă. Cele de pe pantele nordice sunt de tipul brun roșcat de pădure slab podzolit și acoperite de arborete de stejar brumăriu în care pe lângă arțar se mai asociază și Acer campestre L. var. hebecarpum D C., din care motiv au fost denumite Querceto — pedunculiflorae — Aceretum — campestris. Tipurile de pe solurile intrazonale se văd tot în profilul IV.

Tipurile de arborete cu stejar pufos și stejar brumăriu din zona cernoziomurilor degradate se ridică până la cel mult 120—130 m altitudine.

E) Banda următoare de soluri, după M. Popovăț, este a tipului brun roșcat de pădure, care la Vest de Jiu apare în partea de Sud a șesurilor înalte între altitudinele 100—140 și are o mare desvoltare, în timp ce la Est de Jiu pare a fi foarte îngustă. In această zonă de soluri, care în Oltenia are un caracter foarte pronunțat argilos, ceretul — Quercetum Cerris — reprezintă tipul de pădure „climax" (vezi profilul V); acest tip nu este în forma ideală, căci este invadat dinspre Nord de gârniță, iar dinspre Sud în câteva puncte de stejarul pufos, caz semnalat mai înainte în pădurile Târnova, Rudari și mai puțin în Fântânele. Fâșia ceretelor figurată în harta noastră cu V se îngustează dela Jiu către Vest pentru ca să dispară de ex. în dreptul pădurilor Punghina și Burila (Mehedinți). Ea nu se mai recunoaște nici la Est de Jiu, unde cerul apare insular, de ex. în pădurile Dealul Bobului și Viișoara (Romanați). Această fâșie reapare la Est de Olt și se continuă în tot lungul Munteniei până la Sud și Est de București și are cea mai

---

15) *C. C. Georgescu, I. Lupe* și *P. Cretzoiu:* Răspândirea stejarului brumăriu (Quercus pedunculiflora C. Koch). An. Inst. de Cerc. și Experim. Forest. București VIII [1942] 165—172.

QUI

III

QUERCETUM PUBESCENTIS

QUERC. PEDUNC.
ACERETUM TATARICI

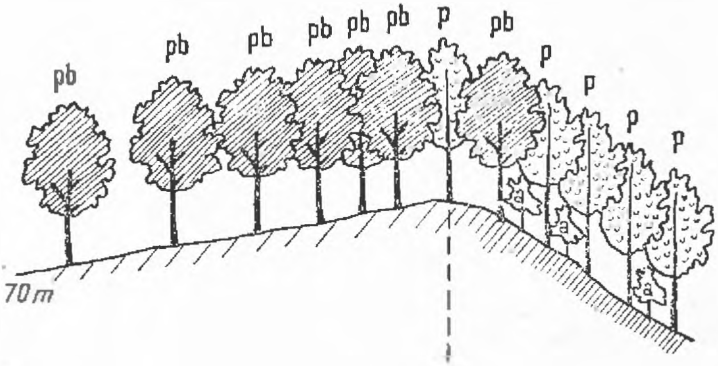
pb
pb
pb
pb
pb
pb
p
pb
p
p
p
p
a
a
a
70 m

Cernoziom slab degradat

Cernoziom degradat
(intrazonal)

I - V

QU

QUERCETO PEDUNCULIFLORAE
ACERETUM TATARICI

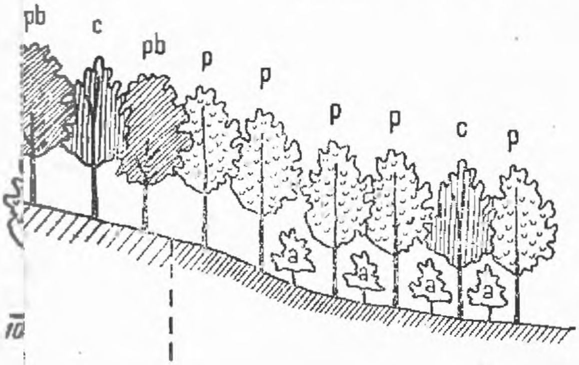
pb
c
pb
p
p
p
p
c
p
a
a
a
a
10

Cernozio

Cernoziom puternic degradat
(în depresiuni slabe)
(intrazonal)

pe
un-
ar-
uri
ase
tip,
ula

n

ure
pci
In
mp
pe
ere
diul
ne-
ire
Tot
ția
in-

ată
cu-

o -
ilor
câț
an-
cu
ure
sci-

so-
mai

38].
941]

Coma
cetum
este
în O
o ban
sa răș
natur
riu
cura

cerno
sunt
arbor
și A
care
— A
zonal

cernoz
altitu

a tipu
de Su
desvo
aceast
nunța
tipul
forma
Sud î
în păc
retelo
Vest
Burila
unde
(Roma
tot lu

15
măriu (
Bucureș

mare întindere în Cadrilater[16]. Mai este demn de relevat, că pe solurile brun-roşcate de pădure dela acelaş nivel altitudinal ale Munteniei, se găseşte instalată pădurea mesofilă de stejar cu teiu şi carpen, şleaul. Desvoltarea ceretelor în Oltenia pe acest tip de soluri este urmarea unui climat submediteranian, ca şi a texturei argiloase a solurilor din această provincie. Pădurile, care aparţin de acest tip, sunt de ex. Fântânele, Radovan Deal, Vârvor, Panaghia, Palilula (Dolj), etc.

Cerul pătrunde uneori în regiunea dunelor pe nisipuri, cum e cazul în pădurea Vrancea (Mehedinţi).

Ca soluri intrazonale ale zonei solurilor brun-roşcate de pădure mai de citat sunt podzolurile de depresiune, care se găsesc în copci sau albii fără scurgere numite crovuri, găvane sau padine[17]. In aceste locuri se adună apele din topirea zăpezilor şi stagnează timp îndelungat, dar vara se usucă. Pădurea se poate instala numai pe flancurile acestor copci, unde solul se află într'un stadiu de trecere între soluri cu compacitate sporită în curs de podzolire este sediul de pătrundere în cerete al gârniţei; probabil, că porind din asemenea refugiuri şi aflând ceretele din jur în stare de puternică poenire gârniţa s'a introdus în cerete, în proporţie până la 30⁰/₀—50⁰/₀. Tot pe aceste soluri de mici depresiuni sau vâlcele, dacă sunt mai puţin compacte şi mai humoase decât cele de pe şesurile vecine, apar insule de stejar brumăriu, de ex. în pădurea Panaghia (Dolj).

Pătrunderea stejarului brumăriu în teritoriul cerului se arată în profilul IV, unde pe platou este indicată o mică vâlcea pe flancurile căreia s'a figurat un stejar brumăriu.

Tot în categoria solurilor intrazonale sunt trecute de M. Popovăţ şi cele de pe versanţii văilor, care brăzdează zona solurilor brun roşcate de pădure şi pe care apar alte tipuri de pădure decât cele de pe platou. Ne vom putea da seama de vegetaţiunea versanţilor văilor, luând, ca şi până acum, în considerare versanţii cu expoziţie sudică şi nordică, care sunt acoperiţi de tipuri de pădure extreme; vegetaţiunea versanţilor de expoziţiuni intermediare oscilează între cele două tipuri.

Pantele văilor expuse către Sud prezintă soluri crude sau soluri de tipul cernoziomurilor degradate, cu profil mai mult sau mai

---

16) a) C. C. *Georgescu:* Pădurile Cadrilaterului An. Dobrogei XIV. [1938].
b) C. C. *Georgescu:* Ceretele ca tip de pădure. Revista Pădurilor 53 [1941] 444—457 şi 505—518 vezi şi op. cit. la 12).

17) *M. Popovăţ:* op. cit. pag. 377 [97].

puţin complect. Deobiceiu, pe asemenea pante nu mai există astăzi vegetaţie forestieră. Un relict interesant, pe o coastă foarte însorită, aflăm în pădurea Radovan la locul „De sub vii", unde într'un rest de arboret rărit vegetează stejarul pufos, stejarul brumăriu, cerul, mai jos stejarul şi hibrizii lor, împreună cu celelalte elemente ale Quercetelor xerofite. Acest tip de arboret, care este situat pe un cernoziom degradat este figurat în profilul V şi denumit de noi Quercetum pubescentis-pedunculiflorae-Cerris. Dacă însă pantele sudice sunt mai puţin însorite, cum e cazul în lungul vâlcelelor înguste, atunci ele pot fi acoperite (de acelaş tip de pădure, care domină pe platou) de cerete, cu un procent redus de stejar brumăriu, cum este de ex. în pădurea Vârvor (Dolj).

Pantele expuse către Nord au un sol evoluat, după Popovăţ, cu orizontul de carbonaţi la 2,60—3,50 m adâncime dela suprafaţă. Arboretele de pe aceste pante sunt mai bogate în specii decât pe platou. Incepând de la Sud către Nord apar succesiv, pe acest fel de pante ale văilor adânci, următoarele specii componente ale pădurei de amestec (şleaul): teiul alb (Tilia tomentosa Moench), carpinul (Carppinus Betula L.), stejarul (Quercus Robur L.), frasinul (Fraxinus excelsior L.), sorbul (Sorbus torminalis Crantz), paltinul de câmp (Acer platanoides L.), teiul de deal (Tilia cordata Mill) şi în fine gorunul transilvănean (Quercus polycarpa Schur). Din acestea vom cita apariţia la Sudul regiunii ceretelor a carpinului în pădurile Dosul Pristoalelor, Bungetul (Mehedinţi), Cetăţuia, Ruptura-Podari (Dolj) şi Călugărească (Romanaţi), iar gorunul în pădurile Podari şi Viişoara (Dolj) şi Călugăreasca (Romanaţi). Pădurea cea mai evoluată de pe solurile intrazonale ale pantelor cu expoziţie nordică va cuprinde deci pe lângă elementele ceretelor, care scoboară de pe platou, mai ales în partea superioară a versanţilor, ca cerul, gârniţa, ulmul, etc. şi speciile indicate mai sus, care sunt mai frecvente pe partea inferioară a versanţilor. Versanţii nordici adăpostesc spre coamă asociaţia care s'ar putea denumi Querceto-Cerris-Aceretum (cer+jugastru+teiu) iar spre poale asociaţia Querceto-Cerris Tilietum (respectiv carpinetum) (cer+stejar+gorun+carpin+teiu), între care asociaţiuni se pot încadra diferite alcătuiri ale vegetaţiei forestiere de pe aceste pante. In profilul V din aceste două tipuri s'a figurat numai ultimul, care este instalat pe solul brun-roşcat de pădure podzolit.

F) Teritoriul următor (notat pe harta noastră cu VI) începe dela altitudinile de 140—180 m şi se întinde până la 300—320 m; el corespunde solurilor, clasificate de M. Popovăț 5), în tipul brun-cenușiu de pădure. Acelaș autor calculează pentru partea de Sud a acestui teritoriu indicele de ariditate și îl află având valoarea medie de 38, care domnește în formațiunile de sol brun-roșcat, de unde presupunem că solurile zonale din teritoriu de față reprezintă un stadiu de evoluare a solurilor brun-roșcate către podzoluri; degradarea solurilor zonale s'ar putea datori faptului că lehmul, pe care s'a format este susținut de pietrișuri, după cum rezultă din unele profile arătate de Ionescu-Argetoaia 1) din regiune. M. Popovăț ne dă următoarele caracteristice de importanță pentru vegetație, ale solurilor zonale: Ele sunt de o compacitate ridicată (50% argilă în orizontul A. și 90% în orizontul B.), un conținut redus de humus (2,04% la suprafață), reacție acidă (pH 5,58), sărace în Ca și în fine orizontul cu carbonați la profunzimi de peste 1,60 m

Pe asemenea soluri compacte până la foarte compacte, sărace în calcar și sub influența unui climat cu nuanță mediteraniană domină tipul de pădure al gârnițelor — Quercetum Frainetti. Către Sudul teritoriului (cum ne arată profilul VI), gârnițele au un procent variabil de cer (10—30%) de ex. în pădurea Bucovăț (Dolj); pe platoul dintre Desnățuiu și Motru, ca și pe cel dintre cursul inferior al Oltețului și Olt se găsesc păduri curate de gârniță, în cuprinsul cărora cerul se refugiază pe versanți de ex. pădurile Seaca, Sleșoma (Dolj), Bistrița-Dranovăț (Romanați), etc. Spre Nordul acestui teritoriu, gârnița se asociază cu gorunul sau mai rareori cu cerul de ex. în pădurea Morunglavu. Introducerea gorunului în gârnițete este figurată în profilul VI. Const. Chiriță 18) a cercetat și a dovedit că aceste arborete ultime se găsesc pe soluri de tipurile cenușiu-închis de pădure până la brun-roșcat podzolit provenite din transformarea unui nămol în parte lăcoviștat.

Gârnițele se continuă și peste râul Olt, unde iau o mare desvoltare în județul Olt într'un teritoriu în formă de triunghiu cu baza pornind dela un punct situat la 20 Km Sud de Slatina și ajun-

---

18) *M. Popovăț:* Etude agrogéologique de la région Podari-Vârvorul-Panaghia (Département de Dolj, Roumanie), lucrare în curs de publicare în An. Inst. Geologic al României.

C. Chiriță: Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arborete. An. Inst. de Cerc. și Exper. Forest. București IV [1938]. Autorul analizează soluri de acest tip din prelungirea teritoriului nostru în Jud. Olt în pădurea Seaca-Optășani. Vezi tablourile cu rezultatele analizelor și concluziunile.

gând până în dreptul stației Corbi iar vârful situat înspre isvoarele râului Vedea.

Pe solurile intrazonale din teritoriul gârnițelor, care ocupă pantele cu expoziți sudică ale văilor largi și puternic însorite se instalează gârnițete curate, Quercetum-Frainetti, care pe soluri schelete iau aspecte de arboret de limită, de ex. în Sudul pădurei Gura Motrului (Dolj). Dacă aceste pante aparțin văilor înguste și adânci, unde se înregistrează un spor al umidității atmosferice și o insolație mai redusă, atunci solul are un profil mai profund, iar gârnițele sunt invadate de cer: după proporția cerului putem denumi aceste tipuri de pădure Quercetum-Frainetti-Cerris sau Quercetum-Cerris-Frainetti (reprezentate în profilele notate cu VI și VI-a). In aceste quercete pornind dinspre poalele versanților se introduc și specii din pădurile de amestec, din care joacă un rol deosebit fitosociologic acerineele; în felul acesta iau naștere tipuri, care stabilesc tranziția cu tipul de pădure Quercetum-polycarpi-Tilietum, care se află pe versantul opus. Gârnițele cu cer sau ceretele cu gârniță, indicate mai sus, ocupă solurile brun-roșcate de pădure în curs de podzolire.

Pe solurile intrazonale de pe pantele cu expoziție nordică arboretele sunt în amestec, — de tipul șleaului, — cu atât mai bogate în specii cu cât valea este mai îngustă și mai adâncă și cu cât înaintăm dela Sud către Nordul teritoriului gârnițelor. Pe acești versanți apare fagul românesc — Fagus moesiaca Domin — în dreptul unei linii, care trece la latitudinea orașului Craiova, de ex. pe valea Leamna (în pădurea Bucovăț), valea Obedeana (în pădurea Rotaru) etc.

Pentru a ilustra alcătuirea tipurilor de pădure de pe pantele nordice ale teritoriului gârnițelor, pe care le-am denumit Quercetum-polycarpiceae-Tilietum, vom da un releveu luat pe valea Leamna, în pădurea Bucovăț la locul zis „Fântâna fagilor". Mai întâiu în acest drept pe platou găsim arborete de cer în amestec cu gârniță Quercetum-Cerris-Frainetti. Pornind înspre coasta cu expoziție nordică a văii, în jumătatea de sus a versantului pe soluri brun-roșcate de pădure podzolite vegetația se schimbă în Quercetum-polycarpiceae-Tilietum (care este schematizată în profilul VI) și a cărei alcătuire ne este dată de releveul de mai jos:

găr
râu

tel
sta
sol
du
gus
fer
fur
ten
C e
iat
din
ste
ace
Q u
san
sus

ret
spe
del
fag
car
(în

nor
c e
pe
Ma
cu
spr
san
sch
est
rel

Etaj I	
Quercus polycarpa	3
Quercus Cerris	2
Etaj II	
Ulmus foliacea	1—2
Viburnum Lantana	+
Acer campestre	+
Sorbus lanuginosa	+
Sorbus torminalis	+
Fraxinus Ornus	+
Carpinus Betula	+
Cornus mas	+
Cornus sanguinea	+—1
Tilia tomentosa	+
Acer platanoides	+
Euonymus europaea	+
Corylus Avellana	+

In etajul I, înălţimea medie a arborilor este de 20 m şi gradul de acoperire de 60%. In etajul II, înălţimea medie este de 3 m, iar gradul de acoperire de 60%.

Mergând mai în jos, în jumătatea inferioară a aceleaş pante, pe soluri brun-roşcate de pădure puternic podzolite se desvoltă asociaţia (Querceto-Carpinetum-olteniae, (figurată în profilul VI a) şi în cuprinsul căreia s'a notat[19]):

Etaj I	
Fagus moesiaca	2
Carpinus Betula	2
Quercus Cerris	1
Ulmus scabra	+
Acer campestre	+
Acer tataricum	+
Crataegus monogyna	+
Corylus Avellana	+
Viburnum Lantana	+
Staphylea pinnata	+
Sorbus torminalis	+
Fraxinus Ornus	2
Cornus sanguinea	+
Prunus dasyphylla	+
Clematis Vitalba	+
Euonymus verrucosa	+

In etajul I, înălţimea medie a arborilor este de 25 m, iar consistenţa de 60%. In etajul II, înălţimea medie a arborilor este de 1—7 m, iar consistenţa de 20%.

Mai către Nordul teritoriului gârniţetelor, — de ex. în pădurea Gura Motrului (la Sud-Vest de Filiaşi); această ultimă asociaţie cucereşte din ce în ce pantele nordice înaintând până aproape de creasta versanţilor; în unele locuri gorunul şi fagul apare pe platou la marginea dinspre aceste pante a gârniţetelor.

In rezumat, după câte se vede din harta noastră teritoriul gârniţetelor (VI) are o mare desvoltare în tot latul Olteniei între altitudinele dela 140 (180) m până la 240 (300) m pe soluri sprijinite pe un lehm de o compacitate ridicată şi o aciditate mijlocie în orizontul superior, aflate într'o stare de degradare moderată către podzoluri şi formate într'o regiune climatică cu influenţe mediteraniene.

---

[19] *E. Nyárády:* Dare de seamă despre excursia botanică făcută în Jud. Doljiu în anul 1929 etc. Arhivele Olteniei Craiova [1931] pg. 6. Autorul ne dă o listă de plante din pădurea Bucovăţ, care însă nu ne spune nimic asupra alcătuirii asociative a pădurei.

G) Ultimul teritoriu, de care ne vom ocupa în lucrarea de faţă, este acel al gorunetelor (figurat în harta noastră cu VII), care are pe ultimile terase ale şesurilor înalte o desvoltare impresionantă. Intre teritoriile gârniţetelor şi al gorunetelor se află o bandă de tranziţie, în care arboretele de pe platouri sunt compuse din un amestec de gârniţă şi gorun, la care se mai poate asocia, în unele regiuni, cerul.

Această trecere se poate urmări bine în pădurile Ceringanul (Nord de Filiaşi), Bistriţa-Dranovăţ şi în continuare în Morunglavu (Romanaţi) [20]).

C. Chiriţă [21]) lămureşte cauzele edafice ale variaţiunei proporţiei gorunului, gârniţei şi cerului în arboretele din această bandă de tranziţie. Solurile cenuşii închise de pădure, cu o textură la suprafaţă lehmo-argiloasă (cu 40—50% argilă) sunt ocupate de arborete de gârniţă, în care mai poate emigra, depe versanţii învecinaţi cu expoziţie sudică şi cerul; în unele regiuni, în care văile principale au direcţia N—S şi deci lipsesc versanţii sudici bine însoriţi, poate lipsi cerul cu totul sau este într'o proporţie foarte redusă, spre deosebire de regiunile, în care ultimii versanţi sunt frecvenţi şi pe care cerul abundă de ex. Cărbuneşti (Gorj). Pe solurile brun-roşcate de pădure cu podzolire profundă, cu o textură lehmoasă (30—40% argilă) şi deci mai puţin compacte apar gorunetele. Aceste două tipuri de soluri se întreţes în banda de tranziţie, pentru ca apoi către Nordul arealului să rămână solurile ultime. Schimbarea tipului de soluri în teritoriul gorunetului este cauzată în primul rând de modificarea climatului în raport cu altitudinea. Gorunetele de pe platou au un aspect tipic în partea centrală a teritoriului lor, căci după cum către Sud sunt în amestec cu gârniţa şi cerul, către Nord ele pot fi întreţesute de elementele de amestec, care se urcă dinspre versanţii văilor; ultimul, care se ridică spre platou este fagul. Deasemenea au o întindere mare pe platourile întinse, în timp ce pe platourile spin-

---

20) *N. R. Danilescu:* Amenagiamentul pădurei Morunglavul din Jud. Romanaţi. Bucureşti 1886. Vezi Statul descriptiv al parcelelor.

21) *C. Chiriţă.* Staţiuni limită pentru gorun, determinate de factorul sol. An. Inst. de Cerc. şi Experim. Forest. Bucureşti VIII [1942] 150—157.

tecate de numeroase vâlcele ele prezintă numeroase tipuri de tranziţie către arboretele de pe versanţii alăturaţi.

Gorunetele xerofile de pe platourile mai uscate şi versanţii însoriţi sunt alcătuite în mare majoritate de gorunul transilvănean Quercus polycarpa Schur, care am văzut că înaintează în teritoriile ceretelor şi gârniţetelor pe versanţii nordici ai văilor până la o linie, care merge mai jos de Craiova (pădurea Podari) şi puţin la Nord de Caracal (pădurea Călugărească). Răspândirea sa concordă cu a fagului românesc Fagus moesiaca Domin, care înaintează şi el dar numai până la Sudul teritoriului gârniţetelor în aceleaş staţiuni, adică pe versanţii nordici ai văilor înguste şi adânci.

Gorunetele mesofile sunt alcătuite din gorunul Europei centrale Quercus petraea Liebl.; acesta îşi face apariţia mai întâiu pe versanţii nordici din teritoriul gorunetelor, pentru ca mai către Nord să înceapă, încetul cu încetul a vegeta pe platou împreună cu Qu. polycarpa; apariţia lui Quercus pertraea se face odată cu Fagus silvatica L., cu care specie formează la altitudini mai mari arborete în amestec în banda de tranziţie către făgeturi.

Pe solurile intrazonale de pe versanţii sudici domină gorunetele xerofile, în care se mai găsesc disemnate exemplare de gârniţă, care urcă până aproape de Govora (Vâlcea) şi cerul care formează arborete mai întinse în masivele de la Cărbuneşti (Gorj).

Profilul VII arată tipul de pe platouri Quercetum-polycarpiceae pe soluri cenuşii de pădure şi tipul de pe versanţii sudici Quercetum-Cerris-polycarpiceae pe soluri brunroşcate de pădure. In văile înguste, aceiaş versanţi sunt invadaţi de elementele pădurei de amestec, carpenul, teii, acerineele şi fagul alcătuind asociaţii de tipurile Querceto--polycarpiceae-Tilietum respectiv Carpinetum, care sunt instalate spre poalele umbrite ale versanţilor şi se urcă în sus până la jumătatea coastei

Pe solurile intrazonale de pe versanţii nordici către poalele umbrite ale vâlcelelor se găsesc făgete — Fagetum silvaticae; pe părţile mai luminate ale acestor pante se găseşte un şleau din tipul de pădure Querceto-Carpinetum, în care pe lângă gorunii arătaţi se mai asociază fagul, carpenul, ulmii de câmp şi de deal, paltinul de câmp şi munte, frasinul, precum şi arbuştii din regiunea dealurilor. Acest tip este instalat pe un sol brun podzolit şi este foarte bogat în specii şi cu alcătuirea foarte variată. Aceste tipuri sunt indicate tot în profilul VII.

In rezumat, gorunetele ocupă un tetritoriu ale căror tipuri de soluri sunt dela brun-roșcat de pădure podzolit până la cenușiu deschis de pădure, cu o compacitate mijlocie; în locurile mai calde, în care se mai resimte influența climatului mediteranian, care corespunde cu regiunile de vii, ca și în unele văi mai la Nord de limita podgoriilor, dar care sunt foarte ferite de curenți reci. Gorunetele sunt alcătuite în majoritate din gorunul transilvănean — Quercus polycarpa și mai spre Nordul teritoriului de gorunul central european Quercus petraea.

H) Foarte interesante sunt din punct de vedere al studiului succesiunei pădurilor din cuaternar și până astăzi, arboretele relicte rămase pe versanții sudici din teritoriile făgeturilor sau în amestec cu rășinoase din faza pădurilor în amestec de stejar (Quercetum mixtum), care a domnit timpul Atlanticului[22]). Aceste arborete sunt în părțile mai joase până pe la 700 m alcătuite din Qu. polycarpa în amestec cu teiul alb Tilia tomentosa Moench și carpinul, așa cum se observă în defileul Oltului dela Călimănești până la Gura Lotrului și au mare întindere pe masivul Cozia. In părțile mai înalte până pe la 1200 m teiul alb este înlocuit de teiul de deal Tilia cordata Mill; un exemplu de acest tip de arboret aflăm pe versantul sudic dela Gura Latoriței, între Comuna Ciunget și Lotru, sub care avem o vegetație tipică de Quercetum. Acestea însă sunt în afara regiunei șesurilor înalte și deci nu vom stărui asupra lor; au fost menționate numai pentru faptul că sunt continuarea, în regiunea munților, a arboretelor intrazonale susmenționate.

Profilul VII ne arată Quercetum-polycarpiceae de pe platouri pe soluri cenușii de pădure și Quercetum-Cerris-polycarpeae pe solurile brun-roșcate de pădure ale versanților sudici.

In profilul VIII se figurează făgeturile pe solurile cenușii deschise de pădure pe platouri și versanți nordici și insulile menționate mai sus de Querceto-polycarpiceae-Tilietum de pe versanții sudici, bine luminați cu soluri brun-roșcate de pădure podzolite.

In lucrarea de față ne oprim la această simplă enumerare a tipurilor de arborete bine definite prin poziția lor stațională, rămânând ca studii viitoare să aducă date amănunțite asupra acestor tipuri.

---

22) E. Popp.

Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie.

Dans cette étude on caractérise les types de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie. Ces types se succèdent régulièrement en altitude, poursuivant la succession des types du sol.

Le territoire I, figuré dans la carte ci-jointe, renferme les zones inondables du Danube et du Jiu, dont le type dominant de forêt est formé par le saule et le peuplier; dans le même territoire on trouve encore des sables en partie mouvants, en partie fixés. Sur les dunes, fixées au quaternaire, se sont développés des sols à tchernoziom chocolat jusqu'à tchernoziom dégradé, sur lesquels s'est instalé le type de forêt, para-climax, *Quercetum pedunculiflorae*, aujourd'hui presque disparu et remplacé en partie par de grandes plantations de robinier.

Le territoire suivant (II) est occupé par de sols à tchernoziom où domine la steppe. Sur les sols azonales, formés par de sables, pénétrés ici de la zone antérieure, on trouve, comme dans le territoire I, le même type para-climax: *Quercetum pedunculiflorae*; celui-ci est représenté aujourd'hui par de petites îles de forêt. Sur les sols azonales des faibles dépressions, situés en steppe, se développe une végétation ligneuse arbustive citée à la page 281.

Vers le Nord, le territoire III renferme des sols formés sur l'argile, à tchernoziom faiblement dégradé, dont le type dominant de forêt est *Quercetum pubescentis*. Les plantes qui entrent dans cette association sont énumérées à la page 282. Dans ce terlitoire se trouvent des îles à sols intra-zonales sablo-argileux ou sableux, où on retrouve le type para-climax: *Quercus pedunculiflorae* formant des peuplements purs ou associés au Q. pubescens. Sur les pentes des vallées à exposition septentrionale, on trouve des sols intra-zonales à profil profond, lévigués, sur lequels végète le type de forêt *Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici*; sur les pentes à exposition méridionales se trouvent des sols récemment constitués ou à tchrenoziom, dont la végétation est steppique.

Le territoire IV correspond aux sols à tchernoziom dégradé (d'après l'échelle de Florov, dans le 3-ème stade de dégradation). C'est toujours le type *Quercetum pedunculiflorae* qui occupe les sols et qui représente ici le type climax. Les sols intra-zonales des pentes méridionales du territoire indiqué sont: ou récemment formés, ou à tchernoziom, étant couverts de steppe. Ceux situés sur les pentes septentrionales sont de sols bruns-rougeâtres de forêt faiblement podzolisés et couverts du type de forêt *Querceto-pedunculiflorae-Aceretum-campestris*.

Le territoire V renferme des terrains situés entre 100 m et 140 m d'altitude ayant de sols bruns-rougeâtres de forêt formés sur des argiles. Le type de forêt climax appartient au *Quercetum Cerris*, dont les éspèces dominantes sont: Quercus Cerris et Q. Frainetto.

A partir de 100—180 m jusqu'à 300—320 m d'altitude, il y a le domaine du territoire VI. Il correspond aux sols bruns-gris de forêt qui représent un stade d'évolution des sols bruns-rougeâtres vers les podzols. Sur de pareils sols, compacts et très compacts, pauvres en calcaire, végète la forêt du type *Quercetum Frainetti* où le taux du Q. Frainetto représente 60—90%, la différence étant remplie par Q. Cerris.

Le dernier territoire VII occupe les plateaux à sols bruns-rougeâtres de forêt profondément podzolisés. C'est le *Quercetum polycarpiceae* qui constitue le type de forêt qui domine dans ce territoire.

COMENTARII

TIPURI DE PĂDURE ŞI TIPURI DE ARBORETE IN OCOLUL SILVIC SLOBOZIA-IALOMIŢA

de I. VLAD

Cele 39 trupuri de pădure, în suprafaţă de 6041 ha care constituesc ocolul silvic Caps Slobozia, sunt situate în regiunea Câmpiei Române şi anume în bazinul inferior a râului Ialomiţa. Altitudinea terenului, ocupat de păduri, variază între 13 m şi 81 m. Majoritatea acestor păduri se găsesc în lunca râului Ialomiţa, ocupând terenurile depe 1-a şi a 2-a terasă a acestui râu. Numai cinci trupuri de pădure, însă de întindere destul de mare (circa 1/2 din suprafaţa ocolului) ocupă terenurile depe platoul Bărăganului, fiind situate pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomiţa, acestea fiind cele mai înaintate posturi ale vegetaţiei forestiere în stepă.

Climă şi sol.

Clima regiunei în studiu este pronunţat continentală, după cum rezultă din datele de mai jos:

Temperatura medie anuală este de + 11,3° C, iar temperaturile medii pe anotimpuri: iarna —3,2° C, primăvara +12,5° C, vara +22,9° C, şi toamna +13,2° C. Perioada de vegetaţie este de cca 180 zile, având temperatura medie de cca +180° C. Amplitudinea temperaturilor este destul de mare, termometrul arătând iarna, în mod obişnuit, —27° C, iar vara +37° C. şi destul de frecvent —35° C, respectiv +50° C. Gerurile timpurii, dar mai ales cele târzii sunt frecvente, iar variaţiile de temperatură. atât diurne, cât şi pe anotimpuri sunt mari şi brusce. In anul 1936 a căzut brumă în ziua de 17 Mai.

Din datele meteorologice ale staţiunei Mărculeşti, situată în partea centrală a regiunei ce ne preocupă, rezultă că precipitaţiunile anuale variază între 350 m/m şi 450 m/m. Pe harta climatologică a Direcţiei V Regionale Silvice, ocolul este împărţit în 2 zone prin izomera de 500 m/m. Cantitatea de precipitaţiuni, după datele staţiunilor meteorologice locale, scade dela Vestul spre Estul ocolului şi este mai mare la staţiunile depe cursul râului Ialomiţa (Urziceni, Ciochina, Misleanu). Trebue să mai adăugăm că, în anii secetoşi, precipitaţiunile din Bărăgan scad sub 300 m/m. Precipitaţiunile marchează 2 maxime: unul la începutul verii şi altul în luna Octombrie şi 2 minime: primul la începutul iernii şi al 2-lea la sfârşitul verii. Zăpada, în timpul iernii, este, de obiceiu, spulberată de vânturi şi depusă în micile depresiuni şi vâlcele. Dar, chiar dacă rămâne, în parte, pe loc, fiind de obiceiu căzută pe sol îngheţat şi topindu-se înaintea desgheţului pământului, apa se scurge la suprafaţa şi numai o cantitate mică se infiltrează în sol. Precipitaţiunile din timpul verii nu cad, în genere, sub formă de ploi liniştite, având formă torenţială, astfel încât cantitatea de apă înfiltrată în sol este tot redusă. Primăvara, în timpul plantaţiunilor şi semănăturilor, cantitatea de precipitaţiuni este, în mod obişnuit destul de mică. Rămâne deci toamna, când, cu excepţia anilor secetoşi, se infiltrează cea mai mare cantitate de apă în sol, acesta fiind anotimpul, în care silvicultorul poate să lucreze, în stepă, cu maximum de succes. Asupra umidităţii atmosferice ne lipsesc datele, însă se poate afirma, că şi acest factor climatic variază paralel şi în acest sens cu precipitaţiunile, umiditatea fiind mai mare spre Vest şi pe valea Ialomiţei şi mai mică spre Estul ocolului şi pe platoul Bărăganului. In ceiace priveşte vântul, rămânând tot numai la generalităţi, se poate spune că în Bărăgan efectul Austrului, dar mai ales al Crivăţului este, în genere, dezastruos pentru vegetaţia forestieră, prin acţiunea mecanică, pe care o exercită asupra plantelor, la care, în timpul iernii, se adaugă spulberarea zăpezii şi aglomerarea acesteia numai în anumite locuri, iar vara prin provocarea la maximum a evaporaţiei şi a transpiraţiei plantelor, influenţând în modul cel mai defavorabil mersul vegetaţiei acestora şi umiditatea din sol. Asociat cu chiciura, care se abate destul de frecvent asupra acestei regiuni, provoacă strâmbarea trunchiurilor şi ruperea coronamentelor arborilor. După sistemul climatic al lui Köppen, Ocolul silvic Slobozia este cuprins în provincia climatică B. Sax, cu excepţia părţii estice a ocolului care trece în provincia Cfax. Indicele de ariditate este cuprins între 20 şi 24, cu excepţia părţii vestice a ocolului, în care indicele depăşeşte aceste valori, mai ales pe cursul râului Ialomiţa.

In condiţiunile de climă arătate mai sus, pe o rocă-mamă formată din loessuri cuaternare, cu intercalaţiuni de pietrişuri şi nisipuri bogate în săruri feruginoase şi sub influenţa vegetaţiei locale, la care adăugăm elementul orografic şi hidrografic, s'au diferenţiat o gamă întreagă de soluri, aparţinând tipurilor din zona ce ne prec cupă, cum sunt solurile brune deschise de stepă, cernoziomurile ciocolatii şi cele degradate, parte aparţinând tipurilor intrazonale, cum sunt lacoviştile şi solurile de depresiuni, la care se adaugă porţiunile de sărături din lunca Ialomiţei şi însfârşit solurile aparţinând formaţiunilor azonale, cum sunt solurile aluvionare şi solurile formate pe nisipurile de dune. In genere, se poate afirma, că solurile din cuprinsul pădurilor ocolului prezintă proprietăţi fizice bune în multe cazuri excelente. Excepţia fac câteva păduri situate în lunca Ialomiţei, unde, din cauza stagnării temporare a apelor, solul este compact. In ceiace priveşte fertilitatea, dacă exceptăm acelaşi soluri din lunca Ialomiţei ca mai sus, pădurile de care ne ocupăm cresc pe solurile cele mai bogate în substanţe nutritive, destinate culturii forestiere. Umiditatea din sol, cu excepţia terenurilor joase din lunca Ialomiţei, este foarte scăzută, constituind ca şi umiditatea atmosferică factorul în minimum care condiţionează apariţia sau dispariţia unor specii forestiere. Această umiditate depinde de apa ce se infiltrează în sol şi de nivelul apei freatice, care pe platoul Bărăganului joacă un rol neînsemnat, găsindu-se la adâncimea ce variază, în raza ocolului, între 14 m şi 60 m. In lunga Ialomiţei se urcă până la 6—8 m, iar în timpul când apele sunt mari urcându-se până aproape de suprafaţa solului. In cazuri excepţionale, când se produc şi inundaţii, apa ajunge să stagneze, pe unele locuri, timp mai îndelungat. Este necesar să se adauge, că solurile cele mai neevoluate şi care fac efervescenţă dela suprafaţă, se găsesc în lunca râului Ialomiţa, unde se întâlnesc aproape pretutindeni, soluri crude cu orizonturi nediferenţiate formate pe aluviuni recente sau soluri aparţinând tipului brun deschis de stepă şi nu arareori pe un profil se găseşte, la o oarecare adâncime, un sol mai evoluat, peste care s'au depus noi straturi, formându-se un alt sol, ale cărei orizonturi sunt într'o fază incipientă de diferenţiere. Tot tipic pentru această regiune este şi cazul întâlnit de ex. în pădurea Berleşti Popeşti, situată în partea estică a ocolului, pe platoul Bărăganului şi în care se găsesc la distanţă de numai câţiva metri soluri aparţinând tipurilor brun deschis de stepă şi cernoziom degradat. Lipsa de studii amănunţite, din acest punct de vedere, a produs multe surprize, conducând la multe reuşite parţiale cu ocazia lucrărilor de împădurire ce s'au executat, în trecut, la acest ocol. De aici concluzia, după care, mai ales în această regiune, se impune să se dea atenţia cuvenită microreliefului.

Tipuri de pădure şi tipuri de arboret.

La diferenţierea tipurilor de pădure trebue să accentuăm dela început, că am considerat, în primul rând, ca fiind hotărîtor factorul climatic şi în al 2-lea rând factorul edafic.

Staţiunea, în raza Ocolului silvic Slobozia, condiţionează două tipuri distincte de pădure: tipul reprezentat prin pădurile din lunca râului Ialomiţa, sau şleaul de luncă caracteristic stepei, continuat spre mal printr'o făşie de zăvoiu şi tipul reprezentat prin pădurile situate pe platoul Bărăganului, pe malul drept a râului Ialomiţa.

Trecând la diferenţierea tipurilor de arborete vom lua în considerare în primul rând factorul relief care condiţionează, pe spaţii mai mici, într'o mare măsură, starea celorlalţi factori staţionali: solul şi clima, deci compoziţia şi desvoltarea arboretelor. In cazul nostru discriminarea în ceiace priveşte tipurile de arborete nu va fi dictată de expoziţie, pantă etc., aceste elemente caracteristice situaţiei fiind înlocuite cu diferitele terase ale râului Ialomiţa.

Am încadrat într'un anumit tip numai arboretele, cărora li se pot atribui calificativele: „natural şi permanent", adică arboretele pentru care s'a stabilit acel echilibru, exprimat prin cuvântul „climax". Nu vor fi deci menţionate arboretele de salcâm, plantate în foarte multe păduri atât în lunca Ialomiţei, cât şi pe platoul Bărăganului, care sunt aclimatizate şi parţial naturalizate şi care erau cuprinse în actele ocolului sub numele de „tip provizoriu". Deasemenea se va trece cu vederea şi peste anumite arborete, cum sunt ulmeturile şi stejereturile de luncă, primele fiind compuse aproape numai din ulm pur, iar celelalte aproape numai din stejar pur, deoarece stejeretul de luncă este mai mult un accident, provocat de cauze exterioare şi nu în legătură cu factorii staţionali, iar ulmetul este întâlnit numai într'un stadiu intermediar, de scurtă durată, a succesiunei vegetale, deci nu are caracter permanent. Bineînţeles, că aici când amintim de permanenţă, ţinem seamă de punctul de vedere al practicei silvice şi nu de variaţiunile seculare sau milenare ale climatului, care antrenează şi variaţiuni în ceiace priveşte starea solului, schimbând caracterul staţiunei.

In lumina celor arătate mai sus şi pentru primul tip de pădure, întâlnit pe platoul Bărăganului, pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomiţa, în stadiul actual al avansării vegetaţiei forestiere în stepă şi a succesiuni vegetale, distingem un singur tip de arboret şi anume: „stejeretul de antestepă nouă". Bineînţeles, că aceasta este situaţia astăzi la noi, deoarece în stepa rusească, pe malul drept al râurilor ce străbat această stepă, se disting mai multe tipuri de arborete, printre care, în condiţiuni de staţiune aproape indentice cu cele dela pădurile Berleşti-Popeşti din raza acestui ocol, sunt instalate arboretele naturale de pin silvestru[1]). Deci, ca urmare a imigrației speciilor forestiere în viitor, se poate presupune, că numărul tipurilor de arboret, va crește și la noi, dacă factorul om nu va acționa în sens invers, împedicând în loc să promoveze imigrația pe cale naturală sau artificială a unor specii, cărora stațiunea i-asingură condițiuni favorabile de instalare și desvoltare.

Trecând la al 2-lea tip de pădure menționat, ale cărui arborete ocupă 1-a și a 2-a terasă a Ialomiței, se pot diferenția două tipuri de arboret: „șleaul de luncă" pe terasa a 2-a a râului și tipul „zăvoiu" pe terasa 1-a a acestuia și pe albiile vechi ale râului.

Trecerea în timp și spațiu dela un tip de arboret, la celălalt se face prin arborete, care, din punct de vedere al compoziției, nu au un caracter prea constant, aici putându-se urmări modul în care se succed speciile, cele xerofile cedând locul speciilor mezofile, iar acestea speciilor hidrofite, până când pe un spațiu dat, se realizează starea de echilibru, exigențele speciilor din asociație fiind satisfăcute de condițiunile de desvoltare oferite de stațiune.

Inainte de a ne ocupa cu compoziția arboretelor aparținând fiecărui tip de arboret în parte, menționăm că datele ce urmează nu sunt rezultatul unor releveuri după metodele indicate de fitosociologie, renunțând, în cadrul acestui articol, la studierea păturei vii a solului, iar în ceiace privește studiul vegetației arborescente limitându-ne numai la o enumerare a esențelor, care compun arboretele. Recunoscând importanța covârșitoare a metodelor amintite mai sus, ne-am hotărît totuși, să procedăm în acest fel pentru două motive:

1. pentrucă în aceste păduri factorul om și-a spus, în ceiace privește denaturarea specificului fiecărui arboret, prin distrugerile produse și prin pășunatul intens practicat, ultimul cuvânt, astfel încât descrierea păturii vii și aceia a celorlalte caractere ale arboretelor în afară de o simplă enumerare a speciilor nu ne-ar putea aduce cu sine o clarificare mai complectă a chestiunei ce ne preocupă, din punct de vedere al științei pure;

2. pentrucă, privind lucrurile din punct de vedere practic, o descriere mai complectă a păturii vegetale — ierbacee și arborescente — care s'a desvoltat în condițiunile arătate mai sus, nu ne-ar aduce nici o lămurire în plus când ne punem întrebarea: cu ce esențe și în cel fel trebue să se facă împăduririle în stepă, pentru ca lucrările să aibă un succes mai deplin?

---

1) G. F. Morosow: Die Lehre vom Walde. Berlin 1928 (traducere).

Tipul „stejeret de antestepă nouă" îl găsim instalat mai mult sub formă de relicte, pe cernoziom ciocolat, pe cernoziom degradat și pe solul brun deschis de stepă. Esența principală, care intră în compoziția arboretelor este stejarul brumăriu (Qu. pedunculiflora C. Koch.), la care se adaugă în unele păduri stejarul pufos (Qu. lanuginosa Lam.), iar ca specii de amestec: ulmul (Ulmus procera Salisb.), părul (Pirus communis L.), arțarul tătărăsc (Acer tataricum L.). În subarboret, în porțiunile de pădure mai ferite de pășunat găsim: pațachinul (Rhamnus cathartica L.), salbă moale (Euonymus europaea L.), salbă râioasă (E. verrucosa Scop.), păducelul (Crataegus Oxycantha L.), lemnul câinesc (Ligustrum vulgare L.), sângerul (Cornus sanguinea L.) și porumbarul (Prunus spinosa L.).

Tipul „șleau de luncă" este instalat pe aluviuni în primul stadiu de solificare și pe sol brum deschis de stepă în unele cazuri extrem de compact. In compoziția arboretelor întâlnim:

1. Esențe principale: stejarul brumăriu (Qu. pedunculiflora C. Koch.), stejarul pedunculat (Qu. pedunculata Ehrh.), ulmul (Ulmus procera Salisb. și foliacea Gilib.), frasinul (Fraxinus holotricha Koehne), în parte, plopul (Populus alba L.).

2. Esențe de amestec: Ulmul (U. effusa Willd.), arțarul tătărăsc (Acer tataricum L.), jugastrul (Acer campestre L.), părul (Pirus communis L.), mărul (Malus silvestris, Mill.) și mai rar teiul (Tilia tomentosa Munch.).

3. Subarboretul este reprezentat prin: lemn câinesc (Ligustrum vulgare L.), corn (Cornus mas L.), călin (Viburnum Opulus L.), dârmox (Viburnum Lantana L.), clocotiș (Staphilea pinnata L.), sânger (Cornus sanguinea L.), alun (Corylus Avellana L.), soc (Sambucus nigra L.), salbă moale (Euonymus europaea L.), pațachin (Rhamnus cathartica L.), păducel (Crataegus Oxycantha L.) și porumbar (Prunus spinosa L.).

Tipul de arboret „zăvoiul" este instalat pe soluri în formare pe aluviuni recente și pe așa zisele crivăi (privale) albii vechi ale râului Ialomița. Arboretele sunt formate din plop (Populus alba și mai puțin P. nigra), și salcie (Salix alba, purpurea și fragilis), mai rar anin (Alnus glutinosa), care spre malul râului sunt înlocuite de cătina roșie (Tamarix Pallasii), iar spre limita dinspre șleaul de luncă se amestecă cu multe din esențele arătate pentru acel tip de arboret, rezistând concurenței acelor esențe numai atâta timp, cât plopul și salcia rămân în etajul dominant.

Din descrierea sumară a factorilor staţionali în raza Ocolului silvic Slobozia, la care se adaugă descrierea, în ceiace priveşte compoziţia arboretelor încadrate în tipuri de arboret, se poate deduce, că o lucrare de împădurire, în condiţiuni staţionale identice cu cele din acest ocol, numai atunci poate să ducă la un succes permanent, dacă cel care o execută respectă întocmai indicaţiile date de natură. Astfel, culegerea de pildă a ghindei de stejar pedunculat din lunca Ialomiţei şi întrebuinţarea acestuia pentru însămânţări numai la câţiva Km distanţă pe platoul Bărăganului, pe locuri proprii stejarului brumăriu, trebue să fie considerată ca o mare greşală, cu consecinţe incalculabile.

Aceasta nu înseamnează însă, că speciile locale nu pot să fie înlocuite şi cu specii exotice, dacă acestea sunt alese cu spirit de discernământ şi după ce au fost experimentate pe spaţii restrânse, ajungându-se la rezultate bune. Astfel, plopul zis de Canada şi ulmul de Turchestan, pot să-şi găsească întrebuinţări, în anumite împrejurări şi pe scară nu prea întinsă, primul pe soluri de luncă, afânate şi pe care nu stagnează apa, iar al 2-lea pe terenurile degradate formând coasta dinspre platoul Bărăganului a malulul drept a Ialomiţei.

In acţiunile sale, întreprinse în scopul accelerării mersului succesiunii vegetale, înlocuindu-se esenţe de mai mică valoare cu esenţe preţioase, acţiuni cari sunt întotdeauna de recomandat, silvicultorul nu trebue să facă, tot pentru motivele arătate mai sus, abstracţie de indiciile naturei, deoarece înobilarea unui masiv cu esenţe ale căror exigenţe nu sunt satisfăcute de factorii staţionali respectivi, înseamnează un eşec sigur.

Studierea tipurilor de pădure şi arboret din acest ocol ne mai îndreptăţeşte să tragem concluzia, foarte interesantă şi de mare importanţă pentru cultura pădurilor în stepă, că esenţele forestiere sunt foarte sensibile în ceiace priveşte prezenţa sau absenţa apei sub toate formele şi în întreg spaţiul vital — aerian şi subteran — al plantelor şi mai puţin sensibile, până la o anumită limită, în ceeace priveşte evoluţia solului. Intr'adevăr pe platoul Bărăganului, deşi solurile întâlnite sunt foarte fertile şi mult mai evoluate decât în lunca Ialomiţei, numărul esenţelor este, după cum am văzut, destul de redus şi în compoziţia arboretelor intră numai esenţe tipice de stepă, pe când în lunca Ialomiţei pe soluri ce se găsesc în primul stadiu de solificare, în multe cazuri compacte şi cu anumite săruri ajungând la suprafaţă, se întâlnesc arborete în care pe lângă esenţele din primul tip, apare un număr mare de noi esenţe, pe care le întâlnim şi în pădurile de şleau din zona forestieră propriu zisă.

Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia.

Le cantonnement forestier Slobozia se trouve dans la grande plaine roumaine. Les altitudes sont comprises entre 13 m et 81 m au-dessus de la Mer Noire. La région est caractérisée par les suivantes températures moyennes: l'année +22,9° C, l'hiver —3,°2 C, le pritemps +12,°5 C, l'été +22,°9 C, l'automne +13,°2 C; comme amplitudes il y a: en hiver, assez souvent —27° C et fréquemment —35°; en été assez souvent +37° et fréquemment +50°. Les précipitations varient entre 350 mm et 450 mm; dans les années de grande sécheresse elles descendent à 300 mm. Elles marquent deux maxima: un, au commencement de l'été et l'autre en Octobre, et deux minima: un, au commencement de l'hiver et l'autre à la fin de l'été.

Les forêts se trouvent sur les bords de la rivière Ialomiţa et sur le grand plateau de Bărăgan.

1) Sur le plateau de Bărăgan, les forêts sont constituées par: Quercus pedunculiflora C. Koch., auquel s'ajoute Q. lanuginosa Lam. Comme éspèces d'association, on y trouve: Ulmus procera Salisb., Pirus communis L., Acer tataricum L. Le sous-bois est représenté par: Rhamnus cathartica L., Euonymus europaea L., E. verrucosa Scop., Crataegus Oxyacantha L., Ligustrum vulgare L., Cornus sanguinea L., Prunus spinosa L.

2) Sur le bord de la rivière Ialomiţa les peuplements sont constitués, le plus souvent, par: Quercus pedunculiflora C. Koch., Q. Robur L., Ulmus procera Salisb., U. foliacea Gilib., Fraxinus holotricha Kochne et quelquefois Populus alba L. Comme essences d'association: Ulmus effusa Willd., Acer tataricum L., A. campestre L., Pirus communis, Malus silvestris Mill. et rarement Tilia tomentosa Mnch. Le sous-bois est constitué par: Ligustrum vulgare L., Cornus mas L., Viburnum Opulus L., V. Lantana L., Staphilea pinnata L., Cornus sanguinea L., Corylus Avellana L., Sambucus nigra L., Euonymus europaea L. et Prunus spinosa L.

Sur les parties les plus basses, dont leurs sols sont formés par les plus récentes alluvions, les peuplements sont constitués par: Populus alba L. (et moins fréquemment P. nigra), Salix alba, S. purpurea, S. fragilis, rarement Alnus glutinosa Gaertn. et Tamarix Pallaşii.

TRANSPORTUL LEMNELOR CU „GOANGA"

de Ing. ROMEO RĂŞCANU

In exploatările de pădure din partea nordică a judeţului Buzău şi în special pe văile Bâsca Mică şi afluenţii săi se întrebuinţează pentru scosul butucilor o instalaţie interesantă numită în limbaj local „goangă".

Această instalaţie se cunoaşte deja de multă vreme în regiune şi a fost importată de anumiţi antreprenori de pădure. N'am putut însă afla din care anume părți ale țării provine, respectiv unde se mai întrebuințează și sub ce denumire[1]).

I. Principiu și definiție.

Când se trage un buștean pe pământ sau pe pod, suprafața de contact între buștean și partea carosabilă fiind mare și rezistența la tracțiune este mare. Pentru a reduce această suprafață de contact cât și pentru a creia drumuri înguste și netede de alunecare pentru vehicule, se așează două șiruri paralele de bârne — la un ecartament dorit (de preferință 76 cm) — prinse în cuie de lemn pe pod sau traverse (în cazul când drumul este pe pământ), pe care vor aluneca niște sănii special construite, deasupra cărora se vor așeza buștenii.

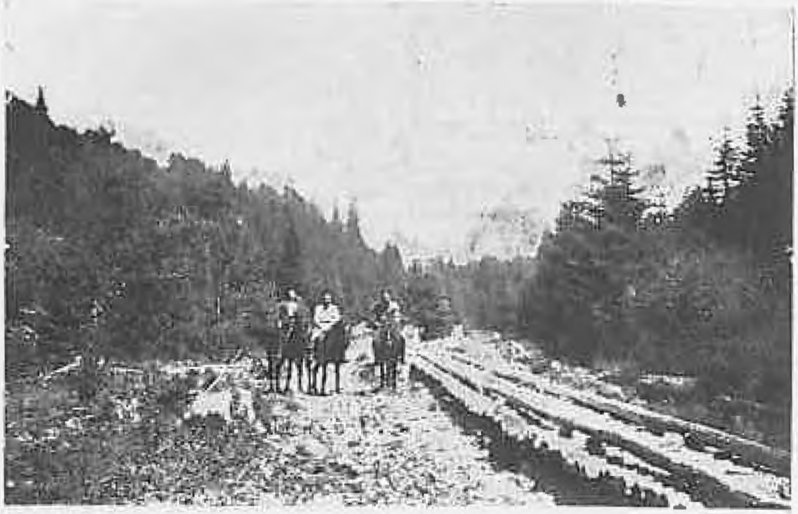

Fig. 1. — Pe pârâul Bălescu afluent al Bâscei. Suprastructura instalației.

Deci „goanga" este un drum îngust de tras, deasupra căruia se desfășoară în sens longitudinal două șiruri paralele de bârne (ca șinele dela c. f. i.) — la un ecartament ales — și pe care se trage prin alunecare, pe vehiculele pomenite mai sus, buștenii sau eventual și alte produse forestiere.

---

[1]) Transportul cu «goanga» e semnalat în unele monografii, prezentate la examenul de subinspector silvic, în exploatările de păduri din județele Sibiu, Alba, Hunedoara și Severin. N. R.

II. Construcție.

a) Infrastructura adică diversele dispozitive, pe care se sprijină instalația depinde de configurația terenului și este în totul asemănătoare celei a drumurilor și podurilor de tras adică: traverse, capre, popi și cășițe.

b) Suprastructura, adică corpul propriu zis al instalației (fig. 1), este un drum de tras pe pământ (cu traverse), dacă terenul este rezistent; drum podit dacă terenul este puțin rezistent sau mlăștinos; pod de tras dacă terenul este accidentat. Lățimea drumului este de 1,50 m. Deasupra traverselor sau podelelor se așează paralel la o distanță de 76 cm, două șiruri de bârne, de 16—18 cm la mijloc grosime, care se îmbină în cuie de lemn. In punctul de îmbinare se pune o traversă (podea) mai ridicată cu 2—4 cm, pentru sprijinul îmbinării și fixarea cuielor.

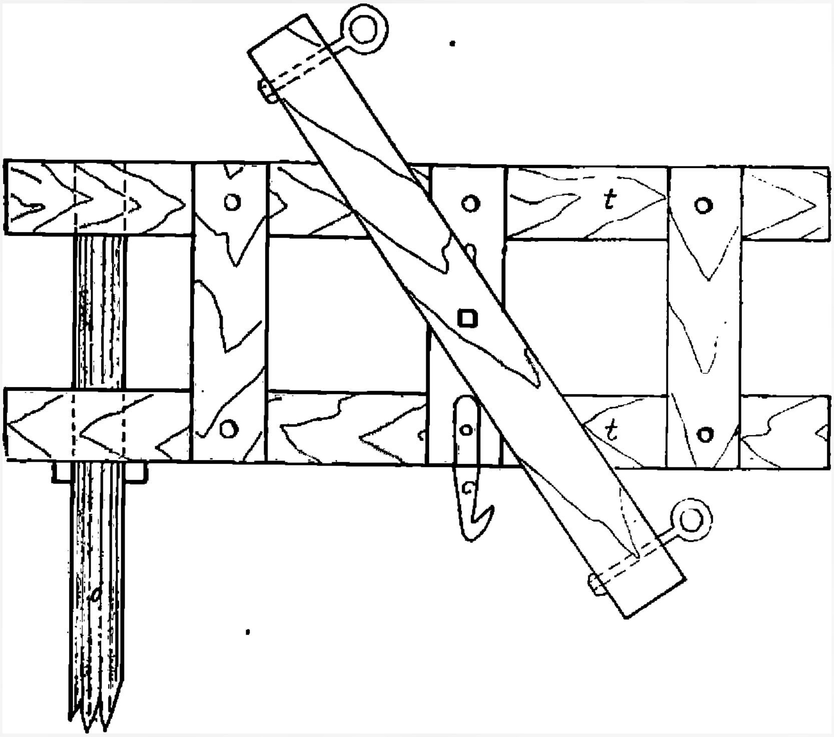

Fig. 2. — Sania din față.

Pentru schimbătoarele de cale (macazuri) se face o îmbinare neprinsă în cuie, care se poate desface ușor, pentru a schimba calea la nevoie.

Când terenul este înclinat se pun bârne de brad; iar la pantă mică sau în palier, bârne de fag, ca alunecarea să fie mai lesnicioasă.

III. Vehicule speciale necesare pentru transport.

Buștenii se încarcă pe două sănii (sancie) simple, din lemn de fag, special construite. Sania din față (fig. 2) se compune din două tălpi ce alunecă perpendicular pe cale (fiecare talpă având forma din fig. 3), legate rigid între ele prin 3 traverse de lemn. Pe traversa centrală se fixează un scaun rotitor (vârtej), pentru a înlesni înscrierea la curbă. Scaunul este prevăzut cu două inele, prin care trece un lanț ce fixează butucii la capătul dinainte. Pe sania din față se află și un cârlig (c) pentru fixarea atelajului; deasemeni se află un dispozitiv de prindere a oiștei (o). Sania din spate este simplă și se compune dintr'o singură talpă de aceeași formă, numai că este mai lată la partea superioară (fig. 4). Și această sanie este prevăzută cu un dispozitiv de prindere a butucilor la capătul din urmă. La început tălpile se fac drepte ca în fig. 3 a, prin uzură iau forma curbă din fig. 3 b.

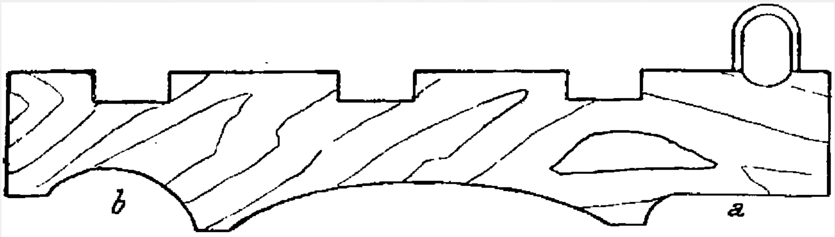

Fig. 3. — Forma tălpii de sanie.

IV. Tracțiunea și atelajul.

Tracțiunea se face cu un singur cal, care dă un randament foarte bun (poate trage până la 3 m^3 într'o cursă) din cauza bunei alunecări și slabelor frecări. Pentru alunecarea ușoară, bârnele longitudinale se ung cu parafină sau mai bine cu unsoare consistentă, care impregnează lemnul. Iarna se presară nisip pe bârne, pentru a mări frecarea.

Inhămatul este foarte simplu și asemănător celor dela tânjeală, un pieptar și un gâtar, care se fixează printr'o verigă la o oiște laterală, care este și dispozitivul de frână. Această oiște se află situată sau la stânga sau la dreapta, după cum s'au obișnuit caii.

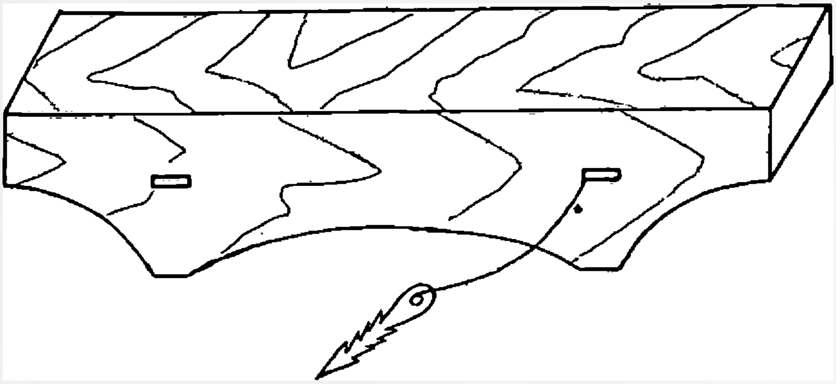

Fig. 4. — Sania din spate.

V. Condițiuni technice ale proectării și construcției goangei.

a) Raza minimă recomndabilă este de 30 m. Aici este de notat următoarea observație: In curbe nu se face supraînălțarea șirului exterior de bârne, deoarece nu se urmărește anihilarea forței centrifuge, care, de fapt, în cazul nostru, nu se desvoltă, nefiind vorba de vitese sensibile.

b) Panta maximă trebue să fie cel mult de 12—14% mai ales când vrem să asigurăm continuitatea trasului și iarna. Altfel punem în pericol viața animalelor, deoarece panta crescând reacția de frecare $F=f.P.\cos.\alpha$ scade ($\cos.\alpha$ scade, când α crește; f este foarte mic); iar componenta paralelă cu planul de alunecare $T=P.\sin.\alpha$ crește, deci forța de alunecare, care este egală cu $T-F=P(\sin.\alpha-f\cos.\alpha)$ crește. In aceste relații,

P=greutatea bușteanului,

α=unghiul de înclinare al căii

f=coeficientul de frecare.

VI. Avantagiile instalației.

a) Economie de material. Pentru construcția unui m. l. de goangă este necesar cantitatea de 0,050—0,300 m³ lemn, după cum goanga este construită pe pământ sau pe pod.

Intr'un metru liniar de pod de tras pe catargi intră cca. 0,750 m³ lemn rotund, material care deobiceiu se pierde. Deci este o mare pagubă mai ales astăzi când se tinde să se facă o cât mai mare economie de lemn și o cât mai bună valorificare a lui. Deci din acest punct de vedere avantagiul construcției de goangă este net față de podul de tras.

b) Mărirea randamentului trasului. Un singur cal poate trage până la 3 m³ deci cca. 1.500 Kg.

c) Se poate merge de multe ori până la cioată cu goanga, economisind astfel corhănitul cu boii.

d) Economisește piesele de fier ca: pene, cioflingi și cârcei.

e) Se poate construi această instalație pe distanțe mari (până la 6—7 Km).

f) Se poate trage în orice sezon, dacă panta este zero sau mică (5—8⁰/₀).

VII. Desavantagiile instalației.

a) Nu se poate construi goangă pe locurile cu pante repezi.

b) Se mărește numărul vizitiilor (cocișilor), deoarece pentru o pereche de vite trebuesc 2 oameni.

c) Nu dă rezultate bune decât dacă randamentul trasului pe goangă este superior celui cu tânjala. Mai ales iarna trasul pe drum este net superior celui pe goangă.

Une route (voie) forestière particulière: „goanga".

Dans les exploitations forestières de la partie septentrionale du département Buzău on emploie souvent un intéressant moyen de transport connu dans le pays sous le nom de „goangă". Il s'agit d'une route étroite (1,50 m de longueur) sur laquelle on superpose deux files de perches (dont la largeur préférée est de 0,76 m entre rails). Sur cette voie, les grumes sont traînées par un cheval attelé à une espèce de traîneau.

L'auteur donne les détails de construction (voir les figures 1—3 et la photographie). Les rails (les perches en bois) sont fixés à l'aide de chevilles dans les traverses. Le rayon minimum est de 30 m. Les pentes peuvent varier de 0 à 14%.

La traction se fait par un seul cheval qui peut transporter des charges de 3 mc à chaque voyage.

Pour terminer, l'auteur montre les avantages et les désavantages de cette voie de transport.

COMENTARIU ASUPRA ART. 5 DIN CODUL SILVIC

de ION FLORESCU

Subiectul este prea vast pentru a cuteza să-l epuizăm în acest succint articol. Ne vom întreba numai dacă în executarea unui studiu de amenajare, dând oarecare elasticitate aplicării planurilor speciale în timp, păstrând însă cadrul art. 3 Cod silvic, înfrângem sau nu dispozițiunile art. 5 Cod silvic.

Avem la îndemână expunerea de motive a Codului Silvic dela 1910, unde legiuitorul mărturisește categoric grija dispariției pădurilor, arătând rezultatele funeste la care s'a ajuns prin exploatările anterioare și necesitatea ca, prin amenajarea pădurilor să se introducă ordine în gospodărie. Raportul delegaților Senatului, vorbește de „rezultatele ce țara așteaptă dela aplicarea unor legi așa de importante din punct de vedere al sporirei forțelor de producție ale domeniului nostru forestier". Iar delegații Camerei, prin d-l V. P. Sassu, reliefând marea importanță a pădurilor, conchid că proectul de Cod Silvic va satisface pe deplin interesele în strânsă legătură cu asigurarea existenței pădurilor în țara noastră și buna lor exploatare. In fine, acest Cod Silvic, promulgat și publicat în Mon. Of. la 21 Ianuarie 1910, cu o structură mult lăudată pentru acele timpuri, definește prin art. 3 scopul Regulamentului de exploatare: „se va face în vederea conservării pădurii și a regenerării cu specii de valoare proprii regiunei".

Dar de abia s'au scurs 10 ani și completările care i s'au adus indirect acestui articol, prin Decret Lege Nr. 2596/919 și Legea publicată în Monit. Of. No. 131 din 16 Septembrie 1920, au determinat o revizuire în massă a studiilor de amenajare în vigoare atunci, și un fel de „restitutio in integrum". Astfel, invocând interesul general al țării, au determinat schimbarea tratamentelor, „tăeri rase" și „grădinărite" (cari desgoleau solul pe întinderi mari ce nu puteau fi împădurite), în tratamente bazate pe regenerări naturale, cu revoluțiuni de minimum 90 de ani, tăerile rase limitându-se la anumite arborete și aplicându-se pe suprafețe ce nu depășeau 50 ha de fiecare serie. Acest ultim desiderat, menținut și în legea din 4 Oct 1938, a fost singurul realizat — tale quale — pentru că tăerile rase n'au putut fi înlăturate decât cu aproximație și mai mult în ultimul deceniu.

Art. 5 din Codul Silvic dela 1910 dispune: „Regulamentul de exploatare odată; decretat, nu se poate modifica decât după aceleaşi reguli şi cu aceleaşi forme în care a fost făcut şi numai la epoca de revizuire, ce neapărat se va fixa printr'ânsul".

Dacă definiţia legală a scopului Regulamentului de exploatare din art. 3 este precisă, în art. 5 Cod Silvic, — forma solemnă cu care se învesteşte studiul de amenajare —, apar două noţiuni care prin lipsa lor de claritate comportă discuţiuni: „Modificarea unui regulament de exploatare" şi „Epoca de revizuire a lui". Ce sens are expresiunea de modificare şi despre ce fel de revizuire este vorba? De ce se face la „epocă" şi nu la o dată calendaristică, cum se interpretează uneori printr'un anumit scrupul biurocratic?

In jurisprudenţă, afară de enunţarea Curţii de Apel, Sect 4 Buc. 9/1929 că: Amenajamentul este o lucrare de interes general asupra căruia interesul particular trebue să cedeze şi să-şi caute satisfacţie în alte direcţii, nu găsim altceva care să clarifice intenţia legiuitorului.

Expunerea de motive a Legii Cudalbu, publicată în Monit. Of Nr 131/1920, ca şi desbaterile din Senat asupra art. 2 al acestei legi, aruncă o lumină dubioasă asupra perfectărei studiilor de amenajare, cel puţin pentru epoca dela 1910 până la 1920. Mai mult încă, naşte o ciudată întrebare: ce a fost defectuos în factura lor: lipsa de informare a Consiliului Tehnic, care a avizat asupra studiilor de amenajare, sau a Ministerului, care faţă cu întâmpinarea părţei „decidea definitiv şi executoriu". De ce a fost nevoie să se vină cu legea Cudalbu, care lasă a se înţelege că ar fi primat mai degrabă interesul particular al societăţilor, cari acaparaseră pe nimic cele mai importante masive forestiere româneşti — de a nu fi deranjate din exploatările coloniale pentru care contractaseră până la epoca revizuirei — decât cel general superior al ţării, de a se regenera pădurile, astfel ca specia de valoare proprie regiunei să fie în proporţie majoră, iar arboretul să aibă consistenţa plină?

Pentru ca justa interpretare să iasă la lumină, va trebui să părăsim discuţiuni ca cea de mai sus şi să reţinem o primă constatare ce apare chiar dela prima citire a articolului şi anume, o modificare în sensul art. 5 Cod Silvic este sinonimă cu întocmirea altuia nou. Aceasta coroborată cu legea Cudalbu, ne duce la o a doua constatare că: modificarea trebue să aibă loc numai atunci când regimele şi tratamentele adoptate pădurilor prin studiile de amenajare respective, nu conduc la regenerarea pădurii în sensul cerut de art. 3 din Codul Silvic. De aci tragem o primă concluziune: oricât ar fi de strictă interpretarea unei legi speciale, primează dispoziţiunile de ordine publică şi nu se poate merge până 'ntr'acolo, încât să înfrângem dispoziţiunile de interes general, pentru cele de procedură.

Nu mai insistăm asupra faptului că această epocă a revizuirei, luată „stricto senso", este foarte rău definită, pentru că de foarte multe ori data calendaristică din text diferă de cea publicată în Monit. Oficial, care e aproape stereotipă „Revizuirea după 10 ani". E suficient să menţionăm numai, că de aici s'au născut interminabile procese între proprietari şi exploatatori, cum a fost cazul „Neculele" propr. Ghermani; „Câmpuri" propr. Elena Cerkez, etc.

Un nou proect de Cod Silvic întocmit de Direcţia Silvică şi publicat în Revista Pădurilor pe August 1938, a ţinut seama de multe din observările de mai sus şi a căutat să-l pună de acord cu doctrina în vreo 4 articole noui, dar el nu a luat fiinţă legală şi aceste redactări la rândul lor apar azi insuficiente faţă de curentele noui de doctrină şi mai ales faţă cu evenimentele de natură economico-socială care şi-au creiat drum după epoca 1940—1944.

Dar o scurtă incursiune în doctrină, ne poate arunca o lumină hotărîtoare. Avem o vastă literatură: Franceză, începând prin cursul de amenajament al lui H. Nanquette 1860 şi sfârşind cu al lui Pardé din 1930; Germană, Fr. Judeich dela Ed. I-a, 1871, la Ed. II-a 1922, prin o serie de alţi 10 autori până la Ch. Wagner: Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre 1935; Elveţiană, H. E. Biolley: L'aménagement des forêts, 1920; Americană, H. Chapman: Forest Management 1931, etc.

Voi prefera lucrarea succintă în limba română, de mare valoare şi oficializată: Cursul de amenajament dela Şcoala Politehnică, al D-lui Profesor V. N. Stinghe. In acest curs găsim: Definiţia amenajamentului după profesorul Judeich: „Tema amenajamentului este de a orândui în timp şi spaţiu punerea în valoare a unei păduri, aşa încât să se realizeze cât se poate mai bine scopul gospodăriei". (pag. 3).

Această definiţie, care este mai generală, nu numai că n'ar contrazice art. 3 Cod Silvic, unde legiuitorul este mai restrâns, dar ar putea lămuri sensul expresiilor din art. 5 Cod Silvic, „epoca revizuirii" şi „modificare". Dacă le-am corobora cu expunerile dela capitolul final: „Revizuirea amenajamentelor", din

Cursul de amenajament, al Prof. V. N. Stinghe, am vedea (pag. 248 alin. 2) că sunt două feluri de revizuiri: „principale" și „intermediare"; cele principale făcându-se la sfârșitul perioadelor, având ca prim scop întocmirea planului special de exploatare pentru noua perioadă care urmează să se înceapă. (Perioada se explică la pag. 26 alin. 2 op. cit.: ar fi scurgerea de timp necesară terminării unei operațiuni sau fenomen de vegetație). La fel se arată că revizuirile intermediare se fac la intervale de la 10 până la 20 ani. Restrângând raționamentul, apare lămurit că într'o lucrare de revizuire interesează faptul material al terminării suprafeței ce a făcut obiectul planului special de exploatare și aceasta pentru motivul elementar de a se aprecia, dacă tratamentul adoptat conduce la o bună regenerare a pădurii. De altfel, textul cursului de amenajament este categoric: „O lucrare de revizuire conține principial două părți: prima, care trebuie să stabilească rezultatul aplicării amenajamentului în curs și să dovedească ce anume trebue schimbat și a doua parte, să ia dispoziții pentru viitor" (pag. 249, paragraf 139, op. cit.).

Interesează deci, dacă regenerarea obținută față cu dispozițiunile planului special de împădurire constitue sau nu un pas mai departe în tendința de ameliorare cantitativă și calitativă a producției și de îndrumare în general a noului masiv către starea normală. Este elementar că nu se pot trage concluziuni din regenerarea unei suprafețe pe care n'am exploatat-o?

Interpretarea rigidă a revizuirii la o dată fixă calendaristică, trecută în textul studiului de amenajare mai mult ca să materializeze o serie de idei, drept consecință logică a înșiruirei de parchete din planul special, considerate drept intangibile până la „epoca revizuirii", apare superficială. Aceasta cu atât mai mult, când acea dată prin scurgerea anilor, cade între parchete exploatate și cele neexploatate din planul special decenal sau la finele perioadei în cazul tăerilor rase și mai ales dacă ne gândim că data începerii exploatărilor înscrisă în planul special al studiului de amenajare, nu concordă de cele mai multe ori cu începerea efectivă a exploatărilor, fie din cauza aprobării lui tardive și a publicării lui peste 2—3 ani în Monit. Oficial, fie din cauza altor întâmplări de forță majoră, cari ar împiedica mersul regulat al exploatărilor.

Ajungem astfel la ideia că această „epocă a revizuirei" specificată în art. 5 din Codul Silvic, care nu poate fi integrată nici printre „revizuirile intermediare", nici printre cele

„principale" din doctrină, trebue să aibe oarecare elasticitate, în funcție de obiectivitatea din amenajament și în primul rând de interesele culturale ale pădurii, elasticitate care trebue să aibă ca plafon structura bazelor de amenajare, singurele care într'adevăr trebuesc să fie intangibile.

Intervertirile, comutările de tăieturi, anticipările de tăeri, atât timp cât nu se abuzează de ele și au la bază interesul cultural al pădurii, nu sunt de natură să zdruncine bazele de amenajare.

Expresiunea de „modificat", pe care o întrebuințează legiuitorul în art. 5, corespunde în doctrină, aceleia de „refacere". Refacerea unui amenajament (care în uzul birocratic are loc în urma unei publicări în Monit. Oficial a anulării celui vechi), este cu totul altceva decât revizuirea lui, modificând fundamental și integral bazele de amenajare. (op. cit. pag. 248, alin. 3 și 4).

Aceste operațiuni, fie că li se zice „modificare", fie că li se zice „refacere" sunt criticate de doctrină, atunci când nu corespund unor interese culturale. Anulări de studii de amenajare pentru motive de succesiuni sau alte transferuri de proprietate, aduse în unele cazuri de autoritatea administrativă, în majoritatea cazurilor provoacă dezordine sau discontinuitate în cultura pădurilor, ele nu au temei științific și nu pot fi motivate serios. Sunt pur și simplu provocate de interesul particular, care caută să obțină cât mai multe avantagii în folosul lui.

In concluziune: Dispozițiunile art. 5 nu pot fi interpretate decât ca un corectiv, la îndemâna Statului, sau a proprietarului grijuliu de buna gospodărire a pădurii, spre a reface acele amenajamente care conțin dispozițiuni ce ar conduce în genere, la rezultate contrarii scopului de amenajare.

A da o altă interpretare ar însemna să ne complacem a lăsa ca zisa epocă a revizuirii să fie speculată sau considerată ca obiect de șicane între părți. A considera amenajamentul ca neproducător de efecte, oprit ca un ceasornic la o dată rigidă, fără să ție seamă de efectele aplicării planurilor speciale de exploatare și mai ales a celor de regenerare, ar însemna să se dea precădere intereselor particulare asupra celor generale, producând și conflict între art. 5 și art. 3 din Codul Silvic.

Organele silvice de conducere s'au găsit în numeroase rânduri obligate să dea interpretări în sensul celor de mai sus și chiar o Decizie Ministerială din anul 1944 a trebuit să „repună în vigoare" studiile de amenajare ce ajunseseră la data calendaristică a revizuirii și nu epuizaseră planurile speciale ce conțineau (Dec. Ministerială No. 95494 din 14.XI.1944).

Dreptul de necesitate isvorât din împrejurările războiului a determinat o adâncire a ideilor de mai sus, generalizând intervertirea în ordinea de tăieri, chiar în diferite serii, cumulările de parchete restante, comutări de tăieri sau anticipări de parchete, exploatările pentru coaje cari s'au prelungit târziu în vară, fără a se depăși planul de tăere. Câtă vreme aceste practici au fost aplicate cu prudență de organele silvice și mai ales acordate pe cale de excepție de la caz la caz, ele n'au constituit o atingere a structurii bazelor de amenajare. Insă, când s'a ajuns la legiferarea și generalizarea acestor practici, se naște întrebarea dacă nu s'ar putea să se producă abuzuri de care economia forestieră s'ar resimți, depășindu-se limita unei prudente politici forestiere. Această depășire ar îngreuna aplicarea viitoarelor legiuiri ce ar trebui să consfințească „restitutio in integrum" pentru normalizarea și redresarea economiei forestiere. Aceasta cu atât mai mult cu cât economia forestieră, atinsă și de atmosfera delictoasă din ultimii ani, va trebui să urmărească să dobândească capitalul normal de exploatare de care țara are atâta nevoie.

Commentaires sur l'article 5 du Code forestier roumain.

L'auteur du présent commentaire examine les dispositions de l'article 3 et surtout de l'article 5 du Code forestier roumain en ce qui concerne le terme de la révision de l'aménagement et du règlement d'exploitation des forêts.

LUCRĂRI NOI:

Dr. T. BĂLĂNICĂ:

Instrucțiuni pentru executarea observațiunilor fenologice forestiere.

Lucrare I. C. E. F. Seria III-a, Nr. 3.

CRONICA

INTERNĂ

● JUBILEUL DE 60 DE ANI AL „REVISTEI PĂDURILOR".

„Revista Pădurilor" a împlinit 60 de ani de existență, în anul 1945. Fondată odată cu Societatea „Progresul Silvic", a apărut pentru prima oară în 1886, continuând de atunci să fie tipărită în mod regulat până în zilele noastre, cu excepția numai a anilor din războiul de întregire națională.

Vârsta aceasta a revistei are mai întâi o valoare sentimentală, desigur, pentru Corpul Silvic, dar și una pentru toată lumea românească și în special pentru istoria literară-științifică a Țării. Se dovedește prin existența ei preocuparea, din primele începuturi ale Corpului Silvic, pentru știință și pentru ridicarea Corpului la un nivel spiritual superior, paralel cu progresul culturii cel puțin din străinătate; dar încă ceva de preț: perseverența continuă pe această cale nobilă a scrisului, fie chiar numai în forma publicațiilor periodice.

Pentru Țară, Revista Pădurilor în cele șase decenii de existență a clădit un monument de cultură: în cele mai mult de 34.000 de pagini ale volumelor ei, Revista Pădurilor are înregistrată istoria și evoluția însăși a silviculturei românești. Nu sunt multe profesiuni cu publicațiuni de această talie în vigoare și importanță. Ca vechime, sunt însă 3—4 care iau înainte revistei noastre și anume: „Dreptul" (anul 72), „Spitalul" (anul 65) și „Buletinul Soc. Regale Române de Geografie".

In străinătate, în multe țări de veche tradiție forestieră, era firesc ca și publicațiile periodice, fie sub formă de „magazine" sau „almanahuri" sau mai târziu chiar de reviste în actuala concepție, să fi apărut mai înainte. Chiar și în România, Revista Pădurilor va fi avut precursori. Un exemplu poate fi citat precis: „Ziarul lunar" al lui P. Antonescu-Remuș. Se chema tot „Revista Pădurilor" și avea acelaș format. Ne este cunoscut numai volumul anului I (388 pag. 1881). Probabil că greutățile materiale au împiedicat pe proprietar să-l mai publice și în anii următori.

Cauzele care au făcut să apară „Revista Pădurilor" în lumea publicațiilor românești sunt multe. Intre acestea pot fi citate următoarele:

1. Fondarea Soc. „Progresul Silvic", care avea nevoe de un mijloc de această natură pentru a păstra contactul cu membrii Societății și pentru a-și începe executarea programului propus.

2. Curentul creat de absolvenții școalelor forestiere din străinătate; aceștia își însușiseră o anumită mentalitate occidentală (europeană) și o anumită ținută în chestiunile de ordin profesional și înțelegeau să se manifesteze în consecință.

3. Curentul creat de absolvenţii şcoalelor mixte agro-silvice din ţară, care voiau să se afirme la fel ca şi colegii lor cu educaţia făcută peste hotare.

4. Faptul că membrii Corpului Didactic Silvic nu aveau la dispoziţie o tribună în afară de şcoală, de unde să poată afirma şi dovedi importanţa pădurilor pentru economia (industria şi comerţul) ţărei, precum şi pentru a pleda cauza şcoalei de silvicultură (independentă de învăţământul agricol), de realizarea căreia în cele mai bune condiţiuni, vedeau ei realizarea însăş a bazelor unui serviciu silvic la înălţimea necesităţilor.

5. Se voia să se aibă o publicaţie a tuturor silvicultorilor, pentruca cu ajutorul ei să se poată strânge materialul de folosit la creearea unei silviculturi naţionale româneşti.

6. Atmosfera creată în opinia publică de specialitate prin nerealizarea „Consiliului General Silvic". Acest consiliu proectat pentru 1885 urma să întrunească silvicultorii cu experienţă din toate unghiurile Ţărei, pentru a examina în comun chestiunile importante de pe atunci: aplicarea regimului silvic, împăduririle artificiale, facerea regulamentului de aplicaţie a legei silvice, organizarea serviciului silvic, stabilirea nomenclaturei silvice, etc. Or, toate aceste probleme rămânând nerezolvate oficial, s'a produs un act de iniţiativă particulară — înfiinţarea Soc. „Progresul Silvic" şi prin aceasta a „Revistei Pădurilor" — pentru a concura la rezolvarea chestiunilor de ordin general, deci pentru a umple golul.

7. Situaţia economică dificilă în care se afla ţara şi convingerea că avuţia forestieră poate veni în ajutorul situaţiei economice, prin folosirea ştiinţei silvice în exploatarea pădurilor.

Este clar, că scopul, exprimat în programul propus de fondatori în Revistă, era în directă legătură cu aceste cauze. El poate fi schiţat în următoarele puncte.

1. In serviciul silviculturii, al pădurilor ţărei — proprietate a Statului sau particulară;

2. In serviciul Corpului, al intereselor profesionale, independent de gradul din Corp;

3. In serviciul Ţărei, social şi economic, prin răspândirea ideilor practice de cultura pădurilor.

Metoda adoptată pentru realizarea acestor deziderate şi-au gândit-o precursorii noştrii în modul următor:

„In paginile acestei reviste îşi vor da întâlnire toate observaţiile ştiinţifice ale silvicultorilor şi proprietarilor de păduri inteligenţi, toate vederile salutarii pentru binele pădurilor ţărei; cu un cuvânt va fi o şcoală mare sub o formă mică, având scopul de a înlocui întunerecul prin ştiinţă şi adevăr.

....N'avem noi oare destule de zis pentru binele pădurilor noastre, ieşind puţin din front şi desbrăcând în mod cuviincios haina funcţionarului, spre a lăsa să vorbească specialistul sau cetăţeanul?

...Oare sistemele de exploatare, adoptate în general sau parţial, n'ar trebui ele cercetate, bazaţi pe ştiinţă şi pe rezultatele aplicaţiunei lor?

...Nu s'ar aduce servicii reale, când după serioase observaţiuni am spune că cutare sistem de exploatare aplicat la o pădure este defectuos şi rezultatul aplicaţiunei ar fi un teren pleşuv acolo unde natura a pus de zeci de secole păduri? Drept ar fi să lăsăm răul să crească, când nimeni în această binecuvântată ţară nu ne opreşte a spune adevărul scos din ştiinţă?

....Nu pot termina acest modest articol din primul număr al Revistei noastre, fără a ruga pe confraţii noştri forestieri, să ia în mână acea inocentă spadă, de care s'au servit în toţi timpii oamenii binelui şi ai ştiinţei, spre a tăia cu dânsa în sistemele cele defectuoase, bazaţi pe observaţiuni ştiinţifice şi fără personalităţi, pentrucă numai astfel vom ajunge la ţinta dorită de toţi, adică la prosperitatea şi bogăţia ţării, prin conservarea şi ameliorarea codrilor ei". [Ion P. Chihaia, *„Un pas spre bine"*, Rev. Păd. anul I, 1886, pg. 6—10].

Rândurile acestea ale lui Chihaia sunt parcă un ecou al gândurilor lui P. Antonescu-Remuş, exprimate cu cinci ani mai înainte (1881) în „ziarul lunar", „Revista Pădurilor" care-i aparţinea: „Revista Pădurilor va publica scrieri administrative, ştiinţifice şi observaţiuni culturale dobândite în ţară în diferite localităţi. Ele vor servi a inaugura silvicultura română raportată la cerinţele solului, climei, esenţelor ce populează pădurile şi la starea economică a ţărei. Nu vom ezita a discuta în coloanele revistei noastre cestiunile juridice ce concern materia ce face obiectul de căpetenie al revistei noastre. Nici o cestiune economică care s'ar agita în ţară şi care ar avea raporturi cu pădurile nu va fi înlăturată. Aclimatizarea şi naturalizarea plantelor străine va fi cu deosebire discutată şi supusă experienţei junelui corp silvic ce-şi deschide acum ochii în o atmosferă nebuloasă unde lumina abia licăreşte ramurei silvice".

P. Antonescu-Remuş scrie însă şi în această nouă „Revista Pădurilor", care apare de data aceasta ca organ al Soc. „Progresul Silvic", un articol de două pagini. Articolul este intitulat *„Aspiraţiuni"*. Pentru clar-viziunea manifestată, pentru vioiciunea stilului şi pentru actualitatea chiar, aş îndrăsni să spun, pe care şi-a păstrat-o, citez câteva pasagii în ordinea de idei a cronicei noastre:

„Trebue să ne dăm puţin seama de rezultatele ce avem în vedere, când ne propunem să întreprindem ceva. In orice lucrare, prudenţa ne sfătueşte să judecăm efectul ce va produce acţiunea noastră, fie asupră-ne, fie asupra celor ce ne înconjoară, atât din punct de vedere fizic cât şi moral.

...Scopul Societăţei este înscris în statute. In afară de aceasta, trebue să ne gândim la un altul de însemnătate mai mare: înălţarea prestigiului ştiinţei silvice, reprezentarea ei cu demnitate, aducerea în ţară a acestei ştiinţe bazaţi pe teorii şi observaţiuni ce constituesc bazele fundamentale ale silviculturei.

...Să căutăm să dovedim că observaţiuni speciale raportate la climă, sol şi esenţele din ţara noastră dau naştere la o cultură specială, proprie ei. Să ne silim prin probe pipăite, prin date certe, să arătăm proprietarilor şi ţărei întregi, că o cultură şi exploatare raţională a pădurilor este o combinare de lucrări tehnice, ce nu se dobândesc decât prin studii aprofundate. Să le arătăm astfel că silvicultura şi la noi în ţară trebue să înceapă a fi socotită ca o ştiinţă, să o facem să se impună ca atare, cum s'au impus toate celelalte ştiinţe.

Ce erau acum câteva zeci de ani ştiinţa medicinei şi a ingineriei? O parodie lăsată pe mâna câtorva empirici străini, care neputând trăi în ţara lor, veneau în Orient spre a se face doctori sau ingineri.

Cu părere de rău o mărturisim, că silvicultura şi agricultura, deşi învăţământul lor a fost introdus, prin înfiinţarea şcolilor, mai în acelaş timp cu medicina şi ingineria, nu au ştiut încă să se manifeste ca acestea, să arate că sunt ştiinţe şi că trebue să fie învăţate pentruca să fie aplicate. Au rămas tot ca babele şi doctorii ambulanţi ce reprezentau medicina.

Vina este a noastră, a acelor ce am îmbrăţişat aceste specialităţi. Nu am ştiut să ne respectăm pe noi, nu am căutat să dovedim că ceea ce am învăţat constitue un capital intelectual ce nu-l poate avea cel dintâi venit. Ne-am nesocotit noi înşine şi cu aceasta am nesocotit şi specialitatea ce reprezentăm. Am lăsat poate demnitatea delături, am plecat ştiinţa capriciului celui ce ne conducea, am neglijat să ne folosim de ocaziuni. Am supus ştiinţa noastră unor raţiuni învechite, nu ne-am silit să scoateam pădurile şi holdele din rutina veche.

Iată ocazia, iată momentul, când cei ce şi-au sacrificat tinereţele specialităţii silvice trebue să lupte şi să arate ţărei, guvernelor ce ne cârmuesc, că pădurile în exploatarea şi îngrijirea lor trebue să fie puse sub oarecare reguli, sub oarecare prevederi, chemate a le asigura nu numai o regenerare sigură, o ameliorare a masivelor, dar şi o producţie constantă, menită a satisface variatele şi multiplele cerinţe ce reclamă consumaţia. Să nu pierdem această ocazie, să ne folosim de sprijinul puternic şi binevoitor ce ne dau persoanele puse în fruntea Societăţii acesteia, să ne folosim de avântul de mişcare ce se agită, ca să ridicăm odată cu prestigiul specialităţii noastre şi demnitatea agenţilor statului ce formează masa principală a reprezentanţilor ei". [P. S. Antonescu-Remuş, *„Aspiraţiuni"*, Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1886, pg. 10—12].

Remuş, era silvicultor. Să vedem ce gândea Ar. Eustatziu, prof. de drept la Şc. de Silvicultură:

„Fundarea Societăţii şi a acestei reviste credem că este binevenită mai mult ca oricând, căci criza economică ce traversează ţara noastră este de natură a ne deştepta pe toţi pentru a ne gândi la orice avuţie naţională, susceptibilă de a ne mări resursele noastre economice.

Societatea şi revista noastră îşi propun a atrage necontenit atenţiunea tuturor acelora care în orice mod îi poate interesa soarta pădurilor noastre.

Ţară eminamente păduroasă, cu o întindere de 2000.000 ha de pădure, prin urmare cu un capital considerabil de materie lemnoasă; un stoc atât de mare nu merită oare, atenţiunea nimănui? Când ne gândim mai cu seamă că importăm lemne numai dela vecina noastră Austro-Ungaria pentru 28 milioane anual?

De unde trebue să plece ideile salutare şi practice pentru utilizarea acestei avuţii, pentru conservarea şi îngrijirea acestor păduri, dacă nu dela aceia care se destină studiului lor, dela şcoala de silvicultură şi de la silvicultori?

Ştiinţa silviculturei, ca oricare altă ştiinţă bazată pe observaţiuni şi experienţă, stabileşte în modul cel mai cert, că această avuţie este de natură, fără a fi micşorată, să ne dea o rentă perpetuă şi abondentă; nu ar fi culpabili dar, toţi aceia care posedând secretul acestei producţiuni să fie şi să rămână indiferenţi faţă cu această mină de producţiune a ţărei noastre?

Societatea şi revista noastră vin ca un stimulent, fiindcă de stimulent avem nevoe, până la transformarea educaţiei noastre economice, ca să ne aducem aminte cel puţin odată pe lună, că avem mult de făcut şi că trebue a ne gândi şi chibzui mereu la mijloacele cele mai bune pentru a face să valoreze avuţia noastră economică în ce priveşte pădurile noastre". [Ar. Eustatziu,

„Societatea Progresul Silvic, revista și statutele ei“, Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1886, pag. 16—18].

Iar câteva numere mai târziu, un alt silvicultor Th. Chivulescu, se exprimă astfel în articolul său intitulat *„La lucru“*:

„Mult timp s'a discutat chestiunea punerei unei adevărate temelii a silviculturei române. Mulți scriau, propuneau, se frământau; nimeni însă nu lua inițiativa, nimeni nu pășia înainte. Se vorbea prin adunări, se scria prin ziare, arătându-se necesitatea fondărei unei silviculturi române, pentru conservarea pădurilor noastre, dar nimic nu se făcea.

A propune este ușor, dar a executa este greu. Cuvinte vagi puse pe hârtie, nu ne înalță. Meritul este al acelora ce se pun la lucru, facă ei chiar cel mai mic pas într'un timp oricât de îndelungat.

De ce nu avem o silvicultură română? De ce nu ne unim cu toții pentru a pune pe tărâmul cuvenit silvicultura și la noi în țară? Dece când toate statele se fălesc cu progresele ce realizează, noi stăm nepăsători, noi nu facem nimic, sau imităm greșit procedeurile învechite ale altora? De ce? Și răspunsul vine pe buzele tuturora: pentrucă nu este unire, pentrucă Corpul nostru silvic este desbinat, este tânăr, nu este pătruns de foloasele ce poate aduce prin membrii săi adunați într'o societate.

...Membrii Societății adunați pot vorbi de chestiuni ce interesează meseria ce au îmbrățișat. Și când au fericirea de a poseda un organ de publicitate atunci lucrul merge mai departe, făcând prin lectură ca chiar cei mai profani să ia cunoștință despre importanța unei asemenea meserii.

....Prin multe nevoi fondarăm Societatea, înființarăm un ziar și acestea nu se datoresc decât silvicultorilor înșiși.

....La lucru, dar, camarazi, lepădând la o parte fățărnicia, ura și pasiunile. Să ne unim pentru binele pădurilor țărei. Avem mult de lucru și nevoile ce vom întâmpina sunt mari, dar fiecare să contribuim cu obolul cunoștințelor noastre. Să spunem lumei civilizate, că România păduroasă este în stare a se apăra contra ignoranței și a pune la nivelul cuvenit pădurile sale, ca și alte state, după cum a făcut să se vadă pe câmpul de luptă valoarea armatei sale. Să facem dar să se dea valoarea meritată pădurilor noastre. Să facem să se cunoască și să se aprecieze și la noi știința pădurilor“. [Th. Chivulescu, silvicultor, *„La lucru“*, Rev. Păd. Anul II 1887, Nr. 8 pag. 249—251].

In rezumat, deci, metoda pentru realizarea scopului constă în:

1. reamintirea odată pe lună a datoriilor de îndeplinit față de păduri și corp;

2. unirea sufletească a membrilor Corpului, cum am spune astăzi cultivarea spiritului de corp.

3. propagarea cunoștințelor dobândite pe solul și în clima țărei asupra pădurilor de diferite specii, în vederea creerei unei conștiințe forestiere și a unei silviculturi românești.

*

Am ținut să reproduc câteva pasagii din articolele pionerilor silviculturii pe plaiurile românești, pentru a se putea vedea punctul lor de vedere în judecarea realităților și anume atitudinea lor de oameni cu educație științifică și de specialiști cu un pronunțat spirit de corp, de conștiință a valorii profesiunei, de mândrie pentru cariera de silvicultor.

Aceste pasagii s'ar putea înmulţi până la proporţiile unei antologii a ideilor de progres silvic manifestate continuu de înaintaşii noştri. Pentru jubileul revistei trebue să ne limităm însă la strictul necesar, urmând ca în cronica celor „50 de ani" să le subliniem treptat. Intr'un viitor nu prea îndepărtat, cu ocazia altei sărbătoriri, s'ar putea încerca însă o viaţă romanţată a Revistei Pădurilor, o biografie a ei mai detailată, pentrucă în paginile ei este oglindită profesiunea de silvicultor în Ţara Românească. Pentru mai binele pădurilor şi Corpului, către care năzuim cu toţii, se poate avea, din gândurile predecesorilor, sugestii şi recomandaţii de cel mai viu interes, atât în ceea ce priveşte problemele noastre specifice cât şi metodele indicate pentru a le rezolva. Căci, „Revista Pădurilor" ne apare ca un râu puternic de viaţă în care au afluat toate curentele manifestate în Corp, sub formă de reviste sau cercuri de studii. In paginile ei găsim probleme de raporturi profesionale între pădure şi silvicultori, găsim posibilitatea de înţelegere între generaţii şi şcoli diferite, facem cunoştinţă cu personalităţile puternice din trecut care au făcut să polarizeze în jurul lor nobile sentimente, entuziasme, ducând până la confiscări sufleteşti. Au fost desigur şi conflicte mai mult sau mai puţin surde, mai domoale sau mai intense, dar toate suportabile pentru ca unitatea Corpului să fie păstrată, până la urmă, întreagă.

Explicaţia acestei vitalităţi cred că se găseşte în faptul că silvicultorii nu trăiau în abstract, ci în realităţi şi anume în realităţi româneşti; ei îşi puneau probleme româneşti începând cu terminologia tehnică silvică şi sfârşind cu toate adaptările şi alegerile de metode de cultură a pădurilor corespunzătoare condiţiilor geografice şi staţionale din ţară. Şi, cu toată tendinţa de a se menţine manifestările pe un plan „ştiinţific", şi chestiunile profesionale dela pădurar şi până la inginer erau luate în considerare. De aceea se poate desprinde constatarea că ei nu scriau despre lucruri indiferente, nimbaţi de erudiţie sau cu risipă de inteligenţă. Ei aveau cum se spune „o flacăre şi o iubire" pentru pădurea românească, încât „drama silviculturei" era propria lor dramă.

Această atitudine poate fi relevată cel puţin din două mari ocaziuni din viaţa corpului: atunci când se trimiteau ingineri peste graniţă, în ţările de tradiţie forestieră, pentru specializare şi atunci când s'a pus problema exproprierei pădurilor pentru crearea de islazuri, care mai târziu aveau să devină ruşinea pământului românesc. S'a văzut atunci cum Corpul Silvic ştie să cultive elitele, pentru binele pădurilor şi al Corpului, şi cum devotamentul lor pentru păduri nu era steril şi decorativ.

Pentru comemorarea pe care vrem s'o facem prin aceste rânduri, relevarea trăsăturilor de caracter al Corpului silvic român este oportună, căci rostul comemorărilor este: să se manifesteze recunoaşterea meritelor înaintaşilor, să se aducă prinosul de recunoştinţă acelora cari au ştiut prin munca, prin priceperea, prin iubirea de păduri şi profesiune să traseze un drum pentru urmaşi, să formeze din faptele şi gândurile lor un îndreptar pentru tineret şi viitorime.

Recunoaşterea meritelor şi sentimentul de recunoştinţă nu constituesc un balast sufletesc, ci din contră, atitudinea aceasta este mai de grabă o condiţie de echilibru pentru faptele de viitor, pentru o desvoltare armonică a Corpului şi pentru o rezolvare justă şi obiectivă a problemelor. In fond, este şi o manifestare a unui spirit sportiv, cavaleresc.

Intr'o ţară în care s'a dovedit prin cereri, practici politico-administrative şi reforme că nu se crede în păduri, într'o ţară în care inginerii silvici au fost şi sunt arătaţi ca duşmani ai poporului deşi apără o avuţie a naţiunei pentru binele ei şi mai ales al generaţiilor viitoare, într'o ţară în care nu există o tradiţie forestieră şi prin consecinţă, cariera de silvicultor, cu mici excepţii regionale era ca şi necunoscută şi în orice caz în opinia publică nu se bucura de un credit prea mare, pionerii în materie de silvicultură se înscriu încă din primul deceniu de existenţă a unui stat naţional român independent în rândurile luptătorilor pentru ridicarea ţării pe plan material şi spiritual, afirmând, pentru realizarea acestui scop, necesitatea organizării raţionale a unui serviciu silvic. In acest sens ei susţin imperativul creerii unei silviculturi raţionale în funcţie de solul, clima şi esenţele pădurilor ţării, ridicându-se împotriva importului fără nici un discernământ al reţetelor din străinătate, rezultat al altor condiţii. Pe această linie, ei luptă, mai departe, pentru o terminologie silvică românească, pentru o examinare a rezultatelor aplicării diferitelor tratamente în diferite regiuni forestiere, pentru o informare reciprocă în legătură cu mişcarea forestieră din Ţară şi străinătate, pentru o cunoaştere a pădurilor Ţării, pentru experimentarea diferitelor esenţe exotice şi a diferitelor metode de cultură a pădurilor.

Revista Pădurilor este martora tuturor acestor nobile străduinţe. Tot sbuciumul silvicultorilor pentru ridicarea spirituală a Corpului, pentru câştigarea şi întărirea unui prestigiu intelectual şi social al lui, se oglindeşte în paginile revistei, ani dearândul. Se poate afirma depe acum că munca lor nu a fost chiar zadarnică. Desigur, nu se pot cita încă lucrări clasice de silvicultură în literatura de specialitate românească. Pe teren, fiecare poate afla însă, câte un exemplu cât de mic de munca aproape anonimă dar de creare a predecesorilor, fie în lucrările de plantare a râpilor, a nisipurilor sburătoare, în lucrările de pepiniere, etc. De o realizare *imensă* însă, tot ce înseamnă silvicultor în Ţara Românească trebue să fie în cunoştinţă: *limba noastră de specialitate*. Acesta este, precis, marele merit de necontestat al Revistei Pădurilor: a înlesnit circulaţia ideilor şi prin aceasta perfecţionarea limbei. Noi vorbim astăzi un limbaj profesional, datorit acestui vehicol de idei, care a fost şi este „Revista Pădurilor".

Este justificat deci gestul, în această ocaziune solemnă, a unui jubileu de şasezeci de ani al Revistei, de a ne exprima înaintaşilor recunoştinţa noastră pentru ceea ce ne-au dăruit. Toţi cei ce au muncit la această publicaţie a Corpului, generaţie după generaţie, luptând cu multe greutăţi materiale şi cu câte păcate omeneşti vor fi existat şi pe atunci, dar totdeauna cu mult devotament, iubire de profesiune şi de spirit de Corp, ne-au înlesnit nouă celor de azi un drum mai uşor către perfecţionare.

Luându-le pilda, lângă recunoaştere şi recunoştinţă trebue să adăogăm promisiunea, că înţelegându-i şi preţuindu-i le vom duce mai departe munca de ridicare a pădurilor şi Corpului, ascultând de îndemnurile lor la *unire*, pentruca în ultima analiză Ţara să aibă un Corp de tehnicieni de cultură academică la înălţimea vremurilor.

Acest ţel este justificat. Căci dacă, în adevăr, cartea şi cuvântul tipărit reprezintă gradul de intelectualitate al unei naţiuni, al unui Corp, al unui ins, atunci Corpul Silvic merită acest titlu de intelectuali, prin ceea ce a dat culturii româneşti „Revista Pădurilor".

De aceea se cuvine, ca la o aniversare jubiliară proximă, să îmbrăcăm comemorarea într'o haină mai din vreme îngrijită.

Practic, la o viitoare comemorare, Rev. Pădurilor va trebui sărbătorită într'o formă mai viguroasă, pe care împrejurările, sperăm, o vor permite şi înlesni. Şi anume, prin lucrări de genul următoarelor:

1. o antologie a ideilor de progres în materie de silvicultură,

2. o colecţie de biografii a personalităţilor creatoare cu fapta şi scrisul pe tărâmul silviculturei,

3. o bibliografie a Revistei Pădurilor,

4. un dicţionar tehnic silvic român, ca o definitivare a proectatei de către înaintaşi şi mult desbătutei probleme a „terminologiei silvice româneşti".

Toate acestea, întrunite în cadrul unei expoziţii retrospective, care să facă să reiasă două idei de bază:

1. In istoria „Revistei Pădurilor" se poate citi însăşi istoria silviculturei române.

2. Silvicultura nu este numai o profesiune, ci, mai mult, o concepţie de viaţă.

Pentrucă, acestea sunt convingerile pe care le capătă cineva când cunoaşte „Revista Pădurilor".

T. Bălănică

● Perdelele de protecţie în sprijinul agriculturii în U.R.S.S. şi la noi.

D-l Ing. şef silvic Şt. Rubţov a ţinut sub auspiciile A.R.L.U.S. o conferinţă cu acest subiect.

S'a arătat în prealabil rolul acestor perdele în regiunile bântuite de secetă.

A făcut apoi un istoric al perdelelor forestiere în Rusia, insistând asupra situaţiei actuale în această ţară.

Clasificarea perdelelor şi organizarea lucrului au constituit alte două părţi ale conferinţei.

In concluziune d-sa constată şi recomandă pentru situaţia din ţara noastră.

1. Problema măririi producţiei agricole în câmpia română nu se poate rezolva definitiv şi bine decât cu ajutorul pădurii. Deaceea, corpurile de specialişti ale silvicultorilor şi agronomilor trebue să lucreze de comun acord pentru atingerea acestui scop.

2. Silvicultura şi agricultura câmpiilor noastre despădurite trebue să formeze o etapă nouă cu alte baze decât cele de până acum. Trebue să se creeze o silvicultură nouă, aşa zisa silvicultură a perdelelor de pădure, al cărui scop să fie împădurirea stepelor româneşti, cu atingerea maximului de producţie in agricultură, adică agricultură cu ajutorul pădurii.

3. Să se continue verificarea pe teren românesc a constatărilor autorilor ruşi în ce priveşte orientarea optimă a perdelelor de protecţie şi a speciilor cele mai indicate.

4. Să se creeze deocamdată, însă obligatoriu, perdele de protecţie în lungul căilor de comunicaţie şi pe toate moşiile Statului sau particulare.

5. Pe terenurile în pantă, expuse eroziunii şi pe toate terenurile degradate să se înceapă, cât mai curând posibil, împădurirea obligatorie. Toate aceste terenuri să fie expropriate în folosul Statului, dacă proprietarii nu le împăduresc în termenul fixat.

6. Pe restul terenurilor arabile din câmpiile secetoase să se procedeze la comasarea parcelelor împrăştiate ale aceloraşi proprietari, la formarea obştiilor şi la creiarea perdelelor potrivit cu noua stare de lucruri provocată de comasare.

7. Organizarea unui serviciu special agro-silvic pentru toate regiunile secetoase ale României, care să se ocupe cu găsirea modalităţilor de împădurire a regiunilor menţionate şi cu dirijarea executării şi controlului lucrărilor.

● Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în U. R. S. S.

In şedinţa din 1 Octombrie a. c. a Cercului de Studii al secţiei „Ştiinţe aplicate" — *Subsecţia Silvicultură* — ARLUS, d-l Ing. I. Lupe a conferenţiat despre „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în URSS".

In introducere, conferenţiarul arată soluţiile preconizate de oamenii de ştiinţă pentru asigurarea producţiei agricole împotriva secetei. In ordinea importanţei lor, aceste soluţii sunt următoarele:

a) Protecţia culturilor agricole prin perdele forestiere;

b) Selecţionarea plantelor de cultură şi aclimatizarea lor la condiţiunile aride de stepă;

c) Irigaţii;

d) Perfecţionarea mijloacelor de prelucrarea pământului.

Prima dintre aceste soluţii, având un câmp larg de aplicaţie, se situează printre cele mai eficace mijloace de luptă împotriva efectelor secetei. In general pădurea influenţează în bine culturile agricole din regiunile bântuite de secetă. Dar dela primele date scrise referitoare la această problemă (Lomicov: „Cultura pădurii în satul Trudoliub" — 1837) şi până la controversa contemporană dintre silvicultori şi meteorologi relativă la influenţa pădurii asupra climei regiunilor învecinate, ştiinţa a făcut progrese remarcabile precizând datele problemei, fixând metodele de cercetare şi trăgând concluziunile practice imediate.

Incă dela sfârşitul secolului trecut, după expoziţia ştiinţifică a prof. Ducaceaev în stepele sudice ale Rusiei (1892—1899) şi ale prof. K. Sobenevschi (1884—1897) cercetările duc la concluziuni favorabile pentru înfiinţarea perdelelor de protecţie în scopul îmbunătăţirii culturii agricole în stepă, prin reducerea efectelor dăunătoare ale factorilor climatici.

In secolul al XX-lea, rezolvarea acestei probleme ia un avânt tot mai sporit, înfiinţându-se staţiunile experimentale dela Crasnocutsc pe Volga (1911), Gusel, Bogdinsc, Timaşev, Rostaşev, Zevetnisc şi Cubelevsc (1923—24) şi cele mai importante începute de prof. Tunin, în stepa Camenei (1925).

Sintetizând rezultatele obţinute în numeroasele staţiuni de experienţe din cuprinsul Uniunii Sovietice, academicianul G. H. Vâsoţchi a stabilit principiile de bază ale perdelelor forestiere în raport cu foloasele pe cari acestea le aduc culturilor agricole. Odată stabilite aceste principii, inginerii silvici din URSS îşi îndreaptă în prezent activitatea asupra detaliilor de tehnică forestieră a acestor lucrări.

După expunerea istoricului problemei perdelelor forestiere pentru protecţia agriculturii în diferite ţări, d-l Ing. I. Lupe a desvoltat aspectele particulare ale lucrărilor întreprinse în URSS şi concluziunile practice trase în urma acestor lucrări. Suprafaţa totală a regiunilor expuse uscăciunii periodice în URSS, a fost estimată de cercetătorii ruşi la 5,33 mil. km. p. (cca. 25% din teritoriul actual al URSS). Ca indiciu pentru caracterizarea uscăciunii climei a fost luată balanţa umidităţii, adică raportul dintre precipitaţii şi evaporaţie. (După G. N. Văsoţchi: 1,3 în zona forestieră; 1,0 în antestepă; 0,6 în stepa potrivită şi 0,3 în stepa uscată). Primele obiective ale cercetărilor au fost stabilirea următoarelor elemente ale perdelelor: lăţimea (numărul de rânduri), desimea pe profil (penertabilă sau compactă), orientarea faţă de vântul dominant, distanţa optimă între perdele, speciile lemnoase cele mai indicate în diferitele zone fizico-geografice, tehnica silviculturală a perdelelor. Experienţele pentru fixarea acestor elemente au fost urmate ani dearândul în diferite staţiuni, urmărindu-se prin măsurători efectele perdelelor asupra factorilor microclimatici, edafici şi de cultură agricolă. Din coordonarea datelor rezultate, s'au fixat principiile de bază ale construcţiei şi repartizării pe teren a perdelelor forestiere de protecţia agriculturii. Concluziunile cercetătorilor din URSS sunt următoarele:

a) *Perdelele forestiere micşorează puterea vântului.* Perdelele compacte de 8 rânduri sunt cele mai eficace, oferind cel mai mare adăpost. Micşorarea maximă a vitezei vântului este de 2/3, obţinută în partea expusă vântului, la 1.70 m de perdea (10 înălţimi). Efectul perdelei scade simţitor când perdeaua face cu direcţia vântului un unghiu mai mic de 45°.

b) *Temperatura aerului în spaţiul înconjurat de perdele depinde de viteza vântului,* radiaţiunea solară, anotimp şi timp. Diferenţele între stepa deschisă şi câmpul protejat sunt: în plus dimineaţa şi în minus seara. Uneori aceste influenţe pot fi dăunătoare.

c) *Umezeala aerului este în directă legătură cu variaţiile zilnice ale vântului şi ale temperaturii.* Influenţa perdelelor asupra umidităţii în interiorul câmpului protejat creşte dela o valoare minimă de dimineaţa, până la o valoare maximă seara. Perdelele semipenetrabile (ajurate) sunt cele mai bune din acest punct de vedere. Creşterea medie a umezelii în interiorul unui careu de astfel de perdele este de 5% până la 500 m dela perdea, iar excepţional până la 60% cu apropierea perdelei.

d) *Evaporaţia în câmpul protejat* este redusă mult faţă de stepa deschisă (cu cca. 20—35%) şi este proporţională cu influenţa exercitată de perdele asupra vântului şi temperaturii şi cu înălţimea perdelei.

e) *Perdelele forestiere acumulează zăpadă la adăpostul lor şi împiedică spulberarea ei de pe suprafaţa protejată.* Această influenţă începe dela vârste destul de mici.

f) *Umezeala solului în spaţiul protejat e mărită.* Perdelele acumulează şi ele o mare cantitate de umezeală, în interiorul lor.

g) *Procesele genetice din sol sunt influenţate de prezenţa perdelelor de protecţie.* Orizontul A şi B sunt degradate, iar conţinutul în humus in interiorul parcelei sporeşte. Creşterea fertilităţii solului se observă numai în zona uscată.

h) *Perdelele protejează stratul fertil împotriva spulberării* prin micşorarea vitei vântului.

i) *Perdelele forestiere îmbunătăţesc recolta culturilor agricole* proporţional cu înălţimea lor. Sporul mediu este de 20—25% pentru mai mulţi ani şi 300—400% în ani secetoşi. Cifrele sporurilor pentru diferite culturi sunt: grâu 20—30%, porumb 30—40%, sfeclă 200%, ovăz 10—20%, pepeni verzi 983%.

In privinţa tehnicei silvice a perdelelor, s'au stabilit următoarele rezultate:

1. Plantarea să se facă cu pueţii esenţelor principale nerecepaţi şi cu pueţi de arbuşti recepaţi. La completări se recomandă receparea.

2. Perdeaua de 5 rânduri de arbori înalţi, cu desimea maximă în partea de sus şi la mijloc şi penetrabile în partea de jos, având şi un strat de arbuşti mici pentru protecţia solului, este cea mai eficace.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în aşa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturale, prin lăstari.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în aşa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturală, prin lăstari.

4. Speciile de arbori şi arbuşti se aleg în raport cu indicaţiile regiunii şi condiţiile staţionale, dintre speciile autohtone şi cele exotice aclimatizate.

In încheere, conferenţiarul subliniază importanţa acordată în URSS problemei perdelelor forestiere de protecţia agriculturii, menţionând că rezultatele obţinute până în prezent în ţara noastră la staţiunea „Dobrogea", concordă cu cele găsite de cercetătorii din URSS. Strângerea legăturilor între România şi URSS, este menită să adâncească o calaborare cât mai rodnică a celor două ţări pe linia progresului ştiinţific.

T. Comes (4)

● Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate.

Inaugurând seria de conferinţe a Cercului de Studii al Societăţii „Progresul Silvic", D-l prof. C. C. Georgescu, preşedintele Societăţii, a conferenţiat Vineri 9 Noembrie 1945 în sala de festivităţi, din Bv. T. Ionescu Nr. 31, despre *„Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate"*. Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei conferinţe.

Pădurile de stejar în amestec cu alte foioase, cari predomină în subzona de vegetaţie a stejarului, se pot încadra în asociaţiile sau tipul de pădure *Querceto carpinetum*, purtând denumirea populară de *„şleau"*. Cele două grupe de subasociaţii în care se subîmparte asociaţia Querceto-carpinetum sunt:

a) grupa situată pe lunci: *şleaul de luncă*.

b) grupa situată pe soluri uscate (platouri, pante): *şleaul*, propriu zis.

Solurile brun roşcate de pădure, ca şi şleaul pe care îl adăposteşte, sunt unităţi asociative de tip intermediar.

In adevăr, şleaul trece pe nesimţite pe deoparte spre făgeturi şi pe de altă parte înspre asociaţiile cu caracter subxerofil din antestepă, iar între asociaţiile de pe soluri mai uscate şi cele de pe soluri mai mult sau mai puţin umede, de luncă, reprezintă stări de transiţie. Deasemeni şleaul stabileşte uneori legături între tipurile de păduri de antestepă şi cele premediteraniene.

Arealul şleaului are următoarele caracteristici climatice: media precipitaţiilor între 300—700 mm, cu maximul de precip. la începutul verii; temperatura medie anuală între 9°—11°,9 C, cu temperatura medie a lunii celei mai calde de cca. 22° C, iar cel puţin 4 luni cu temp. medie lunară >10° C.

Fiind formate pe loess, lehmuri, nisipuri terţiare sau alte roci moi, solurile de şleau sunt profunde. Condiţiunile de circulaţia apei sunt favorabile folosirii aproape la optimum a substanţelor minerale din sol. Aceste calităţi fac solurile de şleau proprii culturii agricole, motiv pentru care se tinde la continuarea defrişerii acestor păduri.

Insulele de şleau ce se mai păstrează la noi, se deosebesc de subasociaţiile uscate de Querceto-carpinetum din Europa Centrală, atât prin elementele noi floristice ce se ivesc, cât şi prin faptul că sunt instalate pe soluri mult mai ucate. Deosebirile în structura fitogeografică dintre subasociaţiunile uscate de Querceto-carpinetum duc la necesitatea definirii unei noi unităţi, denumită Tilio-carpinetum. (Se dă lista plantelor caracteristice acestei noi asociaţii şi tabloul de frecvenţa speciilor).

Alcătuirea actuală a arboretelor componente ale pădurilor din asociaţia Tilio-carpinetum şi celelalte tipuri de pădure din regiunile de câmpie şi dealuri joase, trădează turburarea stării de climax prin intervenţia omului (aplicarea celor mai felurite regime şi tratamente). Totuşi se pot distinge următoarele proprietăţi caracteristice pentru asociaţia „Tilio-carpinetum".

1. patru etaje de vegetaţie: primul format de coroana arborilor de mărimea I-a, al 2-lea limitat de înălţimea arborilor de mărimea II-a, al treilea, etajul arbuştilor şi al patrulea, etajul păturii herbacee;

2. flora briofită sau lichenofită slab reprezentată;

3. elemente din etaje superioare pot fi reprezentate în cele inferioare;

4. din punct de vedere statistic, şleaul e una din cele mai bogate asociaţiuni de plante lemnoase (cele mai multe specii se întâlnesc în regiunea inferioară a dealurilor, zonă de interpătrundere a elementelor florei dealurilor cu cea a câmpiei).

5. flora ierbacee în aspectul său de primăvară se aseamănă foarte mult cu flora din acelaşi timp a făgeturilor.

Cultura silvică e interesată de speciile din etajul superior. In condiţiuni normale de desvoltare găsim aici: stejarul, ulmul, teiul alb şi frasinul, iar ceva mai jos carpinul şi rareori jugastrul. Aceste specii prezintă în şleau o desvoltare de optimum, datorită fertilităţii şi stării permanente de reveneală a solului, climatului călduros din timpul sezonului de vegetaţie şi modului de întovărăşire a speciilor în etajul superior. Ca dimensiuni şi longevitate, diferitele specii îşi ating aici maximum specific. Intensitatea luminei condiţionează în aceste arborete etapele succesive ale desvoltării asociaţiei. O primă etapă începe dela fructificaţia carpinului. Dacă în acest moment arboretul este destul de luminat se instalează un seminţiş de carpin şi uneori de teiu. Acest seminţiş se poate ridica, în cazul când lumina din etajele superioare permite, dând naştere unui subarboret continuu, care atinge nivelul subetajului al II-lea. O altă etapă a şleaului începe odată cu uscarea carpinilor bătrâni. Şleaul este constituit atunci când în arboret sunt reprezentate: carpinul, teiul alb şi jugastrul acoperind fiecare minimum 20% din suprafaţă.

Caracteristice şleaului sunt speciile de semiumbră. Celelalte componente ale etajului superior sunt fie plante însoțitoare (ulmul de câmpie), fie plante caracteristice alianței (stejarul, frasinul).

Regenerarea esențelor se face viguros prin sământă și lăstari. Dominanța carpinului (3—5) intervine adeseori în arboretele slab întrerupte. Teiul poate forma buchete de drajoni pe lângă regenerarea din sământă. Ulmul, frasinul sau jugastrul pot înlocui carpinul în soluri reavăne, până la jilave. Desvoltarea semințișului de stejar e condiționată de gradele de acoperire ale etajelor superioare.

Această esență este obiectivul principal al economiei forestiere în șleau. In concurență cu celelalte componente lemnoase ale șleaului este în inferioritate, putând fi depășit și eliminat. Așa zisele arborete de tranziție din teiu și carpin dela noi sunt formate prin eliminarea stejarului în urma unor metode de cultură rău alese sau altele rău aplicate. In schimb în pădurile tratate în crâng, stejarul se menține sau progresează.

Se dau tabelele plantelor caracteristice clasei sau ordinului, plantele diferențiale ale subasociației și plantele însoțitoare.

Se disting următoarele grupe ale acestei subasociații:

I. *Tilio-carpinetum ciscarpaticum*, aflată în partea centrală a teritoriului forestier din regiunea de câmpie. Are numeroase faciesuri.

II. *Tilio-carpinetum aceretosum campestri*, instalată pe fundul sau versanții vâlcelelor lipsite de ape curgătoare continui, care brăzdează platoul de jos al câmpiei, având foarte variate faciesuri. Se denumește această subasociație *șleau de depresiune*. Prin flora sa ierbacee se apropie de făgeturi.

III. *Tilio-carpinetum cerrietosum*, identificat în Oltenia, Muntenia și Dobrogea de Sud, formând banda de tranziție între șleaul din subzona stejarului și cereturile din subzona antestepei. Se denumește această subasociație *șleauo-cer* (spre deosebire de ceroșleau).

In încheere conferențiarul subliniază importanța șleaului în economia forestieră; această subasociație prezentând o remarcabilă rentabilitate a produselor sale lemnoase.

T. C. (5)

● Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere din U.R.S.S.

Cercul de Studii al Secției „Științe aplicate" — *Subsecția Silvicultură* — ARLUS — a inaugurat un nou ciclu de preocupări, dedicat cunoașterii condițiilor punerii în valoare sau de *exploatare a produselor forestiere în URSS*.

Ciclul acestor preocupări a fost deschis prin comunicarea d-lui ing. Consilier silvic *I. Zeicu*, despre: „Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere din URSS". Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei comunicări.

Intrebuințările lemnului pentru producerea de piese de construcție și obiecte de utilitate diferită, luând în timpurile noastre o desvoltare foarte mare, a dat naștere la o întreagă industrie de prelucrare a materialului brut obținut în păduri.

Cerințele pieții fiind diverse și interesul proprietarului fiind de a-și spori renta prin valorificarea lemnului său pentru cât mai multe sortimente, s'a născut ideea concesionării produselor lemnoase destinate tăierii, adică forma de exploatare în *antrepriză*. Tăierile rase caracterizează acest sistem arhaic de exploatare. In timpurile noastre se impune sistemul de exploatare în *regie*, cu o variantă intermediară, exploatarea şi vânzarea pe unitate de produse fasonate.

Randamentul muncii în exploatările forestiere depinde de judicioasa alegere a muncitorilor, de folosirea practică a uneltelor şi a eventualelor maşini. Lucrările de exploatare în păduri au în general un caracter colectiv, muncitorii grupându-se în echipe sau partide conduse de un muncitor şef de echipă sau „laşeron". Secretul realizării unui randament bun în exploatările forestiere rezidă în buna organizare a oamenilor întrebuinţaţi la aceste lucrări. Spre deosebire de ţara noastră, unde muncitorii de pădure sunt lucrători agricoli ocazionali, sezonieri şi unde din cauza caracterului discontinuu al tăierilor nu se putea pune problema unei instrucţii speciale a acestor muncitori, în URSS preocupările pentru organizarea, instruirea şi asigurarea vieţii muncitorilor forestieri sunt foarte avansate. In cele ce urmează se expun realizările din acest domeniu în URSS extrase din cartea „*Bazele tehnicei pentru siguranţa în exploatări şi transporturi forestiere*" — de K. F. Sişco, apărută în 1940. (Pentru concursul binevoitor dat de d-l ing. Gh. Ciumac, conferenţiarul îi aduce mulţumirile sale).

Spre deosebire de sistemul de organizare capitalist al societăţii, în care problema asigurării muncitorilor în caz de accidente de muncă încă nu a fost rezolvată pe deplin, în URSS se garantează prin constituţie dreptul la muncă, la odihnă, la asigurarea materială pentru bătrâneţe, boală sau pierderea capacităţii de muncă.

Traumatismele de producţie pe care capitalismul le califica drept „accidente nenorocite" sau „ghinionul întâmplării" tind să fie prevenite şi eliminate în URSS. La intervenţia comitetelor centrale ale muncitorilor forestieri, întreprinderile au investit sume importante pentru tehnica de siguranţă şi nevoile sanitare, reducerea cazurilor de traumatism fiind evidentă (cu 35% în medie, în perioada 1929—38). Autorul împarte măsurile pentru prevenirea cazurilor de traumatism în patru grupe:

1. Măsuri de organizarea producţiei
2. „ tehnice (unelte, maşini, construcţiuni)
3. „ culturale (educaţie, învăţământ, propagandă)
4. „ sanitare şi de higienă.

Se tratează apoi, în cap. II, traumatismele de producţie şi îmbolnăvirea profesională, studiindu-se chiar şi vătămările traumatice de natură psihică.

Cauzele vătămărilor sunt datorite următoarelor împrejurări şi defecte (grupate pe natură de cauze):

I.	Defectuoasa organizare a lucrărilor de exploatare şi transport	54,7%
II.	Defecte în instalaţiile tehnice	12,1%
III.	Condiţiuni sanitare insuficiente	6,2%
IV.	Călcarea disciplinei de muncă şi producţie	8,5%

Imbolnăvirile profesionale, spre deosebire de traume, se produc prin înrâurirea treptată a condiţiilor specifice de lucru asupra organismului muncitorului (de ex.: reumatism la cei dela plutitul lemnelor, tuberculoză la ţesătorii, anemie la cei ce lucrează cu plumb, etc.). Aceste îmbolnăviri se grupează astfel:

I. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de producţie insuficientă, sgomot excesiv, trepidaţii (lumină, otrăvuri, praf etc.).

II. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de muncă (încordarea excesivă a diferitelor organe, poziția incomodă, etc.).

III. Imbolnăviri cauzate de lipsa de amenajare în atelier sau pe șantier (spațiu redus, lipsa de ventilație, etc.).

Se fixează apoi regulele de higienă a acestor îmbolnăviri.

In cap. III autorul tratează despre clasificarea cazurilor de traumatism semnalate. Se dă un tablou complet al traumatismelor în lucrările de pădure, indicându-se metodele de cercetare urmate (statistică și tehnică).

In cap. IV se tratează organizarea lucrărilor și tehnica siguranței la lucrările forestiere, dându-se, pe baza experimentației pe teren, soluții detaliate pentru o organizare precisă.

In cap. V se indică măsurile de siguranță necesare la exploatările forestiere: pregătirea parchetului, organizarea lucrului (metoda Guzenco), măsuri de prevedere în diferite cazuri.

In cap. VI sunt tratate amănunțit măsurile de siguranță ce trebue luate la încărcarea și transportul materialelor (perfecționarea vehiculelor, îmbunătățirea căilor de scoatere și transport, etc.).

Cap. VII se ocupă cu cazurile speciale ale măsurilor de siguranță ce trebue luate la scoaterea cu tractorul sau automobile.

Cap. VIII indică măsurile de siguranță în timpul scoaterii raționale și mecanizate a materialului (semnalizări, instalațiuni de frânare etc.).

Cap. IX dă amănunte asupra măsurilor de siguranță ce trebue luate în garaje și ateliere, iar cap. X preconizează măsurile de siguranță necesare la lucrările de încărcare și descărcare.

Ultimul capitol (al XI-lea), se ocupă de organizarea primului ajutor medical, accentuându-se asupra necesității rapidității intervenției. In acest scop se cere ca personalul să fie instruit și să posede truse farmaceutice bine utilate. Se indică apoi detaliat procedeurile de urmat în diferite cazuri de loviri, fracturi, arsuri, etc.

In încheere, conferențiarul relevă spiritul de adâncă umanitate în care, în URSS, este tratată problema ocrotirii vieții muncitorului și evitarea suferințelor ce le-ar avea de pe urma lucrărilor la cari ia parte.

T. Comes (6)

● Gustave Huffel.

In ziua de 5 August 1935, unul din eminenții reprezentanți ai silviculturii franceze, Prof. Gustave Huffel, s'a stins la Nancy.

Cu ocazia împlinirii a 10 ani dela moartea sa, Soc. „Progresul Silvic" a înțeles să comemoreze pe acel mare prieten al României. In acest scop, d-l Ing. Gh. I. Pană a conferențiat în cadrul Ciclului de conferințe din acest an organizat de Societate, în ziua de 20.XI. a. c.

Comunicarea a fost împărțită în 3 capitole:

Viața, activitatea în România și opera lui Gustave Huffel.

Gustave Huffel s'a născut în anul 1895, în Alsacia, la Haguenau. S'a dedicat carierei silvice, fiind timp de 37 ani profesor la Școala Națională de Ape și Păduri dela Nancy, ca titular al catedrei de Economie forestieră și amenajament.

Către sfârşitul secolului trecut, Guvernul român a intervenit pe lângă Guvernul francez de a-i pune la dispoziţie pentru un an, un silvicultor capabil de a studia pădurile noastre şi a face propuneri pentru o mai bună cultură şi exploatare a lor; în acelaş timp era necesară o reformă fundamentală a serviciului nostru silvic.

Pentru această grea şi delicată misiune a fost desemnat Huffel. A sosit la noi în Octombrie 1888 şi a cutreerat ţara timp de un an, până în Octombrie 1889. Venirea sa în România se făcea într'o vreme când silvicultura românească vroia să iasă din tradiţie şi să se aşeze pe baze ştiinţifice. Tot atunci, embrionar, „Serviciul Silvic", năzuia la o organizare, care să culeagă din experienţa celor din Occident.

Huffel a fost acela, care a aşezat silvicultura românească pe bazele pe cari stă şi astăzi. A pus în serviciul ţării noastre, cu o generozitate care trebue evidenţiată, toată vasta lui erudiţie şi experienţă.

Drumul de urmat pentru problemele ce se puneau atunci, a fost arătat de Huffel, într'o serie de rapoarte depuse Ministerului de Agricultură, Comerţ, Industrie şi Domenii, din aceea vreme, cari au fost traduse în româneşte şi tipărite.

Din rapoartele lui Huffel, cităm pe cele mai importante: *Studiul asupra pădurilor din România şi modul lor de exploatare; Nisipurile mişcătoare depe malurile Dunărei; Centrele de exploatare în regie a pădurilor Statului; Pădurile din Delta Dunării; Pădurea Domenială „Piscul Câinelui"; Pădurea Comana; Un proect de Cod silvic, care este în esenţă Codul nostru silvic din 1910, etc.* Atacă în aceste rapoarte, tot ce putea interesa pădurea românească, dela cultură până la exploatare şi valorificare în regie, dela indisolubila legătură a pădurei cu ţărănimea, până la o nouă aşezare a proprietăţii, dela legislaţia forestieră până la organizarea serviciilor silvice, dela construcţia de ocoale şi cantoane, până la salarizarea personalului.

Huffel privea problemele româneşti din acele vremuri în ansamblu. Nu numai pădurea propriu zisă o observa şi îl interesa, ci şi funcţiunea ei economică şi socială. Accentul său pe social se întâlnea la fiecare pas. De altfel toată opera sa transpiră ideile mari şi generoase, frământate de revoluţia franceză. Dorea din tot sufletul o viaţă mai bună şi mai demnă pentru om.

După întoarcerea sa în Franţa, Huffel, des, des de tot, prin condeiul său viu şi precis, arată din preocupările noastre forestiere, printr'o serie de studii consacrate pădurilor României, aproape necunoscute până atunci de lumea silvică franceză, în „Revue des Eaux et Forêts" şi în „Bulletin du Ministère de l'Agriculture".

*

Huffel a fost şi un scriitor excepţional. Publicaţiile lui — câteva sute — în cei 50 ani de activitate, atacă, în afară de problemele forestiere propriu zise şi pe cele de genetică, istorie şi linguistică.

Lucrarea monumentală a lui Huffel, cu răsunet internaţional este „*Tratatul de Economie Forestieră*". în trei volume impozante, cu un total de 1.500 pag. Prima ediţie a apărut între anii 1904—1907. Pentru a-i conserva actualitatea, a scos o a doua ediţie, la zi, pe care a început-o în 1910 şi a terminat-o în 1926.

Operă de erudit a făcut Huffel prin *„Istoria Pădurilor Franceze"* sub forma de conferinţe ţinute la şcoala din Nancy. Din această monumentală lucrare a văzut lumina tiparului numai o parte din capitole, citām: *„Le comté de Dabo, ses forêts et droits d'usages forestiers; La forêt sainte de Huguenau; L'Aschbruch, histoire d'une forêt comunale de Basse-Alsace"*. Sunt trei studii consacrate istoriei pădurilor copilăriei sale, din Alsacia.

In 1926 a scos volumul: *„Les méthodes de l'amenajament forestier en France"*.

Studiile istorice ale lui Huffel au reuşit să pună în lumină origina franceză a unor noţiuni de silvicultură ca: posibilitatea pe volum, creştere, etc. Au reuşit deasemenea să arate origina, sensul primitiv şi evoluţia multor termeni specifici vocabularului silvic; au arătat corespondenţii lor, în decursul timpurilor, în latina vulgară, în vechea franceză sau în idiomurile celte sau germanice.

In materie de învăţământ, comparaţia între ceeace a găsit şi ceeace a lăsat, e suficientă a face să reiasă acţiunea sa.

Huffel a fost unul dintre protagoniştii metodei de amenajament Mélard, apoi al metodei prin „contenance pure" (pe suprafaţă) al cărei autor a fost.

Teoria grădinăritului a fost edificată de Huffel, plecând dela o concepţie cu totul nouă, aceia a constituţiei normale a pădurei.

In ceeace priveşte crângul compus, unul din tratamentele cele mai răspândite în Franţa, Huffel a stabilit care trebue să fie constituţia rezervei, după recolta ce trebue obţinută şi a arătat necesitatea unui plan bine definit al acesteia.

A determinat mijloacele de a asigura perpetuarea stejarului în elementul de codru al crângului compus în climatul aspru din Nord Estul Franţei — provocând regenerarea prin seminţiş. A ajuns astfel a concepe un nou mod de tratament pe care l-a numit „codru rărit" (futaie claire).

Pentru rolul precumpănitor pe care l-a avut Huffel în evoluţia ideii forestiere în ţara noastră, pentru serviciile pe care le-a adus cauzei silvice româneşti în ţară şi peste hotare, cunoscut fiind şi ataşamentul nostru de Franţa, s'a dat numele său unui ocol silvic, astfel ca amintirea sa să rămână vie printre noi.

I. H. Cr.

● Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România.

In şedinţa din 14 Ianuarie a. c. a Cercului de Studii Forestiere de pe lângă Soc. „Progresul Silvic", D-l Ing. I. Lupe a vorbit despre *„Perdelele forestiere de protecţia agriculturii în România"*.

In introducere conferenţiarul expune diferitele aspecte ale probleme perdelelor forestiere de protecţie. Din întregul complex de aspecte conferinţa tratează numai *perdelele pentru protecţia agriculturei*. După ce expune sumar evoluţia ideii de protecţia agriculturii prin pădure în diferitele ţări şi istoricul acestei probleme în ţara noastră, arătând considerentele cari au stat la baza acestei probleme în secolul trecut şi începutul celui actual, conferenţiarul arată actuala concepţie despre protecţia agriculturii prin pădure şi experienţele întreprinse în ţara noastră pentru precizarea rolului şi tehnicei acestui gen de lucrări.

Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii s'au plantat pentru prima oară în ţara noastră, după datele de care dispune conferenţiarul, în anii 1879—1881 la Mărculeşti-Ialomiţa, din salcâm. După acestea, la sfârşitul secolului trecut şi începutul celui actual, dar mai cu seamă în ultimele două decenii, s'au mai plantat perdele forestiere în Bărăgan şi câmpiile uscate din ţara noastră. Majoritatea dintre ele însă, au fost şi sunt perdele de salcâm plantate de obicei pe marginea moşiilor, pentru fixarea hotarelor acestora şi pentru a produce materialul lemnos necesar gospodăriilor. Deabia în deceniul trecut câţiva proprietari, cunoscând valoarea acestor lucrări ca protectoare şi amelioratoare ale agriculturei, au început să introducă cultura perdelelor forestiere şi în interiorul moşiei pe marginile parcelelor agricole, plantând adevăratele *perdele forestiere pentru protecţia culturilor agricole*. Astfel, o primă reţea de perdele, concepute după indicaţiile şi rezultatele obţinute în alte ţări, ia fiinţă deabia în anul 1937 pe moşia d-lui Ing. insp. g-ral silvic M. Petcuţ din comuna Schitu judeţul Constanţa. Tot în acest an Ministerul Agriculturii şi Domeniilor îşi propune să ia în studiu problema perdelelor forestiere, iar Institutul de Cercetări şi Experiemntaţie Forestieră o trece în programul său de lucru începând cu anul 1938, când s'a alocat pentru aceasta o subvenţie de 300.000 lei din Fondul pentru încurajarea agriculturii. Odată cu acestea s'a înfiinţat, în anul 1938, Staţiunea regională de experimentaţie forestieră „Dobrogea", la Mangalia jud. Constanţa, având printre problemele principale şi pe aceia a experimentării perdelelor forestiere de protecţie pentru stepa Dobrogei. In acest timp Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră, foloseşte bunăvoinţa d-lui Ion I. Stănculeanu, care pune la dispoziţie terenul, braţele de muncă şi fondurile necesare plantării perdelelor, pe moşia d-sale din satul Cuiuchioi, comuna Vultureşti jud. Caliacra, înfiinţând astfel în anii 1938—1940 al doilea centru de experimentare pentru perdele forestiere, din România.

O altă reţea de perdele forestiere experimentale începe să ia fiinţă în primăvara 1939 pe moşia Statului dela Herghelia Mangalia situată în faţa sediului Staţiunei experimentale „Dobrogea" la 5 km Nord de oraşul Mangalia. Această reţea, care este cea mai mare şi mai complectă din cele pe care le avem în prezent în ţară, s'a continuat şi în anii următori 1940, 1941, 1943 şi 1944, astfel că actualmente conţine 30 perdele de amestec concepute de ICEF şi 6 perdele de salcâm, plantate în primăvara 1939 şi înainte de aceasta de către administraţia hergheliei. In această reţea foarte variată în ceiace priveşte tipurile de perdele, elementele componente ale acestora şi modul de lucru, s'au făcut măsurători şi observaţiuni sistematice aproape în tot timpul dela plantare până în prezent. In afară de aceste trei reţele mai însemnate, Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră a conceput lucrările pentru creiarea unei noui reţele de perdele, pe moşia Institutului de Seruri şi Vaccinuri „Pasteur" dela Jegălia Jud. Ialomiţa. In această moşie s'au plantat, până în prezent şase perdele.

In stadiul actual, în urma reformei agrare din anul trecut, posibilitatea protejării câmpurilor uscate din ţara noastră cu ajutorul perdelelor forestiere, s'a redus foarte mult din cauza fărâmiţării proprietăţii agricole. Actualmente nu mai există posibilitatea plantării de perdele forestiere bine organizate, decât pe marile proprietăţi ale Statului şi pe moşiile aparţinând fermelor model. O încadrare a câmpiilor uscate ale României cu reţele de perdele forestiere, în vederea sporirii producţiei agricole, nu se va putea face, decât în urma unei comasări şi a unei complecte reorganizări a proprietăţii agricole.

In experienţele întreprinse în centrele de experimentare arătate mai sus, s'a căutat să se precizeze atât tehnica silviculturală a creierii şi conducerii perdelelor cât şi efectele acestora asupra factorilor microclimatici, cari influenţează culturile agricole şi ca o consecinţă, efectele perdelelor asupra recoltelor culturilor agricole în parcelele protejate de perdele. Printre chestiunile principale la care trebuiau să răspundă rezultatele experienţelor, s'au pus următoarele:

a) Cât de lată trebue să fie perdeaua pentru ca să răpească cât mai puţin teren agriculturei şi să dea maximum de efect ameliorator pentru culturi?

b) Care este orientarea cea mai bună faţă de direcţia vânturilor vătămătoare?

c) La ce distanţă trebuesc aşezate perdelele una faţă de alta pentru ca efectul lor pentru agricultură să fie maxim?

d) Cum trebue să fie profilul transversal al perdelei şi desimea acesteia?

e) Şi în fine chestiuni de tehnică silvică, ca: specii forestiere proprii regiunei, amestecuri, distanţe şi intervale de plantare, modul de pregătire a terenului, modalităţi de plantare, întreţinere, operaţii culturale, etc.

Pentru a se răspunde acestor chestiuni s'au plantat, în centrele experimentale susamintite, perdele de diferite lăţimi şi orientări, aşezate la diferite distanţe una de alta, compuse din specii şi amestecuri diferite, plantate la epoci diferite şi în teren pregătit diferit şi s'a urmărit în deaproape comportarea speciilor de arbori şi arbuşti întrebuinţate In general, în reţelele de perdele experimentale dela: Schitu Cuiuchioi, Mangalia şi Jegălia s'au întrebuinţat 24 specii de arbori şi arbuşti forestieri.

S'au făcut deasemeni observaţiuni şi măsurători asupra modului de acumulare a zăpezii, spulberării stratului fertil al solului şi asupra recoltelor culturilor de grâu, ovăz şi porumb.

După acestea conferenţiarul arată tipurile de perdele plantate în centrele de mai sus şi rezultatele detaliate obţinute în cursul celor şapte ani de experienţe (1938—1944), în ceeace priveşte: a) comportarea speciilor, b) desvoltarea perdelelor asupra acumulării şi păstrării zăpezii, spulberării solului şi recoltelor culturilor agricole. S'a putut observa şi în experienţele întreprinse la noi, ca şi în alte ţări, comportarea mai bună în perdele a anumitor specii de arbori şi arbuşti şi efectele pregătirei terenului şi întreţinerii asupra desvoltării plantaţiei. Efectele acumulării zăpezii şi protejării stratului fertil al solului împotriva spulberării lui de vânt s'a constatat că depind de desimea şi lăţimea perdelei, iar lăţimea zonei protejate de înălţimea arborilor din perdea. Din măsurătorile şi observaţiile asupra recoltelor culturilor agricole, în cursul anilor 1934 şi 1944 s'au putut constata sporuri, datorite perdelelor, cuprinse între: 6,7%—15,1% la grâu, 12,7% la porumb şi 19,6% la ovăz faţă de recolta în parcelele neprotejate. Aceste sporuri de recoltă s'au constatat în ani relativ buni din punct de vedere agricol; în anii secetoşi e posibil ca sporurile să fie mult mai mari.

Pentru ilustrarea celor expuse conferinţa a fost complectată cu o serie de grafice conţinând rezultatele măsurătorilor şi observaţiunilor şi au fost proiectate diapozitive reprezentând tipuri de perdele în diferite stadii de desvoltare şi efecte ale perdelelor asupra: acumulării zăpezii, protecţiei solului, protecţiei culturilor agricole împotriva îngheţului, cum şi efectul de natură estetică şi peisagistică pe care aceste lucrări îl au asupra câmpiilor monotone de stepă.

● Prezenţa pinului târîtor în masivul Ezerul-Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei.

In şedinţa din 17 Decemvrie 1945 a Secţiei de Biologie din cadrul Academiei de Ştiinţe a României, d-l Ing. At. Haralamb membru corespondent al acestei Academii a făcut o comunicare tratând despre: „Prezenţa pinului târîtor (Pinus montana Mill.) în masivul muntos Ezerul şi Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei".

Masivul Ezerul şi Păpuşa având înălţimi care depăşesc 2000 m, vegetaţia forestieră nu poate urca până la creste. Lasă în felul acesta loc unei importante zone alpine. Fiind orientat dela Est spre Vest, zona alpină a feţei expusă spre Sud este mai desvoltată şi mai curată. Din contră, zona alpină a feţei nordice este mai restrânsă şi invadată mult de afiniş, rodondendron şi ienuper. Insă, între pădurea, constituită de molid şi zona alpină, se interpune o zonă de pin târîtor (Pinus montana Mill.) pe ambele feţe.

Pe faţa sudică găsim pin târîtor în munţii: Frăcea, Plaiul lui Pătru, Bătrâna, Piscanul, Ezerul Mare, Căţunul, Văcarea, Huluba, Tărâţoasa, Ezerul Mic şi Piscul Caprei. Altitudinal urcă dela 1800 m până la 2000 m în masiv şi până la 2100 m izolat.

Pe faţa nordică zona pinului târîtor este mai compactă întinzându-se pe o lungime şi mai mare. Il aflăm în munţii: Boarcăşul, Colţii lui Andrei, Valea Barbului şi Pecineagul, toţi cu expoziţie nordică; apoi, în Dracsinul, Cascu, Boteanu, Găinaţul şi Mâra, a căror expoziţie generală este estică. Se găseşte, în strâns contact cu pădurea de molid, dela 1800—1900 m în partea de jos până la 2000 m în masiv şi 2150 m izolat.

Masivul muntos al Ezerului şi Păpuşei este legat de culmea principală de munţi a Făgăraşului, printr'o culme secundară Mezea-Oticul, orientată Nord-Sud, având înălţimi care depăşesc 2000 m. La Est de această culme secundară şi între masivul Ezerul-Păpuşa şi extremitatea estică a culmei Făgăraşului se creiază o vale adâncă, care constitue basinul superior al râului Dâmboviţa. Atât pe versanţii estici ai culmei Mezea-Oticul, cât şi pe versanţii sudici ai lanţului Făgăraşului, între pădurea de molid şi păşunea alpină se interpune o fâşie de pin târîtor. Pe culmea Făgăraşului pinul însă nu merge spre Est decât până în muntele Comisul. Mai la Est nu se mai găseşte întrucât munţii au înălţimi sub 2000 m şi deci nu mai au o zonă cu adevărat alpină; ceea ce există în această extremitate orientală a culmei Făgăraşului ca păşune nu sunt decât creaţii artificiale.

Prin prezenţa zonei de pin târitor, pădurea are un puternic scut de apărare împotriva tendinţei omului de a extinde păşunea. In plus, pinul târitor, acoperind adesea pantele cele mai înclinate, ţine pământul acestora fixat, ferindu-l de eroziune şi contribuie în mod favorabil la menţinerea unui regim normal al apelor.

Comunicarea d-lui Ing. At. Haralamb se va publica în „Comptes rendus de l'Academie des Sciences de la Roumanie".

● De la Cercul de Biogeografie.

D-l Ing. Insp. Gl. silvic Ilie C. Demetrescu, a făcut o comunicare, în ziua de 12 Nov. 1945, la Cercul de Biogeografie al Universităţii Bucureşti, asupra Institutului de Cercetări forestiere al României.

D-sa a arătat, mai întâi, care este înţelesul, în general, al cercetărilor ştiinţifice forestiere şi rostul Institutelor de Cercetări forestiere. Deşi, ideia de cercetare şi experimentaţie forestieră este cultivată de multă vreme şi în România, întemeierea unui atare institut s'a început relativ foarte târziu. Cu toate împrejurările grele în care a luat naştere şi a trăit primii săi 12 ani de viaţă, Institutul nostru a ajuns la o destul de bună organizare, publicând şi o serie de lucrări remarcabile prin utilitatea şi contribuţia lor la lărgirea cunoştinţelor de specialitate ale silvicultorilor români şi, în general, la progresul ştiinţei. Meritul Institutului, constă, însă, în primul rând, în pregătirea unui personal de cercetare ştiinţifică şi a atmosferii necesare.

Conferenţiarul stărueşte, în deosebi, asupra laturilor de cercetare înrudite şi de interes pentru membrii Cercului de Biogeografie. Un factor de apropiere şi prilej de înţelegere între cele două grupe de cercetători constă în faptul că obiectul lor de cercetare se suprapune în multe privinţe şi că metodele de lucru au multă asemănare.

Expunerea d-lui Ing. Demetrescu a fost împlinită prin proectarea unor foarte reuşite diapozitive privind problema terenurilor degradate în România.

T. H. Cr.

MERCURIALĂ

● Acordul comercial Româno-Sovietic pentru produsele forestiere.

Generalităţi. Al doilea răsboi mondial terminat, toate ţările au de rezolvat sarcina vindecării rănilor răsboiului şi a refacerii interne. Pentru România, această sarcină se măreşte cu îndeplinirea obligaţiilor de curând din Convenţia de Armistiţiu dela 12 Sept. 1944. Reafcerea industriei naţionale şi a întregii economice, nu se poate face numai cu mijloacele şi materiile prime de care dispunem. Astăzi, mai mult ca înainte de răsboi, avem nevoe de concursul străinătăţii, pentru a ne furniza materiile prime indispensabile redresării şi normalizării economice şi financiare a ţării noastre. Normalizarea schimburilor noastre cu ţările vecine a constituit o preocupare de prim ordin a guvernului român, care prin contactul direct cu reprezentanţii ţărilor respective, a putut să semneze mai multe acorduri comerciale. La sfârşitul anului 1945, aveam încheiate acorduri comerciale cu URSS, Ungaria, Jugoslavia, Bulgaria, Polonia și Cehoslovacia. Totalul schimburilor cu cele 6 țări vecine, însumează cca 194 miliarde lei la export și o sumă egală la import. Studiind natura mărfurilor importate, trebue să scoatem în evidență că s'a urmărit a se importa în special materiile prime necesare industriei indigene, materialele necesare refacerii căilor ferate și sporirii capacității de producție a industriei petrolifere. La export avem de înregistrat dispariția a două categorii de mărfuri, foarte importante în trecut: cerealele și animalele. Majoritatea exporturilor noastre le formează petrolul și lemnul, ce ne oferă disponibilități pentru export.

Acordul comercial româno-sovietic. La 8 Mai 1945 s'a semnat la Moscova acordul comercial româno-sovietic, pentru reglementarea schimbului de mărfuri dintre cele 2 țări, pe timp de un an. Acordul se bazează pe o deplină egalitate între valoarea mărfurilor românești și sovietice, care formează obiectul schimburilor între cele 2 țări. Uniunea Sovietică livrează metale negre, minerale, materii colorate, combustibili, materiale technice, materii prime, textile (bumbac, etc.) produse chimice, etc. In contrapartidă, România exportă produse petrolifere, materiale lemnoase (brute și industrializate) sodă caustică, negru de fum, geamuri, ciment, etc.

Schimburile produselor românești și sovietice se fac pe baza prețurilor mondiale actuale.

Acordul comercial româno-sovietic privind produsele forestiere. Deoarece contingentele de mărfuri ce fac obiectul acordului comercial pot fi modificate sau completate pe măsura ameliorării condițiunilor economice, protocolul special pentru exportul produselor forestiere a fost semnat de abia la 7 Septembrie a. c., după ce mai întâiu s'a discutat toate condițiunile de ordin technic, financiar și administrativ, cari sunt cu totul diferite față de alte materiale exportabile, cari prin uniformitatea lor nu comportă caete de sarcini și manipulații speciale. Semnatarii acestui acord au fost: OLEMN — Oficiul Lemnului de Lucru din București — și *Veesoiuznaie Ob'edinie Exportless* din Moscova ca cumpărător. Acest acord, încheiat între reprezentanții guvernelor Uniunii Sovietice și României, are o importanță foarte mare și prin fatpul că ne arată posibilitatea efectuării schimburilor internaționale în care statul să exercite controlul devizelor, să repartizeze cotele ce se exportă și se importă în raport cu necesitățile naționale și politica instaurată de guvernul țării, etc.

Fiind convinși, că viitoarele schimburi cu străinătatea, în care lemnul va deține o cotă destul de importantă, se vor face tot pe bază de acorduri comerciale similare cu acordul încheiat cu Uniunea Sovietică, găsim necesar să redăm mai jos în rezumat, completat cu concluziile noastre, acordul comercial privind produsele forestiere

a) *Cantitățile ce se exportă*, se livrează Fob Constanța sau Galați și franco vagon stațiile CFR la granița româno-sovietică, sunt următoarele:

Cca	50.000	m^3	cherestea de rășinoase U. S.
„	5.000	„	cherestea de rășinoase geluită
„	25.000	„	cherestea de rășinoase complete de lăzi
„	54.000	„	cherestea de fag aburit

" 16.000 " cherestea de stejar
" 21.000 " lemn rotund de răşinoase
" 31.000 " grinzi cioplite de răşinoase
" 14.000 " grinzi ecarisate de răşinoase
" 4.500 " grinzi speciale de răşinoase
" 14.000 " traverse de cale ferată
în total cca 235.000 " lemnărie.

Deosebit de materialele de mai sus, cari au fost fixate în principiu încă în timpul tratativelor dela Moscova, între 4—8 Mai a. c., România mai livrează Uniunii Sovietice, conform contractului din 1 Oct. a. c.:

1.200 m³ cherestea de stejar, tăiată semiradial sau radial pentru doage
1.500 " stejar rotund (gorun) pentru doage
400 " stejar rotund pentru suluri textile
3.300 " stejar rotund obişnuit

b) *Calitatea mărfii.* Mărfurile ce se livrează în cadrul acestui acord trebue să corespundă calitativ condiţiunilor technice fixate pentru fiecare sortiment, stabilite după discuţiuni ample.

Lemnul rotund de brad şi molid se livrează în lungime de 4—9 m şi în grosime de 16—45 cm diametrul la capătul subţire, cu un diam. mediu de 30 cm.: 10% 4—5½; 40% 6 m, 50% 6½—9 m.

Cherestea de răşinoase se livrează în sortimentul US (unsorted) format din 35% (tombant CR, HR, I, II, III) 50% cl. IV-a şi 15% cl. V-a.
lungimile: 85% 4—6 m, 10% 3—3½ m, 5% 1½—2½ m.
grosimi: 10% 19 mm, 30% 25 şi 30 mm, 15% 40 mm, 45% 50 mm
lăţimi: 60% dela 17 cm în sus, cu lăţimea medie de 20 cm
40% dela 8—15 cm, cu lăţimea medie de 12 cm.

Cheresteaua de fag se predă 70% netivită şi 30% tivită.
calitativ: 50% cl. I-a, 50% cl. II-a
lungimi: 20% 1—1,80 m, 30% 2—2,50 m, 50% 2,60 m în sus
grosimi: 20% 25, 27, 30 mm, 20% 40 şi 50 mm, 60% 60—100 mm
lăţimi: dela 10 cm în sus până la 40 mm grosime
dela 15 cm în sus pentru dulapi dela 50 mm grosime în sus.

Cheresteaua de stejar se predă 100% netivită
calitativ: 50% cl. I-a şi 50% cl. II-a
lungimi: 15% 25, 27, 30 mm
85% 40, 50, 60, 70, 80, 90—100 mm
lăţimi: pentru scânduri dela 15 m
pentru dulapi de 40—50 mm dela 18 cm, cu o medie de 24 cm pentru dulapi dela 60 mm, dela 18 cm cu o medie de 30 cm.

c) *Preţurile* s'au fixat pe baza preţurilor mondiale din 1938, raportul de preţuri pe piaţa mondială între produsele principale fiind următorul: 1 tonă bumbac egal cu 22 m³ cherestea de brad US egal cu 21,1 tone benzină, calculate fob porturile de predare.

Din acest calcul rezultă că m³ cherestea de brad US echivalează cu cca 45½ kg bumbac, ceea ce revine la 19 dolari fob.

Preţurile pentru toate articolele sunt următoarele:

	Coeficient	dolari/m³ fob
cherestea de brad US	100%	19
lemn rotund de brad	45%	8,55
cioplitură de brad	85%	16,15
marfă geluită	125%	23,75
lăzi	130—200% (16%)	30,40
traverse de brad	90%	17,10
cherestea de fag	140%	26,60
cherestea de stejar	230%	43,70

In protocol s'au trecut prețurile în lei, la bază 1938, calculându-se 1 leu 1938 egal cu 21,1 lei 1945.

d) *Livrarea mărfii* se face în perioada 1 Iulie 1945, până la 8 Mai 1946, cu respectarea repartiției lunare fixate.

e) *Plata* se face în termen de 5 zile dela primirea de către Banca Statului U.R.S.S. a comunicării telegrafice din partea B.N.RR.-ului, privitoare la predarea către bancă de către vânzător, pentru trimiterea cumpărătorului prin Banca Statului U.R.S.S., a documentelor. In cazul întârzierii la livrarea mărfii, cu mai mult de 30 zile, față de termenul de livrare fixat, vânzătorul este obligat a plăti cumpărătorului pentru fiecare zi de întârziere peste 30 zile menționate, o amendă de 0,10% din valoarea mărfii nelivrate la termen.

S'au livrat până la 1 Decembrie a. c.:

Cca	10.000	m³	cherestea de rășinoase U. S.
„	4.000	„	lăzi
„	11.180	„	traverse
„	2.520	„	cioplitură de rășinoase
„	710	„	cherestea de stejar
„	1.500	„	cherestea de fag
„	700	„	lemn rotund de rășinoase

adică mai puțin de 60% din cantitățile programate.

Intârzierile se datoresc:

— greutăților de transport pe C. F. R.,
— lipsei de materiale lemnoase corespunzătoare dimensional și calitativ,
— exigențelor la recepție
— lipsei de materiale technice și de uzinaj, etc.

Se depun eforturi din partea forurilor noastre responsabile pentru executarea în termen a cantităților angajate și fixate pentru fiecare lună. Este necesar ca și oficialitățile să asigure prețuri remuneratorii întreprinderilor forestiere, hrana necesară muncitorilor, etc.

V. C. Filip

ȚABLA DE MATERII

PE ANUL 1945

ARTICOLE

		Pag.
Alexandrescu Liviu și Haralamb At.:	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel)	32
Ardeleanu, G. T.:	O stațiune de Cervidee: Săvârșin	48
Badea M., Georgescu C. C. și Teodoru I.:	Uscarea în masă a stejarului	65
Brețu Anton:	Să regenerăm pădurile	249
Constantinescu, N.A.:	Pe marginea noii reforme agrare	27
„	Stejarul pufos în Oltenia	215
Constantinescu, N. A. și Georgescu C. C.:	Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei	277
Cotta V.:	Contribuțiuni la cunoașterea foloaselor materiale ale vânătoarei	109
„	Extinderea culturii căpriorului	252
Eliescu Gr.:	Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică	80
Florescu I.:	Comentariu asupra art. 5 Cod Silvic	307
Georgescu, C. C., Teodoru I. și Badea M.:	Uscarea în masă a stejarului	65
Georgescu C. C. și Constantinescu N. A.:	Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei	277
Ghelmeziu N.:	Incercarea rezistenței încleieturilor la placaje	1
„	Cercetarea lemnului în expertizele juridice	97
„	Incercări privitoare la influența formei pieselor de probă asupra rezistenței încleieturilor la placaje din șapte foi	153
Haralamb At. și Alexandrescu Liviu:	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel)	32
Kristofovici Vl.:	Aplicarea codrului cu tăieri progresive	177
Lupe Ion:	O stațiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea)	233
Pașcovici N.:	Ameliorarea arboretelor de molid prin elagarea crăcilor uscate	23
Pașcovschi S.:	In chestiunea uscării stejarului	238
Pavelescu, I. M.:	Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de fag (II)	36
Rădulescu, Anton V.:	Contribuție la cunoașterea florei lemnoase din basinul superior al Prahovei	225
Rășcanu R.:	Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor	83

		Pag.
Râşcanu R.:	Salarizarea muncii forestiere — — — — —	172
„	Transportul lemnelor cu goanga — — — —	301
Rusu G.:	Statul în indiviziune cu păduri moşneneşti —	93
Sabău V.:	Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către regimul maghiar — — —	41
Sburlan, D. A.:	Procedee expeditive pentru dimensionarea grinzilor principale ale podurilor de lemn —	133
Teodorescu D.:	Impozitele şi taxele fiscale cari grevează exploatarea pădurilor — — — — — — —	163
Teodoru I., Georgescu C. C. şi Badea M.:	Uscarea în masă a stejarului — — — — —	65
Toma, Dr. G. T.:	Cercetări asupra cubajului exact şi cubajului expeditiv la buşteni — — — — — —	205
Uscoiu, I. D.:	Apele de munte din regiunea Pietroşani (Huniedoara) — — — — — — — —	192
Vintilă Eug.:	Stadiul actual al folosirii lemnului în construcţiile aeronautice — — — — — — —	15
„	Contragerea şi umflarea placajelor de fag încleiate cu clei pe bază de răşini sintetice	145
Vlad I.:	Tipuri de pădure şi tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia-Ialomiţa — — — — —	294
Witting Otto:	Lupul în Transilvania în veacul al 19-lea — —	181
Zeicu I.:	Poenile din păduri, golurile de munţi şi reforma agrară — — — — — — — — —	105
„	Factorii de producţie din domeniul forestier . —	245

CRONICA INTERNĂ

* * *	Pădurea şi tehnica silvică în planificarea folosirii spaţiului naţional — — — — —	113
* * *	Ion Ionescu (dela Brad) şi pădurile — — —	114
* * *	Ape şi păduri — — — — — — — — —	116
* * *	Aspecte forestiere din U. R. S. S. — — — —	116
* * *	Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U. R. S. S. — — — — — — — —	118
* * *	Perdele de protecţie în sprijinul agriculturii în U. R. S. S. — — — — — — — —	320
* * *	Perdele forestiere pentru protecţia agriculturii în România — — — — — — — —	329
* * *	Prezenţa pinului târitor în masivul Ezerul-Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei	332
Bălănică T.:	Jubileul de 60 ani al Revistei Pădurilor — —	313
C. T.:	Tipologia forestieră — — — — — — — —	257
„	Industrializarea lemnului în noua concepţie economică — — — — — — — — — —	258

Pag.

C. T.: Protecţia naturii în U. R. S. S. — — — — — 259
„ Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în U. R. S. S. — — — — — — — — 321
„ Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate — — 323
„ Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere în U. R. S. S. — — — — — — — 325
Cr., T. H.: Anul 1944 — — — — — — — — — — 52
„ Gustave Huffel — — — — — — — — 327
„ Dela Cercul de Biogeografie — — — — — 333

ACUM 50 ANI

Th. Bălănică: Acum 50 ani — — — — — — 54, 119, 196, 263

CRONICA MERCURIALĂ

Filip V.: Acordul economic Româno-Sovietic pentru produsele forestiere — — — — — — 334

CRONICA CINEGETICĂ

Cotta V.: Anul vânătoresc 1944 — — — — — — — — 56
„ Soc. „Progresul Silvic“ şi anteproiectul de lege al vânătoarei — — — — — — — 122
„ Elevii şcolilor silvice şi permisele de vânătoare 123
„ Pagubele suferite de fasaneriile din Vestul Ţării 124
„ Donaţiuni pentru biblioteca Facultăţii de Silvicultură — — — — — — — — — 124
„ Comitetul Societăţii de vânătoare „Codrul“ — 124
„ Abrogarea unor legi interesând vânătoarea — 125
„ Se studiază legea vânătoarei, în vederea unei eventuale modificări — — — — — 125
„ Pădurarii şi paza vânatului — — — — — 264
„ Situaţia vânatului pe terenul regal Gurghiu — 265
„ Fabricarea în ţară a cartuşelor de vânătoare pentru armele de alice — — — — — — 266
„ Neajunsuri în efectuarea practicei vânătoreşti a studenţilor Facultăţii de Silvicultură — — 267
„ Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru practica studenţilor — — — — — — — 268
„ Film de propagandă piscicolă — — — — — 198
„ Lostriţa în pericol — — — — — — — — 199
„ Un aspect al democratizării vânătoarei — — — 200
„ Un general britanic la vânătoare în România — 200

Pag.

Cotta V.: Câteva dispozițiuni administrative bune date de Casa Pădurilor pentru paza apelor de munte 200
„ Intrunirea Eforiei terenului didactic de vânătoare 201

JURISPRUDENȚE

Dragu C.: Exproprieri de goluri alpine 59
„ Pășuni comunale constituite din păduri 125
„ Accident de muncă 269

CĂRȚI

Chiriacescu N. și *Lungu I.:* Tabele de cubaj pentru arborii doborîți și material lemnos din fabricile de cherestea. (Recenzent G. T. Toma) 63
Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943: Uscarea naturală. (Recenzent N. Ghelmeziu) 54
Vasiliu V. V.: Legiuiri forestiere. Indicator cronologic și alfabetic pe intervalul 1910—1943. (Recenzent: V. Sb.) 129
Baader Gustav: Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung (Amenajamentul ca organizare și conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenței). (Recenzent: N. Rucăreanu) 130
Petcu E.: Tabele de cubaj pentru lemn rotund și cioplit. (Recenzent: G. T. T.) 202
Cernescu Tib.: Contribuțiuni la cunoașterea platanului din Timișoara. (Recenzent: N. Ghelmeziu) 202
Pașcovici N.: Noțiuni de economia vânatului. Folosința vânatului doborît. (Recenzent V. Cotta) 203
Haralamb, Dr. At.: Pășunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor și eroziunea. 1945. (Recenzent: T .Bălănică) 274
Turing-Clubul României: Enciclopedia Turistică, vol. XII 1945. (Recenzent: At. Haralamb) 275
Lințea, Prof. Dionisie: Catalogul sistematic al faunei ornitologice române. 1945. (Recenzent: V. Cotta) 276

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
Nr. 12/1945 Red. resp.: ing. Tr. Vişan

SUMARUL:

Editorial:

Pag.

Tr. Vişan: Contractul colectiv de muncă 2

Cronica profesională:

Al XVI-lea Congres AGIR. 14

Informaţiuni:

Insemnări — Ştiri diverse — Mişcare în personal 17

Dela Soc. „Progresul Silvic“:

A 59-a Adunare Generală Anuală 22
Şedinţele Cercului de Studii Forestiere 39
Concursul pentru insigna Societăţii 40
Procesele verbale ale Şedinţelor Consiliului de Administraţie . 41
Necrologie 43
Publicaţiuni 46

CONTRACTUL COLECTIV DE MUNCĂ

de Ing. TRAIAN VIŞAN

La sfârşitul lunii Noembrie a. c., Confederaţia Generală a Muncii, pe baza directivelor date de Guvern, a început discuţiunile cu Uniunea Generală a Industriaşilor (UGIR), privitoare la contractul colectiv de muncă. Ca bază a discuţiunilor s'a luat proectul întocmit de Confederaţie. In cursul tratativelor au intervenit numai modificări de mică importanţă, întrucât Confederaţia a socotit că proectul său trebue acceptat integral de industriaşi aşa cum a fost redactat.

Pentru discutarea acestui contract colectiv de muncă s'a constituit o comisiune centrală compusă din patru reprezentanţi ai Confederaţiei Generale a Muncii şi patru ai UGIR.-ului, care hotărăsc asupra principiilor generale aplicabile tuturor industriilor. Acolo unde nu se poate cădea de acord, decizia finală aparţine Guvernului.

Subordonate acestei Comisii centrale sunt comisiunile speciale pe ramuri de industrii, cum este cea forestieră, metalurgică, etc. In Comisiunea forestieră lucrează reprezentanţii Asociaţiei Industriilor Forestiere (Asifor) împreună cu Uniunea Sindicatelor Lemn şi Forestiere. Aci se stabilesc amănuntele specifice exploatărilor şi industriei forestiere.

Contractul colectiv de muncă se închee pe un an de zile. Semnarea lui se face de către reprezentanţii Asifor-ului şi cei ai Uniunii Sindicatelor forestiere, după care devine obligator atât pentru patroni cât şi pentru salariaţi. Pentru Caps aplicarea lui începe din momentul când va fi aprobat de Guvern.

Discuţiunile fiind încă în curs, expunerea noastră se referă la aspectul actual al contractului. Până la definitivarea lui mai pot interveni unele modificări, însă de mică importanţă.

La întocmirea contractului colectiv s'au luat ca puncte de plecare următoarele:

a) Starea materială a muncitorilor şi salariaţilor din industria forestieră, inclusiv exploatările de păduri, este astăzi aşa de precară, datorită faptului că salariile lor, conform deciziilor în vigoare, au rămas mult în urmă faţă cu urcarea preţurilor intervenită în ultimul timp la alimente şi îmbrăcăminte, încât o îmbunătăţire masivă a situaţiei lor se impune imediat şi imperios. Acest fapt a fost recunoscut fără discuţie de către reprezentanţii industriei forestiere.

b) Deşi această îmbunătăţire se poate realiza mai simplu şi mai practic printr'o majorare a salariilor actuale stabilită prin Deciziile ministeriale în vigoare, totuşi forurile conducătoare au decis ca să nu se majoreze salariile ci să se acorde diferite prime, coeficienţi, indemnizaţii, ajutoare şi adaosuri, aşa cum arătăm mai departe. Ele reprezintă aproximativ o majorare a salariilor pe cari le primesc astăzi muncitorii, de peste 150%. Prin aplicarea lor însă, întocmirea listelor de plată se complică foarte mult (în special la Caps). Deosebit de aceasta se pot ivi şi numeroase neînţelegeri între fabrică şi lucrători, privitor la modul de aplicare dela caz la caz.

c) Preţurile actuale de vânzare ale cherestelei şi lemnului rotund, intrate în vigoare în Iulie a. c., au fost recunoscute ca insuficiente numai după 2 luni dela punerea lor în aplicare şi o comisiune de experţi a depus în Octombrie un studiu, prin care stabilea că ele trebuesc majorate cu 50%. Nouile preţuri astfel majorate nu au apărut încă până în prezent. Astfel industriile care nu au posibilitatea de a valorifica produsul lor în alt mod decât la preţul maximal şi în special Caps-ul, lucrează astăzi cu pierderi, variind între şapte şi unsprezece mii lei la m. c., fără a socoti amortizarea învestiţiilor, dobânda capitalului şi cheltuelile generale reale de administraţie. Rezultă deci că nouile preţuri de vânzare, ce urmează să apară, abia vor acoperi cheltuelile actuale, dacă le vor acoperi, astfel încât sporurile impuse de contractul colectiv nu pot fi suportate de întreprinderi, şi în special de Caps, decât printr'o nouă majorare a acestor preţuri.

Prin urmare este normal şi echitabil ca intrarea în vigoare a contractului colectiv de muncă să se facă, cel puţin în ce priveşte Caps-ul, simultan cu o nouă majorare de preţuri, în afară de acea în curs de aprobare, care să acopere sporul de cheltueli impus de acest contract.

S'a susţinut acest punct de vedere, însă nu s'au putut obţine până acum decât promisiuni în sensul că industriile forestiere nu vor fi lăsate să ajungă la încetarea activităţii, aceasta nefiind în interesul economiei naţionale. Până la stabilirea preţurilor de vânzare în raport cu sarcinile contractului colectiv, Caps-ul va suferi pierderi foarte importante cari vor desfiinţa renta datorată Ministerului de Finanţe.

Contractul colectiv de muncă se compune din trei părţi:

Partea I-a, care este şi cea mai importantă, al cărei text are circa 24 de pagini scrise la maşină, cuprinde condiţiunile generale pentru toţi salariaţii întreprinderii, însă se referă în special la muncitori; ca anexă are un tabel de încadrare al lucrătorilor din industria forestieră (inclusiv exploatare şi c.f.s.).

Partea II-a tratează despre funcţionarii din industria forestieră, având deasemeni ca anexă un tablou de încadrare, precum şi o scară de salarizare.

Partea III-a, cuprinde dispoziţiuni speciale privitoare la munca în pădure.

Vom expune pe scurt punctele mai importante ale fiecărei părţi.

Partea I-a începe prin a arăta că dispoziţiunile contractului colectiv se aplică tuturor salariaţilor întreprinderii, prin salariaţi înţelegându-se muncitorii manuali şi intelectuali de toate categoriile, indiferent sexul, vârsta, pregătirea profesională şi atribuţiunile ce îndeplinesc.

Nu sunt cuprinşi în contractul colectiv: personalul de conducere, şefii de uzine, şefii de exploatare, procuriştii şi toţi cei superiori acestora.

De asemeni nu sunt cuprinşi angajaţii sezonieri sau pentru lucrări determinate.

Angajarea muncitorilor se face de întreprindere, luând avizul Comitetului de fabrică. Candidatul trebue să aibă 17 ani împliniţi, să depună anumite acte şi să treacă un examen medical şi unul practic.

Incadrarea angajatului în funcţia şi salariul de bază respectiv, se face de către Intreprindere împreună cu Comitetul de fabrică conform deciziei de salarizare în vigoare şi după tabela de încadrare anexată la contract. La acest salariu de bază se adaogă alocaţia de scumpete de 15.000 lei lunar la ţară şi 20.000 lei în municipii. In ultimul moment s'a venit cu o majorare de 20% a salariului de bază pe lângă alocaţia de scumpete de până acum.

Menţionăm că prin tabela de încadrare anexată la contract se modifică decizia ministerială în vigoare, întrucât se trec la „calificaţi" o serie de lucrători, cari până acum erau trecuţi la „industriali", precum şi alţii cari trec dela „necalificaţi" la „industriali". Categoriile de localitate a treia şi a patra, se vor desfiinţa, rămânând numai întâia şi a doua. Deasemeni se prevede în contract, ca să nu se mai respecte dispoziţia ca salariul mediu să fie media salariilor pe întreprindere şi se arată că această medie pe întreprindere va atinge maximum din decizie.

La lucrătorii calificaţi ar urma să se desfiinţeze şi categoriile de calificare A. B. şi C. Desigur, va trebui în prealabil obţinută o nouă decizie.

O primă inovaţie a contractului colectiv este introducerea principiului vechimei, ca şi la funcţionari. Se stabileşte vechimea în câmpul muncii, adică numărul anilor de când activează ca muncitor, indiferent de loc şi apoi vechimea în întreprinderea unde lucrează acum. Pentru vechimea pe trecut, în câmpul muncii sau în întreprindere, s'a format un tabel de procentul din salariul de bază ce se plăteşte pentru numărul anilor vechimii, tabel care începe cu 2% pentru un an, ajunge la 10% pentru cinci ani, 15% pentru 10 ani, 20% pentru 20 ani şi 25% pentru 30 ani vechime. Pentru viitor procentul de vechime în întreprindere creşte cu 2% anual. Dacă lucrătorul părăseşte întreprinderea fără cauză de forţă majoră pierde toate vechimile obţinute. Plafonul maxim până la care în viitor vechimea creşte anual cu 2% este de 30 ani, astfel că după acest interval de timp muncitorul ajuns aci, are salariul de bază mărit cu 60% faţă de începător. Prin salariul de bază se înţelege salariul din decizia de fixarea preţurilor muncii, plus sporul de scumpete. Mai menţionăm, că peste tot unde este vorba de vechime, aceasta se socoteşte numai dacă în anul respectiv muncitorul are cel puţin 40 săptămâni lucrate efectiv. Timpul muncii este fixat tot la 8 ore ca şi până acum.

Contractul colectiv precizează coeficienţii de muncă grea şi anume: munca la temperaturi înalte, cum ar fi la noi repararea şi curăţirea cazanelor calde, pentru care se acordă un spor de 60% din salariul de bază; lucrul de noapte, pentru care sporul este de 25% şi munca la înălţimi de peste 5 m. pentru care se acordă 15%.

Urmează apoi accesorii de salarii cari sunt: prima de frequenţă, indemnizaţia de chirie şi ajutorul de familie.

Prima de frequenţă este a doua inovaţie prin care se urmăreşte încurajarea muncitorilor cari vin reglat la lucru. Contractul prevede că muncitorii cari au cel mult două absenţe motivate în cursul lunei, primesc un spor de 12% din salariul de bază. Se limitează prin strictă enumărore cazurile în care absenţele se consideră motivate. Dacă absenţele motivate în cursul lunei se ridică până la 5, primeşte un spor de numai 6%, iar peste 5 zile lipsă nu mai primeşte primă de frecvenţă.

Indemnizaţia de chirie este deasemni ceva nou pentru muncitori, cari prin aceasta capătă şi ei un drept, de care până acum se bucurau numai funcţionarii. Proectul Confederaţiei Muncii fixează această indemnizaţie în procente din salariul de bază şi anume 12% pentru necăsătoriţi, 17% pentru căsătoriţi fără copii şi 20% căsătoriţi cu copii, pentru municipii; iar pentru restul ţării se reduce cu 4%, adică va fi respectiv de 8%, 13% şi 16%. Muncitorii cari primesc locuinţă dela întreprindere, nu primesc indemnizaţie.

Al treilea accesoriu la salariu este ajutorul pentru familie. Aci s'a cerut şi s'a acceptat majorarea ajutorului legal actual pentru fiecare copil dela 3.000 lei la 5.000 lei la ţară şi 4.000 lei la 6.000 lei în centrele industriale.

Inovaţia constă însă în faptul că obţin acest drept şi susţinătorii de familie, pentru părinţii sau fraţii pe care îi întreţin.

Astfel, muncitorii şi salariaţii lunari necăsătoriţi, cari îşi întreţin părinţii sau fraţii mai mici, cum şi nepoţii de fraţi orfani, dacă aceştia locuesc în casa muncitorului şi nu au venit care să depăşească cea mai mare pensie plătită de C. N. A. S., primesc pentru fiecare persoană ce întreţin acelaşi ajutor ce se plăteşte pentru un copil. Pentru a obţine aceste ajutoare, muncitorii vor trebui să producă toate actele doveditoare ce li se vor cere. Prin aceste dispoziţii, muncitorii obţin deasemeni condiţiuni mai favorabile decât acelea ale funcţionarilor publici.

Urmează capitolul adaosurilor speciale unde se stabilesc drepturile muncitorilor privitor la îmbrăcăminte gratuită, ore suplimentare şi plata deplasărilor. Contractul colectiv prevede că fiecare muncitor salariat care are o vechime de cel puţin un an în întreprindere, primeşte în mod gratuit în fiecare an o haină de lucru şi o pereche de bocanci. Prin „haină de lucru" se înţelege o bluză şi o pereche de pantaloni confecţionaţi din aceeaşi materie ca şi salopeta ce se dădea. Această haină înlocueşte salopeta sau halatul ce se dădea până acum. Atât haina de lucru cât şi bocancii devin proprietatea lucrătorului dela luarea lor în primire şi le poate lua acasă după terminarea lucrului.

Hainele şi bocancii se vor da treptat în cursul anului, în trei serii aproximativ, pe măsură ce întreprinderea primeşte materialul prin S. S. A. la preţ oficial. Portarii, şoferii şi pompierii primesc uniforme în mod gratuit însă acestea rămân proprietatea firmei.

Ore suplimentare se consideră numai cele lucrate peste timpul normal de lucru de opt ore, principiu care se aplică şi salariaţilor lunari. Primele două ore se plătesc cu un spor de 50% din salariul de bază iar orele a treia şi următoarele se plătesc cu un spor de 100%. Orele lucrate Dumineca şi sărbătorile, se plătesc deasemenea cu un spor de 100%. (Şi aci muncitorii obţin un regim mai bun decât funcţionarii publici cari lucrează suplimentar).

Privitor la **deplasări** se prevede că muncitorilor trimişi la lucru în afară de raza locului lor de muncă obişnuit, la o distanţă mai mare de 5 Km. de acest loc, li se plăteşte pentru orele lucrate în aceste condiţiuni, un spor de 25% din salariul lor de bază. Dacă distanţa este mai mare de 20 Km. sporul se reduce la 20%. Orele petrecute cu drumul se plătesc şi ele cu salariul de bază. Bineînţeles se plătesc şi cheltuelile de transport. Dacă deplasarea comportă dormitul în afara locuinţelor întreprinderii, se mai plătesc şi speze de locuinţă (hotel) de maximum 3.000 lei pe zi, iar pentru Bucureşti 5.000 lei.

Muncitorii şi salariaţii lunaari trimişi de întreprinderi în delegaţie care nu implică executarea de lucrări, dar în interesul fabricii, primesc pe lângă salariul normal (ziua de lucru de 8 ore) o diurnă de 6.000 lei pe zi în Bucureşti, Braşov, Constanţa şi Galaţi şi de 5.000 lei în restul ţării. Această sumă se dă numai pentru masă, iar deosebit pentru hotel se dă ca şi în cazul precedent 5.000 lei în Bucureşti şi 3.000 lei în provincie. Totalul diurnei este deci de 11.000 lei pe zi în Bucureşti şi 8.000 lei în provincie, (aproape dublu cât primeşte azi un inspector general). Desigur, aceste sume reprezintă costul real de azi al deplasărilor, însă ele dovedesc cu cât au rămas în urmă funcţionarii publici faţă de realităţi. Aceste diurne se plăteau chiar de unele întreprinderi înainte de a fi impuse prin contractul colectiv.

Un alt capitol al contractului colectiv este acel privitor la ajutoare. Aci se prevede câte o gratificaţie de Crăciun şi de Paşte egală cu jumătate din salariu. Salariul ce se ia în consideraţie este media ultimelor trei luni a totalului efectiv încasat, exclusiv accesoriile ocazionale. Această gratificaţie se acordă numai acelora cari au o vechime de cel puţin patru luni în întreprindere.

In mod excepţional Uniunea Sindicatelor a cerut ca pentru Crăciunul 1945 să se acorde acest ajutor lucrătorilor cari au mai mult de o lună inclusiv în întreprindere. Deosebit se mai acordă în fiecare an un ajutor de iarnă egal cu un salariu. In total deci muncitorii şi salariaţii lunari primesc în fiecare an un supliment egal cu două salarii, ceea ce iarăşi este un mare avantaj faţă de funcţionarii publici.

In fine contractul colectiv mai prevede ca întreprinderile să plătească următoarele **ajutoare**: pentru căsătorie un salariu, pentru naştere un salariu, pentru decesul salariatului, salariul pe trei luni, pentru decesul unui membru al familiei (pentru care salariatul primeşte un ajutor de familie) salariul pe o lună. Pe timpul concediului de boală provenită din accidente întâmplate în timpul şi din cauza serviciului, urmează să se dea un ajutor egal cu salariul întreg pe tot timpul concediului până la limita de şase luni; iar dela şase luni la un an ajutorul va fi egal cu salariul de bază. Pentru cazul când un salariat în timpul serviciului suferă un accident, care îi provoacă o invaliditate totală sau deces, datorită unei întâmplări în afară de voința sa, va primi dela întreprindere salariul pe doi ani. Prin salaru se înțelege în toate aceste cazuri, salariul de bază plus sporul de scumpete, sporul de vechime, prima de frequență, indemnizație de chirie și ajutor familiar.

In fine, tot la acest capitol s'a mai prevăzut ca pentru copiii muncitorilor aflați în școli secundare sau facultăți, întreprinderea să plătească un ajutor egal cu jumătate din taxele școlare și rechizite. Acest ajutor însă este limitat la 1% din numărul lucrătorilor.

La capitolul 8 **concedii de odihnă** plătite de patron, contractul colectiv prevede că acestea se acordă după vechimea în câmpul muncii, cu condiția să aibă și în întreprindere o vechime de cel puțin un an și anume: la o vechime de 1—3 ani se dă zece zile; dela 4—5 ani, 14 zile; dela 6 la 10 ani, 21 zile iar pentru fiecare an peste 10 ani, concediul se mai mărește cu o zi, limita maximă fiind 30 zile.

Pentru muncitoare, în caz de naștere se acordă un concediu plătit de șase săptămâni, tot la acest capitol se impune patronului și obligația de a înființa leagăne de copii și cămine de zi în cazul când întreprinderea are mai mult de 50 salariate având minimum 10 copii sub șapte ani.

Privitor la **aprovizionarea** muncitorilor și salariaților lunari, contractul propus de Confederație, prevede că aceasta se va face de întreprindere conform legii în vigoare, adică prin economatul propriu și la prețul maximal. U. G. I. R.-ul a pretins însă ca aprovizionarea să se facă la prețul de cost ținând seama de situația reală de azi, când aprovizionările se fac cu mari greutăți și cheltueli mult mai mari. A rămas ca în această chestiune să decidă guvernul. Tot la capitolul aprovizonării se prevede dreptul muncitorilor de a cumpăra cherestea la preț de cost pentru nevoi bine determinate ale întreținerii gospodăriei. Aceste cumpărări sunt limitate la 1% din producția lunară a fabricii respective. S'a stabilit dreptul muncitorilor din fabrici de a primi din rămășițe în mod gratuit ca lemne de foc o cantitate anuală de 5.000 Kgr. pentru căsătoriți cu copii; 3.500 Kgr. pentru căsătoriți fără copii și 2.500 Kgr. necăsătoriți.

Acolo unde întreprinderea nu are lumină electrică, se dă gratuit 4 Kgr. de gaz lunar în cele 6 luni de iarnă și câte 2 Kgr. în restul anului.

Tot în partea privitoare la obligațiile patronului intră și capitolul ucenicilor unde se prevede că întreprinderea trebue să aibă un număr de ucenici conform cu necesitățile sale. Ucenicii vor avea vârsta între 14 și 17 ani și vor primi gratuit locuință, lumină, hrană și îmbrăcăminte pentru lucru și oraș, instrucție școlară și profesională.

Cu aceasta se termină lista destul de lungă a obligațiunilor impuse de contractul colectiv întreprinderilor industriale inclusiv și forestiere. Prin aceste texte se complică foarte mult raporturile dintre muncitori și patron, atât datorită nouilor sarcini biurocratice impuse întreprinderii pentru stabilirea și calcularea acestor numeroase și diverse drepturi ale muncitorului, cât și prin divergențele și discuțiunile ce vor avea loc pentru justa lor aplicare dela caz la caz.

O listă de plată bine întocmită în conformitate strictă cu acest contract colectiv și cu aplicarea exactă și a celorlalte dispozițiuni ale legiuirilor fiscale și ale asigurărilor sociale, devine o adevărată capodoperă a biurocrației.

Incheind expunerea asupra acestei părți a contractului colectiv trebue să arătăm că el reprezintă o cotitură extrem de importantă în viața muncitorimii, întrucât aceasta obține acum o serie de drepturi, cari o așează astăzi într'o situație, comparativ mai bună decât aceea pe care au avut-o până astăzi funcționarii publici, cari erau socotiți ca o clasă de salariați privilegiată, recunoscându-se astfel rolul important al muncitorului în procesul de producție. Desigur, Statul care îndeplinește rolul patronului față de salariații publici, va avea obligațiunea de a acorda și acestora aceleași drepturi pe care întreprinderile de Stat și particulare, le-au acceptat pentru salariații cuprinși în contractul colectiv de muncă.

Mai departe contractul colectiv tratează despre **colaborarea** dintre patroni și salariați, despre care spune că trebue asigurată în permanență. Vor avea loc conferințe săptămânale în afara orelor de serviciu, între Direcțiune și comitetul de fabrică. Aci se vor discuta numai chestiuni de ordin profesional, moroal și material ale salariaţilor. Hotărîrile se vor lua de comun acord şi se vor executa. Chestiunile de administraţie, dispoziţie şi gestiune privesc exclusiv conducerea întreprinderii, acţionarea unilaterală şi amestecul persoanelor neautorizate în luarea dispoziţiunilor şi executarea lor, sunt interzise.

Concedierea nu se poate face decât cu hotărîrea comisiunii menţionate.

Trecem peste câteva dispoziţiuni de amănunt şi ajungem la **lucrul în acord.** Timpul de executare al lucrului în acord se va fixa de o comisiune formată dintr'un reprezentant tehnic al întreprinderii, un delegat la comitetului de fabrică şi un muncitor dela lucrarea ce urmează a fi cronometrată. La timpul rezultat se va adăoga un spor de 10—20% reprezentând pregătirea sculelor şi eventuale întreruperi independente de voinţa lucrătorului. La aplicarea acordului după norma astfel stabilită, dacă iese mai puţin decât această normă, se cercetează cauzele pentru remediere iar dacă lucrătorii realizează un plus, vor primi plata integrală a plusului efectuat cum a fost şi până acum la munca în acord.

Restul dispoziţiunilor dela capitolul acordului sunt referitoare mai mult la celelalte industrii decât cea forestieră.

Urmează capitolul **obligaţiunilor salariaţilor** cari sunt cele cari erau şi până acum în vigoare ca: să muncească conştiincios, să execute dispoziţiunile primite, să păstreze secretul fabricaţiei, să se prezinte la timp la lucru, să economisească materialul, combustibilul, etc.

Pentru sancţionarea muncitorilor se prevede o comisiune formată din doi reprezentanţi ai patronului, unul al salariaţilor lunari şi unul al muncitorilor, care va lucra şi aplica pedepse conform unui regulament ce urmează a se întocmi şi care va face parte din contractul colectiv. La dispoziţiuni finale se prevăd şi instanţele de judecată şi arbitraj pentru neînţelegeri între patroni şi muncitori, decurgând din contractul colectiv. Contractul este obligator pentru ambele părţi dela semnarea lui şi poate fi revizuită după şase luni.

Cu aceasta se termină contractul colectiv de muncă propriu zis.

Partea a doua sau mai bine zis anexa a doua cuprinde condiţiunile de contract colectiv privitoare la **munca în pădure.** Aci proectul Confederaţiei, începe prin a arăta că întreprinderea trebuie să construiască locuinţe higienice tencuite în interior, situate în centrul de aprovizionare, cu sală de lectură şi festivităţi, radio, telefon, băi şi popice. Exploatarea va avea un economat bine aprovizionat şi cu vânzarea la preţuri oficiale.

Intreprinderea va avea o cantină, unde va servi lucrătorilor mâncare gătită, atât la prânz cât şi seara. Intreprinderea va suporta 50% din costul unei mese zilnice.

Se înţelege că se dau aceste avantaje, numai în centrele mari şi permanente de exploatare şi anume pentru lucrătorii în trecere sau cari vin Sâmbăta dela lucru din pădure pentru recreere.

Se va da muncitorilor câte o raţie de lemne din căzătură şi crăci.

Se prevede şi la muncitorii de pădure o primă de frequenţă de 10% din salar pe care o primesc dacă în luna respectivă au cel puţin 18 zile lucrate. De asemeni li se mai acordă pentru uzajul sculelor proprii, 5% din salar, precum şi plata transportului atât la venire cât şi la înapoere când sunt aduşi din alte regiuni.

Toate celelalte diferenţe, scumpete, coeficienţi, accesorii, adaosuri şi ajutoare nu se aplică acestor lucrători sezonieri.

In ce priveşte salariul propriu zis, această parte a contractului colectiv face abstracţie de decizia în vigoare privitoare la maximalizarea preţurilor la muncile în pădure şi stabileşte că un lucrător în pădure trebuie să câştige: cioplitorii 700 lei pe oră; constructorii de drumuri podite şi jilipuri 600 lei pe oră; fasonatorii de butuci şi steri 600 lei pe oră; ţapinarii la corhănit etc... 500 lei pe oră; la manipulaţia lemnului de foc 450 lei pe oră; în fine lucrătorii auxiliari (copii etc.) 400 lei pe oră.

S'a luat apoi, după experienţa cunoscută, cantitatea de lucru pe care în condiţiuni mijlocii trebuie să o împlinească un muncitor în zece ore plătite cu salariul pe oră de mai sus şi s'a stabilit astfel preţul pe unitate, în acord, al lucrării respective. Dela condiţiunea mijlocie de lucru s'a trecut şi la condiţiuni uşoare cum şi la cele mai grele şi s'au stabilit astfel şi preţurile minime şi maxime ce urmează a se plăti. Incadrarea în condiţiunile uşoare, mijlocii sau grele şi în general stabilirea preţului între aceste limite se va face dela caz la caz, fie prin înţelegere directă cu lucrătorii, fie prin cronometrare.

S'a stabilit astfel următorul tablou al prețurilor unitare ale muncilor în pădure:

Nr. crt.	Faza de manipulare	Media cantității în zece ore	Prețul unitar în condițiuni de lucru		
			Ușoare lei	Mijlocii lei	Grele lei
1.	Fasonat rășinoase mc.	3 m. c.	1.200	2.000	3.000
2.	Corhănit butuci cu tapine m. c.	5 m. c.	700	1.100	1.700
3.	Desprins, stivuit sau încărcat vag. m. c.	15 m. c.	300	350	400
4.	Descărcat și stivuit	20 m. c.	225	275	325
5.	Fasonat butuci fag m. c.	4,5 m. c.	1.000	1.300	1.500
6.	Corhănit butuci fag m. c.	4 m. c	1.000	1.400	1.900
7.	Incărcat butuci de fag sau stivuit	9 m. c.	500	600	700
8.	Fasonat st. foc de 1,25 m.	3 steri	1.200	2.000	3.000
9.	Corhănit steri cu cușcade	7,5 steri	500	600	700
10.	Ulucărit jilip uscat 800-1200 m. l. o singură bătaie	20 steri	150	250	350
11.	Idem canal apă minimum 3 km.	8 steri	550	650	750
12.	Incărcat steri în vag. cu f. s.	20 steri	150	200	250

In ce privește cărăușii, s'a stabilit că în general toți acei cari execută transporturi din pădure în afara pădurii la depozite, gări etc., nu intră în prevederile contractului colectiv și vor fi plătiți conform deciziei de maximalizare în vigoare. Se exceptează însă trăgătorii cu vitele pe drumurile din interiorul pădurii, cari sunt cei cari trag dela parchet la c. f. s. Pentru aceștia s'a stabilit că trebuie să aibă un câștig zilnic de 17.000 lei, cu vite mijlocii. Pe baza acestui preț se vor stabili deci prețurile unitare pe m. c. în raport cu cantitatea ce se poate transporta într'o zi de 10 ore.

Se mai precizează că muncitorii de pădure cari în intervalul 1 Dec. 1944—30 Nov. 1945 au lucrat la întreprinderea respectivă cel puțin 40 săptămâni, sunt considerați lucrători permanenți și deci se bucură și de celelalte drepturi prevăzute în contractul colectiv.

De asemeni cei cari după 1 Dec. 1945 împlinesc această vechime de 40 săptămâni lucrate, vor deveni dela data respectivă lucrători permanenți.

Partea a treia a contractului colectiv se referă la funcţionari. Drepturile acestora sunt aceleaşi ca şi ale muncitorilor, cu foarte puţine şi mici deosebiri. Partea importantă a acestui contract al funcţionarilor este tabloul de încadrare, care în ce priveşte Caps-ul, se va aplica la funcţionarii diurnişti dela fabrici şi c. f. s.

Faţă cu avantajele mult mai mari pe cari le oferă acum funcţionarilor contractul colectiv, vom putea, prin aplicarea lui la fabricile şi căile ferate ale Caps-ului să avem în sfârşit peste tot funcţionari de nădejde, întrucât deocamdată cel puţin aceştia vor fi bine plătiţi.

Scopul acestui articol a fost în primul rând acela de a informa colegii asupra cuprinsului contractului colectiv. Pe baza acestor informaţiuni se pot produce discuţiuni, la cari vom fi bucuroşi să oferim loc în coloanele Revistei Pădurilor.

CRONICA PROFESIONALĂ

AL XVI-lea CONGRES A. G. I. R.

Intre 21 şi 24 Octomvrie 1945 s'a ţinut în Bucureşti, în Aula Academiei Comerciale, al XVI-lea Congres al Asociaţiei Generale a Inginerilor din România, cu participarea tuturor organizaţiilor profesionale tehnice.

Şedinţa festivă a fost onorată de prezenţa D-lor: Prim Ministru Dr. Petru Groza, ing. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale, ing. Tudor Ionescu, Ministrul Minelor şi Petrolului, Preot Burducea, Ministrul Cultelor, Sava Ganovsky, Ministrul Bulgariei la Bucureşti, I. G. Maurer, Subsecretar de Stat, precum şi alte personalităţi marcante ale vieţii noastre publice. La Congres au participat şi delegaţii sovietici, jugoslavi, cehoslovaci şi bulgari.

Cuvântul de deschidere al şedinţei festive a fost rostit de d-l ing. N. Profiri, care dă apoi cuvântul d-lui Prim Ministru Dr. Petru Groza, primit de asistenţă cu aplauze prelungite. D-sa scoate în evidenţă marele rol ce-l vor avea inginerii în epoca de pace şi prosperitate care începe. De această prosperitate şi de noile condiţii de viaţă mai bune pe cari le vor creia tehnicienii ţării, se vor putea bucura masele largi ale poporului. D-l Prim Ministru a insistat îndeosebi asupra problemei electrificării ţării şi asupra ridicării producţiei în toate sectoarele vieţii noastre economice. D-sa a încheiat făcând un apel pentru sprijinirea efortului de mărirea producţiei.

Din partea delegaţiei sovietice a luat cuvântul D-l ing. Lev Kadişev, care a insistat asupra colaborării dintre inginerii sovietici şi români. Au mai vorbit D-nii: Dr. Radiovij Uvalic, Director la Preşidenţia Consiliului de Miniştri Jugoslav, I. Vavra, din partea delegaţiei Cehoslovace şi I. Kalburof, Preşedintele Uniunii Generale a Inginerilor şi Arhitecţilor bulgari. Vorbitorii au adus Congresului AGIR salutul inginerilor şi tehnicienilor din ţările lor.

Lucrările Congresului au continuat apoi în cele IX Secţiuni ale AGIR-ului, cari şi-au prezentat rapoartele, rapoarte cari au constituit bazele discuţiunilor ce au avut loc. S'au făcut comunicări în cadarul următoarelor Secţiuni:

Secţiunea	I-a:	Edilitate, Urbanism, construcţii	(21 comunicări)
„	II-a:	Căi şi mijloace de comunicaţie	(33 „)
„	III-a:	Energie şi Electrificare	(17 „)
„	IV-a:	Agronomie	(25 „)
„	V-a:	Silvică	(28 „)
„	VI-a:	Industrială	(23 „)
„	VII-a:	Economică	(7 „)
„	VIII-a:	Invăţământ tehnic	(10 „)
„	IX-a:	Probleme profesionale	(10 „)

Colegii ingineri silvici au prezentat comunicări în Secţiile: I-a, II-a, VI-a, VII-a, VIII-a şi IX-a.

Raportul secţiei V-a „Silvică“ a fost prezentat de d-l Dr. ing. V. Sabău.

Acest raport constitue o amplă expunere a stărilor de fapte din acest important sector al economiei naţionale. Concluziunile raportului Secţiei a V-a sunt în acelaşi timp şi deziderातele silvicultorilor români, de a căror împlinire depinde soarta şi buna stare a pădurilor şi a întregii economii forestiere române.

Concluziunile acestui raport sunt următoarele:

1. Teritoriul ocupat de pădure şi destinat acesteia să nu mai sufere nicio încălcare, aceasta spre păstrarea echilibrului climatic şi a prospertăţii agriculturii;

2. Reîmpădurirea imediată a tuturor terenurilor degradate şi sterile, cu ridicarea procentului de împăduriri la cel puţin 25% din suprafaţa ţării;

3. Sporirea producţiei forestiere dela cca. 2 mc. pe an la ha., la cca. 4—6 mc.;

4. Organizarea producţiei forestiere pe mari unităţi economice;

5. Infiinţarea Ministerului Pădurilor şi rezolvarea problemelor silvice de către o conducere unitară în mâna tehnicienilor forestieri, cunoscători ale scopurilor gospodăriei pădurii;

6. Promulgarea unei noi Legi silvice unificate;

7. Elaborarea unor norme precise de amenajarea, exploatarea şi regenerarea pădurilor, în spiritul ştiinţei moderne;

8. Inlocuirea lemnului de foc din consum cu alţi combustibili mai ieftini şi economisirea la maximum a lemnului;

9. Desvoltarea industriei placajului, panelelor şi furnirelor, precum şi a industriei chimice a lemnului;

10. Raţionalizarea muncii forestiere prin asigurarea unui trai omenesc pentru lucrător;

11. Asigurarea producţiei agricole prin creearea perdelelor de protecţie forestiere;

12. Generalizarea culturii furajelor pentru asigurarea nutreţului vitelor, şi pentru a feri pădurea de calamitatea păşunatului.

Deosebit de rapoartele Secţiilor au fost prezentate rapoartele celor patru Teme principale ale Congresului:

1. Mijloace pentru mărirea producţiei;
2. Probleme în legătură cu refacerea ţării după răsboiu;
3. Coordonarea planurilor şi măsurilor pentru desvoltarea tehnică şi economică a ţării;
4. Probleme profesionale interesând activitatea tehnică.

La fiecare din aceste rapoarte s'au menţionat în concluziuni problemele specifice pentru sectorul forestier.

Moţiunea celui de al XVI-lea Congres AGIR relevă necesitatea intensificării industrializării şi a explorării zăcămintelor, mărirea producţiei generale, revizuirea reţelei de drumuri, etc. In ceea ce priveşte economia forestieră, se preconizează necesitatea luării unor măsuri urgente pentru conservarea şi refacerea domeniului forestier constând din definitivarea hotarelor, alcătuirea statisticelor, executarea lucrărilor sub conducerea specialiştilor, raţionalizarea exploatărilor, organizarea muncii în cooperative, stabilirea preţurilor maximale reale pentru produsele lemnoase, etc.

In încheere moţiunea insistă asupra necesităţii consolidării relaţiilor economice în Balcani, printr'o mai strânsă colaborare între inginerii ţărilor amice.

Cel de-al XVI-lea Congres AGIR a constituit o afirmare categorică a spiritului de muncă constructivă de care sunt animaţi inginerii grupaţi în asociaţiile profesionale între carai AGIR-ul ocupă un loc de frunte.

Demn de remarcat este aportul deosebit al colegilor ingineri silvici cari au desfăşurat ca şi în trecut o activitate intensă la lucrările acestui Congres.

INFORMAȚIUNI

Insemnări.

— *Expoziția tehnică AGIR.*

Una din manifestările celui de al XVI-lea Congres AGIR ținut între 21—24 Oct. 1945 a fost și expoziția tehnică deschisă între 24 Oct. și 5 Nov. 1945, în Palatul Facultății de Arhitectură

Expoziția a avut menirea de a oglindi opiniei publice prin sugestive panouri de scheme, grafice, diagrame și fotomontaje, cele patru mari teme desbătute în Congres, și anume:

I. — mijloacele pentru mărirea producției în toate sectoarele de producție tehnică;

II. — mijloacele pentru refacerea țării în urma războiului;

III. — coordonarea planurilor și a măsurilor pentru desvoltarea tehnică și economică a țării;

IV. — problemele profesionale interesând activitățile tehnice.

In ordinea de desfășurare au fost prezentate următoarele panouri:

Pagubele și distrugerile pricinuite de războiu țării noastre, Exemple de lucrări inginerești ale altor popoare, Isvoarele de energie ale României, Electrificarea, Circulația și Transportul, Panoul comemorativ al podului dela Cernavodă și al Gazetei Matematice, Urbanism, Edilitare, Construcție, Vitrina cărților tehnice românești, Invățământul tehnic, Agricultura.

In seria panourilor, Silvicultura a avut rezervat un loc modoest, ca așezare în sală, dar important prin problemele pe cari le pune. Remarcăm următoarele titluri: „Ameliorarea terenurilor degradate", „Spre o Silvicultură rațională", „Scăderea suprafeței păduroase între 1900 și 1940", „Se exploatează mai mult lemn decât trebuie", „Tendințele de viitor al Silviculturii noastre".

Expoziția tehnică AGIR a reușit să oglindească plastic activitatea fecundă desfășurată de Corpul Inginerilor pe tărâmul tehnic. In același timp ea a satisfăcut și cel de al doilea scop cu care a fost organizată: formarea unei opinii publice cunoscătoare a problemelor tehnice vitale ale colectivității, pentru colaborare prin muncă la progresul general al poporului.

— *„Mașinismul în agricultura noastră"*, Conferința d-lui Ministru C. *Agiu*

In ziua de Vineri 21 Decemvrie 1945, D-l Ministru C. Agiu, Subsecretar de Stat la Min. Agr. și Domeniilor, a conferențiat în sala „Progresul Silvic" în cadrul ciclului de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, vorbind despre: „Mașinismul în agricultura noastră".

Expunând fazele desvoltării mașinismului în agricultura românească, d-l Ministru C. Agiu a indicat etapele succesive ale aplicării mașinismului la noi. Desvoltarea mașinismului în agricultură nu presupune însă turburarea armonioasei desvoltări a celorlalte ramuri de producție națională. Domnia Sa a subliniat în deosebi rolul pădurii ca ocrotitoare a agriculturii, „pădurea fiind atât de strâns legată de agricultură, încât nu se poate desvolta una fără alta".

— M. Of. Nr. 250/1 Nov. 1945, publică Dec. Min. No. 3039/1945, prin care D-l ing. silvic Gârbu Ștefan, din cadrul de Stat, se înaintează la alegere în Corpul Silvic, la gradul de insp. gl. silvic, pe data de 1 Ian. 1943.

— M. Of. Nr. 253/5 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3069/1945, prin care D-nii: insp. g-rali de control, sunt delegați ca în numele Ministerului, să exercite permanent supravegherea și controlul pers. juridice arătate în dreptul fiecăruia: D-l ing. cons. silvic Dumitrescu Emil: 1. Soc. „Progresul Silvic", 2. Soc. „Cercul Vânătorilor", 3. Soc. de vânătoare „Jegălia".

D-l ing. cons. silvic Petre Ion: 1. Uniunea generală a Sindicatelor Viticole, 2. Soc. de vânătoare „Zăvoiul", 3. Uniunea Sindicatelor pentru organizarea exploatării de animale și carne proaspătă.

D-l ing. cons. silvic Minescu Gheorghe: 1. Inst. de Drept Agrar și Economie Agrară, 2. Asoc. Comit. Naț. Rom. al Confed. Internaționale de Credit Agricol, 3. Soc. de vânătoare „Seterul", 4. Fed. Sindic. Zootehnice a Crescecătorilor de oi Karakul, 5. Soc. „Prtoecția Animalelor".

D-l ing. cons. silvic Constantinescu P. Gheorghe: 1. Uniunea Exportatorilor de cereale din România, 2. Asoc. G-lă a Proprietarilor Exportatori Agricoli, 3) Sindic. Producției Valorificarea Grâului, 4. Uniunea G-lă a Vânătorilor din România, 5. Soc. Ind. Prod. Alimentare de origine animală din România, 6) Uniunea Sindic. pentru organizarea exportului de animale și carne proaspătă.

D-l ing. cons. silvic Băleanu Ion: 1. Soc. Propr. de Păduri, 2. Soc. de vânătoare „Zorile", 3. Soc. de vânătoare „Potârnichea", 4. Soc. de vânătoare „Arcașu", 5. Soc. Rom. pentru cultura și perfecționarea păsărilor de casă și Crescătoria „Pasărea".

D-l ing. insp. g-l silvic Comșia Aurel: 1. Soc. de vânătoare „Zimbru", 2. Soc. de vânătoare „Diana", 3. Soc. de vânătoare „Lebăda C. F. R.", 4. Soc. Centrală Agricolă din România, 5. „Columba" Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor călători, 6. Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor de rasă.

— Idem Nr. 3064/25 Oct. 1945, prin care se detașează în interes de serviciu, următorii ing. silvici, în centrala Insp. silvic Timișoara:

1. D-l Podgurschi Sergiu ing. silv. stag., dela Serv. Jud. Vâlcea; 2. D-l Mihalache Victor ing. silv. stag., dela Serv. Silv. Jud. Făgăraș.

— Idem Nr. 3047/23 Oct. 1945, prin care d-l Blaga Corneliu, ing. insp. silvic, se detașează la Insp. Silv. Craiova, cu atribuțiuni de inspector de control și se deleagă ca îndrumător tehnic pe lângă Serviciul Silvic ce s'a organizat la Craiova, al Fundației Culturale „I. C. Mihail".

— M. Of. Nr. 255/7 Nov. 1945, publică sub Nr. 1378, Jurn. Cons. de Miniștri din 5 Nov. 1945, prin care se autoriză M. A. D., Adm. Casei Păd. Stat., să cumpere imobilul propr. D-nelor Maria Dobrescu și Elena Cristodulo, situat în București, Str. Transilvaniei Nr. 24, cu prețul de 216.342.000 Lei. Imobilul va servi ca reședință Dir. Reg. Silvice București.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov 1945 publică Dec. M. A. D. No. 3046/1945, prin care D-l Munteanu A. Stelian, ing. silvic cl. II, se detașează la cerere pe data de 1 Nov. 1945, la Serv. Silv. Jud. Brașov.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov. 1943, publică Dec. M. A. D. Nr. 3116/1945, prin care D-nii inspectori de control g-l ai Direcției Silvice, se repartizează astfel: a)

D-l ing. cons. Ivănceanu V., la Controlul g-l al Insp. Iaşi, urmând a executa şi delegaţia de ordin g-l, b) D-l ing. cons. silvic Ivancea D., la controlul g-l al Insp. Craiova şi Timişoara. c) D-l ing. cons. silvic Fiera M., la controlul g-l al Insp. Silvic Sibiu. d) D-l ing. insp. g-l silvic Antonescu Gh., la controlul g-l al Insp. Cluj. e) D-l ing. insp. g-l silvic Niţescu I., al controlul g-l al Insp. Silvic Focşani, rămânând mai departe şi cu evidenţa controlului, fiind ajutat în ceea ce priveşte executarea atribuţiilor ce i s'au fixat prin Dec. Nr. 175/1945, de D-l ing. insp. silvic Iacob Marin. f) Dec. Nr. 2637/1945, prin care D-l ing. cons. silvic Ivanovici C. a fost repartizat la controlul general al inspectoratelor Bucureşti şi Constanţa şi Dec. Nr. 2204/1945, prin care D-l ing. insp. g-l silvic E. Răuţă a fost delegat cu controlul Invăţământului silvic mediu şi inferior, rămân nemodificiate.

— M. Of. Nr. 260/13 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3186/1945, prin care se reprimesc în Corpul tehnic silvic pe data de 4 Aprilie, următorii ing. silvici cu gradul trecut în dreptul fiecăruia: 1. Ing. subinsp. silvic Ficsek Ernest, 2. Ing. şef silvic Spanyol Adalbert, 3) Ing. şef silvic Wunder Eugen, 4. Ing. silv. cl. I Fecser Gheorghe.

— Idem Nr. 3185/9 Nov. 1945, prin care se primeşte demisia d-lui ing. insp silvic Vişan Traian din calitatea de membru numit în Comitetul de Inaintări al Ing. silvici, pentru motive de boală, numindu-se în locul d-sale în comitetul sus menţionat, d-l ing. insp. silvic Frumuşelu Gh. din Ad-ţia C.A.P.S

— Idem d-l Prof. Georgescu Constantin, membru de drept în Comitetul de Inaintări al inginerilor silvici, se desemnează ca supleant al d-lui secretar general Rachieru Constantin, preşedinte al suszisului Comitet.

— M. Of. Nr. 265/19 Nov. 1945, publică Dec. Nr. 56.785/1945, prin care se revine asupra detaşării D-lui ing. Ştefănescu Const. la INCOOP şi se detaşează la la acel Institut în interes de serviciu, D-l ing. insp. silvic Guran Iulian din centrala Dir. Reg. Silv. Arad.

— Idem se transferă: Ing. silvic stag. Ştefănescu Manoil dela Centrul Băbeni-Arnota, în interesul serviciului, în centrala CAPS.; Ing. subinsp. silvic Chiriacescu Nic. din centrala Dir. Reg. Silv. Piteşti, la cerere în centrala Dir. Reg. Silv. Constanţa; Ing. subinsp. silv. Ficsek Ernest dela Dir. P. P. J. la cerere, în centrala Dir. Reg. Silvice Cluj, pendinte de Casa Păd. Statului, fiind plătit din postul vacant în bugetul CAPS.; Ing. subinsp. silvic Munteanu Radu dela Oc. silvic T. Măgurele în interes de serviciu în centrala Dir. Reg. Silvice Piteşti; Ing. subinsp. silvic Tanu Gheorghe dela Oc. silvic Târgovişte în centrala Dir. Reg. Silvice Piteşti; Ing. silvic Dinică D-tru dela Ocolul silvic Cislău la cerere, ca şef al Oc. silvic Târgovişte.

— Prin aceeaşi decizie, se revine asupra transferării din Decizia dela Jurnal Nr. 43561/1945, a următorilor: Ing. insp silvic Dan Mihail din centrala Dir. Arad, în sensul că se menţine ca şef al Ocolului silvic Sebeş Moneasa; Ing. subinsp. silvic Cartaş C-tin dela Ocolul silvic Sebeş Moneasa, în sensul că se transferă în interes de serviciu, ca şef al Ocolului silvic T. Măgurele; Ing. subinsp. Nahlik Alfred dela Ocolul silvic Lugoj, în sensul că se menţine la Ocolul silvic Ploeşti. Deasemeni se rectifică Dec. Min. dela Jurn. Nr. 31.455/1945, prin care s'a ridicat suspendarea din serviciu a D-lui ing. subinsp. silvic Nahlik Alfred pe data de 20 August 1945, în sensul că i se ridică suspendarea pe data aplicării ei: 1 Iunie 1941.

— Se completează Dec. Min. dela Jrn. No. 30.066 şi 48.902/1945, în sensul că D-l ing. insp. silvic Chiculiţă. C-tin se numeşte şi şef al Ocolului Valea Râului, iar D-l ing. silv. Stănescu Ion, repartizat la Ocolul silvic Tismana, se transferă la acel Ocol; D-l ing. silvic cl. I Nepomneasci Vasile, ajutor la Ocolul silvic Orăştie, se numeşte şef al Ocolului silvic Baia Mare.

— M. Of. Nr. 266/20 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-l Dr. Sburlan D., ing. insp. g-l silvic, delegat cu atribuţia de Subdirector la Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră al României, se autoriză de Ministru, a ţine locul D-lui Dr. Georgescu C., ing. cons. silvic, delegat ca director al ICEF., în lipsa acestuia dela Institut.

— M. Of. Nr. 270/24 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-l ing. insp. silvic Drăgan Emil a fost numit inspector de vânătoare onorific al Jud. Dolj.

— Idem Nr. 11021/1945, prin care s'a prelungit epoca vânătorii caprelor negre (ţapi şi capre) până la 15 Ian. 1946.

— M. Of. No. 272/1945, publică Dec. Min. No. 3271/1945 prin care se primeşte demisia din serviciu pe data de 15 Nov. 1945, D-lui Ceausu C-tin, din insp. silvic, dela Dir. Economiei Vânatului.

— M. Of. Nr. 275/30 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3360/1945, prin care D-l Constantinescu Nic. se reprimeşte în funcţiune pe data de 1 Dec. 1945. D-sa va ocupa funcţia de şef al Ocolului silvic Valea Dornei (C. Lung-Bucovina).

— M. Of. Nr. 269/23 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3261/1945, prin care D-l Crischi D. Dumitru ing. şef silv. dela Serv. Silv. Jud. Roman, care se află actualmente detaşat la Serv. Silv. Jud. Bacău, cu atribuţiuni de şef de serviciu, se transferă la acest serviciu în aceeaşi calitate.

— M. Of. Nr. 277 din 3 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. Nr. 60.375/945 prin care completează Ocoalele model CAPS în vederea practicei studenţilor Facultăţii de Silvicultură, cu Centrul de Exploatare CAPS — Curtea de Argeş şi Ocolul Silvic Brăila.

— Idem Dec. Min. Nr. 3273/1945 prin care d-l Cucer Terenţiu, ing. insp. silv. dela Insp. Silv. Sibiu, se detaşează la cerere, pe data de 1 Decemvrie 1945 la Insp. Silv. Bucureşti.

— M. Of. Nr. 281 din 7 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3333/945 prin care d-l Lupşa Gheorghe, ing. insp. silv., Şeful Serv. Silv. Jud. Arad se detaşează la cerere la Insp. Silv. Timişoara, în calitate de Inspector de Control.

— Idem d-l Defour Bartolomeu, ing. şef silv., Şeful Oc. Silv. Orşova-Severin se detaşează la cerere la Serv. Silv. Jud. Arad, în calitate de Şef al acestui Serviciu.

— Idem d-l Filipovici Jiva, ing. şef silv., Şeful Serv. Jud. Severin, se deleagă cu conducerea Oc. Silv. Orşova-Severin.

— M. Of. Nr. 286 din 13 Dec. 1945 publică Dec. Min. A. D. Nr. 3446/945 prin care se înaintează la alegere pe ziua de 1 Ianuarie 1946 următorii Ingineri Insp. G-rali Silvici la gradul de *Ingineri Consilieri Silvici:*

Din Serviciul M. A. D.: Georgescu Victor, Predescu Gh. Ştefan, Rachieru Constantin, Caraminu C. Ion, Popescu I. A. Alexandru, Constantinescu Ion-Leu, Georgescu Vencu, Emanoil C. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodorescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodorescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Opriş Valeriu, Comşia M. Aurel.

Din serviciul altor Instituţii din cadrul de Stat: Dumitrescu Gh. Ioan, Sburlan A. Dimitrie, Dan H. Ilie, Voloşciuc Aurel, Demetrescu C. Ilie şi Turcanu V. Victor.

— M. Of. Nr. 289 din 17 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 62.959/945 prin care se revine asupra detaşării d-lui ing. subinsp. silv. Cojoc Gheorghe din Centrala Dir. Reg. Silv. Bacău la INCOOP., detaşându-se în interes de serviciu la acelaşi Institut d-l ing. subinsp. silv. Popovici Grigore din aceeaşi Direcţie.

— M. Of. Nr. 280 din 18 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 64.785/945 prin care se pun în disponibilitate din serviciul CAPS următorii: ing. silv. Stănciulescu Dorin, Şeful Oc. Silv. Jiblea, ing. subinsp. silv. Cerna Leonid, girantul Oc. Silv. Jiblea; pe termen de un an: ing. subinsp. silv. Stănescu Gh. Alex. din Centrala Dir. Piteşti — Primii pentru lipsă de măsuri în administrarea averii Statului, lipsă de control şi neglijenţă, iar ultimul pentru lipsă de control, care a atras pagube în averea Statului.

— D-l ing. insp. g-l silvic C. D. Alboteanu din Ad-ţia Casei Păd. Statului, insp. g-l de control al Dir. Reg. Silv. Piteşti, se pedepseşte cu suspendare pe termen de 30 zile, fără salariu, fiind-du-se vinovat de lipsă de control.

— M. Of. Nr. 292/20 Dec. 1945, publică Dec. Nr. 62.963/1945, prin care se fixează funcţiile ce dau dreptul funcţionarilor care le exercită, a locui într'un imobil al Statului sau închiriat de Stat, din Adm. Casei Păd. Statului:

Şef şi ajutor de şef de Ocol., centru de exploatare, fabrică, depozit, c. f. silvică şi Oficiu, conductor silvic, brigadier silvic, pădurar, agent, casier, paznic, intendent, vânător, fazanier, şofeur, mecanic, camerist şi portar. Deasemeni personalul Şcoalei de Brig. Silv. C. de Argeş.

— M. Of. Nr. 293/21 Dec. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3856/1945, prin care păd. „Frasinul“ în suprafaţă de cca. 100 Ha., propr. Statului, din Oc. silv. Buzău, pendinte de CAPS. Dir. 5-a Reg. Silv. Buc., se destină ca o rezervaţie pentru lucrările de cercetare ale Institutului de Cercetări Forestiere al României. Această pădure rămâne în paza şi administraţia CAPS.

— Idem Nr. 2476/1945, prin care D-l Brejan Sergiu, ing. silv. stag., şeful Ocolului Silvic Hida-Cluj, se consideră demisionat din funcţiune cu începere dela data de 1 Oct. 1945, pentru lipsă nejustificată dela serviciu.

— M. Of. Nr. 295/28 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3420/1945, prin care D-l ing. insp. silvic Comşia Aurel dela Insp. G-l de Control, se deleagă pe data prezentei decizii, director al Direcţie Economiei Vânatului.

— M. Of. Nr. 297/31 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. No. 66.680/1945, prin care D-l ing. silvic Păunescu Const. dela fabrica Măcărescu, se transferă în interes de serviciu, ca şef al Oc. silv. Jiblea.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

A 59-a
ADUNARE GENERALĂ ANUALĂ

PROCES-VERBAL

Adunarea generală a Societății „Progresul Silvic“ se deschide în localul Societății, din București, Bulev. Tache Ionescu Nr. 31, în ziua de 24 Iunie 1945.

Fiind a doua convocare, ședința se deschide cu orice număr de membri prezenți, — după registrul de prezență, participanții sunt în număr de 245, mai fiind de față și următoarele persoane:

D-l C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat al Agriculturii și Domeniilor, C. Rachieru, Secretar General al Ministerului Agriculturii și Domeniilor și membru al Comisiunei interimare de conducere al Societății și alți invitați.

Prezidează d. Decan C. C. Georgescu, președintele Comitetului Provizoriu de conducere al Societății, asistat fiind de d-nii: Ioan Zeicu și Sterie Rodoteatu, Vice-președinți și Ștefan Predescu, secretar general al Comitetului Provizoriu.

In numele Biuroului Adunării, d. Președinte, C. C. Georgescu constatând îndeplinirea tuturor formelor cerute pentru convocarea Adunării Generale, în conformitate cu Statutele și cu respectarea prevederilor Legii Persoanelor Juridice, declară Adunarea Generală legal constituită.

D. C. C. Georgescu, Președintele Comitetului Societății rostește cuvântarea de deschiderea adunării, solemnitatea începând cu citirea telegramelor omagiale trimise M. S. Regelui Miahai I, d-lui Dr. Petru Groza Președintele Consiliului de Miniștri și d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii și Domeniilor și salutând în mijlocul adunării, pe d. Ministru C. Agiu.

D. C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor rostește cuvântarea Domniei Sale.

Urmează cuvântările invitaților: d. Inginer V. Economu, din partea A. G. I. R. și a Societății Inginerilor Agronomi, d. conductor silvic H. Sustreanu, din partea Asociației Conductorilor Silvici, d-l Florea Căruntu, din partea Asociației Brigadierilor și a Pădurarilor, d. Titus Orădeanu, din partea studenților Ingineri ai Facultății de Silvicultură.

Se dă cuvântul raportorilor Dării de Seamă a activității desfăşurată de Comitetul de Conducere, dela 12 Noembrie 1944—24 Iunie 1945.

D-l Ştefan Predescu, secretarul general al Societăţii, dă citire Dării de Seamă, partea I-a, referitoare la activitatea profesională-culturală.

D-l D. Bozdoc, casierul Societăţii, dă citire părţii a II-a a Dării de Seamă, referitoare la activitatea economică a Comitetului.

D-l D. Teodorescu, preşedintele Comisiei de Cenzori ai Societăţii, dă citire Procesului-Verbal de verificarea gestiunii Societăţii pe anul 1944.

Adunarea Generală aprobă, prin aclamaţii Darea de Seamă şi dă descărcare Comitetului de conducere al Societăţii, de gestiunea sa pe anul expirat 1944.

D-l D. Bozdoc, casier, dă citire proiectului de buget, propus de Comitet, pe anul 1945, în sumă totală de lei 22.777.592 la venituri şi tot atât la cheltueli, iar adunarea generală îl aprobă întocmai.

D-l preşedinte C. C. Georgescu supune aprobării Adunării Generale, cererea Asociaţiei Brigadierilor Silvici şi Pădurarilor de cedare, de către Societatea „Progresul Silvic", a vilei dela Amara.

D-l Florea Căruntu e invitat să expună Adunării Generale doleanţele Asociaţiei Brigadierilor Silvici şi Pădurarilor, pe care o reprezintă.

D-l D. Bozdoc dă citire referatului în această chestiune, după care iau cuvântul d-nii: C. Rachieru, Secretar General M. A. D., Ioan Lupe şi V. Lissievici. Adunarea Generală, la propunerea d-lui Preşedinte C. C. Georgescu, aprobă cedarea integral şi fără nici o restricţie, a vilei dela Amara, Asociaţiei Brigadierilor silvici şi Pădurarilor.

D-l Florea Căruntu aduce mulţumiri din partea Asociaţiei pe care o repreezintă.

D-l C. Rachieru, Secretar General al M. A. D. expune Adunării Generale înfăptuirile guvernului F. N. D. şi problemele pe care acesta şi le-a propus spre rezolvare, pentru propăşirea ideii forestiere şi pentru înfăptuirea şi satisfacerea doleanţelor Corpului Silvic.

Iau cuvântul la discuţiunea acestor probleme d-nii: Al. Stefanopol, V. Bivol, I. Dimitrescu şi Preşedinte C. C. Georgescu.

Şedinţa de dimineaţă se închide la orele 13.

Şedinţa de după amiază se deschide la orele 17, la ordinea de zilei fiind modificarea Statutelor Societăţii.

Biuroul şedinţei este format din d-nii: C. C. Georgescu, preşedinte, Sterie Rodoteatu şi I. Zeicu, vice-preşedinţi şi Şt. Predescu, secretar general. Raportor d-l C. Nettea.

Se dă citire proiectului noului Statut al Societăţii, votându-se în şedinţa de după masă, din 24 Iunie, în total 40 articole, articol cu articol, prin ridicare de mâni, după discuţiuni la care au luat parte d-nii: V. Dinu, C. Nettea, M. Burculeţ, V. Bivol, I. Ivanovici, I. Paladian, I. Dimitrescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc şi preşedinte C. C. Georgescu.

Şedinţa de după masă din ziua de 24 Iunie 1945, se închide la orele 19.

Şedinţa din ziua de 25 Iunei 1945, se deschide la orele 10 dimineaţa, fiind prezidată de d. C. C. Georgescu.

D-l raportor C. Nettea citeşte în continuare proiectul pentru modificarea Statutelor, votându-se fiecare articol prin ridicarea de mâni, după discuţiuni ample la care iau parte d-nii: M. Burculeţ, V. Dinu, I. Ivanovici, A. Nedelcovici, Traian Vişan, St. Rodoteatu, Georgescu Vencu, I. Dimitrescu, C. Nettea, C. C. Georgescu şi Şt. Predescu.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu propune un amendament la art. 41, referitor la latitudinea Adunării Generale de a fixa modalitatea alegerii Consiliului de Administraţie a Societăţii pe liste sau nominal.

Amenadamentul se votează cu majoritate absolută.

După desbaterile ample care au avut loc, la propunerea d-lui preşedinte C. C. Georgescu, Adunarea votează în unanimitate nouile statute, prin aclamaţii, conform textului definitiv, care face parte integrantă din acest proces-verbal.

Terminându-se votarea modificării Statutelor, şedinţa se suspendă, la orele 11 şi 30 dim., pentru 10 minute, la ordinea zilei urmând:

Alegerea Consiliului de Administraţie al Societăţii.

Şedinţa se redeschide la orele 11 şi 40 minute.

D-l C. C. Georgescu salută prezenţa în Adunare a d-lui Gh. Nicolau, inginer silvic pensionar, decanul de vârstă al Societăţii — 88 de ani, — propunându-l ca preşedinte de onoare al biroului de prezidarea alegerilor şi pe d-nii: Profesor D. Drâmbă şi Ştefan Constantinescu, ca scrutatori.

D-l C. Rachieru propune şi Adunarea Generală aprobă ca alegerea preşedintelui Consiliului de Administraţie al Societăţii să se facă prin aclamaţii.

D-l V. Dinu propune Adunării încredinţarea mandatului de

Preşedinte al Societăţii, în aceste vremuri de mare răspundere, d-lui profesor C. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură.

Adunarea Generală aclamă frenetic şi alege ca preşedinte, pe d-l profesor C. C. Georgescu

D-sa preia preşedinţia Adunării Generale şi propune ca prin acelaşi procedeu, adică prin aclamaţii, să fie aleşi, cei doi Vice-preşedinţi şi Secretarul General al Consiliului.

Se pune la vot această propunere şi Adunarea Generală aprobă.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu propune ca vice-preşedinţi, pe d-nii: C. Rachieru şi Gr. Colpacci.

Adunarea Generală aprobă prin aclamaţii alegerea d-lor: C. Rachieru şi Gr. Colpacci, ca vice-preşedinţi.

Ca Secretar General este propus d-l Ştefan Predescu.

Adunarea Generală îl alege, prin vii aclamaţii, ca secretar general.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu propune ca Adunarea Generală în mod excepţional să decidă ca în acest an votarea membrilor Consiliului de Administraţie al Societăţii să se facă pe liste, prin ridicarea de mâini, cu majoritate absolută.

Adunarea aprobă propunerea.

Se suspendă şedinţa pentru 10 minute, pentru depunerea listelor.

Şedinţa se redeschide, procedându-se la votarea listelor propuse şi depuse la birou, fiind scrise şi pe tabelă.

Pentru lista Nr. 1 s'au exprimat 112 voturi.

Pentru lista Nr. 2 s'au exprimat 11 voturi.

D-l Consilier Em. Demetrescu, delegatul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor cu controlul Societăţii, constată îndeplinirea tuturor formelor legale şi statutare la alegerea Consiliului de Administraţie al Societăţii „Progresul Silvic".

Lista Nr. 1, proclamată aleasă este următoarea:

Bordea Dimitrie, Borovschi Boris, Boldur Mihai, Butoiu Alex., Comşia Aurel, Comes Titus, Constantinescu Ştefan, Constantinescu-Leu Ioan, Eliescu Grigore, Ene Mircea, Filip C. Vasile, Georgescu Vencu, Ionescu I. Gheorghe, Lissievici Vasile, Manole Horia, Marinescu Ionel, Nettea Constantin, Pană Gheorghe, Paladian Ioan, Popescu V. Constatnin, Popovici Valeriu, Purcăreanu Gheorghe, Rodoteatu Sterie, Sburlan A. Dumitru, Vişan Traian, Volosciuc Aurel, Teodorescu Ştefan, Zeicu Ioan.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu propune şi Adunarea Generală alege ca censori pe d-nii: Pană Vasile, Dumitru Ioan şi Dragu C-tin, iar ca cenzori supleanţi pe d-nii: Constantinescu Gh., Delavale E. Anton şi Dragomir Ioan.

D-l G. Nicolau depune mandatul de preşedinte de onoare al biuroului de presidarea alegerilor, urând noului Consiliu realizarea tuturor ţelurilor.

Se formează Biroul noului Consiliu al Societăţii, alcătuit din d-nii:

C. C. Georgescu, preşedinte, C. Rachieru şi Gr. Colpacci, vicepreşedinţi şi Ştefan Predescu, secretar general.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu face o expunere asupra proiectelor de reorganizare a Corpurilor technice, la care se lucrează la A. G. I. R. şi la Colegiul Inginerilor.

Se dă cuvântul d-lui Sterie Rodoteatu, care mulţumeşte pentru alegerea făcută în persoana D-sale.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu închide şedinţa de dimineaţă la orele 13 şi 30 minute.

Şedinţa de după amiază se deschide la orele 16.

Prezidează d. Vice-preşedinte, Gr. Colpacci.

D-l Aurel M. Comşia dă citire comunicării D-sale, despre „Democratizarea Economiei Vânatului".

D-l Vasile Cotta ia cuvântul în chestiunea redobândirei de către silvicultori a poziţiilor din conducerea Economiei Vânatului.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu preia preşidenţia Adunării.

D-l Inginer St. Dem. Olteanu, dă citire comunicării D-sale, referitoare la repunerea technicei silvice a amenajărilor în drepturile ei.

D-l Secretar General Ştefan Predescu se adresează în special celor din exterior, rugându-i ca toate doleanţele lor de serviciu şi de corp, să fie comunicate în permanenţă Societăţii, pentru ca cei dela Centru să aibă în orice moment putinţă de-a le lua apărarea şi a le da imboldul la luptă, pentru realizare.

D-l Preşedinte C. C. Georgescu, rosteşte cuvântarea de închidere, declarând încheiate lucrările celei de a 59-a Adunare Generală anuală şi mulţumind participanţilor pentru munca depusă în şedinţele acesteia.

Preşedinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

Scrutatori la alegerea Consiliului de Administraţie:

(ss) **D. Drâmbă**

(ss) **Ştefan Constantinescu**

DESBATERILE ŞEDINŢELOR ADUNĂRII GENERALE

In zilele de Duminecă 24 şi Luni 25 Iunie a. c. s'a ţinut în Bucureşti Adunarea Generală Anuală a Societăţii Inginerilor Silvici **„Progresul Silvic“**. Şedinţele au avut loc în sala de festivităţi a Societăţii, dela sediul din Bv. Take Ionescu Nr. 31.

Şedinţa festivă a Adunării s'a deschis Duminecă 24 Iunie, în prezenţa d-lui **Constantin Agiu**, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, şi a d-lui **Constantin Rachieru**, Secretar General la acelaşi Departament. Au luat parte un număr impunător de ingineri silvici din toată ţara, precum şi delegaţi ai Corpului Silvic mediu şi auxiliar.

Cuvântul de deschidere al Preşedintelui Adunării

D-l prof. univ. Dr. C. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură, Preşedintele Comisiei Interimare aleasă de Adunarea Generală Extraordinară din 14 Nov. 1944, deschizând şedinţa în calitate de Preşedinte al Adunării, adresează în numele Comitetului urarea de bun venit participanţilor la Adunare. D-sa propune şi Adunarea aprobă trimiterea următoarelor telegrame adresate M. S. Regelui, d-lui Dr. Petru Groza, Preşedintele Consiliului de Miniştri şi d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor. Apoi d-sa salută prezenţa d-lui Ministru C. Agiu, în mijlocul Adunării, elogiind personalitatea acestui fanatic luptător pentru ridicarea poporului şi solicitându-l să-şi concentreze cât mai curând preocupările asupra sectorului forestier, pentru prosperarea pădurilor ţării şi spre binele colectiv.

In continuare, d-l Decan C. Georgescu arată consecinţele suferinţelor războiului, cari vor determina un început de eră nouă caracterizată prin:

a) trecerea instrumentelor de producţie din mâna exploatatorilor personali în stăpânirea poporului;

b) o mai justă repartizare a bunurilor în massa mare a poporului.

Aceste ţeluri întrevăzute de marii revoluţionari şi-au găsit o fericită realizare în U.R.S.S., unde un popor muncitor e călăuzit de geniul creator al Mareşalului Stalin. Debarasându-ne de egoismul distrugător şi trecând la munca obştească ne vom transforma şi noi, devenind un popor creator şi demn de libertate. Noua societate pe care dorim să o clădim să fie bazată pe dreptate, libertate, obligativitatea muncii şi răsplata ei în raport cu nevoile fiecărui membru al colectivităţii.

Trebuie însă să ne trudim a ne făuri condiţiunile noi de viaţă între cari sporirea producţiei, pentru satisfacerea nevoilor poporului şi pentru îndeplinirea Condiţiunilor Armistiţiului, este prima. Acordul economic cu U.R.S.S. bazându-se pe livrări de produse lemnoase, silvicultorii sunt îndrituiţi a cere factorului politic să acorde toată atenţiunea economiei forestiere. Pădurea este un scop de sine stătător, iar nu un auxiliar al agriculturii. Aceasta justifică necesitatea înfiinţării unui **Minister al Pădurilor şi Apelor**, în care economia forestieră, descătuşată de imperativele agricole dominatoare, să-şi trăiască viaţa ei proprie. Numai astfel putem spera să îndrumăm pădurile ţării, ruinate de capitalism şi politicianism demagogic, către acea stare ideală la care s'a ajuns în gospodăria forestieră a U.R.S.S. Reorganizarea economiei noastre forestiere este în curs de perfectare în lumina noilor prefaceri, în spiritul adevăratei democraţii.

In încheiere D. Decan C. Georgescu arată rolul istoric al Adunării de azi, prin sarcina ce şi-a luat-o Comitetul provizoriu de a supune Adunării Generale modificarea Statutelor, în scopul ideal al democratizării Societăţii „Progresul Silvic".

Cuvântarea d-lui Ministru C. Agiu

Indelung ovaţionat, d. Ministru C. Agiu salută pe inginerii silvici participanţi la Adunare, în numele Guvernului şi al d-lui Romulus Zăroni, Ministru al Agriculturii şi Domeniilor. In continuare d. Ministru C. Agiu arată că între problema economiei silvice, cea a agriculturii şi problemele generale ale ţării este o legătură indisolubilă. In consecinţă, pentru valorificarea silviculturii, ca bogăţie de bază a ţării, eforturile inginerilor silvici trebuesc îmbinate cu cele ale inginerilor agronomi, într'o colaborare armonioasă. In afară de aceasta, inginerii silvici trebue să lucreze de acum înainte pentru popor şi prin popor. In acest scop sunt chemaţi să se încadreze în noua ordine democratică, adoptând faţă de popor o atitudine nouă de îndrumători şi educatori ai poporului, realizând astfel, cu un moment mai de vreme apropierea sufletească azi neexistentă, între silvicultori şi săteni. Poporul trebue ajutat, înţeles şi educat. Muncitorului de pădure trebue să i se dea răsplata dreaptă a muncii şi respectul omenos al persoanei sale.

Trebue să se renunţe la metoda constrângerii. Poporul trebuie ridicat la un nivel de înţelegere superior, prin conferinţe, sfaturi şi pilde.

Problema silviculturii este atât de puţin înţeleasă în ţara noastră şi mai ales în popor că am putea spune că ne aflăm cu cel puţin 100 ani în urmă.

Pădurile noastre să fie mari şi frumoase. Socotesc că pentru rezolvarea acestei probleme trebue să părăsim drumurile vechi, să recurgem la popor şi unit cu el să tratăm problema silviculturii. Inginerii silvici să se simtă datori a convinge pe plugari, cari constrânşi de nevoi vin să atace din neştiinţă chiar propriul lor interes. Ţăranii trebuie să vadă în silvicultori pe apărătorii cauzei lor. In felul acesta inginerul nu va mai fi privit cu resentiment, iar colectivitatea şi economia generală a ţării nu vor avae decât de câştigat.

D-l Ministru îşi exprimă regretul că fiind ocupat până acum cu însămânţările nu s'a putut dedica mai mult silviculturii. D-sa promite însă ca acest moment festiv să însemne începutul preocupării intense cu aceste probleme. D-l Ministru îşi închee cuvântarea urând congresiştilor spor la lucru şi făcând un apel pentru înţelegerea străduinţei Ministrului nostru de a elibera poporul, dând tot sprijinul. căci făcând aecasta sprijinim pe fraţii, surorile şi neamul nostru întreg.

Salutul A. G. I. R.-ului şi al Asociaţiei inginerilor agronomi

Din partea Asociaţiei Inginerilor Agronomi vorbeşte d-l Virgil Economu, ing. insp. g-ral agronom, care aduce în acelaş timp şi salutul A. G. I. R.-ului, urând Adunării Generale a inginerilor silvici spor la lucru în şedinţele ce vor avea loc.

D-sa elogiază personalitatea D-lui Prof. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură, de activitatea căruia depinde în aceste momente buna stare a tuturor inginerilor din ţară.

Intreg corpul ingineresc trebue să aibă încredere în lupta vajnică pe care D-l Decan Georgescu o duce.

D-l V. Economu îndeamnă membrii corpului silvic la colaborarea în deplina armonie cu inginerii agronomi şi medicii veterinari în cadrul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

D-sa sprijină ideea înfiinţării Ministerului Pădurilor.

Salutul Corpului Conductorilor Silvici

Din partea Asociaţiei Conductorilor silvici din România vorbeşte D-l Conductor Silvic H. Şuştreanu aducând salutul şi urările de bună reuşită în lucrările congresiştilor.

Cere ca în aceste desbateri să se ţină seama şi de doleanţele corpului auxiliar silvic (conductori, brigadieri şi pădurari) aşteptate de 16 ani, rezolvarea acestora fiind absolut necesară pentru a restabili încrederea reciprocă şi asigurarea unei colaborări între toate categoriile de silvicultori.

D-sa mulţumeşte D-lui Secretar General C. Rachieru pentru iniţiativa numirii în comisiunile lucrative înfiinţate a reprezentanţilor conductorilor silvici, asigurând de sprijin total din partea acestora pentru muncă în spiritul noilor vremi.

Salutul Asociaţiei Brigadierilor şi pădurarilor

D-l Floarea Căruntul preşedintele Asociaţiei Brigadierilor şi a pădurarilor aduce salutul acestei Asociaţi..

D-sa remarcă schimbarea de atitudini în mentalitatea de până acum, azi impunându-se integrarea într'un ritm de muncă unitar pentru întreg Corpul Silvic.

D-sa afirmă credinţa majorităţii silvicultorilor că învinuirile ce se aduc unor anumiţi membri ai corpului nostru cari s'au comportat nedrept faţă de popor nu pot fi generalizate, silvicultorii fiind în marea lor majoritate muncitori cu braţele şi cu cugetul în slujba unui ideal măreţ, dar greu de realizat. Pe calea acestei realizări ei întâmpină adeseori rezistenţa populaţiei neîndreptăţite dar şi necunoscătoare devenind odioşi pe nedrept. Dar munca pe teren a silvicultorului nu este de dispreţuit (plantaţiuni, împăduriri, ameliorări, etc.).

In trecutul pseudodemocraţiei, politica conducătorilor era discreţionară iar silvicultorul pătimea ca apărător sincer al idealului său forestier. Azi democraţia adevărată apropie pădurea de popor, realizând o conducere prin popor şi pentru binele poporului. Brigadierii şi pădurarii fiind chemaţi să colaboreze pentru legiferarea problemelor curente, au ocaziunea să ia parte la conducerea efectivă pentru care fapt mulţumesc cu această ocazie.

D-sa asigură de sprijin total din partea corpului pe care îl reprezintă încheind prin facerea unui apael de „instaurarea unui spirit de omenie cu respectarea etalonului „Om".

D-l Student-inginer Titus Orădeanu, din partea studenţilor ingineri silvici, exprimă recunoştinţa de a fi invitaţi în calitate de puieţi ai pepinierii corpului silvic la această adunare, afirmând dorința de a ajunge și studențimea forestieră cât mai curând să-și dea obolul pentru prosperitatea țării ai cărei fii și slujitori devotați sunt.

Darea de Seamă și Raportul de Gestiune al Comitetului Provizoriu. Raportul Comisiei Cenzorilor.

D-l Ștefan Predescu, Secretarul General al Comitetului provizoriu citește darea de seamă privitoare la activitatea acestui Comitet dela 12 Noembrie 1944 până la 24 Iunie 1945, partea I, activitatea profesională-culturală. Intre chestiunile rezolvate și cele cari preocupă în continuare Comitetul sunt prezentate: avansările, legiferarea fondului de educație, înființarea unui birou de asistență juridică pentru membrii Societății, chestiunea salarizării, păstrarea și desvoltarea contactului cu asociațiile profesionale (AGIR, Colegiul Inginerilor etc.) și culturale, (ARLUS), înființarea Cercurilor Regionale, continuarea publicațiilor periodice (Revista Pădurilor și Suplimentul Profesional), și a activității editurii, achiziționări de noi volume pentru bibliotecă, inițiativa înființării băncii „Silva", susținerea activității CEACS-ului, acordări de ajutoare colegilor, întocmirea proectului de modificarea Statutelor Societății în spiritul vremilor noi, pregătirea sindicalizării Corpului, culegerea datelor pentru întocmirea biografiilor figurilor reprezentative din Corpul Silvic, pregătirea noilor legiuiri pentru reforma sectorului forestier și diverse acte de gospodărie. Situația membrilor se oblindește în următotrul tablou:

Totalul membrilor la data de 24 Iunie 1945	922
(activi: 817; pensionari: 95; de onoare: 9; corespondenți: 1)	
Inscriși dela 1 Ianuarie 1945 la 24 Iunie 1945	18
Decedați în același interval	20

Cei trecuți în lumea celor drepți sunt următorii: Zaharia Przemețchi, Stelian Cămărășescu, Ionel Gh. Bănulescu, Radu Giuvelca, Dem. Borș, Mihail Secăreanu, Alex. Bulgăreanu, Ion Balaban, Dumitru Burghelea, Teodor Grigoraș, Petre Cafegiu, Victor Ivănescu, Gh. Sandulache, Constantin N. Pârvulescu (căzut pe frontul Budapestei), Sabin Pelée, Ștefan Moraru, Ion Ghica Anastase, Aurel Gh. Adam, Ioan Gh. Solacolu, M. Poenaru.

D-l D. Bozdoc citește în continuare partea II-a a Dării de Seamă, privitoare la activitatea economică pe același interval de timp, cifrele Bilanțului încheiat la 31 Decemvrie 1944 indicând la activ și la pasiv: 46.861.441 lei (față de 46.467.290 lei, cât a fost la 31 Dec. 1943, deci cu o creștere de lei 394.151).

D-l D. Teodorescu, Preşedintele Comisiunii de Cenzori, citeşte procesul verbal al Comisiunii de Cenzori, privitoare la gestiunea societăţii până la 31 Decembrie 1944.

Adunarea generală dă descărcare Comitetului provizoriu atât gestiunii pe 1944 cât şi activităţii profesionale, culturale şi economice.

In continuare, D-l D. **Bozdoc**, dă citire proectului de buget pe 1945/1946, iar Adunarea generală dă aprobare prin aclamaţii.

Cedarea Vilei Amara pentru Asociaţia Brigadierilor şi Pădurarilor

D-l Preşedinte al Comitetului provizoriu, C. **Georgescu**, supune aprobării Adunării Generale chestiunea cedării vilei Amara, la cererea Asociaţiei Brigadierilor şi Pădurarilor, pentru contribuţia acestora la construirea vilei şi în scopul folosirii ei de către brigadierii şi pădurarii bolnavi, în timpul tratamentului de care au nevoie la băile Amara.

Se dă cuvântul d-lui **Florea Căruntu**, preşedinte Asociaţiei Brigadierilor şi Pădurarilor, care expune doleanţele Asociaţiei pe care o reprezintă.

D-l **D. Bozdoc** citeşte referatul în această chestiune. Adunarea generală aprobă propunerea dela punctul 3, din concluziile referatului, adică cedarea în deplină proprietate a vilei Amara Asociaţiei corpului silvic inferior.

D-l Secretar G-ral **C. Rachieru**, subliniază actul de solidaritate ce se consfinţeşte astfel între membrii corpurilor de silvicultori.

D-l Ing. **I. Lupe**, propune ca inginerii să cotizeze o sumă anumită pentru a veni în ajutorul lucrărilor de terminarea construcţiunii vilei.

D-l **Florea Căruntu** mulţumeşte Adunării pentru donaţia făcută.

Discuţiunea Dării de Seamă

Cuvântarea d-lui Secretar General C. Rachieru

D-l **C. Rachieru**, Secretar General M. A. D., face următoarea expunere: unul din obiectivele cardinale ale acestei Adunări este găsirea celei mai juste orientări pentru Corpul Silvic în cadrul României noi, liberă şi democratică.

Lupta ce se duce este pentru realizarea a două mari principii: de mărirea producţiei prin popor şi pentru popor, cu înlăturarea intermediarilor rapaci şi, — al doilea principiu — trezirea conştiinţei fiecăruia la democraţie şi anume la libertate, dar la o libertate disciplinată, pentru promovarea sa ca factor de producţie în cadrul colectivităţii. Se impune o analiză scurtă asupra trecutului, nu pentru a stabili răspunderi dar pentru ca prin precizarea greşelilor să găsim orientarea cea mai justă care să asigure Corpului realizarea celor două mari postulate:

— promovarea economiei forestiere

— promovarea intereselor membrilor corpului.

Au fost în trecut trei mari nuclee egoiste: reacţionarii, tineretul încadrat în mişcare de diversiune şi o clică mică dar puternică, care prin teroare şi denunţuri au acaparat puterea în interes personal. Nici când nu s'a văzut preocuparea cinstită pentru promovarea celor două mari postulate, iar sub dictatura antonesciană reacţiunea a excelat prin instaurarea pe faţă a bunului plac.

Astfel s'au distins personalităţi din corp cari au excelat prin procese răsunătoare în Consiliul de disciplină, bunurile ţării ajungând în paragină, iar economia forestieră şi Corpul în suferinţă.

Nu s'au făcut fabrici, construcţii, terenurile degradate s'au dublat, şcolile n'au fost organizate, etc.

Distrugând acest trecut jalnic, dorim să reînscăunăm principiile de dreptate, libertate disciplinată în folosul colectivităţii. In acest scop s'a creiat gruparea F. N. D. care integrată în principiile de guvernare democratică a guvernului Petru Groza, a dat deja dovadă de sinceritatea, înţelepciunea şi tăria ei în reformele ce se fac.

Democratizarea trebue urmărită pe trei căi:

1. Darea de viaţă sindicatelor noastre ca expresie fericită a dreptăţii prin noi înşine.

2. Infrăţirea personalului forestier în sfaturile de colaborare pentru obţinerea maximului de randament.

3. Infrăţirea socială prin încadrare în Uniunea Patrioţilor, pentru unirea şi educaţia intelectualilor spre binele colectiv.

In încheere D-l Secretar G-l, C. Rachieru, aduce la cunoştinţa Adunării semnarea decretului lege pentru repararea nedreptăţilor la avansările din trecut, promiţând obiectivitate şi cinste deplină.

In chestiunea deziderатelor pentru ameliorarea salarizării, D-sa menţionează activitatea deosebită a D-lui Decan C. Georgescu, atrăgând atenţiunea asupra promovării prin merite proprii şi deci a situării meritate la Preşidenţia Societăţii a acestei personalităţi de frunte a Silviculturii şi ştiinţei române.

D-l **Al. Stefanopol**, îşi exprimă regretul său că nu a văzut venind la tribună, nici un director şi nici un alt conducător care să-şi exprime doleanţele, acum în această epocă nouă de democraţie când libertatea cuvântului a redevenit o realitate şi mulţumeşte D-lui

Florea Căruntu, pentru cuvintele frumoase rostite şi subliniind cu tărie că inginerii silvic n'au fost şi nu vor fi niciodată în slujba nimănui, ci numai în slujba pădurii, făcându-şi datoria cu risc şi eroism.

D-l **Vl. Bivol** arată căile ce trebuesc urmate de silvicultori pentru ca poporul să ne preţuiască.

D-l **I. Dumitrescu** aduce în discuţiunea Adunării, chestiunile privitoare la dreptul funcţionarilor de a face politică, necesitatea comandamentului unic şi independent al sectorului silvic, situaţia materială precară a pădurarilor, insuficienţa încadrării Serviciilor judeţene şi a Inspectoratelor şi necesitatea reparării obiective a nedreptăţilor din Corp, cerând numirea în Comisiile şi a unor delegaţi din exterior, cunoscători ai activităţii inginerilor silvici dela unităţile exterioare.

D-l preş. **C. Georgescu** închee seria discuţiunilor asupra Dării de Seamă îndemnând pe participanţii la discuţiunile următoare să facă critică pozitivă. D-sa menţineonează dreptul şi datoria de a face politică constructivă a oricărui cetăţean, lupta deschisă pentru satisfacerea revendicărilor profesionale fiind calea pe care adevărata democraţie o pune la îndemâna noastră, în această privinţă muncitorimea putând servi de exemplu prin felul cum şi-a ştiut câştiga o situaţie mai bună prin luptă şi jertfă.

Şedinţa de dimineaţă se ridică la orele 13,30.

Discuţiunea şi votarea Proectului noilor Statute

In şedinţa de după masa zilei a I-a, a început discutarea şi votarea pe articole a Proectului de modificarea Statutelor Societăţii (raportor d-l C. Nettea), continuând şi în şedinţa de dimineaţă a zilei a II-a. După discuţiuni ample pe articole, s'au votat noile Statute ale Societăţii. La discuţiuni au luat parte d-nii: V. Dinu, Vl. Bivol, A. Nedelcovici, C. Ivanovici, V. Mironescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc, I. Niţescu, Tr. Vişan, M. Burculeţ, I. Paladian, I. Dumitrescu, C. Nettea, St. Predescu, V. Georgescu, D. Ionescu, C. Rachieru, C. C. Georgescu, I. Zeicu etc.

Alegerea Consiliului de Administraţie

După votarea noilor Statute ale Societăţii, d-l Decan C. Georgescu propune şi Adunarea alcamă ca preşedinte de onoare al Adunării şi al biroului de prezidarea alegerilor pe d-l **ing. insp. gl.** silvic

pensionar Gh. Nicolau, decanul de vârstă al Corpului Silvic (88 ani), iar ca scrutatori d-nii Prof. D. Drâmbă şi St. Constantinescu.

D-l preş. de onoare Gh. **Nicolau** subliniază importanţa unei alegeri pentru asigurarea bunului mers al Societăţii, atrăgând atenţiunea să se aleagă în fruntea Societăţii numai persoane capabile.

Procedându-se conform prevederilor noilor Statute, d-l **C Rachieru** propune şi Adunarea aprobă ca alegerea preşedintelui, a vicepreşedinţilor şi a Secretarului General să se facă prin aclamaţii.

La propunerea d-lui V. Dinu de a se încredinţa mandatul de preşedinte al Societăţii, în aceste vremuri de mare răspundere D-lui Decan C. Georgescu, Adunarea Generală aclamă frenetic alegând ca preşedinte pe d-l prof. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură.

Reluând preşedinţia Adunării, d-l Decan C. Georgescu, ales Preşedinte pe termen de 3 ani al Societăţii „Progresul Silvic", mulţumeşte pentru încrederea acordată, primind cu vădită emoţie această însărcinare. Domnia-Sa propune ca vice-preşedinţi pe d-nii: C. Rachieru, Secretar General M. A. D. şi Gr. Colpacci, iar ca Secretar General al Consiliului pe d-l Şt. Predescu.

Procedându-se conform Statutelor se hotărăşte, ca în acest an votarea membrilor Consiliului să se facă pe liste, prin ridicarea de mâni.

După suspendarea şedinţei se procedează la votarea celor trei liste înscrise, în urma votului declarându-se aleasă lista Nr. 1 având următoarea alcătuire:

A. — Consilieri:

1. Bordea Ştefan
2. Borovschi Boris
3. Butoi Alex.
4. Comşa Aurel
5. Comes Titus
6. Constantinescu St.
7. Constantinescu-Leu I.
8. Eliescu Grigore
9. Ene Mircea
10. Filip Vasile
11. Georgescu Vencu
12. Ionescu Gheorghe
13. Lisievici Vasile
14. Marinescu Ionel
15. Nettea C-tin
16. Pană Gheorghe
17. Paladian Ion
18. Popescu C-tin
19. Popovici Valer
20. Purcăreanu Gheorghe
21. Rodoteatu Sterie
22. Sburlan Dumitru
23. Vişan Traian
24. Volosciuc Aurel
25. Zeicu Ion
26. Radoveanu St.
27. Horia Manole
28. Boldur Mihai

B. Cenzori:

Pană Vasile, Dumitriu Ion şi Dragu C-tin (aleşi)
Constantinescu Gh., Delavale I. şi Dragomir I. (supleanţi).

Depunându-şi mandatul, d-l ing. Gh. Nicolau urează noului Consiliu realizarea tuturor ţelurilor.

Inainte de închiderea şedinţei de dimineaţă din ziua a II-a, D-l Secretar General face o serie de comunicări referitoare la repararea nedreptăţilor din Corp, la chestiunea dreptului funcţionarilor de a face politică, şi referitor la aderarea la Uniunea Patrioţilor, iar d-l preş. C. Georgescu dă informaţiuni cu privire la proectul de lege pentru organizarea Corpului technic.

Şedinţa de comunicări

Şedinţa de după masă din ziua a II-a a Adunării Generale a fost rezervată pentru comunicări.

D-l **A. Comşia** face o comunicare despre **„Problema democratizării vânătoarei"**.

La baza democratizări (popularizării) stau următoarele principii:

1. vânatul este una din resursele naturale ale ţării;
2. vânatul trebuie conservat (folosit cu înţelepciune);
3. eliminarea privilegiilor din vânătoare: (vânatul să fie al poporului);
4. ieftinirea vânătoarei.

Ca exemple de ţări unde vânătoarea e democratizată se pot da: Canada, U. S. A. (unde este un permis de vânătoare la 18 locuitori — faţă de situaţia dela noi: 1 permis la 800 loc.) şi URSS. (în ale cărei imense parcuri naturale se ocroteşte o faună foarte variată).

O condiţie în plus pentru popularizarea vânătoarei este încadrarea ei în sectorul silvic. Pentru realizarea acestei vechi aspiraţii a silvicultorilor abia s'au făcut câţiva paşi, iar atingerea scopului se poate face acum, sub egida regimului egalitar, democratic. Numai prin trecerea vânătoarei în sectorul silvic, în urma simplificărilor şi a reducerilor în administrarea acestei resurse naturale, se va ajunge la o efectivă ieftinire a vânătoarei.

O reorganizare a vânătoarei pe baze democratice va trebui să prevadă:

a) descentralizarea lucrărilor administrative; — pe judeţe;
b) întărirea dispozitivului de îndrumare şi control;

c) reorganizarea societăților pe temeiuri democratice;

d) formarea de terenuri de vânătoare cât mai mari pentru o gospodărire cât mai rațională;

e) reorganizarea și democratizarea UGVR.;

f) introducerea culturii și exploatării vânatului în regie;

g) o nouă Lege a Vânătoarei; — în spirit democratic.

(Aceleași premize sunt valabile și pentru democratizarea pescuitului în apele de munte).

In regimul de azi Silvicultorii pot spera în realizarea visului lor.

D-l **V. Cotta** vorbind pe aceeași chestiune aduce următoarele precizări:

Pentru a democratiza vânătoarea, aceasta trebue să fie făcută ieftină. Numai așa va putea fi accesibilă și celor cu venituri modeste.

Ieftinirea acestei nobile îndeletniciri poate fi realizată prin folosirea organelor de Stat în funcțiunile de inspectori de vânătoare județeni. Va trebui adică să înceteze situația de azi, când organele silvice, pregătite în specialitatea vânătorească, sunt lăsate fără întrebuințare, în schimb se angajează așa ziși inspectori de vânătoare onorfici, care însă primesc sume între 12.000 și 22.000 lei lunar, din banii încasați dela vânători, prin majorarea costului permisului de vânătoare.

Alt mijloc de ieftinire este înființarea de terenuri de vânătoare de vânat mare valorificate în regie, așa încât plăcerea de a împușca un căprior, un cerb sau o capră neagră să o poată avea, pentru o sumă modestă, și vânătorul sărac, care nu poate lua în arendă și întreține terenuri de vânătoare de mare întindere. Casa Pădurilor a făcut eforturi în această chestiune, dar n'a găsit suficientă înțelegere la Direcțiunea Vânătoarei.

Referindu-se la afirmația că nu ar exista suficient personal pregătit la CAPS, susține că aceasta nu corespunde realității. Personalul are pregătire teoretică, iar cea practică și-o câștigă numai când este pus la lucru. Altfel, timpul spală cunoștințele teoretice. Deaceea cere să se dea atribuțiuni serviciilor silvice exterioare și atunci va spori și numărul specialiștilor vânători.

D-l **St. Dem. Olteanu** face o comunicare referitoare la amenajamente — lucrările tehnice de bază ale Silviculturii, preconizând reorganizarea pe baze noi, a instituțiunilor forestiere existente.

D-l **Sterie Rodoteatu** aduce noi precizări în chestiunile acute la ordinea zilei: exproprierea golurilor de munte și a poienilor din interiorul pădurilor, precum şi în chestiunea avansărilor în Corpul Silvic.

D-l Secretar G-l M. A. D. C. **Rachieru** expune Adunării Generale bazele de organizare şi funcţionare ale sfaturilor de colaborare dela Ocoalele Silvice, rezultate din particularitatea de funcţionare a acestui sector de îmbinarea muncii manuale cu cea intelectuală de concepţie.

D-l **Vl. Bivol** înfăţişează un aspect al problemei sindicalizării silvicultorilor, pentru determinarea unui curent de opinie publică şi oficială favorabil Corpului Silvic.

D-l **M. Burculeţ** aduce precizări de detaliu în chestiunea Legii pentru repararea nedreptăţilor din Corpul Silvic.

D-l **I. Zeicu** relevă concepţia „anti-silvică" în care au lucrat miniştrii anteriori ai Agriculturii şi „Domeniilor". Singurele „domenii" cari mai sunt azi le constitue pădurile, deci ar fi justificată o titulatură şi o reorganizare ca **Minister al Agriculturii şi Pădurilor.** Dar concepţia era şi mai este în prezent că Silvicultura este o anexă a agriculturii.

D-sa mai aduce precizări în legătură cu exproprierea poienilor, îndemnând colegii să facă politică:

— politică profesională în Sindicate şi la Sectoare şi
— politică de partid în slujba ideii forestiere.

D-l **C. Ivanovici** cere fixarea principiilor călăuzitoare în avansări.

D-l **N. Popescu** relevă situaţia dificilă a colegilor din exterior, puşi în grea dilemă între satisfacerea cerinţelor poporului şi apărarea existenţei pădurii, cerând să se remarce celor în drept dorinţa Silvicultorilor de a-şi croi singuri destinul.

D-l **Şt. Predescu** Secretarul General al Societăţii „Progresul Silvic", mulţumind pentru cinstea acordată prin alegerea în Comitetul de Direcţie al Societăţii şi atrăgând atenţiunea membrilor Societăţii asupra îndatoririlor pe cari le au faţă de Societate, îşi exprimă hotărîrea de a continua să depună aceeaşi neprecupeţită muncă în slujba ideii forestiere.

D-l **Preşedinte Const. Georgescu**, recapitulând desbaterile cari au avut loc şi mulţumind participanţilor pentru munca depusă în cele două zile de şedinţe de lucru, declară închisă cea de a 59-a Adunare Generală anuală.

INAUGURAREA ŞEDINŢELOR CERCULUI DE STUDII FORESTIERE

In ziua de Vineri 9 Noemvrie 1945, a avut loc în sala de festivităţi a Societăţii „Progresul Silvic" şedinţa inaugurală a Cercului de Studii Forestiere. In faţa unui auditoriu numeros a conferenţiat **D-l prof. C. C. Georgescu,** Preşedintele Societăţii, despre: „Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate". Conferinţa a fost însoţită de proecţiuni şi urmată de redactarea unui film documentar. (Redăm în corpul revistei rezumatul acestei conferinţe).

După şedinţă, asistenţa a trecut în saloanele Societăţii, unde s'a desfăşurat o agapă colegială. Această iniţiativă s'a bucurat de o primire foarte călduroasă din partea colegilor, astfel de reuniuni fiind menite să cimenteze legăturile şi să creeze o ambianţă de armonie în sânul Corpului Silvic.

Comemorarea lui Gustave Huffel

In cadrul celei de a doua şedeinţă a Cercului de Studii Forestiere care s'a ţinut în ziua de Vineri 23 Noemvrie 1945 s'a făcut comemorarea lui Gustave Huffel, cu prilejul împlinirii a 10 ani dela moartea savantului silvicultor francez. D-l ing. Gheorghe Pană, diplomat al Şcolii Superioare a lemnului din Paris, a vorbit despre „Gustave Huffel — Omul şi Opera". Conferinţa a fost urmată de filme documentare prezentând exploatări forestiere în Franţa. Redăm rezumatul conferinţei în corpul revistei.

Consiliul de Administraţie al Societăţii a hotărît publicarea conferinţei d-lui ing. Gh. Pană în editura proprie.

Conferinţa d-lui ing. Ion Lupe despre: „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România".

A 3-a şedinţă a Cercului de Studii Forestiere s'a ţinut în ziua de Vineri 7 Decemvrie 1945. D-l ing. Ion Lupe a prezentat comunicarea d-sale despre: „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România". Conferinţa a fost urmată de proecţiuni şi filme documentare.

Redăm rezumatul conferinţei în corpul revistei.

CONCURSUL PENTRU NOUA INSIGNĂ A SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Vechile insigne ale Societăţii „Progresul Silvic" fiind epuizate, Consiliul de Administraţie a luat hotărîrea instituirii unui concurs pentru alegerea unui nou model de insignă.

Această insignă va trebui să fie un simbol al preocupărilor profesionale ale membrilor Societăţii, cu respectarea tradiţiilor bune câştigate şi sublinierea progreselor realizate în domeniul tehnic.

Printr'o participare cât mai largă la concurs se va putea asigura selecţionarea unui model de insignă reprezentativă pentru năzuinţele Societăţii noastre.

Publicăm în cele ce urmează „Regulamentul" de organizarea concursului, îndemnând pe toţi colegii noştri să contribue la asigurarea reuşitei acestei competiţiuni artistice profesionale.

REGULAMENTUL

organizării concursului pentru insigna Societăţii „Progresul Silvic"

Art. 1. — Pe baza Statutelor Societăţii se instituie de către Consiliul de Ad-ţie un concurs pentru noua insignă a Societăţii „Progresul Silvic", fixându-se ca termen de predarea proiectelor data de 31 Martie 1946 (inclusiv).

Art. 2. — Sunt chemaţi a lua parte la concursul deschis pentru noua insignă a Societăţii „Progresul Silvic" toţi membrii Societăţii, precum şi cei doritori a aduce contribuţia lor artistică şi tehnică la elaborarea acestui simbol al Societăţii.

Art. 3. — Se lasă la latitudinea concurenţilor libera alegere a formatului, subiectului şi alcătuirea interioară a insignei.

Art. 4. — Depunerea proiectelor pentru concurs se va face în plic închis adresat Secţiei Culturale a Consiliului de Administraţie al Societăţii cu menţiunea „Pentru Concursul de insignă". Acest plic de format oficial va cuprinde:

a) cartonul de format carte poştală conţinând proectul de insignă şi având ca titlu un „Motto" (niciо altă inscripţie sau semnătură nu se va face pe carton);

b) un plic de carte de vizită închis având în exterior acelaş motto, iar în interior conţinând o carte de vizită cu numele şi adresa autorului.

Art. 5. — La împlinirea termenului de predare, proiectele vor fi examinate de Comisia Secţiei a III-a Culturală, întrunită în „Comisie de concurs pentru insignă", completată cu trei membri numiţi de Consilul de Administraţie al Societăţii dintre membrii ai Societăţii cu competinţă artistică notorie.

Art. 6. — Consiliul de Administraţie va lua în discuţie propunerile făcute de „Comisia de Concurs", hotărînd acordarea următoarelor premii în bani și mențiuni de onoare:

Premiul I: 50.000 lei
Premiul II: 30.000 lei
Premiul III: 20.000 lei
Trei mențiuni de onoare.

Art. 7. — Premiile se vor distribui cu prilejul Adunării Generale a 60-a.

Proiectele premiate și cele cărora li s'au acordat mențiuni de onoare vor fi publicate în Suplimentul Profesional al „Revistei Pădurilor".

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Procesele Verbale ale Ședințelor Consiliului de Administrație

PROCES-VERBAL No. 5

Ședința din 2 Noembrie 1945

Prezenți D-nii: Borovschi B., Comșia A., Comes T., Constantinescu St., Eliescu Gr., Ene M., Georgescu C., Lissievici V., Pană G., Paladian I., Purcăreanu Gh., Predescu St., Teodorescu St.

Ședința se deschide la orele 16 sub președenția d-lui C. Georgescu.

D-l M. Ene citește procesele verbale ale ședințelor din 7 Mai și 28 Septembrie. Consiliul le ratifică.

D-l C. Georgescu prezintă un referat al D-lui Cezar Cristea prin care D-sa solicită tipărirea câtorva lucrări ca răspuns la apelul făcut de către Societate. Se repartizează comitetului cultural spre referire.

Se prezintă cererea unui brigadier silvic pentru plasarea fiului său, candidat la Facultatea de Silvicultură, în căminul Societății. Se va avea în vedere în limita locurilor.

Se aprobă înscrierea în Societate ca membri a D-lor ingineri silvici: Mihai L. Tirea, Grigore C. Nalboc, Ion I. Bratu, Ștefan D. Grigoraș, Moise Groșanu, Constantin C. Popescu.

Se prezintă un model pentru noua insignă a Societății. Se dă spre referire comitetului cultural. D-l Președinte sugerează ca ornamentație, două frunze de Quercus polycarpa — Gorunul transilvănean — cu câteva ghinde în relief.

Se dă citire contractului de închiriere a sălii mari de festivități către editura Ștefan Kirițescu. La discuții, pe articole, iau parte aproape toți membri prezenți. Se deleagă D-nii V. Lissievici și Șt. Teodorescu să redacteze contractul cu noile modificări propuse de Consiliu. Contractul va fi apoi prezentat pentru ratificare.

Se dă citire contractului de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Govora. După discuțiuni ample se hotărăște ca acest contract să fie readus, de către Comitetul administrativ, în discuția Consiliului, într'o ședință viitoare, pentru unele modificări şi completări. In acest scop se cere prezenţa membrilor la şedinţe.

Şeedinţa se ridică la orele 19,40.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL No. 6

Şedinţa din 9 Noembrie 1945.

Prezenţi d-nii: Borovschi B.; Bordea D., Boldur M., Butoi Al., Comes T., Ene M., Eliescu Gr., Georgescu C., Georgescu V., Lissievici V., Pană Gh., Predescu St., Popescu C., Purcăreanu Gh., Popovici V., Rachieru C., Vişan T., Volosciuc A. şi Zeicu I.

Ordinea de zi:

1. Contractul de închiriere al sălii festive.
2. Contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora.
3. Administrative.
4. Diverse.

Şedinţa se deschide sub preşidenţia d-lui Profesor C. C. Georgescu, la orele 16 şi 30.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei anterioare şi se ratifică.

Se intră în ordinea de zi:

Se citeşte contractul de închiriere al sălii de festivităţi, către Editura muzicală „Ştefan Kiriţescu". Au loc discuţiuni relative la prezentarea reclamei şi la garanţia ce va trebui să figureze ca numerar.

Consiliul aprobă contractul.

Şedinţa continuă sub preşidenţia d-lui Valer Popovici.

Se citeşte contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora. Au loc discuţiuni la cari iau parte d-nii: Popescu C., Pană Gheorghe, Popovici Valer, Lissievici V., Rachieru C. Se hotărăsc următoarele:

Pentru închiriere e de dorit a se ţine licitaţie; la alcătuirea contractului să se ţină seama de legea chiriilor; să se alcătuiască un deviz pentru reparaţiile necesare restaurantului: poate e cazul ca reparaţiile să se facă în regie şi închirierea să se facă la primăvară, în plin sezon; în vederea închirierii să se facă publicaţii.

Contractul e dat spre studiere secţiei administrative.

4. Diverse.

D-l C. Rachieru aminteşte că Frontul Plugarilor ţine conferinţe în sala de festivităţi: de aceea roagă pe d-nii: Constantinescu St. şi Lissievici să organizeze sala.

Şedinţa se ridică la orele 17 şi 15.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

NECROLOGURI

† ION HUNCEAG

Inginer inspector silvic
Şeful Serviciului Silvic Judeţean Râmnicul Sărat

Decedat la Râmnicul Sărat în urma unei afecţiuni contractate în timpul şi din cauza serviciului.

† ALEXANDRU IVĂNCEANU

Inginer inspector general silvic şi inginer de mine

Decedat la data de 13 Decemvrie 1945.

† ION BĂTUCĂ

Inginer subinspector silvic

Fiu de popor născut în comuna Ruşi (Hunedoara) în 1904, Liceul l-a făcut la Haţeg după care a urmat Şcoala Politechnică din Bucureşti secţia Silvică.

După absolvirea Şcoalei Politechnice a intrat în 1929 în serviciul Statului, ca şef al Ocolului Silvic — CAPS. — Borleşti (Satu Mare) şi apoi la Gurghiu, pe Valea Mureşului până în anul 1940, când Gurghiul trecând sub stăpânirea străină, Ion Bătucă s'a refugiat cu familia în Regat, lăsându-şi bruma de avere în Gurghiu şi la Sovata.

Venind în Vechiul Regat a fost numit în serviciul silvic al Eforiei ca subdirector al pădurilor, în care timp a fost avansat şi subinspector silvic aşa că dela 1940 şi până azi a servit Eforia timp de 5 ani.

Deci după o activitate de numai 16 ani în breasla silvică şi la vârsta tânără de 41 ani, soarta nemiloasă la răpus în plină activitate. răpindu-l familiei lui, rămasă cu 2 copii mici, tocmai când era mai utilă existenţa sa.

Ion Bătucă s'a săvârşit la datorie, în biroul său dela Eforie, fapt ce a înduioşat până la lacrimi atât pe D-nii Efori cât şi colegii cari au fost martori la acest trist desnodământ.

Fire blândă şi modestă, sârguitor în serviciu, bun coleg, eminent soţ şi părinte, au fost calităţile lui care l-a caracterizat până la sfârşitul tragic de astăzi; tocmai în aceeaşi zi îşi ceruse o permisie de 3 zile spre a se putea duce la Sovata spre a-şi aduce familia lui la Bucureşti. Şi în loc să facă el acest drum, a trebuit ca familia la vestea-i tristă şi neaşteptată să vină precipitată la Bucureşti.

Eforia Spitalelor Civile prin dispariţia lui Bătucă pierde un colaborator preţios, fiind ataşat la un serviciu de încredere: valorificarea pădurilor.

Familia lui pierde sprijinul material şi moral la un moment destul de dureros, când cei doui vlăstari încă plăpânzi şi soţia sa aveau nevoie tocmai deacum în colo de sprijinul său ca tată şi soţ.

Dar în faţa celor destinate de Cel de Sus, câte odată atât de crud, cum e cazul lui Bătucă, trebuie să ne resemnăm cu toţii.

Din partea Eforiei Spitalelor Civile şi în numele D-lor Efori şi a întregului personal administrativ şi silvic, transmitem îndureratei familii, cele mai sincere condoleanţe, rugând Cerul ca să atenueze durerea pricinuită azi.

Rugăm Cerul şi pe Cel a tot puternic să-l primească la drepta sa.

Dumnezeu să-l ierte.

M. P. FLORESCU
Inginer consilier silvic pensionar

N. B. Eforia Spitalelor Civile, apreciind cazul fatal, că Inginerul Silvic Bătucă, s'a sfârşit chiar în timpul serviciului, *i-a acordat pensia întreagă,* deşi a slujit la Eforie numai 5 ani şi la CAPS. *11 ani.* E un gest semnificativ din partea Eforiei Spitalelor Civile.

† STANCU SÂRBU

Inginer subinspector silvic

S'a prăbuşit un stejar.

In seara zilei a doua a Crăciunului, a fost ucis mişeleşte omul de pace, vecinic cu surâsul pe buze, inginerul subinspector silvic Stancu Sârbu, şeful Ocolului Silvic Valea Oltului, din Sibiu.

S'a răpit societăţii un cetăţean de elită, corect, cinstit şi de un moral desăvârşit; familia, a pierdut un soţ ideal, un tată iubitor; iar serviciul pierde un pionier cu pregătiri superioare şi puteri de muncă nebănuite.

S'a prăbușit un stejar. Golul ce-l lasă în căderea sa, e larg e mare și se va simți multă vreme.

S'au înfiorat codrii de brazi și plâng în tainic svon de cetini. S'au înfiorat munții și jelesc în susur de isvoare.

Inginerul Stancu Sârbu a văzut lumina zilei în toamna anului 1903 la 29 Noembrie în comuna Isvoarele jud. Olt. Părinții săi, modești gospodari, au rupt din puținul lor, ca Stănică să-și cultive mintea și calitățile, la liceul din Sibiu și apoi la Politechnica din București, unde și-a luat diploma în 1931.

Căsătorit în 1933, Iulie, cu distinsa prof. d-ra Angela Isaicu, bunul Dumnezeu le-a dăruit doi copii, cari rămân în vârstă fragedă, tocmai când aveau mai multă nevoie de brațul și dragostea tatălui: Ileana 7 ani și Ioan-Tudor de 2 ani.

Omul dintr'o bucată, cu diploma proaspătă și elanul tinereții, și-a început activitatea în 1931 la Ocolul Silvic Butoiești, continuând la ocolul Caracal, Valea Lotrului, și fabrica de cherestea Sebeș, ajungând șef al Ocolului Silvic Gotul din Sebeș-Alba.

Lucrările sale vor rămâne ca o icoană vie de activitate; arboretele plantate sub conducerea sa, o mărturie de dragoste pe care omul a consacrat-o culturii pădurilor și un îndemn pentru posteritate.

La ocolul Valea Oltului a venit în 1939 în calitate de șef.

Cu toată vitregia vremurilor, a alergat neobosit dintr'o creastă în alta a muntelui ca să plece urechea la necazurile codrului și cu balsamul științei sale, să-i aline durerile, să-i vindece rănile provocate de aceia care în setea lor de câștig merg din devastare în devastare.

Acum a plecat din nou, dar pe drumul fără întoarcere, la pădurile paradisului, la care faptele sale bune îi aduc dreptul.

Pentru personalul subaltern a fost un părinte înțelegător.

Fulgerul vitregei și oarbei fatalități, a doborît un stejar uriaș. Un stejar din pădurea societății, un stejar din raiul familiei, un stejar din parcul serviciului forestier. El cade în plină vigoare 42 ani, când, mai putea da foarte mult și societății și familiei și serviciului. Căderea lui o plânge familia, prietenii, cunoscuții, colegii; o plâng munții cu isvoarele și codrii lor.

Fie ca bunul Dumnezeu să-i odihnească țărîna în liniștea și pacea de veci, iar sufletul său bun și mare să-l așeze în ceata drepților.

GH. I. CHITUC

PUBLICAŢIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Silvică

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcţiei Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în M. Of. No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Lucieni Seria I-a, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă de 2106 ha. 8800 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Tufări-Ciuha, judeţul Sibiu, proprietatea Statului. cedate în uzufruct Arhiepiscopiei ortodoxe-române de Alba Iulie şi Sibiu, în suprafaţă de 577 ha. 3400 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 8 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Rachieru.*

No. 3176/945.

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Trupurile Mici, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului în suprafaţă de 528 ha. 7000 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menţionate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor pentru protecţia monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie, revizuirea se va face şi mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute de studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. V şi ultimul. — Domnul Director al Direcţiei Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Noembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) *C. Rachieru.*

No. 3175/945.

S U M A R U L

Suplimentului Profesional al Revistei Pădurilor
pe anul 1945

Articole-Editoriale:

		Nr.	Pag.
Bozdoc D.:	Apel către toţi slujitorii pădurilor	4—6	3
Colpacci Gr.:	Stabilirea preţurilor şi salarii corespunzătoare scumpetei	4—6	12
Cristea C.:	Contribuţii la cunoaşterea legăturilor între Silvicultura românească şi cea rusească	7—9	8
Popescu C. V.:	Câteva explicaţiuni asupra proectului de lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor	10—11	17
Predescu Şt.:	Salariu şi standard de viaţă	4—6	5
„	Către un Minister al Pădurilor	10—11	2
Rodoteatu St.:	Consideraţiuni asupra „normativei" pentru avansare	4—6	9
Vişan Tr.:	Precizări în legătură cu aderarea inginerilor silvici la gruparea Frontului Naţional Democratic	4—6	9
„	Incadrarea salariaţilor-publici în Confederaţia Muncii	7—9	1
„	Pentru un Minister al Pădurilor	10—11	4
„	Contractul colectiv de muncă	12	2
Zeicu I.:	Inaintările în Corpul Silvic	1—3	5
„	Atenţiune la domeniul forestier	4—6	1

Cronica profesională:

		Nr.	Pag.
Redacţia:	Din expunerile făcute de d-l ing. St. Rodoteatu la Comitetul de înaintări pe 1945	1—3	1
„	Casa dep ensiuni a Colegiului Inginerilor	1—3	12
„	Solidaritatea profesională	4—6	26
„	In chestiunea exproprierii pădurilor	4—6	27

Nr. Pag.

Redacţia: Redeschiderea Şcoalei de brigadieri silvici din com. Gurghiu — jud. Mureş — — — 4—6 28
„ Adunarea generală a Corpului Silvic Inferior 4—6 28
„ Serbarea sădirii arborilor din Aprilie 1945 — 4—6 29
„ Adunarea grupării F. N. D. a Corpului Silvic 7—9 13
„ Apelul Comitetului de iniţiativă al inginerilor şi tehnicienilor pentru ajutorarea orfanilor de războiu — — — — — — — 7—9 15
„ Congresul A. G. I. R. — — — — — — 7—9 18
„ Al XVI-lea Congres A. G. I. R. — — — — 12 14

Necrologie:

Nr. Pag.

† P. Cafegiu, † S. Pele — — — — — — — — — — 1—3 14
† Gh. Săndulache, † M. Poenaru, † C. Pârvulescu — — — — 1—3 11
† C. Borduş — — — — — — — — — — — — 4—6 29
† N. Gh. Teodorescu, † C. V. Niţescu, † D. V. Ionescu, † V. Pascu, † I. I. Stănescu — — — — — — — — 7—9 36
† I. Huneag, † I. Bătucă, † St. Sârbu — — — — — — — 12 44

Dela Societatea «Progresul Silvic»:

Nr. Pag.

Procesul verbal al Adunării Generale 1945 — — — — — 12
A 59-a Adunare Generală Anuală (24—26 Iunie 1945) — — — 12 22
Şedinţele Cercului de Studii Forestiere — — — — — — 12 39
Concursul pentru noua insignă a Societăţii — — — — — 12 40
Procese verbale ale Comitetului Provizoriu — — — — —
Procese verbale ale Consiliului de Administraţie — — — —

Informaţiuni:

Insemnări — Ştiri diverse — Mişcare în personal — — — —

Publicaţiuni — — — — — — — — — — —

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ŞTIINŢIFICĂ

Redactor-şef:	Redactor-responsabil:
Gr. Eliescu	**At. Haralamb**

Comitetul de redacţie:

C. C. Georgescu **G. I. Ionescu**
D. Sburlan **Ilie C. Demetrescu**
G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-şef şi responsabil:
Vişan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată in anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂŢII:

Preşedinte:	**C. C. Georgescu**
Vice-Preşedinţi:	**C. Rachieru şi Gr. Colpacci**
Secretar general:	**Şt. Predescu**
Casier:	**Şt. Constantinescu**

Membrii Consilieri

Bordea Dem.
Borovschi B.
Boldur Mihail
Butoi Alex.
Comşia M. Aurel
Comes Titus
Constantinescu Leu Ioan
Eliescu Grigore
Ene Mircea
Filip C. Vasile
Georgescu Vencu
Ionescu I. Gh.
Lissievici Vasile
Manole Horia
Marinescu Ionel
Nettea Constantin
Pană Gheorghe
Paladian Ioan
Popescu Gh. Const
Popovici Valer
Purcăreanu Gh.
Rodoteatu Sterie
Sburlan Dimitrie
Vişan Traian
Volosciuc Aurel
Teodorescu Ştefan
Zeicu Ioan

Cenzori titulari: **Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin**
Supleanţi: **Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan**

PREŢUL ABONAMENTULUI:

e un an pentru instituţii	20.000 lei
„ „ „ particulari	10.000 „
„ „ „ studenţi, conductori şi brigadieri .	5.000 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

SE MAI GĂSESC IN DEPOZIT:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT**
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE
Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 4.000 nelegat
și 6.000 legat

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag. + 54 fig.; 1.000 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 1.000 lei

3. M. ENE:
PĂSĂRILE **ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR**
1944: 24p pag. + 10 fig.; 1.000 lei

4. AT. HARALAMB:
PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA
SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA
1945; 38 pagini; 1.000 lei

5. GH. PANĂ
GUSTAVE HUFFEL
1946; 32 pagini, 1.000 lei

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

PROIECT DE BUGET

al Societății „PROGRESUL SILVIC" pe anul 1945

VENITURI — CHELTUELI

A. Buget ordinar

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1 9 4 4		1945
		Prevederi	Realizări	Prevederi
	Cap. I. *Chirii*			
1	Chiria C. A. P. S. conf. contract	3.012.540	2.259.405	3.657.000
2	„ sala de festivități	5.000	85.500	100.000
3	„ cămin	80.000	187.283	300.000
4	„ C. E. A. C. S.	20.000	20.000	30.000
5	„ Vila Sylva-Govora	—	2.016	—
	Cap. II. *Revista Pădurilor*			
6	Abonamente restante: diverși part.	5.000	2.150	10.000
7	Abonamente curente: C. A. P. S. și alții	60.000	10.000	300.000
8	Publicațiuni	100.000	31.560	200.000
	Cap. III. *Taxe statutare*			
9	Cotizații restante: La 31.12.944 conf. reg. = 1.200.000	300.000	117.600	600.000
10	Cotizații curente 1945 = 800 membri a 2000 = 1.600.000	250.000	110.018	1.000.000
11	Taxe de înscriere	1.000	600	5.000
	Cap. IV. *Debitori*			
12	Debitori cămin	4.000	4.182	—
13	Casa Pădurilor Statului: Chiria trimestrul Oct. 1944 = 881.000 și abon. = 100.000	—	—	981.000
	Cap. V. *Diverse*			
14	Cărți editură: în depozit în valoare de 802.000 lei	200.000	255.620	300.000
15	Cupoane efecte publice proprii	40.000	45.994	45.000
16	Dobânzi la depuneri	5.000	6.624	7.000.000
17	Subvenția C. A. P. S.	500.000	662.500	2.000
18	Cotizații anticipate	2.000	100	240
19	Cupoane ef. publice donate (V. A. Golescu și C. Dissescu)	—	240	—
20	Neprevăzute pentru balansare	25.413	5.330	68.924
	Cap. VI. *Disponibil*			
21	Casa numerar și acte portofoliu	663.851	663.651	387.816
22	Casa de Credit a Corp. Silvic	906.396	906.396	13.020
		6.180.000	5.406.764	15.000.000

Nr. crt.	NATURA CHELTUELILOR	1 9 4 4		1945
		Prevederi	Efectuate	Prevederi
	Cap. I. *Cheltueli generale*			
1	Cheltueli de administrație și întreținere	300.000	230.991	300.000
2	Salarii și cotizații asigurări sociale	1.500.000	1.290.649	3.000.000
	Cap. II. *Subvenții, ajutoare*			
3	Susținerea mișcării cinegetice	100.000	—	100.000
4	Ajutoare și subvenții	100.000	47.809	250.000
	Cap. III. *Activitate culturală*			
5	Revista Pădurilor	1.000.000	737.712	4.000.000
6	Adunarea generală	80.000	11.500	200.000
7	Conferințe	30.000	20.138	100.000
8	Propaganda forestieră, premii	150.000	—	200.000
9	Editura	400.000	85.670	400.000
10	Biblioteca	100.000	29.642	200.000
	Cap. IV. *Impozite*			
11	Imobilul din București	900.000	1.125.769	2.000.000
12	„ „ Govora	—	357.500	—
13	„ „ Carmen Sylva	10.000	—	—
	Cap. V. *Administrarea imobilelor*			
14	Reparații la imob. București	200.000	7.950	300.000
15	Reparații la mobilier București	100.000	19.660	200.000
16	Asigurarea	16.000	15.780	300.000
17	Reparații, întreț. imobil Govora	500.000	50.965	1.000.000
18	Cheltueli de administrație Govora	50.000	39.284	200.000
19	Reparații, întreț. imob. Carmen Sylva	20.000	—	200,000
20	Cheltueli de ad-ție Carmen Sylva	20.000	1.315	50.000
21	Cheltueli de ad-ție Amara	20.000	—	50.000
22	Reparații, întreț. casa Bistra-Sebeș	—	—	100.000
	Cap. VI. *Investiții*			
23	Sanatoriul Amara	500.000	—	200.000
24	Imobil București	—	9.905	—
25	Mobilier București	—	12.395	—
26	Mobilier Govora	—	41.016	—
27	Materiale Govora	—	15.150	—
	Cap. VII. *Diverse*			
28	Contribuția Soc. pt. instalația gaze	—	—	100.000
29	Încălzitul 1/10 din costul total cf. contr.	—	56.603	150.000
30	Împrumutul Apăr. Naț. 1944	—	211.000	—
31	Avansuri nejustificate (Ing. Boambăn)	—	30.000	—
32	Fond deschidere credite pt. neprevăzute	94.000	490.720	1.000.000
		6.180.000	5.005.928	15.000.000

B. Buget extraordinar

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1944 Prevederi	1944 Realizări	1945 Prevederi
23	Cotizații restante	389.000	—	600.000
24	Cotizații curente	200.000	—	600.000
25	Medalii	9.000	—	9.000
26	Venit Vila Sylva-Govora	1.000.000	—	4.000.000
27	Venit Vila Carmen Sylva	50.000	—	100.000
28	Chiria C. A. P. S. (majorare de 23% în litigiu	—	—	423.000
		1.648.000	—	5.732.000

Nr. crt.	NATURA CHELTUELILOR	1944 Prevederi	1944 Efectuate	1945 Prevederi
33	Cheltueli de expl. Vila Govora	400.000	—	1.000.000
34	„ „ „ „ Carmen Sylva	30.000	—	50.000
35	Taxa contract majoart CAPS și dif. imp.	—	—	120.000
36	Fond deschidere credite extraordinare	1.218.000	—	4.562.000
		1.648.000	—	5.732.000

C. Buget fonduri culturale

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1944 Prevederi	1944 Realizări	1945 Prevederi
29	Venit Fond Moșandrei	45.000	44.500	45.000
30	Venit Fond V. A. Golescu	11	211	211
31	Venit Fond C. Dissescu	340	381	381
		45.351	4.5092	45.592

Nr. crt.	NATURA CHELTUELILOR	1944 Prevederi	1944 Efectuate	1945 Prevederi
37	Excedent Fond Moșandrei	45.000	44.500	45.000
38	„ „ V. A. Golescu	11	211	211
39	„ „ C. Dissescu	340	341	341
		45.351	45.092	45.592

Recapitulațiune

Nr. crt.		Venituri 1944 Prevederi	Venituri 1944 Realizări	Venituri 1945 Prevederi	Cheltueli 1944 Prevederi	Cheltueli 1944 Efectuate	Cheltueli 1945 Prevederi
1	Buget ordinar	6.180.000	5.406.764	15.000.000	8.180.000	5.005.928	15.000.000
2	Buget extraordinar	1.648.000	—	5.732.000	1.648.000	—	5.732.000
3	Buget fonduri culturale	45.351	45.092	45.592	45.351	45.092	45.592
		7.873.351	5.451.856	20.777.592	7.873.351	5.051.020	20.777.592

p. Președinte,
(ss) STERE RODOTEATU

Casier, (ss) *D. Bozdoc.*

Contabil, (ss) *N. Paia*

cu

sociația Quer-
trazonal, când
e dune. Dacă
ea formează
abia 15). Slaba
orește desigur
l brumă-
e până la

e sau de tipul
ntele nordice
i acoperite de
mai asociază
D C., din
culiflorae
solurile intra-

ăriu din zona
t 120—130 m

ovăț, este
pare în partea
și are o mare
e îngustă. In
er foarte pro-
— reprezintă
p nu este în
ă, iar dinspre
t mai înainte
ele. Fâșia ce-
dela Jiu către
r Punghina și
a Est de Jiu,
lui și Viișoara
e continuă în
și are cea mai

stejarului bru-
Experim. Forest.

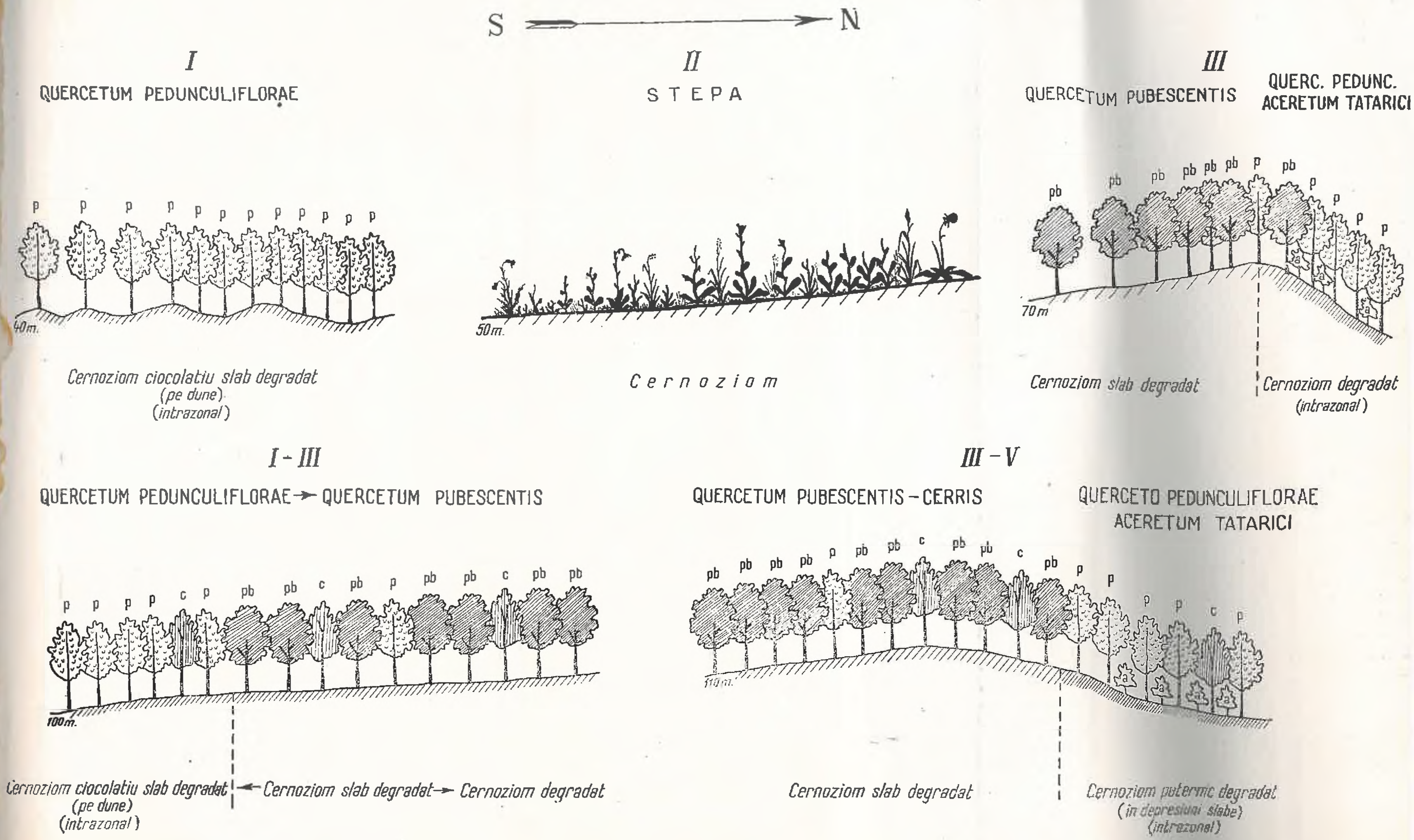
S → N
I
QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE
p p p p p p p p p p p p
40m.
Cernoziom ciocolatiu slab degradat
(pe dune)
(intrazonal)
II
STEPA
50m.
Cernoziom
III
QUERCETUM PUBESCENTIS
QUERC. PEDUNC. ACERETUM TATARICI
pb pb pb pb pb pb p pb p p p p
a
70m
Cernoziom slab degradat
Cernoziom degradat
(intrazonal)
I - III
QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE → QUERCETUM PUBESCENTIS
p p p p c p pb pb c pb p pb pb c pb pb
100m.
Cernoziom ciocolatiu slab degradat
(pe dune)
(intrazonal)
← Cernoziom slab degradat → Cernoziom degradat
III - V
QUERCETUM PUBESCENTIS - CERRIS
QUERCETO PEDUNCULIFLORAE ACERETUM TATARICI
pb pb pb pb p pb pb c pb pb c pb p p p p c p
a
110m.
Cernoziom slab degradat
Cernoziom puternic degradat
(in depresiuni slabe)
(intrazonal)

-e isvoarele

ocupă pan-
rite se in-
„ care pe
Sudul pă-
văilor în-
iţei atmos-
l mai pro-
erului pu-
inetti-
(reprezen-
e pornind
e de ame-
e; în felul
de pădure
ă pe ver-
licate mai
olire.

dică arbo-
bogate în
înaintăm
nţi apare
nei linii,
Leamna
etc.

pantele
Quer-
eveu luat
fagilor".
amestec
nind în-
s a ver-
aţia se
m (care
dată de

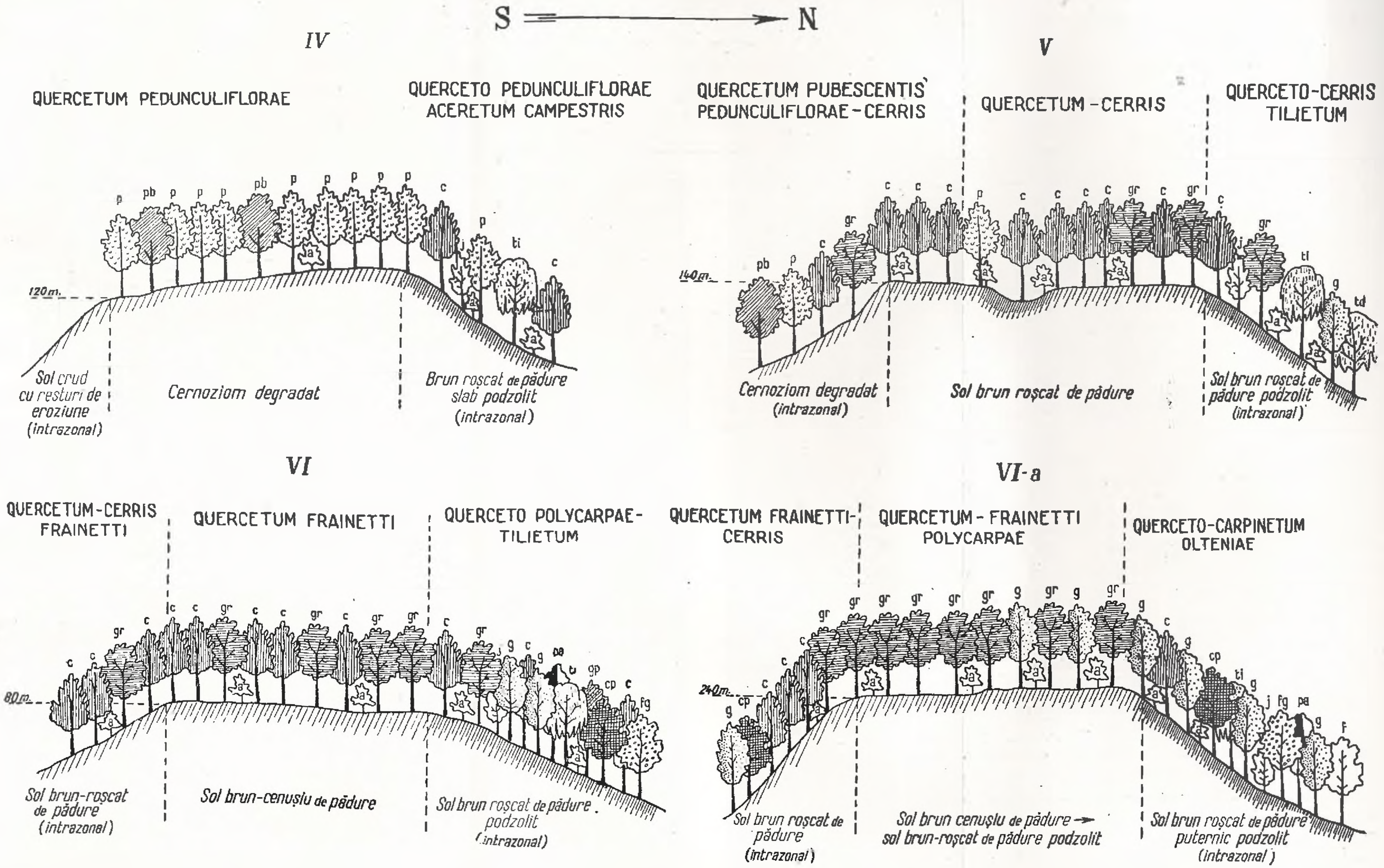

S → N
IV
QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE
QUERCETO PEDUNCULIFLORAE ACERETUM CAMPESTRIS
p pb p p p pb p p p p p c p ti c j a
120 m.
Sol crud cu resturi de eroziune (intrazonal)
Cernoziom degradat
Brun roşcat de pădure slab podzolit (intrazonal)
V
QUERCETUM PUBESCENTIS PEDUNCULIFLORAE-CERRIS
QUERCETUM-CERRIS
QUERCETO-CERRIS TILIETUM
pb p c gr c c c p c c c c gr c gr c gr j tl g td a
140 m.
Cernoziom degradat (intrazonal)
Sol brun roşcat de pădure
Sol brun roşcat de pădure podzolit (intrazonal)
VI
QUERCETUM-CERRIS FRAINETTI
QUERCETUM FRAINETTI
QUERCETO POLYCARPAE-TILIETUM
c c gr c c c gr c c gr c gr gr c gr g c g pa ti gp cp c fg a
80 m.
Sol brun-roşcat de pădure (intrazonal)
Sol brun-cenuşiu de pădure
Sol brun roşcat de pădure podzolit (intrazonal)
VI-a
QUERCETUM FRAINETTI-CERRIS
QUERCETUM-FRAINETTI POLYCARPAE
QUERCETO-CARPINETUM OLTENIAE
g cp c c gr gr gr gr gr gr g gr g gr g c g cp ti g j fg pa g f a
240 m.
Sol brun roşcat de pădure (intrazonal)
Sol brun cenuşiu de pădure → sol brun-roşcat de pădure podzolit
Sol brun roşcat de pădure puternic podzolit (intrazonal)